

Quách Tiểu Phong Phá Án

Contents

Quách Tiểu Phong Phá Án	3
1. Chương 1: Cái Chết Của Quách Lão Gia	4
2. Chương 2: Sự Rối Loạn Trong Quách Phủ	5
3. Chương 3: Điều Tra Của Chu Bồ Đầu Và Triệu Đại Nhân	7
4. Chương 4: Bạch Nguyệt Quang Bị Định Tội	10
5. Chương 5: Sau Khi Vào Ngục	12
6. Chương 6: Ân Tình Như Núi	15
7. Chương 7: Xuân Mai Gặp Quách Tiểu Phong	17
8. Chương 8: Khai Cung	20
9. Chương 9: Tạm Biệt Viên Viên	23
10. Chương 10: Sau Cái Chết Của Viên Viên- Mạnh Mỗi Đầu Tiên	26
11. Chương 11: Bạch Nguyệt Quang Được Minh Oan	29
12. Chương 12: Truy Nã Mạnh Lâm	32
13. Chương 13: Cái Chết Của Mạnh Lâm	32
14. Chương 14: Nguyên Nhân Cái Chết	35
15. Chương 15: Hải Đường Nở Hoa	39
16. Chương 16: Nanh Vuốt Quỷ Thần	42
17. Chương 17: Thủy Lạc (1)	44
18. Chương 18: Thủy Lạc (2)	46
19. Chương 19: Thạch Xuất (1)	49
20. Chương 20: Thạch Xuất (2)	51
21. Chương 21: Quách Thiên Hùng Trở Về	55
22. Chương 22: Du Ngạo	58
23. Chương 23: Mưa Bão	61
24. Chương 24: Đặt Chân Vào Sơn Thôn	63
25. Chương 25: Tam Đại Thần Khí	65
26. Chương 26: Gương Hạo Thiên Giết Người	68
27. Chương 27: Dọa Chết	70
28. Chương 28: Chân Tướng?	74
29. Chương 29: Kiếm Diệt Tuyệt Đổ Máu	77
30. Chương 30: Câu Chuyện Của Sơn Thôn	79
31. Chương 31: Bảo Vệ Đồ Bần	82
32. Chương 32: Mục Tiêu Của Hung Thủ	85
33. Chương 33: Hoàng Tam	88
34. Chương 34: Nạn Nhân Cuối Cùng	90
35. Chương 35 : Thi Thử Bị Mất Tích	92
36. Chương 36: Đêm Trước Khi Phá Án	95
37. Chương 37: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (1)	97
38. Chương 38: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (2)	101
39. Chương 39: Cái Chết Của Hoàng Tam	103
40. Chương 40: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (3)	105
41. Chương 41: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (4)	108

42. Chương 42: Bi Kịch Của Nữ Phu Tử	110
43. Chương 43: Đặt Chân Tới Tây Song Bản Nạp	114
44. Chương 44: Bức Tường Của Phòng Học	118
45. Chương 45: Thi Thể Đáng Sợ	120
46. Chương 46: Điều Tra Của Quách Tiểu Phong	123
47. Chương 47: Chuyện Riêng Chốn Tư Phòng	126
48. Chương 48: Thiếu Phu Nhân Của Lôi Phủ Mất Tích	128
49. Chương 49: Hoàng Thế Tận Mạng	131
50. Chương 50: Bức Tường Của Phòng Học (2)	133
51. Chương 51: bức Tường Của Phòng Học (3)	136
52. Chương 52: Bạch Nguyệt Quang Mất Tích	139
53. Chương 53: Phân Tích Vụ Án.	141
54. Chương 54: Bạch Nguyệt Quang Mất Tích (2)	144
55. Chương 55: Bạch Nguyệt Quang Mất Tích (3)	146
56. Chương 56: Vương Hâm Bỏ Đi	149
57. Chương 57: Quách Tiêu Phong Bệnh Nặng	152
58. Chương 58: Âm Mưu Cuối Cùng	154
59. Chương 59: Thu Lưới (1)	157
60. Chương 60: Thu Lưới (2)	159
61. Chương 61: Thoát Khỏi Miệng Hổ	161
62. Chương 62: (1)	163
63. Chương 63: (2)	166
64. Chương 64: Chân Tướng	168
65. Chương 65 : Thiên Ngoại Phi Tiên	169
66. Chương 66: Trở Về Kinh Thành	172
67. Chương 67: Thư Khẩn	174
68. Chương 68: Cảnh Tuyết Rơi Ở Tây Hồ	177
69. Chương 69: Tới Đảo Đào Hoa	179
70. Chương 70: Ngày Đầu Tiên	182
71. Chương 71: Tiểu Điềm	183
72. Chương 72: Tổ Tình (1)	186
73. Chương 73: Tổ Tình (2)	189
74. Chương 74: Tổ Tình (3)	191
75. Chương 75: Hoàn Cảnh Khó Khăn	194
76. Chương 76: Thú Mỏ Vịt	196
77. Chương 77: Hoàng Bình Phong	198
78. Chương 78: Khúc Bích Hải Triều Thanh	199
79. Chương 79: Kết Thúc Ngày Thứ Nhất	202
80. Chương 80: Thách Thức Mới	204
81. Chương 81: Kỳ Vận	207
82. Chương 82: Người Chết Trên Cầu Nại Hà	210
83. Chương 83: Chết Không Thấy Xác	213
84. Chương 84: Sự Khiêu Khích Của Đại Tặc Vô Đầu	216
85. Chương 85: Phân Tích	219
86. Chương 86: Điều Tra	221
87. Chương 87: Lá Liễu Phi Dao	224
88. Chương 88: Thương Lượng	226
89. Chương 89: Thi Thể Thối Rữa	229
90. Chương 90: Âu Dương Tiên Đáng Thương	231
91. Chương 91: Hóa Ra Là Ông Ta	233
92. Chương 92: Ngã Bài	235
93. Chương 93 : Phi Diệp Hoàn Dao	238
94. Chương 94: Lai Lịch Của Tiểu Bạch Xà	240
95. Chương 95 : Cái Chết Của Ngô Quán Gia	243

96. Chương 96: Cái Chết Của Vạn Tài Phát	245
97. Chương 97 : Rời Đảo Đào Hoa	248
98. Chương 98: Năm Mới Ở Kinh Thành	250
99. Chương 99: Trêu Đùa Trong Nhà Bếp	253
100. Chương 100: Tảo Mộ	255
101. Chương 101: Sa Lầy	258
102. Chương 102: Cái Chết Của Quách Thiên Hùng (1)	260
103. Chương 103: Cái Chết Của Quách Thiên Hùng (2)	263
104. Chương 104: Cơn Sốt Rút Tiền	265
105. Chương 105: Về Nhà	268
106. Chương 106: Đột Ngột Biến Mất	271
107. Chương 107: Triệu Đại Nhân Chết Rồi !	273
108. Chương 108: Vượt Ngục	276
109. Chương 109: Đấu Ngâm	278
110. Chương 110: Đưa Tiễn Linh Cữu Quách Thiên Hùng	280
111. Chương 111: Chùa Vạn An	282
112. Chương 112: Kỳ Ngộ (1)	283
113. Chương 113 : Kỳ Ngộ (2)	286
114. Chương 114: Âm Mưu	289
115. Chương 115: Tự Sát	291
116. Chương 116: Chuyển Ngoặt (1)	293
117. Chương 117: Chuyển Ngoặt (2)	296
118. Chương 118: Kẻ Giấu Mặt	298
119. Chương 119 : Cái Chết Của Quách Thiên Lễ	301
120. Chương 120: Sự Lựa Chọn Của Vương Hâm	304
121. Chương 121 : Giải Cứu Tiểu Diễm (1)	306
122. Chương 122 : Giải Cứu Tiểu Diễm (2)	308
123. Chương 123 : Chân Tướng	310
124. Chương 124 : Chuẩn Bị Phản Kích	312
125. Chương 125: Thời Cơ (1)	314
126. Chương 126 : Thời Cơ (2)	317
127. Chương 127 : Đêm Kinh Hoàng Trong Hoàng Cung	319
128. Chương 128 : Đại Hội Võ Lâm	321
129. Chương 129: Dọa Dẫm	323
130. Chương 130 : Quân Anh Chiến Lạc Sinh	325
131. Chương 131 : Cái Chết Của Ngưu Bưu	327
132. Chương 132 : Mạnh Bà Giả Mạo	329
133. Chương 133 : Bí Mật Thân Thế	332
134. Chương 134 : Công Kích Phủ Thái Úy	334
135. Chương 135 : Đại Kết Cục	336

Quách Tiểu Phong Phá Án

Giới thiệu

Quách Tiểu Phong Pha Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa Giới thiệu Người dịch: mytien Nguồn:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quach-tieu-phong-pha-an>

1. Chương 1: Cái Chết Của Quách Lão Gia

Mưa thu rả rích cả đêm, sáng sớm nay tuy ánh mặt trời có chiếu cao nhưng trời cũng khá lạnh, đối với Quách phủ mà nói, hôm nay là một ngày bình thường như bao ngày khác, chỉ có duy nhất một điều không bình thường đó là Quách lão gia không thấy lớn tiếng như mọi ngày, mà vẫn ngủ như lợn chết vậy. Sức khỏe của Quách lão gia vốn rất tốt, chỉ là từ sau khi Nhị công tử của Quách phủ mang về một ca kỹ nổi tiếng Kinh thành tên Bạch Nguyệt Quang, còn rêu rao là sẽ lấy danh kỹ đó làm vợ. Thế là Quách lão gia nổi trận lôi đình, và cuối cùng đã bị trúng gió. Ý của Quách lão gia là muốn Quách Tiểu Phong, cũng chính là Nhị công tử của Quách phủ thành thân với con gái của Ngự y đương triều- Phiêu Phiêu. Một là vì môn đăng hộ đối, hai là vì nếu có bệnh gì thì khỏi cần phiền tới Đại phu, Phiêu Phiêu từ nhỏ đã được kế thừa tố chất nghề y của ông nội, học hỏi và tìm hiểu về y thuật, thậm chí sử dụng độc dược cũng là thế mạnh của Phiêu Phiêu, nghe đồn rằng, y thuật của Phiêu Phiêu đã vượt qua cả ông nội vốn là Ngự y trong triều.

Nhưng Quách Tiểu Phong ương bướng lại không hề để mắt tới Phiêu Phiêu. Trong mắt hắn chỉ có cô gái cao nhả như danh kỹ Kinh thành Bạch Nguyệt Quang mới phù hợp với mình. Hắn và Bạch Nguyệt Quang quả rất đẹp đôi, trai anh tuấn gái thuyền duyên, yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, có thể nói là lương duyên trời định. Cách nhìn nhận đó chỉ phù hợp với xã hội hiện đại mà thôi, còn vào thời cổ đại ư, đâu dễ dàng gì mà thuận theo lẽ tự nhiên như vậy được. Bởi lẽ vào thời Tống, lễ giáo tuy không hà khắc như thời nhà Thanh, nhưng tư tưởng phân biệt giai cấp, tầng lớp vẫn tương đối trầm trọng. Hôn nhân đại sự, rốt cuộc vẫn do cha mẹ sắp đặt, lời nói của người mai mối quyết định hạnh phúc của cả một đời người. Với thân phận của kỹ nữ Bạch Nguyệt Quang mà cứ dấn thân vào mảnh tình này thì chỉ e phải chịu đau khổ mà thôi.

Sáng sớm nay, mặt trời đã lên cao, Lý quản gia tới hầu hạ lão gia:

- Lão gia, đến giờ ăn bữa sáng rồi.

Lý quản gia thấy hơi lạ, Quách lão gia trước khi bị liệt, ngày nào cũng thức dậy từ lúc trời chưa sáng, cứ cho là bây giờ vẫn bị liệt đi chăng nữa, thì cũng vẫn dậy sớm, bình thường khi lão gia thức dậy là Quách phủ lại trở nên ồn ào tới mức chó gà không yên, rất hiếm khi thấy yên tĩnh như hôm nay, thật hết sức kỳ lạ, Lý quản gia không quen với điều này. Trước khi Quách lão gia bị liệt, con trai cả và con trai út đều rất biết nghe lời lão gia, chỉ có Nhị công tử Quách Tiểu Phong thì không như vậy. Bởi vậy, Quách lão gia đã giao phó lại việc làm ăn buôn bán cho cậu cả Quách Thiên Hùng. Bây giờ ông ấy bị liệt, cậu cả chỉ về thăm lão gia mỗi khi Tết đến, còn toàn lấy cố bận công việc làm ăn mà không có thời gian về Quách phủ. Ngay đến người thật thà như cậu út, vì còn ít tuổi, vẫn chưa hiểu chuyện, lúc đầu còn hay đến thăm lão gia, dần dần cũng chẳng thấy mặt mũi đâu. Còn cậu hai Quách Tiểu Phong thì thường xuyên đến thăm lão gia, cứ hai ngày một lần là lại đến trò chuyện với lão gia. Bạch Nguyệt Quang cũng đã đến thăm lão gia hai lần, song Quách lão gia vốn bảo thủ nhất quyết giữ thể diện, tuy biết Bạch Nguyệt Quang là cô gái tốt, nhưng vẫn cố chấp giữ cho bằng được tư tưởng môn đăng hộ đối của bản thân. Sau này Quách Tiểu Phong cũng

biết được cha mình không thích Bạch Nguyệt Quang cho nên cũng không nhắc đến chuyện này nữa. Ngoài Quách Tiểu Phong, người thường xuyên đến thăm Quách lão gia nhiều nhất là Lý Phiêu Phiêu. Vì cô ta biết y thuật, cho nên lúc rảnh rỗi thường đến châm cứu cho lão gia, nhờ đó mà sau một thời gian bệnh tình của lão gia cũng thuyên giảm đôi phần, cô còn lo chuyện ăn ngủ cho lão gia, bởi vậy Quách lão gia sớm đã coi cô gái này là con dâu mình. Phiêu Phiêu cũng tỏ ra có cảm tình với Nhị công tử Quách Tiểu Phong. Quách lão gia cũng đề cập đến chuyện cho Tiểu Phong lấy Phiêu Phiêu, với chuyện này Quách Tiểu Phong đương nhiên là phản đối. Đối với hắn, nếu không phải là Bạch Nguyệt Quang thì quyết không lấy ai, tuy phụ thân bị liệt như này đều là do lỗi của mình, nhưng cho dù có như vậy cũng không thể làm thay đổi tình yêu của hắn dành cho Bạch Nguyệt Quang.

Một hồi sau, khi Lý quản gia đến gần Quách lão gia, thấy không có động tĩnh gì, ngay cả tiếng thở cũng không thấy, Lý quản gia cảm thấy không bình thường, vội bỏ bát cháo xuống, đến gọi lão gia, nhưng không lâu sau.... một tiếng kêu thảm được truyền ra từ phòng của Quách lão gia, “Quách lão gia đã tắt thở rồi”...

Tin tức rợn người này nhanh chóng truyền đi khắp ngõ nhỏ phố lớn trong Kinh thành. Lưu Đại Thấm ở thành phía tây nói với Vương Đại Ma ở đông thành :

- Này, bác đã nghe tin gì chưa? Quách lão gia nổi tiếng làm chuyện trượng nghĩa, cứu khổ cứu nạn nổi tiếng Kinh thành đã chết vào đêm qua, nghe người ta đồn rằng, Nhị công tử vì bất mãn thái độ của Quách lão gia đối với ca kỹ Bạch Nguyệt Quang, cho nên đã ra tay hạ độc sát hại chính cha mình.

Lưu Đại Thấm còn cố ý tỏ ra thâm bí:

- Từ lâu đã nghe nói, vị Quách công tử này cũng không đến nỗi nào, nay bỗng dưng lại gây ra chuyện này, thật đúng là nghịch tử.

Wương Đại Ma lớn tiếng nói.

Chưa đầy một ngày, tin Quách lão gia chết và Quách Tiểu Phong giết người đã lan truyền khắp Kinh thành. Mọi người thấy lạ là vì sao chuyện lão gia của Quách phủ chết lại khiến đàn bà phụ nữ khắp Kinh thành quan tâm như vậy? Thực ra rất đơn giản, bất luận là Quách phủ, Quách phủ, Bạch Nguyệt Quang hay là Lý Phiêu Phiêu, cứ có chuyện nào liên quan đến những người này là ngay lập tức thu hút ngay sự quan tâm chú ý của mọi người. Tin đồn Quách Tiểu Phong giết Quách lão gia cũng gây kinh động như vụ phụ thân của Tạ Phong bị người mưu sát, nhưng hung thủ thực sự lại chính là Tạ Phong.

Nhưng tin đồn đó rốt cuộc có phải là sự thực hay không? Lão bách tính sao lại có thể đoán định rằng Quách lão gia là do Nhị công tử giết? Bởi vì rất rõ ràng, ngay cả đến nguy trang giả mạo cũng không có. Khi Quách lão gia chết, toàn thân co quắp, sắc mặt đen kịt, lưỡi thè ra ngoài, rõ ràng đều là những dấu hiệu khi bị trúng độc, nhưng khi Nha môn dùng kim châm để khám nghiệm thân trên và thân dưới của Quách lão gia thì lại không có dấu vết của sự trúng độc, cuối cùng phía Nha môn đưa ra dự đoán, Quách lão gia có thể chết do “áp thắng”— một loại tà thuật cổ xưa của Trung Hoa. Có thể nhiều người chưa từng nghe tới loại tà thuật này. Kỳ thực, loại dị thuật này lại được ghi chép trong rất nhiều sách của Trung Hoa cổ đại. Tiền “áp thắng” đã một thời là món quà dành tặng trẻ con mỗi dịp Tết đến (mà ngày nay chúng ta gọi đó là “Li xì”). Sau này, có một vị đạo sĩ đi làm thợ mộc, nhưng chủ nhà lại đối xử không tốt với vị đạo sĩ này, thế là ông ta nuôi hận trong lòng. Trong lúc xây dựng nhà đã sử dụng ít tà thuật, không lâu sau, gia đình chủ nhà này nhà cửa tan nát, người chết, rơi vào tình cảnh tan tóc đau thương. Đó chính là “áp thắng” sơ khai nhất. Còn sau đó, “áp thắng” đơn giản nhất chính là dùng người nộm— vật mà bạn cho đó là người bạn oán hận, nghe nói người bị nguyên rủa sẽ xuất hiện những triệu chứng giống như người nộm.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

2. Chương 2: Sự Rối Loạn Trong Quách Phủ

Cái chết của Quách lão gia khiến Quách phủ rối loạn như một nồi cháo, lúc Quách lão gia qua đời, cậu cả Quách Thiên Hùng còn chưa kịp nhìn mặt cha mình lần cuối.

Nói về cái chết ly kỳ của Quách lão gia và sau khi khám nghiệm tử thi, kết luận Quách lão gia chết do một loại tà thuật kỳ bí nhất Trung Hoa cổ đại, đó là “áp thắng”, vậy rốt cuộc ai là hung thủ?

Thứ nhất, Quách Thiên Hùng. Từ sau khi lão gia bị liệt, cậu ta hầu như không đến thăm hỏi phụng dưỡng cha mình, không chỉ như vậy, bây giờ lão gia qua đời rồi, là con trai cả, Quách Thiên Hùng đương nhiên phải đứng ra lo liệu gia sự. Quách Thiên Hùng cũng có động cơ và thời gian gây án. Động cơ gây án là Quách lão gia vô cùng bất mãn với việc con trai cả hầu như không lui tới thăm hỏi ông ta, đã từng công khai bày tỏ rằng, có thể sẽ thu lại gia sản vốn đã định giao cho Thiên Hùng thừa kế, Quách Thiên Hùng ghi hận trong lòng, lại sợ phụ thân thu hồi lại sản nghiệp của mình, chớ cùng dứt dậu, cho nên đã sát hại lão gia. Thời gian gây án thì chưa dám chắc. Quách phủ trên dưới những mấy chục người ai cũng có thời gian gây án.

Thứ hai, người con thứ hai của Quách lão gia, Quách Tiểu Phong. Cũng có động cơ gây án và thời gian gây án. Thời gian gây án cũng không dám nói chắc, động cơ gây án là Quách lão gia phản đối tình yêu giữa hắn và Bạch Nguyệt Quang, còn ép hắn thành thân với Phiêu Phiêu. Hơn nữa, sau tiếng kêu thảm thiết của Lý quản gia khi phát hiện lão gia chết, thì Quách Tiểu Phong là người đầu tiên chạy đến hiện trường, rất dễ khiến người ta hoài nghi, bởi dường như Quách Tiểu Phong không phải do thuận đường mà chạy đến, mà vì muốn che đậy tội trạng của bản thân mà thấy chột dạ nên chạy tới, cũng bởi lẽ thông thường người ta không nghi ngờ người đầu tiên chạy tới hiện trường.

Thứ ba, quản gia Lý Nghị, tuy không có động cơ gây án, nhưng lại có thời gian gây án, không những vậy, ông ta lại là người đầu tiên phát hiện ra cái chết của lão gia, thông thường người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân rất có thể cũng chính là hung thủ. Lý Nghị không thể chịu đựng những lời day nghiến, quát mắng vô lý của lão gia, cho nên đã ra tay hạ thủ. Đây cũng có thể là động cơ gây án lắm chứ!

Thứ tư, Bạch Nguyệt Quang. Cho dù là động cơ gây án hay là thời gian gây án, Bạch Nguyệt Quang đều có. Về thời gian gây án, nếu đúng như suy đoán, Quách lão gia chết do “áp thắng”, mà thời gian tử vong là khoảng đêm qua, lúc này, trừ trộm, thì hầu hết mọi người đều đang ngủ say, cho nên chỉ cần Bạch Nguyệt Quang ngủ một mình, đêm đó nếu cô ta dùng “áp thắng” để sát hại lão gia thì dứt khoát thần không hay quỷ không biết. Về động cơ giết người, Quách lão gia không chỉ phản đối cô ta và Tiểu Phong, mà còn tuyên bố ép Tiểu Phong lấy Phiêu Phiêu, Bạch Nguyệt Quang để bụng chuyện này, cho nên đã sử dụng “áp thắng”—một loại tà thuật để sát hại lão gia, điều này cũng dễ hiểu.

Thứ năm, Lý Phiêu Phiêu. Thời gian gây án thì không dám chắc, động cơ gây án dường như cũng không có, một là nếu muốn giết hại lão gia, Lý Phiêu Phiêu tội gì phải hao tâm tốn sức tìm cách trị bệnh cho lão gia, hai là Quách lão gia cũng đã nói rõ ràng rằng sẽ để Tiểu Phong lấy cô ta, thực hiện mộng tưởng của Lý Phiêu Phiêu, Lý Phiêu Phiêu cơ bản không có lý do giết một người giúp cô ta thực hiện giấc mơ.

Trong số mấy người trên ngoại trừ Bạch Nguyệt Quang, thì dường như họ đều có nhân tố bên trong không thể giết Quách lão gia. Đầu tiên là Quách Thiên Hùng, tuy có thể căm hận Quách lão gia trong lòng và đã giết ông ấy, nhưng Quách lão gia là chết thảm, sức khỏe lại đang kém, dù gì cũng là phụ thân của Quách Thiên Hùng, giết cha mình chẳng phải là đại nghịch bất đạo sao, Quách Thiên Hùng cơ bản không cần phải giết cha mình thâm hiểm như vậy, để tránh mang cái tội danh đại nghịch bất đạo kia. Hơn nữa, Quách lão gia nói sẽ thu hồi quyền quản lý gia sản của Quách Thiên Hùng cũng chỉ là lời nói gió bay mà thôi, trên thực tế Quách lão gia không thể có bất kỳ thỏa hiệp nào đối với Quách Thiên Hùng, trong ba năm tiếp quản sản nghiệp của Quách gia, người của Quách lão gia sớm đã bị Quách Thiên Hùng thu nạp thành người của mình rồi. Cho nên, đối với việc Quách Thiên Hùng không đến nhìn mặt cho lần cuối, chỉ có thể nói rằng cậu ta đích thực là một người con bất đạo mà thôi. Còn về Quách Tiểu Phong, dường như hắn vừa có cả thời gian gây án và động cơ gây án. Nhưng cũng giống như Quách Thiên Hùng, nếu hắn ghi hận Quách lão gia đã chia rẽ hắn và Bạch Nguyệt Quang mà giết lão gia, tuy lập luận trên cũng có lý, nhưng vì sao phải đợi đến bây giờ chứ? Hai tháng trước, hắn và Bạch Nguyệt Quang đã khiến lão gia tức giận đến nổi liệt cả người, nếu Quách Tiểu Phong muốn giết phụ thân hắn, khi đó nên thuận dòng nước đẩy thuyền, tiễn Quách lão gia về cõi bên kia từ lâu rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ. Không những thế từ sau khi lão gia bị liệt, Quách Tiểu Phong lại trở nên vô cùng hiếu thuận, cứ hai ngày lại đến thăm cha một lần, sao có thể nhẫn tâm hạ thủ độc ác với cha mình như vậy chứ? Có lẽ có người sẽ nói Quách lão gia ép Quách Tiểu Phong lấy Lý Phiêu Phiêu, nên cậu ta để bụng chuyện này, cho nên mới hạ độc thủ. Nhưng Quách Tiểu Phong không giống với Quách Thiên Hùng, sau khi cha bị liệt, hắn không có bất kỳ thỏa hiệp nào với cha mình, Quách

Tiểu Phong không thể lấy Lý Phiêu Phiêu, càng không thể đoạn tuyệt quan hệ với Quách gia, nếu thật sự phải giết người, vậy tại sao Quách Tiểu Phong không ra tay với Lý Phiêu Phiêu mà phải giết chính cha mình? Đây chính là suy luận hợp lý nhất để chứng minh Quách Tiểu Phong không phải là hung thủ. Tiếp đến là Lý quản gia, Lý quản gia đã làm việc trong Quách phủ hai mươi năm nay. Nếu nói ông ta vì không chịu nổi những lời quát mắng vô lý của Quách lão gia mà giết người, động cơ này không được thuyết phục cho lắm, mọi người cũng đã chú ý đến rồi, Lý quản gia không phải họ Quách, nếu không chịu đựng nổi lão gia thì có thể xin thôi việc, hà tất phải giết người chứ? Hơn nữa trước khi Quách lão gia bị liệt, Lý quản gia đều chăm sóc lão gia rất chu đáo, hai người rất hòa hợp với nhau, sau khi lão gia bị liệt thì Lý quản gia vẫn rất tận tâm tận lực trông nom, nên cũng rất khó nói Lý quản gia là hung thủ.

Cũng giống như Quách Tiểu Phong, Bạch Nguyệt Quang cũng rất hận Quách lão gia, Quách lão gia nhẫn tâm chia lìa đôi uyên ương, khiến cô ta mất đi đức lang quân, cô ta nguyện rửa Quách lão gia chết không dễ coi cũng là điều dễ hiểu, hai là sau khi biết được chuyện giữa Quách Tiểu Phong và Lý Phiêu Phiêu, cô ta mất hết lý trí, dùng “áp thẳng” sát hại lão gia, cách suy luận này có vẻ rất hợp tình hợp lý. Nhưng vì sao cô ta không giết Lý Phiêu Phiêu, mà là giết Quách lão gia? Rất đơn giản, cô ta rất hiểu thân phận của mình, nếu Lý Phiêu Phiêu chết mà lão gia không chết thì cô ta mãi mãi không thể danh chính ngôn thuận làm vợ Quách Tiểu Phong. Chính là vì bốn chữ “danh chính ngôn thuận” đó mà cô ta đã dùng loại tà thuật đó giết chết lão gia. Lập luận đó dường như không có chút sơ hở nào, nhưng đây là một vụ án, nếu có đầy đủ chứng cứ xác đáng để kết luận tội danh một người như Bạch Nguyệt Quang, có phải là phá án đã quá dễ dàng không? Tôi (lời của tác giả) có thể tuyên bố với mọi người rằng, Bạch Nguyệt Quang không phải là hung thủ, mà là bị kẻ khác cố tình hãm hại.

Nhưng tôi biết, quan phụ mẫu lúc đó chưa chắc có thể nghĩ đến điều này, nếu vụ án này rơi vào tay Tống Từ, hoặc là câu chuyện sau này phải viết lại. Đáng tiếc vụ án này không rơi vào tay Tống Từ, mà là một vụ án phổ thông, cho nên mới có thể cho rằng Quách lão gia chết do một loại tà thuật, mà quan phụ mẫu thời đó cũng tin vào điều này.

Diễn biến của vụ án sẽ như thế nào? Mời các bạn theo dõi những chương tiếp theo.....

Chú thích

Tống Từ (1186- 1249) là nhà Pháp y học kiệt xuất của Trung Quốc cổ đại, sống vào thời Nam Tống, ông được tôn là “ Cha đẻ của Pháp y học” thế giới, ông cũng là tác giả của cuốn sách nổi tiếng “ Tẩy oan tập lục”.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

3. Chương 3: Điều Tra Của Chu Bồ Đầu Và Triệu Đại Nhân

- Đại nhân, ngài cảm thấy thế nào?

Chu bồ đầu cung kính hỏi Quan phủ phủ Thuận Thiên Triệu Ứng Long, về Quan phủ Triệu Ứng Long này cũng xin được giới một chút. Trước khi làm Quan phủ phủ Thuận Thiên, ông ta là kẻ lưu manh đầu đường xó chợ, không học hành và cũng chẳng có tài cán gì, nhưng lại tự xưng là con cháu mấy đời của Triệu Khuông Tông thái tổ, có sở trường đá cầu, bởi vậy mà nhận được sự sủng ái của Thiên tử đương triều, ngay cả đến chức quan trọng yếu ở phủ Thuận Thiên như vậy hẳn ta cũng được gánh vác, có thể thấy hẳn có địa vị rất cao trong lòng Thiên tử đương triều. Vào thời đó, hình phạt đã rất hà khắc rồi, giết người phải đền mạng, cái nguyên tắc này sớm đã được ban bố, cho nên những việc mà phủ Thuận Thiên xét xử đều là những vụ án nhỏ kiểu như trộm gà bắt chó, án mạng giết người một năm cũng không quá vài vụ, giống như vụ mưu sát cách đây không lâu, tình tiết rất nghiêm trọng, gây chấn động lão bách tính, có thể coi là vụ án mạng nghiêm trọng nhất mười mấy năm qua. Cho nên Triệu Ứng Long đã rơi vào bế tắc trong quá trình điều tra, bên trên ra kỳ hạn phá án, may thay vụ án này cũng khá dễ giải quyết, không thì sợ rằng cái vị trí Quan phủ phủ Thuận Thiên đó đã có người lên thay cho Triệu Ứng Long rồi.

- Chu bồ đầu à, cậu cũng làm Bồ đầu mười mấy năm rồi, lẽ ra cũng không cần ta phải giáo huấn chứ, cậu có phải đầu lộn đầu, Quách lão gia là cha đẻ của Quách Thiên Hùng và Quách Tiểu Phong, bọn họ sao có

thể sát hại Quách lão gia chứ?

Triệu đại nhân vừa nghiêng răng vừa mắng Chu bổ đầu .

- Còn Lý Phiêu Phiêu nữa, cô ta là con gái của Lý đại nhân, Lý đại nhân lại là Ngự y trong triều, sao có thể là hung thủ được. Hung thủ là ai ta không cần biết, tóm lại nội trong ba ngày người phải tìm ra hung thủ cho ta, và phải có đầy đủ chứng cứ nữa. Không thì, cậu đừng làm Bổ đầu nữa.

- Ba ngày? Đây là vụ án mạng phức tạp, sao có thể phá nhanh như vậy được?

Chu bổ đầu kinh ngạc nói.

- Nói vậy tức là cậu cảm thấy làm bổ đầu cho ta hơi lâu có phải không? Không sao, ta lập tức thay người, cậu chỉ làm phí cơm rượu của ta thôi.

Triệu Ứng Long tức giận nói.

- Đừng đừng đừng...ba ngày thì ba ngày, tôi sẽ cố gắng hết sức vậy.

Chu bổ đầu cười khổ nói, anh ta không muốn vì vụ án này mà ảnh hưởng đến tiền đồ phía trước, sau ba ngày không phải là không điều tra được gì.

- Không phải là tận lực, mà là nhất định, nếu người không điều tra ra hung thủ, thì ta giữ không nổi chiếc mũ quan này đâu.

Triệu Ứng Long nhỏ nhẹ nói.

Tuy bề ngoài Chu bổ đầu đều răm rắp nghe theo, nhưng thực ra anh ta đang nguyên rửa, day nghiêng tên cầu quan này, cầu quan, ông vẫn không phải vì chiếc mũ quan của ông sao, tôi hạn mười tám đời tổ tông nhà ông.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bề ngoài vẫn phải răm rắp tuân theo ông ta, Chu bổ đầu là vì tiền đồ của bản thân thôi, làm người cũng phải biết chút mùi vị cuộc đời mà. Chu bổ đầu chỉ có thời gian ba ngày, người đáng bị tình nghi nhất là Bạch Nguyệt Quang, đương nhiên trước tiên phải đi dò la trước, Chu bổ đầu đã tới Bách Hoa lâu, vì là ban ngày, cho nên hoạt động làm ăn của Kỹ viện vẫn rất vắng vẻ, bà chủ của Kỹ viện đơn giản chào hỏi Chu bổ đầu:

- Ai...Chu bổ đầu, cơn gió nào đưa ngài đến đây vậy?

Bà chủ này thừa biết người của Nha môn mà đến đây lúc thanh thiên bạch nhật thế này, chung quy lại chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả, nhưng bước vào cửa tức là khách, cũng không nên để người ta vội bước ra ngoài.

- Không có chuyện gì đâu, bà chủ, tôi hỏi bà, Bạch Nguyệt Quang có ở đây không? Chu bổ đầu vào thẳng vấn đề.

Bà chủ cười gượng đáp:

- Hóa ra là muốn tìm Bạch cô nương, thật không may, hôm nay Bạch cô nương xuống phố rồi, nếu được thì tối ngài lại tới đây một chuyến vậy. Bạch cô nương của chúng tôi bán tài không bán thân, tôi nghĩ chắc ngài cũng biết.

Bà chủ vẫn muốn nói tiếp nhưng lại bị Chu bổ đầu chặn ngang

- Được rồi, được rồi...cô ta không có ở đây, bà qua đây.

Chu bổ đầu ra về bí mật nói.

Thấy vẻ mặt thần bí của Chu bổ đầu, bà chủ cũng tò mò, thấp giọng hỏi:

- Chu bổ đầu, chuyện gì thế?

- Ta hỏi bà, bà có biết chuyện của Quách phủ không? Chuyện Quách lão gia bị chết thảm, Quách công tử mấy ngày nay có tới đây không?

Chu bổ đầu hỏi.

- Ô, ngài nhắc tới Quách công tử à, tôi nhớ lần cuối cùng Quách công tử tới đây là trước khi Quách lão gia chết một ngày. Ngài nghi ngờ Quách công tử sao?

Bà chủ hiếu kỳ hỏi.

Chu bổ đầu nghe xong thì nghiêm giọng nói:

- Không được nói bậy bạ, không được bịa đặt, biết chưa?
- Biết rồi ạ, nhưng chẳng phải trên phố bây giờ người ta đồn rằng Quách công tử đã giết Quách lão gia sao?
- Bớt phí lời đi, ta lại hỏi bà tiếp, Bạch Nguyệt Quang là ngủ một mình à?
- đương nhiên rồi, các cô nương của Bách Hoa lầu chúng tôi đều phải tiếp khách, chỉ trừ Bạch Nguyệt Quang.

Lúc này đây, bà chủ không quên nhắc nhở Chu bổ đầu Bạch Nguyệt Quang bán tài không bán thân.

- Vậy a đầu ngủ ở đâu?

Chu bổ đầu hỏi.

- Các cô nương đều ngủ ở dãy phòng phía đông, lũ a đầu thì ngủ ở căn phòng phía tây.

Bà chủ trả lời một cách dứt khoát.

Bạch Nguyệt Quang và a đầu của cô Viên Viên đang xách túi lớn túi bé vui vẻ trở về sau buổi dạo phố.

- Bạch cô nương, xin dừng bước.

Chu bổ đầu lên tiếng.

Bạch Nguyệt Quang quay đầu lại, để lộ ra dung nhan mỹ lệ.

- Thật xinh đẹp !

Chu bổ đầu thốt lên lời khen ngợi. Bạch Nguyệt Quang nhìn bà chủ với ánh mắt nghi hoặc:

- Ma ma, người đó là ai vậy?
- À, ta là Chu bổ đầu Chu Cương của phủ Thuận Thiên.

Không đợi bà chủ trả lời, Chu bổ đầu đã lên tiếng trước.

- Ô, hóa ra là Chu bổ đầu, nghe danh đã lâu, thất lễ, thất lễ rồi. Không biết Chu bổ đầu hôm nay đến tìm tiểu nữ có việc quan trọng gì?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Tin là Bạch cô nương cũng biết chuyện về cái chết của Quách lão gia, cho nên hôm nay Chu bổ đầu đến đây là có một số chuyện muốn hỏi Bạch cô nương.

Bạch Nguyệt Quang có nằm mơ cũng không ngờ rằng, cái chết của Quách lão gia lại liên quan đến mình, song bản thân mình chẳng làm chuyện gì, anh ta muốn hỏi thì cứ để anh ta hỏi vậy.

- Xin hỏi Bạch cô nương, vào đêm Quách lão gia chết, cô ở đâu?

Chu bổ đầu hỏi.

- Lúc đó, là nửa đêm, hôm đó tôi khó ngủ, cho nên vào lúc đó tôi ăn đêm.

Bạch Nguyệt Quang liền trả lời.

- Chu bổ đầu, không phải là ngài đang nghi ngờ tôi đấy chứ?
- Tôi không có ở hiện trường, nếu nói tôi giết Quách lão gia, vậy tôi làm sao có thể đột nhập vào Quách phủ để mà giết người chứ?

Bạch Nguyệt Quang tự tin trả lời.

- Được rồi, khỏi cần nhiều lời, người đâu, mời Bạch cô nương tới Nha môn một chuyến, Bạch cô nương, hi vọng cô đồng ý, tránh để Chu bồ đầu khó xử.

Chu bồ đầu lạnh lùng nói.

Bạch Nguyệt Quang dù gì cũng là danh kỹ Kinh thành, tuy không vừa lòng nhưng vẫn đi cùng Chu bồ đầu.

Về tới Nha môn, Chu bồ đầu đã làm một việc, tình hình hiện nay, cơ bản đã có thể đoán Bạch Nguyệt Quang là hung thủ, nhưng nếu Bạch Nguyệt Quang vẫn một mực phủ nhận, Nha môn cũng không làm gì được cô ta, nếu không có vật chứng, rất khó để định tội Bạch Nguyệt Quang. Cho nên Chu bồ đầu đã tới xin Triệu Ứng Long hai tờ lệnh khám xét điều tra, một tờ là để ngày mai tới nhà của Lý Phiêu Phiêu tra xét, một tờ để ngày kia đến Bách Hoa lầu.

Sự việc dường như đã dần “Thủy lục thạch xuất”, nhưng thật sự có thể phá án dễ dàng như vậy sao? Về ngoài xinh đẹp của Bạch Nguyệt Quang có thật sự ẩn chứa một nội tâm độc ác không? Tiếp tục với diễn biến của vụ án ở những chương tiếp theo...

Chú thích:

Bồ đầu: tên một chức danh thời xưa, chỉ người làm việc cho Quan phủ, có thể gọi là đầu mục bắt người.

“Thủy lục thạch xuất”: cụm từ bốn chữ cố định, có nghĩa là lộ chân tướng, sự thật được phơi bày. Ở vụ án đầu tiên này, sẽ có bốn chương cuối được tác giả đặt tiêu đề là “Thủy lục” và “Thạch xuất”.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

4. Chương 4: Bạch Nguyệt Quang Bị Định Tội

Triệu đại nhân Triệu Ứng Long hoàn toàn phủ nhận sự suy đoán của Chu bồ đầu, hơn nữa còn vô lý hạn định cho Chu bồ đầu nội trong ba ngày phải phá được vụ án này, Chu bồ đầu cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tuân theo yêu cầu vô lý đó của Triệu đại nhân. Không ngờ chỉ trong ngày thứ nhất đã có thu hoạch lớn, Chu bồ đầu hạ lệnh bắt kẻ tình nghi Bạch Nguyệt Quang, đồng thời xin hai tờ lệnh tra xét, chuẩn bị tới điều tra Lý Phiêu Phiêu và Bách Hoa lầu. Đối với biểu hiện của Chu bồ đầu, Triệu Ứng Long có thể nói là vô cùng hài lòng. Đến lúc này có thể coi như đã bắt được nghi phạm, nhưng vẫn chưa có chứng cứ, chỉ cần xin thêm thời hạn phá án là được.

Sáng ngày thứ hai, Chu bồ đầu theo kế hoạch đến phủ của Lý Ngự y, Lý Ngự y nghe tin Chu bồ đầu tới, đích thân ra tiếp đón Chu bồ đầu, không những vậy còn bày tỏ rằng đêm mà Quách lão gia chết thăm Lý Phiêu Phiêu vẫn ở trong nhà, đi ngủ từ rất sớm, hơn nữa ông ta rất hiểu con gái, nó không thể gây ra chuyện như vậy được. Sau đó Chu bồ đầu lấy ra tờ lệnh khám xét, đã khám xét toàn bộ Lý phủ nhưng không có bất kỳ điểm nào khả nghi cả. Chu bồ đầu sớm đã dự liệu được tình huống này. Buổi chiều, Chu bồ đầu tới Quách phủ gặp Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong cũng nói rằng vào cái đêm lão gia chết, hẳn không tới Bách Hoa lầu tìm Bạch Nguyệt Quang, còn xác thực rằng đã nói với Bạch Nguyệt Quang chuyện lão gia muốn hắt và Lý Phiêu Phiêu kết nghĩa phu thê. Như vậy, vụ án này về cơ bản đã rất rõ ràng, chỉ thiếu chứng cứ, chỉ cần có chứng cứ, cho dù Bạch Nguyệt Quang có ngoan cố đến đâu cũng có thể phán án tử hình cho cô ta. Sau khi làm xong những việc này, Chu bồ đầu bỗng nảy sinh chút ngờ vực, từ nhìn nhận của bản thân Chu bồ đầu không tin một cô gái xinh đẹp như vậy sao có thể làm một chuyện độc ác như vậy được, hơn nữa, tất cả hình như đã quá thuận lợi, thuận lợi tới mức nằm ngoài sức tưởng tượng của anh ta. Cứ như đã có người sắp đặt trước vậy, mình chỉ là một quân cờ, từng bước đi theo sự sắp đặt của kẻ giấu mặt đó, nếu dự đoán không nhầm, ngày mai mình sẽ tìm thấy chứng cứ xác đáng tại Bách Hoa lầu. Cứ cho là Bạch Nguyệt Quang bị đổ oan đi chăng nữa, nhưng chỉ có ba ngày, bản thân mình có thể làm được gì chứ....Chu bồ đầu nằm trên giường nghĩ ngợi.

Ngày thứ ba, Chu bồ đầu lại đến Bách Hoa lầu một lần nữa, lấy ra tờ lệnh khám xét, quả không nằm ngoài dự liệu, sau khi khám xét đã tìm thấy một hình nộm có vẻ ngoài rất giống với tình trạng của Quách lão gia khi chết.

Trên hình nộm đó có cắm đầy kim, phía sau còn dán một mảnh giấy có viết những thuật ngữ gì gì đó, Chu bổ đầu nhìn cũng không hiểu, nhưng cái tên “Quách lão gia” được ghi trên đó thì đã rất rõ ràng. Lúc này, Chu bổ đầu gạt bỏ tất cả những nghi ngờ, tuy cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, liền trở về ngay Nha môn, hỏi cung Bạch Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong nghe tin Bạch Nguyệt Quang bị bắt, ngày thứ hai đã lập tức chạy tới Nha môn, đúng lúc Triệu Ứng Long đang thẩm tra Bạch Nguyệt Quang, cửa Nha môn chặt kín người. Bạch Nguyệt Quang mặc trên mình bộ đồ phạm nhân đang quỳ trước công đường.

- Nữ phạm nhân Bạch Nguyệt Quang, vào đêm ngày 15 tháng 10 năm Đại Tổng Quốc thái dân an, người đã dùng tà thuật “áp thắng” và hành động này đã trực tiếp dẫn đến cái chết của Quách lão gia, người có nhận tội không?

Triệu Ứng Long nói. Phía dưới là những tiếng xì xào bàn luận...thì ra hung thủ sát hại Quách lão gia lại chính là ca kỹ nổi tiếng Kinh thành Bạch Nguyệt Quang. Công đường bỗng chốc trở nên ồn ào, nhốn nháo. Thấy vậy Triệu Ứng Long đập mạnh tay xuống bàn, mọi người đều im bật. Bạch Nguyệt Quang đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Đại nhân, dân nữ bị oan, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bạch Nguyệt Quang lên tiếng.

- Đúng vậy! Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy? Nguyệt Quang sao có thể là hung thủ giết cha tôi chứ?

Người lên tiếng hỏi chính là Quách Tiểu Phong, hẳn không tin Bạch Nguyệt Quang có thể giết người.

- Được, ta sẽ để các người tâm phục khẩu phục. Chu bổ đầu, người hãy phân tích kết quả điều tra đi.

Chu bổ đầu trước hết đi phân tích nguyên nhân cái chết của Quách lão gia, tiếp đến là phân tích thời gian gây án và động cơ gây án, Quách Tiểu Phong cùng những người có mặt ở đó đều hết sức sững sốt.

- Qua hai ngày điều tra vừa rồi, đã xác thực mấy điểm sau. Thứ nhất, vào chiều hôm Quách lão gia chết Quách công tử đã tới Bách Hoa lầu, cũng vào chiều ngày hôm đó Bạch Nguyệt Quang mới biết chuyện Quách lão gia muốn chia rẽ cô ta và Quách công tử. Thứ hai, hôm nay tôi đã tới Bách Hoa lầu và đã tìm thấy chứng cứ, Bạch Nguyệt Quang, người nộm này cô biết chứ?

Chu bổ đầu lấy ra người nộm dùng trong tà thuật “áp thắng”, vứt trước mặt Bạch Nguyệt Quang,

- Thứ này ta đã tìm thấy ở Bách Hoa lầu, cô còn lời nào để nói không?

- Cái gì, sao có thể, tôi không biết.

Bạch Nguyệt Quang đột nhiên hiểu ra có người cố ý hãm hại mình, bây giờ bản thân đã rơi vào thế hoàn toàn bất lợi rồi.

- Đại nhân minh xét, dân nữ thật sự bị oan, Tiểu Phong, tin em đi, em thật sự bị oan.

Bạch Nguyệt Quang ngược nhìn Quách Tiểu Phong với sự mong mỏi.

Quách Tiểu Phong giống như gặp phải sét đánh giữa trời quang vậy, có nằm mơ cũng không ngờ một nữ nhi như Bạch Nguyệt Quang lại có thể làm ra việc ác độc như vậy, nhưng chứng cứ trước mặt, hẳn không thể không tin.

- Nguyệt Quang, không phải ta không tin nàng, nhưng chứng cứ quá xác đáng, nàng muốn ta tin nàng thế nào đây, Nguyệt Quang, ta quá thất vọng về nàng, không ngờ nàng lại là loại người như vậy, chúng ta đoạn tuyệt từ đây.

Quách Tiểu Phong thật sự không thể cùng thù nhân giết cha mình trở thành tri kỷ, càng không muốn kết nghĩa với một người lòng dạ ác độc như thế được.

- Không, em thật sự bị oan mà, có người hãm hại em, Tiểu Phong, chàng phải tin em.

Bạch Nguyệt Quang không ngờ sự tình lại trở nên như vậy, nước mắt đầm đìa...

- Bạch Nguyệt Quang, cô hà tất phải giả bộ đáng thương, lúc cô dùng “áp thẳng” giết cha ta sao có thể ngờ được hôm nay bị bắt? Cô thật sự khiến tôi buồn nôn.

Quách Tiểu Phong tức giận cực điểm, tang chứng vật chứng đã rành rành trước mắt mà cô vẫn chối tội sao. Quãng thời gian tươi đẹp, Bạch Nguyệt Quang đã mang tới cho hắn sự ấm áp, sự khích lệ, sự vui vẻ, bọn họ cùng nhau thề non hẹn biển, chia ngọt xẻ bùi, cùng nhau ngắm nhìn trời xanh biển rộng, tưởng chừng như không thể chia lìa. Nhưng hiện giờ, tất cả đều đã tan nát hết rồi, Tiểu Phong quặn đau trong lòng như bị Bạch Nguyệt Quang đâm một nhát dao, không ngừng rỉ máu. Nhưng cho dù là như vậy, bản thân cũng nguyện suốt đời không lấy vợ.

- Bạch Nguyệt Quang to gan, chết kè tới cổ rồi vẫn không nhận tội sao, người đâu, đánh ba mươi trượng cho ta. Ta muốn xem miệng cô cứng hay là gậy của ta cứng.

Triệu Ứng Long tuy là một kẻ tùy tiện nhưng tố chất đạo đức cơ bản nhất thì vẫn có.

- Phù ...phù...phù....

Từng trượng từng trượng một đánh vào thân dưới Bạch Nguyệt Quang. Nhưng Bạch Nguyệt Quang vẫn không nói nửa lời, Tiểu Phong chứng kiến cảnh này cũng thấy lòng quặn đau, không chỉ hắn mà tất cả những người có mặt cũng cảm thấy rất thương tâm.

- Đại nhân, xin ngài nương tay. Dù gì Bạch Nguyệt Quang cũng chỉ là thân gái yếu mềm, ngài làm như vậy chẳng phải là đang ép người ta nhận tội hay sao.

Cuối cùng Quách Tiểu Phong cũng không kìm nổi lòng mình, hắn nghĩ, cái gậy kia là gì, lợi hại biết bao nhiêu, Bạch Nguyệt Quang chỉ là thân gái, sao có thể chịu đựng nổi chứ, không cần đến hai trượng thì thể lực đã không chống đỡ nổi rồi. Nhưng Triệu Ứng Long vẫn chưa chịu buông tha, lòng lại đang bốc lửa. Trước tình hình cấp bách đó, Quách Tiểu Phong vốn là người luyện tập võ nghệ, thân thể cường tráng, lấy thân mình đỡ đòn cho Bạch Nguyệt Quang.

- Tiểu Phong, em thật sự bị oan.

Bạch Nguyệt Quang hôn mê bất tỉnh nhưng nước mắt vẫn rơi.

- Phù ...phù...

Gậy vẫn đánh vào người Tiểu Phong.

- Nguyệt Quang, nàng muốn ta tin nàng thế nào đây, ta thật sự không có cách nào để tin nàng.

- Đại nhân, xin ngài nương tay, việc ép cung nhận tội nếu bị truyền ra ngoài cũng không tốt đẹp gì.

Quách Tiểu Phong lên tiếng, Triệu Ứng Long thấy Tiểu Phong vì Bạch Nguyệt Quang mà chịu đòn nên cũng không còn cách nào, để bàn dân thiên hạ nhìn thấy cũng không hay cho lắm.

- Dừng tay, bãi đường.

Triệu Ứng Long vội vàng lui vào trong.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

5. Chương 5: Sau Khi Vào Ngục

Bạch Nguyệt Quang bị giải tới công đường.

- Người đâu, làm cô ta tỉnh lại đi.

Triệu đại nhân rốt cuộc vẫn là Triệu đại nhân, không bao giờ có thể tin Bạch Nguyệt Quang bị người hãm hại.

- Vâng, thưa đại nhân.

Một Nha dịch nói, đồng thời nhấc xô nước lên tạt vào người Bạch Nguyệt Quang không chút thương tiếc. Khi đó đã sang thu, tiết trời cũng khá lạnh. Bạch Nguyệt Quang như hoàn hồn tỉnh lại, mơ màng nhìn tứ phía, tạm thời đã nhớ lại chuyện mới xảy ra. Chỗ này không phải là công đường ngày hôm qua, mà là công đường riêng của Triệu Ứng Long, không có bản dân thiên hạ đứng xem và cũng không có Quách Tiểu Phong.

- Bạch Nguyệt Quang, bây giờ Quách Tiểu Phong không có ở đây, ngươi cũng không cần phải diễn kịch nữa, mau nhận tội đi, tránh được những hình phạt ép cung đau đớn.

Triệu Ứng Long để lộ nụ cười tà ác.

- Đại nhân, không phải dân nữ chối tội, thật sự dân nữ bị oan, xin đại nhân minh xét.

Bạch Nguyệt Quang nước mắt không ngừng tuôn rơi.

- Haha...vẫn muốn cứng đầu sao, nói như vậy tức là rượu thưởng không uống lại muốn uống rượu phạt có đúng không. Hồ không phát uy thì cô vẫn xem ta là con mèo bệnh thôi có phải không. Người đâu, dùng cực hình.

Triệu Ứng Long vuốt râu, lộ ra cái biểu hiện đáng ghét.

- Vâng.

Đám thuộc hạ tuy không bằng lòng với hành vi của Triệu Ứng Long, nhưng người ta là quan lớn, mình chỉ là bề tôi, ai dám lấy tiền đồ của bản thân ra để đùa giỡn chứ, cho nên tuy tâm không phục nhưng vẫn phải răm rắp tuân theo. Hai Nha dịch đi lại, một tên giữ lấy một cánh tay của Bạch Nguyệt Quang.

- Bạch Nguyệt Quang ta hỏi cô lần cuối, Quách lão gia rốt cuộc có phải do cô nguyên rủa mà chết không?

Triệu Ứng Long vẫn xét.

- Đại nhân, nếu thực sự dân nữ dùng “áp thẳng” giết người, thì dân nữ đã nhận tội lâu rồi, dân nữ bị người ta hãm hại.

Bạch Nguyệt Quang lên tiếng bao biện. Triệu Ứng Long càng nói càng nổi giận, không đợi Bạch Nguyệt Quang dứt lời, liền hạ lệnh:

- Dùng cực hình, xem ra nếu không dùng cực hình thì cô không chịu nhận tội đâu.

Triệu Ứng Long cười lớn, tỏ vẻ đắc ý.

Bạch Nguyệt Quang sắc mặt tím tái khi bị dùng cực hình kẹp tay, vào thời đại của chúng ta, nào có ai có “cơ hội” nếm thử sự đau đớn khi tay bị kẹp chứ, nhưng cứ thử nghĩ một chút xem, lúc đóng cửa, nếu không cẩn thận rất dễ bị kẹp tay, chắc không ít người từng bị như vậy, đau thế nào chắc không cần phải nói ra, nhưng bị dùng cực hình kẹp tay còn đau đớn hơn nhiều, bởi vì cực hình này là cả mười ngón tay, thời gian cũng lâu hơn.

Bởi vì chịu đựng sự đau đớn cực lớn, Bạch Nguyệt Quang chỉ có thể cắn răng chịu đựng, có chết cô cũng tuyệt đối không cầu xin tên cầu quan này. Chu Bồ Đầu cuối cùng cũng đi tới trước mặt Triệu Ứng Long nói:

- Xem ra Bạch Nguyệt Quang thật sự bị oan, dùng cực hình như vậy, ngay đến bậc nam nhi cũng chịu không nổi huống hồ là một cô gái yếu mềm, nếu Quách lão gia thực sự bị cô ta hại chết, thuộc hạ nghĩ cô ta đã nhận tội lâu rồi. Chúng ta hành động như thế chẳng phải là ép người ta nhận tội sao, chỉ bằng thả cô ta ra. Thuộc hạ nghĩ đại nhân cũng không phải là người tàn nhẫn đúng không.

Chu Bồ Đầu nói rất có lý, hơn nữa Triệu đại nhân này từ trước tới nay chưa từng chứng kiến bị kịch nhân gian, cũng có lòng trắc ẩn, Chu Bồ Đầu đã nói vậy, ông ta cũng đành thuận theo thôi.

- Dừng tay, Bạch Nguyệt Quang, tốt nhất là mau nhận tội đi, tránh....ôi...

Triệu Ứng Long thở sâu một tiếng

- Đại nhân, tiểu nữ thật sự bị oan, thật sự bị oan nên không thể nhận tội.

Bạch Nguyệt Quang ngồi trên mặt đất, quãng thời gian tươi đẹp nay đã lùi xa, ngay cả người bình thường, nếu nhìn thấy Bạch Nguyệt Quang lúc này cũng có thể nhìn cô như nhìn một kẻ ăn xin. Bạch Nguyệt Quang đầu tóc rũ rượi, toàn thân nhơ bẩn, các ngón tay đã sưng vù lên, không những vậy thân thể dĩ máu, không quá hai ngày rất có thể sẽ bị nhiễm trùng thối rữa. Người không ra người, quỷ không ra quỷ, sau khi thăm vãn Bạch Nguyệt Quang, Triệu đại nhân cũng như sức cùng lực kiệt, lui vào trong nghỉ ngơi.

Bạch Nguyệt Quang mặc trên mình bộ đồ phạm nhân, đêm đó, gió bắc tràn về, Bạch Nguyệt Quang co ro thu mình trong xó tường.

- Nhanh một chút, nhìn phạm nhân xong lập tức đi ra.

Ở một nơi không xa truyền lại tiếng nói của cai ngục.

- Cảm ơn, cảm ơn...tôi nhìn xong lập tức ra ngoài ngay.

Tiếp đó lại nghe thấy giọng nói của Xuân Mai, rồi tiếng bước chân dồn dập.

- Nguyệt Quang, bọn họ sao lại đánh em thành ra thế này, lũ cẩu quan.

Xuân Mai tức giận nói.

- Em bị oan, đại nhân, tiểu nữ bị oan, chị Xuân Mai, chị đi tìm Triệu đại nhân, nói cho ông ấy biết rằng em bị oan, đúng rồi, Viên Viên đâu? (Viên Viên chính là a đầu của Bạch Nguyệt Quang) Sao cô ấy không tới, cô ấy có phải cũng bị Nha dịch bắt đi rồi không? Có phải bọn họ cũng dùng cực hình với cô ấy?

Bạch Nguyệt Quang nhìn thấy Xuân Mai giống như gặp được cứu tinh vậy.

- Ai, Viên Viên không có lương tâm đó ư, đừng nhắc tới nữa, sau khi em bị Nha dịch bắt đi, sau khi người của Nha môn tìm thấy người nộm đó, chúng ta đã tính toán, em nhất định không thể giết người, nhưng người nộm đó lại không thể có cánh mà bay tới phòng em, khi đó biểu hiện của Viên Viên rất kỳ lạ, nhưng bọn ta không quá chú ý đến, sau đó mới nghi ngờ a đầu thối Viên Viên đó đã cấu kết với người ngoài để hãm hại em. Thế rồi bọn ta lập tức tới phòng cô ta hỏi cho ra lẽ, ai ngờ rằng cô ta đã cao chạy xa bay từ lúc nào rồi. Nguyệt Quang, em mặc mong manh như vậy chắc là lạnh lắm, chúng ta chuẩn bị cho em ít quần áo, mau mặc vào đi, còn có đồ ăn và đồ dùng cần thiết nữa, cuộc sống trong nhà lao đương nhiên không thể tự do tự tại như ngoài. Nhưng em yên tâm đi, Ma ma đang nghĩ cách cứu em.

- Mau mau mau, hết giờ rồi đó.

Bên ngoài truyền vào tiếng gọi thúc giục của Nha dịch.

- Lần sau ta lại đến thăm em, bảo trọng nhé.

Xuân Mai nói vội.

- Đợi chút, chị đi tìm Quách công tử , để chàng giúp chúng ta tìm Viên Viên, bây giờ cũng chỉ có chàng mới có thể tìm thấy Viên Viên. Trông cậy cả vào chị, chị là hy vọng duy nhất của em, chị Xuân Mai, tạ ơn chị.

Bạch Nguyệt Quang lại nhặt nhòa nước mắt.

- A đầu ngốc, chỗ tỷ muội với nhau, cảm ơn gì chứ.

- Mau lên, đừng để bọn ta khó xử.

Lũ Nha dịch lại lên tiếng thúc giục.

- Chị phải đi rồi, em nhớ bảo trọng đấy.

Nói đoạn, Xuân Mai vội vàng bước ra khỏi nhà lao, trước khi đi vẫn không quên nhìn Bạch Nguyệt Quang một cái, Bạch Nguyệt Quang ngồi thân người trong đống lau, thầm nghĩ: “ Viên Viên, sao có thể là Viên Viên, tại sao lại là Viên Viên?”

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

6. Chương 6: Ân Tình Như Núi

Bạch Nguyệt Quang thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, dù là ai, bất luận như thế nào cũng không thể chịu đựng được việc mình bị kẻ khác hãm hại rồi bị tống giam, không những vậy, người hãm hại mình lại chính là người bao nhiêu năm nay kết nghĩa chị em với mình, cô càng nghĩ càng đau lòng, dần dần hồi ức lại lần đầu tiên mình gặp Viên Viên. Năm đó, Bạch Nguyệt Quang vẫn chưa được gọi là Bạch Nguyệt Quang và cô cũng chưa ở Kinh thành, ngày đó, Bạch Nguyệt Quang vẫn là một đại tiểu thư, có thể hô mưa gọi gió. Ngày ấy, tiết trời đã sang đông, lạnh vô cùng, chỗ nào cũng đều là những lớp băng dày, khi ấy cũng sắp đến Tết, Bạch Nguyệt Quang bấy giờ mang họ Từ, vẫn thường được gọi là Từ cô nương, vào một ngày, tuyết vừa rơi, cảnh đối rét dường như có ở mọi nơi, Từ gia giàu có nhất thành Sơn Tây thì vô cùng náo nhiệt. Từ cô nương cao hứng muốn đi dạo phố, trên đường trở về nhà thì gặp Viên Viên gầy gò sắp chết cồng, tuy cơ thể rất gầy gò nhưng khuôn mặt lại rất bụi bặm, Từ cô nương vừa nhìn đã rất thích cô gái này.

- Phu xe, mua cho cô bé mười chiếc bánh bao.

Từ cô nương nói với phu xe.

- Tiểu cô nương, sao chỉ có một mình em ở đây, cha mẹ em đâu?

Từ cô nương ân cần hỏi.

- Tuyết rơi, trong thôn không có đồ ăn, cha mẹ em đều bị chết đói hết cả, lúc sắp qua đời họ bảo em tới Thành tìm chú, nói rằng chỉ cần gặp được chú, ông ấy sẽ cho em ăn, nhưng khi vào Thành thì không ngờ rằng nhà chú em sớm đã di tán đi nơi khác rồi, em muốn quay về nhà nhưng không có lộ phí, lại không nhớ đường nữa, cho nên đành phải ở trong Thành xin ăn, nhưng năm nay cuộc sống của lão bách tính rất cơ hàn, trời lại đại tuyết, trên phố không có ai, mấy ngày nay em đã không có thứ gì vào bụng rồi, xem ra hôm nay sắp chết đói rồi, cha, mẹ, con gái sắp được gặp cha mẹ rồi...

Tiểu cô nương nói tới đây, không những không khóc mà còn cười rộ lên. Bởi vì cuối cùng cô bé cũng có thể đi tới một thế giới ấm áp, một thế giới không có đói rét, không có sự lạnh lẽo, cũng không có áp bức và chỉ có tiếng cười. Tuy lúc bấy giờ được gọi là năm Đại Tổng Quốc thái dân an, nhưng nạn quan tham vẫn hoành hành, cục diện chính trị hủ bại vô cùng. Đối với người nghèo mà nói, cái chết có lẽ là lối thoát tốt nhất.

- Tiểu cô nương, em đừng đau lòng, em có muốn theo tỷ tỷ về nhà không? Nhà tỷ tỷ có rất nhiều tiền, cơm ăn không hết, quần áo không phải lo, vẫn còn rất nhiều đồ chơi nữa.

Bạch Nguyệt Quang nhìn cô bé gầy như thanh củi, trong lòng không biết trào dâng cảm xúc gì nữa.

- Qua đây nào, bánh bao thơm phức.

Lúc này phu xe đã mua bánh màn thầu về. Bạch Nguyệt Quang tiện tay cầm lấy một chiếc, hai mắt nhìn phu xe nói:

- Ông ngốc quá, màn thầu có gì ngon chứ, ta nói là mua bánh bao cơ, bánh bao nhân thịt đó hiểu chưa?

Từ tiểu thư tức giận, nặng lời trách móc phu xe.

- Tỷ tỷ à, đừng trách vị thúc thúc này, màn thầu là tốt lắm rồi, đã mấy tháng này muội chưa được ăn màn thầu trắng rồi.

Tiểu cô nương nói.

- Đành thế vậy, em ăn đi, ăn thật no vào, không được khách sáo với tỷ tỷ đâu biết chưa?

Từ tiểu thư nói.

- Vâng, cảm ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ thật là một người tốt, cha em nói ở hiền gặp lành.

Nói đoạn tiểu cô nương nuốt nước miếng...

- Mau ăn đi, màn thầu mà nguội là ăn không ngon đâu.

Từ tiểu thư ân cần nói.

- Nhưng cha em nói không được tùy tiện ăn không đồ của người khác, nếu ăn thì phải trả tiền, nhưng tỷ tỷ ơi, trên người em không có tiền, em vẫn có thể ăn sao?

Tiểu cô nương rụt rè nhìn Từ tiểu thư nói.

- A đầu gối, đây là tỷ tỷ mời em ăn, đương nhiên có thể ăn rồi, mau ăn đi, lát nữa về nhà tỷ, em cứ gọi ta là tỷ tỷ nhé, nếu cha chị mà hỏi em cứ nói là a đầu do ta vừa chọn là được rồi. Đúng rồi, em tên gì vậy?

Từ cô nương hỏi. Tiểu cô nương nghe nói có thể ăn mà không phải trả tiền thì ngay lập tức lấy hai tay bóc màn thầu, ăn như sói nhai hổ nuốt vượn. Thấy Từ cô nương hỏi han thì đã xoi gợn năm chiếc màn thầu rồi.

- Tỷ tỷ, em tên là Viên Viên.

Viên Viên rụt rè trả lời. Từ cô nương bỗng thấy xót xa lòng, trong nhà mình, màn thầu lợn còn không ăn, không ngờ chỉ có mấy chiếc màn thầu thôi mà có thể cứu được mạng của một tiểu cô nương đáng yêu thế này.

- Viên Viên, em mau lên xe ngựa đi, bên ngoài lạnh lắm.

- Nhưng tỷ tỷ à, Viên Viên bản thủ thế này sao có thể lên xe ngựa của tỷ tỷ chứ?

Từ cô nương thấy tiểu cô nương ăn mặc phong phanh, hai chân trần thì không do dự nói:

- Không sao, em mau lên xe đi, sau này em sẽ là em gái của ta.

Từ hôm đó trở đi, Từ cô nương coi Viên Viên như em gái mình, Viên Viên cũng rất cảm kích và tri ân lòng tốt đó, sau đó Từ gia rơi vào cảnh tan nát, Từ lão gia qua đời, tuy hai tỷ muội bơ vợ không chốn nương thân, Từ tiểu thư cũng từ Từ cô nương trở thành Bạch Nguyệt Quang, nhưng Bạch Nguyệt Quang lúc nào cũng đối xử với Viên Viên như em gái ruột của mình, cô không bao giờ để Viên Viên phải chịu đói. Là tỷ muội mười mấy năm, Bạch Nguyệt Quang sao có thể tin Viên Viên thông gian với kẻ xấu hãm hại mình được chứ. Bạch Nguyệt Quang thần thờ nhìn xuống mặt đất, không ngờ, thật sự không ngờ, người thân cận nhất lại phản bội mình. Cô đã quên mất chiếc áo dày mà Xuân Mai từ Bạch Hoa lâu mang tới cho cô, cũng quên rằng cả ngày nay cô chưa uống một giọt nước nào, mà bên cạnh là đồ ăn thức uống. Bởi vì cô không chịu nổi sự dả kích này, cô thường phân vân, nên phải lựa chọn một trong hai người Quách Tiểu Phong và Viên Viên, cô sẽ chọn ai, lúc trước cô không do dự mà chọn ngay Viên Viên. Bây giờ mình đã bị tổng giam, bản thân lại vẫn đang vì sự an nguy của Viên Viên mà lo lắng, vậy mà muội ấy có thể phản bội mình sao. Thử hỏi ai có thể chịu đựng nổi điều này chứ?

Bạch Nguyệt Quang ngồi thu mình trong góc tường, toàn thân run rẩy, bên ngoài hoa tuyết đang rơi rất đẹp, cũng vẫn là những bông hoa tuyết đẹp đẽ kia, mười ba năm trước, cô cũng đã cứu mạng Viên Viên trong tuyết lạnh, mười ba năm sau, vẫn trong khung cảnh tuyết rơi đó, chỉ có điều không biết Viên Viên giờ này đang ở đâu.

- Viên Viên, Viên Viên, tại sao, tại sao lại là em?

Bạch Nguyệt Quang hét lớn.

Vào lúc đó, Viên Viên đang ở đâu? Ở Kinh thành cô vốn không quen biết ai, cơ bản không có nơi nào để đi. Không, vẫn còn nhà của Mạnh Lâm. Mọi người có thể cảm thấy kỳ lạ, Mạnh Lâm đó là ai? Mạnh Lâm không phải là ai khác, chính là huynh đệ tốt của Quách Tiểu Phong, khi Bạch Nguyệt Quang và Quách Tiểu Phong tình cảm còn mặn nồng, Viên Viên và Mạnh Lâm cũng đã “tình trong như đã mặt ngoài còn e”, không lâu sau thì xác định mối quan hệ. Lúc này, Viên Viên đúng là đang ở trong nhà Mạnh Lâm, chỉ có điều, giờ chỉ có một mình Viên Viên ở trong nhà Mạnh Lâm mà thôi, hơn nữa rất hối hận về hành vi hãm hại Bạch Nguyệt Quang, đầu óc cô đang rối như tơ vò, một bên là tiểu thư Bạch Nguyệt Quang ân tình như núi, luôn coi mình là em gái, một bên là ý trung nhân Mạnh Lâm anh hùng hào hoa. Thật khó để lựa chọn, nhưng sự tình đã đến mức này, cô không muốn nhìn thấy tiểu thư bị tổng vào ngục, nhưng cô càng không thể nhắm mắt nhìn Mạnh Lâm rơi vào tay kẻ xấu đó.

Kể đứng đằng sau điều khiển mọi chuyện là ai? Bạch Nguyệt Quang có thể thoát khỏi kiếp nạn không? Vụ án rốt cuộc sẽ phát triển như thế nào? Mạnh Lâm rốt cuộc đang gặp phải nguy hiểm gì? Anh ta liệu có thể

thoát khỏi sự nguy hiểm đó? Sự việc càng lúc càng phức tạp....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

7. Chương 7: Xuân Mai Gặp Quách Tiểu Phong

Bên ngoài tuyết rơi lớn, như tô điểm thêm cho một đêm không bình yên, Quách Tiểu Phong như người mất hồn trở về nhà. Lý Phiêu Phiêu đã nghe ngóng được sự tình, tuy mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài miệng không dám nói ra những lời kiêu tỏ về “cười trên nỗi đau của người khác”. Mấy ngày nay, đầu tiên là phụ thân bị sát hại, tiếp đến là người mình thương yêu nhất bị định tội, bất kể là ai cũng chịu không nổi sự đả kích này, Lý Phiêu Phiêu biết rằng đây chính là lúc Quách Tiểu Phong cần sự an ủi nhất, đây cũng là cơ hội tốt nhất của cô ta, cho nên Bạch Nguyệt Quang vừa bị định tội, Lý Phiêu Phiêu liền tới Quách phủ ngay.

Quả nhiên, không lâu sau, Quách Tiểu Phong hồn xiêu phách tán trở về nhà, hai ngày nay, Quách Tiểu Phong như trở thành con người khác, tinh thần suy sụp, Lý Phiêu Phiêu trông thấy vậy cũng thấy lo lắng trong lòng, đặc biệt là hôm nay sau khi Bạch Nguyệt Quang bị định tội, trông Quách Tiểu Phong tiêu tụy biết bao nhiêu, cũng thật quái lạ, hai ngày nay Quách Tiểu Phong không ăn hạt cơm nào, chỉ nôn nóng nghe ngóng tin tức ở Nha môn, nào ngờ hung thủ lại chính là người mình có tình cảm sâu nặng nhất. Lúc này, nụ cười của Bạch Nguyệt Quang lại hiện về trong tâm trí Quách Tiểu Phong, nàng khi đó trông thật đáng yêu.

- Nghe nói đã tìm ra hung thủ, là chị Bạch Nguyệt Quang đúng không? Thật không dám tin, chị Nguyệt Quang lương thiện như vậy, sao có thể sát hại lão gia chứ?

Lý Phiêu Phiêu giả bộ nói vậy, nhưng Quách Tiểu Phong như không nghe thấy gì, hai mắt thất thần đi vào trong Quách phủ, đi về phòng mình, hần vô cùng mệt mỏi, vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi. Nhưng ngay cả trong giấc mộng hần cũng cảm thấy bất an “Tiểu Phong, chàng hãy tin em, em bị oan...”, hần mơ thấy ánh mắt tuyệt vọng của Nguyệt Quang nhìn hần và nói, “không phải ta không tin nàng, nhưng Nguyệt Quang, nàng muốn ta tin nàng thế nào đây?” Tiểu Phong mơ màng nói với Bạch Nguyệt Quang trong mơ. Bỗng nhiên, khuôn mặt của Bạch Nguyệt Quang dần dần trở nên mơ hồ, Quách Tiểu Phong nhìn kỹ, đây nào phải Bạch Nguyệt Quang, rõ ràng là Lý Phiêu Phiêu.

- Ah....

Quách Tiểu Phong “Ah” một tiếng rồi tỉnh mộng, bên ngoài hơi ồn ào, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Cầu xin cô nương, tôi tìm Quách nhị công tử thật sự là có chuyện gấp mà, là liên quan tới Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong vừa nghe là biết đó là giọng nói của Xuân Mai ở Bách Hoa lầu.

- Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, Quách công tử đã đi nghỉ, ngày khác lại đến nhé.

Giọng nói này vừa nghe là biết của Lý Phiêu Phiêu.

- Nhưng... phiền cô nương nói giúp lại một tiếng, nói với Quách công tử là có tôi đến tìm. Tôi là Xuân Mai ở Bách Hoa lầu, công tử nhất định sẽ muốn gặp tôi.

Xuân Mai cầu xin.

- Hừ, chỉ là một kỹ nữ mà dám gặp Quách công tử sao, cô tưởng cô là ai? Quách công tử không thèm gặp cô đâu.

Lý Phiêu Phiêu cay nghiệt nói, nghe vậy Quách Tiểu Phong liền vội vã chạy ra ngoài cổng, bên ngoài tuyết đang rơi, không những vậy lại rơi rất dày. Quách Tiểu Phong thấy Lý Phiêu Phiêu đang che ô, mà Xuân Mai đang co ro đứng trong tuyết.

- Lớn tiếng gì vậy, trời tối rồi đấy.

Quách Tiểu Phong cố ý ho hai tiếng rồi nói.

- Quách đại ca, kỹ nữ này tối rồi còn tới đây nói là muốn tìm chàng, thấy chàng đang ngủ nên em không dám quấy rầy chàng, muốn để chàng ngủ thêm một chút.

Lý Phiêu Phiêu lập tức chuyển sắc mặt.

- Được rồi, ta biết rồi, ta có thể lo liệu được, cũng không còn sớm nữa, nàng mau quay về nhà đi.

Quách Tiểu Phong nói, rồi nghĩ thầm: “ Ta chẳng phải bị cô đánh thức sao, cô có khác nào ôn thần chứ, nếu thật sự phải lấy cô làm vợ thì Quách phủ này chắc chó gà cũng không yên mất”. Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn khách khí.

- Xuân Mai tỷ tỷ, chẳng phải ta đã nói ngày mai ta đến chỗ tỷ sao? Muộn thế này sao còn đến đây, mau vào nhà đi...để người ta nhìn thấy không tiện đâu.

Quách Tiểu Phong nói vậy là cố ý để Lý Phiêu Phiêu nghe, ý là cứ coi như Bạch Nguyệt Quang có chết rồi, thì Quách Tiểu Phong ta cũng không đời nào lấy cô đâu, ta chẳng có chút tình cảm nào với cô cả.

Xuân Mai ngẩn người, lập tức tỉnh ngộ.

- Tôi cũng không muốn tới đâu, nhưng hai ngày nay lòng tôi như lửa đốt, cho nên mới quyết định đến gặp Quách công tử muộn thế này...

Xuân Mai để lộ vẻ mặt khó xử nói.

- Được rồi, được rồi...mau vào trong đi, à, Phiêu Phiêu này, không có việc gì đâu nàng hãy về nhà mình đi. Xuân Mai tỷ tỷ vào trong này đi.

- Nhưng...Quách công tử, bên ngoài tuyết rơi nhiều như vậy...

Xuân Mai lộ ra thần sắc lo lắng.

- Tối nay tỷ tỷ cứ nghỉ lại đây, không sao đâu.

Quách Tiểu Phong nói.

- Nhưng Lý cô nương là nữ nhi mềm yếu...

Xuân Mai tiếp tục nói.

- Tỷ không cần phải lo lắng cho cô ấy, tỷ không nhìn thấy sao, cô ấy có ô, chẳng sao đâu.

Quách Tiểu Phong ngắt lời Xuân Mai, nhất quyết để Lý Phiêu Phiêu đi, nói xong liền kéo Xuân Mai vào đại sảnh, khiến Lý Phiêu Phiêu tức khí vô cùng, đành một mình đi trên phố. “ Quách Tiểu Phong đáng chết, Quách Tiểu Phong thói tha, giữ ta lại thì chàng chết sao, thật khiến người ta tức chết”. Tiễn chân Lý Phiêu Phiêu đá ngay một hòn đá trên phố, nhưng hòn đá đó lại không bay đi như cô ta nghĩ, mà vẫn nằm bất động ở đó, khiến chân cô ta đau điếng vô cùng.

- A...

Một tiếng kêu thảm thiết xé nát không gian tối tăm hiu quạnh.

- Xuân Mai tỷ tỷ, không biết hôm nay tỷ đến tìm ta có chuyện gì?

Quách Tiểu Phong vào ngay vấn đề.

- Quách công tử, nếu không phải có chuyện gấp thì tôi không đến vào lúc đêm tối thế này đâu. Không giấu gì, lần này đến là vì chuyện của Bạch Nguyệt Quang.

Xuân Mai muốn nói tiếp nhưng lại bị Tiểu Phong chặn ngang:

- Xuân Mai tỷ tỷ, nếu đến đây vì chuyện của Bạch Nguyệt Quang, ta nghĩ tỷ nên quay về thì hơn, cô ta đã giết cha ta, ta sao có thể nói chuyện liên quan đến kẻ thù giết cha mình chứ?

Quách Tiểu Phong lạnh lùng nói. Tuy vẻ ngoài cự tuyệt là thế, nhưng thực ra trong lòng đang hy vọng lần này Xuân Mai đến đây là để nói cho hắn biết Bạch Nguyệt Quang là bị oan, nào sợ chứng cứ gì chứ, hắn cũng muốn tin lắm chứ.

- Quách công tử, công tử hiểu lầm rồi, tôi không phải đến đây là để cầu xin cho Bạch Nguyệt Quang.

Xuân Mai nghe Quách Tiểu Phong nói vậy, không những không tức giận, mà vẫn từ từ nói.

- Các người vẫn cho rằng Bạch Nguyệt Quang bị oan sao?

- Đúng vậy, cậu nói xem, dựa vào lương tâm mà nói, dựa vào sự hiểu biết của cậu đối với Nguyệt Quang, cô ấy là loại người đó sao?

Quách Tiểu Phong thấy thất vọng nói:

- Nói thật, ta cũng không muốn tin cô ấy là loại người đó, nhưng chứng cứ đã rành rành trước mắt, ta phải tin thế nào đây?

- Đừng nói đến chứng cứ gì nữa, cứ dựa vào sự hiểu biết của cậu đối với Nguyệt Quang, dựa vào trực giác của cậu, cậu cảm thấy Nguyệt Quang có thể làm ra chuyện như vậy sao?

Xuân Mai tiếp tục hỏi.

- Nếu không tìm thấy người nộm vải của tà thuật “áp thắng”, có đánh chết ta cũng không tin Nguyệt Quang có thể làm những chuyện như vậy. Nhưng tỷ lại không có chứng cứ chứng minh Nguyệt Quang bị oan.

- Không, tôi có chứng cứ, nhưng phải nhờ Quách công tử giúp đỡ một tay mới được.

Xuân Mai nói chần chẫn như đinh đóng cột. Sau đó cô giảng giải sự tình rõ ràng cho Quách Tiểu Phong nghe, cả chuyện Viên Viên bỗng dưng biệt tăm biệt tích. Nghe xong, xâu chuỗi với hành vi phủ nhận tội lỗi của Nguyệt Quang hôm qua, Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng đã tin Bạch Nguyệt Quang vô tội.

- Xuân Mai tỷ tỷ, nhưng chúng ta không thể nói Viên Viên mất tích là có thể khiến Triệu đại nhân tin Nguyệt Quang vô tội. Phải làm sao bây giờ? Không được, ta phải tới Nha môn, ta phải xin lỗi Nguyệt Quang, ta thật ngốc, ta thật thối tha, Nguyệt Quang, Nguyệt Quang giờ đang một mình chịu đựng tất cả, là ý trung nhân của nàng, vậy mà ta không những không bảo vệ nàng, mà còn đâm cho nàng một nhát dao. Không được, ta phải đến Nha môn.

Quách Tiểu Phong vô cùng kích động, vì người mình yên, hẳn có thể giết người dập lửa cũng được.

- Quách công tử, xin đừng sốt ruột, giờ đang là nửa đêm, cậu có đi bây giờ cũng không gặp được Nguyệt Quang đâu, cậu hãy bình tĩnh lại, nghe tôi nói.

Xuân Mai thông dong nói. Quách Tiểu Phong cũng thấy Xuân Mai nói vậy rất có lý, bèn vững tâm trở lại để bàn bạc đối sách.

- Xuân Mai tỷ tỷ, để tỷ cười cho rồi, ta đã quá kích động. Tỷ nói đi, có cách nào không?

- Đây cũng chính là lý do tại sao hôm nay ta đến tìm cậu, Viên Viên chắc chắn vẫn ở Kinh thành, tôi hy vọng cậu có thể lợi dụng thế lực và mối quan hệ của Quách phủ để tìm kiếm Viên Viên, chúng ta sẽ cùng nhau tìm. Chỉ cần tìm được Viên Viên để hỏi cho rõ ngọn ngành là có thể tìm ra manh mối, đến lúc đó mọi chuyện tự nhiên sẽ được “Thủy lục thạch xuất” thôi.

- Được, được...quả là một ý kiến hay, Xuân Mai tỷ tỷ quả nhiên là nữ nhân Gia Cát Lượng, thông minh tuyệt đỉnh, ta sẽ làm như vậy.

Quách Tiểu Phong hận không thể ngay lập tức chạy đi tìm Viên Viên.

Xuân Mai được nghe thấy những lời tung hô của Tiểu Phong chỉ biết lắc đầu.

- Thật là trẻ con.

Vụ án bỗng chốc lại có bước chuyển ngoặt mới, Bạch Nguyệt Quang không phải là hung thủ, vậy hung thủ giấu mặt rốt cuộc là ai? Quách Tiểu Phong có thể tìm thấy Viên Viên không? Hung thủ đã dùng thủ pháp ly kỳ gì giết chết Quách lão gia? Bạch Nguyệt Quang cuối cùng có thể tránh được kiếp nạn không?...Đón xem những chương tiếp theo để tìm lời giải đáp !

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

8. Chương 8: Khai Cung

Ngày hôm sau, bên ngoài vẫn còn mịt mù, trời còn chưa sáng, Quách Tiểu Phong đã thức dậy đi đến Nha môn, hần vội vàng xin lỗi Nguyệt Quang, từ sau đêm qua khi Xuân Mai đến, Quách Tiểu Phong phẫn chấn hần lên, cho dù con đường phía trước có chông gai thế nào, nhưng chỉ cần hai người luôn sát cánh bên nhau, khó khăn gì cũng có thể vượt qua. Quả thực Quách Tiểu Phong phẫn chấn cả đêm không ngủ, hần chuẩn bị rất nhiều lời để nói với Bạch Nguyệt Quang, cuối cùng cũng hiểu thế nào là “Một ngày không gặp, như cách ba thu”, thì ra nàng thật sự bị oan. Quách Tiểu Phong nghĩ ngợi rồi lại cười khổ, Bạch Nguyệt Quang chẳng phải vẫn luôn nói với mình rằng là bị oan sao? Chỉ có điều không biết mình uống nhầm thuốc gì, cứ nhìn người nộm bằng vải đó là quên hết mọi thứ. Nhất định sẽ đến kịp, nhất định sẽ kịp. Nguyệt Quang, hãy đợi ta, ta sắp tới gặp nàng rồi...

Lúc này đã là canh tư, tức là giờ Dần (từ ba giờ đến năm giờ sáng được gọi là giờ Dần), nhưng cổng Nha môn vẫn đóng kín, phải tới lúc trời sáng rõ mới mở cổng. Quách Tiểu Phong đứng đợi ở bên ngoài, tay chân tê cứng, tuyết đã ngừng rơi, người qua đường nhìn thấy quái nhân đi đi lại lại trước cổng Nha môn đều cho rằng Quách Tiểu Phong bị bệnh thần kinh, không lâu sau, trời dần sáng, những người bán đồ ăn sáng lại bận rộn với công việc kiếm sống hàng ngày. Quách Tiểu Phong tuy rất lạnh nhưng trong lòng lại thấy ấm áp. “ Cha mình thật sự không phải do Nguyệt Quang giết, tốt quá”.

Người bán hàng ăn nhìn thấy Quách Tiểu Phong, liền hỏi:

- Đây chàng trai, vẫn sớm lắm người của Nha môn chưa làm việc đâu. Cậu có oan khuất gì à? Sớm như vậy đã tới đây rồi.

- Dì à, là thế này, cháu tới đây để thăm thê tử của cháu. Thê tử của cháu tên là Bạch Nguyệt Quang, là một cô gái xinh đẹp nhất và lương thiện nhất Kinh thành.

Quách Tiểu Phong kiêu ngạo nói.

- Lễ nào cậu chính là Nhị công tử của Quách phủ ? Bạch Nguyệt Quang chẳng phải đã giết cha cậu sao? Sao lại trở thành thê tử của cậu?

- Ai nói Nguyệt Quang giết cha cháu, cháu đã biết hết mọi chuyện rồi, cô ấy bị oan, là bị kẻ xấu hãm hại. Tuy cháu chưa tìm thấy kẻ hãm hại cô ấy...Đúng rồi, dì này, theo kinh nghiệm của dì, muốn tìm một người đã mất tích nhưng vẫn ở trong Kinh thành thì nên làm thế nào?

Quách Tiểu Phong biết “Mò kim đáy bể” tuy cũng là một cách, nhưng không phải cách tốt nhất.

- Theo như cậu nói, trước tiên nên dò la từ người thân bạn bè của người đó. Được rồi, chàng trai, ta phải đi bán đồ ăn sáng đây, cậu cứ từ từ chờ đợi nhé.

Người bán hàng đẩy chiếc xe hàng đi trên mặt đất đầy tuyết, dần dần khuất bóng...

Cũng giống như Quách Tiểu Phong, Bạch Nguyệt Quang cũng cả đêm không ngủ, cô nghĩ ngợi này nọ, cứ cho là mình phải chết cũng không thể để liên lụy tới Viên Viên.

- Người đâu, người đâu, tôi nghĩ thông rồi, tôi muốn khai cung, người đâu...

Bạch Nguyệt Quang liều mạng la to.

- Hét cái gì mà hét, có để người ta ngủ không vậy.

Một cai ngục đi lại mắng nhiếc.

- Tôi là Bạch Nguyệt Quang đây, hung thủ giết Quách lão gia, mau đi gọi Đại nhân của các người đến đây, tôi muốn khai cung.

- Muốn khai cung à, được.

Cai ngục đưa cho Bạch Nguyệt Quang một tờ giấy và một chiếc bút:

- Ngồi xuống viết vào đó.

Cai ngục vô cảm nói.

- Tôi là hung thủ giết Quách lão gia, là phạm nhân đặc biệt.

Bạch Nguyệt Quang nhắc nhở nói.

- Ồ...Hóa ra là như vậy.

Viên cai ngục như bừng tỉnh ngộ:

- Vẫn phải ngồi xuống viết.

Bạch Nguyệt Quang nghĩ cách:

- Ai ôi...tôi đau bụng quá, phải tìm đại phu thôi.

Bạch Nguyệt Quang đang nghĩ kế để được ra ngoài làm lớn chuyện này, chỉ cần kinh động tới Triệu Ứng Long là có thể khai cung.

- Thế này đi, ngồi xuống viết vào tờ bệnh này.

- Được rồi, không đau bụng nữa, vẫn phải viết vào tờ giấy này sao.

Bạch Nguyệt Quang nhìn cai ngục một cái, cầm bút viết vào tờ giấy. Tờ giấy đó thật kỳ quái hết sức. Ví dụ như câu hỏi số 15: “Tại sao người trộm gà (vịt) của nhà Lý Tứ”. Nếu không trộm gà bắt chó, xin hãy đến với câu hỏi số 16: “Tại sao người đánh gãy chân (tay) của Trương Tam, với những câu hỏi kỳ quái như vậy, tốt xấu gì Bạch Nguyệt Quang cũng viết vào giấy xong rồi.

- Cai ngục, cai ngục à, tôi viết xong rồi...tôi viết xong rồi.

Bạch Nguyệt Quang hét lớn, cai ngục lại một lần nữa bị đánh thức, nhìn vào tờ giấy, Bạch Nguyệt Quang chỉ điền vào mục họ tên, giới tính và tuổi, còn những cái khác chưa thấy điền vào.

- Rốt cuộc là người muốn sao đây, muốn giỡn ta à.

Cai ngục điên tiết, chưa điền gì mà dám nói là đã viết xong rồi, nữ phạm nhân này lại muốn khiêu chiến với anh ta.

- Hừ...được lắm, người vẫn chưa điền hết và tờ giấy này đâu.

- Cai ngục à, không phải tôi không điền, chỉ có điều trong tờ giấy này toàn là những việc trộm chó bắt gà, tôi chưa từng làm những việc đó.

Bạch Nguyệt Quang thành thật nói.

- Nếu không phạm phải những tội này, cô vào đây làm gì?

Cai ngục hỏi.

- Tôi chẳng phải đã nói cho anh biết rồi sao? Những việc đó tôi chưa hề làm, chỉ là vì đã giết một người mà thôi.

Bạch Nguyệt Quang tùy tiện đáp.

- Á...giết người sao, cái gì...cô đã giết người sao...

Tên cai ngục trợn mắt kinh ngạc, không tin cô gái yếu mềm như thế này lại có thể giết người. Hắn chỉ vào Bạch Nguyệt Quang rồi nói:

- Cô, ngồi xuống viết vào tờ giấy khai cung đi

Xem ra đêm nay không thể khai cung rồi, đành đợi đến sáng mai thôi. Bạch Nguyệt Quang nghĩ.

Bạch Nguyệt Quang thu mình trong góc tường, đầu óc hỗn độn, vừa đói vừa rét, rồi ngủ thiếp đi.

“ Tỷ tỷ, muội muốn ăn kẹo, cho muội kẹo đi, haha...” Trong mơ là cảnh hoa đỏ cây liễu xanh, tiếng chim oanh hót líu lo. Đây chính là cảnh năm đó Bạch Nguyệt Quang và Viên Viên đi chơi ở hồ Mạt Danh, Sơn Tây. Người nói trong mơ chính là Viên Viên.

- Haha...đến đây, đến đây, muội bắt được tỷ, tỷ sẽ cho muội kẹo.

Từ tiểu thư vui vẻ nói.

- Haha...bị muội bắt được rồi, cho muội kẹo này.

Viên Viên cười tươi như hoa, chìa tay ra.

- Cho muội, ăn ít thôi, cẩn thận không sâu lại ăn hết răng em đó.

Từ tiểu thư giả bộ tức giận nói.

“ Viên Viên, Viên Viên, em đang ở đâu?” Bạch Nguyệt Quang nói trong mơ.

- Tiểu thư, tiểu thư, em ở đây, xin lỗi, thật sự xin lỗi. Ở đây lạnh lắm, tiểu thư, tiểu thư cũng tới với em sao. Mau lên, mau lên.

Đó là giọng nói của Viên Viên truyền ra từ trong giấc mộng sâu thẳm.

- Viên Viên, Viên Viên...

Bạch Nguyệt Quang giật mình tỉnh mộng, không chỉ có cô, tên cai ngục cũng bị làm cho thức giấc.

- Ôi...người làm cái quái gì vậy? Sao cô lại ở đây cơ chứ.

Tên cai ngục kỳ quái nói, trí nhớ đêm qua dần dần hiện về.

- Cô, cô...cô không phải là phạm nhân giết người sao?

Cai ngục lộ vẻ sợ hãi.

- Là tôi đây, sao vậy?

Bạch Nguyệt Quang cố ý tỏ vẻ dữ dằn, không ngờ có thể hù dọa được tên cai ngục đó.

- Không...không có gì, cô ăn uống đi, ta sắp đi rồi.

Tên cai ngục nhìn ra bên ngoài, trời đã sáng rõ, biết là cũng sắp đến giờ đổi ca.

Bạch Nguyệt Quang sầu não nghĩ thầm: “ Viên Viên à, em có còn nhớ cảnh ở hồ Mạt Dương năm đó không...?”

Không lâu sau, một tên cai ngục mới tới dẫn Bạch Nguyệt Quang đi gặp Triệu đại nhân Triệu Ứng Long.

- Hà...hà...

Triệu đại nhân ngáp lớn.

- Bạch Nguyệt Quang, đã muốn nhận tội chưa?

Triệu Ứng Long hỏi.

- Dạ vâng, đại nhân, dân nữ muốn khai cung, Quách lão gia là do dân nữ giết.

Bạch Nguyệt Quang không chút do dự trả lời.

- Người, nghĩ thông chưa? Quách lão gia thật sự do cô sát hại ư?

Triệu Ứng Long lộ vẻ hoài nghi.

- Là dân nữ đã dùng tà thuật “áp thắng” nguyên rửa Quách lão gia. Tất cả đều giống như suy đoán của Chu bổ đầu.

- Được, điểm chỉ rồi kết thúc vụ án này ở đây. Ta phải ngủ thêm chút nữa.

Nói xong Triệu Ứng Long lười nhác đi vào, chỉ còn lại tên văn thư.

- Cô điếm chỉ vào đây là được.

Bạch Nguyệt Quang cho ngón tay mực đỏ...

- Nguyệt Quang...không được

Quách Tiểu Phong xông vào, vội chạy tới, tên văn thư thấy vậy, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vàng cầm tay Bạch Nguyệt Quang vừa chấm mực để điếm chỉ vào tờ giấy.

- Tiểu Phong, có việc gì vậy?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

9. Chương 9: Tạm Biệt Viên Viên

- Nguyệt Quang, sao nàng lại gốc như vậy, cha ta rõ ràng không phải là do nàng giết, tại sao nàng lại nhận tội? Nguyệt Quang

Quách Tiểu Phong ôm lấy Bạch Nguyệt Quang thương xót nói.

- Là Viên Viên, em không thể kéo Viên Viên xuống nước, Tiểu Phong, nghe em nói, chàng và Viên Viên là hai người em yêu quý nhất trên cõi đời này, chỉ cần hai người sống vui vẻ, em có chết cũng cam lòng.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Gốc quá, nàng đúng là đại gốc trong thiên hạ, nếu nàng chết, ta sao có thể sống vui vẻ được chứ? Viên Viên cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, nàng nhân nhượng với cô ta như vậy, chỉ có thể khiến cô ta càng lấn càng sâu thôi, mà hung thủ thực sự sát hại cha ta vẫn đang ung dung ngoài vòng vương pháp, ta sao có thể vui vẻ đây?

Quách Tiểu Phong thương tâm nói, lời nói của Quách Tiểu Phong khiến Bạch Nguyệt Quang mau chóng thức tỉnh và ý thức được rằng, cô đã phạm phải một sai lầm, một sai lầm rất lớn.

- Quan gia à, dân nữ hối hận rồi, người không phải do dân nữ giết.

Bạch Nguyệt Quang lớn tiếng nói.

- Bạch Nguyệt Quang, cô đã nhận tội rồi, cô đâm người ta một nhát, đột nhiên thấy hối hận, cô rút dao ra, sau đó nói với người ta là cô đã hối hận rồi, vừa xong không tính, cô thấy thế có được không?

Tên văn thư tỏ vẻ dữ dằn, trông còn đáng ghét hơn cả Triệu Ứng Long.

- Ông là loại thầy văn thư gì vậy, lẽ nào không muốn bắt được hung thủ thực sự? Thật là cẩu....

Quách Tiểu Phong trách móc.

- Lớn tiếng gì thế? Có để cho người ta ngủ hay không? Tối rồi, à không đúng, ban ngày rồi, hà hà...

Triệu đại nhân ngáp dài đi ra.

- Đại nhân, Bạch Nguyệt Quang thật sự bị oan, xin đại nhân minh xét.

Quách Tiểu Phong vội nói.

- Thế à? Người có chứng cứ gì, nói ta nghe đi.

Thế là Quách Tiểu Phong đem đầu đuôi sự việc, kể lại một cách tỷ mỉ cho Triệu Ứng Long nghe một lượt.

- Thật vậy sao?

Triệu Ứng Long ra bộ suy nghĩ nói.

- Văn phán xét như cũ.

- Triệu Ứng Long, ông là loại quan gì vậy, sự tình đã rõ ràng như vậy mà vẫn phán xét như cũ sao.

Quách Tiểu Phong tức giận nói.

- Phí lời, người chỉ là phán đoán vậy thôi, lại không có chứng cứ, ta tin người thế nào đây? Huống chi cũng sắp hết thời hạn phá án, Bạch Nguyệt Quang đã nhận tội rồi, ta không có lý do để cho người lật lại vụ án này, người nói phải tìm một người trong Kinh thành, thế có khác nào mò kim đáy bể. Ai...làm quan khó lắm đây.

Triệu Ứng Long bắt đầu nói.

- Ông, ông làm như vậy chẳng phải là đang vu oan cho người tốt sao? Có còn vương pháp không?

Quách Tiểu Phong phẫn nộ nói. Triệu Ứng Long trừng mắt nhìn Quách Tiểu Phong như muốn đưa ra điều kiện:

- Muốn ta thế nào đây?

Quách Tiểu Phong hiểu rằng lúc này không thể mềm mỏng được nữa, nói:

- Triệu Ứng Long, ông phải hiểu rằng, ông bây giờ không có tư cách để ra điều kiện với tôi, tuy Quách phủ tôi không lớn, nhưng cũng có qua lại với người ở Hình Bộ, nếu ông dồn ép ta, ta sẽ đánh tiếng với Hình Bộ, đến lúc đó ta không chắc ông có thể giữ nổi chức quan không, không những thế cũng khó mà lẫn lộn ở Kinh thành này...

Quách Tiểu Phong cũng chỉ là ba hoa thế thôi, tuy Quách phủ cũng có tiếng tăm ở Kinh thành, nhưng thật sự là không có qua lại với người ở Hình Bộ. Nhưng chí ít lời ba hoa đó cũng có thể hù dọa Triệu Ứng Long vào lúc này.

- Đừng đừng đừng, Quách công tử, thế này đi, chỉ cần nội trong một ngày cậu có thể tìm ra Viên Viên, ta sẽ giúp cậu lật lại vụ án cho Bạch Nguyệt Quang.

Triệu Ứng Long thuận miệng nói. Cái yêu cầu này cũng không có gì quá đáng, hơn nữa có thể bảo toàn chức quan của bản thân, quả là một mũi tên trúng hai đích.

- Được rồi, nhất ngôn cửu đỉnh. Song một mình tôi thì chỉ e như mò kim đáy bể, cho nên xin Triệu đại nhân hãy cho điều động toàn bộ người của Nha môn, còn tôi sẽ điều động người của Quách phủ. Chỉ có điều đến lúc đó đại nhân không được quên lời hứa đã nói hôm nay đâu đấy.

Quách Tiểu Phong cố ý chặn “đường sau” của Triệu đại nhân.

- Thôi được, để cậu dày vò một ngày vậy. Triệu Ứng Long ta một lời đã nói ra, bốn ngựa khó đuổi, hahaha....

Triệu Ứng Long cười đắc ý nói.

- Hôm nay, có Chu bổ đầu làm chứng, nội trong một ngày nếu cậu tìm được Viên Viên, ta sẽ lật lại vụ án này.

- Tiểu Phong, sao chàng có thể biết Viên Viên ở đâu chứ? Sao lại dám tự tin như vậy?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Chẳng phải à, chỉ là ít nhất nàng vẫn còn cơ hội tái sinh.

Quách Tiểu Phong phẫn chán nói.

Ánh mặt trời chiếu trên tuyết, Quách Tiểu Phong giống như một con ruồi không đầu, chạy loạn xạ ở khắp ngõ nhỏ phố lớn trong Kinh thành.

- Quách đại ca, chàng đang tìm gì vậy?

Người nói chính là Phiêu Phiêu, thật sự không biết Phiêu Phiêu xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào.

- Không có gì.

Quách Tiểu Phong lơ đãng trả lời. Chỉ là đang tìm một người, Quách Tiểu Phong bối tung cái sọt đựng quần áo nhà người ta, sau khi tỉ mỉ tìm, mới biết trong đó không có Viên Viên.

- Chàng đang tìm cái gì vậy? Sao phải tìm kỹ như vậy?

Lý Phiêu Phiêu vui vẻ trả lời.

- Ta đang tìm một người, nàng đã gặp Viên Viên chưa?

- Chưa, cô ta là ai?

Phiêu Phiêu hiểu kỳ hỏi.

- Nàng đã không biết thì đừng cản trở ta tìm người, đi đi, đi đi...

- Hay là ta giúp chàng tìm nhé, thêm một người thì càng tốt chứ sao.

- Nàng không biết cô ấy thì tìm cái gì chứ!

Quách Tiểu Phong tức giận nói.

- Đừng phiền ta nữa, nàng mau đi chỗ khác đi.

Quách Tiểu Phong không tìm được lòng nói. Lý Phiêu Phiêu thấy Quách Tiểu Phong đối xử với mình như thế, chợt nói:

- Mặt trời hôm nay thật khiến người ta thoải mái, chàng nói xem có phải không?

Quách Tiểu Phong biết gần đến trưa, lòng như lửa đốt.

- Ta bảo nàng đi khỏi đây cơ mà. Nàng đang cản đường ta đấy biết chưa.

- Hừ...gì mà nóng nảy thế, không cản đường thì không cần nữa.

Lý Phiêu Phiêu lăm lăm trong miệng. Quách Tiểu Phong vẫn cứ tìm, tìm rồi lại tìm, Phiêu Phiêu thì cứ theo sau hần. Đã gần chiều tối rồi mà vẫn chưa tìm thấy Viên Viên, Tiểu Phong như ngồi trên chảo nóng.

- Đừng theo ta nữa, nàng đang làm phiền ta đấy biết không?

Quách Tiểu Phong lại tức giận nói. Vừa nói vừa tiện tay mở cổng đi vào trong, lúc này mới phát hiện đây là sân nhà Mạnh Lâm, cái sân này đã bị đổ nát điều tàn từ lâu, sao có thể như vậy? Quách Tiểu Phong thấy hơi nghi ngờ, hần vội xông vào bên trong nhà, bên trong có một người đang nằm, nhìn kỹ, đó là Viên Viên, hần vội hét lớn :

- Viên Viên...

Viên Viên sao lại ở đây, hần lại nhớ lại lời nói của người bán đồ ăn sáng “ Muốn tìm một người bị mất tích nhưng vẫn ở trong Kinh thành thì phải làm thế nào?”, “ Nếu là tôi, nhất định tôi sẽ dò la từ người thân của người đó đầu tiên”. Mạnh Lâm là ý trung nhân của Viên Viên, Viên Viên không tìm anh ta thì còn tìm ai?

Quách Tiểu Phong đang suy tư, Lý Phiêu Phiêu đứng đằng sau nhìn thấy có người đang hôn mê cũng đoán được thì vội vàng chạy tới:

- Viên Viên cô nương, Viên Viên cô nương, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi...

Quách Tiểu Phong bị Phiêu Phiêu kéo lại, thấy Viên Viên đang hôn mê thì vội lại gần, muốn chạy đi tìm đại phu, nhưng bỗng nhiên nghĩ ra, bên cạnh mình chẳng phải cũng có một Thần y sao.

- Phiêu Phiêu, nàng mau xem cho Viên Viên đi, cô ấy không sao chứ?

Quách Tiểu Phong vội nói.

Nghe vậy, Phiêu Phiêu lập tức cầm tay Viên Viên, bắt mạch cho cô ấy. Phiêu Phiêu trau mày, nét mặt nghiêm túc, không nói lời nào.

- Sao rồi, Phiêu Phiêu? Cô ấy sao rồi?

Quách Tiểu Phong hỏi gấp, một lúc sau, Phiêu Phiêu mới nói một câu :

- Cô ấy đã chết rồi.

Lại một người nữa rơi vào bị kịch, Viên Viên là tự sát hay bị ám sát? Ai là hung thủ đứng sau mọi chuyện? Có phải cái chết của Quách lão gia và của Viên Viên là do cùng một kẻ gây ra? Hung thủ giết người là vì mục đích gì? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo “ Sau cái chết của Viên Viên”....

Chú thích:

Hình Bộ: là một cơ quan chuyên trách về luật pháp thời cổ đại của Trung Hoa, có trọng trách đưa ra những hình phạt, bộ luật nhằm đảm bảo yếu tố “ Trị quốc bình thiên hạ”.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

10. Chương 10: Sau Cái Chết Của Viên Viên- Manh Mối Đầu Tiên

Quách Tiểu Phong cuối cùng đã tìm thấy Viên Viên, tiếc rằng cô ấy đã là một thi thể. Quách Tiểu Phong tuy là một người qua loa đại khái, nhưng cũng hiểu đạo lý người chết phải giữ nguyên hiện trường. Cho nên đã chuẩn bị một mảnh vải, đặt vào thi thể của Viên Viên. Nha môn nói gì cũng là Bộ máy công vụ, vậy nên vào giờ Dần, tức là lúc trời sắp tối và gần hết giờ làm việc, bây giờ trời đã xế tà, cũng không biết là lúc nào nữa. Không biết có thể kịp cứu Nguyệt Quang hay không, kịp thì tốt, không kịp thì vẫn vậy, điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng thông báo cho Nha môn để họ xử lý vụ án mạng của Viên Viên. Nghĩ vậy, Quách Tiểu Phong lập tức chạy tới Nha môn.

Phiêu Phiêu cũng theo Tiểu Phong ra ngoài.

- Chàng muốn đi đâu?

Phiêu Phiêu hỏi gấp.

- Ta muốn tới Nha môn cứu Nguyệt Quang, nàng mau về nhà đi.

Quách Tiểu Phong lớn tiếng nói.

- Không, người ta phải cùng chàng tới Nha môn.

- Được rồi.

Quách Tiểu Phong dù gì cũng là Cao thủ võ lâm, khinh công cũng không tồi. Vừa dứt lời người đã bay xa mười mét. Phiêu Phiêu nhìn thấy điệu bộ của Quách Tiểu Phong như vậy thì giả bộ tức giận nói:

- Trêu ta à.

Nhưng chân thì vẫn đang chạy theo Tiểu Phong. Hai người cứ như vậy mà đi tới Nha môn. Trên đường tới Nha môn, Quách Tiểu Phong cứ cảm thấy có điểm nào đó không bình thường, nhưng không biết đó là điểm nào. Quan trọng nhất là Mạnh Lâm và em gái của cậu ta Mạnh Kiều rốt cuộc đang ở đâu? Có vẻ như đã biệt tăm biệt tích đã khá lâu rồi, nhưng Viên Viên lại chết trong nhà của Mạnh Lâm, lẽ nào hung thủ lại là Mạnh Lâm? Không thể, nếu hung thủ là Mạnh Lâm, vậy cậu ta giết cha mình là có động cơ gì, tại sao cậu ta phải giết Viên Viên? Nhà bọn họ cũng không thể tan tành thành ra như thế này được. Mặc kệ đã, trước tiên phải gặp Triệu Ứng Long để minh oan cho Nguyệt Quang đã. Còn tại sao Quách Tiểu Phong để Lý Phiêu Phiêu đi cùng, thực ra rất đơn giản, cha của Lý Phiêu Phiêu là Ngự y có tiếng trong triều, thường trị bệnh cho Hoàng Thượng, quyền lực đương nhiên cũng không nhỏ. Lý Phiêu Phiêu là con gái của Lý Ngự y thì chỉ ít có thể gây áp lực cho Triệu Ứng Long, lời nói cũng có trọng lượng hơn.

Quách Tiểu Phong đã chạy tới cổng Nha môn, cứ nghĩ rằng cổng Nha môn đã đóng chặt rồi, không ngờ hôm nay vẫn còn mở.

- Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi. Tôi đã tìm thấy Viên Viên rồi, nhưng...

- Nhưng cái gì?

Triệu Ứng Long mắt nhắm mắt mở, lơ đãng hỏi.

- Nhưng ...cô ấy đã bị người ta sát hại rồi, bây giờ đang ở trong nhà một người bạn thân của tôi tên Mạnh Lâm.

Quách Tiểu Phong vội vàng nói.

- Ôi ...bị người ta giết sao...cái gì, cô ta bị giết sao, sao không nói sớm?

Triệu Ứng Long lông lộn điên cuồng, tiếp tục hỏi:

- Ở đâu? Cậu nói ở đâu?

Đầu óc Triệu Ứng Long hỗn độn cả lên vì lại xuất hiện vụ án mạng thứ hai.

- Ở trong nhà người bạn thân của tôi Mạnh Lâm.

Quách Tiểu Phong nói.

- Chu bồ đầu, Chu bồ đầu, chúng ta mau tới hiện trường xem xét thế nào. Quách Tiểu Phong, phiền cậu chỉ đường giúp.

Triệu Ứng Long gấp gáp nói.

- Được, đại nhân, bên này, mời...

Quách Tiểu Phong cẩn kính thưa.

Chu bồ đầu, Kiện Tác, cùng Triệu Ứng Long đi tới nhà của Mạnh Lâm, bên trong rách nát điêu tàn vô cùng, khi đó đang là ngày 12 âm lịch, ánh trăng cũng không sáng lắm, hơn nữa mây đen của buổi tối phủ kín bầu trời, sân của nhà Mạnh Lâm lại bừa bộn, gió lại thổi to, mang lại cho người ta cái cảm giác âm u đáng sợ, đột nhiên, một chiếc đèn ở trên bàn bị gió thổi rơi xuống nền nhà, làm phát ra một tiếng “ Peng”...Nếu là lúc bình thường thì chẳng có gì, nhưng ở một nơi tối tăm và lạnh lẽo thế này, lại còn có một thi thể đang nằm ở đây nữa, đúng là dọa người ta chết khiếp.

- Chu...Chu bồ đầu....người vào bên trong xem xét trước đi...

Triệu Ứng Long bị dọa cho run rẩy, lắp bắp nói.

- Đại nhân, không phải là ngài đang sợ hãi đấy chứ?

Quách Tiểu Phong đứng sau nói.

- Cái gì, người nói cái gì? Bản quan là quan lớn của phủ Thuận Thiên thì sợ cái gì chứ, ha...haha...

Triệu Ứng Long thay đổi sắc mặt.

- Vậy phiền đại nhân vào trong cùng tôi.

Chu bồ đầu là người không tin trên đời này có ma quỷ, anh ta vẫn tâm niệm rằng, ban ngày không làm chuyện trái với lương tâm thì nửa đêm không sợ ma đến gõ cửa.

- Bảo nhà người vào thì cứ vào đi, sao phải nhiều lời thế nhỉ.

Triệu Ứng Long bực mình nói.

- Tôi cũng vào.

Lý Phiêu Phiêu lên tiếng.

- Phải rồi Quách công tử, vị này là...?

Triệu Ứng Long nhìn Quách Tiểu Phong hỏi.

- Yên tâm đi, cô ấy là danh y số một số hai Kinh Thành.

Quách Tiểu Phong đáp.

- Lẽ nào, cô ấy chính là Lý Phiêu Phiêu?

Cứ nghĩ cô ta là tiểu a đầu của Quách công tử, không ngờ lại là danh y Phiêu Phiêu tiếng tăm lừng lẫy Kinh thành, cái này không quan trọng, quan trọng là cha cô ta là Ngự y có địa vị đáng nể ở Kinh thành, chỉ cần trước mặt Hoàng Thượng cha cô ta nói một câu, thì chức quan của mình chắc chắn là bị tiêu tan.

- Ngài đã biết rồi, vậy tôi cũng không giấu diếm nữa, không sai, đây chính là danh y Phiêu Phiêu tiếng tăm Kinh thành.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đúng rồi, nếu Triệu đại nhân có nhã hứng muốn ngắm trăng thưởng nguyệt ở đây, vậy thảo dân cũng không tiện làm phiền, đại nhân ngài cứ ở ngoài này thưởng thức nhé.

Quách Tiểu Phong cung kính nói. Như vậy mọi người vào trong hết, chỉ thừa lại một mình Triệu đại nhân ở bên ngoài, bọn họ vừa đi được mấy bước thì một trận gió thổi tới khiến Triệu Ứng Long sợ dựng tóc gáy.

- Đợi đã...bản quan thân là quan phụ mẫu, cho nên phải làm gương cho các người.

Triệu Ứng Long nói xong thì vội vàng chạy tới chỗ bọn Tiểu Phong đang ở phía trước y như một con sóc vậy.

- Ô...Triệu đại nhân làm gương cho lão bách tính, thảo dân lấy làm khâm phục khâm phục.

Quách Tiểu Phong cố ý nói vậy.

Lúc này, một mảng mây đen kéo tới, Mạnh phủ bỗng chốc bị bao phủ bởi một màu đen kịt.

- A...

Một tiếng kêu chói tai phát ra từ một góc nào đó.

- Phiêu Phiêu, đừng hét nữa.

Quách Tiểu Phong nói như ra lệnh.

- Không phải ta hét, không phải ta...

Ở một nơi không xa truyền lại giọng nói của Phiêu Phiêu.

Không phải Phiêu Phiêu, lẽ nào lại là thi thể của Viên Viên? Trong đầu Tiểu Phong nảy sinh ngờ vực. Ngay cả người từ trước tới giờ không tin có tà thuật như Chu Bồ Đầu cũng thất thần. Nhóm người im lặng một hồi. Không lâu sau, đám mây đen cũng trôi đi, mọi thứ mờ mờ ảo ảo...

- Ôi...Triệu đại nhân đâu?

Chu Bồ Đầu phát hiện ra Triệu đại nhân đã mất tích.

- Cậu có thấy âm thanh kỳ quái gì không Chu Bồ Đầu?

Quách Tiểu Phong tò mò hỏi.

- Nói như vậy tức là cậu cũng nghe thấy, hình như phát ra từ đằng kia.

Chu Bồ Đầu chỉ tay về phía thùng nước nói.

- Đi, qua đó xem sao.

Quách Tiểu Phong cũng không tin là có quỷ thần, bèn đi lại xem xét, là một vật thể tròn tròn, lớn lớn, béo béo, âm thanh đó càng lúc càng rõ: “Người không nhìn thấy ta, người không nhìn thấy ta...”. Quách Tiểu Phong khẽ cười, hẳn đã biết vật tròn tròn kia là gì, liền dùng lực vỗ vào đó một phát.

- Đại tiên tha mạng, đại tiên tha mạng...

Triệu Ứng Long từ trong thùng nước nhảy ra ngoài, toàn thân run rẩy.

- Haha...

Tất thấy mọi người đều cười lớn. Triệu Ứng Long tuy rất tức giận, nhưng cũng đành phải cười lại vài tiếng. Triệu Ứng Long làm vậy khiến bầu không khí trở nên bớt u ám hơn.

Sau đó bọn họ nhanh chóng đi vào trong, bắt đầu khám nghiệm tử thi, thi thể của Viên Viên đã xuất hiện những nốt chấm nhỏ, phía Nha môn suy đoán thời gian tử vong có lẽ là vào giờ Dần, cũng chính là lúc bọn Quách Tiểu Phong chạy tới đó một lúc, ở cổ của Viên Viên phát hiện một vết kim châm lớn, chưa thể xác định nó có liên quan đến cái chết của Viên Viên hay không. Ngoại trừ vết kim châm này thì không tìm thấy bất cứ vết thương bên ngoài nào khác, phải đợi sau khi giải phẫu thi thể mới biết được.

Quách Tiểu Phong vẫn cảm thấy có điểm nào đó không bình thường. Tay của Viên Viên nắm chặt, theo lẽ thường người chết rồi thì không thể nắm tay chặt như vậy được.

- Kiện Tác, cậu mở bàn tay người chết ra xem sao.

Quách Tiểu Phong nói.

Quả nhiên, trong tay Viên Viên là một tờ giấy trắng. Lý Phiêu Phiêu vội vàng đi lại, cầm lấy tờ giấy, căng thẳng xem xét nội dung viết bên trong, sau đó sắc mặt nghiêm túc nói với Quách Tiểu Phong:

- Quách đại ca, chàng có quen biết ai tên là Hải Đường không?

- Không quen, sao nàng lại hỏi vậy?

Quách Tiểu Phong tò mò hỏi.

- Bởi vì khi Viên Viên chết, cô ấy đã viết hai chữ “Hải Đường”.

Lý Phiêu Phiêu mở tờ giấy cho Quách Tiểu Phong xem, chỉ nhìn thấy một tờ giấy trắng đã bị xé thành hai nửa, mở đầu của tờ giấy đó đúng là có viết hai chữ “Hải Đường”.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

11. Chương 11: Bạch Nguyệt Quang Được Minh Oan

- Hải Đường, có nghĩa là gì, ta cảm thấy cái mà Viên Viên muốn nói đến không phải là Hải Đường, các người cứ nhìn kỹ tờ giấy này, tờ giấy này rõ ràng là bị người ta xé đi mất một nửa, có vẻ như nửa kia của tờ giấy này đã viết cái gì đó rất quan trọng, khả năng có thể trực tiếp làm bại lộ thân phận của hung thủ.

Quách Tiểu Phong suy tư một hồi rồi lại nói tiếp:

- Chu bổ đầu anh nghĩ sao?

Quách Tiểu Phong nhìn Chu bổ đầu hỏi.

- Ừ !

Chu bổ đầu ra vẻ nghĩ ngợi:

- Quách công tử, nếu thật sự đúng như cậu phán đoán, hung thủ đã xé mất nửa kia của tờ giấy, sau đó đã giết Viên Viên cô nương, rồi lại đem nửa kia của tờ giấy nhét vào tay cô ấy, tôi nghĩ, chỉ có một khả năng, đó là hung thủ là kẻ vô cùng ngông cuồng, có gan khiêu chiến với cả quyền uy của quan phủ chúng tôi, xem ra lần này đã gặp phải một đối thủ đáng sợ rồi. Tôi nghĩ là như vậy.

- Hung thủ ra tay vào khoảng giờ Dần, cũng là vào lúc trước khi cậu và Lý cô nương đến nhà của Mạnh Lâm Mạnh công tử, sau khi giết chết Viên Viên, đã nhìn thấy Viên Viên cô nương lưu lại tin tức về cái chết cho chúng ta, đã cố ý xé nửa trước của tờ giấy và chỉ để lại nửa sau, dám khiêu chiến với cả quan phủ, hung thủ này rõ ràng là rất điên cuồng, chắc là nam giới, hấn rất thông minh, không những thế võ nghệ cũng khá là cao cường, cơ thể vô cùng cường tráng nữa.

Chu bổ đầu phân tích.

- Đúng, Chu bổ đầu nói rất có lý, tôi cũng nghĩ như vậy.

Phiêu Phiêu lên tiếng, rồi hỏi:

- Triệu đại nhân, tôi cho rằng nên theo những gì mà Chu bổ đầu đã phân tích để đi bắt hung thủ, ngài nghĩ thế nào?

- Phiêu Phiêu, hôm nay sao nàng lại nhiều lời như vậy, nàng là quan huyện à ?

Quách Tiểu Phong kỳ lạ hỏi. Phiêu Phiêu này sao hôm nay lại nói nhiều thế nhỉ ?

- Em chỉ là nói cách nhìn của bản thân mà thôi, em không bắt ép Triệu đại nhân phải làm theo những gì em nói. Triệu đại nhân, ta cũng chỉ là bậc nữ nhi, cũng chẳng đưa ra được ý kiến gì, chỉ là thuận miệng nói vậy thôi, ngài muốn thế nào thì cứ làm như thế ấy, không cần phải để ý tới ý kiến của tôi đâu.

- Không sao, Lý cô nương, những gì mà cô nói cũng giống như những gì ta nghĩ. Quách công tử à, Lý cô nương nói rất phải, sao cậu lại nói cô ấy như thế?

Triệu Ứng Long chẳng mấy khi có cơ hội nịnh hót như thế này.

- Đại nhân giáo huấn rất phải, thảo dân đúng là đã hơi kích động.

Quách Tiểu Phong trừng mắt nhìn Lý Phiêu Phiêu một cái.

- Người đâu, khụ khụ...

Triệu Ứng Long xem ra là sắp tuyên bố kết quả điều tra tối nay.

- Truyền lệnh, ngày mai bắt đầu, dán cáo thi truy nã một nam nhân cực kỳ khôn ngoan, vô cùng cường tráng, có quan hệ tới Quách phủ.

Triệu Ứng Long ra vẻ miệng lưỡi nhà quan.

- Đại nhân, đợi đã, hung thủ cố tình gây họa cho Bạch Nguyệt Quang, vậy chắc chắn có liên quan đến Bạch Nguyệt Quang, cho nên tôi đề nghị phải điều tra cả nam nhân có liên quan tới tôi và Bạch Nguyệt Quang, theo tôi biết, Viên Viên hình như không có võ công, nam nhân bình thường cũng có thể giết chết cô ấy, có một người rất giống như hung thủ được miêu tả.

Quách Tiểu Phong vội vàng nói.

-Ồ, nói ta nghe xem...

Triệu Ứng Long cũng hiểu, Kinh thành rộng lớn như thế muốn tìm hung thủ thì có khác nào như mò kim đáy bể.

- Đại nhân, người đó chính là chủ nhân của ngôi nhà này- Mạnh Lâm, như chúng ta thấy, trước khi chết nạn nhân không có dấu vết của sự phản kháng, cho nên, người ra tay với cô ấy rất có thể là người mà cô ấy quen biết. Theo tôi nghĩ, Mạnh Lâm và nạn nhân là có quan hệ nam nữ, người chết không hề có bất cứ sự phòng bị nào đối với việc anh ta làm, tôi nghĩ nội tình có thể là như vậy. Mạnh Lâm biệt tăm bấy lâu nay, nhưng nạn nhân lại không hề lo lắng, điều này chứng tỏ nạn nhân biết được Mạnh Lâm đang ở đâu, có thể Mạnh Lâm sau khi rước họa cho Bạch Nguyệt Quang thì đã tìm một nơi thâm sơn cùng cốc để tránh nạn. Hắn đã nói dối một số chuyện với nạn nhân, nạn nhân vốn thật thà, cũng không biết rằng mình chính là người duy nhất biết chân tướng sự thật, hôm nay, Mạnh Lâm quay về nhà, sau khi giết người diệt khẩu, sợ bị trị tội nên đã chạy trốn.

Quách Tiểu Phong phân tích.

- Nhưng tại sao Mạnh Lâm phải rước họa cho Bạch Nguyệt Quang.

Chu bổ đầu hỏi.

- Thật ra người giới thiệu Nguyệt Quang cho tôi chính là Mạnh Lâm, có thể anh ta không hài lòng khi tôi và Nguyệt Quang nên duyên, cho nên đã ghi hận trong lòng, bởi vậy đã rước tai vạ cho Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong nói.

- Quách công tử, cậu xem thế này có được không, phía quan binh chúng ta sẽ phân thành hai nhánh, một nhánh đi tìm những nam nhân khả nghi trong thành, nhánh khác đi dán cáo thi truy nã Mạnh Lâm.

Triệu đại nhân nói.

- Tôi cũng nghĩ vậy, đại nhân, ngài nên thả Nguyệt Quang thì hơn.

Quách Tiểu Phong không quên nhắc nhở Triệu Ứng Long minh oan cho Nguyệt Quang.

- Được được, bản quan nói là làm, người đâu, cùng Quách công tử tới nhà lao phóng thích cho Bạch cô nương.

May mà Triệu Ứng Long vẫn còn chút lương tâm, vẫn giữ lời hứa. Quách Tiểu Phong mừng rỡ như một đứa trẻ.

- Kiện Tác, đem thi thể này về khám nghiệm cẩn thận, hồi phủ.

- Vâng, thưa đại nhân.

- Nguyệt Quang, Nguyệt Quang, nàng được phóng thích rồi, nàng vô tội...

Vẫn chưa bước vào nhà lao thì tiếng nói của Quách Tiểu Phong đã truyền vào trước rồi.

- Tiểu Phong, Tiểu Phong chàng đã tìm thấy Viên Viên rồi sao? Cô ấy đâu?

Bạch Nguyệt Quang nhìn Quách Tiểu Phong vội vàng hỏi.

- Nguyệt Quang, nàng nghe ta nói đây, Viên Viên...Viên Viên cô ấy đi rồi.

Quách Tiểu Phong không đành lòng thông báo tin này cho Nguyệt Quang.

- Ý gì vậy, đi rồi nghĩa là sao, chàng không tìm thấy Viên Viên, vậy em sao có thể được phóng thích chứ?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi. Quách Tiểu Phong lắc đầu:

- Nguyệt Quang, Viên Viên cô ấy bị người ta giết hại.

Quách Tiểu Phong không thể không nói ra câu này.

- Chàng nói cái gì, nói lại lần nữa xem nào.

Bạch Nguyệt Quang thật không dám tin.

- Chúng ta ra khỏi đây rồi nói tiếp nhé Nguyệt Quang?

Quách Tiểu Phong đau xót nói.

- Không, đều là lỗi của em, đều là lỗi của em, là em không trông nom Viên Viên chu đáo, em là một người chị không dạy bảo tốt em gái mình. Em đáng chết, em đáng chết...

Bạch Nguyệt Quang không thể chịu nổi sự đả kích này, lấy tay đập mạnh vào đầu.

- Nguyệt Quang, nàng hãy bình tĩnh một chút, việc này không can hệ gì tới nàng.

Quách Tiểu Phong khuyên nhủ Nguyệt Quang. Nhưng Bạch Nguyệt Quang vẫn như điên loạn

- Nha môn, mau mở cửa, mau, mau lên.

Quách Tiểu Phong như ngồi trên đống lửa, sau khi cửa được mở, Bạch Nguyệt Quang vẫn kích động như vậy. Biết tình hình sẽ trở nên xấu đi, Quách Tiểu Phong liền điểm nguyệt Bạch Nguyệt Quang, cô tạm thời hôn mê bất tỉnh nằm trong lòng Quách Tiểu Phong, thân thể không ngừng run rẩy, Quách Tiểu Phong sờ lên trán Bạch Nguyệt Quang, nàng bị sốt rồi. Tay nàng cũng bị sưng phồng lên giống bánh mìn thêu vậy. Quách Tiểu Phong đau lòng tột độ, vội vã xuống phố tìm đại phu, đại y vừa trông thấy Nguyệt Quang là biết ngay cô đã bị trọng thương, vội kê đơn thuốc, băng bó vết thương.

- Đại phu, cô ấy sao rồi?

- Ai...vết thương bên ngoài thì không nghiêm trọng lắm, song nội tâm của cô ấy không có hy vọng cứu sinh, cho nên cô ấy có tỉnh lại không thì vẫn chưa biết.

Đại phu thở dài nói.

- Nguyệt Quang, Nguyệt Quang, sao có thể, phải rồi, đi tìm Phiêu Phiêu, cô ấy nhất định có cách. Nhưng có nên tìm cô ấy không? Họ là tình địch mà...mặc kệ cứ đi tìm cô ấy rồi tính tiếp. Nguyệt Quang, xin lỗi nàng, là thật vô dụng, nếu ta đến sớm nửa canh giờ thì có lẽ Viên Viên đã không chết. Xin lỗi nhé Nguyệt Quang, nhưng vụ án này tuyệt đối không can hệ gì tới nàng, không phải do nàng không biết dạy bảo Viên Viên, mà do chính ta không biết giảng đạo lý cho huynh đệ Mạnh Lâm. Nguyệt Quang, nàng không được chết, bây giờ cha ta đã không còn nữa, không có ai có thể chia rẽ đôi ta, không thể, thật sự không thể...ta muốn thành thân với nàng, sau đó chúng ta phải sinh thật nhiều thật nhiều con, con gái thì sẽ giống nàng, nàng dạy nó thêu thùa, tương lai sẽ là tiểu thư của Quách Phủ Kinh thành, người muốn lấy nó chắc phải xếp hàng dài. Nếu là con trai, nó sẽ giống ta, ta sẽ dạy nó võ công, sau này sẽ là Công tử của Quách phủ, hành hiệp trượng nghĩa, làm say đắm các tiểu cô nương, Nguyệt Quang, nàng hãy tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi...

Quách Tiểu Phong thần thờ nói, nước mắt tuôn rơi.

- Nguyệt Quang, Nguyệt Quang...

Quách Tiểu Phong từ từ ngủ thiếp đi...

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

12. Chương 12: Truy Nã Mạnh Lâm.

Thiếu - sẽ UPDATE sau

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

13. Chương 13: Cái Chết Của Mạnh Lâm

Trong một căn phòng nhỏ tối tăm, một nam một nữ ôm chặt lấy nhau, người nam chính là Mạnh Lâm, nữ chính là em gái của anh ta Mạnh Kiều. Căn nhà này kín mít không có lỗ thông gió, cũng không có cửa sổ, thật khiến người ta ghê sợ. Bỗng nhiên, cửa của căn phòng này bị mở tung, Mạnh Lâm ôm chặt lấy Mạnh Kiều, toàn thân run rẩy.

- Mạnh Lâm, người nên đi đi.

Người mặc đồ đen nói.

- Đi ? Đi đâu?

Mạnh Lâm tò mò hỏi.

Đương nhiên là đi gặp nữ nhân của người.

Kẻ mặc đồ đen cười một cách tà ác.

- Viên Viên, người đã làm gì cô ấy?

Mạnh Lâm cảm thấy có chuyện gì không hay đã xảy ra, nhưng Mạnh Lâm cơ bản không có sức lực để phản kháng, anh ta đã bị trúng “ Thập hương nhuyễn cân tán ”, cử động một chút cũng khó khăn chứ đừng nói gì đến phản kháng.

- Haha...không sao, chỉ là đã tiễn cô ta đi hâu Diêm Vương thôi, chỉ trách cô ta đã biết quá nhiều chuyện.

Kẻ mặc đồ đen đắc ý nói.

- Người...sao người có thể làm vậy? Không phải đã giao ước sau khi xử lý xong mọi chuyện sẽ thả chúng tôi sao? Sao có thể nuốt lời như vậy được?

Mạnh Lâm tức giận nói, thật sự rất muốn liều mạng với hắn, nhưng khôn nổi toàn thân không có nội lực, không thì tên kia đã chết dưới tay hắn lâu rồi.

Mạnh Lâm chỉ nhớ ban đầu hắn và Mạnh Kiều gây ra chút chuyện, sau đó Mạnh Kiều bỗng nhiên bỏ nhà ra đi, Mạnh Lâm vì lo lắng cho sự an nguy của em gái nên đã đi tìm, rồi bị người ta đánh cho một gậy. Tỉnh lại thì phát hiện đang ở trong căn nhà tối tăm này, bên cạnh là em gái hắn. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy kẻ mặc đồ đen, Mạnh Lâm tự nhiên muốn hỏi cho rõ:

- Người là ai? Vì sao phải bắt ta và muội muội của ta?

- Ta là ai, người không cần biết, có trách thì chỉ trách tại sao người lại quen biết Quách Tiểu Phong và cô gái tên Viên Viên.

Người mặc đồ đen nói.

- Hừ...muốn thế nào nữa? Muốn ăn chướng của ta sao?

Tuy võ công của Mạnh Lâm không lợi hại bằng Quách Tiểu Phong, nhưng cũng thuộc hàng cao thủ, anh ta muốn ra chiêu nhưng toàn thân không sao mà vùng dậy được.

- Haha...người đã trúng Thập hương nhuyễn cân tán của ta, ta khuyên người đừng có cử động vô ích nữa, càng cử động thì càng đau đớn đó.

Tuy không biết là chuyện gì, nhưng nếu Mạnh Lâm biết Viên Viên vì anh ta mà phản bội Bạch Nguyệt Quang, còn gián tiếp gây ra cái chết của Quách lão gia, chắc chắn sẽ rất kích động.

- Người đã giết Viên Viên, đáng ghét, người không biết giữ lời hứa, ta liều mạng với người.

Mạnh Lâm bắt chập sự đau đớn về thể xác, bỗng đứng dậy.

- Haha...đúng là không biết tự lượng sức mình, vẫn đứng dậy được sao, song người chỉ có thể làm được đến vậy mà thôi, haha...

Kẻ mặc đồ đen cười đắc ý.

Quả thật đó là cực hạn của Mạnh Lâm, nhưng Mạnh Lâm vẫn ráng sức cố gắng không để bị ngã.

- Haha...để ta giúp người một tay nhé.

- Không được làm hại ca ca của ta.

Mạnh Lâm nhảy lên, đương nhiên cô cũng đã bị trúng Thập hương nhuyễn cân tán, nhưng Thập hương nhuyễn cân tán chỉ phát tác có hạn đối với người bình thường, cho nên Mạnh Kiều vẫn có thể cử động bình thường. Thấy ca ca đang cố chịu đau đớn đứng đó, còn chịu sự ức hiếp của kẻ mặc đồ đen, Mạnh Kiều không cam lòng, vội đứng lên bảo vệ ca ca.

- Huynh đệ người tình sâu nghĩa nặng quá nhỉ, đã như thế, ta sẽ tiễn cả hai người về Tây Thiên, haha...

- Không được, muốn giết cứ giết ta đi, nhưng, người...người không được giết muội muội của ta.

Mạnh Lâm không thể kiên trì được nữa..

- Người phải hiểu rằng, bây giờ người không có tư cách để ra điều kiện với ta, nhưng nếu người đã nói như vậy, mà ta cũng không phải là kẻ vô tình, chỉ cần người cầu xin ta, ta sẽ thả muội muội của người ra.

Kẻ mặc đồ đen đắc ý nói.

- Ca ca, khỏi cần, muội thà nguyện chết cùng huynh.

Mạnh Kiều ôm chặt lấy Mạnh Lâm, đầm đìa nước mắt.

- Kiều Kiều, muội không được khóc, muội phải ghi nhớ, người của Mạnh gia chúng ta không được tùy tiện khóc trước mặt kẻ khác. Sau khi đại ca đi, muội phải biết chăm sóc tốt cho bản thân, chờ Quách huynh đến cứu muội ra, nhớ lời ta đó, muội phải sống thật tốt.

Mạnh Lâm động tình nói. Mạnh Kiều lau nước mắt.

- Ca ca, muội không muốn sống, muội phải cùng ca ca đi gặp cha mẹ.
 - Kiều Kiều, tha thứ cho sự nhu nhược của ca ca, ca ca đi trước một bước, muội là huyết mạch duy nhất của Lâm gia chúng ta, sau này lớn lên, tìm một nam nhân tốt để kết duyên, nối dõi tông đường cho Lâm gia chúng ta. Ca ca xin lỗi muội, xin lỗi...
 - Ca ca, đừng nói nữa, muội sẽ làm như những gì ca ca nói, sẽ sống thật tốt, muội sẽ kiên cường mà sống.
- Nước mắt của Mạnh Lâm lại một lần nữa tuôn rơi.
- Không được khóc...ta....ta cầu xin người, thả em gái ta ra.
- Mạnh Lâm nói với kẻ mặc đồ đen.
- Thế này đâu giống như đang cầu xin, một chút thành ý cũng không có. Dập lậy ta ba cái ta sẽ thả muội muội của người.
- Kẻ mặc đồ đen nói..
- Ta lậy đầu thay ca ca ta.
- Mạnh Kiều lên tiếng.
- Hừ...người là ca ca người sao? Thế gian này cái gì là chân tình chứ, đều là giả tạo, ta muốn chính hãn quý lậy ta.
 - Ta cúi lậy là được chứ gì, muội đi ra đi.
- Cuối cùng Mạnh Lâm cũng quỳ, cúi thấp đầu xuống, dường như sắp ngã nhào xuống.
- Haha...Mạnh công tử làm rất tốt, vẫn còn hai cái nữa.
- Kẻ mặc đồ đen bĩ ổi nói.
- Đây chẳng phải tự làm khổ mình sao, chi bằng để muội muội của người đi cùng đi.
- Kẻ mặc đồ đen vô cảm nói.
- Phí lời, nói ít thôi, người đã hài lòng chưa.
- Mạnh Lâm bất phục nói. Cái dập đầu thứ ba, Mạnh Lâm mất nhiều thời gian hơn, với sự giúp đỡ của Mạnh Kiều mới có thể quỳ vững được, sau đó lập tức ngã nhào.
- Haha...Mạnh công tử, đã được ba lậy rồi, vậy ta cũng không làm khó cho muội muội của người nữa.
- Nói xong tên mặc đồ đen đánh vào bả vai của Mạnh Lâm mấy chưởng.
- Cáo biệt nhé, ta sẽ cho người tới dọn xác giúp người, haha...
- Xong việc kẻ mặc đồ đen liền đi ngay.
- Đại ca, xin lỗi, muội không nên tức giận, không thì ca ca cũng không bị kẻ xấu xa đó bắt đi.
 - Kiều Kiều, sau khi đại ca đi, muội phải biết chăm sóc bản thân đấy, người nộm bằng vải này muội cầm lấy đi, vốn...vốn hôm đó muốn tặng cho muội...bây giờ ca ca phải đi rồi, khi muội cảm thấy cô đơn, muội hãy lấy người nộm này ra, cứ coi như đại ca đang ở một thế giới khác đang hàng ngày dõi theo muội, nhớ nhé...phải sống cho thật tốt đấy....
- Mạnh Lâm cảm thấy một cơn đau đốn tê buốt chạy toàn thân, từ ngực truyền khắp cơ thể. Hóa ra kẻ mặc đồ đen đã dùng kim châm có độc đâm vào bả vai Mạnh Lâm để hạ sát, kỳ thực đó là hạ độc.
- Đại ca, đại ca sao rồi, phải kiên cường chứ, ca ca không được rời xa muội muội, muội muội cũng không muốn rời xa ca ca.
- Mạnh Kiều tuôn trào nước mắt.
- Phải sống cho thật tốt, không thể để ca ca ở một thế giới khác phải lo lắng cho mình được.

Mạnh Lâm đang hấp hối, hai mắt vô thần, thần trí đã không còn tỉnh táo.

- Cha, mẹ, con cuối cùng cũng giữ lại được giọt máu huyết mạch duy nhất của nhà họ Lâm chúng ta, haha...

Mạnh Lâm đã hết sức lực ...dần buông tay

- Đại ca...không được, ca ca không được bỏ muội ở thế gian cô đơn này.

Kiều Kiều giữ chặt người nộm bằng vải, tự nhủ : “ Đại ca, muội nghe lời huynh, nhất định sẽ sống thật tốt, nhất định không làm Lâm gia chúng ta mất mặt.”

Mạnh Kiều lau nước mắt, nhìn thi thể Mạnh Lâm đang dần dần lạnh ngắt, kiên định nói.

Một lúc sau, có hai người tới, họ mang thi thể của Mạnh Lâm đi, Mạnh Kiều thần thờ ngồi ở đó, nhớ lại lúc cha mẹ chết, Mạnh Lâm đã ôm chặt lấy cô, “ Kiều Kiều, sau này ca ca sẽ bảo vệ muội, muội tin ca ca chứ”. Khi đó Mạnh Kiều mới chỉ lên bốn tuổi còn Mạnh Lâm lên mười. Song Mạnh Kiều rất tin tưởng Mạnh Lâm, “ Muội tin ca ca”. Còn nhớ khi Mạnh Kiều lên sáu, lúc nào cũng muốn có một người nộm bằng vải, nhưng vì gia cảnh khi ấy rất nghèo, bữa đói bữa no, Mạnh Lâm biết vậy đã cố dành giùm tiền để mua người nộm vải cho Mạnh Kiều. Từ đó trở đi, Mạnh Kiều cũng ý thức được lớn lên phải hiếu thuận với ca ca, đến lúc chết, ca ca vẫn muốn bảo vệ mình, sau này lại không có cơ hội gặp lại ca ca nữa, cũng không có cơ hội để hiếu thuận với ca ca...

Sau khi Quách Tiểu Phong đưa Bạch Nguyệt Quang về Quách phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi gì thì người của Nha môn đã đến.

- Quách công tử, Quách công tử, đã phát hiện ra Mạnh Lâm, ở sau núi chúng tôi đã phát hiện ra thi thể của Mạnh Lâm. Triệu đại nhân lệnh cho tôi đến thông báo cho cậu, mau đi cùng tôi đi.

Nha dịch vội vã nói.

- Cái gì, Mạnh Lâm chết rồi, Mạnh Lâm sao lại chết?

Quách Tiểu Phong biết giờ không phải là lúc để đau lòng, cho nên nhanh chóng cùng Bạch Nguyệt Quang tới Nha môn.

Kể mặc đồ đen rồi cuộc là ai? Kể đó rồi cuộc có mối thù ân oán sâu nặng gì với Bạch Nguyệt Quang và Quách Tiểu Phong? Chứng kiến ba vụ án mạng liên tiếp, liệu Quách Tiểu Phong có thể vén được bức màn bí mật để lộ diện hung thủ không? Mạnh Kiều có được cứu ? Mời bạn theo dõi chương tiếp theo “Nguyên nhân cái chết”...

Chú thích:

“Thập hương nhuyễn cân tán” : là một loại độc được không màu không mùi, người bị trúng độc sẽ bị tê liệt gân cốt, không thể sử dụng nội lực. “Thập hương nhuyễn cân tán” cũng nổi tiếng khi xuất hiện trong bộ tiểu thuyết kiếm hiệp “Ý thiên đồ long ký” của nhà văn Kim Dung, nhân vật Triệu Mẫn đã dùng loại độc được này để làm khờ đảo cao thủ của sáu môn phái lớn trong Võ lâm.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

14. Chương 14: Nguyên Nhân Cái Chết

Quách Tiểu Phong kéo Bạch Nguyệt Quang chạy tới Nha môn, bỗng nhiên nhớ đến điều gì đó, mà chân không thể bước nhanh.

- Chàng chậm một chút, tuy chàng kéo ta, nhưng vẫn không phải là ta đang chạy.

Bạch Nguyệt Quang giận hờn nói.

- Nguyệt Quang, ta muốn biết hung thủ là ai, chỉ có điều sao có thể là cậu ta?

Quách Tiểu Phong hoàn toàn không nghe thấy những gì mà Nguyệt Quang nói, tự nói với lòng mình.

- “Hải Đường” rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Quách Tiểu Phong lại tiếp tục tự hỏi bản thân.

- Hung thủ là ai ư, chẳng không được vu oan cho người tốt nữa đâu đấy.

Bạch Nguyệt Qung nhắc nhở.

- Không sai, nếu đã là cậu ta, ta cũng không nghĩ vậy, ta phải tìm Triệu đại nhân và Chu bồ đầu để nói cho rõ ràng, để nàng không nói ta lại vu oan cho người tốt.

Rất nhanh bọn họ đã tới cổng Nha môn, Triệu Ứng Long cùng với Chu bồ đầu và Kiện Tác đã đứng đợi ở ngoài cổng từ lâu. Triệu Ứng Long nhìn thấy Quách Tiểu Phong giống như nhìn thấy cứu tinh vậy.

- Quách công tử, chẳng phải cậu đã nói Mạnh Lâm là hung thủ sao? Bây giờ ngay đến Mạnh Lâm cũng bị sát hại, xem ra hung thủ này cũng không đơn giản đâu.

Triệu Ứng Long vội nói.

- Xin lỗi, Triệu đại nhân, là tôi đã phán đoán sai.

Quách Tiểu Phong cáo lỗi.

- Vụ án này đã chấn động khắp Kinh thành rồi, triều đình cho thời hạn nội trong nửa tháng phải phá được vụ án này, không thì chức quan của ta khó lòng giữ nổi.

- Kiện Tác, việc khám nghiệm thi thể của Viên Viên đã có kết quả chưa?

Quách Tiểu Phong vội hỏi.

- Đã có kết quả rồi, nguyên nhân cái chết không rõ.

Kiện Tác bắt đầu nói.

- Không rõ nguyên nhân cái chết? Sao lại vậy?

Quách Tiểu Phong sốt ruột hỏi.

- Quách công tử, từ từ nghe tôi nói, lúc mới đầu khi chúng tôi phát hiện ra Viên Viên cô nương, toàn thân cô ấy không có bất cứ thương tích nào, ngoại trừ có một vết kim châm khá lớn ở cổ cô ấy, không biết Quách công tử còn nhớ không?

Kiện Tác từ từ nói.

- Ủ, chúng ta vừa đi vừa nói nhé, đại nhân, chúng ta đi thôi.

Quách Tiểu Phong nói..

- Khởi trình, người hãy đi trước dẫn đường.

Triệu Ứng Long lớn tiếng nói.

Kiện Tác tiếp tục:

- Quách công tử, cậu cũng nên biết rằng vết thương nhỏ đó căn bản không phải là điểm chí mạng, cho nên theo tôi, người chết là do trúng độc mà dẫn đến tử vong. Nhưng tôi đã dùng kim bạc để khám nghiệm toàn thân người chết, thì lại không phát hiện ra bất cứ chất độc nào, cơ thể người chết cũng không có bất kì nội thương nào, bởi vậy tôi mới nói không rõ nguyên nhân cái chết, có cảm giác Viên Viên cô nương và Quách lão gia chết vì cùng một nguyên nhân. Điểm không giống nhau là khi chết, sắc mặt của Quách lão gia vô cùng đau khổ, còn Viên Viên cô nương thì lại hết sức bình thản

Kiện Tác giải thích cặn kẽ.

- Nếu đã như vậy, Lương Kiện Tác, xin hỏi cậu có tin tà thuật “áp thắng” thật sự có thể giết chết người hay không?

Quách Tiểu Phong lại hỏi.

- Nói thật, giả dụ “áp thẳng” thật sự có thể giết người, như vậy người chết ít nhất cũng phải chết trong trạng thái tim can ngừng hoạt động, nhưng hai nạn nhân lại chết giống như bị đả kích vậy. Cho nên tôi không tin hung thủ đã dùng tà thuật “áp thẳng” để sát hại hai người này.

Xem ra việc tìm ra nguyên nhân cái chết của nạn nhân đã trở thành điểm mấu chốt của vụ án này.

- Nếu không phải là “áp thẳng”, vậy theo cậu đâu là nguyên nhân đáng khả nghi nhất dẫn đến tử vong.

Quách Tiểu Phong tỷ mỷ hỏi.

- Nếu không phải là “áp thẳng”, vậy đương nhiên là bị hạ độc rồi, nhưng đã khám nghiệm tử thi mà không phát hiện ra bất cứ dấu hiệu trúng độc nào.

Lương Kiện Tác trả lời.

- Vậy cậu đã khám nghiệm như thế nào?

Quách Tiểu Phong cảm thấy chân tướng sự việc càng lúc càng mờ mịt.

- Những loại độc được thông thường thì đều có thể dùng kim bạc để khám nghiệm, vậy nên tôi đã dùng kim bạc, cả hai thi thể đều không phát hiện ra dấu hiệu trúng độc.

Lương Kiện Tác tự tin nói.

Quách Tiểu Phong không hỏi tiếp nữa, vì cho rằng có hỏi nữa thì cũng chẳng có kết quả gì.

Cuối cùng bọn họ cũng đã tới sau núi, thi thể của Mạnh Lâm bị phơi dưới ánh mặt trời, rất nhiều ruồi nhặng đang bu quanh.

- Ôi...

Tiếng nói của Bạch Nguyệt Quang từ phía sau vọng lên.

- Nguyệt Quang nàng không sao chứ?

Quách Tiểu Phong ân cần hỏi.

- Em không sao, chỉ là chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng này.

Tuy đã là tháng 11 âm lịch, nhưng thi thể vẫn bốc mùi xú uế, khiến ruồi nhặng bu kín. Song đám ruồi nhặng đó sau khi ăn xác thi thể Mạnh Lâm, thì không lâu sau đều bị chết hết. Thế nghĩa là sao? Quách Tiểu Phong nghĩ ngợi.

- Lương Kiện Tác, cậu đi khám nghiệm thi thể của Mạnh Lâm đi, xem rốt cuộc có bị trúng độc không.

Kiện Tác trước tiên kiểm tra bên ngoài thi thể của Mạnh Lâm, quả nhiên lại phát hiện ra một vết kim châm, trừ vết ruồi nhặng đốt thì không còn bất cứ ngoại thương nào. Dùng kim bạc thử nghiệm, kim bạc nhanh chóng chuyển sang màu đen.

- Quách công tử, Mạnh công tử là bị trúng độc, nhưng là độc được gì thì phải từng bước kiểm nghiệm mới biết được.

- Sao có thể?

Điều này nằm ngoài suy đoán của Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong vốn cho rằng Mạnh Lâm không phải chết do trúng độc. Như vậy có thể chứng tỏ rằng Viên Viên và cha mình cũng là chết do trúng độc. Vụ án bỗng chốc rơi vào bế tắc. Hung thủ lẽ ra là cậu ta, nhưng tại sao có thể như vậy? Tại sao nguyên nhân cái chết của Mạnh Lâm lại không giống như hai người kia? Hung thủ lẽ ra là cậu ta, nhưng hiện giờ lại không có chứng cứ. Thi thể của Mạnh Lâm đã được phát hiện, vậy còn Mạnh Kiều đâu? Quách Tiểu Phong so đo cân nhắc.

- Triệu đại nhân, tôi nghi ngờ Mạnh Lâm và em gái của cậu ta thông đồng với hung thủ vạch ra kế hoạch, chúng ta sẽ...

Ngày thứ ba, phủ Thuận Thiên đã thay đổi cáo thị truy nã, người bị truy nã từ Mạnh Lâm đổi thành Mạnh Kiều, trên phố người ta bắt đầu bàn tán về chuyện này. Hung thủ này biến hóa khôn lường, rốt cuộc phủ

Thuận Thiên có thể làm gì được. Nghi can đầu tiên là Quách nhị công tử- Quách Tiểu Phong, sau lại là Bạch Nguyệt Quang, tiếp đến lại cho rằng là Mạnh Lâm, đến bây giờ lại là Mạnh Kiều, mà Mạnh Kiều chỉ là một cô bé mười hai tuổi. Kinh thành lại bắt đầu lan truyền tin tức này.

- Triệu Ứng Long, người rút cuộc có thể phá án không? Cảnh thận không mất mũ quan đấy.

Vụ án này gây chú ý tới cả triều đình, Hoàng Thượng vô cùng bất mãn. Cho nên cáo thị truy nã vừa được ban bố ra thì Hoàng Thượng đã ra Thánh chỉ lệnh cho Triệu Ứng Long lập tức vào Hoàng cung.

- Hoàng Thượng, tiểu nhân bắt tài, tội đáng muôn chết, có điều kỳ hạn nửa tháng quá ngắn, Hoàng Thượng không cần phải nóng lòng.

- Hừ...hay cho Triệu Ứng Long nhà người, còn khoa môi múa mép được sao. Được bây giờ trầm cho nhà người thêm ba ngày nữa, sau ba ngày nếu người không bắt được hung thủ, khi ấy mang đầu tới gặp ta.

Lần này Hoàng Thượng thực sự đã nổi giận rồi.

- Hoàng Thượng, thần cũng không giấu, chúng thần cơ bản đã xác định được hung thủ là ai, chỉ có điều...

- Chỉ có điều cái gì? Đừng giỡn ta nữa.

Hoàng thượng long sắc hết sức phẫn nộ.

- Chỉ có điều...Hoàng thượng, ở đây có nhiều người, mời Hoàng Thượng lui vào trong, tiện cho thần nói ra kế hoạch hành động lần này.

Ý của Triệu Ứng Long rất rõ ràng. Hoàng Thượng cũng là người thông minh, lập tức hiểu được ý của Triệu Ứng Long.

- Các người lui ra hết đi. Trầm và Triệu đại nhân có việc cần bàn.

Hoàng thượng vừa dứt lời thì Văn Võ đại thần, Thái giám, Cung nữ trong đại điện đều lui ra hết.

- Triệu Ứng Long, trầm nói cho người biết, nếu người nói không ra sao, hôm nay trầm sẽ xử trầm nhà người đó.

Hoàng Thượng cảnh cáo Triệu Ứng Long.

- Tuân mệnh Hoàng Thượng, chúng thần sau khi phân tích cho rằng...

Sau khi giảng giải một hồi, Hoàng Thượng nói:

- Tuy người nói rất có lý, nhưng hành động này lại liên quan rộng, cho các người ba ngày, có thể khắc phục vấn đề nan giải “Hải Đường” này không? Trầm lại cho các người thời gian một tháng để thực thi hành động này. Thế nào?

Hoàng thượng nói như vậy thực ra là có chỗ khó của ông ấy.

- Ba ngày cũng không phải là quá ngắn thừa Hoàng thượng.

Triệu Ứng Long vẫn muốn thương lượng.

- Vậy cứ quyết định như vậy đi, ái khanh, dựa cả vào khanh đó.

- Ba ngày, bây giờ đã là buổi trưa rồi, ai...như này thì chết chắc rồi.

Triệu Ứng Long tự nói với lòng mình.

Quách Tiểu Phong và Triệu Ứng Long rút cuộc đã vạch ra hành động gì? Ngay cả Hoàng thượng cũng phải kinh động. Hung thủ đứng sau rút cuộc là kẻ nào? Ngay cả Hoàng thượng cũng phải sợ hãi hẩn, chân tướng của vụ án ngày càng rõ ràng rồi. Các bạn hãy thử suy đoán xem hung thủ là ai, cùng đến với chương tiếp theo có liên quan trực tiếp tới tiêu đề “Hải Đường tỏa hương” của vụ án đầu tiên này.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

15. Chương 15: Hải Đường Nở Hoa

- Quách công tử, đại sự không hay rồi.

Quách Tiểu Phong vừa về tới nhà đã bị Chu bổ đầu gọi đi.

- Sao ?

Quách Tiểu Phong hiểu kỳ hỏi.

- Hoàng...Hoàng thượng ra lệnh, cho chúng ta nội trong ba ngày phải tìm ra hàm nghĩa của “Hải Đường”.

Chu bổ đầu hốt hải nói. Tiểu Phong vừa uống được một ngụm nước, nghe được lời mà Chu bổ đầu nói thì phun hết nước ra ngoài.

- Bao nhiêu ngày nay chúng ta vẫn chưa nghĩ ra được, ba ngày, nói với ông ta chúng ta không phá án vụ án này nữa.

Quách Tiểu Phong tức giận nói.

- Không những vậy, Hoàng thượng còn tuyên bố rằng, nếu sau ba ngày mà không tìm ra được hàm nghĩa của “Hải Đường” , cả cậu và tôi đều phải nộp mạng đấy.

- Hoàng thượng, cái gì...Nguyệt Quang, thu dọn đồ đạc, chúng ta phải đi thôi.

Quách Tiểu Phong đập bàn, phẫn nộ nói.

- Ủ, Tiểu Phong chàng thật sự phải đi sao?

Nguyệt Quang rụt rè hỏi, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thấy Tiểu Phong tức giận như vậy.

- Quách huynh, nhưng tôi đã bảo Triệu đại nhân phong tỏa cổng thành rồi, bây giờ ngay đến một con ruồi cũng khó lòng bay qua.

Chu bổ đầu bắt đầu dĩ nhiên nói.

- Ta....sao ta lại ngốc như vậy nhỉ?

Quách Tiểu Phong vô cùng hối hận nói.

- Tiểu Phong, hôm nay là cúng bảy ngày (người TQ gọi là “đầu thất”) của lão gia, chúng ta cũng nên tới thăm mộ lão gia chứ?

Nguyệt Quang hỏi.

- Đi, đương nhiên phải đi, hai ngày nay ta đã không còn đầu óc nào rồi, không thể để người ngoài nói ta là kẻ bất hiếu được. Chu bổ đầu, cậu cũng thấy tôi đang bận chuyện nhà rồi đấy, còn chuyện về “Hải Đường” chúng ta sẽ nghĩ cách sau. Lý thúc, tiễn khách.

Quách Tiểu Phong thành thật nói.

- Chu bổ đầu, bên này...mời.

Quản gia Lý Nghị mấy ngày nay như già đi mấy phần, có lẽ do quá đau lòng vì cái chết đột ngột của lão gia.

Quách Tiểu Phong mặc đồ tang đi tới mộ Quách lão gia, trong trường hợp này Nguyệt Quang cũng không tiện xuất hiện, cô tới y quán lấy thuốc, cả một đoàn người thê lương bước đi. Bên đường, hoa Hải Đường nở rộ rực rỡ, vô cùng tươi đẹp, nhưng trong mắt Quách Tiểu Phong những đóa hoa Hải Đường này nghiêm nhiên lại trở thành vũ khí giết người, từng nhát dao như đang đâm vào tâm can Quách Tiểu Phong. Các người phá hết những đóa Hải Đường này cho ta, mệnh của ta sắp bị nó cướp đoạt rồi.

- Đợi đã, hình như ở chỗ nào đó đã nhìn thấy hai chữ “Hải Đường” ?

Quách Tiểu Phong nghĩ.

- Nhị thiếu gia, có chuyện gì đặc biệt à?

Lý Nghị cung kính hỏi.

- Không, không có gì, phải rồi, đại ca ta khi nào trở về?

Quách Tiểu Phong chuyển chủ đề.

- À, đại thiếu gia nói là chắc không về kịp, cho nên hậu sự của lão gia đều trông cậy hết vào Nhị thiếu gia.

Lý Nghị bình tĩnh thưa.

- Ủ, thế đi, Lý thúc, mấy ngày nay vất vả cho thúc rồi, thúc xem thúc gầy đi nhiều quá.

Quách Tiểu Phong từ trước đến nay đều rất tốt với Lý Nghị. Dù gì Lý Nghị cũng đã ở trong Quách phủ hơn hai mươi năm rồi, chứng kiến Quách Tiểu Phong từ khi bé tới khi trưởng thành, bởi nên Quách Tiểu Phong rất kính trọng ông ta.

- Đâu có, chỉ là lão gia đã qua đời, người bề tôi như chúng ta thấy rất đau lòng. Năm đó nếu không phải lão gia ra tay cứu giúp, thì tôi bây giờ có lẽ xương cốt cũng chẳng còn.

Lý Nghị rơi lệ xúc động nói.

- Lý thúc, thúc cũng đừng quá đau lòng, người chết cũng đã chết, cứ để cha ta theo gió cuốn đi đi, ai...

Quách Tiểu Phong an ủi.

Đoàn người tổ chức cúng bảy ngày cho Quách lão gia cứ thế ra khỏi thành. Quách Tiểu Phong bị giữ lại ở cổng thành, Triệu Ứng Long vội đến ngay.

- Làm cái gì vậy, không nhận ra Quách công tử sao? Quách công tử, thật ngại quá, thuộc hạ của ta thật không có mắt.

Triệu Ứng Long cáo lỗi.

- Không sao, Triệu đại nhân, cẩn thận là tốt.

Quách Tiểu Phong tuy có hơi giận nhưng sắc mặt vẫn ôn hòa nói.

- Không biết hôm nay Quách công tử ra khỏi thành có chuyện gì?

Triệu Ứng Long giả bộ quan tâm hỏi.

- À, hôm nay là cúng bảy ngày của phụ thân ta, đại ca ta lại không ở nhà, cho nên ta...

- Ồ, sao Bạch cô nương không đi cùng cậu?

- Ngài cũng biết đấy, khi còn sống cha tôi không ưa Nguyệt Quang, bây giờ ông ấy qua đời rồi, tôi sao có thể dẫn Nguyệt Quang tới gặp ông ấy chứ? Mà hôm nay cô ấy cũng phải tới y quán lấy thuốc nữa, nên...

- Thì ra là vậy, các người ngu xuẩn quá, còn không mau thả người, đừng làm lỡ việc của công tử.

Triệu Ứng Long hiểu rõ, chỉ cần Bạch Nguyệt Quang vẫn ở trong thành thì Quách Tiểu Phong cũng không dám tẩu thoát.

Bạch Nguyệt Quang cuối cùng cũng đã tới y quán, đã gặp được vị đại phu hôm nọ.

- Cô nương, cô tới rồi à, hãy vào trong lấy thuốc đi.

Vị đại phu lễ mạo nói.

- Vậy tiểu nữ thất lễ rồi.

Bạch Nguyệt Quang ngại ngần thưa.

Quách Tiểu Phong nhanh chóng đuổi theo đoàn người.

- Phải rồi, Lý thúc, ta có một người bạn gần đây vì bức mình với thê tử mà bị liệt, rất giống với chứng bệnh của cha ta, cho nên có thể mượn đơn thuốc của cha ta cho anh ta dùng không?

- Thế à, nhưng , tôi đã vứt hết thuốc đi rồi, xin lỗi...

Lý Nghị vội vàng trả lời.

Một lúc sau cũng đã tới phần mộ của Quách lão gia. Bầu không khí bỗng nhiên trở nên nặng nề, Quách Tiểu Phong cũng trầm ngâm, quần gia Lý Nghị òa khóc...

Sau khi trở về, Quách Tiểu Phong chạy ngay tới phòng của Quách lão gia, trong phòng của Quách lão gia hẳn tìm thấy một ít thuốc bột. Sắc mặt của Quách Tiểu Phong cũng lộ ra vẻ tươi tỉnh.

Triệu Ứng Long sau khi về tới Nha môn, thấy trong người không thoải mái nên đã vào phòng ngủ. Vừa bước vào phòng, Triệu Ứng Long mở ngay mảnh giấy mà Quách Tiểu Phong đưa cho ông ta, Quách Tiểu Phong nhân lúc Nha dịch không chú ý, đã trộm nhét mảnh giấy đó cho Triệu Ứng Long. Trên mảnh giấy đó viết: “Tới y quán, nghe ngóng vị thuốc có liên quan đến Hải Đường, rồi ghi chép lại?”. Triệu Ứng Long xem xong liền đốt ngay mảnh giấy đó đi. Sau khi cải trang xong lập tức ra khỏi Nha môn.

Đêm khuya thanh tĩnh, đêm nay hình như không có ánh trăng, Nguyệt Quang cũng không về, rất không bình thường, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Chỉ trông thấy một bóng đen từ Quách phủ đi ra, điệu bộ rất nhanh chóng, chỉ thoáng cái đã biến mất rồi. Phía sau lại có một bóng đen thứ hai nữa xuất hiện.

- Haha...lần này người lại không bị cắn câu sao?

Bóng đen thứ hai nói. Nói xong cũng không quan tâm tới cái bóng đen kia, trực tiếp tới y quán, chớp mắt đã biến mất.

Trong y quán, một kẻ mặc áo đen đi vào, Chu bồ đầu, Bạch Nguyệt Quang, Triệu Ứng Long và cả vị đại phu đều đang ở trong đó.

- Tiểu Phong, rốt cuộc chàng đã tới, em lo lắng chết mất, còn nghĩ rằng chàng đã xảy ra chuyện.

Bạch Nguyệt Quang thở dài một tiếng nói.

- Quách công tử, chúng tôi đã đợi cậu rất lâu rồi.

Vị đại phu lên tiếng.

- Triệu đại nhân, có kết quả gì chưa?

Quách Tiểu Phong quan tâm hỏi.

- Có, theo như những gì nghe ngóng được, có duy nhất một vị thuốc có liên quan đến Hải Đường đó là Thất Tinh Hải Đường. Thứ giết người vô hình, ngay đến kim bạc cũng không thể phát hiện ra.

Triệu Ứng Long đặc ý nói.

- Nếu đã là như vậy, tất cả nghi vấn đều có thể được hóa giải, chuẩn bị “thu lưới”.

Quách Tiểu Phong tươi tỉnh nói.

- Phải rồi, không biết lão già này có thể giúp được việc gì.

Vị đại phu từ tốn hỏi.

- Lão tiên sinh, ngài đã giúp được việc lớn rồi, nhưng ngài có võ công không?

- Cũng có thể nói là có, thời còn trẻ ta cũng từng luyện tập võ công, hồi đó người ta thường gọi ta là “Đoạt mệnh thần y”.

Vị đại phu khiêm tốn trả lời.

- “Đoạt mệnh thần y”, tiên sinh là “Đoạt mệnh thần y”?

Quách Tiểu Phong kinh ngạc hỏi. Hồi nhỏ, cha hẳn có kể cho hẳn câu chuyện về “Đoạt mệnh thần y”, nên từ đó hẳn mới có quyết tâm học võ.

- Tiên bối, xin nhận của vãn bối một lạy.

Nói xong Quách Tiểu Phong liền quỳ xuống. “Đoạt mệnh thần y” vội chặn lại:

- Trường giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước mất đi khi xô vào bờ cát, ta giờ chỉ là một lão già, không biết có thể giúp được việc gì?

Vị đại phu lại khiêm tốn nói.

- Mọi người lại đây, nghe ta nói, ngày mai, chúng ta sẽ

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

16. Chương 16: Nanh Vuốt Quỷ Thần

Kẻ mặc đồ đen sau khi di chuyển chớp nhoáng thì rẽ vào một ngõ nhỏ vắng người qua lại, bên trong ngõ có một kẻ mặc đồ đen khác đang đợi.

- Không hay rồi, Quách Tiểu Phong hình như đã nghi ngờ tôi, nhưng Hoàng thượng đã ra chỉ nội trong ba ngày bọn Quách Tiểu Phong phải tìm ra được hàm nghĩa của “Hải Đường”, chúng ta phải nhanh chóng ra tay thôi, tránh đêm dài lắm mộng.

Kẻ mặc đồ đen đó nói.

- Haha...chỉ còn hai ngày nữa, với cái đầu lợn của Quách Tiểu Phong thì sao có thể tìm ra hàm nghĩa của “Hải Đường” chứ, yên tâm đi, ngày mai ta sẽ giết Mạnh Kiêu, đến lúc đó người chết rồi lấy gì mà đối chứng.

Kẻ mặc đồ đen khác nói.

- Như vậy là tốt nhất, tôi thật sự xin lỗi lão gia.

- Đừng nói thế, làm cũng đã làm rồi, thế gian này không có thuốc hồi hận đâu, có trách chỉ trách Quách Tiểu Phong lòng dạ sắt đá. Ta yêu hắn như vậy, thế mà hắn không bao giờ coi trọng ta, lão gia chết cũng là do ông ta tự tìm đến thôi.

Tôi nghĩ cũng không cần phải nó nhiều, người đang nói chính là Thần y Lý Phiêu Phiêu, vậy kẻ mặc áo đen đang nói chuyện với cô ta là ai? Xin chưa vội tiết lộ.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Phiêu Phiêu thức dậy, sau khi mặc bộ đồ đen, cô ta bay nhanh như gió, không ngờ cô ta là một Cao thủ võ lâm, kinh công cũng ngang ngửa Quách Tiểu Phong. Lúc này, cô ta đang mau chóng tới nhà kho ở thành phía nam để “giải quyết” Mạnh Kiêu, tin rằng chỉ cần Mạnh Kiêu chết, thì mọi manh mối cũng như nhân chứng đều sẽ bị xóa sạch.

- Quách Tiểu Phong, tất cả mọi chuyện đều nên trách người, Mạnh Lâm và Mạnh Kiêu chết cũng là do người, bọn họ không phải do ta giết, mà là chính người giết, chỉ trách người, trách Bạch Nguyệt Quang.

Lý Phiêu Phiêu trầm nghĩ.

Sau khi về phủ, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đi vào trong phòng, bỗng trong phòng truyền ra một âm thanh kỳ quái, quản gia Lý Nghị bức tức, lúc lão gia còn sống đã phản đối chuyện của Nhị công tử và Bạch Nguyệt Quang, không ngờ lão gia mất chưa lâu, mới chỉ cúng bảy ngày, mà Quách công tử đã dám dẫn Bạch Nguyệt Quang về nhà, làm chuyện trai gái ngay giữa ban ngày, thật là tha hóa. Lý Nghị không chịu nổi bèn gõ cửa phòng Quách Tiểu Phong, tiếng động bên trong lại im bất.

- Ai đó?

- Nhị thiếu gia, nên thức dậy thôi.

- Ô, là Lý thúc à, ta dậy rồi, thúc cứ lui ra đi.

Quách Tiểu Phong mệt mỏi nói. Lý Nghị cũng không dám nói lời nào nữa, trực tiếp lui đi. Nhưng vừa đi được mấy bước, âm thanh kỳ quái đó lại truyền ra. Lý Nghị tức chết. Lại quay lại gõ cửa.

- Lý thúc, ta sắp ra rồi đây, vội gì chứ.

Lần này là Bạch Nguyệt Quang lên tiếng.

- Có chuyện gì vậy?

Bạch Nguyệt Quang tiếp tục hỏi.

- Cũng không có chuyện gì, chỉ là hôm nay mặt trời lên, muốn Thiếu gia và Bạch cô nương ra ngoài sưởi nắng.

- Được rồi, chúng tôi ra ngoài ngay đây.

Lý Nghị tuy cảm thấy kỳ quái những cũng không nghĩ nhiều.

Mạnh Kiều lẻ loi ngồi co ro thu mình vào góc tường, từ sau khi Mạnh Lâm chết, kẻ mặc áo đen cũng không thấy tới đây nữa, cũng không mang đồ ăn đến, tuy Mạnh Kiều vừa đói vừa rét, nhưng cứ nghĩ tới những gì mà Mạnh Lâm đã nói trước lúc chết, cô bé lại dậy lên ý chí sinh tồn, cô luôn tin rằng, người áo đen đã bị bắt, cho nên hẳn mới không mang đồ ăn tới, chỉ cần bản thân mình cố gắng kiên trì, kiên trì... Quách đại ca nhất định tới cứu mình. Cô bé đã không biết bao nhiêu lần mộng tưởng mình nằm trong vòng tay ấm áp của Quách Tiểu Phong, cô bé đâu biết rằng, kẻ mặc đồ đen đó đang tới “giải quyết” cô, cô cũng sắp chết đói rồi. Một mình, cô độc, tuyệt vọng...

- Kiều Kiều, muội phải gắng sống tiếp, muội không thể chết, chỉ một lúc nữa thôi, Quách đại ca nhất định sẽ đến cứu muội, vì đại ca muội phải kiên cường sống...

Mạnh Kiều đã hai ngày không ăn không uống, dường như không thể sống nổi nữa, cô chỉ nghe thấy lời căn dặn của ca ca trong tâm thức, Mạnh Kiều nắm chặt lấy người nộm bằng vải.

- Ca ca, ca ca không được lừa muội nữa đâu, Quách đại ca không đến đâu, Kiều Kiều cuối cùng phải chết trong cô độc.

- Muội muội, có phải ngay đến lời ca ca mà muội cũng không tin không, ca ca nói Quách đại ca đến thì nhất định cậu ấy sẽ đến, cứ đợi thêm một chút nữa thôi, Kiều Kiều à kiên cường lên, muội không được ngủ...

Giọng nói của Mạnh Lâm vang ra từ trong tâm tưởng Mạnh Kiều.

- Ca ca, nhưng muội thực sự rất mệt, muội muốn ngủ.

Mạnh Kiều không còn chút sức lực nào nói.

- Không được, đại ca lệnh cho muội không được ngủ, chỉ cần đợi một chút nữa thôi...

- Ca ca, khi đó nếu muội không bỏ đi, ca ca đã không phải chết rồi, là muội đã hại chết ca ca

- Kiều Kiều, chỉ cần muội không sao là ca ca vui vẻ rồi, không trách muội được, có trách chỉ trách ác quỷ, cho nên nhất định muội phải sống, báo thù cho ca ca.

Mạnh Lâm bỗng nhiên từ một nơi tối tăm bước đi...

- Ca ca...

Mạnh Kiều giật mình tỉnh mộng, ca ca nói Quách đại ca sắp đến cứu mình rồi, Tiểu Phong ca ca, mau đến đi, không thì muội thật sự sắp chết rồi.

Ồ Quách phủ... Bạch Nguyệt Quang cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng, Lý Nghị đang mài dao, trông thấy Bạch Nguyệt Quang thì tỏ mò hỏi:

- Bạch tiểu thư, Nhị thiếu gia đâu?

- Thiếu gia nói thấy trong người không được khỏe, cho nên muốn ta mang bữa sáng vào cho chàng, Lý thúc đã vất vả rồi, dao ở Quách phủ đều sắc như vậy, thúc ngày nào cũng phải mài sao.

Bạch Nguyệt Quang nói xong thì đích thân vào nhà bếp. Một lúc sau, cô bưng ra một cháo vào phòng của Quách Tiểu Phong, sau đó không thấy đi ra.

- Ha ha...

Lý Nghị vừa mài dao vừa để lộ nụ cười tà ác.

Mạnh Kiều dường như đã nghe thấy tiếng bước chân của Quách Tiểu Phong.

- Tiểu Phong ca, Tiểu Phong ca, mau đến cứu muội.

Đúng là có tiếng bước chân đang tiến đến đây, nhưng đó không phải là tiếng bước chân của Quách Tiểu Phong, mà là của Lý Phiêu Phiêu, cửa bị mở tung.

- Tiểu Phong ca ca, cuối cùng muội cũng đợi được huynh rồi, tốt quá.

- Thật đáng thương, ta đã khiến người thất vọng rồi, ta không phải là Tiểu Phong ca ca của người, ta là Lý Phiêu Phiêu, là hung thủ đã giết ca ca người, Quách Tiểu Phong giờ này chắc vẫn đang tình tứ với Bạch Nguyệt Quang đấy. Ta đến tiễn người đi Tây Thiên chơi, haha...cho người đi gặp Thần chết ca ca...

Lý Phiêu Phiêu lộ ra bộ mặt nham hiểm đáng sợ, lấy ra một chiếc kim bạc chuyên dùng để thêu thùa, trên đó có chứa độc dược Thất Tinh Hải Đường, chỉ cần châm một kim thì thần tiên cũng khó lòng cứu nổi. “Nanh vuốt quỷ thần” này từng bước từng bước tiến lại gần Mạnh Kiều..., một mũi kim lạnh lùng không chút thương xót hạ xuống...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

17. Chương 17: Thủy Lạc (1)

Chiếc kim khâu có chứa Thất Tinh Hải Đường sắp đâm vào thân thể Mạnh Kiều rồi, nhưng chỉ sau một tiếng “Ting”, chiếc kim đó bỗng dưng bị gãy ra.

- Ai ?

Lý Phiêu Phiêu cảnh giác hỏi.

- Haha...không ngờ danh y đệ nhất thiên hạ lại có thể làm được những chuyện liêm xỉ kiểu trộm gà bắt chó thể này.

Người đó nói.

- Hừ...ta tưởng là ai, hóa ra là Chu bổ đầu, xin thứ lỗi vì không nghênh tiếp từ xa.

Lý Phiêu Phiêu hạ giọng nói.

- Phí lời, Lý Phiêu Phiêu, cô đã bị bắt.

- Ha ha, Chu bổ đầu, anh đang nói chuyện nực cười gì vậy, tôi chẳng làm chuyện gì cả, anh dựa vào cái gì mà bắt tôi?

Lý Phiêu Phiêu giả hoạt nói.

- Lý Phiêu Phiêu, đừng chối cãi nữa, vừa xong cô muốn làm gì hả? Mạnh Kiều cô nương là thể nào đây?

- Nào có gì, tôi vừa đi qua đây, nghe thấy có người kêu cứu, cho nên mới vào trong này để cứu cô bé, thể này là phạm tội sao, Chu bổ đầu.

Lý Phiêu Phiêu bình tĩnh nói.

- Vậy chuyện cô có võ công là thể nào? Sao phải giấu bọn ta?

Chu bổ đầu tiếp tục truy vấn.

- Ta phải khai báo cho các người biết là ta có võ công sao, cứ cho người là do ta giết đi, với võ công quèn của người ư, hừ...

Lý Phiêu Phiêu đắc ý nói.

- Đúng là không coi người khác ra gì, cô cho rằng võ công của cô lợi hại lắm sao?

Chu bổ đầu nhảy lên, trực tiếp ra tay với Lý Phiêu Phiêu, không ngờ công phu của Lý Phiêu Phiêu thật không tồi, Chu bổ đầu lùi lại vài bước.

- Hừ....thật không ngờ nữ nhi như ngươi cũng có võ công đáng nể, đã coi thường ngươi rồi.

- Haha...cũng không ngờ võ công của anh cũng lợi hại không kém, đã từng nghe nói Chu bổ đầu khinh công hơn ngươi, nhưng chỉ là ngày hôm nay thôi, Chu bổ đầu, hãy đến trước mặt Diêm Vương mà múa võ nhé, hôm nay ta sẽ tiễn ngươi đi Tây Thiên luôn, haha...

- Cô đắc ý cái gì, loại người như cô sống trên đời phỏng có ý nghĩa gì? Cứ coi như gian kế của cô được thực hiện, nhưng nửa đêm canh ba, ta không tin là cô không có chút sợ hãi nào.

Chu bổ đầu như nói trúng chỗ đau của Lý Phiêu Phiêu khiến cô ta phát tiết.

- Ngậm miệng lại cho ta.

Nói xong liền xuất một chiêu, Chu bổ đầu biết tình hình không ổn, lập tức tiếp đòn, có điều cú đâm đó của Lý Phiêu Phiêu uy lực quá lớn, Chu bổ đầu khó lòng chống đỡ. Nếu phía sau không có Mạnh Kiều, Chu bổ đầu có thể tránh được chiêu đó của Lý Phiêu Phiêu, nhưng vì Mạnh Kiều ở ngay sau nên đành phải chống đỡ giúp cô bé. Lý Phiêu Phiêu nội lực quá mạnh, khiến Chu bổ đầu bị bắn xa mấy mét, xem ra đã bị nội thương. Chu bổ đầu thử vận công, nhưng cơn đau buốt từ ngực đến khắp thân, không còn khả năng dùng võ công nữa, nhưng dù có chết cũng phải bảo vệ Mạnh Kiều, Chu bổ đầu thầm nhủ.

Lúc này, Lý Phiêu Phiêu đã biến thành một sát thủ, sát khí đằng đằng đi về phía Chu bổ đầu và Mạnh Kiều.

- Haha...trên đời này ai dám liều mạng với ta.

Lý Phiêu Phiêu vừa cười vừa tiến đến chỗ Mạnh Kiều, Chu bổ đầu thấy cục diện xấu đi, lập tức chồm lên ôm chặt lấy chân của Lý Phiêu Phiêu, hy vọng có thể ngăn cản hành động của cô ta.

Lý Phiêu Phiêu vô cùng tức giận, không ngờ Chu bổ đầu ôm chặt chân mình không chịu buông ra. Lý Phiêu Phiêu nghĩ, việc đã đến nước này, diệp kế dùng Thất Tinh Hải Đường giết người đã hoàn toàn sụp đổ, chỉ có thể giết chết hai người này, sau đó phóng hỏa đốt nhà kho này, người chết thì nhân chứng cũng tiêu tan, xem Triệu Ứng Long người và Quách Tiểu Phong có thể điều tra được cái gì. Lý Phiêu Phiêu nghĩ thầm.

- Buông tay, không ta sẽ...

Lý Phiêu Phiêu để lộ nụ cười tà ác.

- Cô giết ta cũng được, nhưng ta không thể để cô làm hại Mạnh Kiều.

- Haha...anh bạn, rõ là không biết tự lượng sức mình. Hiện giờ không có ai đến đây để gây trở ngại cho ta nữa, haha...giết xong hai người ta sẽ rửa tay cho sạch sẽ.

Lý Phiêu Phiêu đắc ý nói.

- Lý Phiêu Phiêu, thì ra đúng là cô, tôi thật không dám tin.

Giọng nói của Quách Tiểu Phong từ phía sau vọng ra.

- Quách đại ca, chàng, chàng hãy nghe ta giải thích.

Lý Phiêu Phiêu thất kinh nói, còn nghĩ thầm: “Lý Nghị này làm gì vậy, ngay cả Quách Tiểu Phong cũng không để mắt nổi”.

Thì ra lúc Lý Nghị tới gõ cửa phòng Quách Tiểu Phong thì lúc đó hắn vừa nhận được mật thư của Chu bổ đầu, nói rằng Lý Phiêu Phiêu đang đi về phía nam thành. Cho nên Quách Tiểu Phong đành ra ngoài bằng lối cửa sổ, tránh tai mắt của Lý Nghị, sau khi ra ngoài thì chạy thẳng tới thành phía nam. Không ngờ Lý Phiêu Phiêu suýt chút nữa đã giết chết Chu bổ đầu rồi, võ công cũng rất lợi hại.

- Cô muốn giải thích cái gì, cô chính là hung thủ.

Quách Tiểu Phong chỉ tay vào Lý Phiêu Phiêu nói.

- Hừ...chàng có chứng có gì không?

Đến nước này mà Lý Phiêu Phiêu vẫn chối cãi.

- Haha...Lý cô nương, lâu lắm rồi không gặp.

Triệu Ứng Long tiến vào, đi bên cạnh còn có Lý Ngự y.

- Quách công tử, có thể nói cậu suy đoán rất tài tình.

Triệu Ứng Long nhìn thấy Chu bồ đầu đang nằm trên mặt đất.

- Lý Phiêu Phiêu, Chu bồ đầu không thù không oán với cô, cô hà tất phải làm như vậy?

- Đúng rồi, Phiêu Phiêu, sao cô phải làm như vậy, tuy cô không phải là con đẻ của ta, nhưng bao nhiêu năm nay ta luôn coi cô như con ruột của mình, Phiêu Phiêu, rốt cuộc là tại sao?

Lý Ngự y vô cùng kích động, không dám tin con gái mình lại là hung thủ gây ra những vụ án mạng liên tiếp chấn động Kinh thành.

- Cha, con gái thật sự bị oan, cha phải làm chủ chuyện này cho con

Lý Phiêu Phiêu giả bộ đáng thương, cho rằng cha mình có thể một tay che trời.

- Hừ...đừng gọi ta là cha, ta không có thứ con gái như ngươi, ngươi đã giết Chu bồ đầu, lại muốn sát hại cả tiểu cô nương này, ngươi tưởng ta mù sao.

Lý Ngự y vô cùng tức giận. Nếu Lý Phiêu Phiêu dám đứng ra nhận tội, Lý Ngự y vẫn có thể nương tay vì tình, đằng này cô ta vẫn một mực chối tội, nên Lý Ngự y tức khí vạ lần.

- Quách công tử, cậu bắt đầu nói ra những suy đoán của cậu đi.

Lý Ngự y nói.

- Được, đa tạ Lý Ngự y.

Quách Tiểu Phong lễ mạo thưa, bắt nói ra sự suy đoán của mình:

- Người chết đầu tiên là cha tôi, từ sau cái chết của cha tôi bắt đầu phán đoán tình hình rồi. Rất nhiều người, trong đó có cả Lương Kiện Tác ở Nha môn lúc ban đầu cũng đều cho rằng cha tôi chết là do tà thuật “áp thắng”, kỳ thực mọi người nên hiểu rằng, tà thuật “áp thắng” đó chỉ xuất hiện trong tác phẩm văn chương sách vở mà thôi, thực ra nó không tồn tại, chẳng qua là Lương Kiện Tác không tìm ra nguyên nhân cái chết của cha tôi, nên mới cho rằng loại tà thuật đó là nguyên nhân hợp lý nhất. Như vậy tự nhiên mọi người lại rước tội cho Nguyệt Quang. Thật ra mục đích ban đầu của Lý Phiêu Phiêu là để mọi người vu tội cho Nguyệt Quang, và cũng chỉ muốn giết Nguyệt Quang mà thôi. Tôi thấy khó hiểu khi không biết cô ta đã giết hại cha tôi như thế nào, cho đến khi nhìn thấy hai chữ “Hải Đường”, lúc đầu tôi cũng không hiểu “Hải Đường” là có hàm ý gì, tôi nhớ lại khi mà phát hiện ra hai chữ đó, cô là người đầu tiên chạy đến, cô có nhớ lúc đó cô đã nói gì không? Lúc cô nhìn thấy hai chữ Hải Đường, cô đã hỏi tôi rằng tôi có quen cô gái nào tên là Hải Đường không, khi đó tôi cảm thấy rất kỳ quái. Triệu đại nhân, nếu nhắc đến hai chữ Hải Đường, ngài sẽ nghĩ tới cái gì?

Triệu Ứng Long ngắt người một lúc, sau đó trả lời:

- Nếu nhắc đến Hải Đường, người bình thường đầu tiên sẽ nghĩ ngay tới hoa Hải Đường.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

18. Chương 18: Thủy Lạc (2)

- Không sai, khi đó tôi cũng nghĩ ngay tới hoa Hải Đường, nhưng Lý tiểu thư trước tiên lại nghĩ tới xem có người nào tên là Hải Đường không, nhưng lúc đó tôi cũng chỉ cảm thấy hơi kì lạ mà thôi, chưa có bất cứ nghi ngờ nào, bởi vì khi đó tôi chưa biết nguyên nhân cái chết của cha tôi, cho đến khi tôi hỏi Lương Kiện

Tác rằng, có phải khi trúng độc chỉ cần dùng kim bạc là có thể phát hiện ra, nhưng Lương Kien Tác lại nói kim bạc chỉ có thể phát hiện ra độc được thông thường, vì thế tôi xác định cha tôi chết bởi một loại độc được đặc biệt nào đó, nhưng lại có một câu hỏi đặt ra cho tôi, đó là tại sao cô ta phải giết cha tôi, để rước họa cho Nguyệt Quang chỉ là một, lý do tiếp theo mới là lý do quan trọng nhất. Lý Ngự y, xin hỏi độc tính của Thất Tinh Hải Đường rốt cuộc là như thế nào?

- Thông thường mà nói, nếu trúng độc Thất Tinh Hải Đường có thể phân ra làm hai loại tình trạng, nếu trúng độc một cách từ từ (mãn tính), người chết sẽ chết trong trạng thái sợ hãi, nếu trúng độc nhanh chóng thì người chết lại biểu hiện rất bình thường, Thất Tinh Hải Đường là kỳ độc, dù là mãn tính hay là nhanh chóng thì cũng đều rất khó tìm được thuốc giải.

Lý Ngự y giảng giải.

- Hay lắm, vậy thì có thể giải thích tại sao Viên Viên và cha ta lại chết với những trạng thái khác nhau.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Thật ra, ngay từ đầu khi kê đơn thuốc cho cha tôi, cô ta đã cho thêm vào đó Thất Tinh Hải Đường, bệnh liệt là bị lâu dài, rất khó truyền giảm, rất nhiều đại phu nói thế, nhưng Lý thần y lại có thể làm cho bệnh tình của cha tôi khởi sắc, kỳ thật đó đều là do Thất Tinh Hải Đường mãn tính (phát tác một cách từ từ) mà thôi. Lý Ngự y, tôi nói vậy có đúng không?

- Đúng rồi, nếu bị trúng Thất Tinh Hải Đường mãn tính, trong một thời gian, cơ thể không những không suy nhược đi mà ngược lại lại trở nên cường tráng, khỏe mạnh, thật ra đó chỉ là chút sinh mệnh cuối cùng mà thôi. Song, sao cậu lại biết những điều này? Trong khi cậu không phải là đại phu.

Lý Ngự y tò mò hỏi.

- Cái này mọi người không cần phải quan tâm. Lý Phiêu Phiêu, tâm cô như sói dữ, cha tôi tốt với cô như vậy, sao cô có thể hạ độc thủ giết chết ông ấy chứ.

- Haha...Quách Tiểu Phong, cứ cho là anh suy đoán có lý đi, nhưng anh có chứng cứ gì không, nếu chỉ dựa vào tôi có thù với Bạch Nguyệt Quang mà nói tôi giết cha anh, như vậy có quá hoang đường không.

- Cô không cần phải sốt ruột, tôi dám bắt cô thì nhất định có chứng cứ, mọi người xem...

Quách Tiểu Phong từ trong người lấy ra một gói nhỏ, mở ra, bên trong là thứ gì đó màu đen, không thể nhận ra đó là thứ gì, còn tỏa ra một mùi khó chịu, Triệu Ứng Long bịt mũi hỏi:

- Quách công tử, đây là cái gì?

- Ta nghĩ đây là thuốc bột của Quách lão gia.

Lý Ngự y quả nhiên là danh y thiên hạ, vừa nhìn là biết ngay thứ bột màu đen đó là thuốc.

- Không sai, chính là thuốc của cha tôi, mời Lý Ngự y xem qua một chút xem trong này có Thất Tinh Hải Đường không.

Quách Tiểu Phong tự tin nói.

- Quách công tử, cậu đã làm khó lão phu này rồi, Thất Tinh Hải Đường vốn chỉ cần một lượng rất nhỏ, hơn nữa số thuốc này sớm đã thay đổi hoàn rồi, cơ bản là không thể nhận biết.

Lý Ngự y trau mày nói.

- Vậy thì phiền phức rồi, nhưng Lý Phiêu Phiêu, ta vẫn còn chứng cứ khác, cứ cho là không tìm thấy chỗ thuốc này, ta vẫn có thể định tội cô

Tuy nói như vậy nhưng Quách Tiểu Phong vẫn lo sợ, lo rằng chứng cứ tiếp theo đây sẽ lại bị Lý Phiêu Phiêu phá giải.

Chúng ta lại nói về cái chết của Viên Viên, thực ra lúc đầu cô đã bắt Mạnh Lâm, đồng thời bức ép Viên Viên, lúc đầu Viên Viên không nghe theo lời cô, nhưng cô đã dọa giết Mạnh Lâm dồn Viên Viên vào thế bí, Viên Viên cũng biết được chuyện cô dùng Thất Tinh Hải Đường để giết hại cha tôi, cô để Viên Viên bở

người nộm vải trong phòng Nguyệt Quang, vì tinh thông y thuật nên cô sớm đã biết tình trạng khi bị trúng Thất Tinh Hải Đường mẫn tính, cho nên tình trạng tử vong của cha tôi rất giống với người nộm vải trong phòng Nguyệt Quang. Thật ra lúc đầu cô chỉ là muốn giết cha tôi mà thôi, nhưng cô không ngờ rằng sự tình của Viên Viên có thể bị bại lộ, cho nên khi tôi nói với cô rằng tôi đang tìm Viên Viên cũng chính là đã gián tiếp sát hại Viên Viên rồi, tuy cô không xa tôi nửa bước, nhưng cô nhất định có trợ thủ thông đồng với cô thực hiện âm mưu này, để kẻ đó giết chết Viên Viên.

Quách Tiểu Phong nói.

- Haha...Quách đại ca của ta, chàng đang viết truyện để đổ oan cho người tốt, chuyện đó mà chàng cũng nghĩ ra được.

Lý Phiêu Phiêu cười lớn.

- Đáng tiếc, đây không phải là đang viết truyện, ta cũng hy vọng đây là viết truyện, nếu ta đoán không nhầm thì trợ thủ của cô chính là quản gia của Quách phủ Lý Nghị.

- Sao chàng biết?

Lý Phiêu Phiêu kinh ngạc như bị lộ ra bí mật gì đó.

- Câu chuyện này phải để Lý Ngự y kể mới được.

Quách Tiểu Phong nhìn Lý Ngự y nói.

Lý Ngự y gật gù đầu, hiểu được ý của Quách Tiểu Phong, rồi bắt đầu câu chuyện:

“ Đó là một ngày xuân, cỏ non xanh rờn, mưa phùn lất phất, trời cũng không lạnh lắm.

- Lão gia, ngoài cổng có một bé gái đang khóc, nên làm sao bây giờ?

Lý ma ma hỏi tôi.

- Cho cô bé vào đây đi, ta xem xem.

Ta nói.

Lần đầu tiên trong thấy cô bé ta đã thích nó rồi, nó có nụ cười rất tươi, vì ta không có con gái nên đã quyết định nhận nuôi dưỡng đứa bé đó, hôm đó mưa xuân lất phất(phiêu phiêu), cho nên ta đã đặt tên cho cô bé đó là Phiêu Phiêu.”

Lý Ngự y xúc động nói.

- Sự tình là như vậy, mọi người cũng đã biết Phiêu Phiêu không phải là con gái ruột của Lý Ngự y, vậy cha ruột của cô rốt cuộc là ai? Từ trước tới nay mọi người chưa từng nghi ngờ Lý Nghị, có phát hiện ra rằng Lý Nghị và Lý Phiêu Phiêu cùng mang họ Lý, không có lý do gì có thể khiến một người phản bội chủ nhân mới chỉ có hai mươi tuổi, trừ phi, chủ nhân đó là con gái của mình, tôi nói không sai chứ, Phiêu Phiêu.

- Không, đều là do tôi làm, không liên quan đến ông ấy, ông ấy bị oan.

Lý Phiêu Phiêu mất hết lý trí, kích động nói.

- Vậy cô giải thích thế nào khi ngày hôm đó cô luôn đi cùng ta, vậy cô đã giết Viên Viên như thế nào?

- Là ta, hôm đó khi đi cùng chàng, nhân lúc chàng không chú ý ta đã chạy đi và dùng kim có chứa Thất Tinh Hải Đường để đâm vào cổ Viên Viên.

- Tôi nhớ khi tôi và cô đi vào trong căn nhà đó, cô ấy không phải là đã nằm bất động rồi sao? Chẳng lẽ bản thân Viên Viên biết mình có tội sau đó lấy đá tự đập vào đầu mình à?

Quách Tiểu Phong thấy Lý Phiêu Phiêu giảo hoạt cuối cùng cũng đã chịu khuất phục thì thở phào nhẹ nhõm.

- Thế là sao?

Lý Phiêu Phiêu lại hỏi.

- Thế có nghĩa là Lý Nghị trực tiếp chỉ điểm cho cô, trước tiên ông ta đến giết Viên Viên, nhưng vì ông ta vẫn còn chút lương tâm nên chỉ đánh hôn mê Viên Viên mà thôi, khi tôi và cô phát hiện ra Viên Viên, cô biết Viên Viên vẫn chưa chết, sau đó mới dùng kim bạc để tiễn cô ấy đi, tôi nói đúng không?

- Không, Lý thúc thật sự không giết người, các người hãy thả ông ấy ra, ta chết cũng không sao, nhưng xin các người hãy thả ông ấy ra, ông ấy thực sự bị oan.

Lý Phiêu Phiêu khóc lóc van xin.

- Ta đâu có nói Lý thúc giết người, thực ra ông ấy chính là cha đẻ của cô. Từ đầu đến cuối Lý Nghị chỉ là trợ thủ của Lý Phiêu Phiêu, còn về nguyên nhân, không cần tôi phải nói nhiều, đương nhiên là muốn giúp cô theo đuổi tôi. Tôi nói không sai chứ.

- Nhưng tại sao hai thi thể, một thi thể phát hiện ra độc dược, còn một thi thể lại không phát hiện ra chất độc?

Triệu Ứng Long truy vấn.

- Hỏi hay lắm, thi thể của Viên Viên không khám nghiệm ra bất cứ chất độc nào, vì cô ấy chỉ bị trúng độc Thất Tinh Hải Đường, trong khi đó toàn thân Mạnh Lâm trên dưới đều không tìm thấy bất kỳ vết thương nào, điều này rất kỳ lạ, nếu Mạnh Lâm không biết võ công thì điều này là bình thường, nhưng Mạnh Lâm lại có võ công, khi Lương Kiện Tác khám nghiệm đã phát hiện, trước khi chết Mạnh Lâm đã hấp thụ phải Thập hương nhuyễn cân tán trong một thời gian dài, nhưng cũng không đến nỗi chí mạng, cho nên Mạnh Lâm tuy là chết do bị trúng độc, dùng kim bạc khám nghiệm cũng thấy kim bạc chuyển sang màu đen, nhưng thực tế, cậu ấy cũng chết vì Thất Tinh Hải Đường, kim bạc chuyển màu đen là do Thất hương nhuyễn cân tán, đơn giản như vậy đấy.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói, Lý Phiêu Phiêu ngăn người, không ngờ âm mưu tinh xảo như vậy mà vẫn bị Quách Tiểu Phong vạch trần.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

19. Chương 19: Thạch Xuất (1)

- Haha...Quách Tiểu Phong, cứ cho là anh biết tôi đã giết người đi, anh có thể làm gì tôi? Đừng nói đến cái tên thất phu kia, cứ cho là anh đi, anh đánh lại tôi sao?

Lý Phiêu Phiêu chỉ tay vào Chu bồ đầu đắc ý nói.

- Lý Phiêu Phiêu, cô đừng quá đắc ý, chuyện của Chu bồ đầu, Vương pháp sẽ xử lý cô.

Triệu Ứng Long đang đỡ Chu bồ đầu, hơi thở của Chu bồ đầu đang dần dần yếu đi.

- Cô tưởng cô là vô địch thiên hạ sao? Trước tiên hãy hỏi Quách Tiểu Phong ta đây rồi hãy nói.

Dứt lời Quách Tiểu Phong rút ra một thanh kiếm, khiến Triệu Ứng Long và Lý Ngự y không dám động dấy. Lý Phiêu Phiêu cũng không chịu thua kém, từ trong túi lấy ra vô số kim bạc có chứa Thất Tinh Hải Đường, trực tiếp phóng về phía Quách Tiểu Phong, từng chiếc kim chí mạng, chỉ cần trúng một chiếc thôi thì thần tiên cũng không cứu nổi. Quách Tiểu Phong rất nhanh phân tách những chiếc kim chứa Thất Tinh Hải Đường đang bay lại, còn để lộ nụ cười nhạt.

- Điều trùg tiểu kỹ (tiểu xảo bản sâu bọ).

Quách Tiểu Phong vừa nói vừa múa cây kiếm trên tay. Lý Phiêu Phiêu biết tình hình đang xấu đi, lại liên tiếp phóng ra hơn trăm cây kim...Quách Tiểu Phong múa kiếm rất điệu nghệ và dứt khoát, không lâu sau kim độc của Lý Phiêu Phiêu đã sắp phóng ra gần hết, thấy Quách Tiểu Phong nội lực đang yếu đi, Lý Phiêu Phiêu phóng ra chiếc kim độc cuối cùng, nếu Quách Tiểu Phong tiếp tục duy trì tốc độ này, thì chiếc kim bạc cuối cùng đó đã bay tới chạm vào da của Quách Tiểu Phong rồi. Như vậy, cho dù là thần tiên cũng khó lòng cứu sống.

- Quách Tiểu Phong, cuối cùng người cũng đầu không lại ta, hôm nay các người đều phải chết, haha...

Lý Phiêu Phiêu nhìn thấy chiếc kim bạc sắp bay tới cổ Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong sớm đã để ý tới chiếc kim bạc đoạt mệnh đó, nên nhanh như chớp, bay người lên tránh chiếc kim bạc đó, từ trước tới giờ không ai có thể tránh được kim bạc đoạt mệnh của cô ta, Quách Tiểu Phong là người đầu tiên tránh được nó. Thấy Lý Phiêu Phiêu đang ngăn người, Quách Tiểu Phong biết đây là cơ hội tốt, nhưng lại không nỡ giết cô ta, cho nên chỉ nắm ta trái đánh vào ngực cô ta. Lý Phiêu Phiêu không phản ứng lại, một cơn đau buốt chạy từ ngực đi khắp cơ thể, trời đất xoay chuyển, nôn ra máu tươi, cô ta ngã xuống đất, cổ bò dậy nhưng chỉ một lúc sau thì nằm xõng xoài trên mặt đất.

Quách Tiểu Phong dừng tay, quan binh tứ phía đang bao vây nhà kho này, Mạnh Kiều và Chu Bồ đầu được đưa đi chữa trị. Quách Tiểu Phong nhìn Lý Phiêu Phiêu đang thở thoi thóp.

- Muốn biết tại sao ta lại nghi ngờ Lý Nghị không? Thật ra lúc đầu ta cũng cho rằng tất cả đều do một mình cô làm, nhưng ta nghĩ mãi không biết ai đã giết chết Viên Viên, sau đó ta giả thiết phải chăng cô có một trợ thủ, nhưng ta không biết trợ thủ đó là ai. Mãi đến hôm cúng thất đầu của cha ta, hôm đó Lý thúc có vẻ rất tiêu tụy, khi đó ta cũng không thấy lạ vì cho rằng tình cảm giữa ông ấy và cha ta vô cùng sâu đậm, nhưng sau đó khi ta nhìn thấy hoa Hải Đường nở bên đường, ta đột nhiên nghĩ tới đơn thuốc chữa bệnh của cha ta, theo sự hiểu biết của ta, Lý thúc bình thường rất quả cảm, tuyệt đối không bao giờ khóc hay yếu đuối như vậy, cho nên ta mới bắt đầu nghi ngờ ông ấy, để kiểm chứng sự suy đoán của ta, ta đã cố ý bịa đặt một câu chuyện để hỏi ông ta về đơn thuốc cha tôi đã dùng, nhưng ông ấy nói là đã vứt hết số thuốc đó đi rồi, điều này lại càng khiến tôi hoài nghi ông ta hơn. Cho nên đến nửa đêm, tôi đều chú ý nhất cử nhất động của Lý thúc này, ta cũng đề phòng hơn với ông ta, cho đến tối khuya ông ta vẫn chưa có bất cứ động tĩnh gì, mãi đến tận canh ba, ông ấy mới hành động, ta theo ông ta ra khỏi Quách phủ, nên biết được các người sắp động thủ, ta đã tới y quán bảo Chu Bồ đầu theo dõi cô. Lý thúc xưa nay vẫn ghi lòng tạc dạ ơn cứu mạng của cha ta, cho nên khi cha ta chết ông ấy cũng hết sức đau lòng. Kỳ thực, từ đầu đến cuối, người bị hại lớn nhất trong vụ án này chính là Lý thúc.

Quách Tiểu Phong đau lòng nói.

- Haha...cứ cho là người đã biết hết toàn bộ chân tướng thì làm được gì, ta chết rồi thì sao chứ, quan trọng nhất là, Bạch Nguyệt Quang chắc chắn cũng sắp chết rồi, ta đã bảo với Lý thúc nếu tình hình không hay thì giết người diệt khẩu, Bạch Nguyệt Quang giờ chắc cũng sắp đi gặp Diêm Vương rồi.

Lý Phiêu Phiêu cười một cách ác độc, chỉ cần Bạch Nguyệt Quang chết cô ta vui mừng biết nhường nào.

- Phiêu Phiêu, cô biết không, thật ra cô không hề yêu ta, cô căn bản cũng không hiểu thế nào gọi là yêu, yêu một người là vì đối phương mà bất chấp tất cả, chứ đâu phải như cô chỉ biết chiếm đoạt. Ta vẫn không hiểu, Nguyệt Quang tốt với cô như vậy, sao cô lại không bằng lòng với cô ấy. Cô làm như vậy thì mãi mãi không thể vui vẻ đâu. Ta nói ra những lời này cô đã hiểu chưa?

Quách Tiểu Phong nói.

- Tại sao, tại sao, tại sao tôi đã phải trả giá tất cả mà chỉ đổi lại là ánh mắt bàng quan lạnh nhạt của các người, rốt cuộc là vì sao?

Lý Phiêu Phiêu đau khổ nói.

- Không phải là chúng ta không phải trả giá, mà là chúng tôi đã trả giá, chỉ là cô không nhìn thấy mà thôi. Phiêu Phiêu à, cô có biết rằng lần đầu tiên ta trông thấy cô ta đã vui mừng thế nào không, ta còn rằng cô là món quà mà Thượng đế ban tặng cho ta, chỉ trách ta, lúc nào cũng thuận theo ý người, nên mới tạo thành nghiệp chướng như ngày hôm nay. Còn cả Lý ma ma nữa, cô có biết bà ấy yêu thương cô như thế nào không, trước lúc lâm chung bà ấy vẫn còn muốn được nhìn thấy cô lần cuối, nhưng cô, cô đã làm gì để báo đáp bà ấy? Cô bị lòng đố kỵ che mờ mắt, hết sai lầm này đến sai lầm khác. Quay đầu đi Phiêu Phiêu, đừng để sai rồi lại sai nữa.

Lý Nghị y rơi lệ không nói nổi thành lời...

- Là ta đã sai sao?

Lý Phiêu Phiêu khó khăn đứng dậy.

- Triệu đại nhân, là tôi đã sai sao?

Lý Phiêu Phiêu nước mắt đầm đìa hỏi.

- Cô đã ra tay khiến Chu bỏ đầu ra nông nỗi này, cô nói xem có phải là lỗi của cô không?

- Quách đại ca, thật sự là ta đã sai sao?

Lý Phiêu Phiêu tiếp tục hỏi.

- Cô đã giết nhiều người như vậy, đều là tội lỗi của cô.

- Cha, con đã sai sao?

- Phiêu Phiêu, buông tay ra, thật sự là cô đã sai rồi, quay đầu đi...

Lý Ngự y không kìm nổi nước mắt.

- Cha, con sai rồi, xin lỗi, thật sự xin lỗi. con không nên đổ kị với Bạch Nguyệt Quang và Quách đại ca như vậy, lẽ ra con nên chúc phúc cho họ. Xin lỗi, cha...cha có tha thứ cho con gái không?

Đến lúc này, Lý Phiêu Phiêu mới hiểu ra, thực ra trên đời này vẫn có nhiều người quan tâm tới cô ta, chỉ là cô ta đã bị sự đổ kị và lòng hận thù che hết mắt.

- Phiêu Phiêu, chúng ta cùng nhau lên đường, cha lúc nào cũng bên cạnh con, mãi mãi bên cạnh con

Nói xong, Lý Ngự y tiện tay lấy ra một chiếc kim khâu, chuẩn bị đâm vào người mình.

- Không được....cha...

- Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu, con không được chết, sao con ngốc như vậy...

Lý Ngự y ôm lấy Lý Phiêu Phiêu.

- Cha, Quách đại ca nói rất đúng, yêu một người là cầu chúc cho người đó sống tốt, cha, nghe lời con, cha cũng phải sống cho thật tốt đấy.

- Phiêu Phiêu, con nói gì ta cũng theo hết, chỉ cần con không được chết.

- Cha, Phiêu Phiêu lạnh lắm, ôm chặt Phiêu Phiêu vào...

Lý Phiêu Phiêu sắp lìa khỏi cõi đời...bắt đầu nói nhảm.. “Phiêu Phiêu không lạnh, còn nhớ lúc còn nhỏ con thường hát cho cha nghe, con hát lại nhé...

Lý Ngự y biết Lý Phiêu Phiêu cuối cùng cũng đã kết thúc sinh mạng ngắn ngủi và sự đau khổ của mình....

Phiêu Phiêu đã trở thành một thi thể.....

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần I: Hải Đường tỏa hương

20. Chương 20: Thạch Xuất (2)

Ở Quách phủ, lúc này Lý Nghị đang mài dao.

- Xẹt, xẹt, xẹt...

Âm thanh đó khiến Bạch Nguyệt Quang cảm thấy rợn người.

- Bạch tiểu thư không cần phải sợ hãi, có lão phu ở đây, đảm bảo không ai có thể làm hại tiểu thư.

Vị đại phu lên tiếng.

- Đa tạ tiên sinh, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chút sợ hãi.

Từ sau khi nghe Quách Tiểu Phong nói Lý Nghị có khả năng là trợ thủ của hung thủ, Bạch Nguyệt Quang luôn trong tâm trạng hoang mang, nếu không phải là Quách Tiểu Phong thì là “Đoạt mệnh thần y”, hai người thay phiên nhau bảo vệ Bạch Nguyệt Quang, vì nàng chỉ là phận gái yếu mềm nếu rơi vào tay sát nhân thì khó đoán trước được sẽ xảy ra chuyện gì.

Lý Phiêu Phiêu và Lý Nghị thường dùng chim bồ câu để truyền tin tức cho nhau, hôm nay từ khi Lý Phiêu Phiêu gửi đi mật thư đầu tiên thì không thấy có tin tức nào nữa, Lý Nghị dự cảm có điều không hay xảy ra, hình như Lý Phiêu Phiêu đã xảy ra chuyện, nhớ đến lần đầu tiên gặp Lý Phiêu Phiêu, Lý Nghị đã thấy cảm kích ngay, sau đó biết chuyện Lý Phiêu Phiêu thích Quách Tiểu Phong, Lý Nghị đã tận lực tìm mọi cách giúp Phiêu Phiêu tiếp cận Quách Tiểu Phong, hết lần này đến lần khác đối xử với Lý Phiêu Phiêu rất đặc biệt. Lý Phiêu Phiêu tin rằng Lý Nghị nhất định có quan hệ đặc biệt gì đó với mình nên đã hỏi trực tiếp, Lý Nghị cuối cùng đành nói ra sự thật Lý Phiêu Phiêu là con gái ruột của ông ta, bởi vậy Lý Phiêu Phiêu đã lợi dụng mối quan hệ này để ra vào Quách phủ, đồng thời thuyết phục Lý Nghị dùng độc được giết hại Quách lão gia, Lý Nghị không lay chuyển được ý định của Lý Phiêu Phiêu, nên đành phải đáp ứng, sự việc sau đó mọi người đều đã rõ.

Lý Nghị chờ đợi khoảng độ một nén hương, vẫn không thấy tin tức gì của Lý Phiêu Phiêu, Lý Nghị xác định Lý Phiêu Phiêu đã xảy ra chuyện, bèn theo kế hoạch đã định sẵn, ra tay với Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang. Lý Nghị nhìn con dao đã được mài sáng loáng, chạy tới phòng của Quách Tiểu Phong.

- Chuẩn bị xong chưa, hình như đến rồi.

Vị đại phu cảnh giác nói.

- Có thật là không sao không?

Bạch Nguyệt Quang vẫn rất lo lắng. Quên mất chưa giới thiệu, Lý Nghị trước đây từng làm nghề đồ tể, chuyên giết lợn, nếu tay đã hạ dao thì không cần phải nói...

- Đương nhiên là không sao, cứ cho là tôi chết cũng không để cô nương phải chết.

Vị đại y vỗ vai Bạch Nguyệt Quang nói.

Lúc này Lý Nghị đang cầm con dao giết lợn đặng đặng sát khí xông vào trong phòng, nhưng lại không thấy Quách Tiểu Phong đâu, thấy tình hình không ổn, xem ra Phiêu Phiêu đã bị bắt rồi, Lý Nghị trầm nghĩ. Trong phòng chỉ có một vị lão phu và một Bạch Nguyệt Quang đang run rẩy nấp sau ông ta. Lý Nghị bản tính vốn lương thiện, cầm dao nói với vị đại y:

- Ông bạn à, đừng quản nhiều chuyện nữa, chỉ cần giao cô nương này cho ta, ta sẽ không làm hại đến ông.

Lý Nghị đã hai mươi năm nay không cầm dao giết lợn rồi, hai tay không ngừng run rẩy, vị đại phu nhìn thấy khẽ cười nói:

- Biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, ông hà tất phải làm thế?

- Ông đừng phí lời nữa, cẩn thận dao của tôi không có mắt.

Lý Nghị tỏ vẻ hung hãn. Lý nghị đâu biết rằng, vị đại phu đang đứng trước mặt mình là “Đoạt mệnh thần y”- đại hiệp nổi tiếng giang hồ một thời, cho nên giờ dao về phía vị đại phu. Nhưng chỉ một chiêu thôi, dao của Lý Nghị rơi ngay xuống đất.

- Ông bạn già kia, bản tính khó đối ư, không chỉ giúp Lý Phiêu Phiêu giết người, bây giờ bản thân cũng muốn giết người sao. Quách lão gia, Viên Viên, Mạnh Lâm, Mạnh Kiều có thù gì với ông, ông làm như vậy là gián tiếp hại chết họ đấy, lương tâm ông để ở đâu?

- Tôi, tôi không biết gì hết, tôi chỉ là hành động theo chỉ thị của Phiêu Phiêu mà thôi, các người hãy thả cô ấy ra, cô ấy chỉ là một nữ nhi mà thôi.

Lý Nghị đã hoàn toàn thất thế, quỳ lạy trên mặt đất, trông rất đáng thương.

- Ai ...

Vị đại phu thở dài một tiếng.

- Không phải ta không muốn thả, ta cũng rất hiểu tình cảm cha con của hai người, chỉ là giết người đền mạng, có nợ thì phải trả, đây là quy tắc bất di bất dịch rồi, bây giờ Lý Phiêu Phiêu có lẽ đã bị Quách công tử bắt rồi.

Vị đại phu bắt đầu nói..

- Bạch cô nương, Bạch cô nương, ta cầu xin cô, hãy nói với Nhị công tử thả Phiêu Phiêu ra, tất cả đều do tôi làm, người cũng do ta giết, không can hệ gì tới Phiêu Phiêu, Bạch cô nương, ta biết cô là người tốt, cầu xin cô, cầu xin cô...Lý Nghị tôi kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng không quên ân đức của cô.

Bạch Nguyệt Quang không nỡ tâm nhìn Lý Nghị đã hơn năm mươi tuổi mà phải quỳ lạy trên mặt đất.

- Lý thúc, Lý thúc, thúc không cần phải làm vậy, đứng dậy rồi nói, mau đứng dậy đi...

Bạch Nguyệt Quang đến đỡ Lý Nghị đứng dậy.

- Nếu cô không đồng ý, ta sẽ không đứng dậy đâu.

Lý Nghị lúc này như lợn chết không sợ nước sôi. Bạch Nguyệt Quang cũng không còn cách nào, nhìn sang vị đại phu.

- Thế này đi, chúng tôi sẽ cầu xin Triệu đại nhân nương tình, ông đứng dậy đi đã.

Vị đại phu nói.

- Đây là chính miệng ông đã nói đấy nhé.

Lý Nghị vui vẻ đứng dậy.

“ Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ”, vị đại phu nghĩ thầm.

Như vậy mọi việc ở Quách phủ đã kết thúc, bỗng ngoài cổng có tiếng người hét lớn:

- Đại phu, đại phu, ở y quán có hai người đang bị thương rất nặng, ngài mau quay về xem cho họ đi.

- Ủ, ta đi luôn đây, Nguyệt Quang, đến ý quán giúp ta một tay, tiện thể dẫn cả ông ta đi luôn.

Vị đại phu sợ Lý Nghị sẽ chạy trốn.

- Được, vậy tiểu nữ có thể gọi ngài một tiếng sư phụ không?

Bạch Nguyệt Quang trêu đùa.

- Được, Nguyệt Quang, hôm nay ta sẽ thu nhận con làm đồ đệ của ta, những gì ta học được sẽ truyền dạy lại cho con hết.

Vị đại phu vui vẻ nói.

- Sư phụ, xin nhận của Bạch Nguyệt Quang một lạy.

Bạch Nguyệt Quang lập tức quỳ xuống, bái vị đại phu làm sư phụ. Sau đó vị đại phu và Bạch Nguyệt Quang, dẫn theo cả Lý Nghị vội vàng tới y quán. Không ngờ hai người bị trọng thương không phải là ai khác, một người là Chu bổ đầu, còn người kia là Mạnh Kiều. Chu bổ đầu lúc này hơi thở rất yếu ớt, vị đại phu vừa nhìn thấy Chu bổ đầu là biết ngay anh ta bị trọng thương.

- Nguyệt Quang, cô bé kia hình như không có gì đáng lo ngại lắm, chỉ là bị đói quá thôi, con lấy nước và đồ ăn cho cô bé đi, bây giờ ta phải luyện công điều trị cho Chu bổ đầu, mọi người hãy ra ngoài hết đi, không được làm phiền trong lúc ta chữa bệnh.

Nguyệt Quang trông thấy Mạnh Kiều gầy như que củi, không chút sức lực thì thấy rất thương tâm, bèn ôm chầm lấy cô bé, sau đó vào nhà bếp lấy nước và màn thầu, một lúc sau Mạnh Kiều cũng tỉnh lại.

- Tỷ tỷ, tỷ là ai? Tỷ thật xinh đẹp.

Mạnh Kiều ngây thơ hỏi.

- Tỷ là Bạch Nguyệt Quang, là người của y quán này, phải rồi, tiểu muội muội, sao em lại đói tới mức thành ra thế này?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi

- Là, là có người mặc đồ đen, cô ta đã bắt muội và ca ca, sau đó còn giết ca ca của muội, còn không cho muội ăn gì.

- Ca ca của muội có phải tên là Mạnh Lâm không?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Vâng, đúng rồi, Quách đại ca đâu rồi? Chẳng phải Quách đại ca đã cứu muội sao?

Mạnh Kiều hỏi gấp.

-Ồ, muội là Mạnh Kiều, tốt quá rồi, bọn ta lo chết, cuối cùng có thể an ủi linh hồn của Mạnh Lâm trên trời rồi. Kiều Kiều, muội có thích tỷ tỷ không?

Bạch Nguyệt Quang vui vẻ hỏi.

- Đương nhiên là thích rồi, tỷ tỷ rất xinh đẹp.

- Vậy từ nay về sau, muội sẽ là em gái của ta nhé, trước đây ta cũng có một em gái trông rất giống muội, chính là ý trung nhân của ca ca muội đó, bây giờ ca ca muội mất rồi, ta và Quách đại ca sẽ có trách nhiệm và nghĩa vụ chăm sóc muội.

Mạnh Kiều “Oa” một tiếng rồi khóc òa lên, Bạch Nguyệt Quang vội khuyên nhủ:

- Tỷ tỷ nói sai gì sao? Xin lỗi, xin lỗi nhé.

- Không, từ sau khi ca ca của muội chết, chưa có ai tốt với muội thế này, tỷ tỷ, tỷ sẽ là chị gái của ta, còn Quách đại ca sẽ là anh trai của muội. Bây giờ muội thực sự quá vui.

Mạnh Kiều vừa khóc vừa nói. Mạnh Kiều khiến Bạch Nguyệt Quang nhớ tới Viên Viên. Cô bé này như một tờ giấy trắng vậy mà đã phải trải qua những đau khổ của nhân gian.

- Kiều Kiều, đừng khóc nữa, bụng còn đói không, có muốn ăn thêm không.

Bạch Nguyệt Quang ôm chặt lấy Mạnh Kiều.

- Dạ, không cần nữa ạ.

Mạnh Kiều lắc đầu thưa. Giống như năm đó Viên Viên co ro trong tuyết lạnh.

- Đừng khách khí với tỷ tỷ, tỷ tỷ đi lấy đồ ăn cho muội.

Bạch Nguyệt Quang nói xong, buông Mạnh Kiều ra, đi vào nhà bếp cầm ra mười chiếc màn thầu.

- Mau ăn đi, đừng khách khí.

Mạnh Kiều rụt rè nhìn Bạch Nguyệt Quang, sau đó cũng không để ý đến đôi tay bẩn, bóc bánh màn thầu cho vào mồm.

- Ta về rồi đây, Nguyệt Quang, nói cho nàng biết, Lý Phiêu Phiêu đã chết rồi.

Quách Tiểu Phong tiến vào trong. Mạnh Kiều trông thấy Quách Tiểu Phong vội ào khóc.

- Quách đại ca, Quách đại ca, Kiều Kiều cuối cùng cũng có thể gặp được ca ca rồi...

- Kiều Kiều ngoan, đừng khóc, ta và Nguyệt Quang tỷ tỷ nói chuyện một chút, ca ca của muội đi rồi, chúng ta quyết định nhận nuôi muội, sau này ta sẽ là anh trai của muội, Nguyệt Quang sẽ là chị gái của muội.

Quách Tiểu Phong trông thấy bộ dạng đáng thương của Mạnh Kiều cũng không khỏi đau lòng. Mạnh Kiều cuối cùng cũng được ngủ trong vòng tay ấm áp của Quách Tiểu Phong, mồm còn chưa ăn xong bánh màn thầu. Sau khi đặt Mạnh Kiều ở phòng khách, mới hỏi Bạch Nguyệt Quang:

- Chu bồ đầu sao rồi, có phải rất nguy kịch không?

- Sư phụ đang vận công điều trị cho cậu ta, chắc phải chờ thêm một lúc nữa.

Bạch Nguyệt Quang nhẹ nhàng nói.

- Sư phụ, ai là sư phụ?

- Là vị đại phu đó đấy, em đã bái tiên sinh ấy làm sư phụ, còn chàng, mau tới Bách Hoa lầu chuộc thân cho em đi, hôm nay em sẽ ở lại đây, ở lâu trong Quách phủ nhà chàng sợ lại gây ra chuyện gì.

Bạch Nguyệt Quang giả bộ tức giận nói.

- Được, để xem Chu bồ đầu thế nào đã, rồi ta sẽ lập tức tới Bách Hoa lầu chuộc thân cho nàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, vị đại phu mệt mỏi bước ra khỏi phòng. Bọn Quách Tiểu Phong cũng cả đêm không chợp mắt.

- Tiền bối, tình hình sao rồi?

Quách Tiểu Phong vội hỏi.

- May mà cứu chữa kịp thời, mạng sống đã được bảo toàn, đáng tiếc là sau này cậu ta không thể sử dụng võ công được nữa.

Vị đại y cũng đuối sức rất muốn được nghỉ ngơi.

- Vậy thì tốt rồi, thế cũng coi như gặp được đại cát rồi.

- Vậy mà tốt sao, Nha môn chúng ta lại mất đi một bồ đầu rồi.

Triệu Ứng Long lên tiếng.

- Chi bằng...

- Chi bằng cái gì?

- Chi bằng Quách công tử tạm thời đến giữ chức thay cho Chu bồ đầu, có được không?

Quách Tiểu Phong đang mệt muốn chết, nên cũng không trả lời.

- Nguyệt Quang, đi, chúng ta về nhà thôi.

- Ai, không đi theo chàng đâu, từ giờ em sẽ ở y quán, đợi đến khi nào chàng mạng kiệu hoa tới lấy ta, ta mới theo chàng về Quách phủ.

- Được rồi, được rồi, về nhà ngủ thôi...

Do Lý Ngự y vì Lý Nghị mà nương tình, bản thân Lý Nghị cũng đã cải tà quy chính, cho nên triều đình phán xét Lý Nghị chịu hình phạt giam giữ ba tháng...

Vụ án này đến đây là đã đến hồi kết, mời mọi người kỳ vọng vào tác giả Dịch Hoa ở phần tiếp theo mang tên “Chuyện ma quái ở một sơn thôn”. Cảm ơn

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

21. Chương 21: Quách Thiên Hùng Trở Về

Quách Thiên Hùng trở về, cả gia đình tới Tây Song Bản Nạp du ngoạn, nhưng trên đường đi không may gặp phải một cơn mưa bão, cả mấy chục người của Quách phủ đều bị cuốn vào một sơn thôn nhỏ. Trong sơn thôn nhỏ này lại liên tiếp xảy ra những sự việc kỳ quái, truyền thuyết về “Tam đại thần khí” giết người lại gây nên một cơn sóng gió, với sự tình như vậy, Quách Tiểu Phong rốt cuộc có thể “rút tơ lột kén” làm sáng tỏ mọi chuyện? Cuối cùng có thể khám phá ra bí mật của “Tam đại thần khí” giết người ?.....

Từ sau vụ án của Lý Phiêu Phiêu, danh tiếng của Quách Tiểu Phong cũng được lan truyền khắp nơi, nhưng cuộc sống vẫn bình tĩnh, hiền hòa như dòng nước, thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã là mùa xuân

của ba năm sau kể từ khi Quách Tiểu Phong phá được vụ án Hải Đường. Buổi sáng hôm đó, mọi người phần chần thừ dậy, thì ra là Quách Thiên Hùng từ sau khi lão gia mất vì bận chuyện làm ăn, mãi đến hôm nay mới trở về. Trong khoảng thời gian này, Quách Tiểu Phong cũng nhận được sự đồng ý của mọi người trong gia đình, thuận lợi chuộc thân cho Bạch Nguyệt Quang từ Bách Hoa lầu, đồng thời thành thân kết nghĩa phu thê với nàng.

Còn về Mạnh Kiều, từ một a đầu gây gò ốm yếu giờ đã trở thành một khuê nữ có dáng người thanh mảnh thướt tha, được xưng là Mạnh tiểu thư của Quách phủ, tiểu đệ của Quách Tiểu Phong là Quách Thiên Lễ cũng từ một tiểu tử gốc không hiểu chuyện gì trở thành một Công tử anh tuấn như Quách Tiểu Phong ngày trước, chỉ khác Quách Tiểu Phong ở chỗ, Quách Thiên Lễ không phong lưu lãng tử, làm chuyện gì cũng rất thận trọng, là một bậc nam tử hán tiếng lành đồn xa. Giữa cậu ta và Mạnh Kiều cũng nảy sinh tình ý với nhau, một Mạnh Kiều chưa xuất giá, một Thiên Lễ chưa thành thân, Quách Thiên Lễ hơn Mạnh Kiều ba tuổi, cho nên Mạnh Kiều thân thiết gọi Quách Thiên Lễ là Quách ca ca, gọi Quách Tiểu Phong là Quách đại ca, họ sống với nhau rất vui vẻ.

Từ sáng sớm, cổng lớn của Quách phủ đã rất nhộn nhịp, mọi người cười cười nói nói, đều là vì một người, đó là anh cả của ba huynh đệ Quách gia Quách Thiên Hùng, kỳ thực Quách Thiên Hùng có tướng mạo cũng rất khôi ngô, lộ vẻ nhân tài, chỉ có điều là cậu ta đã lập gia thất, cho nên những thiếu nữ đang đến tuổi cập kê không để ý tới cậu ta nữa, mục tiêu của bọn họ bây giờ là Tam công tử Quách Thiên Lễ, họ còn ái mộ cậu ba hơn cả Quách Tiểu Phong ngày trước, bởi vậy mà cậu út đành phải ở lì trong nhà không dám ra khỏi cửa. Ngay cả Quách Tiểu Phong bận rộn suốt ngày hôm nay cũng ở nhà, kính cẩn chờ đợi sự trở về của Quách Thiên Hùng. Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều trang điểm xinh đẹp, vẽ mày tô môi cẩn thận, chỉ sợ khi gặp cậu cả lại khiến cậu mất vui. Quách Tiểu Phong trông thấy điệu bộ căng thẳng của Bạch Nguyệt Quang thì trêu chọc nói:

- Không cần phải căng thẳng vậy đâu, đại ca ta rất hiền lành, hơn nữa nàng đã là một người vợ, trang điểm xinh đẹp như vậy làm gì, lại muốn đi trộm nam tử hán à.

- Chàng hiểu gì chứ, đây gọi là lễ nghĩa, lần đầu gặp mặt đương nhiên phải trang trọng một chút.

- Đừng trách ta nữa, một lúc nữa đại ca ta về, đến lúc đó nàng mới đang trang điểm thì mới gọi là thất lễ.

Quách Tiểu Phong nhìn Bạch Nguyệt Quang, vui vẻ nói.

- Được rồi, được rồi, giục gì mà giục, càng giục càng chậm.

Bạch Nguyệt Quang bắt đầu trang điểm, thường ngày Bạch Nguyệt Quang cũng không chú trọng lắm về cách trang diện, chỉ có hôm nay là ngoại lệ, nên Quách Tiểu Phong cũng không nói gì nữa, trước mặt đại ca mà trang trọng một chút cũng là để giữ thể diện cho mình.

- Xong rồi, chàng xem thiếp có xinh đẹp không?

Bạch Nguyệt Quang đứng dậy nói.

- Oa, là thê tử của ta sao lại không xinh đẹp chứ.

Quách Tiểu Phong ngắm nhìn Bạch Nguyệt Quang, tuy nàng trang điểm theo phong cách của một người con gái đã xuất giá, nhưng dù là tính cách hay là vẻ ngoài nàng vẫn như một cô nương mười tám mười chín tuổi, trong sáng và thuần khiết.

- Chàng thật là xấu xa.

Bạch Nguyệt Quang giả bộ tức giận nói.

- Quách đại ca, ca ca mau ra đây xem muội đã đẹp chưa.

Mạnh Kiều ở bên ngoài lớn tiếng nói.

- Ô, ra ngay đây.

Mạnh Kiều cũng rất kiều diễm, càng lớn càng khiến người ta yêu thích, nhìn thấy Mạnh Kiều, cả Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đều nhớ tới Viên Viên, Mạnh Kiều và Viên Viên quả là có nhiều nét giống nhau, từ tính cách đến vẻ bề ngoài. Lại nhắc đến Lý Nghị, sau hình phạt ngồi nhà lao ba tháng, ông

ta lại được Quách Tiểu Phong giữ ở lại Quách phủ và vẫn làm quản gia, từ sau vụ việc đó, ông ta an phận thủ thường, cần mẫn làm việc coi như để bù đắp lỗi lầm do bản thân gây ra.

Quách Thiên Hùng cuối cùng cũng đã trở về nhà, chỉ nghe tiếng ồn ào từ xa, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang lập tức ra cổng nghênh đón, chỉ nhìn thấy hai cỗ xe ngựa hào hoa đang dần tiến đến, dừng tại cổng lớn của Quách phủ, tiếng cười nói bắt đầu xôn xao. Quách Tiểu Phong kích động nhớ lại lần cuối gặp Quách Thiên Hùng, mới đó mà đã ba năm. Vẫn vẻ mặt và nụ cười quen thuộc đó, Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Lễ chạy lại ôm chặt lấy Quách Thiên Hùng, xúc động nghẹn ngào. Quách Thiên Hùng ly biệt cố hương lâu như vậy, cũng cảm kích vạn phần.

- Tam đệ, bây giờ lớn quá, trở nên tuấn tú quá, Nhị đệ tài năng xuất chúng, giờ đã là Bổ đầu.

Ba huynh đệ nhà họ Quách cứ thế ôm chặt lấy nhau khiến mọi người có mặt cũng xúc động rơi nước mắt. Thê tử của Quách Thiên Hùng là Vân Nhi, con trai của cậu ta là Quách Hiểu Phi cũng về cùng, Vân Nhi nhìn thấy mọi người cũng e ấp mỉm cười, rất có nét dịu dàng của khuê nữ.

- Phải rồi, Nhị đệ, em dâu đâu? Để ta xem mặt chút.

Quách Thiên Hùng nhớ ra là chưa gặp mặt thê tử của Nhị đệ Bạch Nguyệt Quang.

Bạch Nguyệt Quang đi tới làm lễ, lễ nghĩa nói:

- Hóa ra muội là em dâu của ta, thật xinh đẹp, còn xinh đẹp hơn cả Tiểu Vân của chúng ta, lại đây, đại ca làm lễ gặp mặt với em dâu, xin em nhận cho.

Quách Thiên Hùng lấy ra một chiếc vòng mã não tặng cho Bạch Nguyệt Quang.

- Không, lễ vật quý giá thế này, em không thể nhận.

Bạch Nguyệt Quang từ chối.

- Ai, đại ca đâu phải người ngoài, bảo em nhận thì cứ nhận đi.

Quách Thiên Hùng vui vẻ nói.

- Đi, đại ca, ba huynh đệ chúng ta vào trong uống rượu, lâu lắm rồi mới được cùng nhau thế này.

- Khoan đã, sau khi cha mất, ta chưa từng đi bái bài vị của ông ấy, chuyện uống rượu cứ tạm gác lại đã, chúng ta đi bái bài vị của phụ thân trước nhé.

Quách Thiên Hùng nói.

- Phải phải phải, như vậy đi, đợi đệ đi thay y phục đã.

Quách Tiểu Phong nói.

- Vị cô nương này là...?

Quách Thiên Hùng nhìn thấy Mạnh Kiều hiếu kỳ hỏi.

- À, đại ca còn nhớ Mạnh Lâm chứ, cô ấy chính là Mạnh Kiều em gái của Mạnh Lâm đó, bây giờ là muội muội của chúng ta, đệ thấy cô bé không nơi nương tựa nên đã giữ lại ở Quách phủ.

Quách Tiểu Phong giải thích.

-Ồ, thì ra là vậy, lại đây, tiểu cô nương, đại ca không chuẩn bị gì để tặng muội.

Nói xong Quách Thiên Hùng lấy ra một chiếc vòng tay đưa cho Mạnh Kiều.

- Chiếc vòng tay coi như là quà tặng muội để làm lễ ra mắt.

- Không không không, muội không thể nhận.

Mạnh Kiều rụt rè nói.

- Muội đã là người của Quách phủ, lẽ nào muội coi ta là người ngoài sao?

- Không phải, Quách đại ca, làm sao đây?

Mạnh Kiều hỏi Quách Tiểu Phong.

- Đã là đại ca của ta, thì cũng là đại ca của muội, đại ca bảo muội nhận thì muội cứ nhận đi.

Quách Tiểu Phong nói.

Mạnh Kiều lúc này mới dám tiến lên phía trước, Quách Thiên Hùng vô cùng phần chấn:

- Lại đây, lại đây, đừng sợ, đưa tay muội đây.

Mạnh Kiều rụt rè đưa tay ra.

- Haha...bây giờ còn sợ không?

Quách Thiên Hùng cười nói, Mạnh Kiều lắc đầu hỏi:

- Sau này, muội có thể gọi huynh là Thiên Hùng ca ca được không?

- Đương nhiên là được, muội muốn gọi thế nào cũng được, tùy muội muội, hahaha...

Một hồi sau, mọi người ai về nhà nấy, Bạch Nguyệt Quang cũng trở về phòng, ngồi xuống giường.

- Thiếp cảm thấy đại ca của chàng rất tốt.

- Đương nhiên rồi, xưa này người mà ta kính trọng nhất chính là đại ca ta.

Quách Tiểu Phong tự hào nói.

- Đi, mau thay y phục, chúng ta đi tảo mộ cha. Để đại ca đợi sẽ không hay.

Quách Tiểu Phong thúc giục nói.

- Nói ra lâu rồi thiếp cũng không đi tảo mộ Viên Viên, hôm nay chắc phải đi luôn.

Bạch Nguyệt Quang vừa thay y phục vừa nói.

- Ủ, nói gì thì Viên Viên cũng vì chúng ta mà chết, huống chi cô ấy lại là muội muội của nàng, chúng ta cũng phải đến thăm mộ cô ấy chứ. Cho cả Mạnh Kiều đi cùng.

Thay xong y phục, hai người vội đi ra, vợ chồng Quách Thiên Hùng đã đợi sẵn ngoài cổng, còn có cả thuộc hạ và gia nhân cùng đi....Một đoàn người tấp nập đi tới mộ của Quách lão gia.

Chú thích

Tây Song Bản Nạp (tiếng Trung là) : là tên một châu tự trị của dân tộc Thái, nằm ở phía tây nam tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

22. Chương 22: Du Ngạo

Quách Thiên Hùng cùng đoàn người Quách Tiểu Phong đi tới mộ của Quách lão gia, trên đường đi cũng có cười có nói, đặc biệt là Bạch Nguyệt Quang, Mạnh Kiều và Vân Nhi, ba người họ nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, cứ như chị em ruột thịt xa cách lâu ngày không gặp vậy, nói chuyện còn vui vẻ hơn cả ba huynh đệ của Quách gia nữa. Nhất là Vân Nhi, cô đem hết những chuyện mắt thấy tai nghe trong thiên hạ bao năm qua đem kể cho Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều, khiến họ ngẩn người lắng nghe.

- Ta kể cho các muội nghe này, ở phương nam người ta không ăn bánh bao, họ ăn cơm.

Mấy người Bạch Nguyệt Quang là sinh ra trong thời thế chiến loạn, ngay cả Quách phủ giàu có cả năm cũng không ăn một hạt cơm. Bởi vì mọi người đều bận làm chính biến (rồi ren chính trị), nào ai có quan tâm đến chuyện ăn uống, vào thời đại loạn lạc đó, chỉ cần ăn no là tốt lắm rồi, ăn cơm đối với những người như Bạch Nguyệt Quang mà nói là quá xa xỉ.

- Đại tẩu đại tẩu, lúa mì có hình dạng thế nào, có phải cũng giống như bánh bao không?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Đương nhiên là không giống, lúa gạo là từng hạt từng hạt, nấu lên mùi vị rất thơm ngon, có thể cho dầu mỡ vào và rang lên.

Vân Nhi trả lời.

- Vậy lúc nào có cơ hội nhất định phải đi phương nam ăn gạo mới được.

Mạnh Kiều nhảy lên nói.

- Còn nữa, ở Tây Song Bản Nạp, nhà mà họ ở không dùng bùn và đá giống chúng ta, cũng không dựng nhà trên mặt đất như chúng ta, các muội biết họ dựng nhà như thế nào không?

Vân Nhi lại khiến Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều hiếu kỳ.

- Không xây trên mặt đất, lẽ nào lại ở trên mặt nước, đại tẩu, khiến chúng muội tò mò chết được, mau nói đi...

Bạch Nguyệt Quang vội nói.

- Muội đoán gần đúng rồi đó, họ không dựng nhà trên mặt đất mà là trên không, ở chỗ họ thời tiết rất nóng bức, muối lại rất nhiều, nếu dựng nhà trên mặt đất thì khó lòng sống qua ngày. Cho nên người Tây Song Bản Nạp thông minh đã dựng nhà của họ trên không, vừa tránh được sự ẩm thấp, lại vừa tránh được lũ muối.

Vân Nhi đắc ý nói.

- Oa, đại tẩu, tẩu biết nhiều chuyện thật, xem ra phải tới phương nam du ngoạn một chuyến mới được.

Mạnh Kiều hết sức phấn chấn nói

- Việc này phải hỏi ý kiến của Thiên Hùng đại ca và Tiểu Phong ca ca mới được, phận nữ nhi chúng ta đây không làm chủ được đâu.

Vân Nhi vui vẻ đáp.

- Đúng đấy, đúng đấy, Thiên Hùng đại ca và Tiểu Phong nghe lời chị nhất, chị đi thương lượng với họ đi.

Bạch Nguyệt Quang cũng rất hứng thú với chuyện này.

Mạnh Kiều vẫn còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, vội đi lên phía trước.

- Ba vị đại ca, xin hãy đợi một chút.

Mạnh Kiều gọi lớn. Ba huynh đệ của Quách phủ cũng đang cười cười nói nói, dù sao Quách lão gia cũng mất lâu rồi nên họ cũng không nhắc đến chuyện đau lòng nữa.

- Mạnh Kiều. có chuyện gì vậy?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Thiên Hùng đại ca chúng ta không dễ gì mới có dịp được tụ họp đông đủ thế này, cả nhà chúng ta đi du ngoạn một chuyến nhé?

Mạnh Kiều nhìn Thiên Hùng với sự trông mong lớn lao.

- Được, được, ta tán thành, ta lớn thế này mà cũng chưa được đi đâu.

Quách Thiên Lễ hứng khởi nói.

- Ta phản đối, cha mới mất hơn một năm, theo đạo mà nói vẫn là trong thời gian giửa hiếu, hơn nữa việc của Nha môn rất bận rộn, ta không thể đi.

Quách Tiểu Phong lên tiếng.

Người thì tán thành, người lại phản đối, đi hay không đi hoàn toàn phụ thuộc vào quyết định của Quách Thiên Hùng. Tuy vừa trở về nhà, rất muốn cảm nhận “Phong thổ nhân tình” của cố hương, nhưng thấy Mạnh Kiều háo hức như vậy, Quách Thiên Hùng không nỡ làm sụp đổ sự kỳ vọng đó của Mạnh Kiều, Thiên Hùng đứng giữa hai lựa chọn khó khăn, đi hay không đi?

- “Chồng có lý của chồng, vợ có lý của vợ” (mỗi người có một lý lẽ riêng), việc ở Nha môn của Nhị đệ có thể tìm người làm giúp nửa năm. Nhưng Nhị đệ nói cũng rất đúng, đã như vậy chúng ta sẽ dùng mặt của tiền xu để quyết định đi. Nếu là mặt có chữ, chúng ta sẽ đi chơi, nếu không thì chúng ta sẽ không đi nữa, thế nhé?

Quách Thiên Hùng hỏi.

- Được, ta nghe theo đại ca.

Quách Tiểu Phong nói. Quách Thiên Hùng lấy ra một đồng tiền xu....không cần phải nói nhiều chắc các bạn cũng biết kết quả rồi đấy, đương nhiên sau khi tung lên mặt tiền xu sẽ là mặt có chữ, nếu không thì làm gì có câu chuyện phía sau chứ.

- Đại ca, thu xếp cho đệ việc xin nghỉ tại Nha môn nhé, không thì ta đành phải ở lại thôi.

Quách Tiểu Phong cũng vô cùng hào hứng, được đi phương nam chơi đương nhiên là rất hào hứng rồi.

-Ồ, tốt quá, được đi du ngoạn rồi.

Quách Thiên Lễ nhảy lên vì vui sướng.

- Đệ yên tâm, ca ca sẽ giúp đệ thu xếp chuyện ở Nha môn.

Quách Thiên Hùng vỗ vai Quách Tiểu Phong, an ủi một cách vui vẻ.

Vừa đi vừa nói chuyện, cuối cùng bọn họ cũng đã tới mộ của Quách lão gia, mộ của lão gia cỏ dại mọc um tùm, Lý Nghị thấy vậy liền cầm lấy liềm đi tới làm cỏ cho mộ lão gia.

- Cha, con muốn ăn kẹo.

Thiên Hùng nhớ lại lúc còn nhỏ.

- Được, Thiên Hùng ngoan, để cha làm xong việc rồi sẽ mua kẹo cho con ăn.

Ngày đó, Quách phủ cũng chưa giàu có gì, nói đúng ra là cũng rất nghèo, Quách lão gia đã dựa vào sự làm việc không biết mệt mỏi và tấm lòng lương thiện của bản thân để có được sản nghiệp lớn như ngày hôm nay. Đến khi Quách Tiểu Phong chào đời, gia thế cũng tương đối khá giả. Nghĩ vậy mà nước mắt Thiên Hùng tuôn rơi, nhìn thấy đám cỏ dại mọc trên mộ cha, tự trách bản thân lâu nay không đoái hoài gì đến phụ thân:

- Cha, cha, con trai bất hiếu, cha mất lâu như vậy mà con không tới thăm một lần, cha, cha, con trai bất hiếu...xin lỗi cha...

- Đại ca, đừng quá đau lòng, nếu ca ca không ra ngoài lăn lộn thì mọi người trong Quách phủ lấy gì mà ăn, lấy gì mà sống qua ngày.

Quách Tiểu Phong an ủi.

- Tiểu Phong, ta thật là đồ thói tha, cha đi lâu như vậy mà ta chưa tới thăm một lần, đệ đánh ta đi, đánh ta đi, đánh chết ta đi...

Quách Thiên Hùng khóc lớn.

- Tướng công, chàng đừng đau lòng như vậy, lão gia dưới tuổi vàng cũng không muốn nhìn thấy chàng thế này đâu.

Vân Nhi khuyên nhủ.

- Phải đấy, Thiên Hùng đại ca, lão gia không phải do ca ca hại chết, có trách chỉ trách Lý Phiêu Phiêu đã quá ác độc.

Mạnh Kiều cũng lên tiếng.

- Xin lỗi, ta thay Phiêu Phiêu nhận tội, các người cứ đánh chết tôi đi.

Lý Nghị nghe thấy lời của Mạnh Kiều, liền quỳ xuống.

Thấy tình cảnh quá thê lương, Quách Thiên Hùng lau nước mắt:

- Ai, Lý thúc, chúng ta không trách thúc, thúc hà tất phải làm thế.

- Phải đấy Lý thúc, ta không có ý gì đâu.

Mạnh Kiều cũng ngại ngừng nói.

- Đứng dậy đi Lý thúc, đừng quỳ như vậy.

Quách Tiểu Phong nói.

- Cảm ơn, cảm ơn mọi người, ta gây ra chuyện như thế vậy mà mọi người vẫn tha thứ cho ta.

- Lý thúc nói gì vậy, ba huynh đệ chúng tôi chẳng phải do chính tay thúc nuôi nấng sao, không có Lý thúc thì sao có ba huynh đệ chúng tôi hôm nay. Chuyện này sau này không nhắc lại nữa.

Quách Thiên Hùng nói.

Tảo mộ xong trời cũng gần tối, mọi người quay về Quách phủ, đương nhiên ngoại trừ Bạch Nguyệt Quang, Quách Tiểu Phong, Mạnh Kiều ba người họ, bọn họ phải đi thăm mộ của Viên Viên và Mạnh Lâm.

Theo như kế hoạch, ba ngày sau, trừ Lý Nghị, hai mươi lăm người của Quách phủ bắt đầu xuất phát để tới Tây Song Bản Nạp du ngoạn. Nhưng họ không biết rằng, chuyến đi lần này lại gặp phải những biến cố đáng sợ... Vậy họ đã gặp phải biến cố gì ? Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo “Mưa bão”.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

23. Chương 23: Mưa Bão

Đoàn người Quách Tiểu Phong có cả thảy hai mươi lăm người bắt đầu lên đường đi Tây Song Bản Nạp, lúc đầu mọi người đều rất phấn chấn, nhưng đến ngày thứ mười trên đường đi họ đã không còn hào hứng như trước nữa, bắt đầu rơi vào trạng thái mệt mỏi, thời tiết bỗng dưng rất oi bức khó chịu, ai cũng cảm thấy rất nóng, ngay cả đến Mạnh Kiều hình như cũng mất đi sự tươi tỉnh hoạt bát thường ngày.

Hôm nay, thời tiết nóng bức lạ thường, mặt trời hình như phản chiếu rất lợi hại, như đang muốn thiêu đốt mặt đất, cả đoàn người rơi vào một bầu không khí hết sức nặng nề, không ai muốn phá vỡ bầu không khí vắng lặng và hiu quạnh đó. Mọi người vẫn im lặng đi trên đường, chuyến du ngoạn thế này dường như đã bị biến thành một hình phạt, mọi người đều rất muốn trở về Kinh thành mát mẻ, nhớ tới những đèn lồng, những cánh én của Kinh thành. Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang dường như đã bị trúng nắng,” đi chơi thế này còn mệt hơn cả làm việc” Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Bọn Quách Tiểu Phong ngồi trong xe ngựa mà còn thấy nóng như vậy, càng không phải kể đến người phu xe, một phu xe tên là Hoàng Tam dừng lại, mặt trời đã phơi khô cái đầu của cậu ta rồi, Hoàng Tam muốn dừng lại nghỉ một chút, uống chút nước, mở bình nước ra, Hoàng Tam dốc lên thì đã không còn một giọt nước nào, may mà đoàn người cũng có hơn chục bình nước, nhưng bình nước của những người khác cũng chẳng hơn gì Hoàng Tam.

- Mọi người đợi một chút, trời nóng quá, theo tôi chỉ bằng chúng ta nên nghỉ ngơi một chút, đợi chiều tối chúng ta lại lên đường.

Quách Thiên Hùng là người chỉ đạo đoàn người, cậu ta đã nói thì mọi người đều nhất loạt nghe theo, hơn nữa không ai muốn đi dưới thời tiết nắng nóng thế này, nhưng cứ cho là dừng chân nghỉ ngơi thì cũng không thể nào chợp mắt ngủ cho thoải mái được, bởi vì bên trong xe ngựa vẫn rất nóng, ngay cả ghế ngồi cũng nóng bỏng. Nhưng mọi người đã quá mệt mỏi nên một lúc sau cũng chìm vào trong giấc ngủ....

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết là lúc nào, lá cây xào xạc, tình nghịch như một đứa trẻ, cứ động mãi không ngừng, mặt trời không biết đã biến mất từ lúc nào, từng đợt mây đen ùn ùn kéo đến, tiếng sấm khô khốc khiến đoàn người tỉnh giấc, không lâu sau, một trận cuồng phong ập đến, đoàn người vội tìm chỗ trú mưa, bởi vì xe ngựa chỉ chịu được những cơn mưa thường, chứ mưa giông thế này thì khó lòng mà chống đỡ, mà không biết đến khi nào mới tạnh. Mưa mỗi lúc một lớn, xe ngựa cũng bị thổi lật, cho nên nhanh chóng tìm một thôn trang nào đó để tránh mưa mới là thượng sách. Người xưa có câu: “Đường đi khó, khó ở ông trời”, muốn tìm một sơn thôn để tránh mưa vào lúc này đâu phải chuyện dễ. Nhưng việc ở trên thế gian này có những lúc lại kỳ diệu như thế, khi mọi người đang tuyệt vọng thì Hoàng Tam bỗng kêu lên:

- Tìm thấy rồi.

Đoàn người vội chạy tới chỗ Hoàng Tam, trong ánh sáng lóe lên của sấm chớp, phát hiện ra sơn trang đồ sộ, không rõ là có người ở không, song dù có người ở hay không, đối với bọn Quách Tiểu Phong bây giờ mà nói, đó là một nơi trú mưa tuyệt vời. Đoàn người cũng không ngại gì, tất cả đều đồng ý vào thôn trang đồ sộ đó để tránh mưa.

Mưa mỗi lúc một to, mây đen như ngay trên đỉnh đầu. Dần dần cảm thấy không ổn, không thể chịu đựng thêm, cho nên tất cả mọi người lại nhanh chóng chạy tới thôn trang đó. Một lúc sau, trời tối hơn, lúc chạy tới cổng của sơn trang, Quách Tiểu Phong lưu ý một chút về tấm biển được treo ở cổng thôn trang, trên đó là tấm biển xiêu vẹo có đề hai chữ rất lớn “Sơn thôn”. Một dự cảm bất an bỗng nhiên ập tới tâm trí Quách Tiểu Phong. Tỉ mỉ quan sát, thì ra nơi đồ sộ này chỉ là một quán trọ mà thôi. Hoàng Tam xuống xe ngựa, đi vào quán trọ, gõ cửa.

- Peng, peng, peng..

- Có ai không? Mở cửa...

Lúc này mưa đã như núi như biển, đám người vội xuống xe.

- Khụ khụ khụ...đừng gõ nữa, đến đây.

Bên trong vọng ra một tiếng nói già nua. Không lâu sau, cửa được mở ra. Ánh sáng của tia chớp xé ngang bầu trời làm hiện lên một khuôn mặt vô cùng đáng sợ, trên khuôn mặt đó chỉ có một mắt, da nhăn nheo, trông rất già nua, lại không có tóc.

- A ...quỷ...

Vân Nhi, Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều, ba người cùng hét lớn. Vân Nhi vội chạy vào lòng Quách Thiên Hùng, Bạch Nguyệt Quang thì nép sau Quách Tiểu Phong, Mạnh Kiều thấy Quách Tiểu Phong đã có chị Nguyệt Quang rồi nên tìm một người khác để chạy vào lòng. Quách Thiên Hùng cũng chưa bao giờ nhìn thấy một khuôn mặt đáng sợ như vậy, cũng thẫn thờ đứng đó. Chỉ có Quách Tiểu Phong to gan hơn một chút, biết chắc người này không phải là ma quỷ gì, chỉ trông thấy người đó đang cầm trên tay một cây nến, khuôn mặt rất tang thương.

- Nguyệt Quang, nàng bình tĩnh một chút đi, đây chỉ là một vị lão tiên sinh thôi mà, nào phải ma quỷ gì.

Quách Tiểu Phong vỗ vai Bạch Nguyệt Quang nói.

- Lão tiên sinh, thật ngại quá, khiến ông phải cười rồi, xin hỏi hôm nay có còn phòng trọ không?

Quách Tiểu Phong lễ phép nói.

- Khụ khụ khụ...còn, không sao, ta biết tướng mạo ta kinh dị, mọi người vào trong đi.

Dứt lời cụ già đi vào trong, thấy vậy mọi người cũng theo vào. Chỉ trừ Quách Thiên Hùng vẫn đang do dự, cậu ta không biết nên làm thế nào, bởi vì trong lúc sợ hãi Mạnh Kiều đã chạy vào lòng cậu ta, Mạnh Kiều vẫn đang ôm chặt lấy cậu ta, cậu ta thấy khó xử cứ đứng ngẩn người ở đó.

- Này, hai người muốn ôm nhau đến lúc nào nữa?

Vân Nhi trêu chọc. Quách Thiên Hùng đỏ mặt.

- Này, này... Mạnh Kiều, mau vào trong thôi.

Quách Thiên Lễ ngại ngần nói.

- A...sao có thể là ca ca.

Mạnh Kiều lúc này mới biết người mà mình đang ôm lại chính là Quách Thiên Lễ, cũng đỏ mặt không kém.

- Đáng ghét, kẻ huynh đấy.

Mạnh Kiều nói xong chạy vội vào trong quán trọ, chỉ còn lại một mình Quách Thiên Lễ đứng dưới mưa.

Vào bên trong, quán trọ này thật đúng như vẻ ngoài tồi tàn đổ nát của nó, bên ngoài mưa to, bên trong mưa nhỏ, nếu mùa hè thì nằm bên trong cũng có thể nhìn thấy cả sao trên trời. Mưa không biết đến khi nào mới tạnh, mà xe ngựa lại không biết bị gió cuốn đi đâu mất rồi, xem ra vẫn phải ở lại trong quán trọ này, Quách Tiểu Phong cười khổ.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

24. Chương 24: Đặt Chân Vào Sơn Thôn

Quách Tiểu Phong lặng lẽ nằm trên giường, nghe tiếng mưa bão ngoài cửa sổ, nghĩ về thôn trang có cái tên là “Sơn thôn”, cũng may nơi đây địa hình tương đối cao, con đường vừa đi qua sớm đã bị mưa làm cho lầy lội.

Có tiếng ầm ầm ở bên ngoài khiến cả quán trọ như bị lay chuyển. Tất cả mọi người đều nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy trên những hòn núi, đá đang bị lăn xuống, thì ra đó là lở đá, còn đáng sợ hơn cả bão tuyết.

Bọn người Quách Tiểu Phong trầm ngâm, cứ cho là sớm mai có thể thuận lợi chuẩn bị xe ngựa thì cũng không thể ra khỏi đây. Sức tàn phá của lở đá tồi tệ không cần phải nói chi tiết các bạn cũng có thể tưởng tượng ra, là cực kỳ lớn, chỉ có mười ngày hay nửa tháng thì không thể khôi phục về trạng thái bình thường, nếu phải ở trong quán trọ tồi tàn này những nửa tháng, điều này quả là tồi tệ. Nhưng với tình hình trước mắt thì cũng không còn cách nào khác, chỉ bằng cứ ở lại thôn trang này.

- Phải làm sao đây, tương công, chúng ta không quay về được rồi.

Bạch Nguyệt Quang lo lắng nói.

- Đừng lo, chắc là sẽ có cách thôi.

Quách Tiểu Phong đang ngủ lại bị Bạch Nguyệt Quang đánh thức nên thuận miệng nói.

- Chàng đừng ngủ nữa, tiếp sức nào.

Bạch Nguyệt Quang lay người Quách Tiểu Phong nói.

- Yên nào, mau ngủ đi.

Quách Tiểu Phong mệt mỏi nói.

Có lẽ đêm nay đã được định đoạt là một đêm không yên ổn, có lẽ ông trời không muốn cho Quách Tiểu Phong được nghỉ ngơi, có lẽ ông ta thấy bọn họ không có việc gì nên tìm cho họ chút ít phiền toái, khi mà Quách Tiểu Phong nửa tỉnh nửa mê, một tiếng kêu thảm thiết xé tan màn đêm. Ngoài trời mưa bão, lở đá, sấm chớp liên thanh, vừa nghe thấy tiếng kêu đó, theo phản ứng bản năng, Quách Tiểu Phong lập tức chồm dậy.

- Tiểu Phong, chàng đi đâu?

Nguyệt Quang căng thẳng hỏi. Vốn cô đã đủ sợ hãi rồi, bây giờ Tiểu Phong lại ra ngoài nữa thì chỉ còn một mình cô ở trong căn phòng âm u này.

- Không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết sao? Ta đi xem thế nào.

- Không cần đâu, bên ngoài mưa to như vậy, nhờ có chuyện gì thì biết làm thế nào?

Bạch Nguyệt Quang cầu xin Quách Tiểu Phong.

- Có gì phải sợ chứ, chẳng phải nàng đã theo sư phụ học y thuật được hơn một năm rồi sao, biết đâu có người bị thương, nàng còn chữa trị cho người ta.

- Nhỡ người ta chết rồi thì sao?

Bạch Nguyệt Quang rụt rè nói.

- Nếu người ta chết rồi thì nàng khám nghiệm tử thi giúp người đó, khỏi cần ta phải quay về Kinh thành tìm Lương Kiện Tắc.

Quách Tiểu Phong vừa nói vừa mặc y phục và đi giày.

- Mau lên, nàng còn ngồi ngẩn người ở đó làm gì?

- Nhưng, nhưng, thiếp chưa khám nghiệm thi thể người chết bao giờ, chẳng có kinh nghiệm gì hết, khám nghiệm thế nào đây?

Nguyệt Quang không đồng ý.

- Vậy lần này làm coi như để lấy kinh nghiệm vậy, mau lên.

Quách Tiểu Phong thúc giục.

Mặc xong y phục, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đi ra ngoài, Quách Thiên Hùng đang lo lắng đứng ở cửa.

- Tiểu Vân, nàng vẫn ổn chứ, chúng ta đi tìm người, không phải đi chơi.

Quách Thiên Hùng thúc giục.

- Đại ca, sao vậy?

Quách Tiểu Phong thấy Quách Thiên Hùng sốt ruột như vậy thì quan tâm hỏi.

- Nhị đệ, đệ có nghe thấy tiếng kêu thảm thiết lúc nãy không, ta và đại tẩu muốn ra ngoài xem xét một chút.

Quách Thiên Hùng căng thẳng nói.

- Được rồi, được rồi...

Vân Nhi từ từ đi ra ngoài, trông thấy Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang:

- Nhị đệ, muội muội, hai người cũng nghe thấy sao, ta và ca ca vừa xong cũng nghe thấy tiếng kêu đó, cho rằng hai em đang ngủ nên không dám đánh thức, hóa ra hai em cũng nghe thấy, như vậy cũng tốt, càng nhiều người thì càng nhiều trợ giúp, không thể trì trễ nữa, chúng ta mau đi thôi.

Vân Nhi nói.

Bên ngoài trời vẫn mưa rất to, bốn người cứ thế đi trong màn mưa, mắt cũng không thể nào mở to ra mà nhìn được. Người trong cái thôn này sao có thể như vậy nhỉ, có người xảy ra chuyện mà cũng không ra ứng cứu, Quách Tiểu Phong nghĩ thầm, vẫn đang đi về phía mà tiếng kêu cứu lúc nãy truyền tới, nhưng càng đi sâu tìm thì lại càng cảm thấy kì quặc, càng lúc càng cảm thấy bất an hơn, nhưng vẫn tiếp tục đi về phía trước, đi được một đoạn, Quách Tiểu Phong cảm giác sự tình có vẻ như không đơn giản như vậy, linh cảm mách bảo hần rằng, hần đang rơi vào một cái bẫy, hần cảm thấy rằng mình nên quay trở về quán trọ thì hơn, mưa giống như những viên đá nhỏ đập vào người hần, tê rát khắp người, có lẽ đại ca bọn họ đã tìm thấy người bị thương rồi, Quách Tiểu Phong tự an ủi bản thân.

Quách Tiểu Phong quay về nhà trọ, không lâu sau, Bạch Nguyệt Quang, Vân Nhi và cả Quách Thiên Hùng lần lượt trở về, họ đều không tìm thấy người bị thương, thật là kỳ lạ, người đó rõ ràng là đã kêu rất thảm thiết, sao lại không tìm thấy chứ? Quách Tiểu Phong nghĩ thầm, người đó rốt cuộc là vì chuyện gì mà lại kêu thảm như vậy? Nơi phát ra tiếng kêu đó rõ ràng là từ mảnh rừng rậm kia, một người vào lúc nửa đêm lại đi vào rừng rậm để làm cái gì nhỉ, người bình thường có thể làm như vậy không? Người ấy đi vào rừng

rậm đã gặp phải chuyện đáng sợ gì nhỉ? Quách Tiểu Phong càng nghĩ càng cảm thấy lạnh sống lưng, lẽ nào trên đời này thực sự có ma quỷ, lẽ nào tiếng kêu thảm thiết vừa nghe thấy không phải là tiếng kêu của con người, mà là của ma quỷ. Từ lúc bắt đầu, sơn thôn, quán trọ đổ nát, tiếng kêu thảm thiết, mưa bão, dự cảm bất an, trận lở đá, người bị thương bị mất tích, những việc này, chẳng phải là quá trùng khớp nhau sao, giả dụ tất cả những việc này đều do ma quỷ làm, như vậy tất cả những sự việc đó đều có thể được giải thích. Đầu tiên, quỷ thần khiến họ rơi vào đây, sau đó nửa đêm lại không biết là quỷ thần nào lại hù dọa bằng tiếng kêu thảm thiết rồi mất tích. Nhưng cứ cho là quỷ thần làm đi, vậy mục đích của nó là cái gì? Nếu tất cả chỉ là sự trùng hợp, như vậy vẫn còn tốt, nhưng nếu đúng là có người nhằm vào bọn người Quách Tiểu Phong thật, chắc hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nhưng Quách Tiểu Phong không tin trên đời này có ma quỷ, hẳn tin rằng nếu quỷ thần muốn giết họ, thì chỉ cần chớp mắt là xong, đâu cần phải lãng phí thời gian để làm ra những chuyện huyền diệu này, bởi vậy Quách Tiểu Phong tin rằng chuyện này do người nào đó vì một mục đích nào đó nên đã cố tình làm ra những chuyện kỳ kỳ như thế, xem ra người này nhất định là có bí mật nào đó không thể tiết lộ cho người khác, còn về người này là ai, có phải là nhằm vào bọn Quách Tiểu Phong hay không, điều này vẫn chưa được làm sáng tỏ.

Quách Tiểu Phong lắc lắc đầu, chẳng lẽ mình đã nghe nhầm sao? Hy vọng là như vậy, Quách Tiểu Phong nghĩ. Dày vò cả một đêm, Quách Tiểu Phong cảm thấy mệt mỏi cực độ, dần dần ngủ thiếp lúc nào không hay.

- Thiên Hùng ca, thật là phải làm như vậy sao? Thiếp cảm thấy không hay lắm.

Vân Nhi lo lắng hỏi.

- Được rồi, trời biết, đất biết, nàng biết, ta biết là được rồi.

Quách Thiên Hùng thở dài một tiếng, bắt đầu nói.

- Nhưng thiếp vẫn cảm thấy việc này mà giấu Nhị đệ thì không tốt lắm.

- A đầu gối, nàng không nói, ta không nói, thì ai biết chứ. Tiếng kêu thảm thiết đó, rốt cuộc là như thế nào? Nàng có nghe nhầm không?

Quách Thiên Hùng khẽ nói.

- Ai, không biết đã xảy ra chuyện gì? Song dù thế nào, việc cũng đã xảy ra rồi, vạn lần không nên để Nhị đệ biết, nó là một Bối đầu, nếu biết sẽ điều tra cho bằng được.

Vân Nhi trau mày nói.

- Có thể giấu được bao lâu tốt bấy lâu, Nhị đệ mà biết chuyện này là phiền phức đấy.

Quách Thiên Hùng thấp giọng nói.

- Cần thận có người nghe trộm đó.

Vân Nhi cảnh giác nói.

Bọn họ không biết rằng vào lúc đó ngoài cửa đang có một người mặc đồ đen đang nghe câu chuyện của vợ chồng họ.

Người này rốt cuộc là ai? Vợ chồng Quách Thiên Hùng rốt cuộc đã giấu Quách Tiểu Phong chuyện gì? Quách Tiểu Phong có thể khám phá ra chân tướng của sự việc không? Tiếng kêu thảm thiết trong đêm là như thế nào? Sự tình có thể kết thúc ở đây không ?....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

25. Chương 25: Tam Đại Thần Khí

Trời mới tang tảng sáng, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang vẫn đang chìm sâu trong giấc ngủ, trong thôn đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa. Mưa cũng đã ngớt, nhưng bầu trời vẫn đầy mây đen, chỉ

có đám chim chóc thì vẫn cho rằng sáng nay là một ngày bình yên nên vẫn véo von tiếng hót.

- Bác đã nghe nói gì chưa? Gương Hạo Thiên đã xảy ra chuyện.

Một người dân trong thôn nói với một người khác.

- Không biết lần này lại xảy ra chuyện không hay gì nữa đây.

Một người khác ưu lo nói.

Về gương Hạo Thiên, cũng xin được giới thiệu một chút, gương Hạo Thiên là một trong “Tam đại thần khí” của sơn thôn này, theo truyền thuyết ba trăm năm trước, “Tam đại thần khí” không biết là đã xảy ra chuyện gì, sau đó xuyết nữa dẫn đến việc cả sơn thôn bị hủy diệt. Chuyện này được tổ tiên của sơn thôn ghi chép lại, còn về kiếp nạn đó, mọi người trong thôn đến nay vẫn còn khiếp sợ, không ngờ rằng ba trăm năm sau, gương Hạo Thiên bỗng dưng lại xảy ra chuyện. “Tam đại thần khí” đó là gương Hạo Thiên, kiếm Diệt Tuyệt, và búa Lưu Tinh. Gương Hạo Thiên xảy ra chuyện thì chắc chắn là báo hiệu một điềm dữ, không biết lần này đã xảy ra chuyện gì. Khi trời đã sáng rõ, người dân trong thôn kéo nhau tới cổng thôn đã bày sẵn “Tam đại thần khí”, họ đứng ở đó để tìm hiểu tình hình mới nhất, vị trưởng thôn trực tiếp đứng trên bục cao chủ trì đại cục, mấy trăm người trong thôn đều chen chúc đứng dưới bục ngay cổng thôn, mỗi người một vẻ:

- Đại sự không tốt rồi, sắp chết người rồi.

Một người nóng lòng nói lớn. Hoàng Tam nghe được tiếng nói đó, vội đứng lên, đi xem xét tình hình. Bọn Quách Tiểu Phong cũng thay y phục ra ngoài nghe ngóng tin tức. Quách Tiểu Phong thuận tay kéo áo một người:

- Thưa thúc, xin hỏi một chút, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Quách Tiểu Phong lễ phép hỏi.

- Đại sự không hay rồi, gương Hạo Thiên đổ máu, thôn chúng tôi cũng sắp đổ máu rồi, không hay rồi, không hay rồi, sắp xảy ra chuyện lớn rồi...

Nghe được những lời đó, Quách Tiểu Phong cảm thấy việc này rất kỳ lạ, tuy không biết gương Hạo Thiên là cái gì, cho dù là gì đi nữa, có thể dám chắc rằng, trong mắt người dân trong thôn gương Hạo Thiên là một thứ vô cùng quan trọng, không thì sao họ phải sốt ruột như vậy.

- Khụ khụ...xem ra đúng là sắp xảy ra chuyện lớn rồi.

Không biết từ lúc nào, vị lão tiên sinh có bộ dạng quái dị đó đã xuất hiện. Quách Tiểu Phong lúc này mới phát hiện ra ông già đó không những có bộ dạng khó coi mà chân cũng bị thọt.

- Lão tiên sinh, đợi chút, tôi có chuyện muốn hỏi tiên sinh.

Quách Tiểu Phong tin rằng, ông già này nhất định là biết một số chuyện trong thôn, chỉ thoáng cái đã thấy ông già đó đang tập tễnh đi về phía quán trọ.

- Lão tiên sinh, đợi chút...

Quách Tiểu Phong bước nhanh về phía trước chặn ông già đó.

- Cậu không cần phải gọi ta là lão tiên sinh, cứ gọi ta là Mễ thúc là được rồi.

- Mễ thúc, thúc có thể nói cho tôi biết chuyện này rốt cuộc là sao?

Quách Tiểu Phong tò mò hỏi.

- Ai, vào trong rồi nói, lẽ nào cậu lại nỡ để ông già này đứng đây nói chuyện sao?

Mễ thúc trừng mắt nhìn Quách Tiểu Phong một cái, có vẻ hơi tức giận nói.

- Xin thứ lỗi cho, vậy chúng ta vào trong thôi.

Quách Tiểu Phong vội vàng xin lỗi, cứ như vậy, nhóm người Quách Tiểu Phong lại theo Mễ thúc đi vào trong quán trọ.

- Mễ thúc, đây...

Quách Tiểu Phong nói vậy, ý muốn hỏi Mễ thúc là quán trọ này có thể sập không?

- Yên tâm, quán trọ này có thần linh phù trợ, đã mấy chục năm nay đều như vậy, có sập cũng không thể sập vào lúc này.

Mễ thúc từ từ nói.

- Truyền thuyết từ xa xưa kể lại rằng, có ba bộ “Thần khí”, đó là gương Hạo Thiên, kiếm Diệt Tuyệt và búa Lưu Tinh. Truyền thuyết về ba bộ “Thần khí” đó là được tổ tiên lưu truyền lại, cụ thể thế nào ta cũng không rõ, chỉ biết ba bộ “Thần khí” đó được đặt tại sơn thôn này, bởi vì giữ “Thần khí”, cho nên ông trời muốn trừng phạt người dân trong sơn thôn, nhưng ba bộ “Thần khí” này rất hiển linh, chúng cảm tạ sự che chở của người dân trong thôn đối với chúng, cho nên “Thần khí” luôn bảo vệ người dân trong thôn, nhưng mỗi khi “Thần khí” chịu sự tổn hại gì là sơn thôn này có thể phải chịu một tai họa lớn. Ba năm trước, nghe nói “Thần khí” bị mất đi ánh hào quang trong một thời gian, lúc đó, thôn trang này hình như bị chết hết. bởi vậy mới thấy người dân trong thôn rất miễn cảm với việc gương Hạo Thiên đổ máu và bọn họ cũng rất kính sợ “Tam đại thần khí” là vì vậy.

Mễ thúc kể đầu đuôi mọi chuyện.

- Đã là như vậy, Mễ thúc, tại sao thúc không đi xem gương Hạo Thiên?

Quách Tiểu Phong hiếu kỳ hỏi.

- Đi xem thì có tác dụng gì chứ, gương Hạo Thiên nếu có thể khôi phục được thì ta nguyện ngày đêm trông nom nó, nhưng ta có đi xem thì cũng chẳng thay đổi được gì, gương Hạo Thiên đã như vậy, cho nên ta mới nói thôn của chúng ta sắp có kiếp nạn rồi.

Quách Tiểu Phong nói gì cũng là một Bỏ đầu, không thể tin chuyện cái gì mà “Tam đại thần khí” có thể bảo vệ người dân trong thôn, hay là họ sắp gặp phải đại họa gì gì đó...

Quách Tiểu Phong cùng mấy người Bạch Nguyệt Quang cùng nhau tới cổng thôn, ở đó đã chật kín người. Quách Tiểu Phong dáng người cao to nên dễ dàng nhìn thấy ba bộ “Thần khí” được đặt trên bục cao, được sắp xếp theo thứ tự: búa Lưu Tinh, kiếm Diệt Tuyệt, gương Hạo Thiên, chỉ trông thấy gương Hạo Thiên đại khái trông cũng giống như một cái gương bình thường, nơi mặt kính phản bóng đầy vết máu, song vết máu này đã bị khô.

- Thôn chúng ta thật sự sắp xảy ra chuyện lớn rồi, người xem gương Hạo Thiên bị đổ máu đỏ kìa.

Một người dân trong thôn nói.

- Nói đúng lắm, nhưng không biết ai sẽ phải gặp xúi quẩy đây?

Người khác thêm vào.

Nào có “Thần khí” gì chứ, chỉ là một tấm gương bình thường, vết máu đó rõ ràng là có người bôi vào, có vậy thôi mà nhìn không ra sao. Quách Tiểu Phong trầm nghĩ.

- Không hay rồi, không hay rồi, Nhị Cửu nhà tôi không biết bị mất tích đâu rồi, có ai nhìn thấy Nhị Cửu nhà tôi không?

Một người phụ nữ rất to béo chạy đến, mọi người thường gọi bà ta là thím béo.

- Thím béo, xảy ra chuyện gì vậy, sao trông thím vội vã thế?

Thôn trưởng lão trông thấy thím béo từ xa thì quan tâm hỏi.

- Nhị Cửu nhà tôi, hôm qua lên núi đốn củi, mãi giờ vẫn chưa thấy quay về, đêm qua mưa to như vậy, tôi nghĩ rằng nó đang trú trên núi, sáng nay chắc sẽ về, nhưng sáng nay tôi mong ngóng mãi mà vẫn không thấy Nhị Cửu về, lẽ nào việc gương Hạo Thiên bị đổ máu đã bắt đầu linh nghiệm rồi, mất phải tôi cứ nháy mắt, tục ngữ nói: “nháy mắt trái là phúc, nháy mắt phải là họa”, Nhị Cửu nhà tôi nhất định là đã xảy ra chuyện rồi.

- Mọi người mau lên núi tìm Nhị Cẩu, cho dù là xảy ra chuyện gì, nhất định phải đem cậu ấy về đây cho ta.
Thôn trưởng lão lớn tiếng nói.

Quách Tiểu Phong nhớ đến tiếng kêu thảm thiết vào tối qua, rồi lại liên kết với việc mất tích của Nhị Cẩu hôm nay, lẽ nào tiếng kêu thảm tối hôm qua lại chính là của Nhị Cẩu, nhưng tối qua mình đã đi tìm rồi mà, không tìm thấy dấu vết của Nhị Cẩu. Việc này là thế nào đây? Lẽ nào gương Hạo Thiên đã thực sự hiển linh. Sau khi mọi người tản đi, Quách Tiểu Phong ở lại xem xét gương Hạo Thiên, sau khi quan sát cẩn thận, Quách Tiểu Phong mới phát hiện ra quả nhiên vết máu đó là do có người bơi vào, chẳng có thần linh nào làm hết. Nhị Cẩu e rằng đã bị hung thủ giết rồi. Quách Tiểu Phong nghĩ vậy.

- Chàng trai trẻ tuổi, có gì đặc biệt à?

Thôn trưởng lão thấy Quách Tiểu Phong đứng trước gương Hạo Thiên một hồi lâu mà chưa thấy rời khỏi, hơn nữa lại là người ngoài thôn, cho nên không thể không cảnh giác.

- Không có gì, Nguyệt Quang chúng ta quay về quán trọ thôi.

- Quái nhân.

Thôn trưởng lão nhìn bóng Quách Tiểu Phong đang khuất xa nói, nói xong quay đầu lại nhìn vào gương Hạo Thiên, thở dài một tiếng, lắc đầu, rồi đi khỏi...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

26. Chương 26: Gương Hạo Thiên Giết Người

Do trời đổ mưa bão gây lở đá, cho nên người dân trong thôn đã tập trung nhau lại để nhanh chóng dọn dẹp con đường, thuận tiện cho việc đi lại, trừ Quách Tiểu Phong và sáu người Quách Thiên Hùng, những người khác cũng không có việc gì làm nên đã giúp người dân trong thôn dọn dẹp con đường. Sau khi tạnh mưa, Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng lại vào rừng rậm một lần nữa để tìm kiếm tung tích của Nhị Cẩu, hai người cẩn thận tìm kiếm một lượt, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Mặc dù đã tìm kiếm khắp nơi nhưng kết quả của những người khác cũng giống như bọn Quách Tiểu Phong, một Nhị Cẩu bỗng dưng mất tích chỉ trong một đêm.

Hiện giờ chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, Nhị Cẩu đã chết trong trận lở đá, nếu đúng là như vậy thì tại sao tiếng kêu thảm thiết vào buổi tối hôm đó lại vọng ra từ rừng rậm? Rừng rậm cách những ngọn núi bị lở đá cũng khá xa. Quách Tiểu Phong tuyệt đối không thể nghe nhầm, như vậy chỉ có thể giải thích là do quỷ thần gây ra. Thứ hai, có thể hôm qua Nhị Cẩu vừa ra khỏi thôn, do trận lở đá làm nghẽn đường, không đi được nên giờ vẫn chưa về, nếu đúng như giả thiết thứ hai thì quá tốt, còn nếu đúng như khả năng thứ nhất thì sẽ phiền phức lắm đây. Bởi vì nếu Nhị Cẩu lên núi đón củi, thì cũng không cần phải đi lên núi cao như vậy, hơn thế tiếng kêu thảm thiết là phát ra từ rừng rậm, trừ quỷ thần ra thì dường như không còn cách giải thích nào hợp lý hơn.

Trong khi Quách Tiểu Phong đang lo lắng như vậy, trong lúc dọn dẹp đường xá sau trận lở đá, người dân trong thôn đã phát hiện ra một cánh tay, họ đã kêu lên một tiếng kêu chói tai. Nhưng bọn Quách Tiểu Phong lại chỉ nghe thấy tiếng kêu chói tai đó, mà không xác định được tiếng kêu đó phát ra từ đâu. Vậy là thế nào? Quách Tiểu Phong trầm nghĩ. Mấy người Bạch Nguyệt Quang cũng đi tới.

- Tiểu Phong, chàng có nghe thấy một tiếng kêu chói tai không?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Có nghe thấy, nhưng không biết nó vọng ra từ đâu.

Quách Tiểu Phong trau mày nói.

Người dân trong thôn đã phát hiện ra một cánh tay, vội gọi những người khác đến trợ giúp, họ bắt đầu bới trong đồng đá, dần dần hiện ra một người, thân thể đầy bùn đất, người dân trong thôn rất dễ dàng nhận

ra người này chính là Nhị Cửu hôm qua lên núi đón củi, mọi người vừa thông báo cho thôn trưởng, vừa báo tin cho thím béo đang nóng lòng như lửa đốt. Lúc này bọn Quách Tiểu Phong cũng đang ở chỗ của thôn trưởng để hỏi thăm tình hình, vừa nghe thấy chuyện này, mọi người vội đi tới hiện trường. Chạy đến nơi chỉ thấy thím béo đang ôm thi thể của Nhị Cửu khóc lên khóc xuống, khóc thiên trách địa.

- Cửu à, con chết rồi thì mẹ sống thế nào đây, Cửu à, là sát thiên đao nào hại con thành thế này...

Thím béo khóc lóc rất thảm thiết, khiến ai chứng kiến cũng không khỏi trạnh lòng. Quách Tiểu Phong biết thi thể này không được tùy tiện làm hỏng, nhưng muốn thím béo tạm thời rời khỏi thi thể này thì lại không thích hợp lắm, do trời nóng, thím béo lại vô cùng kích động, tuy mọi người đều khuyên thím béo không nên quá kích động, tránh tổn hại đến sức khỏe, nhưng con trai mình bị chết, thím béo sao có thể không kích động được chứ. Quách Tiểu Phong tìm thôn trưởng lão nói rõ tình hình, hy vọng thôn trưởng sẽ cho Bạch Nguyệt Quang khám nghiệm tử thi.

- Là “Thần khí” giết người, các người muốn khám nghiệm thì cứ việc, cũng chẳng phát hiện ra được gì đâu.

Thôn trưởng lão bắt đầu dĩ nhiên nói, sau đó một mình rời khỏi đám người. Do thi thể của Nhị Cửu dính đầy bùn đất, cho nên cần phải rửa sạch sẽ sau đó mới khám nghiệm được. Mấy người Quách Tiểu Phong đem thi thể của Nhị Cửu về quán trọ, Mễ thúc cũng không nói gì, chỉ yêu cầu mấy người Bạch Nguyệt Quang không được đặt thi thể ở đại đường mà thôi. Sau khi làm sạch, thi thể của Nhị Cửu trực tiếp được mang tới phòng của Quách Tiểu Phong, Bạch Nguyệt Quang bắt đầu từng bước khám nghiệm, đây là lần đầu tiên Bạch Nguyệt Quang làm công việc này, nhìn thi thể Nhị Cửu không mặc y phục, cô đỏ mặt và bắt đầu khám nghiệm.

- Thời gian tử vong có lẽ là vào lúc nửa đêm, cũng là lúc chúng ta nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, khuôn mặt người chết lộ ra vẻ sợ hãi, xem ra là trước lúc chết đã chịu sự kinh hoàng tột độ, phần dưới của ngực bị một vật nào đó gây thương tích, vật này rất tinh xảo, không phải là búa, mà cũng không giống như đao, cũng hơi giống vết búa tạo thành vết thương, nhưng thịt ở chỗ vết thương của người chết lại không bị đánh dập nát, hình như là do một công cụ nào đó hoặc một loại vũ khí nào đó đánh vào người, còn cụ thể là hung khí gì thì vẫn chưa thể xác định. Người chết không hề bị trúng độc, như vậy rõ ràng vết thương do hung khí đó gây ra chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết, xem ra đây là một vụ mưu sát hoặc là...

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Ý của nàng là gương Hạo Thiên đã giết Nhị Cửu?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Cũng không loại trừ khả năng đó, không những vậy khả năng đó là rất cao, trừ cách giải thích đó ra, thiếp không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

- Đừng nói bừa, gương Hạo Thiên chỉ có thể xem là hung khí, theo ta có người đã dùng gương Hạo Thiên để giết hại Nhị Cửu, để tạo ra câu chuyện ly kỳ mà thôi. Chúng ta nên trả lại thi thể không thím béo lại sốt ruột.

Quách Tiểu Phong nói.

- Nhưng tiếng kêu thảm thiết tối qua là như thế nào?

Bạch Nguyệt Quang hỏi Quách Tiểu Phong.

- Ta cho rằng hung thủ đã sử dụng một thủ đoạn nào đó để đánh lừa chúng ta, kẻ đó muốn để chúng ta tin rằng quỷ thần đang tác quái, như vậy nó có thể ung dung ngoài vòng pháp luật mà không sợ bị phát hiện.

Quách Tiểu Phong giải thích.

- Tối qua trời mưa to, nếu hung thủ là sau khi tạnh mưa đem in vết máu vào gương Hạo Thiên đặt ở đó, vậy không phải sẽ bị nước mưa làm mất hết vết máu sao?

Bạch Nguyệt Quang lại đưa ra một nghi vấn.

- Đi, chúng ta mau tới cổng thôn, nàng có thể nhìn ra vết máu đó rốt cuộc là được in vào khi nào.

Quách Tiểu Phong nói.

- Chắc là không có vấn đề gì đâu, nếu không tìm ra thời gian đích xác, cũng có thể biết được một cách đại thể là vào khoảng thời gian nào, và có bị nước mưa làm ướt không.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Vậy chúng ta mau tới cổng thôn thôi.

Đến cổng thôn, ở đây giờ không có một bóng người, chỉ có ba bộ “Thần khí” vẫn đang bất động đặt ở đó, lúc trước có thôn trưởng lão nên Quách Tiểu Phong không tiện quan sát tỉ mỉ, bây giờ thì có thể thoải mái quan sát ba bộ “Thần khí” này rồi. Đầu tiên là gương Hạo Thiên, gương Hạo Thiên này dùng gỗ đỏ mà đeo thành, khiến ai nhìn vào cũng cảm thấy vui tươi thanh thản, nhưng trên mặt gương lại có một vết bàn tay máu in vào. Bạch Nguyệt Quang sờ vào gương cẩn thận quan sát, sau đó sững sờ:

- Sao có thể như vậy, không thể.

Thấy vậy Quách Tiểu Phong hiếu kỳ hỏi:

- Sao thế?

- Em cảm thấy vết máu này được in vào đây là vào khoảng lúc chập tối đến nửa đêm, nhưng lại không bị nước mưa rửa đi, không thể nào, điều này thực sự rất kỳ, song nếu là bị nước mưa làm ướt thì vẫn có thể còn vết máu này sao?

Bọn Quách Tiểu Phong đã rơi vào một “tắm sương mù” bí ẩn.

Nhưng, dựa vào kinh nghiệm và khả năng suy đoán của Quách Tiểu Phong, đã là âm mưu thì luôn tồn tại những sự giải thích hợp lý, nhưng... hung thủ dù khôn ngoan đến mấy cũng không thể không có điểm sơ hở, chỉ cần tìm ra chỗ sơ hở đó, thì hung thủ sẽ bị vạch trần. Song hiện giờ Quách Tiểu Phong vẫn đang rất mơ hồ về vụ án này, ngay đến thủ đoạn của hung thủ cũng chưa thể khám phá chứ đừng nói gì là tìm ra chỗ sơ hở của hung thủ. Càng lúc càng xuất hiện nhiều những sự việc kỳ quái, khiến Quách Tiểu Phong càng vững tin rằng, đằng sau vụ án này ẩn chứa một âm mưu rất lớn, tuyệt đối không phải do ma quỷ gây ra. Nhưng tiếp theo nên làm thế nào, Quách Tiểu Phong chỉ có thể đi từng bước, xem ra vụ án này còn phức tạp hơn cả vụ án “Hải Đường tỏa hương”.

Mời các bạn theo dõi diễn biến của vụ án ở những chương tiếp theo....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

27. Chương 27: Dọa Chết

Tiếp đến là kiếm Diệt Tuyệt, nghe tên người ta sẽ nghĩ hình dáng của nó sẽ rất uy phong, nhưng sự thực không phải như vậy, trên thực tế thân kiếm Diệt Tuyệt đã loang lổ những vết và nó chỉ là một thanh kiếm gãy, được làm từ đồng thau, bề mặt đã bị hoen gỉ, ngoại trừ có chút nguồn gốc ra, thì thanh kiếm này chẳng có gì đặc biệt cả. Song không biết vì nguyên nhân gì, thanh kiếm này lại mang đến cho người ta một cảm giác áp chế, có lẽ đó là nguyên nhân khiến thanh kiếm gãy này được xưng là “Thần khí”. Quách Tiểu Phong cẩn thận quan sát một hồi, nhưng chẳng cảm thấy có gì đặc biệt, sau đó lại chuyển sang quan sát búa Lưu Tinh. Nếu nói hai “Thần khí” trước miễn cưỡng có nguyên nhân để được xưng là “Thần khí”, thì búa Lưu Tinh này thật sự cũng chẳng khác hơn, chỉ là một chiếc búa đẹp, hình lục giác, dù Quách Tiểu Phong có nhìn thế nào cũng không thể tìm ra bất cứ điểm đặc biệt nào.

- Các người đang làm gì với “Thần khí” của chúng tôi vậy?

Một người dân trong thôn qua đường hỏi, cho rằng bọn Quách Tiểu Phong đang có ý đồ gì đó với “Thần khí”, vội đi lại ngăn chặn. Quách Tiểu Phong cũng không sốt ruột.

- Vị tiểu ca, cậu đừng hiểu lầm, chúng tôi chỉ là đang điều tra vụ án của Nhị Cẩu thôi, không tin cậu có thể đi hỏi thôn trưởng lão. Không biết phải xưng hô với vị tiểu ca đây thế nào?

Quách Tiểu Phong lễ mạo nói.

- Tôi dựa vào cái gì mà phải nói cho anh biết, anh dựa vào cái gì mà điều tra sự tình của thôn chúng tôi, rõ ràng là “Tam đại thần khí” đã giết Nhị Cấu, còn điều tra cái gì nữa, mà anh là ai?
- Xin vị tiểu ca chớ giận, tại hạ là Quách Tiểu Phong, từ Kinh thành đến, trên đường đi không may gặp phải mưa bão nên mới tạm ở lại thôn các anh. Theo như tại hạ suy đoán, vụ án này không đơn giản là do “Thần khí” giết người, mà là có người cố tình lợi dụng “Thần khí” để tạo ra một câu chuyện ly kỳ.
- Quách Tiểu Phong, cái tên này nghe rất quen, lẽ nào cậu chính là Quách bổ đầu người đã phá được vụ án liên quan đến con gái của Lý Ngự y đương triều?

Người đó hỏi, mắt bỗng sáng lên.

- Không dám không dám, tại hạ bất tài, chính là tại hạ.

Quách Tiểu Phong vui vẻ nói, không ngờ rằng trong sơn thôn nhỏ bé này cũng có người biết đến tên tuổi hắn. Người đó tiến lên phía trước, bắt chặt lấy tay Quách Tiểu Phong.

- Tốt quá rồi, Quách bổ đầu, lâu nay vẫn nghe đại danh của anh, hôm nay cuối cùng cũng được gặp tận mắt, đi đi đi...nhất định phải đi nhăm nháp chút gì đó, anh không biết chứ, anh là người mà tôi rất ngưỡng mộ, tôi rất thích suy đoán, lý tưởng của tôi là cũng sẽ trở thành một bổ đầu như anh khám phá sự thật, hôm nay nhất định anh phải tới nhà tôi ăn cơm, đúng rồi, tôi là Vương Hâm, nhà ở thôn đông. Đi đi đi, vị này là đại tẩu à, cùng về nhà tôi ăn cơm nhé.

Wương Hâm vừa nghe thấy cái tên Quách Tiểu Phong thì cao hứng vô cùng, còn mời Quách Tiểu Phong về nhà dùng cơm nữa, tình cảm như vậy thật khiến xao xuyến lòng người. Quách Tiểu Phong nào có thể từ chối.

- Được, được, được, Vương huynh đã nói vậy thì Quách mỗ và Nguyệt Quang đành quấy rầy rồi. Mời.

Nói xong hai người theo Vương Hâm về nhà.

Đi mãi cũng đến thôn đông, Vương Hâm dẫn bọn Quách Tiểu Phong vào một căn phòng tồi tàn.

- Ca ca, nhà ta có khách, mau ra đây gặp khách đi.

Wương Hâm cao giọng nói.

- Ủ, đến đây.

Bên trong vọng ra một giọng nói đồng đặc, sau đó một người rất to béo dáng vẻ khờ khạo bước ra, vừa nhìn là biết trí tuệ của người này rất kém.

- Lại đây, lại đây, Quách bổ đầu, tôi giới thiệu một chút, đây là ca ca ta Vương Mãnh, hai người cũng thấy rồi đây, ca ca tôi ở chỗ này có chút vấn đề.

Wương Hâm chỉ tay vào đầu nói.

- Mời ngồi, mời ngồi, trong nhà tôi không có gì để tiếp đãi hai vị, hy vọng Quách bổ đầu không ghét bỏ.

Wương Hâm nhiệt tình nói.

- Không hề gì, không hề gì, chúng tôi ăn gì cũng được.

Quách Tiểu Phong nói.

- Được rồi, được rồi, Vương huynh đệ không cần phải khách khí.

Bạch Nguyệt Quang nhìn gia cảnh nghèo nàn nhà Vương Hâm thì không khỏi chạnh lòng nhớ về cảnh nhà thiếu thốn ngày trước của bản thân, bởi vậy tình cảm dành cho Vương Hâm càng trở nên thân thiết hơn.

Nhà Vương Hâm tuy rất đơn sơ nhưng lại rất sạch sẽ, bàn ghế được sắp ngay ngắn, bốn cái ghế cũng không dính bụi.

- Quách bổ đầu và đại tẩu cứ ngồi đây, tôi đi giết gà.

Vương Hâm vui vẻ nói.

- Khỏi cần, ăn qua loa chút gì cũng được, Vương huynh đệ, gà nên giữ lại, chúng tôi không thích ăn.

Bạch Nguyệt Quang hiểu rằng, gà đối với lão bách tính mà nói là rất quý, một số người tết đến cũng không nỡ ăn thịt gà, một con gà nhiều khi lại là tài sản duy nhất của cả gia đình.

- Phải rồi, Vương huynh không cần phải phiền phức thế đâu, chúng tôi đang muốn được nếm thử những món ăn dân dã ở sơn thôn này, chỉ cần làm chút rau rừng là được rồi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Không được, Quách bồ đầu khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, sao có thể để anh ăn rau rừng chứ? Tôi đi giết gà đây.

Sự nhiệt tình của Vương Hâm khiến bọn Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang càng ngại ngùng hơn.

- Vương huynh, tôi nói thật đấy, nếu cậu vẫn giết gà thì bọn ta đành phải trở về quán trọ ăn cơm thôi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đừng đừng đừng, hai người thế nào cũng phải ở đây ăn một bữa cơm, được, rau rừng thì rau rừng, tôi đi chuẩn bị đây, đợi lúc nữa ăn cơm ta có thể xin Quách bồ đầu chỉ bảo cho ít bí quyết phán đoán phá án.

Vương Hâm hứng khởi nói.

- Nhất định, nhất định rồi, sau này đừng gọi ta là Quách bồ đầu, nghe không được quen tai cho lắm, cứ gọi tôi là Quách đại ca là được rồi, nếu khi nào có cơ hội tới Kinh thành, cậu cứ trực tiếp tới Quách phủ tìm ta hoặc đại tẩu, những thứ khác ta không dám nói, chứ rượu thịt ta sẵn lắm.

Quách Tiểu Phong hào phóng nói.

- Được, cảm ơn Quách bồ đầu.

Vương Hâm cảm kích.

- Ai, chẳng phải đã nói cứ gọi ta là Quách đại ca sao?

-Ồ, ồ, ồ...đúng đúng đúng, Quách đại ca, hai người cứ ngồi nói chuyện nhé, tôi đi chuẩn bị bữa trưa.

Vương Hâm nói xong liền đi ra.

- Tiểu Phong, chàng lại đây xem này.

Bạch Nguyệt Quang ra hiệu cho Quách Tiểu Phong đến bên chiếc tủ, trên tủ có đặt một cuốn sách có tựa đề là . Quách Tiểu Phong hứng thú nhìn vào đó, bên trong cuốn sách có tường thuật lại câu chuyện hắc đã vạch trần Lý Phiêu Phiêu như thế nào, có những tình tiết ngay cả bản thân Quách Tiểu Phong xem mà cũng thấy buồn cười. Ví dụ như cảnh cuối cùng là Quách Tiểu Phong ôm chặt lấy Lý Phiêu Phiêu, sau đó Lý Phiêu Phiêu chết một cách kinh thiên động địa. Thật ra lúc đó, người ôm Lý Phiêu Phiêu là Lý Ngự y, chẳng trách Vương Hâm vừa nhìn là biết Bạch Nguyệt Quang là thê tử của mình, Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Vương Hâm không ở đây, Quách Tiểu Phong đã hiểu tại sao nhà cậu ta lại nghèo như thế, một là nhà ít người, hai là một mình Vương Hâm vẫn phải nuôi một người anh thiếu năng, khờ khạo. Nhưng mặc dù nghèo như vậy, Vương Hâm vẫn mua cuốn , có thể thấy cậu ta thích suy lý, phán đoán tới mức nào.

- Đến đây, canh rau rừng còn nóng hổi đây

Vương Hâm hồ hởi, một mùi vị nồng nồng của món ăn bay ra, thấy Vương Hâm đang bê một nồi canh đi lại.

- Vương huynh, thật có tài nấu nướng, thơm quá.

Quách Tiểu Phong lộ ra vẻ mặt rất muốn ăn.

- Lâu rồi không được ăn canh rau rừng, thơm quá, Vương huynh đệ.

Bạch Nguyệt Quang cũng cao hứng nói. Cô lại nhớ đến năm đó cùng Viên Viên ăn canh rau rừng, trong lòng không khỏi bồi hồi xúc động.

- Vương huynh đệ, qua đây, qua đây, ngồi xuống cùng ăn.

Quách Tiểu Phong khách khí nói.

- Ca ca, ăn cơm thôi.

Vương Hâm gọi anh trai Vương Mãnh.

- Ủ, ừ, ăn cơm à, ta sắp đói chết đây.

Vương Mãnh giống như một đứa trẻ, lấy đũa gỗ xuống bàn. Vương Hâm lấy một chiếc bát, từ bát lớn múc ra một môi canh.

- Ăn đi, đừng lãng phí.

Vương Hâm nói.

- Ủ.

Nói xong Vương Mãnh cúi gằm mặt ăn lấy ăn để khiến Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang ngăn người sưng sốt, không lâu sau Vương Mãnh đã ăn sạch bát canh rau đó. Quách Tiểu Phong múc canh cho rồi nói:

- Ăn đi, ăn đi, ăn no thì thôi.

Vương Mãnh nhìn Vương Hâm.

- Quách đại ca bảo ca ca ăn thì ca ca cứ ăn đi.

Vương Hâm nhìn anh trai mà lòng thấy chua xót. Chỉ trách mình vô dụng, ngay cả đến người anh trai duy nhất của bản thân cũng không thể để anh ấy ăn no. Được sự cho phép của Vương Hâm, Vương Mãnh lại ăn như sói nhai hổ nuốt. Nhưng ăn chưa được một nửa thì Vương Mãnh ngẩng đầu lên:

- Đệ đệ, món canh rau rừng của đệ hôm nay quả thật rất ngon, đệ...

Nét mặt của Vương Mãnh bỗng nhiên trở nên kinh hãi, từ từ giơ tay lên chỉ ra ngoài cửa sổ:

- Các người xem, các người mau nhìn xem.

Quách Tiểu Phong lập tức nhìn ra cửa sổ, kì lạ là ngoài cửa sổ chẳng có cái gì cả.

- Ô, ô...

Vẻ mặt của Vương Mãnh lại lộ ra sự đau khổ.

- Nguyệt Quang, mau cấp cứu cho anh ta.

Quách Tiểu Phong vội nói

- Vâng.

Bạch Nguyệt Quang lập tức đặt Vương Mãnh xuống đất, đáng tiếc đã không kịp rồi, Vương Mãnh đã bị dọa chết.

- Nguyệt Quang, chúng ta ra ngoài xem xem.

Quách Tiểu Phong vội nói. Tiện tay đặt xuống mười lạng bạc.

- Cậu giữ lấy làm hậu sự cho anh trai.

Nói xong liền cùng Bạch Nguyệt Quang đi ra ngoài.....

Trước khi chết Vương Mãnh rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Lẽ nào lại đúng là do quỷ thần tác quái? Tại sao Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang lại không nhìn thấy gì? Hai người họ đã lập tức chạy ra ngoài xem xét tình hình nhưng căn bản không phát hiện ra được điều gì đặc biệt. Điều này là thế nào? Quách

Tiểu Phong cũng chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có một khả năng duy nhất là Vương Hâm đã hạ độc thủ giết chết anh trai mình. Đúng, nhất định là như vậy, chỉ cần lấy kim bạc kiểm nghiệm nồi canh đó là biết.

- Nguyệt Quang, đi, chúng ta quay lại nhà Vương Hâm.

Quách Tiểu Phong nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

28. Chương 28: Chân Tướng?

Anh trai đã chết, Vương Hâm đang gào khóc thảm thiết. Thực ra trước đây anh trai của cậu ta không có khờ khạo như bây giờ, nếu không phải vì chuyện Trương Nhược Danh đó thì anh trai cậu ta đâu có trở thành như vậy, ngày trước anh trai rất thông minh, lúc nào cũng nhường cậu ta đồ ăn ngon, cho cậu ta những đồ chơi rất thú vị. Nhắc tới Trương Nhược Danh, còn nhớ ngày trước ca ca Vương Mãnh, Nhị Cửu và Trương Nhược Danh, ba người họ là bạn tốt của nhau. Nhưng sau đó, bọn ca ca vì trêu đùa Trương Nhược Danh, để một mình anh ta ở trong miếu sau thôn, đêm đó đã xảy ra chuyện gì thì không ai biết, có điều ngày hôm sau, khi mẹ của Trương Nhược Danh đi tới miếu để tìm Trương Nhược Danh thì phát hiện anh ta đã là một thi thể lạnh ngắt, mẹ Trương Nhược Danh thấy vậy thì khóc như sắp chết, cảnh đau lòng đó đến giờ Vương Hâm vẫn nhớ nguyên. Trương Nhược Danh chết hoàn toàn là vì ca ca và Nhị Cửu đem nhốt Trương Nhược Danh cả đêm trong miếu, Trương Nhược Danh năm đó vẫn còn ít tuổi, người ta nói là cậu ta bị dọa chết. Sau đó, ca ca và Nhị Cửu vì không chịu nổi sự dằn vặt của lương tâm nên lần lượt đổ bệnh nặng, ca ca bị sốt cao mười ngày liền rồi lên cơn co giật, từ đó mà trở nên khờ khạo như bây giờ. Khi ca ca vẫn chưa lâm bệnh, ca ca rất yêu thương tôi, không những tôi không làm cho ca ca có cuộc sống tốt, mà ngay đến việc ăn no thôi cũng không đảm bảo được cho ca ca.

- Tôi là kẻ thối tha, thật sự thối tha.

Wang Hâm tự đánh vào đầu mình, nước mắt tuôn rơi, từ sau khi cha mẹ qua đời, Vương Hâm luôn ghi lòng tạc dạ lời nói của cha mẹ lúc lâm chung :

- Hâm nhi, sau khi mẹ và cha con đi, điều khiến ta lo nhất chính là con và ca ca con, phải nhớ, trên đời này có rất nhiều cạm bẫy, cho nên sau này con phải tự lập tự cường, cho dù có gặp khó khăn gì cũng phải mỉm cười mà đối mặt, dù có khổ cực đáng cay thế nào cũng không được để người khác xem thường.

Nhớ lại lời mẹ dặn dò trước khi chết Vương Hâm thấy uất nghẹn.

- Mẫu thân, xin lỗi, con đã không bảo vệ được ca ca, là con vô dụng, mẫu thân, xin lỗi...

- Cậu đương nhiên phải xin lỗi mẫu thân cậu rồi, bởi vì, ca ca cậu Vương Mãnh là do chính cậu giết chết.

Giọng nói của Quách Tiểu Phong từ bên ngoài truyền vào.

- Không, không phải, thật sự không phải tôi, Quách đại ca chớ vu oan cho tôi.

Wang Hâm kích động nói.

- Ta không hề vu oan cho cậu, , bây giờ sẽ cho cậu xem chứng cứ.

- Nguyệt Quang, đem kim bạc tới đây, chúng ta phải kiểm tra nồi canh này.

Quách Tiểu Phong nói một cách dứt khoát.

- Vâng.

Bach Nguyệt Quang lấy ra một chiếc kim bạc, nhận lấy kim bạc Quách Tiểu Phong lập tức đặt kim bạc vào nồi canh, quả nhiên kim bạc nhanh chóng chuyển sang màu đen.

- Cậu nhìn thấy rồi đấy, còn gì để nói nữa.

Quách Tiểu Phong giơ kim bạc trước mặt Vương Mãnh, Vương Mãnh lập tức đỏ mặt, cúi thấp đầu xuống.

- Cho dù thế nào, người thật sự không phải do tôi giết.

Wương Hâm thấp giọng nói.

- Sao nói nhỏ vậy, rõ ràng là làm chuyện xấu nên trong lòng thấy hoang mang. Thực ra sự tình là như thế này, tuy cậu có tài năng suy đoán, nhưng vì có một người anh trai ngốc cho nên cậu căm hận anh ta, muốn tìm một cơ hội để tẩy trừ anh ta, chỉ có thể cậu mới tự do bay nhảy. Kỳ thực hôm nay cậu đã có ý đồ muốn hại chết ca ca của cậu, trước tiên cậu cho thuốc độc vào trong canh, sau đó lại lừa chúng tôi ăn tiếp, theo tôi cậu sợ chuyện giết hại Nhị Cầu bị lộ, cho nên mới muốn giết tôi và Nguyệt Quang để diệt khẩu, nhưng cậu vạn lần không ngờ được rằng tôi có thể khiến ca ca cậu cùng ăn cơm, cho nên cậu liền tương kế tựu kế, đã giết ca ca mà cậu thù hận bao năm nay, tôi nói không sai chứ. Theo tôi trong nồi canh này cậu đã bỏ vào một loại độc dược có tính năng làm cho người ta từ hưng phấn chuyển sang ảo giác. Cho nên trước lúc chết, ca ca cậu mới mới linh tinh như vậy.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Không, không phải vậy, tôi không giết ca ca tôi, tôi sao có thể giết anh ấy chứ? Quách đại ca, tôi luôn kính trọng và ngưỡng mộ anh, nhưng, hôm nay anh khiến tôi thất vọng quá.

Wương Hâm ngẩng đầu, trong mắt là những giọt nước mắt của sự tuyệt vọng, phần nộ nhìn Quách Tiểu Phong.

- Nói láo, cậu giải thích thế nào về chiếc kim bạc này đây?

- Đây, đây thật ra là thuốc Mông Hãn do tôi bỏ vào.

Wương Hâm bắt đắc dĩ nói.

- Kỳ thực khi tôi biết được anh là Chu bổ đầu, tôi đã rất mừng, nhưng, vụ án lần này tuyệt đối không phải do người làm, tôi biết cho dù tôi có nói thế nào, các người cũng không tin tôi đâu, cho nên tôi đành phải bỏ một chút thuốc Mông Hãn vào nồi canh, để các người không thể tiếp tục điều tra. Khi Quách đại ca để ca ca tôi ăn cơm tiếp, tôi vẫn còn chút do dự, nhưng mà tôi biết rằng thuốc Mông Hãn chỉ có thể khiến người ta ngủ, cho nên tôi đã quyết định làm vậy.

Wương Hâm kể về sự tình. Lúc này, một con chuột chạy qua, nó liếm món canh rau rừng, bỗng nhiên trở nên rất hưng phấn, chạy đi chạy lại, không lâu sa thì lăn ra chết.

- Đây mà là thuốc Mông Hãn sao, rõ ràng là thuốc độc.

Quách Tiểu Phong nói. Không lời thôi với cậu nữa, ta phải đưa cậu đến gặp Quan phủ, đến nhà thôn trưởng lão trước rồi nói tiếp.

- Đừng đừng đừng, tôi nói, tôi nói. Thực ra trước đây ca ca tôi rất thông minh, nhưng sau này...

Wương Hâm dường như đang hồi ức lại một câu chuyện rất đau khổ. Từ từ kể lại tỉ mỉ một lượt chuyện về Trương Nhược Danh và Nhị Cầu.

- Theo như cậu nói, linh hồn của Trương Nhược Danh đã về đòi mạng sao. Cho nên mới dẫn đến cái chết của ca ca cậu và Nhị Cầu.

- Quách đại ca thật sự rất thông minh.

Wương Hâm nhìn Quách Tiểu Phong với con mắt thán phục nói.

- Nhưng đúng là như vậy sao, vậy tại sao linh hồn đó sớm không đến đòi mạng, muộn không tới đòi mạng, mà cứ phải là ngày hôm nay của mười mấy năm sau mới đến đòi mạng? Còn nữa, nồi canh đó rốt cuộc là thế nào? Nếu không phải cậu bỏ thuốc độc vào, ta nghĩ nhất định là có người hạ độc. Vẫn là câu nói đó, hung thủ này từ đầu đến giờ luôn tìm cách khiến cho việc điều tra của chúng ta rơi vào kết luận là do quỷ thần làm.

Wương Hâm đứng dậy, đi ra sân sau, bắt lấy một con gà gáy gộc.

- Ca ca, khi ca ca còn sống rất thích ăn thịt gà, nhưng đệ đệ bất hiếu, mãi mới nuôi được con gà này, giờ ca ca chết rồi, đệ sẽ giết con gà này để ca ca nằm dưới đất có thể thưởng thức hương vị của thịt gà.

Vương Hâm nước mắt dần giụa nói.

Thật ra từ sự phẫn nộ của Vương Hâm Quách Tiểu Phong biết Vương Hâm không phải là hung thủ, bởi vì ánh mắt đó của Vương Hâm rất giống với ánh mắt của Nguyệt Quang nhìn hắn khi bị định tội oan, làm bồ đầu đã bấy lâu nay, đây là một loại trực giác của người chuyên phá án. Đương nhiên loại trực giác này không dám chắc là chuẩn xác, đến cả thời hiện đại thì nó vẫn được coi là điều tối kỵ của cảnh sát. Nhưng, có lúc, phá án vẫn cần phải dựa vào loại trực giác đó. Cũng giống như Quách Tiểu Phong lúc mới bước chân vào sơn thôn này đã có một loại dự cảm bất an vậy, bây giờ đều ứng nghiệm.

Vương Hâm giết gà rất thành thực. Sau đó đem thịt gà con nóng đặt bên cạnh Vương Mãnh.

- Ca ca, ca ca không được ăn thịt gà một mình đâu, dưới đó nếu gặp cha mẹ thì để cho họ một ít, họ vất vả lắm mới nuôi được hai huynh đệ chúng ta lớn, ca ca dưới đó phải thay đệ hiếu thuận với cha mẹ, biết không? Quách đại ca, chúng tôi tuy nghèo nhưng mười lạng bạc này tôi không thể nhận. Cảm ơn lòng tốt của đại ca.

Vương Hâm thương tâm nói.

- Ai, chúng ta đã là huynh đệ, Vương huynh, nếu sau này cậu không có chỗ nương tựa thì cứ theo ta về Kinh thành, Bồ đầu như ta không dám nói, nhưng nếu giúp được gì sẽ tận lực giúp, tiền cậu cứ nhận lấy đi, chi bằng sau này cậu là đồ đệ của ta, đương nhiên, chúng ta hơn kém nhau hai tuổi, thế này nhé, cậu sẽ theo ta học hỏi kinh nghiệm hai năm, sau hai năm muốn đi hay muốn ở lại sẽ do cậu tự quyết định.

Quách Tiểu Phong cảm kích nói.

- Nhưng ca ca tôi mới chết, tôi sao có thể rời bỏ thi thể ca ca mà đi.

Vương Hâm khó xử nói.

Thực ra, đại trượng phu chí ở bốn phương, có sự giúp đỡ của Quách đại ca, đổi lại là trước đây, Vương Hâm có nằm mơ cũng không dám nghĩ. Nhưng bây giờ cơ hội ở đang trước mắt, Vương Hâm rất muốn đáp ứng, nhưng ca ca mới vừa nhắm mắt, làm đệ đệ sao có thể bất hiếu như vậy được.

- Quách đại ca, ý tốt của đại ca tôi xin nhận, có điều đây không phải chuyện nhỏ, tôi phải suy nghĩ kỹ một chút, ít nhất cũng phải chờ ca ca xuống đất đã rồi mới nói.

- Được, tất cả do cậu quyết định, chỗ tiền này cậu cứ nhận lấy đi, nếu không đủ thì cứ đến quán trọ tìm tôi, cứ coi tiền này là ta cho cậu mượn, muốn dùng thế nào là tùy cậu, đừng quá tiết kiệm, người cũng đã chết rồi, đừng quá đau lòng.

Quách Tiểu Phong nói.

- Xin đa tạ, Quách đại ca, đại ca tốt quá.

Vương Hâm quỳ dưới mặt đất, chuẩn bị đáp lễ Quách Tiểu Phong.

- Đứng dậy, mau đứng dậy, chúng ta là huynh đệ, cậu làm như vậy chẳng phải là làm giảm thọ của ta à.

- Không hay rồi, “Tam đại thần khí” lại xảy ra chuyện, lần này là kiếm Diệt Tuyệt, kiếm Diệt Tuyệt đã đổ máu rồi.

Ngoài cửa truyền lại một tiếng kêu lớn.

- Vương huynh đệ, ta phải đi xem tình hình, cậu ở đây lo liệu hậu sự cho ca ca, đến tối tôi lại đến. Chuyện đó cậu cứ suy nghĩ kỹ đi. Nguyệt Quang, chúng ta đi.

Nói xong Quách Tiểu Phong kéo Bạch Nguyệt Quang chạy ra ngoài. Vương Hâm lau nước mắt, nhìn theo bóng Quách Tiểu Phong đang dần xa.

- Thật là người tốt.

Vương Hâm tự nói với lòng mình.....

29. Chương 29: Kiểm Diệt Tuyệt Đồ Máu

Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang cùng chạy theo đoàn người đến cổng thôn nơi có đặt “Tam đại thần khí”, ở đó đã có rất đông người tụ tập, mọi người vẫn chưa hề biết tin Vương Mãnh đã chết. Chỉ hai trong hai ngày nhần ngủ, thôn trưởng già đi trông thấy, bây giờ lại đến chuyện kiểm Diệt Tuyệt đồ máu, thật sự khiến cho vị thôn trưởng lão gần bảy mươi tuổi này cũng một phen toát mồ hôi, có năm mơ vị thôn trưởng lão này cũng không nghĩ chỉ vài ngày hai “Đại thần khí” lại liên tiếp xảy ra chuyện kinh thiên như vậy.

- Mọi người nghe ta nói, lần trước cái chết của Nhị Cầu không liên quan trực tiếp tới việc gương Hạo Thiên đồ máu, chỉ là trùng hợp mà thôi, mọi người có thể yên tâm, mau giải tán đi.

Thôn trưởng lão lớn tiếng nói. Tuy nói như vậy, nhưng ngay đến cả vị thôn trưởng này cũng không thể tin vào một sự giải thích vô lý như thế.

- Thôn trưởng, nếu không có quan hệ gì, vậy “Thần khí” của chúng ta tại sao lại liên tiếp đồ máu như vậy?

Một người dân trong thôn lớn gan đưa ra sự hoài nghi.

- Cái này...

Vị thôn trưởng nhất thời cũng ngập ngừng không biết phải giải thích sao.

- Thôn trưởng, ngài nhìn đi, ngày tận thế của chúng ta sắp đến rồi, sau khi “Tam đại thần khí” tắt cả đều đồ máu, thôn của chúng ta sẽ bị diệt vong.

- Tuy không biết “Thần khí” đồ máu sẽ có hậu quả gì, nhưng ít nhất cũng có thể nói đây không phải là chuyện tốt, mọi người mau về nhà khẩn thần bái phạt đi để thoát khỏi kiếp nạn này.

- Theo tôi “Tam đại thần khí” đồ máu có thể là trùng hợp, có thể ai đó đã in vết máu lên trên đó.

Lúc này mọi người thi nhau tranh luận, nhưng tất cả đều có chung một tâm trạng đó là hoang mang. Quách Tiểu Phong cẩn thận quan sát kiểm Diệt Tuyệt, quả đúng là trên thân kiểm đã hoen đi có vết máu in vào. Vết máu đó là hình một bàn tay nắm vào đầu kiểm.

- Mọi người trật tự, cứ tập trung hết ở đây cũng không thể giải quyết vấn đề, chỉ bằng mọi người ai về nhà nấy, nếu có tin tức gì ta sẽ nhanh chóng thông báo cho mọi người.

Thôn trưởng lão không có cách nào trấn tĩnh được tâm trạng của mọi người, lớn tiếng nói.

- Đúng đấy, tôi thấy việc này rất kỳ lạ, mọi người cứ tập trung ở đây cũng không có kết quả gì đâu, thôi thì ai về nhà nấy cầu phúc đi.

Rốt cuộc Quách Tiểu Phong cũng lên tiếng. Thôn trưởng lão nhìn Quách Tiểu Phong với ánh mắt kỳ vọng, sự xuất hiện của hắn vào lúc này với vị thôn trưởng này mà nói là như thần cứu tinh vậy. Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang, hai người này là ai, vì sao lại quan tâm đến chuyện của thôn bọn họ, mọi người lại bắt đầu tranh luận bàn tán.

- Cậu là ai, vì sao lại can thiệp vào chuyện của thôn chúng tôi?

Một thanh niên trong thôn lớn tiếng hỏi.

- Phải đấy, chuyện trong thôn này chúng tôi có thể giải quyết, không khiến các người phải nhúng tay vào.

Lại một người lớn tuổi khác nói chen vào.

- Chắc mọi người không biết, tôi là Quách bổ đầu Quách Tiểu Phong từ Kinh thành đến, theo như điều tra tôi cho rằng đây là một vụ án mưu sát mà hung thủ đã lợi dụng truyền thuyết về “Tam đại thần khí” giết người để đánh lừa mọi người, mục đích của hung thủ là để che giấu tội ác.

Nghe Quách Tiểu Phong nói vậy, đám người lại nhốn nháo cả lên, có người lên tiếng:

- Tôi đã được nghe đại danh Quách Tiểu Phong, là một bổ đầu xuất chúng, có điều tiểu tử này mà là Quách Tiểu Phong sao? Trông cậu ta trẻ như vậy, theo tôi là không phải.

Người khác chen vào:

- Quách Tiểu Phong thì đã làm sao, uy lực của “Tam đại thần khí” chúng ta lại không biết sao, đến lúc phạm tội với thần linh, người phải chết không phải là cậu ta, cậu ta chỉ là đứng ngoài nhìn rồi nói bừa thôi.

Lại một người khác nói:

- Quách Tiểu Phong, ta chưa từng nghe qua cái tên này, dù là ai cũng không được phép nhúng tay vào việc nội bộ của thôn chúng ta.

Câu nói này vừa nói ra, dẫn đến dự phản ứng kịch liệt của đám đông, có người thì hết sức tán thành, có người lại ra sức phản đối. Những người tán thành đều là những người gan nhỏ, sợ bọn Quách Tiểu Phong khiến thần linh phẫn nộ, mang đến hậu quả nghiêm trọng cho thôn của họ. Những người ở núi rớt cuộc cũng là người ở trong núi, bản tính vẫn lương thiện, nếu giết hại người lạ như vậy thì rất nhiều người già không nhẫn tâm làm vậy, chỉ bằng cứ tin lời bọn họ nói đi. Song những người này chỉ là thiểu số, đa số mọi người vẫn cho rằng dùng “Tẩm trư lung” giết chết Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang là cách tốt nhất để làm giảm sự phẫn nộ của thần linh, rất nhanh đám người hô lớn:

- Tẩm trư lung, tẩm trư lung...

Quách Tiểu Phong thấy tình hình như vậy, cười khổ, không ngờ người dân trong thôn lại mê muội như vậy, mình có ý tốt nhắc nhở bọn họ, vậy mà trái lại họ lại muốn dùng “Tẩm trư lung” để xử lý mình.

- Không được, các người không thể đối xử với Quách đại ca như vậy được.

Lúc này, Vương Hâm đã ra mặt.

- Vương Hâm, cậu đến đây làm gì, cậu không phải là...

Quách Tiểu Phong nói. Hắn vốn muốn nói rằng cậu chẳng phải đang làm hậu sự cho ca ca sao. Nhưng nếu người dân trong thôn đã biết về cái chết của Vương Mãnh, thì sự tình sẽ càng tồi tệ hơn.

- Đúng đấy, người ta nói bước qua cửa là khách, chúng ta sao có thể đối đãi với khách thế được ?

Thôn trưởng lão lúc này cũng đứng ra nói giúp Quách Tiểu Phong.

- Được rồi, chỉ cần quá một nửa người trong thôn tin cậu ta, chúng ta sẽ đồng ý tha cho cậu ta.

Một thanh niên nói.

- Được, nhất ngôn cửu đỉnh, song tôi hy vọng mọi người nghe sẽ nghe theo sự suy đoán của tôi, tuy tôi chưa biết hung thủ là ai, nhưng tôi có thể dám chắc rằng chuyện này nhất định là do người làm. Thứ nhất, nếu là quỷ thần tác quái, chúng có thể trực tiếp giết chúng ta rồi, không cần phải để lại vết máu trên “Thần khí” làm gì cho phiền phức, cho nên hung thủ làm như vậy hoàn toàn là để gây tâm lý hoang mang cho người dân trong thôn. Thứ hai, vụ án xảy ra vào lúc trời tối, chúng tôi cũng có nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Nhị Cầu, rõ ràng Nhị Cầu đã bị hung thủ sát hại, vì nếu là quỷ thần làm thì chúng tôi đâu có thể nghe thấy tiếng kêu đó chứ. Thứ ba, theo như giám định của Nguyệt Quang, vết máu trên gương Hạo Thiên là được in vào sau khi mưa tạnh. Cho nên xin mọi người hãy cho tôi thời gian, ba ngày, sau ba ngày tôi nhất định sẽ có câu trả lời rõ ràng cho mọi người .

Quách Tiểu Phong kiên quyết nói. Sau khi nghe xong những lời này, đám đông lại bắt đầu suy nghĩ, có người tin, có người thì cho đó chỉ là một sự suy luận vô căn cứ, lúc này, trong đám đông vang lên một giọng nói:

- Tôi tin cậu ta.

Quách Tiểu Phong vội nhìn vào người đó, không ngờ lại chính là Mễ thúc.

Mẽ thúc đứng lên phía trước, lời nói của Mẽ thúc có vẻ rất có sức nặng, đầu tiên là mấy vị lớn tuổi bước lên bày tỏ muốn ủng hộ cho Quách Tiểu Phong, sau đó là mấy người phụ nữ, mấy người trung niên cũng đều đứng về phía Tiểu Phong. Người thanh niên kia cho mỗi đứa trẻ một cái kẹo.

- Ngoan, đứng về phía ca ca nhé.

Bọn trẻ vừa rụt rè nhận lấy kẹo vừa nhìn đám người đứng đối diện.

- Ca ca, đệ không cần kẹo, đệ chỉ muốn cha mẹ thôi, kẹo này có thể cho đệ không?

Người thanh niên đó đành phải gật đầu một cách miễn cưỡng. Người đứng về phía cậu ta càng lúc càng ít, cuối cùng thì chỉ thừa lại một mình cậu ta.

- Cảm ơn, cảm ơn mọi người đã tin tưởng tôi.

Quách Tiểu Phong kích động nói. Hắn đi lại chỗ người thanh niên đó.

- Tiểu huynh đệ, xin cậu hãy tin tôi, tôi cần sự ủng hộ của tất cả mọi người trong thôn. Nội trong ba ngày, nếu tôi không tìm ra hung thủ, các cậu muốn xử lý tôi thế nào cũng được, muốn giết cứ giết. Cho nên, cậu nhất định phải tin tôi, đa tạ.

- Được rồi, tôi sẽ miễn cưỡng tin anh. Ba ngày sau, tôi hy vọng là không phải dùng “Tẩm trư lung” để xử lý anh.

Vị tiểu huynh đệ đó cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười thiện chí.

- Vậy mọi người mau quay về nhà đi, nếu có chuyện gì đặc biệt cứ đến quán trọ của Mẽ thúc tìm tôi.

Sau đó mọi người cũng nhanh chóng giải tán trở về nhà mặc dù họ vẫn không yên tâm cho lắm.

- Cuối cùng cũng có thể làm chính sự rồi, Nguyệt Quang, nàng đi xem vết máu trên kiếm Diệt Tuyệt là như thế nào.

Nghe vậy, Bạch Nguyệt Quang vội đi lại bên kiếm Diệt Tuyệt, sau khi chạm tay vào vết máu thì nói:

- Vết máu này là vừa được in vào đây, xem là là sau khi chúng ta đi mới được bôi vào.

- Thôn trưởng lão, tại hạ vẫn muốn hỏi thêm một số chuyện, không biết có làm phiền trưởng lão không?

Quách Tiểu Phong lễ mạo nói.

- Nếu đã như vậy, Quách công tử, cậu không cần phải khách khí, mời.

Thôn trưởng lão khách khí nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

30. Chương 30: Câu Chuyện Của Sơn Thôn

Thôn trưởng lão dẫn Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang về nhà mình. Nhà của thôn trưởng lão rõ ràng là khấm khá hơn nhà của Vương Hâm, nói là sung túc hơn, kỳ thực cũng chỉ là một căn nhà lợp ngói một tầng, thôn trưởng lão nhiệt tình pha trà mời Quách Tiểu Phong.

- Thôn trưởng, không cần khách sáo, chúng tôi chỉ là tùy tiện đến đây hỏi một số chuyện thôi.

Quách Tiểu Phong ngại ngùng nói.

- Quách công tử mới là người không cần phải khách khí với ta, nhà ta lâu nay không có khách tới, hiếm khi được Quách công tử ghé đến chơi, đương nhiên phải pha trà ngon mời khách rồi.

Thôn trưởng lão vừa nói vừa pha trà một cách thành thực.

- Thôn trưởng, lần này chúng tôi đến đây chủ yếu là muốn tìm hiểu một chút về vụ án Trương Nhược Danh trước đây. Còn nữa, đã đến đây thì nên nói với thôn trưởng một tiếng, Vương Mãnh, anh trai của Vương

Hâm vừa mới bị trúng độc chết, cho nên tôi nghi ngờ có người âm mưu gây ra những chuyện này, có điều Vương Hâm vẫn còn nhỏ, có nhiều chi tiết không thể tường thuật rõ được, cho nên tôi muốn đến hỏi thôn trưởng những người có liên quan đến vụ án đó rốt cuộc có ai? Nội tình rốt cuộc là như thế nào?

- Quách công tử quả nhiên lợi hại, biết chuyện này không chỉ có hai người họ, thật ra Vương Hâm không biết, trong thôn này cũng không có mấy người biết, tôi nghĩ Quách công tử cũng đã được nghe Vương Hâm kể cho nghe qua rồi. Thật ra hôm đó Trương Nhược Danh bị Vương Mãnh và Nhị Cầu nhốt trong miếu là không sai, có điều người khóa cửa miếu lại không phải là Vương Mãnh và Nhị Cầu, nhưng sau đó hai người đó bị mắc bệnh, cho nên từ đó không ai nói ra mà thôi, cậu nghĩ mà xem, Trương Nhược Danh và bọn Vương Mãnh chơi thân với nhau từ nhỏ, trêu đùa nhau cũng phải có mức độ. Thật ra hôm đó Vương Mãnh chế giễu Trương Nhược Danh là đồ nhất gan, Trương Nhược Danh không phục, cho nên bọn họ đã cá cược nhau, chỉ cần Trương Nhược Danh một mình ở trong miếu sau thôn trong thời gian một nén hương, thì chứng tỏ rằng cậu ta không phải là kẻ nhất gan. Vương Mãnh và Nhị Cầu bỏ đi chơi, để Trương Nhược Danh một mình trong miếu. Trương Nhược Danh cũng chẳng phải to gan lớn mật gì, sau khi hết một nén hương, chuẩn bị đi ra ngoài để nói với bọn Vương Mãnh rằng bản thân mình không sợ ma quỷ, nhưng Vương Mãnh và Nhị Cầu sớm đã bỏ đi chơi, không còn nhớ đến việc Trương Nhược Danh đang ở trong miếu nữa. Điều này đâu phải là nguyên nhân chí mạng, chí mạng là ở chỗ, khi Trương Nhược Danh sợ hãi chuẩn bị ra ngoài, bỗng nhiên phát hiện, cửa của ngôi miếu đó bị khóa. Trương Nhược Danh lại ấu trĩ cho rằng đây là do quỷ thần đang tác quái. Lúc ấy, trong miếu phát ra những tiếng khóc thảm thiết, không những vậy, còn vọng ra tiếng của u hồn: “Ta chết thảm lắm”, Trương Nhược Danh vốn nhất gan, bị dọa cho chết. Đêm đó nhà họ Trương đốt đèn đi tìm Trương Nhược Danh bị mất tích, bọn họ có nằm mơ cũng không nghĩ rằng Trương Nhược Danh có thể một mình đi tới ngôi miếu sau thôn. Đến nhà Vương Mãnh và Nhị Cầu hỏi thì hai người nói rằng không biết tăm tích của Trương Nhược Danh. Bởi vì hai cậu ta vẫn cho rằng Trương Nhược Danh sau khi đợi hết một nén nhang thì đã về nhà rồi, hai người nào biết chuyện Trương Nhược Danh bị dọa chết trong miếu, mãi đến ngày hôm sau, sau khi tìm khắp thôn một lượt, chỉ có mỗi cái miếu đó là chưa tìm, ai biết được Trương Nhược Danh ở trong đó chứ. Mẹ của Trương Nhược Danh cho đến bây giờ vẫn kiên quyết nói rằng Trương Nhược Danh chưa chết, chuyện này đối với bà ấy là một sự đả kích quá lớn, thật là một người đáng thương. Nhưng, khi ấy mọi người cho rằng việc này sẽ kết thúc ở đó, sơn thôn lại trở về cuộc sống yên bình, cha của một đứa trẻ khác trong thôn tên là Đỗ Bình đã đến tìm tôi, nói với tôi chuyện mà con trai của ông ấy Đỗ Bân đã làm. Khi đó Đỗ Bân đứng khép nép sau cha nó, thần sắc hoảng loạn. Đỗ Bình nói với tôi, kỳ thực hôm đó người giả vờ làm ma quỷ trong miếu chính là con trai ông ta Đỗ Bân. Thôn chúng tôi rất nhỏ, trẻ con cũng không nhiều, Đỗ Bân sinh ra vốn không được thông minh lanh lợi như những đứa trẻ khác nên không có ai muốn chơi với nó, từ đó nó sinh ra lòng hận thù, ai coi thường nó, nó nhất định sẽ trả thù người đó, trước hôm xảy ra án mạng đó, Trương Nhược Danh vì một chuyện nhỏ nhặt mà đã cãi nhau với Đỗ Bân, còn gọi cả Vương Mãnh và Nhị Cầu tới để trông ghẹo cậu ta. Bởi vậy, Đỗ Bân luôn muốn tìm cơ hội để báo thù Trương Nhược Danh, hôm đó, sau khi thấy Vương Mãnh và Nhị Cầu đi, vì nghe trộm được câu chuyện của bọn Vương Mãnh nên Đỗ Bân biết được mọi chuyện, khi ấy cậu ta linh động đi khóa cửa miếu, còn giả vờ tiếng u hồn ma quỷ để dọa Trương Nhược Danh, mục đích chỉ là muốn trả thù, cho Trương Nhược Danh một bài học, nào ngờ Trương Nhược Danh vì quá sợ hãi mà bị dọa chết. Sau hôm đó, Đỗ Bân bị ám ảnh, ngày nào cũng nói là gặp ma quỷ, nửa đêm thì hét lớn, ngày càng tiều tụy. Sau đó cha của Đỗ Bân mới quyết định đến gặp ta và kể rõ mọi chuyện. Ta nhìn bộ dạng Đỗ Bân như vậy cũng thấy rất đáng thương, cho nên cũng giấu kín chuyện này, sau này cậu ta dần dần cũng trở về được cuộc sống bình thường.

Thôn trưởng nghe được tin Vương Mãnh chết thì vô cùng thất kinh, cuối cùng cũng hồi ức lại chuyện cũ thương tâm, phải mất gần một nén nhang mới kể hết nội tình của câu chuyện.

- Nếu là như vậy, tôi cảm giác người bị hại tiếp theo có khả năng sẽ là Đỗ Bân. Thôn trưởng, nhà Đỗ Bân ở đâu?

Quách Tiểu Phong vội hỏi.

- Ở thôn tây, Quách công tử cậu muốn tới đó sao?

- Đúng vậy, chỉ có liên hệ với “sợi dây” đầu mối của Đỗ Bân, chúng ta mới có thể tìm ra hung thủ thực sự. Nguyệt Quang, chúng ta đi.

Quách Tiểu Phong sốt ruột nói.

- Vâng, được.

Bạch Nguyệt Quang trả lời.

- Thôn trưởng, phiền ông đi cùng chúng tôi tới nhà Đỗ Bản một chuyến, như thế sẽ tiện hơn.

Quách Tiểu Phong nói.

- Được, ta cũng muốn kể cho cậu nghe một câu chuyện khác của thôn chúng tôi.

Thôn trưởng nói. Cứ như vậy, Quách Tiểu Phong, Bạch Nguyệt Quang và thôn trưởng, ba người cùng nhau tới nhà Đỗ Bản, đi tới cổng, Đỗ Bản đang làm làm ngoài ruộng, vợ của Đỗ Bản đơn đả tiếp đãi Quách Tiểu Phong và thôn trưởng.

- Để tôi đi gọi Đỗ Bản về.

Vợ cậu ta khách khí nói.

- Mau lên, mau lên nhé...

Quách Tiểu Phong nhắc nhở.

- Vâng, tôi đi ngay đây, mọi người cứ tự nhiên nhé.

Vợ của Đỗ Bản nói xong liền chạy đi ngay.

- Thôn trưởng, ông vẫn còn câu chuyện nào nữa?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Chuyện này xảy ra sau khi Trương Nhược Danh chết được hai ngày, cũng là ngày Trương Nhược Danh được chôn cất, hôm đó, đích xác là ngày thứ ba, mộ của Trương Nhược Danh không biết vì sao bị đào lên, thi thể cũng không cánh mà bay. Việc này đã làm kinh động cả thôn, đó cũng là nguyên nhân tại sao mẹ của Trương Nhược Danh không tin con trai mình đã chết, bà ta luôn tin rằng con trai bà ta đã đi đến một nơi khác, mai danh ẩn tính, bắt đầu một cuộc sống mới. Cũng chính là đêm đó, cha Đỗ Bản đã tới tìm ta. Câu chuyện này với người trong thôn mà nói là một sự kiêng kỵ, cho nên mọi người cũng không nhắc lại chuyện này nữa, bởi vì thi thể của Trương Nhược Danh đã mất tích một cách bí ẩn, nên cũng khiến người dân trong thôn suy diễn ra những điều hoang đường, vì chúng tôi không nhắc lại chuyện này nên mấy năm nay câu chuyện này đã rơi vào quên lãng. Vì chuyện của Trương Nhược Danh nên cái miếu sau thôn đó cũng bị chúng tôi phá bỏ rồi.

Thôn trưởng lão âm trầm kể.

- Nếu lần này Quách công tử có thể tìm ra chân tướng của vụ việc mười mấy năm về trước, và tìm ra cả chân tướng về “Tam đại thần khí” giết người, là một thôn trưởng như tôi sẽ rất cảm kích Quách công tử.

- Tại hạ sẽ cố gắng hết sức, chỉ có điều vụ án lần này rất phức tạp, lại không có điểm đột phá nào, đúng là rất khó phá, trước mắt chỉ có tìm Đỗ Bản, sau đó từng bước tìm ra manh mối.

Quách Tiểu Phong e ngại nói.

- Thôn trưởng, tìm tôi có việc gì vậy?

Đỗ Bản đã về. Đỗ Bản có tướng mạo cao to, cơ thể cường tráng, nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì không ai nghĩ cậu ta trí tuệ kém.

- Vị này là...

Đỗ Bản nhìn thôn trưởng, hỏi thăm thân phận của Quách Tiểu Phong.

- À, cậu ấy là Quách bổ đầu từ Kinh thành đến, đang điều tra về vụ án “Tam đại thần khí”.

Thôn trưởng giải thích.

- Đỗ huynh, xin chào.

- Ô, vậy có can hệ gì đến tôi?

- Đồ huynh chắc không biết, theo điều tra của ta, vụ án này có thể có liên quan đến vụ án Trương Nhược Danh ngày trước, cho nên chúng tôi đến đây để bảo vệ cậu trước khi hung thủ tìm thấy và hạ thủ với cậu.

Quách Tiểu Phong giải thích.

- Cái gì, vụ án đó là người làm, không phải do quỷ thần sao?

Đỗ Bân kinh ngạc hỏi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

31. Chương 31: Bảo Vệ Đỗ Bân

Từ câu chuyện mà thôn trưởng lão kể, Quách Tiểu Phong xác định Đỗ Bân là nhân vật then chốt của vụ án này. Quách Tiểu Phong suy đoán hung thủ rất có thể sẽ ra tay với Đỗ Bân, Quách Tiểu Phong và thôn trưởng đã lập tức đi tới nhà của Đỗ Bân, sau khi thấy Đỗ Bân vẫn bình an vô sự, Quách Tiểu Phong mới thở phào nhẹ nhõm. Đã là vụ án “Tam đại thần khí” giết người, như vậy búa Lưu Tinh có khả năng sẽ xảy ra chuyện vào tối nay hoặc muộn nhất là tối mai hung thủ sẽ động thủ, đến lúc đó Quách Tiểu Phong xem xem “Thần khí” đã giết người như thế nào, chỉ cần bảo vệ được Đỗ Bân, hung thủ sẽ không có cơ hội hạ thủ, nhưng thật sự có thể đơn giản như vậy không ?

Quách Tiểu Phong dặn dò Đỗ Bân tuyệt đối không được đi đâu quá xa, đặc biệt là hôm nay và ngày mai, nhất định phải cẩn thận.

Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đã cả ngày nay không ăn gì, đương nhiên rất đói bụng.

- Quách công tử, cậu ngồi đây, tôi đi kiếm chút đồ ăn cho hai người.

Đỗ Bân vốn mang bản tính của người ở trong núi nên rất rộng rãi, hiếu khách, không thể để khách đói bụng được.

- Không cần đâu, cậu cứ ngồi đây đi, tôi bảo Nguyệt Quang ra ngoài mua chút gì đó là được.

Quách Tiểu Phong khách khí nói.

- Thế sao được, ở chỗ chúng tôi không có quán cơm, người dân ở đây đều là làm ruộng, cơ bản chẳng có hàng quán gì, cho nên ở đây nhà nào làm nhà đó ăn, có tiền cũng chẳng mua được đồ ăn ngon.

Đỗ Bân nói.

- Nếu đã như vậy, Đồ huynh đệ, không cần thịt cá gì đâu, chỉ cần làm chút rau rừng là được rồi.

Quách Tiểu Phong ngại ngùng nói.

- Xuân Hoa, nàng nghe thấy chưa, mau đi làm cơm đi, Quách công tử là vì ta mới đến đây, mau đi chuẩn bị đồ ăn đi, giết gà, chúng ta phải tiếp đãi Quách công tử cho chu đáo.

Đỗ Bân hiếu khách nói.

- Không cần đâu, Đồ huynh đệ đừng khách khí như thế, rau rừng là được rồi, ta và Nguyệt Quang đói sắp chết rồi, đợi cậu làm gà xong thì ta và thê tử đã chết vì đói rồi, haha...

Quách Tiểu Phong vui vẻ nói.

- Công tử đã nói vậy, Xuân Hoa, mau đi làm cơm đi, hôm nay ta phải cùng Quách bỏ đầu uống cạn hai bình rượu mới được.

Đỗ Bân cũng vui vẻ nói.

- Không không, tôi không thể say, uống say thì sao có thể bảo vệ cậu đây, không thể uống rượu.

Quách Tiểu Phong ra sức khuyên Đỗ Bân.

- Được, Xuân Hoa, mau đi làm cơm đi, còn đứng ngẩn ra đó làm gì.
- Đỗ Bân đập bàn nói.
- Vâng, xin Quách bỏ đầu và Quách đại tẩu đợi một lúc, tôi đi làm cơm ngay đây.

Xuân Hoa nói.

- Đợi đã, Đỗ đại tẩu, tôi giúp tẩu một tay.
- Bạch Nguyệt Quang đứng dậy, khách sáo nói.
- Nào dám làm phiền Quách đại tẩu.

Xuân Hoa vui vẻ nói.

Sau khi Bạch Nguyệt Quang và Xuân Hoa đi, Đỗ Bân và Quách Tiểu Phong nói chuyện đông chuyện tây.

- Đỗ huynh đệ, tối nay tôi tính ở lại nhà cậu.
- Ồ, vậy tốt quá, song Quách bỏ đầu này sao cậu biết vụ án này không phải do “Tam đại thần khí” làm, mà là có người cố ý mưu sát?

Đỗ Bân hiếu kỳ hỏi.

- Cậu biết Vương Mãnh không?

Quách Tiểu Phong hỏi Đỗ Bân.

- Vương Mãnh, chẳng phải đã trở nên khờ khạo sao, cậu ấy và Trương Nhược Danh trước đây vốn là bạn thân, năm đó tôi đã lên lút dọa chết Trương Nhược Danh, đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy rất có lỗi với cậu ấy. Nhưng việc này có can hệ gì tới Vương Mãnh ?

Đỗ Bân tiếp tục truy hỏi.

- Đỗ huynh đệ, chắc cậu cũng đã biết về cái chết của Nhị Cửu, thật không dám giấu, thực ra vừa mới lúc trưa, tôi cũng đã ở nhà Vương Hâm và chứng kiến Vương Mãnh bị người ta hạ độc thủ, cho nên tôi mới đoán định rằng việc này tuyệt đối không thể đơn giản là “Tam đại thần khí” giết người, thôn trưởng cũng đã kể cho tôi sự việc liên quan tới cậu trong vụ án này, cho nên tôi mới lập tức đến đây để bảo vệ cậu.

Quách Tiểu Phong kể rõ sự tình cho Đỗ Bân nghe.

- Phải rồi Đỗ Bân, tôi muốn hỏi cậu một chuyện, thôn các cậu có phải là có hoạt động gì, tất cả mọi người đều phải tập trung không?
- Nếu là trước đây, cứ mỗi khi đến ngày 15 mọi người đều đi tới miếu Ngũ Hiển sau núi cầu khẩn sự che chở của đại đến Ngũ Hiển, nhưng từ sau khi cái miếu đó bị phá bỏ, sau núi liên tiếp xảy ra những chuyện quái lạ, cho nên mọi người không dám đi qua đó, bây giờ thì căn bản không còn ai đến đó nữa.

Đỗ Bân nhớ lại nói.

- Nếu là như vậy, vậy vào buổi trưa liệu có thể có người qua đường đặt “Tam đại thần khí” ở cổng thôn không?

Quách Tiểu Phong nhớ ra hôm nay là ngày 15.

- Bình thường thì chắc không có, nhưng có mấy người lên núi đốn củi, ví dụ như Vương Hâm chẳng hạn có thể đi qua đó.

Đỗ Bân khá hiểu việc trong thôn này.

- Nếu đúng là như vậy, vào buổi trưa, cũng chính là sau khi tôi và Nguyệt Quang đi, người in vết máu lên “Thần khí” chắc phải là người trong thôn, nhưng, người trong thôn nào có ai lại to gan như vậy, theo như tôi quan sát, cổng thôn tuy không lớn, nhưng nếu một người ở cổng thôn vào buổi trưa, nếu có người đi đến, thì tuyệt đối không thể ẩn nấp mà không bị phát hiện, hơn nữa, vào lúc đó, người trong thôn đi qua đó rất

ít, nhưng nếu nhờ có người đi qua, như vậy kế hoạch của kẻ đó chẳng phải bị tan tành mây khói sao, vậy nên không thể là người trong thôn làm, chỉ có thể là...

- Đến đây, canh rau rừng thơm ngon đây.

Đồ đại tẩu đang bưng một nồi canh rau rừng, Quách Tiểu Phong cũng đang đói sôi bụng, Bạch Nguyệt Quang đang bê một nồi cháo, mùi thơm lan tỏa khắp nhà. Quách Tiểu Phong bị nồi canh rau rừng và nồi cháo làm cho hấp dẫn.

- Quách bổ đầu, mau đến ăn đi, đừng khách sáo.

Đồ Bân vội nói.

- Vậy tôi cũng không khách sáo nữa, mời.

Nói xong Quách Tiểu Phong ăn như sói nhai hổ nuốt.

- Chàng ăn chậm một chút, không ai cướp của chàng đâu, nhìn chàng ăn kia, khó coi quá.

Bạch Nguyệt Quang nhắc nhở Quách Tiểu Phong.

- Sợ gì chứ, Đồ đại ca và Đồ đại tẩu đều rất thoải mái mà, sợ gì, Nguyệt Quang, nàng mau ngồi xuống ăn đi.

- Chàng thật không có lương tâm, bây giờ mới nhớ đến ta, bản cô nương đã ăn trước rồi.

Bạch Nguyệt Quang cười nói.

- Đồ đại ca huynh xem xem, rốt cuộc là ai không có lương tâm.

Quách Tiểu Phong chỉ tay vào Bạch Nguyệt Quang nói.

- Haha...Quách lão đệ, cậu đừng tức giận, đây là quyền lợi của phụ nữ bọn họ mà

Đồ Bân trêu đùa.

- Cậu mau ăn đi...

Đồ đại tẩu nói chen vào.

- Đủ rồi đủ rồi, ăn nhiều sẽ khiến đầu óc không linh hoạt.

Đối với Quách Tiểu Phong mà nói, canh rau rừng này thật sự là thứ ngon nhất từ trước tới giờ hắn được ăn.

- Chàng xem chàng đi, còn nói là ăn nhiều đầu óc sẽ không được linh hoạt gì gì chứ, chàng là heo, ăn hết cả phần của đại ca đại tẩu rồi còn đâu.

Bạch Nguyệt Quang ngại ngừng nói.

- Sợ gì, đại ca đại thúc hiếu khách mà, nếu ta biến thành heo, vậy nàng chẳng phải là vợ của heo sao.

Quách Tiểu Phong ăn rất no.

- Chàng, chàng thật là đồ xấu xa.

Bạch Nguyệt Quang tức giận nói.

- Ôi, đệ muội, ăn hết thì ăn hết chứ sao, Xuân Hoa, nàng lại đi nấu tiếp một nồi nữa đi.

- Phải đấy, chỉ là một nồi canh thôi mà, nàng cũng nghe đại ca nói rồi đấy, mọi người không vội, nàng vội gì chứ.

Quách Tiểu Phong thích nhất là được nhìn thấy bộ dạng tức giận của Bạch Nguyệt Quang.

- Đại tẩu, tẩu nhìn xem hai người họ.

Bạch Nguyệt Quang càng tức giận thì trông càng đáng yêu.

- Được rồi, tôi lại nấu một nồi nữa là được chứ gì, hiếm khi mọi người được vui vẻ như hôm nay.

Đỗ đại tẩu hào phóng nói.

- Đại tẩu, ta lại giúp tẩu, không cần phải để ý tới anh ta, đáng ghét chết được.

Bạch Nguyệt Quang tức giận nói.

- Được, muội đi giúp ta, nam nhân bọn họ cũng có chuyện riêng để nói đấy.

Nói xong hai người liền đi ra ngay.

Chú thích :

“Tẩm trư lung” : là một loại hình phạt cổ xưa, cho phạm nhân vào lồng nhốt lợn rồi treo lên trên cao. Sau đó chìm xuống sông, nếu tội nhẹ thì đầu vẫn được để trên mặt nước, nếu tội nặng thì chìm đến chết thì thôi. Trong một bộ phim mới của Trung Quốc “Chiếc giày thêu hoa” , nhân vật chính do diễn viên Lâm Tâm Như thủ vai cũng đã phải chịu hình phạt này, chi tiết thể nào mời các bạn xem phim nhé.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện ma quái ở một sơn thôn

32. Chương 32: Mục Tiêu Của Hung Thủ

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi cho đến khi trời tối, cuối cùng là đến đêm khuya. Xem ra tối nay hung thủ không có ý định động thủ, Quách Tiểu Phong một mình suy nghĩ. Bốn bề yên tĩnh không một tiếng động, ngay đến tiếng chó sủa cũng không có, cả sơn thôn chìm vào màn đêm yên tĩnh, thời gian như ngừng trôi. Tuy không hề muốn, nhưng sự mệt mỏi khiến Quách Tiểu Phong chìm vào giấc ngủ, hai mắt khẽ nhắm, đầu từ từ hạ xuống, sau đó lại ý thức được điều gì đó, nếu lúc này hung thủ đến, thì nó quá dễ để giết Đỗ Bân, Quách Tiểu Phong nghĩ vậy, cho nên hần lay đầu cố không cho bản thân được ngủ, cứ như vậy cho tới khi hừng đông, Quách Tiểu Phong xác định hung thủ hôm nay sẽ không đến, mới đặt mình xuống ngủ một giấc. khi mặt trời mọc, Quách Tiểu Phong giật mình thức giấc.

- Đỗ Bân, Đỗ Bân không sao chứ?

Quách Tiểu Phong la lớn.

- Chàng xem chàng, thành ra thế nào rồi, chàng ngủ tiếp đi, nếu chàng cứ như vậy mà ra ngoài, không chừng có thể bị người ta tưởng là gấu rồi mang đi đấy. Yên tâm đi. Đỗ đại ca không sao.

Bạch Nguyệt Quang trông thấy bộ dạng của Quách Tiểu Phong xót xa nói. Mới có hai ngày mà Quách Tiểu Phong gầy đi trông thấy, sắc mặt cũng không được tốt lắm. Cho nên Bạch Nguyệt Quang mới mang bữa sáng đến cho Tiểu Phong.

- Không được, không được ngủ nữa, hung thủ đêm qua không động thủ, vậy nhất định sáng nay nó sẽ ra tay, hung thủ này lòng dạ như sói, nếu không chú ý, ta nghĩ nó sẽ động thủ ngay, đi, mau đi xem Đỗ đại ca có sao không.

Nói xong Quách Tiểu Phong vội lao ra khỏi giường rồi chạy đi ngay.

- Đây, bữa sáng...

Bạch Nguyệt Quang vội lại.

- Nàng cứ mang tới nhà khách đi.

- Quách huynh đệ, sao dậy sớm vậy.

Đỗ Bân nhìn thấy Quách Tiểu Phong thì vui vẻ chào hỏi.

- Đỗ đại ca, hai ngày này chúng ta phải đặc biệt chú ý cẩn thận, trước khi ăn đồ gì cũng phải dùng kim bạc thử trước, tránh việc hung thủ hạ độc thủ.

- Được, không hổ là bồ đầu, có thể nghĩ tới những việc mà người khác không nghĩ tới.
- Đỡ đại ca, hôm nay huynh đừng ra đồng nhé, hung thủ sẽ dễ có cơ hội ra tay với huynh đó, ta cũng khó bảo vệ được huynh.

Quách Tiểu Phong vừa nói vừa ăn đồ ăn sáng mà Nguyệt Quang mang đến.

- Được, ta nghe cậu, có điều trong hai ngày này, nếu ngày nào cậu chưa bắt được hung thủ thì ngày đó tôi chưa được ra đồng sao.
- Chỉ hai ngày này thôi.

Quách Tiểu Phong cười khổ nói. Nếu hai ngày tới không bắt được hung thủ, bản thân sẽ bị “Tắm trư lung”, đến khi đó cứ cho là huynh có không đi làm đồng, hung thủ có thể đến nhà giết huynh, mạng sống không giữ nổi thì còn nghĩ gì đến làm đồng áng nữa. Sáng nay hung thủ chưa có bất kì động tĩnh gì, Quách Tiểu Phong bắt đầu hoài nghi mục tiêu của hung thủ rốt cuộc có phải là Đỗ Bân hay không? Không sai, người có liên quan đến vụ án đó, trừ Nhị Cẩu và Vương Mãnh thì chỉ còn có Đỗ Bân mà thôi, cứ đợi đến buổi chiều, nếu hung thủ vẫn chưa động thủ, chắc phải suy tính lại. Quách Tiểu Phong trầm nghĩ. Sau khi ăn xong cơm trưa, Quách Tiểu Phong lại bắt đầu đưa ra một sự suy đoán khác, nếu hung thủ không phải là người trong thôn, vậy chỉ có ba khả năng. Thứ nhất, hung thủ không phải là người của thôn này, mà là người từ nơi khác đến, mà người ngoại lai thì chỉ có người của Quách phủ bọn họ, theo Quách Tiểu Phong được biết, người trong nhà hắn từ trước tới giờ đều ở Kinh thành, chưa ai bỏ đi đâu cả, vậy chỉ có khả năng thứ hai, hung thủ thật đúng là không phải người, lẽ nào lại đúng là do quỷ thần làm, thứ ba, suy đoán của bản thân đã sai, hung thủ đúng là người trong thôn này, có lẽ nó có cách nào đó khiến người khác không đi qua cổng thôn ra, chẳng hạn như nó đã thương lượng vào thời gian đó không được ra ngoài đồn củi.

- Đỡ đại ca, xin hỏi một chút, thôn các huynh có những ai thường đi đồn củi?

Quách Tiểu Phong dường như nhớ ra điều gì, tiếp tục hỏi Đỗ Bân.

- Nếu nói đi đồn củi thì cả thôn chúng tôi, nhưng người mà mưu sinh bằng việc đồn củi, tức đã là tiểu phu, thì có Vương Hâm, Lý Minh, Lưu Thiêm, còn cả Nhị Cẩu nữa.

Đỗ Bân không biết tại sao Quách Tiểu Phong lại hỏi vậy.

Wang Hâm thì hôm đó đi cùng mình, Nhị Cẩu thì đã chết rồi, cho nên chỉ còn Lý Minh và Lưu Thiêm là đáng nói, có khả năng một trong hai người đó là hung thủ. Quách Tiểu Phong ngầm dự liệu.

- Đỡ đại ca, ta lại hỏi một chút, Lý Minh và Lưu Thiêm có phải là thường cùng nhau lên núi đồn củi không?
- Phải, nhà bọn họ gần nhau mà, cho nên cũng thường cùng nhau lên núi đồn củi. Đúng rồi, tôi nhớ hôm đó, là trước hôm cậu tới thôn này mấy ngày, Lý Minh vì việc đồn củi mà cãi nhau với Nhị Cẩu.

“Hóa ra là vậy, nhưng tại sao, tại sao kẻ đó phải giết hại Vương Mãnh, chỉ vì một chút củi đốt sao”. Quách Tiểu Phong tập trung suy nghĩ, không lâu sau, Quách Tiểu Phong vội bật dậy, thì ra là như vậy.

- Nguyệt Quang, chúng ta mau đi thôi, ta nghĩ ta đã biết hung thủ là ai rồi.
- Hung thủ là ai?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Bây giờ chưa tiện giải thích, Đỡ đại ca, cảm ơn món canh rau rừng của huynh, huynh có thể ra đồng được rồi, không sao đâu.

Dứt lời, Quách Tiểu Phong chạy ra ngoài cửa, một lúc sau lại chạy lại:

- Đúng rồi, Đỡ đại ca, nhà của Lý Minh ở đâu? Đi hướng nào vậy?
- Cứ đi theo con đường phía trước là tới, cuối con đường là nhà của Lý Minh.

Đỗ Bân chỉ tay ra con đường trước mặt nói với Quách Tiểu Phong.

- Đa tạ Đỡ đại ca. Nguyệt Quang, chúng ta đi.

Hai người vợ đi theo con đường mà Đỗ Bản đã chỉ dẫn.

- Nguyệt Quang, ta nghĩ Lý Minh chính là hung thủ.

Quách Tiểu Phong nói.

- Nhưng tại sao hắn ta lại phải giết Nhị Cầu?

Bạch Nguyệt Quang nghi ngờ hỏi.

- Còn nhớ những gì mà Đỗ đại ca đã nói chứ? Trước khi Nhị Cầu chết, Lý Minh và cậu ta đã nảy sinh mâu thuẫn, cho nên Lý Minh ghi hận trong lòng và đã giết Nhị Cầu.

- Nếu đúng là như vậy, cứ cho là lý do đó là hợp lý, nhưng tại sao hắn phải giết Vương Mãnh đại ca?

Bạch Nguyệt Quang bắt đầu truy vấn.

- Lúc đầu ta cũng không rõ, nhưng chúng ta đã bỏ qua một chi tiết nhỏ, đó là nồi canh rau rừng mà Vương Hâm nấu vốn là để cho chúng ta ăn, mà không phải cho Vương Mãnh. Theo ta suy đoán Lý Minh có lẽ đã tận dụng thời cơ để lén lút tới cổng thôn xem xét động tĩnh, nhưng hắn lại vô tình gặp chúng ta đang đi điều tra về “Tam đại thần khí”, cho nên mới có động cơ giết chúng ta, ngay từ đầu, người mà hắn muốn giết không phải là Vương Mãnh, mà là chúng ta, bởi vì hắn sợ chúng ta sẽ vạch trần được sự thật, nên muốn giết người diệt khẩu, đáng tiếc Vương Mãnh lại ăn món canh đó trước. Lý Minh là tương kế tựu kế, lợi dụng truyền thuyết về “Tam đại thần khí” giết người để làm lệch hướng suy đoán của chúng ta

Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- “Tam đại thần khí” giết người không phải là từ khi Nhị Cầu chết mới bắt đầu sao? Tại sao chàng nói Lý Minh là sau khi Vương Mãnh chết mới tạo ra vụ án “Tam đại thần khí” giết người?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Cái này, đi hỏi Lý Minh sẽ rõ.

Xem ra Quách Tiểu Phong đã nhận định Lý Minh là hung thủ.

Lúc này, ở quán trọ, Hoàng Tam đã mất tích. Hoàng Tam trước đây cũng đã giới thiệu rồi, cậu ta là phu xe của Quách phủ. Lần cuối cùng mọi người gặp cậu ta, cậu ta không được bình thường cho lắm, mọi người còn nói cậu ta bị điên rồi, vậy là một thân một mình đi lên núi, mọi người đi tìm đã nửa ngày mà vẫn không thấy tăm hơi của Hoàng Tam đâu, tình hình gấp gáp, một gia nhân khác đã chạy đi tìm Quách Tiểu Phong, khi tìm được Quách Tiểu Phong thì trời cũng chạng vạng tối rồi.

Lý Minh quỳ dưới đất, gào khóc rằng mình bị oan.

- Công tử, không hay rồi, Hoàng Tam đã mất tích.

Người gia nhân đó lo lắng nói.

- Cái gì, sao có thể chứ? Lẽ nào ta lại suy đoán sai, lẽ nào lại đúng là “Thần khí” giết người? Lý Minh, xin lỗi, tôi đã vu oan cho cậu, mau đứng dậy đi.

Quách Tiểu Phong vợ đi lại đỡ Lý Minh, sau đó quỳ dưới đất than trách bản thân:

- Quách công tử, người đang làm cái gì vậy?

Lý Minh thấy vậy cũng vội vàng kéo Quách Tiểu Phong đứng dậy.

- Lý Minh, hôm nay nếu cậu không tha thứ cho tôi, tôi sẽ không đứng dậy.

- Đừng đừng đừng, tôi đâu có trách công tử, mau đứng dậy, mau đứng dậy đi.

- Nếu đã như vậy, Lý huynh, tại hạ xin cáo từ, tôi còn phải đi tìm Hoàng Tam nữa.

Nói xong, Quách Tiểu Phong vội vàng rời khỏi nhà Lý Minh.

Chú thích:

“Tương kế tựu kế” () : dùng mưu của địch để làm cho kế hoạch của mình được thành công.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

33. Chương 33: Hoàng Tam

Trong thời gian gia nhân đi tìm Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong vì muốn Lý Minh nhận tội, đã nói ra động cơ và thời gian giết người của Lý Minh, xem xem Lý Minh này còn lời nào để nói. Lý Minh đương nhiên là không chịu nhận tội.

- Quách bổ đầu, anh đang nói cái gì vậy? Tôi sao có thể vì chút củi đốt mà giết người được? Anh có biết Đại Tổng chúng ta giết người phải đền mạng không, tôi chỉ vì chuyện nhỏ nhặt đó mà giết người rồi lại phải đền mạng liệu có đáng không.

Lý Minh bất bình nói.

- Nói vậy, rõ ràng là cậu ghi hận trong lòng và đã giết chết Nhị Cầu.

Quách Tiểu Phong vẫn cứng rắn nói.

- Được, anh nói tôi giết Nhị Cầu, vậy anh có chứng cứ gì?

Lý Minh là cây ngay không sợ chết đứng, cứ để Quách Tiểu Phong đưa ra chứng cứ.

Đã nửa ngày trôi qua, đến bây giờ Quách Tiểu Phong vẫn không hề có chút manh mối nào, tình hình quả rất nguy cấp, phải rồi, mình vẫn chưa tìm ra chứng cứ, sao có thể hồ đồ ép Lý Minh nhận tội chứ. Nhưng hiện tại, Quách Tiểu Phong đang rơi vào bế tắc, ép Lý Minh nói ra đầu đuôi của việc “Tam đại thần khí” đồ máu, Lý Minh vốn vô tội, cậu ta có thể khai báo được cái gì chứ, Lý Minh quỳ xuống dưới đất, cương quyết cho rằng mình bị oan. Lúc này, gia nhân cũng vừa mới đến, còn sự tình sau đó thế nào các bạn cũng đã biết qua chương trước rồi đấy.

Sau khi rời khỏi nhà Lý Minh, Quách Tiểu Phong lại cẩn thận suy nghĩ về đầu đuôi manh mối của cả vụ án này, có mấy điểm nghi vấn. Thứ nhất, tại sao hai người bị sát hại trước đó đều là người trong thôn, mà người bị hại thứ ba lại là Hoàng Tam? Đương nhiên hiện tại chưa thể xác định chính xác Hoàng Tam có phải là đã bị hãm hại hay không, nhưng với tình hình này thì mạng sống của Hoàng Tam rất có thể đang bị đe dọa. Thứ hai, Nhị Cầu và Vương Mãnh đều có liên quan tới vụ án của Trương Nhược Danh, cứ ngỡ rằng người bị hại tiếp theo là Đỗ Bân, nhưng cho đến giờ Đỗ Bân vẫn vô sự, trong khi đó Hoàng Tam chẳng có mối liên quan nào đến toàn bộ vụ án lại bỗng dưng mất tích. Rốt cuộc là như thế nào đây? Thứ ba, nếu vụ án này đúng là có liên quan đến vụ án Trương Nhược Danh, vậy thi thể của Trương Nhược Danh rốt cuộc đã không cánh mà bay đi đâu? Là có người cố ý đào thi thể của cậu ta lên, hay là cậu ta căn bản vẫn chưa chết. Thứ tư, tại sao vụ án đó đã xảy ra cách đây bao nhiêu năm rồi, mà giờ hung thủ mới báo thù? Thứ năm, hung thủ rốt cuộc là đã làm thế nào để trong thời gian in vết máu lên “Tam đại thần khí” mà không bị ai phát hiện. Những điểm nghi vấn này dường như đều có sự liên hệ với nhau rất lớn, có thể nói chỉ cần giải thích được một trong năm điểm nghi vấn đó thì những điểm nghi vấn khác có thể được lý giải. Ngày thứ hai đã trôi qua mà Quách Tiểu Phong vẫn chẳng có thu hoạch gì.

- Tiểu Phong, chàng đừng sốt ruột, chúng ta vẫn còn ngày mai nữa mà, chúng ta cứ đi từng bước vậy.

Bạch Nguyệt Quang thấy bộ dạng Quách Tiểu Phong như vậy thì xót xa nói.

- Một ngày, một ngày thì có thể làm được gì, ta thật vô dụng, chẳng nghĩ ra được gì cả.

- Quách Tiểu Phong, chàng cho rằng chàng bắt nhầm người, suy đoán loạn lên như vậy thì có thể bắt được hung thủ, thiếp đi theo chàng lâu nay nên thiếp hiểu, đến thời khắc mấu chốt chúng ta càng phải bình tĩnh và tỉnh táo, vẫn còn một ngày, tuy rất ngắn, nhưng có thể coi là thời khắc cuối cùng, chàng không nên tự trách bản thân như vậy, chàng phải kiên định với suy luận của chàng, tiếp tục nỗ lực, cứ coi như cuối cùng vẫn phải chịu thất bại, nhưng đó là sự nỗ lực hết sức của chàng, nếu như vậy, Bạch Nguyệt Quang ta sẽ cam tâm cùng chàng nhận lấy hình phạt “Tẩm trư lung”.

Bạch Nguyệt Quang trách móc, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đây không phải là tâm trạng của cô, nói thật, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đều vô tội, nếu không có trận mưa bão đó thì bọn họ cũng không phải ở lại sơn thôn này, cũng không bị cuốn vào vụ án phức tạp đó. Vụ án này còn phức tạp hơn nhiều so với vụ án Lý Phiêu Phiêu năm đó, thời gian cũng gấp gáp hơn, thật đúng là đã làm khó Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong ngẩng đầu nhìn Bạch Nguyệt Quang:

- Nguyệt Quang, xin lỗi nàng, xin lỗi người dân ở sơn thôn này, nàng nói phải lắm, ta không nên nhụt trí như vậy, nếu không tiếp tục nỗ lực, chắc chắn không còn cơ hội, bởi vậy nhất định phải nỗ lực đi tiếp, ít ra vẫn còn cơ hội, nào sợ thời khắc cuối cùng chứ, ta nghe nàng, ta tuyệt đối sẽ không vứt bỏ.

Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang trở về quán trọ, mọi người đã tìm Hoàng Tam cả một ngày trời mà vẫn không có tin tức gì, trông ai cũng ủ rũ.

- Đại ca, có chuyện này muốn trao đổi với ca ca một chút có được không?

Quách Tiểu Phong hỏi Quách Thiên Hùng.

- Ủ, có chuyện gì đệ cứ nói đi.

Quách Thiên Hùng cũng đủ mệt mỏi rồi, nhưng vẫn tiếp nhận yêu cầu của Quách Tiểu Phong, bởi vì anh ta biết, nếu ngày mai mà vẫn không thể phá án, như vậy đệ đệ và em dâu của mình sẽ bị “Tắm trư lung”, không những vậy có khi còn liên lụy đến cả những người khác trong Quách phủ, chỉ còn cách giúp đệ đệ phá án mới là thượng sách.

- Đại ca, đệ muốn hỏi một chút về lai lịch của Hoàng Tam, mong huynh kể tỉ mỉ một chút.

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Hoàng Tam à, thúc ấy làm công cho nhà chúng ta cũng được nhiều năm rồi, còn nhớ thúc ấy là do Lý Nghị lựa chọn trong đám người làm, khi đó nhà chúng ta chưa giàu có như bây giờ, cha thấy Hoàng thúc không có gia thế, lại thật thà, siêng năng nên đã giữ thúc ta lại, từ đó Hoàng thúc trở thành phu xe ngựa của Quách phủ chúng ta, chắc cũng được mười mấy năm rồi đấy. Bây giờ lại mất tích, thật là đáng tiếc.

Quách Thiên Hùng kể lể rồi thở dài một tiếng.

- Đại ca, nói Hoàng thúc không có gia thế nghĩa là sao, còn nữa, mười mấy năm nay Hoàng Tam thúc có bao giờ đi xa khỏi Quách phủ không?

Quách Tiểu Phong truy vấn.

- Hình như thúc ấy chưa từng đi đâu xa khỏi phủ chúng ta đâu, không có gia thế ý là năm đó Hoàng thúc có nói rằng thúc ấy đến từ một vùng nào đó của Sơn Tây, ngoài ra thúc ta không nói thêm điều gì nữa.

- Phải rồi, trước đây tôi và Hoàng Tam sống cùng một thôn, tôi rất hiểu cậu ta, nhưng có vẻ cậu ta cũng không phải là người của thôn chúng tôi, còn nhớ khi cậu ta bảy tám tuổi đã lưu lạc đến thôn chúng tôi, sau đó mấy năm, tôi và Hoàng Tam mới cùng nhau đi làm công.

Một gia nhân của Quách phủ hồi ức lại.

- Còn nữa, ta thấy Hoàng Tam thúc có vẻ đặc biệt thích soi gương, thúc ấy có một người bạn thân tên là Trịnh Kính Tử, ta cũng không hiểu, một nam nhân sao lại thích gương như vậy, giống nữ nhân quá.

Quách Thiên Lễ cũng lên tiếng.

- Mọi người đã vất vả rồi, đi nghỉ ngơi đi, ta và Nguyệt Quang đi ra ngoài tìm Hoàng Tam.

Quách Tiểu Phong nói.

- Hoàng Tam thúc à, hình như thúc ấy cũng rất thích hoa đó, lần trước ta trông thấy một mình thúc ấy ngắm người ngắm hoa cả nửa ngày. Quách đại ca, đại ca nói xem thúc ấy có phải là biến thái không?

Mạnh Kiều cũng nói chen vào.

- Đi đi đi, trẻ con đừng nói bậy, Hoàng Tam thúc rất chính trực, không thì chúng ta đâu có giữ thúc ấy những mười mấy năm như thế.

Quách Tiểu Phong vui vẻ nói.

Quách Tiểu Phong vui vẻ như vậy là vì hắn đã gần biết được hung thủ là ai, nhưng Hoàng Tam một mình ở bên ngoài chẳng phải rất nguy hiểm sao, Quách Tiểu Phong phải nhanh chóng tìm được Hoàng Tam, tránh để thức ấy bị hung thủ ra tay.

Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang hai người họ vội đi vào trong màn đêm.

- Hoàng Tam thúc, Hoàng Tam thúc, có nghe thấy chúng tôi gọi không.

- Nguyệt Quang, theo ta tới cổng thôn có đặt “Tam đại thần khí”, có thể ở đó sẽ tìm ra manh mối gì đó.

Quách Tiểu Phong ra vẻ thần bí nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giảng Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

34. Chương 34: Nạn Nhân Cuối Cùng

Khi Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang chạy tới nơi đặt “Tam đại thần khí”, chỉ nhìn thấy búa Lưu Tinh đang “đổ máu”, nói là đổ máu, kỳ thực cũng giống như hai “Thần khí” trước, không biết từ lúc nào đã bị in lên trên vết máu hình bàn tay, gần đó phát hiện ra Hoàng Tam toàn thân là máu, vẻ mặt sợ hãi, xem ra ông ta là bị nguyên rủa rồi, ông ấy thật sự bị nguyên rủa sao?

- Ôi, Hoàng Tam thúc, sao thúc lại ở đây?

Bạch Nguyệt Quang trông thấy bộ dáng đáng sợ của Hoàng Tam thì kêu lớn khiến Quách Tiểu Phong phải chú ý.

- Hoàng Tam thúc, sao thúc lại thành ra thế này?

Quách Tiểu Phong trầm nghĩ, hung thủ đã nhanh hơn hắn một bước, làm cho Hoàng Tam thành ra thế này.

- Người, các người là ma quỷ, không, không được qua đây, đi ngay.

Hoàng Tam xem ra đã bị điên.

- Hoàng Tam thúc, thúc nhìn cho rõ đi, bọn ta không phải ma quỷ, ta là Tiểu Phong đây, thúc chứng kiến tôi từ lúc nhỏ đến lúc trưởng thành mà.

Quách Tiểu Phong muốn tiếp cận Hoàng Tam.

- Tiểu Phong, không, người không phải Tiểu Phong, người là hồn ma của Trương Nhược Danh, tha cho ta, ta không làm gì hại người đâu.

Hoàng Tam sợ hãi nói.

- Trương Nhược Danh, sao thúc lại biết Trương Nhược Danh? Hoàng Tam thúc, nói cho ta biết, là ai đã hại thúc thành ra thế này?

Tuy biết Hoàng Tam đã bị điên, nhưng Quách Tiểu Phong vẫn hy vọng dựa vào lời nói của Hoàng Tam để biết được thân phận của hung thủ.

- Trương Nhược Danh, là hắn, còn có cái đó nữa, Trương Nhược Danh dùng nó để hại ta thành ra thế này.

Hoàng Tam gơ tay lên, chỉ về phía đằng sau bọn Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong quay đầu lại, đằng sau rõ ràng chẳng có gì cả, trừ...

Đằng sau rõ ràng không có gì cả, trừ búa Lưu Tinh, lẽ nào lại đúng là “Tam đại thần khí” giết người? Quách Tiểu Phong trầm nghĩ.

- Hoàng Tam thúc, nói cho ta biết chuyện này là thế nào? Sao thúc lại ra nông nỗi này?

Quách Tiểu Phong hiểu kỳ hỏi.

- Hấn, hấn đến rồi, hấn đến để giết ta, cứu ta, cứu ta với, đừng đừng...

Hoàng Tam bỗng nhiên hét lớn.

- Ai, là ai đến giết thúc, thúc bình tĩnh chút đi, không có ai muốn giết thúc cả.

Quách Tiểu Phong ra sức khuyên nhủ Hoàng Tam.

- Không, không, hấn đến rồi, hấn đến giết ta, Tiểu Phong, cứu ta...

Vẻ mặt của Hoàng Tam lộ ra sự sợ hãi cực độ, lúc nào cũng nhìn về phía sau lưng Quách Tiểu Phong, khiến Quách Tiểu Phong cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ. Lại quy đầu lại nhìn lần nữa, nhưng phía sau rõ ràng là chẳng có gì.

- Hoàng Tam thúc, rốt cuộc là thúc đã nhìn thấy gì? Tại sao ta không nhìn thấy?

Quách Tiểu Phong lại tò mò hỏi tiếp.

- Không, không được, a...a...

Vẻ sợ hãi của Hoàng Tam trở nên dữ dội hơn, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, mắt lồi ra, hai tay quờ quạo như đang bắt lấy một thứ vô hình nào đó.

- Hoàng Tam thúc, Hoàng Tam thúc, thúc sao vậy, rốt cuộc là thúc bị làm sao?

Quách Tiểu Phong vội chạy lại ôm chặt lấy Hoàng Tam.

- Nguyệt Quang, mau, cứu thúc thúc đi.

- Vâng, Hoàng Tam thúc, thở sâu đi.

Bạch Nguyệt Quang vội nói. Nhưng hình như đã quá muộn rồi, hơi thở của Hoàng Tam càng lúc càng yếu dần.

- Hoàng Tam thúc, thở sâu đi, nhất định phải sống tiếp.

Quách Tiểu Phong ôm lấy Hoàng Tam, nước mắt tuôn rơi.

- Tha ...cho...ta...

Đây là câu cuối cùng Hoàng Tam nói trước lúc chết, không ai biết trước khi chết ông ta đã nhìn thấy gì, nam nhân đã khổ cực cả một đời, chết đi trong sự hoảng loạn cực độ.

- Hoàng Tam thúc, Hoàng Tam thúc, thúc tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...

Quách Tiểu Phong lay người Hoàng Tam, dù hấn biết làm như vậy cũng chẳng cứu vãn được gì.

- Tiểu Phong, chàng đừng quá thương tâm, chúng ta phải đưa Hoàng Tam thúc về quán trọ, sau đó làm hậu sự cho thúc ấy.

Bạch Nguyệt Quang khuyên nhủ.

- Đành phải vậy thôi.

Quách Tiểu Phong ôm lấy thi thể của Hoàng Tam lên, mặc dù đã rất mệt mỏi rồi, nhớ lại ngày đầu tiên đặt chân vào sơn thôn này, đến giờ đã được gần hai ngày rồi, trong hai ngày này, Quách Tiểu Phong dường như không được ngủ, sức khỏe cũng kém hơn. Nhưng Quách Tiểu Phong không thể không đem thi thể của Hoàng Tam về quán trọ..

Trở về quán trọ, Quách Tiểu Phong cơ hồ đã sức cùng lực kiệt, hai ngày này, đầu óc hấn chưa lúc nào được nghỉ ngơi.

- Đại ca, đệ tìm thấy thi thể của Hoàng Tam thúc.

- Cái gì, Hoàng Tam thúc đã chết, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Quách Thiên Hùng kinh ngạc hỏi, tuy kết cục này cũng nằm trong dự liệu, nhưng Quách Thiên Hùng khó lòng mà chấp nhận tin Hoàng Tam đã chết.

- Đại ca, bây giờ đệ rất mệt, đệ muốn đi nghỉ ngơi một lát, thi thể của Hoàng Tam thúc cứ tạm thời để ở quán trọ này, đợi ngày mai đệ thức dậy, đệ có thể nói cho mọi người biết đáp án. Nếu không có gì ngoài ý muốn, tối nay có thể có kết quả.

Quách Tiểu Phong mệt mỏi nói, bỗng nhiên trong đầu thấy nhói đau, Quách Tiểu Phong đánh vào đầu mình, hóa ra là hần bị đâm vào tường, đau cứ như có hàng ngàn hàng vạn con muỗi đang cắn vào não hần.

- Tiểu Phong, chàng sao thế, chàng đừng căng thẳng, chàng không được dọa ta.

- Nguyệt Quang, đừng lo, ta không sao.

Nói xong Quách Tiểu Phong lui vào trong ngay.

- Em dâu, nó làm sao vậy? Có phải là do quá căng thẳng không.

Quách Thiên Hùng thấy bộ dạng Quách Tiểu Phong như vậy cũng rất lo lắng.

- Muội cũng không không biết, chỉ có điều là mạch của Tiểu Phong hơi yếu, chắc là do mệt mỏi quá độ. Tiểu Phong hình như đã biết ai là hung thủ, cho nên mới có thể ngủ say như thế. Đại ca, ca cho người đặt thi thể của Hoàng Tam thúc ra phòng ngoài nhé, muội và Tiểu Phong đi nghỉ trước, sau đó sẽ khám nghiệm tử thi cho Hoàng thúc.

Bạch Nguyệt Quang cũng mệt mỏi cực độ, buồn ngủ muốn chết, nhưng có vẻ như cô cũng đã đoán được hung thủ là ai, cũng không cần phải căng thẳng như trước nữa, việc của hai người họ bây giờ là đi nghỉ ngơi, chuẩn bị cho sự suy đoán vào ngày mai. Nhưng Bạch Nguyệt Quang lại không biết rằng, ngày mai, trừ màn suy đoán tài tình đó ra, vẫn còn một trận “đại chiến” đang chờ đợi họ.

- Các người, mau đưa thi thể của Hoàng Tam thúc tới phòng khác, đợi đệ muội nghỉ ngơi xong sẽ khám nghiệm tử thi.

Quách Thiên Hùng nói với hai gia nhân.

- Vâng, thưa Quách công tử.

- Ài, mệt chết rồi, đi ngủ thôi.

Nói xong Quách Thiên Hùng vươn vai, ngày nay anh ta cũng đủ mệt rồi, đã tìm thấy thi thể của Hoàng Tam thì cũng không cần phải dày vò đầu óc nữa. Quách Thiên Hùng nghỉ bụng.

Hai người gia nhân tìm Mễ thúc, sau đó đặt thi thể của Hoàng Tam ở một phòng khác, rồi đi ngủ. Bạch Nguyệt Quang về phòng, sau khi giúp Quách Tiểu Phong cởi y phục và giày, cô cũng đặt mình xuống giường, cô xót xa nhìn Quách Tiểu Phong như một đứa trẻ, trạm vào mặt Tiểu Phong, thầm nói:

- Tiểu Phong, đã vất vả cho chàng rồi.

Nói xong cô tắt nến, rồi mau chóng chìm vào giấc ngủ. Đêm khuya thanh tĩnh, ngay cả tiếng chó sủa cũng không có, lúc này là lúc nửa đêm, bốn bề lặng như tờ, tất cả mọi người đều đang say giấc nồng. Nhưng, vẫn có một phòng duy nhất nào đó của quán trọ trong sơn thôn này là chưa ngủ. Một người đang nằm đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt để lộ nụ cười nham hiểm. “Kẹt, kẹt”, người đó mở cửa đi ra ngoài...

Tiếp theo có thể sẽ xảy ra chuyện gì? Chân tướng của toàn bộ vụ án là như thế nào? Người đi ra ngoài vào lúc nửa đêm đó là ai? Hần có âm mưu gì? Hung thủ thực sự liệu có đúng là kẻ nằm trong suy đoán của Quách Tiểu Phong không? Vụ án có vẻ đang đến hồi gay cấn rồi đây, mời các bạn đoán định hung thủ và theo dõi diễn biến của vụ án ở những chương tiếp theo.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

35. Chương 35 : Thi Thể Bị Mất Tích

Hoàng Tam chết rồi, theo như những gì mà Hoàng Tam nói trước lúc chết thì hồn ma của Trương Nhược Danh đã dùng búa Lưu Tinh để giết ông ta, mà búa Lưu Tinh quả nhiên cũng đã đổ máu. Vậy chuyện này

rốt cuộc là do quỷ thần làm, hay là có người cố ý sắp đặt như vậy, nếu đúng là có người cố ý, vậy mục đích của người này là gì? Tại sao nó phải giết hại một người không có bất kỳ liên quan nào tới vụ án này như Hoàng Tam?

Quách Tiểu Phong chìm sâu vào trong giấc ngủ, hắn mơ thấy Đỗ Bân, cả...Hoàng Tam nữa, hai tay của Hoàng Tam dính đầy máu, trong tay còn cầm cả một con dao, Đỗ Bân liều mạng chạy trốn, mà Hoàng Tam cứ từ từ bước lại, tuy Đỗ Bân chạy rất nhanh, nhưng Hoàng Tam vẫn luôn theo kịp anh ta. Cuối cùng, Hoàng Tam bắt được Đỗ Bân như bắt được một con gà. Hoàng Tam cầm con dao sắc nhọn, đắc ý nói: “Đỗ Bân, người chạy không thoát khỏi tay ta đâu, đừng tưởng Quách Tiểu Phong có thể bảo vệ được người, chịu chết đi”, nói xong liền giơ dao ra... “A...” Đỗ Bân kêu lên thảm thiết giữa trời đêm, trước mắt Quách Tiểu Phong là một vũng máu đỏ tươi.

- Không được...

Quách Tiểu Phong giật mình tỉnh giấc, mồ hôi đầm đìa. Vẫn may đó chỉ là giấc mộng, Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Song giấc mơ đó cũng hơi kỳ quặc, Hoàng Tam và Đỗ Bân, sao có thể như vậy?

- Sao vậy Tiểu Phong?

Tiếng la hét của Quách Tiểu Phong khiến Bạch Nguyệt Quang tỉnh giấc.

- Ta sao có thể ngủ đây? Hoàng Tam thúc...?

Quách Tiểu Phong vội trả lời.

Lúc này, tại nhà Đỗ Bân, một bóng người xuất hiện, không chỉ như vậy, trong tay cái bóng đó còn cầm một con dao sắc nhọn, từng bước tiến vào nhà Đỗ Bân.

- Haha, Đỗ Bân, người không ngờ được đâu, Trương Nhược Danh vốn chưa chết, hắn vẫn đợi mấy chục năm sau để lấy cái mạng chó của người, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của người, ta sẽ “đốt vàng” cho người, haha...

Người mặc đồ đen đó tà ác nói. Nói xong thì vung dao lên, chuẩn bị đâm vào chân của Đỗ Bân...

- Chàng vẫn nói sao, mấy ngày nay chàng cũng đã quá mệt mỏi rồi, lúc ấy chàng nói chàng đau đầu, sau đó đâm vào tường, còn về Hoàng Tam thúc, thiếp đã bảo đại ca cho thi thể của thúc ấy đặt ở phòng khác rồi, đợi chúng ta nghỉ ngơi xong thì sẽ đi khám nghiệm.

Bạch Nguyệt Quang không hiểu tại sao Quách Tiểu Phong lại nôn nóng như vậy.

- Nguyệt Quang, chúng ta đã gặp đại họa rồi, nàng không biết chứ, Hoàng Tam thúc, Hoàng Tam thúc không chừng chính là hung thủ.

Quách Tiểu Phong lo lắng nói.

- Cái gì, chàng nói cái gì? Hoàng Tam thúc, thúc ấy chẳng phải đã chết rồi sao? Thúc ấy sao có thể là hung thủ chứ? Tiểu Phong, có phải là chàng đã nhầm rồi không?

Bạch Nguyệt Quang vội hỏi.

- Mau đến chỗ thi thể của ông ấy, đi, mau lên.

Quách Tiểu Phong không kịp giải thích, vội lao xuống giường đi đến chỗ thi thể của Hoàng Tam.

- Mẽ thúc, Mẽ thúc, mau tỉnh dậy đi.

Quách Tiểu Phong đập cửa phòng của Mẽ thúc. Thấy vậy, Mẽ thúc mới từ từ đi ra.

- Quách công tử, có chuyện gì thế? Trời còn chưa sáng mà, có chuyện gì để sáng mai nói nhé.

Mẽ thúc tuy không thoải mái nhưng cũng không dám đắc tội với Quách Tiểu Phong, bởi vì bây giờ Quách phủ là khách hàng duy nhất của quán trọ này, nếu bọn Quách Tiểu Phong mà đi, quán trọ này sẽ phải đối mặt với vận mệnh đóng cửa.

- Không được, không thể chậm trễ, Mẽ thúc, ta hỏi thúc, thi thể của Hoàng Tam thúc được để ở phòng nào?

- Cái này ta cũng không rõ, song tối qua, hai gia nhân của nhà cậu đến tìm tôi và muốn mượn một phòng mới, lúc đó ta cũng không hỏi nhiều, không biết có phải là đã đặt thi thể ở đó không?

Mễ thúc từ từ nói.

- Là phòng nào?

Quách Tiểu Phong vội hỏi.

- Là phòng số 13.

Không đợi Mễ thúc nói xong, Quách Tiểu Phong chạy nhanh như bay tới phòng số 13.

- Ai, anh bạn này, phong phong hỏa hỏa (ý nói là làm việc gì cũng rất nhanh chóng), thật không chịu nổi, vào trong ngủ tiếp vậy.

Mễ thúc đóng cửa, tiếp tục giấc nồng.

- Peng.

“Peng” một tiếng, cửa phòng số 13 bị Quách Tiểu Phong mở tung.

- Tiểu Phong đừng nôn nóng, thi thể này sao có thể không cánh mà bay chứ?

Bạch Nguyệt Quang thật ra cũng rất sợ hãi vì nếu như vậy thật thì bản thân cô chẳng phải đã nhất thời không đề phòng nên dẫn tới việc hung thủ thực sự trốn khỏi Vương pháp sao.

- Thi thể đã thật sự không còn ở đây rồi.

Quách Tiểu Phong vội nói.

- Cái gì? Sao có thể?

Bạch Nguyệt Quang không tin, thò đầu vào trong, đúng là chỉ nhìn thấy một cái giường trống không, ngoài ra không còn cái gì nữa. Quách Tiểu Phong thầm nghĩ : “ Hoàng Tam lúc này đã cùng đường rồi, nếu mình là ông ta, chắc chắn có thể hoàn thành tâm nguyện của bản thân, sau đó cao chạy xa bay. Nếu nói Hoàng Tam vẫn còn tâm nguyện cuối cùng gì, thì đó là...

- Nguyệt Quang, mau đi gọi thôn trưởng đi, nói ta đã biết hung thủ là ai, còn nữa, bảo mọi người trong thôn tập trung ở nhà Đỗ Bản.

- Vậy còn chàng, chàng sẽ làm gì?

- Đỗ đại ca đang gặp nguy hiểm, ta phải đi cứu huynh ấy.

Nói xong Quách Tiểu Phong vội lao ra ngoài.

- Tiểu Phong, chuyện này rốt cuộc là sao?

Bạch Nguyệt Quang lớn tiếng gọi Tiểu Phong.

- Không có thời gian giải thích, mau đi gọi người đi.

- Chàng cẩn thận đấy.

- Yên tâm đi, ta không thể xảy ra chuyện.

Kẻ mặc áo đen vung dao, chuẩn bị đâm vào chân của Đỗ Bản, nhưng khi dao vừa được vung lên, ánh trăng ngoài cửa sổ phản chiếu lại, chiếu vào mắt của Đỗ Bản, Đỗ Bản đang ngủ nên chỉ cảm nhận có một luồng khí lạnh chiếu vào mắt mình, Đỗ Bản vốn ngủ chưa say, lập tức tỉnh dậy, con dao đó đã đâm xuống rồi, Đỗ Bản linh hoạt nhanh tay đỡ lấy con dao, tay cậu ta đầy máu.

- Xuân Hoa, mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi.

Đỗ Bản dùng cánh tay không bị thương lay người Đỗ đại tẩu. Xuân Hoa cũng vội tỉnh giấc, nhìn thấy sự tình trước mắt thì ngẩn người kinh hoàng. Nhưng, đây không phải là lúc ngẩn người ra như vậy, cô biết,

không chỉ có Đỗ Bân, không chừng ngay cả mình cũng bị giết. Cho nên Xuân Hoa vội lao ra khỏi giường, rồi la lớn:

- Có ai không, giết người, mau đến đây đi...

Thấy vậy kẻ mặc áo đen càng trở nên điên cuồng hơn, ra tay càng kịch liệt hơn. Đỗ Bân vẫn rất thông minh chạy loạn khắp phòng.

- Xuân Hoa, mau chạy đi, mặc kệ ta.

- Không được, không được giết chồng ta, nếu người cần tiền chúng ta sẽ cho, nhưng cầu xin người đừng giết chồng ta.

Xuân Hoa nước mắt đầm đìa.

- Tiền, haha, tiền có thể mua được một mạng người sao? Người đưa tiền cho ta, thử hỏi các người phải có bao nhiêu tiền để đổi được mạng sống của Trương Nhược Danh?

Kẻ áo đen có vẻ rất kích động.

- Người, người không thể là Trương Nhược Danh?

Đỗ Bân nhìn kỹ Hoàng Tam, như bừng tỉnh ngộ, nói tiếp:

- Cậu không chết thì quá tốt rồi, cậu không biết chứ, mấy chục năm nay mẹ cậu đã già đi bao nhiêu. Cậu thật không có lương tâm. Cậu còn muốn giết người, cậu giết ta được thôi, nếu cậu cảm thấy lương tâm không cắn rứt thì cứ giết ta đi. Mấy năm nay nếu không phải mọi người trong thôn tiếp tế cho bác Trương, sợ rằng bà ấy đã chết đói rồi. Cậu là do bà ấy sinh ra nhưng cũng có khác nào là không con không. Cậu chỉ là kẻ bất hiếu mà thôi.

- Người cảm miệng lại cho ta, kẻ giết người như người có tư cách gì để nói chuyện với ta, năm đó người dọa chết ta, ta đã nhẫn nhịn mấy chục năm, cuối cùng hôm nay cũng có thể tính sổ với người, đừng có ở đó phí lời nữa. Chết đi.

Hoàng Tam dường như không thể kiềm chế, điên cuồng lao về phía Đỗ Bân, con dao sắc nhọn cũng sắp đâm trúng Đỗ Bân rồi.....

Kết quả cuối cùng sẽ như thế nào? Hung thủ sao lại là Hoàng Tam? Hoàng Tam sao có thể là kẻ sát nhân? Ông ta và Trương Nhược Danh rốt cuộc có quan hệ gì? Quách Tiểu Phong liệu có kịp tới để cứu Đỗ Bân không? Diễn biến gay cấn vẫn đang ở phía sau, bản thân mình khi dịch bộ truyện này cũng cảm thấy cực kỳ là hồi hộp. Mời các bạn đón đọc chương tiếp theo “Đêm trước khi phá án”.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

36. Chương 36: Đêm Trước Khi Phá Án

Xem ra con dao của Hoàng Tam sắp đâm vào ngực Đỗ Bân rồi. trong thời khắc then chốt, Xuân Hoa nhảy tay cầm lấy đế cây nền liều mạng đánh vào đầu Hoàng Tam, Hoàng Tam trợn mắt, mũi dao lại chuyển hướng về phía Xuân Hoa.

- Con tiện nhân.

Xuân Hoa vô cùng sợ hãi, cô rất sợ Hoàng Tam cầm dao xông vào mình. Hoàng Tam quả nhiên không còn mạnh như trước, ngắt đi, lúc đó Đỗ Bân và Xuân Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

- Đỗ Bân, trước đây chàng đã gây ra tai họa gì vậy, sao có thể sống tiếp đây.

Xuân Hoa ngồi xuống giường, tức giận nói.

- Xuân Hoa, chuyện này dài lắm, nàng xem ta bị thương rồi này, phải tìm đại phu trước đã, không thì, ta khó sống đây.

Thân thể Đỗ Bản đang chảy rất nhiều máu, Xuân Hoa thấy Đỗ Bản nói cũng có lý, tuy sau này không biết sẽ phải sống như thế nào, nhưng Xuân Hoa rất rõ, Đỗ Bản thực sự yêu thương mình, không thì vừa rồi Đỗ Bản đâu có liều mạng bảo vệ mình như vậy, Xuân Hoa căn bản không có lý do để giận Đỗ Bản.

- Được rồi, thiếp đi gọi Triệu đại phu ngay đây.

Rốt cuộc trên thế gian này, người yêu thương cô như vậy, trừ Đỗ Bản, e rằng không tìm được người thứ hai.

- Nhưng, làm gì với hắn ta đây?

Ý của Đỗ Bản là làm gì với Hoàng Tam đây. Xuân Hoa có thể bị phạm tội, Hoàng Tam là nhân vật nguy hiểm, nếu để hắn trong nhà thì không tiện chút nào, cách tốt nhất là mang tới chỗ Quách bồ đầu để cậu ta xử lý. Nhưng bây giờ đang là canh ba nửa đêm, sao có thể quấy rầy người ta, hơn nữa Đỗ Bản lại đang bị thương, đưa Hoàng Tam tới quán trọ cũng là một vấn đề.

Xuân Hoa không hề biết rằng, lúc này, Quách Tiểu Phong đang chạy tới nhà bọn họ. Bạch Nguyệt Quang nhìn bóng Quách Tiểu Phong khuất xa, lắc đầu, lo lắng nhìn về phía trước, còn phải đi gọi người nữa. Bạch Nguyệt Quang trầm nghĩ. Bây giờ đang là giao mùa giữa mùa xuân và mùa hạ, cho nên thời gian vẫn tương đối sớm. Trước tiên Bạch Nguyệt Quang chạy tới nhà thôn trưởng, sau khi đánh thức thôn trưởng, rồi lại bảo thôn trưởng đi đánh thức mọi người trong thôn, nói rằng Quách Tiểu Phong đã tìm ra hung thủ thực sự, Nguyệt Quang muốn đích thân thôn trưởng đi đánh thức người dân cũng là có lý do của cô. Thứ nhất là vì thôn trưởng thân thuộc với người dân trong thôn hơn, lời nói của ông ấy cũng có trọng lượng hơn. Thứ hai là vì bản thân cô đang lo lắng cho sự an nguy của Quách Tiểu Phong, rất muốn Tiểu Phong bình an vô sự. Thứ ba là vì không biết Hoàng Tam đi ra ngoài từ lúc nào. Đỗ Bản và Xuân Hoa ít nhất cũng có thể bị thương nhẹ, cô đến đó cũng có thể giúp họ chữa trị vết thương.

Suy nghĩ vậy, sau khi gọi thôn trưởng, cô lập tức chạy tới nhà Đỗ Bản.

- Ai ...Người trẻ tuổi bây giờ, sao lúc nào cũng phong phong hỏa hỏa thế nhỉ.

Thôn trưởng nhìn theo bóng Nguyệt Quang dần khuất xa, liến vào trong lấy chiêng, tuy bây giờ mọi người đang yên giấc, nên chỉ còn cách dùng cái chiêng này để đánh thức toàn thôn vậy. Còn nhớ lần gần nhất đánh cái chiêng này là lúc đón tết, trên thực tế cái chiêng này một năm cũng không được khua mấy lần.

- Mọi người dậy hết đi, xảy ra chuyện rồi.

Vương Hâm đang ngủ thì mơ hồ nghe thấy tiếng chiêng trống đó, sau khi biết được không phải là đang nằm mơ, cậu ta bật khỏi giường, “ Quách đại ca, tôi biết huynh có thể mà. Ca ca, ca ca dưới tuổi vàng cuối cùng cũng được an ủi rồi”. Vương Hâm tự nhủ, biết được Quách Tiểu Phong đã bắt được hung thủ rồi, cậu ta hận là không thể lập tức biết được hung thủ là ai, cậu ta rất muốn báo thù cho ca ca. Nhanh như bay, Vương Hâm lao ra khỏi phòng. Tinh thần của thím béo mấy ngày nay cũng rất hoang mang, khuôn mặt tươi cười của Nhị Cầu lúc nào cũng vương vấn trong tâm trí, hai ngày nay, thím béo dường như đã khóc cạn nước mắt, người đã gầy đi mấy phần, có thể nói là giảm béo thành công. Nghe thấy lời hô hào của thôn trưởng, mắt của thím béo bỗng nhiên lóe sáng, thím béo muốn xem xem rốt cuộc là kẻ đến tiện nào, sao lại ác độc thế, đã giết chết Nhị Cầu, thím béo cũng vội chạy ra ngoài chạy tới nhà Đỗ Bản.

Quách Thiên Hùng và Vân Nhi vẫn đang ngủ say, sau khi bị thôn trưởng đánh thức, Quách Thiên Hùng bỗng ý thức được Quách Tiểu Phong sắp phá án rồi.

- Tiểu Vân, dậy đi, mau đi thôi, Nhị đệ của chúng ta sắp phá án rồi, cuối cùng đệ ấy cũng có thể phá án, đi. Chúng ta đi xem thế nào, nhưng nhà Đỗ Bản ở đâu nhỉ?

- Ở đầu thôn tây.

Mề thúc bưng đồ ăn sáng đi vào:

- Mau ăn đi, ta cũng muốn xem cậu ấy phá án thế nào.

Bạch Nguyệt Quang đang vội vàng đi tới nhà Đỗ Bản, nhưng giữa đường lại gặp ngay Đỗ Bản và Xuân Hoa

- Đại ca đại tẩu, hai người có gặp Tiểu Phong nhà chúng tôi không? Ai ya, đại ca sao lại chảy nhiều máu thế này?

Bạch Nguyệt Quang trông thấy bộ dạng của Đỗ Bản như vậy thì biết rằng Quách Tiểu Phong đã suy đoán không sai, hung thủ đúng là Hoàng Tam.

- Chúng tôi phải đi tìm Triệu đại phu. Phải rồi, Quách huynh đệ đang ở nhà chúng tôi với hung thủ.

Xuân Hoa lòng như lửa đốt, Đỗ Bản đã bị mất máu quá nhiều.

- Mau về nhà, muội sẽ chữa trị cho Đỗ đại ca, tìm Triệu đại phu làm gì nữa.

- Ô, ô, đệ muội, muội biết y thuật sao, thật không đơn giản.

Quả thật lúc này Xuân Mai đang rất lo lắng, nếu Đỗ Bản mà có mệnh hệ gì thì cô không biết phải sống những ngày tháng tiếp theo như thế nào.

- Đỗ đại tẩu, tẩu đừng quá lo lắng, Đỗ đại ca chỉ là bị mất máu quá nhiều thôi, sẽ hôn mê một lúc, sẽ không nguy hại đến tính mạng đâu, phiền đại tẩu chạy về nhà lấy băng vải, giờ muội phải băng bó vết thuốc cho Đỗ đại ca.

Nghe Bạch Nguyệt Quang nói vậy, Xuân Hoa vội vã chạy về nhà.

- Đỗ đại tẩu, sao tẩu lại về nhà? Đỗ đại ca sao rồi?

Quách Tiểu Phong thấy Xuân Hoa chạy về thì tưởng rằng Đỗ Bản đã xảy ra chuyện.

- Ai, không kịp giải thích, Quách huynh đệ, thê tử cậu cũng tới rồi, cậu đi xem xem.

Nói xong Xuân Hoa vội cầm băng vải đi ngay

- Nguyệt Quang, Nguyệt Quang, Đỗ đại ca sao rồi?

Quách Tiểu Phong quan tâm hỏi.

- Không có gì nguy hại cả, đều là vết thương bên ngoài, nghỉ ngơi mấy ngày là khỏi. Chàng ra ngoài đi, thiếp phải băng bó vết thương cho Đỗ đại ca, không muốn có người làm phiền.

- Được được được, chỉ cần Đỗ đại ca không sao, muốn ta làm gì cũng được.

- Đây, có ai không?

Vương Hâm là người đầu tiên chạy tới nhà Đỗ Bản.

- Có có có, thật không ngờ Vương huynh đệ ở xa nhất lại là người đến sớm nhất.

Quách Tiểu Phong trông thấy Vương Hâm hò hời nói.

- Quách đại ca, tôi đã suy nghĩ rồi, tôi cũng chẳng còn gì để vương vấn ở sơn thôn này nữa, tôi muốn theo đại ca, đi ra ngoài mở rộng tầm mắt sẽ tốt hơn. Phải rồi, hung thủ là ai vậy? Tại sao nó phải giết ca ca tôi?

Vương Hâm vội hỏi.

- Đúng đó, hung thủ là ai, tại sao phải hại chết Nhị Cầu của ta?

Thím béo cũng đã đến.

- Mọi người đừng sốt ruột, đợi mọi người đến đông đủ, tôi sẽ bắt hung thủ cho mọi người.

Quách Tiểu Phong về mặt bí mật nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

37. Chương 37: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (1)

Cuối cùng Quách Tiểu Phong cũng đã tới nhà Đỗ Bản, trải qua cuộc vận lộn khó khăn, vợ chồng Đỗ Bản khó khăn lắm mới thoát khỏi sự khống chế của Hoàng Tam. Bạch Nguyệt Quang cũng đã thông báo cho

thôn trưởng để tập trung mọi người ở nhà Đỗ Bản, Vương Hâm và thím béo là hai người đầu tiên chạy tới đây. Trong nhà Đỗ Bản, Hoàng Tam đã bị trói, hân cũng đã tỉnh lại.

- Vương Hâm, hung thủ mà cậu nói, bây giờ đang bị trói trong nhà Đỗ Bản đó, ta dẫn các người đi xem.

Quách Tiểu Phong nói.

- Được, để tôi đi xem nó, xem tôi trừng trị nó thế nào.

Wương Hâm cảm phẫn nói.

- Ai, không được khinh xuất, là một Bồ đầu, tuy bây giờ đang đi nghỉ, nhưng ta vẫn có nghĩa vụ bảo đảm sự an toàn của phạm nhân. Vương Hâm, hậu sự của ca ca cậu thế nào rồi?

- Ủ, hậu sự cũng xong xuôi rồi.

Wương Hâm cúi đầu nói.

- Cái gì, ca ca cậu làm sao?

Thím béo kinh ngạc hỏi.

- Ca ca của cậu ấy cũng bị hại chết, có điều khi đó ta sợ ảnh hưởng không tốt nên không thông báo cho mọi người

Quách Tiểu Phong nói.

Mọi người theo Quách Tiểu Phong vào nhà Đỗ Bản, chỉ thấy trong phòng đầy vết máu của sự vật lộn.

- Quách Tiểu Phong, cậu thả ta ra, cậu có tư cách gì để bắt ta? Bọn họ đã từng muốn giết ta, sao cậu không đi bắt bọn họ?

Hoàng Tam la hét như bị điên loạn.

- Hoàng Tam thúc, tuy ông trông nom ta từ nhỏ cho đến lớn, nhưng ông cũng không thể lấy thân phận của một hung thủ giết người để la hét với ta.

Quách Tiểu Phong lạnh lùng nói.

- Hừ, vất vả trông nom cậu từ nhỏ tới giờ, không ngờ lại nuôi phải một con sói mất trắng.

- Haha, việc này ông còn trách người khác sao, Hoàng Tam thúc, ta tôn trọng ông nên mới gọi ông một tiếng Hoàng Tam thúc, nếu không phải ông đã giết họ, thì hôm nay đâu có bị trói ở đây? Tất cả đều là do ông tự làm tự chịu thôi.

- Đúng vậy, là ta đã giết bọn họ, nhưng chuyện của năm đó thì sao, cậu nói đi?

Hoàng Tam kích động nói.

- Nhược Danh, người là Nhược Danh đúng không?

Thím béo cuối cùng cũng hồi ức lại chuyện năm xưa bèn lên tiếng.

- Bà không biết sao, bao nhiêu năm nay, con trai bà đã hại tôi thê thảm như thế nào, bao nhiêu lần tôi đã nằm mơ thấy ngôi miếu tối tăm đó, còn cả tiếng hù dọa của Đỗ Bản nữa, mỗi lần nhớ lại tiếng kêu đó, tôi đã rất sợ hãi, tôi sợ giả chết, rồi lại sống lại, nỗi khổ này các người sao có thể hiểu được chứ? Các người đều đáng chết. haha, ta đã giết hai người, ta lời rồi. hahaha...

- Người, người rõ ràng là một kẻ điên.

Wương Hâm tức giận nói.

- Vương Hâm, cậu quên tôi đã nói gì với cậu sao, không được kích động, nói gì thì hân cũng là phạm nhân, tôi có nghĩa vụ bảo đảm sự an toàn cho hân.

Quách Tiểu Phong nói.

- Hừ, nếu không phải nể mặt Quách đại ca, hôm nay ta đã đâm vụn nhát dao vào người rồi.

Vương Hâm phần nộ nói.

- Có ai không? Đây là nhà của Đỗ Bản à?

Giọng nói truyền vào là của Quách Thiên Hùng.

- Đại ca, đại ca tới rồi à.

Quách Tiểu phong vội ra nghênh đón, khổng chỉ có vậy, vẫn còn có cả Mễ thúc cùng hai mươi mấy người của Quách phủ cũng tới.

- Vương Hâm, cậu cho Hoàng Tam ra ngoài sân đi, người đông lắm, ta sợ trong này không có chỗ đứng.

- Vâng, tuân lệnh, Quách đại ca.

Vương Hâm như nhận được mệnh lệnh, lập tức chạy vào trong, một lúc sau đã cho Hoàng Tam ra ngoài.

- Đại ca, hóa ra hung thủ là ông ta.

Quách Tiểu Phong chỉ tay vào Hoàng Tam nói với Quách Thiên Hùng.

Nếu có một ngày, bạn nhìn thấy người mà hôm qua vẫn là một xác chết bỗng nhiên lại biến thành hung thủ, tôi nghĩ các bạn chắc chắn sẽ rất kinh ngạc. Không chỉ Quách Thiên Hùng, mà hai mươi mấy người của Quách phủ nhìn thấy Hoàng Tam bị trói thì đều bàng hoàng sửng sốt, vội hỏi Quách Tiểu Phong rốt cuộc là thế nào.

- Chuyện này rất dài, đợi mọi người đến đông đủ đã rồi ta sẽ giải thích cho mọi người biết Hoàng Tam đã giết người như thế nào.

Lúc này, mặt trời đã lên, mọi người lục đục kéo đến nhà Đỗ Bản, trong đó có cả mẹ của Trương Nhược Danh. Không lâu sau, sân nhà Đỗ Bản đã đông kín người, mọi người cũng giống như lần trước, bàn tán sôi nổi. Vẫn là người thanh niên lần trước đứng ra nói:

- Quách bồ đầu, có thật là anh đã bắt được hung thủ không?

- Tôi nói ba ngày bắt được hung thủ, thì sẽ đúng là ba ngày, tôi không nuốt lời đâu.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Đã thấy gì chưa? “Tam đại thần khí” đều đã đổ máu hết rồi, có thể tin lời Quách bồ đầu này không?

Một người trong thôn nói với một người khác.

- Thấy rồi, đến giờ vẫn còn rộn cả người đây, chuyện này lẽ nào là do quỷ thần làm, không thì không thể kì lạ như vậy được.

- Khụ khụ khụ...

Quách Tiểu Phong cố ý ho mấy tiếng, xua tay, ra hiệu muốn mọi người trật tự.

- Mọi người trật tự một chút, Quách đại ca sắp bắt đầu phá án rồi.

Vương Hâm như một trợ thủ của Quách Tiểu Phong, lên tiếng nhắc nhở mọi người. Nghe vậy, mọi người tạm thời yên lặng, hàng trăm con mắt đều đổ dồn vào Quách Tiểu Phong.

- Trước tiên tôi muốn tuyên bố một chuyện, đó là vị tiểu huynh đệ đang đứng cạnh tôi đây, tôi nghĩ mọi người cũng biết, Vương Hâm, ca ca của cậu ấy đã chết hai ngày trước.

Quách Tiểu Phong vừa dứt lời thì đám đông lại xôn xao:

- Tôi đã nói mà, là “Tam đại thần khí” giết người đó, hai ngày trước chẳng phải là gương Hạo Thiên, sau đó là kiếm Diệt Tuyệt đổ máu sao? Ai, vẫn là Thần khí giết người thôi.

Một người rụt rè nói.

- Không sai, tôi cũng cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ chúng ta đã khiến thần linh nổi giận, sớm biết thế này thì đã dùng “Tẩm trư lung” với bọn họ rồi.

Một người khác hồi hận nói. Lúc này mọi người đều đang rất hoang mang.

- Xin mọi người hãy trật tự, nghe sự suy đoán của Quách đại ca.

Vương Hâm lại lớn tiếng một lần nữa, đám người cũng lại trở lại yên tĩnh.

- Thật ra hôm nay gọi mọi người đến đây, chủ yếu là nói với mọi người hai việc, một việc đã nói rồi, còn việc thứ hai, đó là tôi đã tìm ra hung thủ.

Quách Tiểu Phong thông thả nói.

- Hung thủ là ai? Phải “Tắm trư lung” nó mới được.

Một thanh niên lên tiếng.

- Phải, tắm trư lung, tắm trư lung...

Những người tán thành lập tức đồng thanh hô lớn.

- Mọi người trật tự một chút, cậu, xin hỏi một chút, cái chết của Nhị Cửu và Vương Mãnh khiến cậu nhớ tới điều gì?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Nếu nhắc đến Nhị Cửu và Vương Mãnh, đương nhiên chúng tôi sẽ nhớ tới vụ án Trương Nhược Danh bị dọa chết ở trong miếu năm đó, có điều vụ án đó đã bao nhiêu năm nay không có ai phá giải được, chắc đúng là do quỷ thần làm. Bởi vì thi thể của Trương Nhược Danh bị mất tích một cách khó hiểu, cho nên vụ án có vẻ rất thần bí.

Một người trong thôn trả lời.

- Nói hay lắm, kỳ thực rất ly kỳ, hung thủ, chính là linh hồn của Trương Nhược Danh bị dọa chết năm đó.

Quách Tiểu Phong lớn tiếng nói.

- Cái gì, là Trương Nhược Danh sao, điều này cũng không khó giải thích, hóa ra là như vậy. Không phải là quỷ thần tác quái sao?

Một người nói.

- Nhưng tại sao hồn ma của Trương Nhược Danh sớm không đến báo thù, muộn không đến báo thù, mà cứ phải đợi mấy chục năm sau mới trở về báo thù?

Một người khác phát hiện ra điểm nghi vấn nên lập tức hỏi Quách Tiểu Phong.

- Hỏi hay lắm, câu hỏi này cũng đã khiến tôi rất đau đầu, nó đã làm chuyển hướng điều tra của tôi, nhưng tôi muốn giải thích vấn đề này sau. Mọi người còn điểm nghi vấn nào nữa xin cứ nêu ra.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói..

- Tôi, tôi vẫn còn thắc mắc, xin hỏi Quách bồ đầu một chút, Trương Nhược Danh của nhà chúng tôi liệu đã chết thật chưa?

Người hỏi là mẹ của Trương Nhược Danh. Thấy bà ấy gầy gò như củ, hai mắt vô thần, quần áo nhàu nát, nếu Hoàng Tam trông thấy mẹ hần như vậy, không biết hần sẽ nghĩ gì. Quách Tiểu Phong thâm nghĩ.

- Lão đại nương, đứa con như vậy, bác cần hay không cần thì có gì khác nhau chứ? Không chừng cậu ta bây giờ vẫn đang sống ở một nơi nào đó trên thế gian này.

Quách Tiểu Phong đau lòng nói. Người dân trong thôn lại ngỡ vực, Trương Nhược Danh rốt cuộc đã chết hay còn sống, nếu chưa chết, vậy hồn ma cậu ta sao có thể trở về giết người chứ, nếu chết rồi, Quách bồ đầu tại sao vẫn nói Trương Nhược Danh vẫn sống trên đời này.

- Kỳ thực, từ xưa đến nay, không chỉ là loài người, mà cả các loài động vật, khi chúng cảm thấy bản thân gặp phải một sự uy hiếp nào đó, thì sẽ có những phản ứng bản năng của mình. Chẳng hạn như loài bướm, khi trưởng thành trông chúng rất giống hình một chiếc lá, khi gặp nguy hiểm, chúng có thể ngụy trang thành

hình chiếc lá để tránh sự tấn công của kẻ thù, thạch sùng chúng có thể tự làm đứt đuôi mình để thoát chết, hay như giun đất có rất nhiều tim tạng, cho nên dù có bị đứt đôi thì chúng vẫn có thể sống. Cho nên, loài người chúng ta trong lúc gặp nguy cấp cũng có thể có những hành vi giống như thế. Đương nhiên đến Đại Tổng của chúng ta, loại năng lực này của loài người đã dần thoái hóa, loại khả năng mà tôi muốn nhắc tới đó là “giả chết”.

- Giả chết?

Mọi người đồng loạt hỏi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

38. Chương 38: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (2)

- Giả chết?

Mọi người nhất loạt lên tiếng.

- Phải, giả chết, thực ra sự tình khi đó là thế này, Trương Nhược Danh một mình trong ngôi miếu đó, sau khi nghe thấy tiếng hú dọa của Đỗ Bân nên sợ tới mức sống dở chết dở. Mọi người cho là như vậy. Mà sự thực cũng đúng là như vậy, vì Trương Nhược Danh khi đó đúng là đã chết. Chỉ có điều...

Quách Tiểu Phong đang nói, Vương Hâm nói chen ngang:

- Có điều Trương Nhược Danh sau đó đã sống lại.

- Nói đúng lắm, tối hôm đó khi mọi người chôn cất Trương Nhược Danh, Trương Nhược Danh đã sống lại. Cậu ta từ trong quan tài bò ra ngoài, lưu lạc khắp nơi, sau đó đã ở trong nhà một người ở Sơn Tây, phải vậy không?

Quách Tiểu Phong hướng về người quản gia trước đây đã từng ở cùng Hoàng Tam ở Sơn Tây.

- Đúng rồi, cậu đang nói Hoàng Tam à, còn nhớ lúc mới đến thôn chúng tôi, cậu ta nói giọng Tứ Xuyên, chúng tôi nghe không hiểu gì cả.

Gia nhân đó nhớ lại.

- Nếu là như vậy thì tại sao Trương Nhược Danh không về nhà, mà lại lưu lạc đến nơi khác?

Thím béo hiểu kỳ hỏi.

- Hỏi hay lắm, nếu Trương Nhược Danh không mất trí nhớ, đương nhiên sẽ nhớ đường về nhà. Nhưng, tôi nghĩ khi đó Trương Nhược Danh đã mất đi ký ức, cho nên mới lưu lạc tứ phương, cuối cùng đã tới Sơn Tây.

Quách Tiểu Phong nói.

- Phải rồi, khi chúng tôi trông thấy Hoàng Tam gầy gò vì đói, rất muốn biết cậu ta tên gì, nhưng cậu ta lại nói là không biết, sau đó một hộ họ Hoàng thấy cậu ta đáng thương cho nên đã giữ lại nuôi.

Người quản gia đó lại nói tiếp.

- Nhưng sau đó tại sao hẳn lại có thể khôi phục lại trí nhớ?

Vương Hâm tò mò hỏi.

- Chuyện này cũng không đơn giản, có thể là do chịu phải một sự kích động nào đó mà khôi phục được trí nhớ.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đại ca, ca ca có nhớ tối hôm đó lúc chúng ta mới đến sơn thôn này không?

Quách Tiểu Phong nhìn Quách Thiên Hùng hỏi.

- Đương nhiên là nhớ, tối hôm đó mưa rất to, Hoàng Tam đã tìm thấy sơn thôn này, sau đó chúng ta đã vào thôn trú mưa, tiếp đó là tới quán trọ của Mễ thúc.

- Được rồi, tôi nghĩ mọi người đều biết, Trương Nhược Danh này, sau đó đã làm phu xe cho Quách phủ chúng ta. Sơn thôn này nằm ở vị trí ẩn dật, nếu không quan sát kỹ thì không thể phát hiện ra sơn thôn này. Khi ấy hai mấy người chúng ta đều không tìm thấy sơn thôn này, chỉ có Hoàng Tam, rất nhanh đã tìm ra, điều này chắc không phải là trùng hợp chứ. Còn nữa, chúng ta đều biết bộ dạng đáng sợ của Mễ thúc, tối hôm đó, khi ánh chớp lóe lên làm hiện rõ bộ mặt của Mễ thúc, Bạch Nguyệt Quang và Vân đại tẩu đã sợ hãi mà hét lên, ngay cả tôi lúc đó cũng rất hoảng, chỉ có duy nhất Hoàng Tam, vẫn rất bình tĩnh, điều này cũng không được bình thường cho lắm, vậy chỉ có một khả năng, đó là Hoàng Tam đã biết Mễ thúc từ trước, cũng biết trước chủ nhân của quán trọ này có bộ mặt đáng sợ, nên đã có sự chuẩn bị tâm lý. Còn một điểm nữa khiến ta suy nghĩ, Thiên Lễ từng nói Hoàng Tam hình như rất thích gương, thực ra Hoàng Tam không hề thích gương, mà là đang tìm một chiếc gương khác có hình dạng giống gương Hạo Thiên, mọi người nhớ chứ, Hoàng Tam chơi thân với Trịnh Kính Tử- một người rất giỏi chế tạo ra các loại gương. Cho nên ngay từ đầu, Hoàng Tam đã chuẩn bị một chiếc gương có vẻ ngoài rất giống với gương Hạo Thiên. Đương nhiên khi ấy ông ta vẫn chưa có ý định giết người, song sau khi ở lại sơn thôn này, Hoàng Tam mới hạ quyết tâm thực hiện kế hoạch báo thù.

- Cứ coi như đúng là như vậy, vậy sao đệ lại biết Hoàng Tam thúc hoặc là Trương Nhược Danh có liên quan đến vụ án này?

Quách Thiên Hùng tò mò hỏi.

- Thật ra, lúc đầu đệ cũng không nghi ngờ Hoàng Tam, bởi vì đệ luôn cho rằng hung thủ là người của thôn này, đệ như một con ruồi không đầu bay loạn xạ, còn tự trách bản thân, mãi cho tới tối hôm đó, sau khi Nguyệt Quang trách đệ, khuyên đệ phải kiên định với cách suy luận của bản thân. Tuy từ lúc bắt đầu, đệ vẫn tin rằng việc này là do người làm, nhưng sau đó đệ cũng dần dần tin vào chuyện ma quỷ. Nguyệt Quang nói đệ phải giữ vững cách nghĩ của bản thân, do vậy đệ đã nhớ lại suy luận ban đầu. Qua lời kể của gia nhân đệ biết được Hoàng Tam đã một mình đi lên đỉnh núi, giống như bị trúng tà vậy. Nếu Hoàng Tam thúc đúng là bị trúng tà thì theo đệ nghĩ điều này là không thể, cho nên đệ đoán rằng Hoàng Tam thúc là giả vờ bị quỷ thần làm, tiếp đến đệ liên tưởng đến biểu hiện của Hoàng Tam thúc lúc mới đầu tới sơn thôn, tất cả chân tướng cuối cùng cũng dần dần lộ ra.

Quách Tiểu Phong vui vẻ nói.

- Mọi người còn điểm nghi vấn nào không?

- Còn, nồi canh rau rừng đó, lúc đầu là tôi nấu cho Quách đại ca ăn, sao hắn có thể biết cuối cùng có thể được ca ca tôi ăn chứ?

Vương Hâm hỏi.

- Nếu mục tiêu của hắn vốn không phải là ca ca cậu, mà là chính chúng tôi thì sao nhỉ?

Quách Tiểu Phong hỏi vặn lại.

- Nếu chúng ta chết, kiếm Diệt Tuyệt lại bị đổ máu, cậu nghĩ xem người dân trong thôn sẽ nghĩ sao?

Quách Tiểu Phong lại tiếp tục truy vấn.

- Nếu chúng ta đều chết, kiếm Diệt Tuyệt đổ máu, đương nhiên có thể cho rằng là “Tam đại thần khí” giết người.

Vương Hâm buột miệng nói.

- Nói đúng lắm, cho nên mục tiêu của hung thủ không phải là ca ca cậu, mà là chúng ta. Như vậy, sau đó nó có thể dễ dàng giết tiếp Đỗ Bản mà không sợ bị nghi ngờ.

- Nhưng, có nằm mơ nó cũng không ngờ rằng người bị đầu độc không phải là chúng ta mà lại là ca ca của cậu, cho nên nó giả là oan hồn Trương Nhược Danh và lợi dụng câu chuyện về “ Tam đại thần khí” giết người để che mắt mọi người. Đáng tiếc, qua câu chuyện của thôn trưởng lão, ta biết được người có liên quan đến vụ án này chỉ có Đỗ Bản, nên đã vội chạy đến bảo vệ Đỗ đại ca, vậy nên Hoàng Tam không có cơ hội hạ

thủ. Nhưng Hoàng Tam cũng rất thông minh, đã không thể hạ thủ với người khác, thì lại hạ thủ với chính mình. Bao nhiêu năm nay, Hoàng Tam chỉ cần nhớ lại âm thanh hù dọa của Đỗ Bản năm xưa, theo bản năng hẳn có thể rơi vào trạng thái giả chết, hẳn tin rằng từ trạng thái giả chết có thể tỉnh lại. Làm như vậy có tác dụng gì? Một, làm lạc hướng suy đoán, hai người bị chết trước đó đều là người của thôn này, bây giờ một người bên ngoài bị chết, người bình thường nhất định sẽ cho rằng là quỷ thần làm. Thứ hai, thoát khỏi sự hiềm nghi, có ai lại nghi ngờ hung thủ là một người đã chết? Đây cũng là chỗ thông minh của Hoàng Tam. Diệt kẻ hay như vậy, Hoàng Tam có chi lại không làm chứ? Nhưng, Hoàng Tam đã phạm phải mấy sai lầm chí mạng. Thứ nhất, trước lúc chết Hoàng Tam có nói là hồn ma của Trương Nhược Danh đến tìm ông ta. Ông ta chưa từng gặp Trương Nhược Danh, vậy sao có thể nói hồn ma của Trương Nhược Danh tới giết ông ta? Đây chính là chỗ sơ hở thứ nhất của ông ta. Sai lầm thứ hai, Hoàng Tam căn bản không nên giả chết, vì nếu tỉnh lại chúng tôi sẽ biết ngay hẳn là hung thủ. Nếu hẳn không tỉnh lại, thì sẽ bị chúng tôi giải phẫu khám nghiệm tử thi, cho nên Hoàng Tam đường cùng, chỉ có thể nhân lúc bọn ta ngủ say để lén ra ngoài đi giết Đỗ Bản, không may chưa kịp ra tay với Đỗ đại ca và Đỗ đại tẩu thì hẳn đã bị hai người họ đánh ngất.

- Nói như vậy hung thủ đúng là Hoàng Tam, hẳn đâu mang ra đây để chúng tôi xem xem.

Một thôn dân lớn tiếng nói.

- Được.

Vương Hâm nói xong thì đi khiêng Hoàng Tam đang bị trói đến.

- Nhược Danh, đúng là con sao, thật sự là con sao?

Trương thẩm vừa trông thấy Hoàng Tam thì nước mắt dàn giữa, Hoàng Tam cũng nhận ngay ra người đàn bà đó là mẹ mình.

- Mẹ mẹ, con tưởng mẹ đã mất rồi.

Hoàng Tam cũng òa khóc, ngược nhìn người mẹ đang đứng trước mặt, nhớ ra bao nhiêu năm nay chưa phụng dưỡng mẹ được ngày nào, trái lại đã khiến bà phải chịu bao khổ cực.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

39. Chương 39: Cái Chết Của Hoàng Tam

-Mẹ , xin hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu này, xin lỗi, mẹ...

Hoàng Tam nói xong khẽ cười rồi nhắm mắt, tất cả diễn ra trong chớp mắt, Quách Tiểu Phong căn bản không kịp trở tay.

Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng đã nói ra hung thủ của toàn bộ vụ án này là Trương Nhược Danh, cũng tức là Hoàng Tam, đồng thời đã phá giải được nghi vấn của mọi người trong thôn, người kích động hơn cả chính là mẹ của Hoàng Tam.

- Nhược Danh, con đúng là Nhược Danh của ta sao? Bao nhiêu năm nay sao con không về thăm ta.

Trương thẩm có thể gầy yếu đang run lên. Hoàng Tam cuối cùng cũng hiểu ra hẳn thực sự đã sai, biết mình là kẻ bất hiếu. Chon nên hẳn quyết định có đánh chết cũng không chịu thừa nhận mình là Trương Nhược Danh. Hoàng Tam khóc lóc nói:

- Vị đại thẩm này, đại thẩm nhận nhầm người rồi, tôi là Hoàng Tam, không phải là Trương Nhược Danh gì đâu.

- Không, con là Nhược Danh của ta, tuy ta già rồi, nhưng chưa hồ đồ tới mức không nhận ra con trai mình, cho dù người có thừa nhận hay không, ta cũng coi người là con trai của ta, nếu người gặp được con trai ta, xin hãy nói với nó rằng, là ta không tốt, không thể bảo vệ nó, nhưng nó cũng không thể tùy tiện giết người như vậy được, Đại Tổng chúng ta là có Vương pháp, không phải muốn làm gì thì làm, là ta không tốt, đã

không dạy dỗ nó. Nhưng , ta có một câu cuối cùng dạy con : “ Lấy việc thiện để trị cái ác”, con nghe rõ chưa? Nhược Danh?

Hoàng Tam lúc này đã nói không thành tiếng, hẳn rất muốn nói với lão phu nhân trước mặt rằng hẳn chính là Nhược Danh- con trai của bà, nhưng hẳn không thể, cuối cùng hẳn cũng hiểu tại sao Đỗ Bân lại nói hẳn là kẻ không có lương tâm. Bản thân mình trước đây thật u muội, dù nói thế nào, dù ngày trước bọn họ có gây ra lỗi lầm gì, rốt cuộc cũng chỉ là trẻ con mà thôi. Mình bây giờ đã gần bốn mươi tuổi mà lại đi trả thù với trẻ con sao, mình thật nhỏ nhen.

- Quách Bồ đầu, cậu nói tiếp đi, ta hơi mệt, muốn về nhà nghỉ ngơi, nhớ không được để hung thủ thoát khỏi Vương pháp đâu.

Trương thẩm ghen ngào nói, bà biết người đang bị trói trước mặt mình chính là con trai bà sinh ra, mấy chục năm nay đêm nào bà cũng mộng nhớ con.

- Trương thẩm, có cần ai đưa đại thẩm về không? Đại thẩm yên tâm, ta là Bồ đầu, tuyệt đối không để hung thủ thoát tội đâu.

Quách Tiểu Phong đau lòng, đúng là “Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ”.

- Không cần đâu, ta tự về được, khụ khụ khụ....

Trương thẩm quay đầu chuyển người, bà ấy không thể tiếp nhận sự thực con trai mình là một phạm nhân giết người. Một bước, hai bước, chậm rãi đi về nhà. “Mẹ, xin lỗi, con trai bất hiếu, con trai bất hiếu”. Hoàng Tam nhìn theo bóng của Trương Thẩm đang dần xa mà đau đớn lòng.

Trương Thẩm bước từng bước nặng nhọc trên đường, hai mắt vô thần, y phục nhàu nát. “Nhược Danh, trước đây ta không quan tâm con, cũng không dạy dỗ con, sau khi chết, ta nhất định phải quan tâm con hơn, nhất định phải dạy bảo con nên người, trở thành một nhân tài của Đại Tống chúng ta, chúng ta có thể sống những ngày tháng tốt đẹp. Ánh bình minh chiếu xuống khắp nơi nhưng vẫn xưa đi được sự u ám trong lòng Trương thẩm, tìm bà như đã chết rồi. Thật ra khi vừa mới rời đi, Trương thẩm đã đưa ra một quyết định, đó là kết thúc sinh mệnh của bản thân, vì con trai gây nghiệp chướng, một mạng đổi một mạng, con trai đã giết hai mạng người, vậy nhà họ Trương cũng phải trả hai mạng người, hy vọng ở kiếp sau con trai mình không tiếp tục rơi vào con đường tội lỗi nữa, trong vụ án này, người bị hại đau đớn nhất chính là Trương thẩm. Trương thẩm về tới nhà, ngôi nhà rách này bà đã ở mấy chục năm, có thể nói là phần lớn cuộc đời đều ở đây. Từ khi bà ấy và Trương thúc kết nghĩa phu thê, đến lúc sinh được đứa con trai, nhưng bỗng nó gặp nạn mà chết, Trương thúc chết không nhắm mắt.

- Ông à, tôi sắp đưa con trai đến gặp ông đây, ông phải đợi mẹ con tôi đây...

Trương thẩm đã làm cho mình một bữa cơm thịnh soạn, rau rừng, rượu trắng và cơm, đối với người khốn cùng như Trương thẩm mà nói, bữa cơm đó thịnh soạn như cơm ngày tết vậy, ăn xong bữa cơm trưa, Trương thẩm rửa bát, quét nhà, sau đó thay một bộ y phục sạch sẽ. Cầm lấy con dao thái, cửa một nhát vào cổ tay.

- Nhược Danh, mẹ sẽ dẫn con đi.

Đây là câu cuối cùng mà Trương thẩm nói.

Lúc này, đã là gần chập tối, buổi suy đoán của Quách Tiểu Phong cũng đã kết thúc lâu. Hoàng Tam bị đưa tới quán trọ, không nói một lời nào. Tục ngữ có câu “ Mẩu tử liên tâm”(tình mẩu tử sâu nặng) quả không sai, Hoàng Tam bỗng nhiên cảm thấy hình như mẩu thân đã xảy ra chuyện.

- Tiểu Phong, Tiểu Phong...

Hoàng Tam gọi như điên dại.

- Chuyện gì thế?

Quách Tiểu Phong nghe thấy tiếng Hoàng Tam thì cứ ngỡ ông ta đã xảy ra chuyện gì, lập tức chạy lại.

- Mẹ ta, mẹ ta đã xảy ra chuyện, ta có linh cảm, cầu xin cậu hãy thả tôi ra, để tôi đi gặp mặt mẹ tôi lần cuối, cầu xin cậu đấy...

Nói xong Hoàng Tam quỳ lạy van xin Quách Tiểu Phong.

- Đừng đừng đừng, ông là thúc thúc của ta, được, nhưng ta phải dẫn ông đi, ông tẩu thoát thì ta biết ăn nói sao đây.

Quách Tiểu Phong cảm thấy mẫu tử gặp nhau trước lúc sinh tử cũng là chuyện nên làm, với yêu cầu hợp tình hợp lý này, Quách Tiểu Phong không có lý do để cự tuyệt, huống hồ bây giờ hẳn không phải là Bồ đầu, không có gì gọi là làm trái với nguyên tắc cả, cho nên vui vẻ đáp ứng.

- Nguyệt Quang, ta đưa Hoàng Tam thúc về nhà một chuyến, nòng đi cùng không? Gọi luôn cả đại ca và đại tẩu nữa.

- Được, mau đi thôi.

Không lâu sau, Quách Thiên Hùng, Vân Nhi, Bạch Nguyệt Quang, Quách Thiên Lễ và mấy người nhà họ Quách nữa đều đã có mặt.

- Mọi người là đang đi chơi, thế này đi, đại ca đại tẩu, cả ta và Nguyệt Quang, Thiên Lễ...

Quách Tiểu Phong vẫn chưa nói xong thì nhìn thấy ánh mắt trông chờ của Mạnh Kiều.

- ...cả Mạnh Kiều nữa đi là được, những người khác ở quán trọ đợi nhé.

Quách Tiểu Phong nói xong, Mạnh Kiều lộ ra gương mặt hồ hởi:

- Quách đại ca, muội biết huynh là người tốt nhất mà.

Quái lạ, sao bỗng chốc lại gọi những người này, cảm giác hơi kỳ lạ, Quách Tiểu Phong nghĩ thầm, trong lòng Quách Tiểu Phong lại nổi lên một dự cảm bất an.

Cứ như vậy, đoàn người bảy tám người đi tới nhà Hoàng Tam, Hoàng Tam dừng lại trước một ngôi nhà đồ nát, năm đó khi ông ta đi, căn nhà này cũng tạ được, nhưng sau mấy chục năm, giờ chỉ trông thấy mái tranh điêu tàn khôn tả. Hoàng Tam do dự một lúc, cuối cùng đẩy cửa đi vào, nhưng...hắn ngẩn người...bởi vì mẫu thân đã đi trước hắn một bước, căn nhà rất sạch sẽ, gập chân nền có kê một tờ giấy, trên đó viết: “Nhược Danh, mẹ biết con sẽ quay về, ta dưới suối vàng cũng nhắm mắt xuôi tay”.

- Mẹ mẹ, xin lỗi, xin lỗi, con trai bất hiếu, con đến muộn rồi, con là Nhược Danh, con là Trương Nhược Danh. Mẹ, mẹ mở mắt nhìn con đi, mẹ đừng nóng lòng, trên đường tới suối vàng mẹ đi chậm một chút, con đến dẫn mẹ đây.

Nói xong Hoàng Tam cầm lấy con dao, đâm vào cổ mình...Hoàng Tam khẽ cười rồi nhắm mắt, tất cả xảy ra trong nháy mắt, Quách Tiểu Phong căn bản không kịp trở tay.

Cuối cùng, hung thủ sát nhân Hoàng Tam và mẹ hắn đã chết một cách thê thảm, nữ nhân chứng kiến đều rơi nước mắt.

- Chúng ta chôn cất Hoàng Tam thúc và Trương thẩm cho cẩn thận, hy vọng họ dưới cửu tuyền được an ủi phần nào.

Quách Tiểu Phong thương tâm nói.

Trong vụ án này vẫn còn một điểm nghi vấn cuối cùng vẫn chưa được giải quyết, đó là, Hoàng Tam rốt cuộc là đã khiến “Tam đại thần khí” đổ máu như thế nào mà thần không hay quỷ không biết, từ đó làm sống lại truyền thuyết “Tam đại thần khí” giết người ?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Địch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

40. Chương 40: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (3)

Sau khi Trương thẩm đi, Quách Tiểu Phong háng giọng:

- Mọi người vẫn còn vấn đề nào nữa không?

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng một thôn dân đứng ra nói:

- Quách Bồ đầu, cứ cho là cậu nói có lý đi, nhưng nếu “Tam đại thần khí” không thể vô duyên vô cớ đổ máu, nếu tất cả những việc này đều do Hoàng Tam sắp đặt để gây sự huyền bí, vậy, nếu không phải là do hắc cố ý gây ra, có phải là thôn chúng tôi có thể sẽ phải chịu sự nguyên rửa không?

Người đó lo lắng nói.

- Nếu tất cả những việc này đều do Hoàng Tam hoặc là Trương Nhược Danh cố ý tạo ra thì sao nhỉ?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Có chuyện gì thế? Náo nhiệt quá?

Bạch Nguyệt Quang từ trong phòng đi ra, cô vừa băng bó giúp Đỗ Bản, trông có vẻ rất mệt mỏi.

- Đỗ đại ca sao rồi?

Quách Tiểu Phong quan tâm hỏi.

- Không sao, Đỗ đại tẩu đang ở trong chăm sóc cho Đỗ đại ca, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là khỏe lại thôi.

- Tốt quá rồi, Nguyệt Quang vất vả cho nàng rồi.

- Chàng tiếp tục nói ra suy đoán của chàng đi.

Quách Tiểu Phong lại háng giọng:

- Trước tiên tôi sẽ đi phân tích chuyện “Tam đại thần khí” đổ máu, kỳ thực ngay từ đầu khi Hoàng Tam giết Nhị Cầu, hắc đã giữ lại một ít máu của Nhị Cầu, máu được in trên “Tam đại thần khí” cũng đều là máu của Nhị Cầu.

- Ồ...

Đám đông sững sốt như sự tĩnh lặng.

- Nếu đúng là như vậy, thì vấn đề nguồn gốc của vết máu kia đã được giải quyết, vậy Hoàng Tam đã in vết máu lên “Tam đại thần khí” như thế nào mà thần không hay quỷ không biết?

Vương Hâm hiếu kỳ hỏi.

- Đầu tiên là nói đến bộ thần khí thứ ba, cũng chính là búa Lưu Tinh, thật ra rất đơn giản, sau khi Hoàng Tam giả điên, sau khi lên sau núi một vòng thì đã quay về cổng thôn nơi có đặt “Tam đại thần khí”, sau đó lấy máu của Nhị Cầu đã được chuẩn bị từ trước dấy lên tay hắc, tiếp đến là in lên trên búa Lưu Tinh.

- Nhưng, vạn nhất có người khi ấy đi qua và nhìn thấy thì chẳng phải âm mưu của hắc sẽ bị bại lộ sao? Sao hắc dám làm vậy chứ?

Một người khác tiếp tục hỏi.

- Mọi người phải nhớ rằng, Hoàng Tam hiện giờ đã bị điên, làm gì cũng có thể bị suy cho đó là hồn ma của Trương Nhược Danh, hơn nữa hắc căn bản không cần suy cho đó là hồn ma của Trương Nhược Danh, bởi vì hắc chỉ cần tiếp tục giả vờ điên, sau đó nói là bị hồn ma của Trương Nhược Danh dọa chết thì âm mưu của hắc coi như thành công. Hoàng Tam không những không sợ bị người nhìn thấy, mà còn hy vọng bị người nhìn thấy. Về việc bộ Thần khí thứ ba đổ máu, mọi người còn nghi vấn nào không?

Đám đông tỏ vẻ không còn hoài nghi gì về bộ thần khí thứ ba đổ máu, vì sự phân tích của Quách Tiểu Phong rất hợp tình hợp lý.

- Nếu mọi người không có vấn đề gì, vậy tôi sẽ giải thích quá trình đổ máu của bộ thần khí thứ hai- kiếm Diệt Tuyệt. Kỳ thực khi tôi và Nguyệt Quang nói chuyện đi điều tra về kính Hạo Thiên, Hoàng Tam đã đứng ngoài nghe trộm, hắc sớm đã chú ý tới hành động của chúng tôi, khi chúng tôi ra ngoài, hắc cũng bám theo sau. Nhưng rất trùng hợp, chúng tôi đang điều tra sơ bộ một lúc thì được Vương Hâm gọi về nhà. Vì sợ nếu bám sát quá gần sẽ bị tôi phát hiện, nên Hoàng Tam luôn giữ một khoảng cách khá xa. Tôi nghĩ là vì một lúc sơ xuất không chú ý, Hoàng Tam đã để mất tung tích của bọn tôi, nhưng điều này rất hợp ý của

Hoàng Tam. Một vấn đề khiến tôi đau đầu là, hung thủ sao có thể bảo đảm không bị người khác phát hiện, không biết mọi người có chú ý hay không, hôm mà kiếm Diệt Tuyệt đổ máu, cũng chính là ngày 15, tôi đã hỏi Vương Hâm là vào ngày 15 sơn thôn này có hoạt động gì đặc biệt hay không? Cậu ấy đã trả lời rằng: “Nếu là trước đây, cứ vào ngày 15 người dân trong thôn lại đến miếu Ngũ Hiền sau núi để bái Đại đế Ngũ Hiền, cầu gió thuận mưa hòa, vụ mùa bội thu, nhưng từ sau khi ngôi miếu đó xảy ra những chuyện kì quái, thì mấy năm trở lại đây hoạt động đó không còn tồn tại nữa”. Không sai, cậu ấy nói không sai, hung thủ không thể mạo hiểm in máu lên kiếm Diệt Tuyệt để rồi bị người phát hiện. Cho nên hung thủ không thể là người của thôn này, trừ khi nó đã từng là người ở đây, biết được sơn thôn này có hoạt động đó, cứ đến ngày 15, là nó có thể xác định người trong thôn không thể đi qua đây, cho nên nó mới dám to gan và yên trí làm kiếm Diệt Tuyệt đổ máu mà không sợ bị phát hiện.

- Nhưng, không phải là tôi đã dẫn hai người về nhà sao? Hắn không thể không nhìn thấy, nếu hắn nhìn thấy tôi thì có thể biết hoạt động đó đã bị xóa bỏ, như vậy cũng không thể in vết máu vào Thần khí nữa.

Wương Hâm hoài nghi hỏi.

- Nếu hắn trông thấy cậu, đương nhiên sẽ không thể làm như vậy, đáng tiếc, hắn lại không trông thấy cậu, khi đó do không chú ý nên hắn đã không thấy bóng dáng chúng tôi đâu, sau đó hắn trực tiếp đến và giúp Thần khí đổ máu, tôi nói không sai chứ Hoàng Tam thúc?

Quách Tiểu Phong đắc ý hỏi.

- Đúng vậy, vì biết cậu thông minh, cho nên lúc đầu mới để kiếm Diệt Tuyệt đổ máu, ta biết sớm muộn gì cậu cũng điều tra ra chân tướng, nên muốn tìm cơ hội thử tiêu cậu và Bạch Nguyệt Quang.

Hoàng Tam nói.

- Sau đó ông đã theo bọn ta, mãi cho tới khi phát hiện ra Vương Hâm, ông biết thời cơ đang đến, nhưng, vận may của ông có vẻ như không chỉ tốt như thế, vì trên đường đi ông còn phát hiện ra một loại cỏ, ăn vào có thể khiến người ta bị ngộ độc, cứ vậy về đến nhà Vương Hâm.

- Không sai, sau đó ta mới phát hiện ra đây chính là nhà của Vương Mãnh năm xưa.

- Cho nên ông đã nổi thú tính, nhân lúc Vương Hâm không chú ý, đã hạ độc vào nồi canh đó, muốn hạ độc tất cả chúng tôi, nào ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ông chỉ hạ độc được một mình Vương Mãnh, cho nên ông đã tương kế tựu kế, cứ cho là không giết được chúng tôi, nhưng Vương Mãnh cũng chính là một trong những mục tiêu của ông, đây gọi là “Tái ông mất ngựa, trong họa có phúc”.

- Haha...Quách Tiểu Phong, không ngờ lại bị cậu đoán ra hết. Không sai, mục tiêu ban đầu của ta chính là cậu, trong lúc theo sau Vương Hâm, ta đã phát hiện ra một loại cỏ độc mà hồi bé mẹ ta bảo là tuyệt đối không được động vào, người trong thôn đều gọi nó là cỏ hoan lạc, nghe nói ăn vào sẽ chết người, vô cùng nguy hiểm, nhưng ta có nằm mơ cũng không ngờ nó lại hiệu quả như vậy.

Hoàng Tam cúi đầu nói.

- Về việc kiếm Diệt Tuyệt đổ máu, mọi người còn vấn đề nào không? Xin cứ nêu ra. Thật ra sau đó tôi mới ngộ ra rằng, Hoàng Tam rời sơn thôn này từ nhỏ, cho nên ông ta cứ ngỡ rằng sơn thôn vẫn duy trì hoạt động cầu phúc đó, vậy nên ông ta mới xác định vào thời điểm đó ở nơi đặt Tam đại thần khí sẽ không thể có người, nhưng may cho ông ta là sự thực cũng đúng là như vậy. Theo tôi được biết, vào buổi trưa, rất ít người qua lại chỗ đó, mà trước đó một đêm lại xảy ra lở đá, mọi người đều đã đi dọn đường cả. Cho nên mới nói, vận may của Hoàng Tam hôm đó là rất lớn. Vừa may không có người đi qua, và cũng vừa may tìm thấy cỏ hoan lạc.

Quách Tiểu Phong phân tích.

- Còn về vết máu trên gương Hạo Thiên, Nguyệt Quang, nàng hãy nói một chút về nguồn gốc của vết máu trên gương Hạo Thiên đi.

- Vâng, vết máu trên gương Hạo Thiên là được in lên vào khoảng tối ngày 14 cho đến nửa đêm hôm chúng tôi mới vào sơn thôn này. Song tôi thấy rất khó hiểu vì tối hôm đó mưa rất to, tại sao vết máu trên gương Hạo Thiên lại không bị nước mưa rửa đi.

Về điểm này Bạch Nguyệt Quang cũng không hiểu, vội nắm lấy cơ hội này hỏi Quách Tiểu Phong.

- Sau khi Hoàng Tam dùng gương Hạo Thiên giết chết Nhị Cửu, máu của Nhị Cửu đã in lên gương Hạo Thiên, sau đó ông ta đem gương Hạo Thiên về quán trọ, đợi đến khi mưa tạnh thì lại đặt nó ở vị trí cũ là được.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần II: Chuyện Ma Quái Ở Sơn Thôn

41. Chương 41: Suy Đoán Của Quách Tiểu Phong (4)

- Kỳ thực có một vấn đề rất then chốt, đó là Hoàng Tam rốt cuộc là khi nào mới quyết định báo thù Nhị Cửu, Vương Mãnh và Đổ Bân ba người họ.

Quách Tiểu Phong tỷ mỉ nói.

- Không phải là sau khi vừa tới sơn thôn này sao?

Một thôn dân hỏi.

- Không phải vậy, bởi vì lúc đó chúng tôi tính là chỉ lưu lại sơn thôn này một đêm thôi, giả dụ cậu trở về quê hương sau bao năm xa cách, nhưng chỉ có thể lưu lại một đêm, vậy cậu sẽ làm gì?

- Nếu là tôi, tôi sẽ đi xem xem quê cũ đã thay đổi như thế nào

Vương Hâm trả lời một cách dứt khoát.

- Nói không sai, nhưng có điểm này là cậu nói không đúng, mục đích chính của Hoàng Tam khi đó vẫn là muốn đi thăm cha mẹ hắn, xem họ sống thế nào. Nhưng, không ngờ vừa đi vào rừng thì lại gặp Nhị Cửu đang trú mưa ở đó, chỉ trông thấy Nhị Cửu là Hoàng Tam nhận ra ngay anh bạn năm xưa, cho nên nhiệt tình đến chào hỏi, Nhị Cửu cũng nhận ra Hoàng Tam chính là Trương Nhược Danh năm đó, huynh đệ tốt như vậy, lâu năm không gặp nhau, đương nhiên rất vui vẻ rồi, tôi nghĩ, Hoàng Tam khi đó mới có ý định giết người.

- Không sai, khi Nhị Cửu lộ vẻ mặt thản nhiên, tôi cảm thấy cậu ta nên chết, bao nhiêu năm nay tôi phải lưu lạc khắp nơi, mà cậu ta, cậu ta không hề hối hận với những việc đã gây ra cho tôi, tôi không cam tâm, tôi phải giết cậu ta. Sau khi cơm rượu no say, tôi giả vờ nói là đi lên đỉnh núi vệ sinh, tôi biết cậu ta sẽ đi tìm tôi, quả nhiên, một hồi sau, cậu ta đã đội mưa lên đỉnh núi tìm tôi, sau đó tôi đã dùng gương Hạo Thiên giấu sẵn trong người để giết Nhị Cửu, nhưng vừa giết cậu ta tôi liền hối hận, cậu ta khiếp sợ nhìn tôi, tôi lúc đó cũng sợ hãi cực độ, trực tiếp đẩy cậu ta xuống núi, ai biết được lúc đó lại xảy ra lở đá, vậy nên cậu ta chỉ kịp kêu một tiếng, quả là thần không hay quỷ không biết, haha...

Hoàng Tam lộ ra điệu cười đáng sợ.

- Trong lúc vật lộn, do sơ xuất nên ông đã để bàn tay đầy máu của Nhị Cửu in lên gương Hạo Thiên đúng không? Sau đó ông quả rất linh hoạt, lợi dụng sự trùng hợp, tạo ra câu chuyện ly kỳ về “Tam đại thần khí” giết người. Nhưng khi ấy tôi đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Nhị Cửu, tôi cùng đại ca, đại tẩu và cả Nguyệt Quang đã ra ngoài tìm nơi phát ra âm thanh đó, rõ ràng là tôi nghe thấy âm thanh đó phát ra từ phía rừng, nhưng đi lại tìm thì không phát hiện ra bất cứ điều gì, nhưng ngày hôm sau thôn dân lại thấy thi thể của Nhị Cửu, sau đó kêu lên một tiếng chói tai, Nguyệt Quang lập tức chạy về phía rừng, Tại sao Nguyệt Quang có thể chạy về phía rừng? Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong muốn Nguyệt Quang giải thích chỗ này một chút.

- Khi đó tôi và đại tẩu chạy vào rừng không phải là vì chúng tôi biết Tiểu Phong và đại ca đang ở đó, mà là vì chúng tôi nghe thấy một âm thanh chói tai phát ra từ rừng.

Bạch Nguyệt Quang giải thích.

- Haha, không sai, có điều trong rừng căn bản không có ai kêu cả, tôi cảm thấy việc này rất kỳ lạ, cho nên hôm đó ngoài việc đến cổng thôn điều tra về kính Hạo Thiên ra, chúng tôi còn làm một cuộc thử nghiệm

dưới chân núi, chúng tôi đã phát hiện âm thanh phát ra từ dưới núi nếu ở trong quán trọ mà nghe thấy thì sẽ có cảm giác như được phát ra từ trong rừng vậy, điều này là do cấu tạo đặc biệt của quán trọ và sơn thôn mà tạo thành hiện tượng đặc biệt như vậy.

- Ô, hóa ra là như vậy.

Mọi người như bình tĩnh ngộ.

- Trước đây ở đó cũng đã xảy ra những chuyện kỳ quái, cho nên chúng tôi mới không dám lên núi khẩn cầu ở miếu Ngũ Hiền, hôm đó trời âm u, lại sấm chớp ầm ầm, tuy có nghe thấy âm thanh đó nhưng chúng tôi đều cho rằng là ma quỷ đang tác quái nên không ai dám ra ngoài.

Một sơn thôn nói.

- Hoàng Tam mang gương Hạo Thiên đánh máu về quán trọ, đợi khi mưa tạnh rồi ngấm ngấm đặt gương Hạo Thiên giả ở vị trí của Tam đại thần khí, mà thật ra gương Hạo Thiên ban đầu đã bị Hoàng Tam thủ tiêu rồi, tôi nghĩ, bây giờ trên người Hoàng Tam vẫn còn túi máu mà tối hôm qua ông ta giả bộ điên, bởi vì ông ta không có thời gian để xử lý túi máu này, đây chính là chứng cứ xác đáng nhất để chứng minh ông ta là hung thủ.

Vương Hâm nghe thấy vậy vội đến bên Hoàng Tam để khám xét người ông ta.

- Khỏi cần khám xét. Nó vẫn ở trong người ta.

Hoàng Tam đành thú thật.

- Đợi đã, Quách bổ đầu, cậu nói máu mà Trương Nhược Danh lấy để in lên “Tam đại thần khí” là của Nhị Cầu, mà vừa rồi Trương Nhược Danh không cơ hội để có nhiều máu tươi, vậy hẳn lấy máu ở đâu?

Một thôn dân phát hiện ra một điểm nghi vấn khác, tiếp tục truy vấn.

- Tôi nghĩ vị thôn dân này vẫn chưa biết một chuyện, đó là sau khi Nhị Cầu chết, chúng tôi đã mang thi thể của cậu ấy về quán trọ, sau khi giải phẫu đã để luôn ở quán trọ, không ai được động vào, cho nên mới nói nguồn máu mà Hoàng Tam lấy không phải là khi giết Nhị Cầu, mà là sau khi giải phẫu thi thể của Nhị Cầu.

Tội ác của Hoàng Tam khiến mọi người trong thôn rất phẫn nộ, mọi người quyết định giải hán tới Quan phủ, cho đến khi trời sắp tối, hán mới có một dự cảm bất an, tiếp theo như thế nào mọi người cũng đã biết rồi đấy.

Sau khi Hoàng Tam chết, mọi người quyết định chôn hán và Trương thẩm ở khu đất sau sân nhà hán. Bọn Quách Tiểu Phong sau khi rời khỏi nơi này, không biết năm nào tháng nào mới có thể quay lại sơn thôn này, cho nên về cái chết của Hoàng Tam, mọi người trong Quách phủ cũng hết sức đau lòng.

- Hoàng Tam thúc, lá rụng về cội, lần này rời khỏi, không biết khi nào mới có thể quay lại thăm thúc, hy vọng thúc thúc và đại thẩm được an ủi dưới suối vàng, hai người đi cùng nhau, cũng không cảm thấy cô đơn.

Quách Thiên Hùng xót thương nói.

- Hoàng Tam thúc, từ trước tới nay thúc rất tốt với ta, tuy thúc đi rồi, nhưng Tiểu Phong vẫn muốn nói một câu: Hoàng Tam thúc, xin lỗi, hy vọng thúc thuận buồm xuôi gió.

Quách Tiểu Phong cũng nhạt nhòa nước mắt.

- Hoàng Tam thúc, thúc không được đi, thúc đi rồi lấy ai đánh xe ngựa đây.

Quách Thiên Lễ là người khóc thảm thiết nhất, rốt cuộc cậu ta vẫn là trẻ con.

- Hoàng Tam thúc, thúc đã chịu khổ cả một đời rồi, hy vọng dưới đó thúc có thể an nhàn hưởng lạc, quý trọng cuộc sống mới.

Bạch Nguyệt Quang đã không nói thành tiếng, nhớ đến năm đó Hoàng Tam thúc đợi Tiểu Phong ở ngoài Bách Hoa lầu, nụ cười của thúc ấy đến giờ cô còn chưa quên. Vậy mà chỉ trong nháy mắt mà âm dương cách biệt, thử hỏi Bạch Nguyệt Quang sao có thể không đau lòng chứ.

Mọi người khóc cũng đã đủ rồi, đau lòng cũng đau đủ rồi.

- Mọi người quay về quán trọ thôi, cứ xem như Hoàng Tam thúc đã về lại nhà cũ, đoàn tụ với người nhà, sống cuộc sống hạnh phúc bình yên

Quách Thiên Hùng tuy nói như vậy, nhưng vẫn không cầm được nước mắt.

- Về thôi, về thôi. Đừng quá đau lòng.

Quách Thiên Hùng vỗ vai Vân Nhi.

- Oẹ...

Tiếng buồn nôn của Vân Nhi khiến mọi người phải chú ý.

- Đại tẩu, tẩu không sao chứ?

Bạch Nguyệt Quang vội hỏi.

- Là thế này, Tiểu Vân hai ngày trước mới biết mình có thai, vì vụ án này nên không tiện thông báo cho mọi người, xin lỗi.

Quách Thiên Hùng ngại ngần nói.

-Ồ, hóa ra là đại ca và đại tẩu đã có thu hoạch rồi, cung hỷ cung hỷ !!!

Quách Tiểu Phong vui vẻ nói. Nguyệt Quang cũng cảm thấy khó chịu trong người, cũng cảm thấy buồn nôn.

- Đây là...Nguyệt Quang, nàng không sao chứ?

- Không sao, có điều là ...

- Có điều làm sao....?

Quách Tiểu Phong căng thẳng hỏi.

- Chỉ có điều là thiếp cũng giống đại tẩu thôi.

- Vậy tốt quá rồi, ta sắp được làm cha, ta sắp được làm cha rồi...

Sau nửa tháng, mọi người cũng dọn dẹp được con đường sau trận lở đá, bọn Quách Tiểu Phong cũng sắp phải cáo biệt sơn thôn này, đã mất Hoàng Tam, nhưng lại có thêm một người mới đó là Vương Hâm, đoàn người lại tiếp tục lộ trình tới Tây Song Bản Nạp.

Kết thúc phần 02

Câu chuyện này đến đây là kết thúc rồi. Nhóm người Quách Tiểu Phong sẽ còn gặp những vụ án ly kỳ nào nữa? Quách Tiểu Phong rốt cuộc có thể tìm ra chân tướng không? Mời các bạn đón đọc phần tiếp theo “U hồn ở Tây Song Bản Nạp”.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

42. Chương 42: Bi Kịch Của Nữ Phu Tử

Nhóm người Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng rời khỏi sơn thôn và đã đến Tây Song Bản Nạp, nhưng họ không ngờ được rằng ở đây cũng xảy ra những sự việc ly kỳ, người chết không chỉ chết trong trạng thái sợ hãi, mà còn bị lấy đi một phần bộ phận cơ thể, có thể dùng cụm từ “Vô nhân đạo” để hình dung, không chỉ như vậy, Bạch Nguyệt Quang còn chính mắt trông thấy sự ẩn hiện của bóng ma trên tường. Vậy, vụ án này rốt cuộc là thế nào, có phải đúng là do ma quỷ làm không? Trong “tám sương mù” đó liệu Quách Tiểu Phong có thể tìm ra chân tướng của sự việc? Mời các bạn đến với những diễn biến ly kỳ, hấp dẫn ở phần 03 “U hồn ở Tây Song Bản Nạp” ^_^

Lưu lại sơn thôn gần nửa tháng, nhóm người Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng có thể tiếp tục lộ trình, tuy chuyện của Hoàng Tam khiến mọi người rất đau lòng, nhưng một chặng đường mới lại sắp bắt đầu, mọi người đều có một cảm giác phấn chấn không nói thành lời. Quách Tiểu Phong và đoàn người của Quách phủ đi tới cổng thôn

- Quách công tử, đợi chút...

Thôn trưởng lão và mấy người thôn dân đến tiễn chân đoàn người Quách Tiểu Phong.

-Ồ, thôn trưởng, có chuyện gì sao?

Quách Thiên Hùng hỏi.

- Là thế này, Quách nhị công tử đã giúp chúng tôi phá được hai vụ án lớn trong thôn, cho nên chúng tôi rất muốn tặng cho Quách công tử thứ gì đó.

Thôn trưởng lão nói.

- Đúng đấy, Quách huynh đệ, hy vọng chúng ta có duyên sẽ gặp lại.

Đỗ Bân vui vẻ nói.

- Chỉ là chuyện nhỏ, hà tất phải lễ nghĩa.

quách Tiểu Phong khách khí nói.

- Đây là chút lòng thành của mọi người trong thôn chúng tôi, mong Quách công tử nhận cho.

Thôn trưởng lão từ tốn nói

- Phải đấy phải đấy, đây là chút tâm ý của chúng tôi.

Đỗ Bân nói.

Trên tay thôn dân đang cầm một số thứ, người thì xách gà, người thì xách gạo, đủ các loại.

- Các vị thôn dân, các người có coi Quách mỗ là bạn không vậy?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Quách công tử nói gì vậy, cậu là ân nhân của chúng tôi, chúng tôi sao có thể không coi cậu là bạn chứ?

Thôn trưởng đáp lời.

- Nếu là như vậy, xin hãy mang những thứ này về nhà, thành ý của mọi người tôi xin nhận. Nhưng tôi biết mọi người cũng không giàu có gì, những thứ này đối với tôi mà nói không là gì, nhưng đối với mọi người trong thôn mà nói, nó rất quý. Cho nên, lễ nhỏ mà thành ý lớn, Quách mỗ xin cảm tạ, những thứ này dù thế nào tôi cũng không thể nhận.

- Các vị thôn dân, Quách bỏ đầu không muốn nhận quà của chúng ta, vậy chúng ta cũng không cần phải miễn cưỡng, mọi người về nhà đi.

Thôn trưởng lão nói, sau đó xua tay, thôn dân tuy không hiểu nhưng cũng giải tán hết.

- Thôn trưởng, đa tạ tiền bối.

Quách Tiểu Phong bắt tay thôn trưởng nói.

- Ai, cậu còn cảm ơn ta sao, lão già này phải cảm ơn cậu mới đúng, cảm ơn cậu đã giúp thôn chúng tôi phá giải được vụ án về “Tam đại thần khí” giết người.

Thôn trưởng lão cảm kích nói.

- Nhị đệ, không còn sớm nữa, chúng ta mau khởi hành thôi.

Quách Thiên Hùng thúc giục.

- Được, thôn trưởng, chúng tôi phải đi rồi, tiền bối nhớ bảo trọng.

Quách Tiểu Phong tuy chỉ ở lại sơn thôn này có nửa tháng, nhưng trong nửa tháng này, bọn họ đã trải qua rất nhiều rất nhiều sự việc, bây giờ phải cáo biệt, thật sự có chút không nỡ. Nhưng trong thiên hạ không có tiệc vui nào mà không tàn, đi rồi cũng có ngày quay lại. Quách Tiểu Phong quay người chuẩn bị lên đường.

- Quách đại ca, đợi tôi...

Tiếng của Vương Hâm từ phía sau truyền lại, chỉ thấy sau lưng cậu ta là một tay nải, có vẻ rất nặng nhọc, cật lực chạy về phía trước.

- Vương Hâm à, cậu đã quyết định rồi sao?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Đúng vậy, tôi đã quyết định rồi, theo mọi người về Kinh thành, sau đó sẽ nối gót Quách đại ca để trở thành một Bồ đầu.

- Tốt lắm, đây là chọn lựa của cậu, sau này không được hối hận đâu nhé.

- Tôi tuyệt đối không hối hận.

- Haha, tiểu huynh đệ, quả nhiên rất khó chí khí, còn hơn cả tam đệ của ta đấy.

Quách Thiên Hùng vui vẻ nói.

- Ồi, gì chứ, sau này đệ lớn đệ cũng sẽ làm bồ đầu.

Quách Thiên Lễ bất phục nói.

- Hahaha...

Mọi người lại được một trận cười sảng khoái.

.....

Trong một phòng sách tại một trấn nhỏ ở Tây Song Bản Nạp, một nữ phu tử xinh đẹp đang giảng bài cho mọi người:

- Mộc Lan đương hộ chức, bất văn cơ trử thanh, dẫn văn nữ thần tức....(Mộc Lan đang dệt vải, không nghe tiếng khung cửi, nhưng nghe thấy tiếng than thở của người con gái...)

Mọi người có thể ngạc nhiên là tại sao phòng sách này lại có nữ phu tử, thật ra văn hóa Nho gia của Khổng lão phu tử chỉ được sùng bái ở Trung nguyên mà thôi, Tây Song Bản Nạp lúc bấy giờ được coi là một trong những vùng đất man dại, hẻo lánh, lễ giáo tuyệt nhiên không hà khắc như ở Kinh thành, nữ phu tử- công việc này ư, ở Tây Song Bản Nạp là vô cùng phổ biến. Nhưng đại đa số người đảm nhiệm công việc này là phụ nữ đã có chồng, một nữ phu tử xinh đẹp lại chưa xuất giá thế này thì quả là hiếm gặp. Nữ phu tử này tên là Tiểu Hoa, mọi người thân thiết gọi cô ấy là Tiểu Hoa phu tử, hoặc trực tiếp là nữ phu tử. Tiểu Hoa đang giảng bài, bỗng phát hiện ra một âm thanh xì xào nào đó được phát ra ở một góc lớp, còn kèm theo cả những tiếng cười đùa, Tiểu Hoa quan sát kỹ, thì ra âm thanh đó là của Lôi Thành Đào- con nhà phú quý nổi tiếng nhất phòng học này, Lôi Thành Đào này là con trai độc nhất của nhà Lôi viên ngoại giàu có nhất Bản Nạp, Lôi viên ngoại mong con thành tài, cho nên cho con tới phòng học này, nhưng con nhà phú quý rất cuộc vẫn là con nhà phú quý, tục ngữ có câu: “Giang sơn dễ chuyển, bản tính khó dời”. Lôi Thành Đào ý thế cha hắn có quyền lực, cho nên thường giở trò trong lớp, không chỉ gây chuyện bừa bãi mà còn chế giễu những bạn học không có tiền, hắn kết bè kết phái, ức hiếp kẻ yếu, bởi vậy dù rất khó chịu với Lôi Thành Đào nhưng mọi người không dám động chạm tới hắn, có phần nộ cũng không dám nói thành lời. Lâu nay, Lôi Thành Đào đã trở thành một thiếu niên bất lương nổi tiếng nhất phòng học này. Tiểu Hoa đi đến cạnh Lôi Thành Đào, nhưng Lôi Thành Đào hình như muốn cố tình chọc tức cô, không những không im miệng, trái lại còn nói to hơn. Tiểu Hoa vô cùng bức tức, không thể tiếp tục nhẫn nhịn:

- Lôi Thành Đào, cậu ra ngoài đứng chịu phạt cho tôi, đừng ở đây làm ảnh hưởng việc học của những người khác.

Tiểu Hoa lớn tiếng nói.

- Cái gì, cô nói lại lần nữa xem.

Lôi Thành Đào thản nhiên nói. Hắn cũng hiểu Tiểu Hoa phu tử này thế nào, sao hôm nay cô ta lại nổi nóng như vậy nhỉ, đừng cho rằng Lôi Thành Đào này sợ Tiểu Hoa, cha hắn quyền cao thế lớn, hắn muốn làm gì cũng không ai cản được.

- Tôi nói cậu ra ngoài đứng chịu phạt cho tôi, đừng ở đây làm ảnh hưởng đến việc học của người khác.

Tiểu Hoa hận không thể ném ngay quyển sách đang cầm trên tay vào mặt Lôi Thành Đào.

- Được, Tiểu Hoa, cô ghi nhớ cho tôi, việc này tôi không thể thế này là xong đâu.

Lôi Thành Đào cũng bực tức nói, nói xong ném ngay quyển sách xuống đất rồi chạy ra ngoài.

Tuy Lôi Thành Đào uy hiếp Tiểu Hoa, nhưng cô lại không hề bận tâm, cô cho rằng tuy Lôi Thành Đào rất to gan, nhưng hắn không thể dám làm gì một nữ phu tử như cô. Vậy nên cô quay người:

- Các bạn học, đoạn vừa rồi nghĩa là gì, Mộc Lan đang dệt vải, nhưng lại không nghe thấy tiếng khung cửi, mà chỉ nghe thấy tiếng than thở của Mộc Lan. Như vậy nghĩa là sao? Đoạn phía dưới “Hỏi nàng Mộc Lan đang có tâm sự gì...”. Những việc như này Tiểu Hoa đã từng trải qua rồi, nhưng, có nằm mơ cũng không ngờ rằng, lời mà Lôi Thành Đào vừa nói là thật. Vừa tan học, Lôi Thành Đào liền tìm phe cánh của hắn, chúng thương lượng tìm cách đối phó với Tiểu Hoa phu tử.

- Lôi ca, ca muốn làm gì cô ta?

Một tên có biệt danh là Hoàng Mao hỏi.

- Hừ, tiện nhân, dám nói vậy mới ta, ta phải khiến cô chết không dễ coi.

Lôi Thành Đào cảm phần nói.

- Nếu đã như vậy, chúng ta chỉ bằng thế này....thế này, sau đó....

Tên Hoàng Mao này có thể nói là cực kỳ xấu xa, chủ ý đề tiện gì cũng đều có thể được đề xuất ra từ miệng hắn. Nhưng, việc mà chúng không được rằng là, âm mưu của chúng lại bị một đứa trẻ tên là Thiên Thiên nghe được. Thiên Thiên là con của một hộ nghèo ở Bản Nạp, đừng nói là đi học mà ngay đến việc ăn no cũng còn khó. Nhưng Thiên Thiên lại rất thích đi học, bởi vậy hàng ngày sau khi làm việc xong, cậu bé lại chạy tới lớp học đứng nghe bên ngoài. Cậu đặc biệt thích những giờ giảng bài của Tiểu Hoa phu tử. Lâu nay, Tiểu Hoa cũng quen cậu bé. Thiên Thiên nghe được bọn Lôi Thành Đào muốn hại Tiểu Hoa, lập tức chạy tới phòng học tìm Tiểu Hoa, lúc này đã là gần tối, Tiểu Hoa đang chuẩn bị về nhà.

- Tiểu Hoa phu tử, tôi có chuyện tìm cô, có thể nói chuyện với cô không?

Thiên Thiên trước giờ chưa từng đến phòng sách của phu tử, cho nên rất rụt rè.

- Ồ, là Thiên Thiên à, vào đây rồi nói, có chuyện gì vậy?

Tiểu Hoa rất quý cậu bé hiếu học này.

- Tiểu Hoa phu tử, tối nay cô có thể không về nhà không?

Thiên Thiên nhìn Tiểu Hoa chân thật nói.

- Tại sao vậy?

Tiểu Hoa vừa thu dọn đồ vừa hỏi.

- Là Lôi Thành Đào, tôi nghe thấy bọn họ bày mưu để hại cô.

Nghe vậy, Tiểu Hoa dừng tay không thu dọn đồ nữa.

- Thiên Thiên, cậu biết không, Tiểu Hoa phu tử không thích những đứa trẻ nói dối, tối thế này rồi, mau về nhà đi, ba mẹ em lo lắng đấy.

- Tiểu Hoa xoa đầu Thiên Thiên, cũng chuẩn bị về nhà.

- Em không có nói dối, nếu Tiểu Hoa phu tử vẫn muốn về nhà, vậy Thiên Thiên sẽ về cùng tỷ, Thiên Thiên có thể bảo vệ Tiểu Hoa phu tử.

- Được rồi, Tiểu Hoa phu tử sẽ đưa em về, đi.

Tiểu Hoa và Thiên Thiên là ở cùng một thôn.

Nhưng, đi được nửa đường, Lôi Thành Đào đúng là đã xuất hiện, hấn lộ ra vẻ mặt nham hiểm nhìn Tiểu Hoa. Tiểu Hoa vội ôm lấy Thiên Thiên, tức giận nói:

- Lưu Thành Đào, cậu muốn làm gì?

- Haha, Tiểu Hoa phu tử, cô nói xem tôi muốn làm gì? Tôi có thể cho cô chết một cách thanh thản đây.

Tiểu Hoa vẫn ôm chặt lấy Thiên Thiên, không ngờ cậu bé nói thật, nhưng bây giờ có hối hận không kịp nữa rồi, chỗ này trước không có xóm làng, sau không có hàng quán, xem ra hôm nay đã gặp phải kiếp nạn khó tránh rồi.

- Thiên Thiê ngoan, mau chạy về nhà tìm cha mẹ em, Tiểu Hoa phu tử vẫn còn chút việc cần phải giải quyết.

Tiểu Hoa bỏ Thiên Thiên ra, cô không muốn đứa trẻ này phải chịu sự tổn hại, cuối cùng vẫn lộ ra một nụ cười xinh đẹp. Thiên Thiên nghe thấy lời của Tiểu Hoa giống như nhận Thánh chỉ vậy, mau chóng chạy đi.

- Lôi Thành Đào, cậu thật đúng là kẻ bỉ ổi.

Tiểu Hoa tức giận nói.

- Haha...đúng, ta là kẻ bỉ ổi, vẫn còn có kẻ bỉ ổi hơn ta, các huynh đệ, ra đây đi.

Lôi Thành Đào đắc ý nói. Từ bụi cỏ rậm hai bên đường, bỗng chốc hiện ra bốn năm tên, nhìn Tiểu Hoa với con mắt dè tiện.

- Tiểu Hoa phu tử, tự cô cời đi, hay là để ta giúp cô?

Lôi Thành Đào vừa nói vừa nắm lấy áo của Tiểu Hoa. Tiểu Hoa chỉ là phận nữ nhi, sao có thể thoát khỏi bọn chúng đây?

Tiểu Hoa sau khi bị cưỡng bức thì chết thảm, Lôi Thành Đào chỉnh trang lại y phục, đắc ý nói:

- Tiệp nhân, dám đối đầu với lão tử này, haha...

Nói xong thì bỏ đi. Tất cả thần không hay quỷ không biết. Nhưng Lôi Thành Đào không ngờ được rằng, tất cả chuyện này đều bị một người nhìn thấy, người này, chính là Thiên Thiên.

Chú thích:

“Nữ phu tử” () : “Phu tử” có hai ý nghĩa. (1) thời xưa dùng sau tên họ để thể hiện sự tôn kính đối với học giả, chẳng hạn như: Khổng phu tử (Khổng Tử- người sáng lập ra Nho giáo), Lão phu tử (Lão Tử- người sáng lập ra Đạo giáo).(2) thời xưa người học gọi người thầy dạy mình là Phu tử ”Nữ phu tử” : có nghĩa là người phụ nữ dạy học (= cô giáo).

“Mộc Lan” : là một nhân vật trong truyền thuyết của người Trung Hoa. Chuyện xưa kể rằng Mộc Lan tòng quân thay cha già. Có thể nói không có người phụ nữ nào trong lịch sử Trung Quốc đáng ngưỡng mộ hơn Hoa Mộc Lan, người được xem như là một hiện thân của lòng trung thành và hiếu thảo.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

43. Chương 43: Đặt Chân Tới Tây Song Bản Nạp

Câu chuyện về bi kịch của nữ phu tử đó đã xảy ra cách đây nhiều năm, mấy năm sau có một đoàn người lữ hành không hề có liên quan gì đến vụ án đó đã tới thị trấn trở đó của Tây Song Bản Nạp, đó chính là nhóm người Quách Tiểu Phong, bọn họ ở lại trong một quán trọ trong thị trấn. Vương Hâm có thể nói là hòa nhập rất nhanh, mười mấy ngày trên đường đi mọi người trò chuyện rất vui vẻ, trừ một người, đó là Quách Thiên Lễ. Bởi vì Vương Hâm và Mạnh Kiều thường xuyên gãi gãi nhau, có thể nói là Quách công tử đang ghen, trông Vương Mạnh và Mạnh Kiều còn đẹp đôi hơn cả cậu ta và Mạnh Kiều, Quách Thiên Lễ

càng giận, hai người họ càng thân mật. Cho nên mấy ngày nay Quách Thiên Lễ toàn là vô duyên vô cớ nổi giận, thậm chí không thèm quan tâm tới Mạnh Kiều, điều này khiến Mạnh Kiều rất khổ não. Quách Thiên Lễ là người mình thích, Vương Hâm cũng giống như ca ca Mạnh Lâm của mình, cho nên cô cảm thấy rất khó xử khi đứng giữa hai người này. Quan trọng là Vương Hâm nghĩ gì? Vương Hâm vừa mất đi anh trai, bỗng nhiên trở nên cô độc, vậy nên cậu ta cũng chỉ đơn thuần coi Mạnh Kiều là em gái mình mà thôi, hai người họ không hề có bất cứ tình ý gì, nhưng Quách Thiên Lễ lại không nghĩ như vậy, vẫn âm thầm mắng Mạnh Kiều hơi dễ dãi. Cậu ta tướng mạo cũng chẳng kém cạnh gì Vương Hâm, nhưng là Đại thiếu gia nếu đi chấp nhận với Vương Hâm thì không hay, cho nên đành phải giấu sự khó chịu trong lòng.

Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng là những người thế nào chứ, sao có thể không nhìn ra tâm tư của đệ đệ, cho nên hôm đó khi đã đến Bản Nạp, huynh đệ bọn họ dẫn Vương Hâm tới gặp Quách Thiên Lễ, cùng nhau ngồi nói chuyện.

- Thiên Lễ, đệ sao thế, tuy Vương Hâm không phải là người của nhà chúng ta, Mạnh Kiều cũng như vậy, đệ có thể tiếp nhận Mạnh Kiều, tại sao không thể chấp nhận Vương Mãnh?

Quách Thiên Hùng trực tiếp hỏi.

- Đó là vì...

Quách Thiên Lễ ấp úng, sao có thể tùy tiện nói ra là mình thích Mạnh Kiều chứ.

- Là vì đệ thích Mạnh Kiều đúng không?

Quách Tiểu Phong nói đúng vào “tử huyệt” của Quách Thiên Lễ.

Quách Thiên Lễ im lặng, trầm nghĩ: Mình sao có thể qua mặt được hai ca ca này chứ, một người mất tình, một người tai thính.

- Vậy là đã thừa nhận rồi nhé, đệ cũng mười ba tuổi rồi, cũng không thể coi là trẻ con nữa.

Quách Tiểu Phong thản nhiên nói.

- Theo ta là vì Vương Mãnh và Mạnh Kiều cả ngày thân mật với nhau, cho nên đệ mới ghen đúng không, haha, tiểu tử này học được cả ghen cơ đấy.

Quách Tiểu Phong cười sáng khoái nói.

- Không, không phải, là vì...là vì...

Quách Thiên Lễ hận là không tìm được một cái lỗ nào để chui xuống.

- Được rồi được rồi, chúng ta không trách đệ nữa, cũng không nói gì nữa, song không thể vì đệ là em trai của chúng ta mà sẽ được thiên vị, chân trời góc biển có chỗ nào mà không có cỏ thơm, hà tất phải yêu đơn phương Mạnh Kiều? Hôm nay đệ và Vương Hâm hòa giải, sau này cạnh tranh công bằng được không?

Quách Thiên Hùng đã lấy quyền uy của một anh cả.

- Nhưng...

Wương Hâm ngồi bên cạnh rốt cuộc cũng không kìm nén được nữa.

- Không cần phải nôn nóng, thích thì đi cạnh tranh thôi, chúng ta đều rất rõ ràng, cậu không cần vì Thiên Lễ thích Mạnh Kiều mà rút lui, nếu Mạnh Kiều cũng thích cậu, chúng ta chẳng phải sẽ biến thành chiếc gậy đánh đôi chim uyên ương sao?

Quách Thiên Hùng nói.

- Nhưng , sự thật là tôi không thích Mạnh Kiều, cạnh tranh gì chứ?

Wương Hâm ngại ngừng nói.

- Cái gì, cậu không thích Mạnh Kiều?

Quách Tiểu Phong lập tức hỏi.

- Tôi chỉ coi cô ấy là em gái thôi, cả Thiên Lễ nữa, tôi coi Thiên Lễ như là đệ đệ của mình, tôi nghĩ Quách đại ca đã hiểu nhầm rồi, hơn nữa, Mạnh Kiều cũng nói với tôi rằng là cô ấy rất thích Thiên Lễ. Chỉ là chuyện này, Mạnh Kiều là nữ nhi, sao có thể mở miệng trước chứ.

Vương Hâm vui vẻ nói.

- Đệ xem xem, vốn chẳng có chuyện gì, thích người ta thì cứ nói với người ta đi, đệ nói xem Mạnh Kiều cô bé đó à, đệ vẫn đợi cô ấy tỏ tình trước với đệ à, đệ đúng là không thể làm được chuyện gì.

Quách Thiên Hùng bắt đầu trêu chọc Quách Thiên Lễ.

- Đệ chỉ cảm thấy bọn đệ còn nhỏ, bây giờ nói chuyện yêu đương là hơi sớm.

Quách Thiên Lễ đỏ mặt nói.

- Đệ nói cũng có đạo lý lắm, đợi hai năm nữa, đợi khi nào đệ mười lăm tuổi thì đến tỏ tình với Mạnh Kiều nhé.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đại ca, nhị ca, nói như vậy tức là hai huynh đồng ý chuyện của đệ và Mạnh Kiều rồi.

Sắc mặt của Quách Thiên Lễ lập tức thay đổi.

- Đúng vậy đúng vậy, chúng ta không có lý do để không đồng ý, Nhị đệ nói không sai, giờ đệ mới mười ba tuổi, Mạnh Kiều cũng chưa tới mười bốn, bây giờ vẫn quá sớm để nói chuyện này, cứ theo Nhị ca của đệ nói đi, đợi khi nào đệ mười lăm tuổi rồi tính tiếp.

Quách Thiên Hùng cũng rất vui vẻ, xem ra buổi trò chuyện hôm nay đã thành công mỹ mãn rồi.

- Vậy, Vương đại ca, xin lỗi nhé, tôi thật là lấy lòng tiểu nhân đồ dạ quân tử.

Quách Thiên Lễ ngại ngừng nói.

- Đừng đừng đừng, tôi có sao đâu, cậu sao lại nói lời xin lỗi chứ, kỳ thật tôi cũng có lỗi, nếu tôi sớm nói rõ thì đâu có chuyện hiểu lầm này, nhớ, sau này phải coi tôi là ca ca đấy.

Vương Hâm rộng lượng tha thứ cho Quách Thiên Lễ.

Lúc này, Mạnh Kiều từ bên ngoài chạy vào.

- Không hay rồi, không hay rồi, Nguyệt Quang tỷ tỷ bị ngất.

- Cái gì, là chuyện gì, muội trông nom cô ấy kiểu gì vậy?

Quách Tiểu Phong nôn nóng, tự dưng đỏ hết sự bức tức lên Mạnh Kiều.

- Quách đại ca, xin lỗi, song bọn muội cũng không biết là sao nữa, khi bọn muội đi dạo phố, Nguyệt Quang tỷ tỷ cứ nhìn chăm chăm vào bức tường của một phòng học, hình như có gì đó kỳ quái ở đó, sau đó tỷ tỷ bị ngất.

Mạnh Kiều e dè nói.

- Nhị đệ, việc này không thể trách Mạnh Kiều, đệ cũng đừng nôn nóng, mau đi xem Nguyệt Quang thế nào, xem xem đứa trẻ trong bụng có sao không.

Quách Thiên Hùng khuyên răn Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong lẳng người một một lúc, chuyện này đúng là không thể trách Mạnh Kiều, bản thân mình đã quá kích động rồi.

- Mạnh Kiều, xin lỗi, ta đã quá kích động, Nguyệt Quang giờ đang ở đâu?

- Tỷ ấy đang ở trong phòng, bọn muội nghĩ tỷ ấy bị cảm nắng, cho nên đã đưa tỷ ấy về phòng, không biết có xảy ra chuyện gì không.

Mạnh Kiều lo lắng nói. Quách Tiểu Phong cũng mừng tới Mạnh Kiều, vội chạy về phòng bọn họ.

- Nguyệt Quang, Nguyệt Quang, nàng không sao chứ?

Quách Tiểu Phong vẫn chưa bước vào phòng đã lớn tiếng hỏi. Vào phòng thì thấy Nguyệt Quang đã tỉnh.

- Không sao đâu, nhìn chàng kia, chẳng có chút dáng dấp của một đầu gù cả, sao cứ phong phong hỏa hỏa thế.

Vân Nhi đang ngồi bên giường trò chuyện với Nguyệt Quang.

- Sao muội bỗng nhiên lại bị ngất như thế?

Vân Nhi hiểu kỳ hỏi.

- Trên bức tường đó có cái gì à?

Vân Nhi lại tiếp tục hỏi.

- Muội cũng không biết, chỉ là vừa nhìn lên bức tường đó, muội lại thấy bỗng nhiên xuất hiện ra hình vẽ nào đó, muội vẫn ngỡ rằng là có ma quỷ, cho nên mới bị ngất đi.

Bạch Nguyệt Quang không để ý tới Quách Tiểu Phong, nói chuyện với Vân Nhi.

- Hình gì thế?

Quách Tiểu Phong cũng bị làm cho hiểu kỳ.

- Cái này thiếp cũng không nhớ rõ, hình như, hình như là có một nhóm người cường bức một cô gái xinh đẹp, bọn họ đều không mặc y phục.

Bạch Nguyệt Quang nói đến đây thì đỏ mặt.

- Chắc chắn là do nàng đi đường quá mệt, cho nên mới bị ảo giác như thế.

Quách Tiểu Phong an ủi.

- Thế này đi, đệ muội, muội cứ yên tâm nghỉ ngơi, đến chiều ta lại đến thăm muội.

Vân Nhi nói.

- Vâng, cảm ơn tỷ tỷ, chiều chúng ta gặp lại.

- Nhị đệ, chăm sóc cho đệ muội cẩn thận nhé.

Vân Nhi trước lúc đi vẫn dặn dò Quách Tiểu Phong. Sau khi Vân Nhi đi, Quách Tiểu Phong mới đến bên giường.

- Nguyệt Quang, nàng nhìn rõ không? Đúng là hình vẽ đó à?

- Tuyệt đối không nhầm, thiếp không thể nhìn nhầm.

- Phòng học đó tên là gì, ta tới đó xem xem.

- Hình như nó tên là phòng học Trạng Nguyên.

- Như vậy đi, ta và Vương Mãnh sẽ đi xem thế nào, nàng nằm đây nghỉ ngơi nhé.

- Ồ, cảm ơn tướng công.

- Ngốc quá, nàng không sao là tốt rồi.

Quách Tiểu Phong hô nhẹ vào trán Bạch Nguyệt Quang một cái

- Đáng ghét, mau đi đi.

.....

Wang Hâm, mau cùng ta ra phố một chuyến.

Quách Tiểu Phong gọi lớn.

- Được, Quách đại ca.

Không lâu sau, Vương Hâm đã chạy đến phòng Quách Tiểu Phong.

- Đi, ra phố.

Quách Tiểu Phong nói.

Thật không ngờ, ngày đầu tiên nhóm người Quách Tiểu Phong tới Tây Song Bản Nạp đã xảy ra chuyện lạ. Rốt cuộc là Bạch Nguyệt Quang có hoa mắt hay không? Hay là có ai cố ý tạo ra chuyện huyền bí, hoặc cũng có thể đúng là do ma quỷ làm, lần này Quách Tiểu Phong sẽ thu được kết quả gì và còn có những vụ án ly kỳ nào nữa đang đợi Quách Tiểu Phong ?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

44. Chương 44: Bức Tường Của Phòng Học

Vương Hâm và Quách Tiểu Phong ra ngoài phố, phố ở Tây Song Bản Nạp là những ngôi nhà được làm bằng trúc san sát chỉnh tề hai bên đường, trên phố người người tấp nập, tiếng mua bán rất náo nhiệt. Trong số đó có thể nhận ra những nhân sĩ Trung nguyên, bọn họ bán các loại trà và hương liệu, vừa trông thấy Quách Tiểu Phong thì nhiệt tình chào hàng:

- Anh bạn đồng hương, đến xem hương liệu của tôi đi, chất lượng thượng hạng, giá cả phải chăng.

Người đó cười sảng khoái, mang đến cho người ta một cảm giác vui vẻ.

- Cảm ơn, đồng hương, song chúng tôi tạm thời chưa cần đến những hương liệu này, thật ngại quá. À, nhân đây cũng xin hỏi một câu, phòng học Trạng Nguyên đi đường nào nhỉ?

Quách Tiểu Phong vô cùng thân thiện hỏi.

- Ô, cậu nói phòng học Trạng Nguyên sao, cậu đi đến cuối con đường này rồi rẽ trái là đến, có điều là phòng học đó trước đây rất tốt, có thể nói là phòng học tốt nhất ở đây, nhưng mấy năm gần đây, phòng học đó bị ma quỷ gây rối, cho nên nó cũng dần dần bị bỏ hoang, bây giờ thì rất tồi tàn, thật là đáng tiếc.

- Ma quỷ gây rối, có thể nói cụ thể hơn được không?

- Là thế này, phòng học đó trước đây cũng rất bình thường, có điều mỗi lần mưa to nổi sấm, thì lại xảy ra chuyện kỳ quái, người ta nhìn thấy có một bóng người trên tường, sợ nảy sinh ra ảnh hưởng không tốt nên người ta đã đóng cửa phòng học đó.

"Trên tường, sấm, mưa..." Quách Tiểu Phong trầm nghĩ. Hôm nay cũng vừa lúc gặp trời mưa có sấm chớp, hôm nay lẽ ra là cả nhà đều ra ngoài, ai biết trước ông trời như vậy nên việc dạo phố đành phải tạm gác, nhưng mấy người Bạch Nguyệt Quang lại không quan tâm đến chuyện thời tiết, thế là ba người họ vẫn quyết định ra ngoài. Đến khi trời đổ mưa, Bạch Nguyệt Quang đã nhìn thấy bóng một nhóm người không mặc y phục vây quanh một cô gái trên bức tường đó là vì thế.

- Chuyện ma quỷ gây rối à. Người đồng hương, vậy chúng tôi tới phòng học Trạng Nguyên đây.

Quách Tiểu Phong tiếp tục nói.

- Ô, anh bạn, nghe tôi nói vậy mà các cậu vẫn muốn đến đó sao, các cậu cứ đi thẳng theo con đường này, sau đó rẽ trái là tới cổng chính của phòng học Trạng Nguyên. Song hai cậu nếu là muốn đi học thì nên tới phòng học Bảng Nhân, phòng học đó hiện giờ là nổi tiếng nhất đấy, nơi có thể sản sinh ra những Bảng Nhân, quả đúng là một phòng học tốt.

Người đó chỉ tay về một hướng khác nói.

- Cảm ơn người đồng hương, tại hạ xin cáo từ.

Quách Tiểu Phong làm lễ, sau đó đi ngay.

- Vương Hâm, cậu nghe thấy chưa, xem ra Nguyệt Quang thật sự không phải là do ảo giác, đi, chúng ta tới phòng học Trạng Nguyên đó xem sao, xem nó rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Quách Tiểu Phong vừa nghe có chuyện ma quỷ gây rối thì thấy rất hứng thú, muốn đến đó thật nhanh để xem nó có gì đặc biệt.

- Ô, tôi cũng rất tò mò muốn biết xem phòng học đó rốt cuộc là có gì cổ quái.

Vương Hâm cũng rất hưng phấn, cậu ta và Quách Tiểu Phong đều giống nhau, họ đều rất hứng thú với những tin đồn kỳ huyền bí.

- Đi

- Quách đại ca, đợi tôi với.

Rất nhanh, hai người họ đã tới cổng chính của phòng học Trạng Nguyên, phòng học Trạng Nguyên này cũng thật không nhỏ, song kỳ quái ở chỗ, hai mặt của bức tường lại không giống nhau, một mặt thì vô cùng trơn nhẵn, còn một mặt thì lại rất thô ráp và xù xì, tuy không biết là vì sao, nhưng có thể là liên quan đến việc mưa gió, nên cả phòng học Trạng Nguyên này trông có vẻ rất âm u đáng sợ, chẳng trách Bạch Nguyệt Quang nhìn thấy bóng ma quỷ trên bức tường đó khi trời nổi sấm lại ngất đi như vậy và những người khác thì cho rằng đó là ma quỷ gây rối, Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Lúc này, bỗng nhiên có những tia chớp rạch ngang bầu trời, làm sáng lên cả phòng học Trạng Nguyên, nhưng hai bức tường đó cũng chỉ là sáng lên một chút thôi, hoàn toàn không có bất cứ hiện tượng nào. Kỳ lạ thật, tại sao Nguyệt Quang lại nhìn thấy, mà chúng ta lại không thấy? Quách Tiểu Phong trầm tư suy nghĩ.

- Quách đại ca, chẳng có gì cả, tại sao đại tẩu lại trông thấy cái đó? Lẽ nào đúng là có ma.

Vương Hâm vội hỏi Quách Tiểu Phong.

- Đừng nôn nóng, cứ đợi thêm nữa đi.

Quách Tiểu Phong cũng rất mơ hồ, rốt cuộc là sao nhỉ ?

- Ô, vậy cứ đợi nữa xem sao.

- Vương Hâm, là một bổ đầu, không phải lúc nào cũng gặp phải những vụ trọng án, nhiều khi cũng phải giải quyết những vụ trộm gà bắt chó, lẽ nào sống một cuộc sống bình đạm lại không tốt sao?

Quách Tiểu Phong nghiêm túc hỏi Vương Hâm.

- Không phải vậy, ý tôi không phải như vậy, chỉ có điều là ngày ngày nhàn hạ ngồi ở đó ăn cơm có vẻ không hay cho lắm.

Vương Hâm trả lời.

- Có gì không tốt, không có việc gì làm chính là cảnh giới cao nhất của chúng ta, bởi vì nó nói lên rằng công việc của chúng ta đã làm thành công, cho nên thế nhân không có ai phạm phải Vương pháp, vậy có gì không tốt, lẽ nào trong thiên hạ có giết người thì cậu mới vui vẻ.

Quách Tiểu Phong thận trọng nói.

- Không, xin đừng hiểu lầm, Quách đại ca, chẳng qua là tôi không thích ăn không ngồi rồi.

Vương Hâm gãi đầu nói.

- Tôi hiểu ý của cậu, song trong thiên hạ, bắt buộc phải có những người như chúng ta, không thì lấy ai để duy trì sự ổn định, thái bình chứ, lão bách tính sao có thể an cư lạc nghiệp đây?

- Haha...Quách đại ca thật là hiểu biết, nói rất phải.

Vương Hâm nhìn Quách Tiểu Phong với ánh mắt đầy khâm phục. Hai người cứ trò chuyện một hồi lâu để đợi sự xuất hiện của quỷ thần, nhưng mãi tới khi chạng vạng tối, Quách Tiểu Phong và Vương Hâm cũng chẳng thấy có chuyện gì kỳ quái cả. Hai người họ đành tiếc nuối trở về quán trọ.

- Nhị đệ, chuyện của em dâu ta đã được nghe rồi, hôm nay đệ ra phố có thu được kết quả gì không?

Quách Thiên Hùng cũng rất quan tâm đến chuyện này, cứ thử nghĩ xem bức tường ở gần bạn bỗng đứng lại hiện ra những hình người kỳ quái, bạn có thấy hiểu kỳ không? Nhưng Quách Tiểu Phong lại lắc đầu.

- Đại ca, xem ra chúng ta gặp phiền toái rồi, không chừng lần này lại gặp phải một vụ án ly kỳ nào nữa đấy, bởi vì đệ có một dự cảm không tốt.

Quách Tiểu Phong trau mày nói.

- Đừng đừng đừng, lần trước đệ cũng nói là có dự cảm bất an, chúng ta đã phải ở lại sơn thôn đó gần nửa tháng, lần này lại là dự cảm không tốt, không biết chúng ta sẽ phải lưu lại Bản Nạp bao lâu đây.

Quách Thiên Hùng nói.

- Đệ cũng không muốn như vậy đâu, có điều đúng là đệ đang có một dự cảm vô cùng không tốt.

Quách Tiểu Phong bắt đầu nói.

Sau khi về phòng, Bạch Nguyệt Quang đã tỉnh lại từ lâu.

- Sao rồi, Tiểu Phong, chàng có điều tra được gì không?

Nhìn ánh mắt kỳ vọng của Bạch Nguyệt Quang, Quách Tiểu Phong thật sự không dám nói rằng mình không thu được kết quả gì.

- Nguyệt Quang, xin lỗi, ta không điều tra được gì. Song, khi nàng nhìn thấy nó có phải là trời đang có sấm không?

- Không, chỉ là khi ấy có tia chớp mà thôi.

Bạch Nguyệt Quang thất vọng nói.

- Ta nghĩ, chúng ta dường như đang bị cuốn vào một âm mưu không nhỏ.

- Cái gì, âm mưu? Vì sao chàng lại nói như vậy?

- Không có gì, chỉ là ta có một dự cảm không tốt thôi, dự cảm này rất giống với dự cảm khi chúng ta đặt chân vào sơn thôn, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, nhưng cho dù có xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối không để nàng và con có chuyện đâu.

Quách Tiểu Phong càng nghĩ ngợi thì lại càng cảm thấy như có một chuyện lớn nào đó sắp xảy ra.

- Chắc là do chàng lo nghĩ nhiều quá thôi, có thể là thiếp đã nhìn nhầm, đừng quá lo lắng.

Bạch Nguyệt Quang trông thấy bộ dạng đó của Quách Tiểu Phong thì lên tiếng an ủi.

- Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Quách Tiểu Phong ngồi xuống giường, Bạch Nguyệt Quang nhẹ nhàng tựa vào vai Quách Tiểu Phong.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

45. Chương 45: Thi Thể Đáng Sợ

Màn đêm dần buông xuống, cả nhà Quách gia quây quần ăn bữa cơm tối, do chuyện của Bạch Nguyệt Quang, nên tâm trạng mọi người cũng không được vui vẻ, không ai nói lời nào. Vương Hàm không quen với bầu không khí ảm đạm này, như thế này còn buồn hơn cả ngôi nhà lao. Quách Tiểu Phong cũng trầm ngâm, hắn vẫn đang nghĩ về lời nói của người đồng hương gặp trên phố hôm nay. Phòng học đó có đúng là có ma quỷ phá rối hay không hiện giờ chưa dám nói chắc, bởi vì hiện tượng này chỉ xuất hiện khi trời mưa và có sấm, điều này khiến Quách Tiểu Phong nghĩ mãi mà không hiểu. Rốt cuộc là vì sao?

Đang lúc trầm tư suy nghĩ, bên ngoài cửa quán trọ truyền lại một giọng nói:

- Quách bổ đầu có ở đây không?

Đó là giọng nói của một người lạ.

- Vương bổ đầu đến đây à, Quách bổ đầu cũng đang ở quán.

Chủ nhà trọ khách khứa nói.

- Vậy sao, may mà đại nhân chúng tôi kêu tôi ngày ngày đến quán trọ này để đợi Quách bổ đầu, song Quách bổ đầu đến thật đúng lúc, nghe nói ở Kinh thành cậu ấy đã phá được vụ án của Lý Ngự y, quả là anh tài xuất chúng, vừa hay ở đây cũng đã xảy ra kỳ án, muốn nhờ Quách bổ đầu giúp đỡ.

Wương bổ đầu nói.

- Quách bổ đầu, tôi là Vương bổ đầu Vương Long của thị trấn này, Triệu đại nhân nói là cậu đến đây, cho nên gọi tôi đến đây đón cậu.

Wương Long nhìn thấy mấy người của Quách gia, trong đó có một người tuổi tác có vẻ đúng như được tả là Quách Tiểu Phong, chắc là không sai. Quả nhiên, người đó đứng dậy làm lễ:

- Vương bổ đầu, tại hạ Quách Tiểu Phong xin làm lễ, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Quách Tiểu Phong lễ mạo nói.

- Nói hay lắm, nói hay lắm, Lý đại nhân nói Quách bổ đầu đã đến đây, nên Lý đại nhân sai tôi đến đây đón Quách bổ đầu, nói là phải đón tiếp cho cẩn thận, nhưng thật không may, hôm nay chỗ chúng tôi lại xảy ra trọng án, cho nên Vương bổ qua đây muốn mời Quách bổ đầu cùng đi xem xét cùng, không biết có tiện hay không.

Wương bổ đầu thấy Quách Tiểu Phong đang dùng cơm thì rất lấy làm ngại nói.

- Có gì không thể, Vương bổ đầu, mời.

Quách Tiểu Phong cũng đáp lễ, xem ra, dự cảm bất an của mình càng lúc càng chuẩn rồi.

- Mời.

Wương bổ đầu nói xong chủ động đi trước dẫn đường.

- Vương bổ đầu, rốt cuộc là vụ án gì vậy? Các huynh sao chú trọng như vậy?

Quách Tiểu Phong tò mò hỏi.

- Quách bổ đầu, cậu ở Kinh thành có bao giờ nghe qua cái tên Lôi đại tài chủ- Lôi Thành Đào ở Tây Song Bản Nạp chưa?

Wương bổ đầu hỏi.

- Vương huynh, lần sau đừng gọi tôi là Quách bổ đầu, xa lạ quá, chỉ bằng cứ gọi tôi là Quách lão đệ là được rồi, tiểu đệ tầm nhìn nông cạn, quả thật chưa từng được nghe nhân vật nào tên là Lôi Thành Đào.

- Quách huynh, là thế này, Lôi Thành Đào là một người giàu có nổi tiếng nhất ở Bản Nạp chúng tôi, nhưng nhân phẩm của người này thì không ra sao cả, Quách huynh chưa từng nghe thấy là phải, vì nói gì thì đó cũng chỉ là nhân vật ở Bản Nạp chúng tôi mà thôi.

Wương bổ đầu nói.

- Nhân phẩm không tốt, nói vậy tức là sao?

Quách Tiểu Phong hiếu kỳ hỏi.

- À , là thế này, hai mươi năm trước, khi hắn còn học ở phòng học Trạng Nguyên, hắn đã là một thiếu niên bất lương, sau khi cãi nhau với một cô gái tên Tiểu Hoa, ngày hôm sau nữ phụ tử có cái tên Tiểu Hoa đó đã bị kẻ xấu cưỡng hiếp trên đường về nhà, không chỉ vậy thì thể của cô ấy còn bị chó hoang cào xé, trông rất thương tâm. Nhưng vụ án này ngày đó bị quan phủ bỏ qua. Núi cao Hoàng thượng lại ở mãi phương xa, không ai dám lấy tiền đồ của bản thân ra để mà đùa giỡn. Khi ấy, Lôi đại tài chủ tiền nhiều thế lớn, dám bắt con trai của ông ta, tôi nghĩ ở Bản Nạp, không ai dám làm vậy. Sau này khi phòng học đó bị đóng cửa, vụ án này lại bị quan phủ che đậy, song nếu khi ấy quan phủ là Lý đại nhân của chúng tôi thì chắc chắn vụ

án này sẽ được điều tra triệt để. Không chỉ như vậy, sau khi phòng học đó đóng cửa, Lôi Thành Đào còn trở nên hống hách ngang ngược hơn trước, bách tính ở đây đều rất căm hận hắn nhưng không ai dám lên tiếng, hôm nay hắn ta chết rồi, không những không có ai thấy xót thương, trái lại không ít người vỗ tay ăn mừng.

Vương bổ đầu có vẻ rất tức giận.

- Có chuyện như vậy sao, song Vương bổ đầu, người chết đã chết, huynh nói vụ án ly kỳ rốt cuộc là vì cái gì? Tôi nghĩ người chết là Lôi Thành Đào.

Quách Tiểu Phong tiếp tục hỏi.

- Không sai, tôi làm bổ đầu mười mấy năm rồi nhưng chưa từng gặp vụ án nào ly kỳ như vậy, theo như người báo án, cũng chính là quản gia của của Lôi phủ- người đầu tiên phát hiện ra cái chết của Lôi Thành Đào, lúc Lôi Thành Đào chết trông rất đáng sợ, hơn nữa bị người ta lấy đi một phần cơ thể, không chỉ chết trong trạng thái sợ hãi, mà trong tay Lôi Thành Đào còn để lại thông tin tử vong, trên đó đã viết một chữ “Hoa”. Lý đại nhân đã đến hiện trường, tuy tôi chưa trông thấy thi thể hắn, nhưng chỉ nghe nói vậy thôi cũng đủ biết thi thể đó ghê rợn đến mức nào rồi.

Về mặt của Vương bổ đầu không dấu nổi sự sợ hãi.

“Chữ “Hoa” Quách Tiểu Phong suy tư. Vụ án này có vẻ như là hồn ma của Tiểu Hoa phu tử đã báo thù Lôi Thành Đào, cô gái đó không thể quên sự khổ nhục mà Lưu Thành Đào gây ra cho cô năm đó, nên đã giết Lôi Thành Đào và lấy đi một phần cơ thể, nhưng sự suy đoán này có hai điểm chưa rõ ràng. Thứ nhất, Tiểu Hoa phu tử đã chết từ lâu, lẽ nào trên đời này đúng là có ma quỷ? Thứ hai, Tiểu Hoa phu tử đã chết từ hai mươi năm trước, vậy tại sao phải đợi hai mươi năm sau mới có thể tìm Lưu Thành Đào báo thù? Cho dù thế nào, trước tiên vẫn cần phải đi xem thi thể của Lôi Thành Đào đã. Quách Tiểu Phong trầm nghĩ.

Rất nhanh, Quách Tiểu Phong và Vương Long đã tới cổng Lôi phủ, Lôi phủ quả đúng là rất có khí thế, còn hơn cả Quách phủ ấy chứ. Xem ra Lôi Thành Đào này không phải là người tốt, không biết đã ức hiếp bao nhiêu dân lành rồi, Quách Tiểu Phong nghĩ vậy. Ngoài cổng của Lôi phủ lúc này có rất nhiều người, trong đó có cả người dân, và cả gia nhân của Lôi phủ, tuy có người chết, nhưng khuôn mặt của mọi người lại không hề có vẻ thương tâm, trái lại có vẻ rất phấn chấn. Ngoài cổng có người của Nha môn canh giữ, trông thấy Vương Long, cứ như nhìn thấy Cứu tinh vậy.

- Vương bổ đầu, ghê rợn quá, trạng thái lúc chết trông rất đáng sợ.

Một Nha dịch nói.

- Người trẻ tuổi nếu chăm chỉ đèn sách, thì tương lai sao có thể thành ra thế này chứ?

Vương Long nói.

- Đây là Quách bổ đầu từ Kinh thành tới, sau này chúng ta phải nghe theo cậu ấy, biết không?

Vương Long đối với thuộc hạ vẫn tương đối nghiêm khắc.

- Vâng, Vương bổ đầu.

Nha dịch đó cung kính thưa.

Quách Tiểu Phong và Vương Long đi vào trong đại sảnh, sau đó Vương Long chạy lên trước.

- Lý đại nhân, tôi dẫn Quách bổ đầu đến rồi, tình hình thế nào rồi?

Vương bổ đầu quan tâm hỏi, chỉ thấy Lý đại nhân sắc mặt xanh xao nhìn Vương Long.

- Vương Long, ta khuyên cậu đừng nhìn, quá ghê tởm...

- Sao rồi?

Vương Hâm đi tới chỗ người khám nghiệm tử thi hỏi, chỉ thấy ông ta lắc đầu.

- Tôi đã khám nghiệm người chết hơn hai mươi năm nay, nhưng chưa từng nhìn thấy thi thể nào ghê sợ như vậy, có thể do người làm, giống như bị chó hoang cắn vậy, do thời tiết nóng nực, thi thể đã bị thối rữa hoàn toàn, mùi xú uế khó chịu đến khó tả.

- Thi thể đâu?

Vương Long hỏi.

- Trong kia, nhưng Vương bổ đầu tốt nhất không nên nhìn.

Nhưng Vương Long lại như không nghe thấy gì.

- Quách huynh, huynh muốn vào xem không?

- Đương nhiên rồi, là bổ đầu, sao có thể ngay đến thi thể của người chết cũng không dám nhìn chứ.

Quách Tiểu Phong cũng rất muốn tận mắt nhìn xem thi thể đó rốt cuộc ghê sợ đến mức nào, cho nên đã cùng Vương Long vào trong. Vừa bước vào, một mùi xú uế nồng nặc thốc ngay vào mũi, thứ mùi khó ngửi này, Quách Tiểu Phong cũng quen rồi. Lúc này Vương Long đã chịu không nổi, chỉ nghe thấy tiếng nôn ọe của cậu ta, nhắm mắt bịt mũi chạy ra ngoài. Chỉ còn một mình Quách Tiểu Phong tiến vào trong, dưới đất là một cái xác bị biến dạng hoàn toàn, rất khó để nhận ra đó là ai. Quách Tiểu Phong từng bước từng bước lùi ra ngoài, lúc này mới có thể hưởng thụ chút không khí trong lành.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

46. Chương 46: Điều Tra Của Quách Tiểu Phong

-Quá...quá ghê tởm.

Quách Tiểu Phong cũng lui ra ngoài.

- Sao rồi, tôi đã bảo các cậu đừng vào đó rồi mà, các cậu không nghe, nhìn Vương bổ đầu kia, mới đó mà đã trở nên thế kia.

Tổng Kiện Tác (người khám nghiệm tử thi) nói.

- Tôi, trước giờ tôi chưa từng nhìn thấy thi thể nào ghê rợn như vậy, nhưng tại sao các người lại cho rằng người chết là Lôi Thành Đào ?

Hỏi vậy là vì Quách Tiểu Phong không thể nhìn ra thi thể đó là ai, vì nó đã bị biến dạng hoàn toàn.

- Là thế này, theo như lời quản gia, thì y phục của người chết với y phục của Lôi lão gia là như nhau, vậy nên mới đoán định người chết chính là Lôi lão gia.

Người khám nghiệm tử thi nói.

- Nhưng cho dù là như vậy cũng không thể cho rằng thi thể kia là Lôi lão gia, nói như vậy có quá khiên cưỡng không?

Quách Tiểu Phong nói.

- Tôi biết Quách bổ đầu sẽ nói như vậy mà, cho nên tôi đã lấy máu của người chết và máu của đứa trẻ ba tuổi cũng là con cháu của Lôi phủ, kết quả là hai thứ máu ấy đã hòa vào nhau, vậy nên cơ bản có thể đoán định rằng người chết là Lôi lão gia- Lôi Thành Đào.

Người khám nghiệm tử thi nói.

- Đã là như vậy, vậy ngài đã kiểm tra kỹ thi thể người chết chưa, có phát hiện gì không?

Quách Tiểu Phong thở nhẹ một cái nói.

- Thời gian tử vong là vào giờ Ngọ hôm nay, tức là vào giữa trưa, nguyên nhân tử vong là do sau khi bị cắt gân mất máu quá nhiều mà chết, nhưng đây chỉ là chẩn đoán bước đầu, nguyên nhân cái chết cụ thể thế

nào thì phải đợi sau khi giải phẫu mới biết được, theo tôi khả năng mất máu mà chết do bị cắt gân là rất cao. Ngoài ra, trên tay người chết còn lưu lại một chữ “Hoa”, do sau khi chết thì thể đã bị đập nát, nên cũng chưa thể đưa ra được kết luận giá trị gì.

Tổng Kiện Tác nói.

- Ô, chỉ có thể thôi à?

Quách Tiểu Phong hoài nghi hỏi.

- Trước mắt mà nói, chỉ có từng ấy thông tin thôi.

- Vậy sao, theo tôi, vụ án này khả năng là do người quen gây ra là rất cao, bởi vì nhìn vào phòng của người chết tuyệt nhiên không thấy dấu vết của sự phản kháng, hơn nữa trạng thái khi chết của nạn nhân lại cực kỳ sợ hãi, vậy nên chúng ta sẽ tạm suy đoán hung thủ có thể là người mà nạn nhân tuyệt đối tin tưởng, khi chết nạn nhân không có bất cứ đề phòng gì, bởi vì nạn nhân rất tin tưởng hung thủ, có nằm mơ cũng không ngờ rằng người này lại sát hại mình. Hung thủ đầu tiên là cắt gân của nạn nhân, sau đó vì quá kinh sợ, máu lại bị chảy quá nhiều nên dẫn đến tử vong.

Quách Tiểu Phong nói ra phán đoán sơ bộ của mình.

- Bốp, bốp, bốp...

Tiếng vỗ tay truyền đến tai Quách Tiểu Phong.

- Quách bồ đầu, lâu nay vẫn nghe nói cậu phá án như thần, trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Người tán thưởng chính là quan phụ mẫu của vùng này- Lý đại nhân.

- Nào dám, nào dám, Lý đại nhân quá khen, Quách mỗ chỉ là đưa ra chút ý kiến chủ quan mà thôi.

Quách Tiểu Phong trông thấy Lý đại nhân cũng không dám chần chừ, vội đứng lên đáp lễ.

- Ai, Quách bồ đầu miễn lễ, không cần phải đa lễ như vậy đâu, ta không kịp đến nghênh đón Quách bồ đầu, thế này đi, hôm nay sau khi kết thúc điều tra, ta sẽ làm chủ, mời Quách bồ đầu, Tổng Kiện Tác, và cả Vương bồ đầu nữa cùng ngồi uống rượu, chúng ta sẽ cùng nhau trao đổi về vụ án này, mong sao có thể phá được vụ án này sớm.

- Lý đại nhân, Tổng mỗ nhân hôm nay đã rất mệt, cho nên không thể tiếp đãi hai vị, thật ngại quá.

Tổng Kiện Tác từ chối nói.

- Thôi được rồi, Tổng Kiện Tác, người về nhà nghỉ ngơi đi, ta không làm khó người nữa.

Lý đại nhân nói.

- Lý đại nhân, việc điều tra hôm nay đã kết thúc chưa?

Vương Long hận không thể lập tức thoát khỏi nơi quỷ ám này.

- Được rồi, hôm nay tạm thời điều tra tới đây, mọi người mau về nghỉ ngơi đi, chuẩn bị ngày mai phân tích thi thể này.

Lý đại nhân xua tay, mọi người cũng mệt mỏi không còn tinh thần nữa, cũng khó trách bọn họ. Lẽ ra giờ Thân (khoảng bốn giờ chiều) là hết giờ làm việc, nhưng vừa qua giờ Thân được một lúc, người của Lôi gia mới đến báo án, mà vụ án này không phải là án trộm gà bắt chó bình thường, mà là một vụ án mạng. Vậy nên, mãi đến giờ, tức là giờ Tuất (từ 19h đến 21h) họ mới được về nhà.

- Mọi người đừng nhọc chí như vậy, ta không để các cậu thiệt đâu, làm thêm sẽ được lĩnh thêm.

Sau đó mọi người ai về nhà nấy ăn bữa cơm tối.

- Đại nhân, cung kính không bằng tuân lệnh, mời.

Vương bồ đầu nói.

- Quách bổ đầu, mời.

Lý đại nhân cũng làm lễ.

- Lý đại nhân mời.

Quách Tiểu Phong cũng lễ mạo đáp lễ.

Nửa canh giờ sau, mọi người đã ngồi trong một quán nhỏ, sau khi gọi mấy món ăn và một bình rượu, ba người bắt đầu nhập cuộc.

- Ông chủ, cũng không còn khách nữa, chi bằng ngồi xuống cùng chúng tôi uống chén rượu, ta mời.

Lý đại nhân đơn đả mời.

- Được, cũng muộn rồi, Lý đại nhân đã có lời mời, vậy tôi cũng không khách khí nữa.

Ông chủ cũng là người rất thoải mái, bèn ngồi xuống cùng.

- Hai vị này là...

Ông chủ thấy Vương Long và Quách Tiểu Phong thì nhìn Lý đại nhân hỏi.

- À, ông nói hai vị này à, ta giới thiệu chút nhé, vị này là bổ đầu Vương Long của thị trấn chúng ta, còn đây là bổ đầu Quách Tiểu Phong của phủ Thuận Thiên ở Kinh thành, còn vị này là ông chủ của quán nhỏ này, ông ấy họ Chu.

- Hóa ra là hai vị bổ đầu, Quách Tiểu Phong, cái tên này sao lại nghe quen quá, đợi đã, Quách bổ đầu, cậu không phải là vị bổ đầu đã phá được vụ án Lý Phiêu Phiêu đấy chứ?

Ông chủ Chu mắt lóe sáng, vội lấy trong người ra cuốn “Tiểu Phong phá án”.

- Cậu nhất định phải ký tên cho tôi. Hôm nay tôi mời, có may mắn gặp được Quách bổ đầu, thật là phúc ba đời.

- Quá khen, quá khen, không ngờ ở Tây Song Bản Nạp mà vẫn có người biết đến tên tuổi, Quách bổ đầu rất lấy làm cảm kích.

Quách Tiểu Phong cầm lấy cây bút lông, ký tên giúp ông chủ Chu.

- Thật không dám giấu, ông chủ Chu, lần này chúng tôi tới đây chủ yếu là muốn nghe ngóng một số chuyện.

Lý đại nhân nói.

- Chuyện gì, chỉ cần lão Chu tôi biết, nhất định sẽ giúp đỡ.

Ông chủ Chu vui vẻ nói.

- Là thế này, vụ án hai mươi năm trước, ông chủ Chu còn nhớ chứ?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Hai mươi năm trước, ý cậu là muốn hỏi về vụ án Tiểu Hoa phụ tử đúng không?

Ông chủ Chu phải hồi ức lại rất lâu mới nhớ ra.

- Phải, khi ấy tình hình cụ thể thế nào ông còn nhớ chứ?

- Nhớ, sao lại không nhớ, Tiểu Hoa phụ tử, cô ấy rất tốt, năm đó cô ấy ở cùng một thôn với tôi, còn nhớ ngày ấy người tán tỉnh cô ấy phải xếp hàng dài trước cổng ấy chứ, tôi lớn hơn cô ấy vài tuổi và cũng dễ mắt đến cô ấy. Đáng tiếc một cô nương tốt như vậy, lại bị người ta trà đạp, sự tình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, chỉ nhớ chiều tối hôm đó mưa to trời nổi sấm chớp, mẹ của Tiểu Hoa đứng ở cổng thôn, đợi mãi mà không thấy Tiểu Hoa, hôm đó Tiểu Hoa lại không về nhà, khi ấy tôi vừa về nhà, trông thấy Hoa thắm đội mưa chờ Tiểu Hoa, cũng không để ý cho lắm, chỉ thuận miệng hỏi một câu :

- Hoa thắm, tối thế này rồi, Tiểu Hoa vẫn chưa về sao?

- Ủ, cậu nói xem mưa to thế này, nó thân gái một mình không biết có xảy ra chuyện gì không?

Hoa thắm lòng như lửa đốt nói.

- Bác đừng lo, chắc không có chuyện gì đâu.

....Tôi cũng không để ý lắm, cứ thế về nhà. Không ngờ từ hôm đó trở đi không bao giờ có thể gặp lại Hoa thắm nữa. Nghe nói, ngày hôm sau người ta phát hiện ra xác Tiểu Hoa bên đường, đầu tiên là bị người ta cưỡng hiếp, sau đó lại bị chôn hoang xé xác, trông rất thương tâm. Sau việc đó, Hoa thắm vì muốn quên chuyện này, đã rời nhà đi nơi khác. Nhưng kỳ quái ở chỗ, nhà của Lưu Thiên Thiên ở thôn chúng tôi không lâu sau cũng chuyển đi nơi khác, tôi cảm thấy chuyện này chắc chắn có can hệ tới bọn họ.

Ông chủ Chu ra vẻ thần bí nói.

Rượu cũng uống đủ rồi, chuyện cũng đã nói rồi, sau đó Quách Tiểu Phong tiếp tục tìm hiểu được, Lôi Thành Đào là một kẻ tha hóa nhân phẩm, trong làm ăn đã khiến cho nhiều người bị phá sản, không ít người vì hắn mà vong gia bại sản, lưu lạc tứ phương, có thể nói người muốn giết hắn là rất nhiều, cho nên người bị tình nghi trong vụ án cũng sẽ rất nhiều. Quách Tiểu Phong sẽ tiếp tục điều tra như thế nào đây ?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

47. Chương 47: Chuyện Riêng Chỗ Tư Phòng

Quách Tiểu Phong cũng đã tìm hiểu được, những người trước đây có quan hệ tương đối tốt với Lôi Thành Đào có Hoàng Thế, Hồng Bảo, và cả Chu Hữu Tài. Ba người này cùng một bè phái với Lôi Thành Đào khi còn học ở phòng học Trạng Nguyên, đáng nói là bọn họ cũng đều là những kẻ xấu xa không chịu học hành, cả ngày cùng với Lôi Thành Đào giở trò bì ổi, ức hiếp người khác. Nhưng đó là chuyện của trước kia, sau này Hồng Bảo và Chu Hữu Tài vì công việc làm ăn nảy sinh mâu thuẫn với Lôi Thành Đào. Hiện giờ ba người đó, trừ Hoàng Thế (Hoàng Thế chính là người có biệt danh Hoàng Mao đã được nhắc tới ở chương 42) có sản nghiệp lớn, vẫn còn qua lại với Lôi Thành Đào, còn hai người kia, một người giờ có thể coi là tiểu địa chủ, một người thì đã trở thành nông dân.

Song, chính từ khi trở thành một nông dân, Chu Hữu Tài mới biết thế nào là sự vui vẻ thanh thản của cuộc sống nhân gian, vợ anh ta không những không ruồng bỏ, mà trái lại lúc nào cũng cổ vũ khích lệ anh ta, anh ta còn luôn nói rằng, nếu không có thể tử, bản thân hẳn chỉ e là đã bị Lôi Thành Đào hại chết từ lâu rồi. Hoàng Thế vốn là một kẻ trong đầu đầy những ý nghĩ xấu xa đê hèn, đến bây giờ đã bước sang tuổi trung niên nhưng vẫn không biết hối cải, song, nghe nói sau khi Lôi Thành Đào chết, Hoàng Thế liền dẫn theo gia quyến, chuẩn bị ngày hôm sau rời nhà đi nơi khác.

- Nếu là như vậy, ta cảm thấy khả năng Hồng Bảo là kẻ gây án là rất cao, các người nghĩ xem, quan hệ giữa Hoàng Thế và Lôi Thành Đào tốt như vậy, nên Hoàng Thế không thể giết hại Lôi Thành Đào, Chu Hữu Tài lại đang có cuộc sống an lạc, cho nên cũng không có khả năng vì Lôi Thành Đào mà vứt bỏ cuộc sống hiện tại. Song có điều này ta nghĩ chưa thông, đó là Hồng Bảo rốt cuộc đã dùng cách nào mà khiến về mặt của Lôi Thành Đào khi chết lại lộ ra vẻ sợ hãi như thế. Và nếu đúng là Lôi Thành Đào đã khiến nhà họ Hồng khuynh gia bại sản, vậy khi gặp Hồng Bảo Lôi Thành Đào phải có phòng bị mới đúng.

Quách Tiểu Phong phân tích.

- Quách bồ đầu, giờ cũng muộn rồi, chi bằng ngày mai chúng ta lại bàn tiếp.

Lý đại nhân nói.

- Cũng được, xem ra tối nay không thể đưa ra kết luận gì.

Quách Tiểu Phong cũng cảm thấy rất mệt mỏi, rất muốn nhanh chóng trở về quán trọ nghỉ ngơi.

- Vậy Quách bồ đầu, ngày mai gặp lại, xin cáo từ.

Lý đại nhân làm lễ.

- Lý đại nhân, cáo từ, Vương bồ đầu, ông chủ Chu, cáo từ.

Khi Quách Tiểu Phong trở về quán trọ, cũng đã khuya lắm rồi, Quách Tiểu Phong sợ làm mọi người thức giấc, nên nhẹ nhàng nhón chân trở về phòng.

- Chàng về rồi đấy à?

Thì ra Bạch Nguyệt Quang vẫn chưa ngủ.

- Nguyệt Quang sao muộn thế này mà nàng còn chưa ngủ, như vậy không tốt cho đứa trẻ đâu.

Quách Tiểu Phong ân cần hỏi.

- Ban ngày thiếp nhìn thấy thứ đó, tối đến chàng lại không ở đây, chàng muốn thiếp ngủ thế nào đây? Thiếp lo lắng cho chàng. Chàng mau đi rửa ráy rồi ngủ đi.

Quách Tiểu Phong nằm xuống giường.

- Nguyệt Quang, nàng nói ban ngày nàng nhìn thấy thứ đó, có phải hai chúng ta lâu nay không gần gũi nhau nên nàng nghĩ nhiều quá không.

Quách Tiểu Phong cười đùa hỏi.

- Đi đi đi, thật bất chính, hôm nay ra ngoài chàng làm những gì hử, đừng nói là đi tán tỉnh các tiểu cô nương đấy nhé?

Bạch Nguyệt Quang cảnh giác nói.

- Ồi, oan cho ta quá nương tử ơi, ta bận mãi từ sáng tới giờ, nàng không tin ta sao. Song, lần này chắc chúng ta lại phải ở lại đây rồi, hôm nay ta đã đi nhìn thi thể đó, rất ghê rợn, nói thật, mặc dù làm bồ đầu bao nhiêu năm nay, nhưng ta chưa từng nhìn thấy xác chết nào kinh khủng như vậy, không chỉ bị cắt gân, mà còn bị chó hoang xé xác.

Quách Tiểu Phong đau khổ nói.

- Cho dù thế nào vẫn phải đi tắm rửa trước đã, người chàng bốc mùi rồi đấy.

- Ôi thê tử của ta, đợi ta đi tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ đến an ủi nàng.

- Đi đi đi, ai thèm chàng an ủi chứ.

Bạch Nguyệt Quang tức giận nói.

- Nói thật, hôm nay ngoài việc nhìn thấy xác chết đáng sợ kia, ta còn điều tra ra một số việc có liên quan đến cái mà nhìn thấy đó.

Quách Tiểu Phong vừa rửa mặt vừa nói.

- Cái gì, cái gì vậy?

- Là thế này, cái mà nàng nhìn thấy có thể không phải là do ảo giác, hai mươi năm trước, ở phòng học Trạng Nguyên có một nữ phu tử tên là Tiểu Hoa, do không cẩn thận đã khiến người chết hôm nay nổi nóng, cho nên hấn đã cưỡng hiếp cô gái ấy, Tiểu Hoa vì cảm thấy bị lăng nhục, nên đã tự sát. Sau đó thi thể còn bị chó hoang cắn xé đến mức bị biến dạng hoàn toàn. Hình ảnh nàng trông thấy có lẽ là hình ảnh mà Tiểu Hoa phu tử bị cưỡng hiếp. Khi ấy nàng nhìn thấy có mấy người?

- Thiếp cũng không nhớ nữa, hình như có khoảng bốn người, nhưng thiếp cũng không dám chắc.

Bạch Nguyệt Quang chuyện này là thật, tinh thần không những không thoải mái mà còn trở nên căng thẳng hơn, vốn có thể lấy chuyện bản thân do ảo giác để đánh lừa mình, nhưng bấy giờ điều đó đã được chứng thực, càng cảm thấy đau lòng.

- Tướng công à, chàng nhất định phải phá được vụ án này, không thì ban đêm thiếp không ngủ được đâu.

Quách Tiểu Phong cúi đầu, bởi vì bản thân cũng không biết vì sao trên bức tường đó lại có thể xuất hiện ra những hình vẽ như vậy càng không thể biết được rốt cuộc là ai đã giết hại Lôi Thành Đào và đã giết bằng cách nào. Chính bản thân Quách Tiểu Phong cũng đang rơi vào “Tắm sương mù” đó. Trước đây khi mới tới sơn thôn, Quách Tiểu Phong luôn vững tin trên đời này không có ma quỷ, nhưng bây giờ, Bạch Nguyệt

Quang đã tận mắt trông thấy bóng ma, nếu không tìm được một sự giải thích hợp lý, bản thân Quách Tiểu Phong cũng không thể yên lòng, càng không thể nói để Nguyệt Quang yên tâm.

- Ngủ thôi ngủ thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, không thể xảy ra chuyện gì đâu.

Quách Tiểu Phong an ủi.

- Nguyệt Quang, nói ra thì lâu nay chúng ta không gần gũi nhau rồi, ta muốn...

- Ủ, nhưng chàng nhẹ nhàng thôi, đừng làm Bảo Bảo của chúng ta sợ...

Sau đó, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đều không sao chợp mắt được. Một người thì đang nghĩ vụ án đó rốt cuộc là như thế nào, còn một người đang nghĩ không hiểu hình vẽ xuất hiện trên tường là cái gì.

- Tướng công, thiếp sợ.

- Không phải sợ, có ta ở đây, có ta ở đây...

Quách Tiểu Phong ôm Nguyệt Quang vào lòng.

- Ngoan, ngủ đi nào, khôn còn sớm đâu.

- Tướng công, ôm thiếp chặt vào, thiếp lạnh lắm.

- Ủ, ngủ nào.

Không lâu sau Bạch Nguyệt Quang cũng chìm vào giấc ngủ, Quách Tiểu Phong nhìn sắc mặt xanh xao của Bạch Nguyệt Quang thì không khỏi trau mày, hôn nhẹ một cái lên trán nàng, Nguyệt Quang, ta hứa với nàng, vì nàng và con ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ thật sự. Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Hung thủ của vụ án này có mấy khả năng. Thứ nhất, đó là Hồng Bảo, người đã bị Lôi Thành Đào hại đến nỗi bây giờ chỉ có thể làm một tiểu địa chủ, nên vẫn chưa thể quên mối thù hận năm đó. Song khả năng này có mấy điểm còn nghi vấn, chẳng hạn như vẻ mặt của Lôi Thành Đào khi chết, tại sao lại có thể sợ hãi như vậy, nếu đúng là Lôi Thành Đào bị Hồng Bảo giết, vậy Lôi Thành Đào phải có vẻ mặt căm hận mới đúng. Hơn nữa, Lôi Thành Đào là một kẻ gian xảo, Hồng Bảo làm thế nào để vào Lôi phủ cũng là một vấn đề. Thứ hai, nếu suy đoán không sai, Hồng Bảo cũng là một trong số những kẻ đã cưỡng hiếp Tiểu Hoa phu tử năm đó. Cho nên hẳn không có lý do muốn mô phỏng lại bộ dạng Tiểu Hoa phu tử bị hại ngày đó. Cho nên khả năng Hồng Bảo là hung thủ là rất thấp. Thứ hai, hung thủ là Lưu Thiên Thiên- người đã chuyển nhà sau khi Tiểu Hoa phu tử chết, có thể Lưu Thiên Thiên có liên quan gì đó với Tiểu Hoa phu tử trong vụ án này. Bao nhiêu năm nay, tung tích của Lưu Thiên Thiên không ai hay biết, rất có thể cậu ta đã quay về để bào thù cho Tiểu Hoa phu tử. Lẽ nào là như vậy? Quách Tiểu Phong dằn vò suy nghĩ, không lâu sau cũng thiếp đi lúc nào không hay...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

48. Chương 48: Thiếu Phu Nhân Của Lôi Phủ Mất Tích

Trời tờ mờ sáng, Lôi quản gia đã đứng đợi ở cổng Nha môn, mãi đến khi trời sáng hẳn Nha môn mới bắt đầu ngày làm việc mới, vừa trông thấy Nha dịch, ông ta vội đi lại.

- Hôm qua sau khi mọi người giải tán, tôi mới phát hiện ra cửu thiếu phu nhân (sau này sẽ gọi là di chín) mà Lôi Thành Đào mới lấy về làm vợ bé bỗng dưng mất tích, mới đầu, khi Lôi lão gia có ý định lấy cô ta, mọi người trong Lôi phủ đều khuyên ngăn, cửu thiếu phu nhân này có dáng vẻ rất hồ ly, nhất định không phải là loại nữ nhân chính chuyên, nhưng tính khí của Lôi lão gia thì biết rồi đó, đã thích thì ai ngăn được, thôi thì cứ mặc lão gia lấy thêm vợ bé, không ngờ con hồ ly tinh này vừa bước chân vào phủ chưa được mấy ngày thì Lôi lão gia đã chết thảm.

Lôi quản gia xót xa nói.

- Cái gì, dì chín mất tích sao, xem ra vụ án này càng ngày càng phức tạp rồi đây, dì chín đúng là mất tích thật chứ?

Lý đại nhân hiểu kỳ hỏi.

- Đương nhiên rồi, không thì sao tôi lại đến báo án chứ.

Lôi quản gia vội nói.

- Vương bồ đầu, cậu mau đi gọi Quách bồ đầu dậy, nói là vụ án này đã có tiến triển mới, bảo cậu ấy mau tới Lôi phủ một chuyến.

Lý đại nhân nói.

- Vâng, đại nhân, tôi đi ngay đây.

- Quách bồ đầu, không hay rồi, lại xảy ra chuyện.

Khi Quách Tiểu Phong đang say giấc nồng thì bị Vương Long đánh thức, Quách Tiểu Phong vội mặc y phục.

- Vương bồ đầu, lại xảy ra chuyện gì?

- Là thế này, sáng nay chúng tôi lại nhận được báo án của Lôi quản gia nói là dì chín mà Lôi Thành Đào vừa lấy về làm vợ bé đã mất tích, đại nhân đã tới đó, bảo Quách bồ đầu tới Lôi gia xem thế nào.

- Được, Nguyệt Quang, nàng có muốn cùng qua đó xem thế nào không? Biết đâu lại có thể tìm ra manh mối gì.

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Được, tướng công, thiếp sẽ đi cùng chàng.

Bạch Nguyệt Quang phấn chấn nói.

- Nếu đại tẩu có ý muốn đi, chúng tôi đương nhiên rất hoan nghênh, mời.

Vậy là ba người họ cùng đi tới Lôi gia.

- Đại nhân, Quách bồ đầu và Quách phu nhân đến rồi.

- Ai, Quách lão đệ à, cậu đến thật đúng lúc, ta vừa tìm thấy chút manh mối.

Lý đại nhân có vẻ như tâm trạng rất tốt, bởi vì vụ án này dường như sắp được phá rồi.

- Lại đây, lại đây, Cầu Tử à, nói cho Quách bồ đầu biết trưa hôm qua cậu đã nhìn thấy gì đi.

Lý đại nhân đặc ý nói.

- Tôi nhớ vào trưa hôm qua, tôi đã trông thấy dì chín có vẻ vội vàng đi vào phòng của lão gia, sau đó không thấy dì chín ra ngoài, cũng chính là từ lúc đó, mọi người trong Lôi phủ không ai trông thấy dì chín nữa, dì chín đại khái là mất tích vào thời điểm đó.

Cầu Tử nhớ lại.

- Thế nào, Quách bồ đầu, có phải là có thể kết thúc vụ án này rồi không, theo ta, trưa qua, cửu thiếu phu nhân sau khi vào phòng lão gia, đã cố ý làm tình, trong lúc Lôi lão gia đang bị cô ta mê hoặc, cô ta đã ra tay, Lôi lão gia thấy cửu thiếu phu nhân dám ra tay giết mình, tự nhiên sẽ có vẻ mặt sợ hãi.

Lý đại nhân đặc ý nói. Tuy Lý đại nhân nói rất có lý nhưng Quách Tiểu Phong vẫn thấy có mấy điểm nghi vấn: Thứ nhất, dì chín nếu muốn hại chết Lôi lão gia, vậy động cơ giết người của cô ta là gì? Thứ hai, Lôi lão gia sau khi chết đã bị chó hoang cắn xé, vậy con chó hoang đó là từ đâu tới? Thứ ba, tại sao dì chín phải cố ý tạo ra câu chuyện ly kỳ về hồn ma giết người của Tiểu Hoa phu tử hai mươi năm trước, nói cách khác, tại sao dì chín phải cố ý tạo ra một vụ án thần bí, sau khi giết người vẫn phải chạy trốn?

- Đại nhân, bây giờ xem ra dì chín này là người rất đáng nghi ngờ, tôi thỉnh cầu đại nhân ra cáo thị truy nã dì chín.

Quách Tiểu Phong nói.

- Được, truyền lệnh, ra cáo thị truy nã cứu thiếu phu nhân của Lôi phủ - Xuân Đào.

Lý đại nhân nói, hiện giờ ông ta đang đoán định hung thủ chính là cứu thiếu phu nhân.

- Quách lão đệ, đệ muội, giờ chúng ta về Nha môn từ từ trao đổi về vụ án này.

- Được, Lý đại nhân, mời.

Quách Tiểu Phong đáp lễ.

- Cậu xem liệu có khả năng là như vậy không, di chín vốn có mối thù sâu nặng với Lôi Thành Đào, cô ta cố ý trở thành vợ bé cũng là vì để trả thù, cô ta cũng biết được chuyện trước đây của Lôi lão gia, biết được chuyện của Lôi lão gia và Tiểu Hoa phu tử, ngay từ đầu cô ta muốn mượn hồn ma giết người của Tiểu Hoa phu tử để đánh lừa chúng ta, nhưng không may lại bị Cầu Tử nhìn thấy, sợ âm mưu bị bại lộ, cho nên cô ta đã quyết định chạy trốn.

Lý đại nhân nêu ra suy luận của bản thân.

- Lý đại nhân quả nhiên rất thông minh, cách giải thích này có vẻ hợp lý, song Quách mỗ vẫn thấy còn mấy điểm chưa được làm rõ. Thứ nhất, nếu đại nhân thật sự cho rằng di chín đã giết hại Lôi lão gia, giả thiết đúng là di chín làm, đại nhân nói vậy rất khó để người ta tin phục, trừ phi đại nhân có thể tìm ra chứng cứ đủ để buộc tội di chín, nếu không đại nhân cũng không có lý do chính đáng để bắt cô ta. Thứ hai, Vương bổ đầu, nếu cậu có mối thù sâu nặng với một người, cậu lại tìm mọi cách để được làm vợ bé của người đó, vậy sao cậu phải làm như thế?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- đương nhiên là để trả thù người đó.

Wương Long buột miệng nói. Nói xong cậu ta biết là mình đã nói sai, nhìn sang thì thấy Lý đại nhân đang trừng mắt, Vương Long thấy vậy liền cúi đầu, nhưng Quách Tiểu Phong lại không hề để ý tới những điều đó, tiếp tục nói:

- Đúng, Vương Long nói không sai, nếu là tôi, nếu tôi có mối thù sâu nặng với Lôi Thành Đào, tôi chắc chắn sẽ giết hẳn ngay trong đêm tân hôn, chứ không đợi đến bây giờ. Thứ ba, cứ cho là di chín có thể nhẫn nhịn đến bây giờ, vậy cô ta tại sao lại không chọn một ngày bình thường như thế này? Thứ tư, nếu di chín là người thận trọng, cô ta sao có thể để Cầu Tử trông thấy với bộ dạng như thế chứ? Tại sao lại không ra tay vào buổi tối để khó bị phát hiện ?

Cách giải thích này đã phủ nhận suy luận của Lý đại nhân.

- Vậy, Quách lão đệ rốt cuộc có cao kiến gì, nếu cứu thiếu phu nhân không phải là hung thủ, vậy hung thủ là ai?

Lý đại nhân hỏi.

- Tôi không nói di chín không phải là hung thủ, có điều là, những điểm nghi vấn này tôi chưa giải quyết được. Tốt nhất chúng ta hãy về Nha môn trước đã, sau đó trao đổi xem còn khả năng nào khác không, tôi vẫn luôn có một dự cảm bất an, tôi cho rằng vụ án này không thể đơn giản như thế, bây giờ cái cảm giác bất an đó của tôi lại mạnh hơn trước, chuyện về cái chết của Lôi Thành Đào mới là mở đầu thôi, e rằng tiếp theo vẫn có thêm người thiệt mạng nữa, tôi vẫn có cảm giác rằng vụ án này có liên quan đến vụ án của Tiểu Hoa phu tử hai mươi năm trước. Trong chuyện này vẫn còn một điểm nữa chưa thể lý giải, không biết đại nhân đã nghe về chuyện ma quỷ gây rối ở phòng học Trạng Nguyên chưa?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Nói thật, Quách lão đệ, nếu nói chưa từng nghe qua tức là ta nói dối rồi, có rất nhiều người từng nhìn thấy bóng ma quỷ trên bức tường đó, chính là hình ảnh Tiểu Hoa phu tử bị cưỡng bức năm đó, chuyện này vì chưa tìm ra lời giải thích hợp lý, nên lâu nay, mọi người đều cho nó là ma quỷ gây rối mà thôi.

Lý đại nhân bắt đầu dĩ nhiên.

- Nguyệt Quang, nàng nghe thấy chưa, nó không thể làm hại người.

Quách Tiểu Phong nhẹ nhàng nói với Nguyệt Quang.

- Vâng, nhưng tướng công, chàng vừa nói là có điểm đột phá, sao bỗng dừng lại nhắc đến chuyện bức tường của phòng học đó?

- Phải rồi, nếu trực giác của tôi không sai, tôi nghĩ điểm đột phá của vụ án này có thể tìm thấy trên bức tường của phòng học đó.

Quách Tiểu Phong nói.

- Sao, đệ muội cũng trông thấy rồi sao?

Lý đại nhân quan tâm hỏi.

- Phải, hôm qua Nguyệt Quang đã nhìn thấy hình vẽ trên bức tường đó.

Quách Tiểu Phong giải thích.

Quay về Nha môn, lúc này một Nha dịch vội vàng chạy tới,

- Không hay rồi đại nhân, Hoàng Thế Hoàng đại nhân đã chết rồi

- Cái gì, Hoàng Thế cũng chết rồi sao? Sao có thể như vậy?

Dự cảm của Quách Tiểu Phong quả đã ứng nghiệm, Hoàng Thế đã chết, Quách Tiểu Phong không cảm thấy sững sốt vì điều này không nằm ngoài dự đoán của hắn, Quách Tiểu Phong chỉ không ngờ là Hoàng Thế lại chết nhanh như vậy.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

49. Chương 49: Hoàng Thế Tận Mạng

Tin tức về cái chết của Hoàng Thế không hề khiến Quách Tiểu Phong sững sốt, nhưng Quách Tiểu Phong lại không ngờ dự cảm của mình lại ứng nghiệm nhanh như vậy, thế là lại vội vàng từ Nha môn tới nhà của Hoàng Thế, tuy nhà của Hoàng Thế cũng rất có khí thế nhưng vẫn còn thua nhà của Lôi Thành Đào. Chỉ kể riêng sư tử đá đặt ở ngoài cổng, nhà Lôi Thành Đào là hai hàng sư tử đá được chạm trổ công phu được làm từ Hán Bạch Bảo, đủ khiến người ta phải chú ý, mà cổng nhà Hoàng Thế chỉ là đôi sư tử đá nhỏ. Rất dễ để nhìn ra nhà của Lôi Thành Đào xa xỉ hào phóng thế nào, cho dù nhà Hoàng Thế có khí thế thế nào cũng không thể so bì với nhà Lôi Thành Đào được.

Quách Tiểu Phong, Lý đại nhân, Vương bổ đầu, Tổng Kiện Tác cùng một đám Nha dịch cùng đi tới nhà của Hoàng Tam, tuy đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng có vẻ như không dám tới nhanh, bởi lẽ thi thể của Hoàng Thế không chỉ bị cắt gân, trạng thái lúc chết là vô cùng khiếp sợ, hơn nữa thi thể cũng bị chó hoang cắn xé, chết không toàn thân, ruột và nội tạng bị bày ra ngoài, cực kỳ rùng rợn. Bạch Nguyệt Quang trông thấy cảnh này thì lập tức dùng tay che miệng vội chanyj ra ngoài. Tiếp đến là Lý đại nhân, Vương bổ đầu cũng chịu không nổi. Chỉ riêng Quách Tiểu Phong thì đã quen với cảnh này rồi nên từ từ đến gần thi thể Hoàng Thế, mở tay hắn ra, quả nhiên, trong tay cũng viết một chữ “Hoa”. Nghi vấn lại tiếp tục dấy lên trong đầu Quách Tiểu Phong, tại sao nạn nhân khi chết đều được viết lên tay chữ “Hoa”? Làm như vậy rốt cuộc là có thâm ý gì? Là để ám chỉ Tiểu Hoa phu tử sao? Nếu đúng là Tiểu Hoa phu tử đã chết cách đây hai mươi năm, sao có thể trở về tìm hai người này báo thù chứ? Nếu không phải, vậy tại sao hai người này vẫn để lại chữ “Hoa” trước lúc chết chứ? Sau khi chết còn bị chó hoang cắn xé, có vẻ như rất giống với cái chết của Tiểu Hoa phu tử năm xưa, bị cắt gân, có thể là vì để trừng trị tội ác cường hiếp Tiểu Hoa phu tử của bọn họ trước đây. Chó hoang cũng cơ bản là không thể, nếu là nhà Lôi Thành Đào do gia nhân nhất thời không để ý, nhưng sao có thể ngay đến nhà Hoàng Thế cũng là do gia nhân bất cẩn được. Quách Tiểu Phong trầm nghĩ.

- Tổng Kiện Tác, qua đây khám nghiệm tử thi đi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Được.

Tổng Kiện Tác bước lại, lật phía sau lưng người chết.

- Dựa vào phía sau lưng người chết, xem ra đã chết vào khoảng tối hôm qua, nguyên nhân dẫn đến cái chết thì phải đợi giải phẫu mới biết được, nhưng có thể suy đoán bước đầu là do bị cắt gân dẫn đến mất máu mà chết, rất giống với nguyên nhân tử vong của Lôi Thành Đào. Người chết không còn nghi ngờ gì nữa chính là Hoàng Thế.

Tổng Kiện Tác từ từ nói.

- Vậy, vậy rất đơn giản, tìm tiểu thiếp đã hầu hạ Hoàng lão gia tối qua để hỏi cho rõ ràng là được.

Quách Tiểu Phong nói.

- Nhưng, nhưng Tam phu nhân (dì ba) hầu hạ lão gia đêm qua đã mất tích rồi.

Vương Long đi vào nói.

- Đúng vậy, tôi luôn cảm thấy rằng dì ba này không phải là người tốt.

Người lên tiếng chính là một người phụ nữ trung niên gần bốn mươi tuổi, vẻ mặt rất sắc sảo.

- Vậy có thể nói rõ tình hình cụ thể được không?

Quách Tiểu Phong nói.

- Quan gia, ngài phải làm chủ cho tiểu nữ, từ sau khi cô ta được lão gia rước về làm tiểu thiếp, cậu mình có chút nhan sắc nên cô ta đã làm mê muội đầu óc lão gia ta, cô ta sắp cưới lên đầu chúng tôi rồi.

Đại phu nhân thương tâm nói.

- Đúng vậy, cô ta rõ ràng là không coi ai ra gì, cũng không biết là có tà thuật gì mà khiến lão gia mê mẩn cô ta cả ngày, thật đúng là hồ ly tinh.

Một người phụ nữ khá khoảng chừng ba mươi tuổi bước vào nói, có vẻ cũng rất lợi hại.

- Tối qua, sau khi nghe nói Lôi lão gia chết, tướng công như người mất hồn, cả ngày thần thờ, còn nói là người đó tới tìm họ báo thù, bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ thấy lão gia như vậy.

Đại phu nhân nói.

- Lão gia nói là hôm nay cả nhà chuyển đi nơi khác tránh nạn, nào ngờ tối qua lại bị con tiện nhân đó...ai ya, chúng tôi biết sống tiếp thế nào đây. Đại tỷ, số chúng ta thật vất vả, sau này chúng ta biết phải làm sao đây?

Nhị phu nhân nói xong thì khóc một cách thảm thiết.

- Phải, muội muội, chúng ta đúng là số khổ.

- Được rồi, được rồi, đừng ồn ào nữa, là ai đã phát hiện ra Hoàng lão gia chết?

Quách Tiểu Phong hỏi người báo án. Chỉ trông thấy người đó e dè thưa:

- Là tiểu nhân, tôi là Phúc Bá, là đầu bếp của Hoàng phủ, bởi vì lão gia là người kén ăn nên buổi sáng hàng ngày, tôi đều tới hỏi lão gia muốn ăn gì. Sáng nay cũng vậy, tôi cũng như mọi ngày đến phòng lão gia hỏi han, nhưng vừa đi tới cửa, tôi đã nhìn thấy cửa phòng lão gia bị ở tung, tôi cho rằng lão gia đã dậy, sau đó bước vào phòng tìm lão gia: “Lão gia, sáng nay lão gia muốn dùng gì”, tôi vừa nói vừa đi vào, nhưng tôi đã trông thấy một cảnh tượng mà cả đời này không thể quên, hai mắt lão gia trừng trừng nhìn tôi, khi đó tuy toàn thân lão gia là máu nhưng tôi vẫn chưa biết lão gia rốt cuộc đã chết hay chưa, cho nên mới dám tiến lại gần lão gia, cho tay vào gần mũi lão gia, ai biết được lão gia đã tắt thở, lúc đó tôi mới biết sự việc đã trở nên nghiêm trọng, vội chạy đi thông báo cho Đại phu nhân và Nhị phu nhân, cả Tam phu nhân nữa, tôi nhớ lại người hầu hạ lão gia tối hôm trước là Tam phu nhân, cho nên vội chạy đi thông báo cho Đại phu nhân và Nhị phu nhân, thương lượng một chút, sau đó mới quyết định đi báo án.

Phúc Bá vô cùng thương tâm nói.

- Nếu đã là như vậy, Phúc Bá, tôi hỏi cậu, lúc cậu phát hiện ra lão gia, có phải lão gia cậu đã bị chó hoang cắn xé không?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Phải, bởi vì tôi trong thấy ruột và nội tạng của lão gia đã bị lôi ra ngoài, nhưng tôi vẫn đến gần xem rốt cuộc lão gia đã chết hay chưa, bởi vì tôi không thể tin chỉ sau một đêm lão gia lại trở nên như vậy.

Phúc Bá nói như vậy sở dĩ là vì sợ Quách Tiểu Phong nghi ngờ cậu ta.

- Cậu không phải căng thẳng như vậy, tôi tin cậu không phải là hung thủ.

Quách Tiểu Phong trấn an nói.

- Quách lão đệ, cậu nói xem mấy người thê thiếp này có phải là thần kinh có vấn đề không, bỗng nhiên lại đi giết chồng mình rồi bỏ trốn, lẽ nào bọn họ bị trúng tà.

Lý đại nhân cũng thấy rất hiếu kỳ, tại sao kẻ giết người đều là tiểu thiếp.

- Ôi, người này, hình như thiếp đã gặp ở đâu rồi.

Bạch Nguyệt Quang cũng tiến lại, nhìn Hoàng Thế rồi kinh ngạc nói.

- Cái gì, nàng gặp ở đâu?

- Thiếp cũng không biết, song người này chắc chắn là thiếp đã gặp ở đâu rồi.

Bạch Nguyệt Quang khẳng định nói.

- Nàng đã từng gặp....?

Quách Tiểu Phong suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vội hỏi:

- Ta biết rồi, nhất định là nàng đã nhìn thấy người này trên bức tường đó đúng không?

- Đúng rồi, không sai, trong bốn người đó có một người là hắc, nhưng so với trên bức tường thì vẫn trẻ hơn nhiều.

- Sao nàng lại ngốc như vậy, vụ án của Tiểu Hoa phu tử đã xảy ra hai mươi năm về trước, đương nhiên khi đó còn trẻ rồi, khi ấy Hoàng Thế vẫn còn đi học.

- Oa, tướng công, chàng thật thông minh.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

50. Chương 50: Bức Tường Của Phòng Học (2)

Hoàng Thế và Lôi Thành Đào đều bị chết một cách khó hiểu, khiến vụ án vốn không đơn giản càng trở nên ly kỳ và phức tạp hơn, điều này khiến Lý đại nhân và Quách Tiểu Phong đau đầu vô cùng, rốt cuộc ai là hung thủ? Nhìn bên ngoài thì, cửu thiếu phu nhân Xuân Đào của Lôi phủ và tam phu nhân Thu Cúc của Hoàng phủ đều rất có khả năng là hung thủ, nhưng Quách Tiểu Phong vẫn còn mấy điểm nghi vấn chưa có sự giải thích hợp lý, nếu nói cửu thiếu phu nhân của Lôi gia là Xuân Đào có thù với Lôi Thành Đào, sau đó tìm mọi cách để được làm tiểu thiếp của Lôi Thành Đào, vậy tam phu nhân của Hoàng phủ cũng như vậy sao, sao có thể trùng hợp như vậy chứ, rõ ràng việc cửu thiếu phu nhân và tam phu nhân mất tích khiến người ta thấy rất hoài nghi nhưng chưa thể nào đưa ra được bất cứ kết luận nào, cáo thỉ truy nã sớm đã được ban bố, nhưng hiện giờ đã là buổi chiều, sao vẫn chưa có chút tin tức gì? Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Đợi đã, nếu trực giác của mình mà chính xác, điểm đột phá của vụ án này vẫn là vụ án của Tiểu Hoa phu tử năm xưa, có thể tìm thấy manh mối nào đó từ bức tường của phòng học Trạng Nguyên chẳng...

Quách Tiểu Phong nói cho Lý đại nhân biết suy luận của bản thân, tuy Lý đại nhân không hoàn toàn đồng ý với những suy luận đó của Quách Tiểu Phong, nhưng giờ cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ bằng cứ lấy cái bất biến để đối phó với cái vạn biến vậy.

- Vậy, thế này đi, Quách bổ đầu và đệ muội tới phòng học Trạng Nguyên xem có điều tra được manh mối nào không, Tổng Kiện Tác và Nha dịch sẽ đưa thi thể về Nha môn, mau chóng làm rõ thời gian và nguyên nhân tử vong. Vương bổ đầu và ta sẽ giải quyết những vụ án còn tồn đọng hai ngày nay.

- Vâng, đại nhân.

Mọi người đồng thanh tuân lệnh, sau đó đi làm việc theo sự bố trí của Lý đại nhân. Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang vội đi tới phòng học Trạng Nguyên.

Lúc này, trên trời mây đen cũng đang kéo tới, không biết từ lúc nào, tiếng sấm đã bắt đầu nổi dậy, so với hôm qua, tiếng sấm có vẻ lợi hại hơn.

- Nguyệt Quang, chúng ta đi nhanh một chút, không thì bị mưa ướt hết đấy.

- Tướng công chậm một chút, thiếp không theo kịp rồi.

Nghe vậy, Quách Tiểu Phong liền chậm bước.

- Ta ôm nàng chạy....

- Đáng ghét....

.....

- Người chết bị mất máu quá nhiều, có thể là do bị cắt gân, hơn nữa đã chịu sự sợ hãi cực độ, cho nên dẫn đến tử vong, dựa vào vết thương trên người nạn nhân, thì vết thương này không giống như là vết thương chí mạng, cũng không giống với vết thương do chó hoang tạo thành, bởi vì nếu là bị chó hoang cắn xé thì vết thương sẽ nham nhở hơn, có vẻ như là hung thủ đã cố ý làm vậy, song nếu đúng là do người làm, vậy người này phải có tố chất tâm lý thể nào mới có thể biến thi thể của nạn nhân thành ra thế này, lẽ nào lại đúng là do ma quỷ làm?

Tổng Kiện Tác đưa ra suy luận sau khi đã khám nghiệm tử thi.

- Cái gì, sư phụ, thật sự có ma sao?

Hai đệ tử của Tổng Kiện Tác kinh ngạc nói.

- Nói vậy, trên đời này làm gì có ma, đừng suy nghĩ linh tinh nữa.

Tổng Kiện Tác trấn an.

.....

- Phải rồi, Lý đại nhân, năm đó Hoa thẩm và nhà Lưu Thiên Thiên rốt cuộc là đã chuyển đi nơi nào vậy? Có thể điều tra ra không?

Wương bổ đầu hỏi.

- Có thể, nhưng sẽ rất phiền phức đấy, đặc biệt là với một vụ án đã xảy ra cách đây quá lâu rồi, xem ra phải lật lại văn kiện giấy tờ của Nha môn mới có thể tìm thấy. Vương bổ đầu à, không phải là cậu muốn...

Lý đại nhân đang nói giữa chừng thì dừng lại, ý là cậu không phải nghĩ nhiều, việc này không phải một hai ngày là xong.

- Không sai, tôi đúng là rất muốn biết bọn họ rốt cuộc đã chuyển đến nơi nào, bởi vì tôi tin vào trực giác của Quách bổ đầu.

Wương Long dứt khoát nói.

- Dựa vào trực giác để phá án ư, đây chẳng phải là điều tối kỵ của người làm trong quan phủ chúng ta sao.

Lý đại nhân thận trọng nói.

- Nhưng, bây giờ đại nhân còn cách nào tốt hơn không?

Vương Long hỏi ngược lại.

- Nói vậy, để ta dẫn cậu đi xem.

- Đại nhân, việc nhỏ này, thuộc hạ làm là được rồi, đại nhân cứ đi nghỉ đi ạ.

- Cậu nói gì vậy, ta cũng rất muốn nhanh chóng phá được vụ án này, vả lại, chỉ là tìm lại hồ sơ thôi chẳng lẽ ta cũng không làm được hay sao?

- Đại nhân đã nói như vậy thì thêm một người thêm được sự trợ giúp, vậy chúng ta mau đi thôi.

.....

Lúc này, bầu trời càng lúc càng u ám, ai ai cũng vội về nhà, nếu ai không kịp về nhà thì tìm tạm một chỗ để trú mưa, trên phố có đủ các loại khí vị (mùi), có khí vị của mùi cỏ xanh và bùn đất trước khi có mưa lớn, có cả khí vị của nam nhân, đương nhiên vẫn có cả hương vị của bánh báo tỏa ra ở chỗ người bán bánh bao, vẫn còn mùi thối khó chịu của chân người, cuối cùng là hương vị của hương liệu trong tay thương nhân bán hương liệu. Song, lúc này, tôi nghĩ bọn họ không thể nhận ra là khí vị nào trong cái bầu khí này, bởi vì con mắt của họ đều đang nhìn xuống chân của mình, một nghìn người là có một nghìn đôi mắt đang nhìn xuống chân của họ, một vạn người là một vạn đôi mắt đang nhìn chân của họ, bởi vì bọn họ đang nhìn chính mình, nghìn vạn gì cũng không thể để chân mình chạy chậm hơn chân của người khác. Nhưng, dường như ông trời đang đùa giỡn bọn họ. Bởi vì, bỗng nhiên, một đôi chân đang chạy với tốc độ cực nhanh không may đã giẫm phải chân của người khác, anh ta vội ngẩng đầu, lớn tiếng trách móc:

- Mù à!

- Anh bạn à, xin lỗi nhé, đang có việc gấp.

Ở phía sau truyền lại một lời xin lỗi.

- Xin lỗi cái quái gì, không phải đã giẫm lên chân tôi rồi sao.

Người đó lại ngẩng đầu lên, phía trước nào có ai đâu, cứ như vừa nằm mơ vậy.

- Thật là thối tha.

Nói xong người đó lại cúi đầu đi tiếp.

.....

- Sư phụ, trên đời này thật sự không có ma sao? Vậy vừa rồi sư phụ nói vậy là sao?

Hai đệ tử của Tổng Kiện Tác sợ hãi hỏi.

- Đương nhiên rồi, nếu trên đời này mà có ma, vậy sư phụ như ta sao vẫn còn ở đây chứ.

Kiện Tác vừa nói xong thì một tia sét rạch ngang bầu trời, Tổng Kiện Tác chỉ thấy tai mình như bị thứ gì chọc vào.

- Sư phụ, sư phụ.

Một đồ đệ kêu lớn...

Hóa ra là thi thể của Hoàng lão gia đột nhiên ngồi dậy, đúng là dọa người ta chết khiếp. Song Tổng Kiện Tác rốt cuộc vẫn là Tổng Kiện Tác, khả năng tùy cơ ứng biến quả rất tốt.

- Khụ, khụ...

Tổng Kiện Tác đứng dậy.

- Thật ra, thi thể của Hoàng lão gia có thể ngồi dậy không phải là vì trên đời này có ma, chỉ là thi thể của Hoàng lão gia do hấp thụ năng lượng của tia sét, cơ thịt phát sinh ra sự vận động, cho nên mới có thể ngồi dậy là vì thế, không tin hai người cứ thử đến kiểm tra xem cái xác đó còn thở không, qua đó đi.

Tổng Kiện Tác lớn tiếng nói, hai đệ tử đó rón rén tiến lại gần để kiểm tra.

- Sư phụ, ông ta đúng là không phải một cái xác biết dọa người.

Một đồ đệ nói.

- Cậu cứ tiếp tục đi, xem xem cậu có thể trách ta được hay không.

Tổng Kiện Tác vừa bực mình lại vừa thấy buồn cười. Thật là hết cách với hai đồ đệ này.

- Sao rồi, sư phụ không lừa hai cậu chứ?

Tổng Kiện Tác đắc ý nói.

- Đúng vậy, đúng là không có hơi thở, xem ra trên đời này thật sự không có ma.

Hai đồ đệ lại kinh ngạc nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

51. Chương 51: bức Tường Cửa Phòng Học (3)

Vương bổ đầu và Lý đại nhân tới phòng văn thư cất giữ hồ sơ, căn phòng này mấy năm nay không ai vào, nói là không có ai đến, kỳ thực là không có ai đến để đọc tư liệu. Đây là góc hẻo lánh nhất của Nha môn, vốn chẳng mấy người để mắt tới.

- Vương bổ đầu, có mang theo lửa không?

Lý đại nhân hỏi.

- Có, nhưng thưa đại nhân, ở đây đều là thư tịch, giấy tờ, dùng lửa soi thì không tiện lắm.

Vương Long e ngại nói.

- Cậu sao lại ấu trĩ thế, không dùng lửa, chúng ta tìm tài liệu kiểu gì đây, lẽ nào phải mang hết đồng tài liệu này ra ngoài, việc này ta quyết, cẩn thận một chút là được.

- Vâng, thưa đại nhân.

Vương Long lấy một cây nến bên cạnh thấp sáng. Lúc này, một tia chớp lóe lên làm sáng cả căn phòng, Lý đại nhân và Vương Long đứng là chớp đánh ngang tai, hai người sờ đầu mình.

- Tiếng sấm vừa rồi thật là dọa người ta chết khiếp.

Vương bổ đầu nói.

- Phải đấy, ta sống từng này tuổi mà chưa từng thấy tiếng sấm nào lợi hại như thế.

- Đại nhân, chúng ta mau tìm thôi, những án thư này được sắp xếp theo năm à?

- Đúng vậy, có điều Tiểu Hoa phụ tử rớt cuộc là đã chết cách đây bao lâu rồi?

Lý đại nhân hỏi.

- Cụ thể thì tôi cũng không nhớ rõ, chắc khoảng cách đây hai mươi năm.

- Vậy chúng ta sẽ tìm hồ sơ từ cách đây mười tám năm trở về trước.

- Dạ, đại nhân.

Xong hai người vùi đầu vào đồng tư liệu giấy tờ, tài liệu của Nha môn trong một năm không chỉ gói gọn trong một cuốn sách, mà là cả một giá sách, hơn nữa ánh đèn lại yếu, tìm được là rất khó, hơn nữa lại không xác định là vào năm nào, vậy có khác nào mò kim đáy biển. Sau một canh giờ, Vương Long đã tìm hết tài liệu của mười tám năm trước, còn Lý đại nhân cũng gần tìm xong tài liệu của mười chín năm trước.

- Lý đại nhân, bên ngoài có không?

Vương Long sốt ruột hỏi.

- Không có, nếu tìm thấy ta đã nói với cậu rồi.

Lý đại nhân cũng nóng lòng không kém.

- Vậy chúng ta bắt đầu tìm từ hai mươi năm trước.

- Vâng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, kỳ thật, chỗ khó của đồng tài liệu này lại không phải là ở số lượng nhiều, mà là người quản lý tư liệu của Nha môn thời ấy đâu giống như máy tính ngày nay, đâu có thể bảo đảm độ chính xác tuyệt đối, đã là do người quản lý thì không thể tránh khỏi có sai sót, từ đó dẫn đến tư liệu bị mất hoặc bị thiếu, hoặc cũng có thể người quản lý ghi chép sai, và sợ nhất là người quản lý quên không ghi chép, vậy nên có tìm cả ngày mà không thấy cũng là chuyện bình thường. Trời càng lúc càng tối.

- Vương Long, theo ta chúng ta nên đi ăn cơm trước đã, ăn xong rồi lại tiếp tục tìm.

Vương bỏ đầu cũng đang lúc đói bụng, cũng muốn được nghỉ ngơi một chút.

- Vâng, đại nhân, đại nhân nói xem có phải tư liệu chúng ta cần đã bị thất lạc rồi không?

- Cái này....cũng không loại trừ khả năng đó, nhưng chúng ta vẫn phải đi ăn cơm trước đã.

- Đi thôi, tôi sắp đói chết rồi.

Vương Long đứng lên, ánh mắt chợt lướt qua một chồng tư liệu, bỗng trong lòng có một dự cảm mãnh liệt, hồ sơ của Tiểu Hoa phu tử rất có thể nằm trong chồng hồ sơ đó.

- Đại nhân, đợi đã, chỉ một chút thôi.

Nói xong Vương Long vội đến bên chồng tài liệu được đánh số 13, vội vàng mở ra, từ mục lục bắt đầu tra cứu cái tên Tiểu Hoa phu tử.

- Đại nhân, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi. Ngài xem, Liễu Đại Cương là tên của cha Tiểu Hoa phu tử, Liễu Hoa Hoa chính là Tiểu Hoa phu tử.

Vương bỏ đầu phấn chấn nói.

- Vương bỏ đầu à, được lắm, vậy mà cậu cũng tìm ra, mau, mau lật tiếp xem thế nào, rốt cuộc là viết gì?

Vương Long bắt đầu lật giở trang đầu tiên. Trên đó viết :

“ Liễu Đại Cương, nam, 41 tuổi, là người của Tây Song Bản Nạp. Lý A Cúc, nữ, 38 tuổi, là người Tây Song Bản Nạp. Liễu Hoa Hoa, nữ, 19 tuổi, người Tây Song Bản Nạp. Ngày 15 tháng 6 năm Tống Thái Tông Thái Bình Hưng Quốc, Liễu Hoa Hoa trên đường từ phòng học Trạng Nguyên trở về nhà đã bất hạnh bị kẻ xấu cưỡng hiếp đến chết, sau đó Liễu gia chuyển nhà tới Côn Minh, Vân Nam, đã chuyển hộ tịch”.

- Côn Minh, Vân Nam? Cũng chẳng có gì kỳ quái cả, xem tiếp tư liệu về Lưu Thiên Thiên đi.

Vương Long lại tiếp tục : “ Lưu Thiên Thiên, ngày 18 tháng 6 năm Tống Thái Tông Thái Bình Hưng Quốc đã chuyển nhà tới Côn Minh, Vân Nam, hộ tịch đã được chuyển....”

- Í...sao có thể như vậy? Chẳng phải là quá trùng hợp sao.

- Chuyện gì thế, Vương Long ý cậu là hai nhà ấy chuyển tới Côn Minh, Vân Nam không phải là trùng hợp đúng không.

Lý đại nhân nói.

- Không chỉ có điểm này, còn nữa là.....

Bầu trời mỗi lúc một u ám.

- Xem ra trận mưa hôm nay chẳng thua gì so với trận mưa mà lần đầu tiên chúng ta vào sơn thôn đầu.

- Tướng công, theo thiếp chúng ta nhanh hơn một chút nữa, không thì không kịp tới phòng học đó trước khi trời mưa đầu.

- Nàng nói phải lắm.

Không lâu sau Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang cũng đã tới phòng học Trạng Nguyên. Vừa đặt chân vào phòng thì mưa như trút nước, biến thị trấn Bản Nạp thành một bể mưa.

- Haha, nguy hiểm quá, chỉ chậm chút nữa thôi là chúng ta biến thành con gà nấu canh rồi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Lần trước nàng nhìn thấy bóng người ở trên mặt xà xì của bức tường à?

- Phải, sao chàng biết?

Bạch Nguyệt Quang kinh ngạc nhìn Quách Tiểu Phong, cứ như nhìn thấy quái vật.

- Ta...

Quách Tiểu Phong vẫn chưa nói xong thì một tia chớp xé ngang bầu trời, rồi đánh thẳng vào bức tường đó, lúc này, kỳ tích đã xuất hiện, trên bức tường đó lại một lần nữa hiện ra hình vẽ đó, đúng là bốn nam nhân đang vây quanh một người con gái.

- Nguyệt Quang, nàng qua đây xem đi.

Quách Tiểu Phong cũng rất sửng sốt, không ngờ trên đời này lại có chuyện thần kỳ như vậy.

- Tướng công, chàng phải cẩn thận đấy, cẩn thận sét đánh.

Nguyệt Quang lo lắng nói.

- Yên tâm, ta phải xem xem con ma này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nói xong Quách Tiểu Phong vội tiến lại, cho rằng có thể sờ thấy cái gì đó, nhưng trên thực tế, khi hắn chạm tay lên bức tường đó, lại chỉ phát hiện đó chỉ là bức tường mà thôi, thô ráp sần xùi và chẳng có gì khác cả.

- A...

Bạch Nguyệt Quang thất thanh kêu lên.

- Nguyệt Quang, sao vậy?

- Tướng...tướng công, chàng, chàng mau coi này.

Bạch Nguyệt Quang chỉ tay lên bức tường, Quách Tiểu Phong vội ngẩng đầu, thì trông thấy một nam nhân đang cầm dao, trực tiếp đâm vào cô gái đó, cô gái đó ôm bụng, máu tươi trên người cô gái không ngừng chảy ra, cuối cùng cô gái đó hai mắt trắng dã, chết trong bi thương, mấy tên kia cười lớn. Trong đó có một tên là Lôi Thành Đào, một tên là Hoàng Thế, còn một người nữa mà Quách Tiểu Phong không quen mặt, cộng thêm một tên đứng quay lưng vào họ là có tất cả bốn tên. Xem ra, mục tiêu tiếp theo của hung thủ sẽ là một trong hai người còn lại đó. Kẻ lộ diện đó rất có thể là Hồng Bảo. Có điều trời đang mưa to, Quách Tiểu Phong lại không biết nhà Hồng Bảo ở đâu, tuy biết được nạn nhân tiếp theo, và bây giờ lập tức chạy tới nhà Hồng Bảo, nhưng với tình hình hiện giờ, cơ bản là lực bất tòng tâm, đành đợi mưa tạnh rồi tính tiếp. Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Nhưng bức tường đó là thế nào? Tại sao cứ bị sấm chớp đánh vào thì lại hiện ra hiện tượng kỳ quái như vậy? Lẽ nào trên đời này thực sự có ma quỷ? Nhưng hình vẽ trên bức tường đó lại chân thực như vậy, không giống như là do ma quỷ làm, nếu không phải ma quỷ làm, vậy là nguyên nhân gì ?

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

52. Chương 52: Bạch Nguyệt Quang Mất Tích

Tuy ngoài trời đang mưa như trút nước, nhưng dù thế nào thì mạng người vẫn là quan trọng, bởi vậy Quách Tiểu Phong chỉ đợi mưa ngớt một chút thì nhanh chóng tới Nha môn tìm Lý đại nhân.

- Nguyệt Quang, nàng ở đây đợi mưa tạnh rồi về quán trọ nhé, ta phải đi xem Hồng Bảo rốt cuộc có xảy ra chuyện không, nhất định phải chờ mưa tạnh mới về quán trọ đấy, nếu mưa không ngớt, nàng cứ ở đây đợi ta, ta sẽ tới đón nàng về.

Quách Tiểu Phong sốt ruột nói.

- Được rồi, tướng công, nhưng...thiếp hơi sợ.

Nguyệt Quang e dè nói.

- Nguyệt Quang, nàng không phải sợ, tuy ta chưa biết bức tường này rốt cuộc là thế nào, nhưng tuyệt đối không phải là quỷ thần gì hết, nàng cũng thấy rồi đấy, ta vừa chạm tay vào đó nhưng có sao đâu.

Quách Tiểu Phong an ủi nói.

- Nhưng, nhưng thiếp vẫn sợ.

Nguyệt Quang vội kéo tay Quách Tiểu Phong, không muốn hấn bỏ đi. Quách Tiểu Phong quay người lại, ân cần nhìn Nguyệt Quang.

- Nguyệt Quang, ta chỉ hỏi nàng một câu, nàng rốt cuộc có tin tưởng công của nàng hay không?

Nguyệt Quang e ngại gật gật đầu.

- Tướng công, thiếp nghe chàng, thiếp ở đây đợi chàng, đợi chàng quay lại, chàng phải cẩn thận đấy.

- Nàng cũng không cần phải ở đây đợi ta, nếu mưa tạnh thì nàng tự về quán trọ nhé, ngoan. Nàng yên tâm, võ công của tướng công nàng còn chưa biết sao, yên tâm đi, ta không thể có chuyện đâu. Đợi mưa tạnh thì mau về quán trọ nhé.

- Vâng, tướng công, thiếp nghe chàng, đợi mưa tạnh sẽ về quán trọ ngay.

Quách Tiểu Phong vội đi luôn, chỉ kịp quay lại nhìn Bạch Nguyệt Quang một cái, bỗng dưng một dự cảm bất an lại dâng lên trong lòng, có thể là bản thân mình sẽ mãi mãi không trông thấy Bạch Nguyệt Quang nữa. Quách Tiểu Phong lại chạy lại, ôm chặt lấy Nguyệt Quang.

- Nguyệt Quang, hứa với ta, ở đây đợi ta quay lại.

- Tướng công, chàng muốn thiếp tự về quán trọ hay là đợi chàng quay lại.

Nguyệt Quang chưa bao giờ thấy Quách Tiểu Phong thế này.

- Không sao, Nguyệt Quang, mau về quán trọ đi, mau lên, mau quay về tìm đại ca.

Quách Tiểu Phong hiện giờ không thể bên cạnh bảo vệ Nguyệt Quang, nếu Nguyệt Quang và đứa trẻ có mệnh hệ gì, Quách Tiểu Phong sẽ không sống nổi.

- Vâng.

Bạch Nguyệt Quang không hiểu tại sao hôm nay Quách Tiểu Phong lại lạ như vậy, nhưng cô vẫn tin tưởng Quách Tiểu Phong, cho nên vội quy về quán trọ, cô rất muốn chạy cho nhanh, nhưng nghĩ tới đứa trẻ trong bụng, cho nên chỉ có thể từ từ mà đi.

- Bạch tiểu thư, sao lại là cô? Sao không che ô mà cứ đi trong mưa như vậy?

Thì ra đó là ông chủ quán trọ.

- Ô, ông chủ Trương, ta và tướng công sáng nay ra ngoài điều tra án, bây giờ chàng tới Nha môn có việc gấp, bảo tố về quán trọ trước.

- Thế này đi, Bạch tiểu thư, tôi đưa cô về quán trọ nhé, chúng ta cùng đường mà.

- Có thể như vậy à, đa tạ, đa tạ.

- Có gì đâu.

Ông chủ Trương hào phóng nói. Bạch Nguyệt Quang lại không hề hay biết, lần này cô thật sự đã bị rơi vào một âm mưu....

Quách Tiểu Phong đã đến Nha môn và đã gặp được Lý đại nhân, hỏi cho rõ nhà Hồng Bảo ở đâu, sau khi nghe nói nạn nhân tiếp theo có thể là Hồng Bảo, Lý đại nhân vô cùng kinh ngạc, vội vã cùng Quách Tiểu Phong tới nhà Hồng Bảo. Đến nơi, chỉ thấy cổng nhà Hồng Bảo đang đóng chặt, xem ra vẫn chưa xảy ra chuyện gì, lẽ nào mình đã đoán sai? Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Lý đại nhân đi lên đập cửa, phải một lúc lâu sau mới có người ra mở cửa, người mở cửa là một lão đầu lớn tuổi, mặt mũi âm u.

- Tìm ai vậy?

- Ngại quá, chúng tôi muốn tìm Hồng Bảo Hồng lão gia, xin hỏi Hồng lão gia có nhà không?

Lý đại nhân vô cùng lễ mạo nói.

- Không có, không có, mời hai vị về cho.

Người đó tỏ vẻ khó chịu nói, sau đó đóng cổng ngay.

- Đợi chút, quản gia, chúng tôi thật sự có chuyện gấp, nếu Hồng lão gia mà chết, ông đừng đến Nha môn báo án, chúng tôi sẽ không tiếp nhận đâu.

Quách Tiểu Phong nói xong liền quay người đi.

- Đợi đã, cậu vừa nói cái gì, lão gia chết à, các người sao lại biết lão gia chết.

Người đó hết sức kinh ngạc nói.

- Cái gì, Hồng lão gia đã chết, thật không?

Lý đại nhân căng thẳng hỏi.

- Hai vị, xin mời vào trong. Đương nhiên là thật rồi, vào trưa nay, chúng tôi đều đã ăn cơm xong, nhưng không thấy lão gia ra dùng bữa, vậy là tôi đi gọi lão gia, trưa nay trời rất nóng, nhưng hôm nay rõ ràng là lão gia và phu nhân cùng nhau vào phòng, không thể không có âm thanh gì, cho nên tôi đã đẩy cửa đi vào, không ngờ, không ngờ lão gia đã biến thành như vậy.

.....

- Ông chủ, đây, hình như không phải là đường về quán trọ, sao ông lại dẫn tôi đi hướng này?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Là thế này, Bạch tiểu thư, tôi vẫn còn chút chuyện cần làm, cho nên mới phải đi đường vòng thế này.

- Ô, hóa ra là vậy, vậy ông chủ Trương mau đi giải quyết chuyện đi, không biết ông ông chủ Trương có chuyện gì vậy?

Bạch Nguyệt Quang tiếp tục hỏi.

- Là thế này, Bạch tiểu thư ở Bản Nạp có mấy người bạn, nên tôi muốn dẫn Bạch tiểu thư đi gặp họ.

Ông chủ thông thả nói. Nhưng Bạch Nguyệt Quang nghĩ mãi, mình ở Bản Nạp này nào có quen ai chứ, càng đi càng thấy con đường hẻo lánh, cứ dần dần ra khỏi thành.

- Ông chủ Trương, tôi quay về đây.

- Bạch tiểu thư, hà tất phải gấp như vậy, bạn vẫn chưa gặp mà, đừng vội.

Giọng nói của ông chủ vẫn rất ân cần, nhưng một cánh tay đã nắm chặt lấy vai Bạch Nguyệt Quang.

- Được được được, ta đi cùng ông, ông bỏ tay ra.

Bạch Nguyệt Quang biết vì mình và vì đứa trẻ trong bụng, chỉ có thể nghe theo yêu cầu của ông chủ Trương, cứ theo ông ta em thế nào.

- Đúng rồi, như vậy mới ngoan chứ, tôi không làm gì cô đâu.

Ông chủ Trương cười một cách dung tục.

- Ông, rốt cuộc ông là ai, tại sao phải lừa tôi?

Bạch Nguyệt Quang hét lên.

- Haha, cái này cô không cần biết, có trách chỉ trách cô ngu ngốc, tưởng công cô xía vào hơi nhiều chuyện thôi, đến nỗi ngay đến vợ mình còn không bảo vệ nổi, haha...

Ông chủ Trương bắt đầu lộ bộ mặt thật, bỗng nhiên lộ ra một khuôn mặt khoảng hai mấy tuổi.

- Người muốn đưa ta đi đâu, đồ biến thái.

Bạch Nguyệt Quang mắng chửi.

- Vội gì, ta nói cho cô biết, ta sẽ tiễn cô lên đường, cô cũng không cần phải vội đi báo cáo Diêm Vương thế đâu.

Ông chủ Trương cười một cách tà ác. Sau đó, đi thêm một đoạn, thì tới một ngôi nhà tranh đổ nát.

- Vào đi, đừng mong chạy thoát, nói cho cô hay, từ trước tới nay chưa ai rơi vào tay ta mà lại tẩu thoát được đâu, tốt nhất cô hãy ngoan ngoãn chấp nhận đi.

- Đồ biến thái đáng chết, tương công ta nhất định sẽ tìm thấy ta, chàng rất thông minh.

Bạch Nguyệt Quang khinh bỉ nói.

- Haha...có hần ở đây, ta sợ gì chứ, Quách Tiểu Phong à, ai mà chẳng biết “tử huyệt” của hần là Bạch Nguyệt Quang, ta sớm đã điều tra rõ rồi, nếu không phải để vện toàn kế sách, ta đã không bắt cô, haha....

Ông chủ Trương vô cùng đắc ý nói.

- Người đừng đắc ý, rồi người sẽ phải chịu sự trừng trị của Vương pháp.

Bạch Nguyệt Quang tức giận nói.

- Vương pháp chó má gì chứ, thiên hạ này nếu thật sự có Vương pháp, thì năm đó đâu có chuyện như vậy, ta cũng không trở nên như này.

Ông chủ Trương kích động nói.

- Người biến thành gì?

Bạch Nguyệt Quang nắm lấy cơ hội hỏi dò.

- Ta...tiện nhân, muốn cho ta vào tròng hã, đi chết đi.

Người đó tát Bạch Nguyệt Quang một cái thật mạnh. Bạch Nguyệt Quang cảm thấy đau điếng rồi ngất đi....

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

53. Chương 53: Phân Tích Vụ Án.

- Lão gia các người chết rồi, hà cớ gì ông lại không báo án?

Quách Tiểu Phong trừng mắt nhìn người quản gia, nói rành mạch từng từ từng từ một.

- Không phải tôi không muốn báo án, chỉ là lão gia chúng tôi chết rất kỳ lạ, giống như bị ma quỷ làm vậy, cho nên tôi mới không báo án. Tôi nghĩ không biết có nên mời đạo sĩ tới xem không.

- Nói vậy, trên đời này làm gì có ma quỷ, đều do con người làm cả thôi. Để tôi vào xem thể nào, thi thể của lão gia các người có phải cũng bị chó hoang cắn xé không, phu nhân của các người có phải là đã mất tích rồi không?

Quách Tiểu Phong nói.

- Ai ô, vị thiếu gia này, sao cậu lại biết, đúng là suy đoán như thần, lẽ nào tiểu ca này cậu cũng làm đạo sĩ à?

Người quản gia đó nhìn Quách Tiểu Phong với vẻ sùng bái nói.

- Đừng hỏi nhiều như vậy, mau dẫn chúng tôi vào xem thi thể của lão gia các người đi.

- Hai vị đại nhân, bên này mời.

Hai người rẽ này rẽ mới đi tới một căn phòng nhỏ.

- Tôi vốn định mời đạo sĩ về làm pháp, cho nên đã để thi thể của lão gia ở đây.

Người quản gia giải thích.

- Lý đại nhân, ngài hãy đi gọi Vương bổ đầu và Tổng Kiện Tác tới đây.

- Quách lão đệ, quả nhiên cao kiến, ta cũng đang nghĩ vậy.

Lý đại nhân cũng không chịu nổi khi phải nhìn cái xác chết đó, mượn cơ hội này để chạy ra ngoài.

Sau khi Lý đại nhân đi, Quách Tiểu Phong bắt đầu nghiên cứu thi thể này. Đầu tiên là quan sát bên ngoài, sớm đã bị nát rữa, trông còn ghê rợn hơn cả thi thể của Lôi Thành Đào. Qua dáng người thì xem ra đây chính là người lộ diện trên bức tường đó, bởi vì Hồng Bảo trông rất to béo, rất giống với hình dáng của kẻ trên tường, như vậy có thể xác định, người chết chính là người trong hình vẽ trên tường, cũng chính là Hồng Bảo. Cũng giống như hai nạn nhân trước, Hồng Bảo đã bị cắt gân, sau đó bị chó hoang cắn xé đến nỗi không thành người nữa, đích xác đây là một vụ án sát nhân liên hoàn (giết người hàng loạt). Quách Tiểu Phong nghĩ, không ngờ vẫn đến chậm một bước.

- Ông là quản gia của Hồng gia phải không?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Phải, tôi họ Vu.

- Phu nhân của các người đúng là đã mất tích sao?

Quách Tiểu Phong lại hỏi lại một lần nữa.

- Đại nhân, tôi không nói vậy đâu, tôi đã tìm cả buổi chiều rồi nhưng vẫn không tìm thấy phu nhân.

- Như này đi, Vu quản gia, dẫn ta đi xem phòng lão gia ở lúc chết.

- Được, theo tôi.

Vu quản gia nói xong liền quay người đi ra ngoài. Quách Tiểu Phong cũng vội đi theo. Rất rõ ràng, Hồng lão gia đã chết trong căn phòng này, bởi vì đồ đạc ở đây đều bị làm cho lộn xộn hết cả lên.

- Khi đó lão gia đã chết trong căn phòng này.

Quách Tiểu Phong nhìn xuống nền nhà, tuy dưới mặt đất đầy những dấu chân, nhưng vẫn có thể trông thấy rất rõ, sàn nhà có viết một chữ “Hoa” bằng máu. Lại là chữ “Hoa”, rất giống với hai vụ trước, nó rốt cuộc là có thâm ý gì? Quách Tiểu Phong có trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng không thể giải thích nổi.

- Có người không?

Bên ngoài truyền vào giọng nói của Lý đại nhân. Tốc độ của Lý đại nhân này cũng thật là nhanh. Quách Tiểu Phong nghĩ thầm.

Sau khi Lý đại nhân, Vương bổ đầu, và cả Tổng Kiện Tác tới, Quách Tiểu Phong trình bày tình hình cụ thể cho ba người họ, song lần này, Quách Tiểu Phong không hiểu tại sao lại có cảm giác hình như trước đây đã từng gặp Vương bổ đầu ở đâu rồi thì phải.

- Quách huynh, tôi cũng đã phát hiện ra manh mối, tôi và Lý đại nhân đã đi kiểm tra lại hồ sơ về Tiểu Hoa phu tử và Lưu Thiên Thiên, kết quả là tôi đã phát hiện ra bọn họ không chỉ chuyển nhà đi cách nhau hai ngày, mà còn cùng chuyển đến một nơi, Côn Minh, Vân Nam. Còn nữa, hôm qua là ngày 11 tháng 6, ngày chết của Tiểu Hoa phu tử là 15 tháng 6, như thế tức là, bốn ngày nữa sẽ tới ngày giỗ của Tiểu Hoa phu tử, cho nên, tôi cảm thấy...

Wương bổ đầu ngập ngừng.

- Cho nên cậu cảm thấy Lưu Thiên Thiên chính là hung thủ?

Quách Tiểu Phong hiểu kỳ hỏi

- Không sai, Lưu Thiên Thiên tuy có vẻ không liên quan đến vụ án này, nhưng, chúng ta không thể loại trừ khả năng này.

Wương Long tiếp tục nói.

- Kỳ thực tôi cũng từng cho rằng Lưu Thiên Thiên là hung thủ, nhưng chúng ta phải đi đâu tìm Lưu Thiên Thiên đây? Thứ nhất, thê thiếp của ba người này đều bị mất tích một cách bí ẩn là sao? Thứ hai, Lưu Thiên Thiên rốt cuộc là có liên quan gì tới vụ án này? Thứ ba, nếu Lưu Thiên Thiên đúng là hung thủ, vậy ba câu hỏi này giải thích thế nào đây, hơn nữa, tôi có một dự cảm, có lẽ cái chết của ba người này chỉ là khúc dạo đầu mà thôi, giờ chỉ có thể mau chóng xác định người bị hại thứ tư, đồng thời bảo vệ người này. Tôi cảm thấy mấy ngày này hung thủ sẽ không động thủ, nó đợi hai mươi năm sau mới đến báo thù, cho nên nhất định muốn làm một cái kết cho vụ án này. Vậy nên khả năng hung thủ sẽ ra tay vào ngày giỗ của Tiểu Hoa phu tử là rất cao. Ngoài ra, tôi cũng đã trông thấy cái gọi là “bóng ma” trên bức tường đó rồi, tôi cho rằng đó chỉ là hiện tượng tự nhiên mà thôi. Ở đó, tôi nhìn thấy bốn người, ba người lộ diện đã bị chết, vẫn còn một người tay cầm đao đứng quay mặt nên tôi không biết đó là ai, song theo như cách nói của ông chủ Chu thì kẻ đứng quay lưng về tôi đó rất có thể là Chu Hữu Tài, cho nên chỉ cần tới nhà Chu Hữu Tài gặp hắn một chút thì có thể biết người đó rốt cuộc có phải là hắn hay không.

Quách Tiểu Phong phân tích.

- Còn nữa, tôi cũng phát hiện ra, vết thương trên nạn nhân không giống như vết chó hoang cắn, dựa vào vết răng để lại thì có vẻ đó là do người làm.

Tổng Kiện Tác nói.

- Cái gì, người làm, sao có thể.

Catr ba người cùng lên tiếng. Bởi vì ba người họ biết rằng, một người nếu có thể biến nạn nhân thành ra như vậy trừ khi kẻ đó rất thích ăn thịt người, không những vậy mà còn có thể đã chịu một sự kích thích nào đó.

Hơn nữa, sự mất tích ba người thiếp kia cũng khiến người ta nghi vấn, bởi vì Lý đại nhân đã ra cáo thị truy nã toàn thành, tam phu nhân của Hoàng Thế là Thu Cúc chưa tìm thấy có thể là vì thời gian quá ngắn, vậy cửu thiếp phu nhân của Lôi Thành Đào là Xuân Đào thì sao, nếu vẫn lấy cái lý do này ra thì e rằng không xác đáng cho lắm, vì cáo thị truy nã Xuân Đào đã được ban bố từ tối qua, dù thế nào, chỉ cần Xuân Đào còn xuất hiện trong thành, thì lập tức bị phát hiện ngay, nhưng tới giờ mà vẫn chưa tìm được Xuân Đào, vậy chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, Xuân Đào hiện giờ đã không còn trong thành. Thứ hai, Xuân Đào có thể không bao giờ xuất hiện ở trong thành nữa, tức là Xuân Đào cũng bị hung thủ sát hại. Khả năng thứ nhất đã được phân tích rồi, cho nên là không thể, cho nên có khả năng hung thủ đã giết Xuân Đào, sau đó đã giấu xác cô ta. Nhưng tại sao hung thủ lại khiến thi thể của nạn nhân thành ra như vậy, hình như là có thù oán gì rất sâu đậm. Và tại sao nó phải giấu thi thể của mấy vị thiếp phu nhân đó? Lễ nào nó đúng là một kẻ biến thái, thích hành hạ xác chết? Quách Tiểu Phong trầm nghĩ vậy rồi lắc đầu, thật quá kỳ kỳ. Cứ cho những suy luận đó là có lý, vậy nó có liên quan gì đến vụ án của Tiểu Hoa phu tử hai mươi năm trước không? Vụ án càng ngày càng trở nên phức tạp. Lúc này, Quách Tiểu Phong vẫn không hề biết vẫn có một

tin giật gân đang chờ đợi mình, đó chính là việc Bạch Nguyệt Quang đã mất tích, thử thách lớn nhất cuộc đời Quách Tiểu Phong sắp đến rồi. Quách Tiểu Phong cũng không biết, dự cảm của bản thân sớm đã ứng nghiệm rồi.

Vậy Quách Tiểu Phong rốt cuộc có tìm ra hung thủ đứng sau mọi chuyện không? Nạn nhân cuối cùng trong số bốn người có phải là Chu Hữu Tài? Bạch Nguyệt Quang có thể nghĩ ra cách nào để cầu cứu Quách Tiểu Phong? Thử thách lớn nhất của Quách Tiểu Phong rốt cuộc là gì ?

Mời các bạn theo dõi diễn biến gay cấn, bất ngờ của vụ án ở những chương tiếp theo...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

54. Chương 54: Bạch Nguyệt Quang Mất Tích (2)

Quách Tiểu Phong sực nhớ ra bây giờ đã là rất muộn rồi, nên quay lại thôi. Nhưng, một dự cảm bất an lại dậy lên rất giống với dự cảm lúc chiều.

- Lý đại nhân, hôm nay cứ tạm đến đây, Quách mỗ còn có việc, xin cáo lui trước.

- Nếu đã như vậy, Quách lão đệ, ta cũng không giữ cậu lại, đệ muội một thân một mình ta cũng không yên tâm, mau về quán trọ xem thể nào đi.

Lý đại nhân nói.

- Vậy Quách mỗ xin cáo từ.

Quách Tiểu Phong làm lễ xong thì vội vàng rời khỏi nhà Hồng Bảo.

Nguyệt Quang, nàng nhất định không được xảy ra chuyện gì, nàng có mệnh hệ gì, ta biết sống sao đây. Quách Tiểu Phong bây giờ mới nhận ra rằng để Bạch Nguyệt Quang một mình ở trong phòng học là một sai lầm, dự cảm bất an đó càng lúc càng dậy lên dữ dội, Quách Tiểu Phong đi như bay trên đường, cuối cùng cũng tới cửa quán trọ, Quách Tiểu Phong thở nhẹ một hơi, Quách Tiểu Phong, nhất định là người đã quá mẫn cảm, người tưởng người là thần tiên sao, mỗi lần dự cảm đều ứng nghiệm, người vừa bước vào cửa, Nguyệt Quang nhất định sẽ đi ra đón người. Quách Tiểu Phong tự cười giễu bản thân, sao mình lại có thể trở nên mẫn cảm như vậy nhỉ?

- Nhị đệ, đệ về rồi à, sao vậy?

Quách Thiên Hùng trông thấy Quách Tiểu Phong về thì vô cùng phấn chấn, nhưng lại không thấy Bạch Nguyệt Quang.

- Đại ca, Nguyệt Quang không sao chứ, cô ấy đã bình an quay về rồi chứ.

- Ta đang muốn hỏi đệ muội sao lại không về cùng đệ đó?

Quách Thiên Hùng nghĩ, Bạch Nguyệt Quang chẳng phải sáng nay đã cùng Tiểu Phong ra ngoài hay sao? Sao Tiểu Phong lại hỏi vậy? Quách Thiên Hùng tuy không biết là thế nào, nhưng cũng cảm thấy sự tình đã trở nên nghiêm trọng rồi.

- Đại ca, đại ca vừa nói là Nguyệt Quang vẫn chưa về sao?

Quách Tiểu Phong bỗng cảm thấy trời đất điên đảo, hấn trách bản thân không nên để Nguyệt Quang một mình quay về, Hồng Bảo gì gì chứ, chết cũng chết rồi, chẳng có quan hệ gì với ông ta, trên đời này ngày nào cũng có bao nhiêu người chết, hấn có quản cũng chẳng quản hết, tính cách Nguyệt Quang thế nào Quách Tiểu Phong là người rõ nhất, Quách Tiểu Phong bảo cô ấy mau quay về quán trọ, cô ấy sẽ nhất định đi ngay, nếu đúng là có chuyện, bây giờ cũng đã muộn rồi, cô ấy không thể không quay về. Chỉ có một khả năng, Bạch Nguyệt Quang đã xảy ra chuyện. Quách Tiểu Phong cũng biết sự tình rất nghiêm trọng, vội chạy ra ngoài tìm Nguyệt Quang.

- Đại ca, mau lên, mau cho người đi tìm Nguyệt Quang, đệ nghĩ Nguyệt Quang đúng là đã xảy ra chuyện rồi.

Quách Tiểu Phong trước lúc đi vẫn nói lại với Quách Thiên Hùng một tiếng. Cứ vậy đội mưa ra đi, mưa từ chiều đến giờ vẫn không hề ngớt, không những vậy có vẻ dữ dội hơn, cả Bản Nạp ngập chìm trong màn mưa, nhà ở Tây Song Bản Nạp đều xây dựng tương đối cao nên cũng không chịu ảnh hưởng của mưa gió mấy, hai chân Quách Tiểu Phong cũng bước đi nặng nề hơn, nước mưa khiến hắn không sao mở mắt được.

- Nguyệt Quang, nàng ở đâu, nghe thấy ta nói không, Nguyệt Quang, Nguyệt Quang...

Giọng nói của Quách Tiểu Phong gào lên như điên như dại.

- Nửa đêm rồi, ồn ào cái gì thế, có để người ta ngủ không hả.

Một người trung niên truyền ra tiếng trách móc.

- Đại ca, ca ca có trông thấy nương tử của ta Bạch Nguyệt Quang ...

Quách Tiểu Phong vẫn chưa nói xong đã bị người đó chặn ngang.

- Không thấy, không thấy, nương tử của cậu cậu phải để mắt tới chứ sao lại đi hỏi tôi, bệnh thần kinh.

Nói xong người đó liền đóng cửa mạnh một tiếng.

Nói phải lắm, nương tử của tôi mà tôi lại không biết, Quách Tiểu Phong, người thật vô dụng, ngay đến nương tử của mình mà người cũng không bảo vệ nổi.

- Nguyệt Quang tỷ, nghe thấy muội không.

Tiếng của Mạnh Kiều ở một nơi không xa vọng lại.

- Mạnh Kiều, cảm ơn muội.

Quách Tiểu Phong bỗng cảm thấy trong lòng có một cảm giác ấm áp.

- Đệ muội, muội có ở đây không?

Quách Thiên Hùng từ nơi xa truyền lại.

- Nguyệt Quang tỷ, tỷ ở đâu, nhị ca của đệ đang lo chết đó, nghe thấy tiếng của đệ không?

Quách Thiên Lễ cũng cùng mọi người đi tìm. Tiếng gọi của mấy người Quách Tiểu Phong như làm khuấy động cả Bản Nạp này, tiếng gọi của họ còn át cả tiếng mưa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Nguyệt Quang đâu, mọi người cũng đã thấm mệt, liền họp nhau lại, theo như người của Quách gia phân tích, có hai khả năng: Thứ nhất, Bạch Nguyệt Quang có thể bị kẻ nào đó đánh hôn mê bất tỉnh, nên không nghe thấy tiếng gọi của bọn họ. Thứ hai, Bạch Nguyệt Quang rất có thể đã không còn ở trong thành, cho nên cũng không nghe thấy tiếng gọi của mọi người.

- Không được, tôi vẫn không yên tâm, tôi phải đi tìm tiếp đây.

- Thiên Quý , ta biết đệ đang rất sốt ruột, nhưng đệ cũng phải nghĩ tới sức khỏe của bản thân chứ.

Quách Thiên Hùng khuyên nhủ, Quách Tiểu Phong quay đầu lại, mắt đã đầy nước mắt.

- Đại ca, tìm không thấy cũng phải tìm, đều là do đệ không tốt, đệ là kẻ thối tha, đệ là đồ súc sinh, đại ca đánh chết đệ đi, đánh đệ đi...

Quách Tiểu Phong thương tâm khóc như một đứa trẻ . Thấy vậy Mạnh Kiều nháy mắt cho Quách Thiên Lễ, Quách Thiên Lễ cũng ngầm hiểu ý, vội đi tới sau lưng Quách Tiểu Phong, đưa tay ra đánh vào huyệt của Quách Tiểu Phong.

- Ta, ta không muốn ngủ, ta không muốn...

Quách Tiểu Phong yếu ớt nói rồi ngất đi.

- Thiên Lễ, làm tốt lắm, mọi người cũng đi ngủ đi. Cứ để nhị đệ nghỉ ngơi một đêm.

Đêm đó Mạnh Kiều trông nom Quách Tiểu Phong, nghĩ về sự an hùng của Quách Tiểu Phong, về sự quan tâm và che chở của Quách Tiểu Phong dành cho mình, Mạnh Kiều lại nhớ tới ca ca mình.

- Ca ca, nếu ca ca trên trời có linh thiêng, nhất định, nhất định phải bảo đảm Quách đại ca tìm thấy Nguyệt Quang tử, người ta nói ở hiền gặp lành, Nguyệt Quang tử tốt như vậy, ông trời không thể làm hại tử ấy.

- Không được, không được, Nguyệt Quang...

Quách Tiểu Phong từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, hân mớ thấy Nguyệt Quang bị kẻ xấu giết. Cũng may đó chỉ là nằm mơ. Quách Tiểu Phong trầm nghĩ.

- Quách đại ca, yên tâm đi, tử tử không thể xảy ra chuyện đâu.

Mạnh Kiều cũng đang nói mê. Quách Tiểu Phong trông thấy Mạnh Kiều đang ngủ say, lòng thấy cảm kích:

- Mạnh Kiều, cảm ơn muội, ta nhất định sẽ tìm Nguyệt Quang về, ta hứa với muội.

Quách Tiểu Phong bèn tỉnh dậy, thay y phục. Nếu Nguyệt Quang bị đánh bất tỉnh, vậy có gọi cũng vô ích, nếu Nguyệt Quang đã ở ngoài thành, từ chiều qua đến giờ cũng chưa được bao lâu, cho nên bọn họ nhất định chưa thể đi xa được, nếu đã là như vậy, dứt khoát phải ra ngoài thành tìm mới được. Nghĩ vậy, Quách Tiểu Phong lập tức ra ngoài.

Quách Tiểu Phong rốt cuộc có thể tìm thấy Bạch Nguyệt Quang? Lúc này Bạch Nguyệt Quang đang làm gì? Cô có thể thoát khỏi nanh vuốt của ông chủ Trương hay không? Ông chủ Trương rốt cuộc là ai? Và hắn có âm mưu gì?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

55. Chương 55: Bạch Nguyệt Quang Mất Tích (3)

Sau khi trấn tĩnh trở lại, Bạch Nguyệt Quang suy nghĩ xem có cách nào để ra khỏi đây.

- Cô nương, cô là ai?

Một giọng nói quen thuộc từ bóng tối vọng lại.

- Người là ai?

Bạch Nguyệt Quang cảnh giác hỏi.

- Tôi là ông chủ Trương đây.

- Ông chủ Trương, người là ông chủ Trương, vậy... vậy người đó là ai?

Bạch Nguyệt Quang kinh ngạc hỏi.

- Tôi cũng không biết, còn nhớ mấy hôm trước hắn bỗng nhiên xuất hiện, sau đó đánh tôi ngất đi, khi tỉnh dậy tôi đã ở đây rồi, mấy ngày nay hắn cũng mang đồ ăn tới cho tôi.

- Chúng ta... Ở đây còn ai khác không?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Phải rồi, tôi cũng bị bắt trói vào đây.

Giọng nói của một phụ nữ khác truyền tới.

- Cô là ai?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Tôi là Xuân Đào, tôi là tiểu thiếp của Lôi Thành Đào Lôi đại nhân.

Người đó e dè nói.

- Cô là Xuân Đào? Chúng tôi đã vất vả tìm cô mà không thấy, không ngờ cô lại bị nhốt ở đây.

Bạch Nguyệt Quang kinh ngạc hỏi.

- Các người, cô là ai?

Xuân Đào còn hiếu kỳ hơn Bạch Nguyệt Quang.

- Cái này cô không cần biết, cô chỉ cần biết tôi là Bạch Nguyệt Quang là được, tôi hỏi cô, cô bị bắt tới đây từ khi nào?

- Hình như là sáng hôm qua, đã xảy ra chuyện gì à?

- Lão gia Lôi Thành Đào của cô bị người mưu sát, Nha môn hiện giờ đang ra cáo thị truy nã cô.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Cái gì, truy nã, tại sao? Lão gia sao lại chết?

Xuân Đào nóng lòng hỏi.

- Là thế này, Nhị Cửu của Lôi phủ đã trông thấy cô trưa qua vào phòng lão gia nhưng không thấy ra, cho nên phía quan phủ cho rằng cô là hung thủ, truy nã toàn thành cô.

Bạch Nguyệt Quang bất đắc dĩ nói.

- Cái gì, sao có thể như vậy, trưa qua, rõ ràng là tôi bị bắt tới đây, sao có thể xuất hiện ở Lôi phủ chứ

Xuân Đào cũng bị làm cho mơ hồ, không hiểu chuyện này rốt cuộc là thế nào.

- Nếu biết trước thì giờ tôi cũng không bị bắt vào đây.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Vậy tướng công của tôi có phải cũng bị hại không?

Lại một tiếng nói khác vọng ra từ bóng tối.

- Cô là ai?

Bạch Nguyệt Quang không ngờ rằng một căn phòng nhỏ thế này mà cũng cất giấu được nhiều người đến thế.

- Tôi là Thu Cúc, là tiểu thiếp của Hoàng Thế. Cô mau nói cho tôi biết tướng công tôi rốt cuộc ra sao rồi?

Thu Cúc vội vàng hỏi.

- Thu Cúc, cô chính là Thu Cúc, thật không ngờ những nhân vật then chốt của vụ án này lại đều bị nhốt trong căn phòng này, xem ra kẻ giả mạo ông chủ Trương này tuyệt đối không đơn giản.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Cô vẫn chưa nói cho tôi biết tướng công của tôi giờ ra sao?

Thu Cúc hỏi gấp.

- Tướng công cô đêm qua cũng bị người ta mưu sát rồi, cô bị bắt vào đây khi nào?

- Sao có thể, chiều tối hôm qua tôi bị bắt đến đây, khi ấy tôi đang trong bếp nấu canh, sau đó có người đánh ngất bất ngờ từ phía sau, tỉnh lại thì đã ở đây rồi.

- Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tôi. Hung thủ đầu tiên là bắt người, sau đó dùng thủ đoạn nào đó để rước họa cho các cô, hung thủ lần này xem ra là cực kỳ nguy hiểm.

Không biết đã dùng thủ đoạn gì mới có thể giết người mà rợ như vậy. Bạch Nguyệt Quang trầm nghĩ.

- Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?

Vẫn còn một giọng nói nữa truyền tới.

- Là ai nữa vậy, sao lại bị bắt vào đây ?
- Tôi là Bạch Tuyết, là phu nhân của Hồng Bảo.

Người đó trả lời.

“ Quả đúng là Hồng Bảo, xem ra tướng công suy đoán không sai, người tiếp theo đúng là Hồng Bảo”, Bạch Nguyệt Quang nghĩ thầm.

- Tướng công tôi không phải là cũng bị hại chết chứ?
- Cô đừng lo chuyện đó, trước tiên hãy trả lời tôi cô bị bắt vào đây khi nào?
- Sáng hôm qua.

Bạch Nguyệt Quang quan sát kỹ căn phòng này, nó nằm ở một nơi hoang vu hẻo lánh, có muốn kêu cứu cũng vô ích mà thôi. Bây giờ cần phải cởi dây thừng trước đã, sau đó mới có thể tìm cách chạy thoát được. Quan sát kỹ căn nhà này có một lỗ thông khí rất nhỏ, cũng khá cao, cái lỗ đó mấy người ở đây không ai có thể chui lọt. Bạch Nguyệt Quang sờ soạn dưới mặt đất.

- Các người có mảnh vỡ gì không.

Bạch Nguyệt Quang chẳng tìm thấy thứ gì, cho nên muốn dùng mảnh vỡ để cắt dây thừng.

- Cô muốn cởi dây trói à, tôi có thể giúp cô.

Ông chủ Trương nói.

- Vậy phiền ông chủ Trương vậy. Yên tâm, tướng công tôi rất lợi hại, chàng nhất định sẽ sớm tìm ra chúng ta thôi.

Bạch Nguyệt Quang vừa nói vừa để ông chủ Trương giúp cởi dây thừng.

- Cô vừa nói cô tên gì ?

Xuân Đào hỏi.

- Tôi là Bạch Nguyệt Quang, có gì kỳ quái sao?

Bạch Nguyệt Quang hiểu kỳ hỏi.

- Bạch Nguyệt Quang, cô có phải là Bạch Nguyệt Quang trong vụ án Lý Phiêu Phiêu của Quách Tiểu Phong không?

- Haha, không ngờ tên tuổi của tôi lại lớn như vậy, nếu cô đã biết đến cái tên Quách Tiểu Phong, vậy chắc cô cũng biết tướng công tôi lợi hại thế nào rồi đấy.

Bạch Nguyệt Quang tự hào nói.

- Ô, Nguyệt Quang tỷ tỷ, nếu Quách Tiểu Phong tìm thấy chúng ta, cô nhất định phải nói rõ với tướng công cô là chúng tôi bị oan.

Xuân Đào lo lắng nói.

- Được rồi, được rồi, tôi tin các người được chưa.

Sau khi dây trói được cởi, Bạch Nguyệt Quang đi đẩy cửa.

- Ông chủ Trương, các người sao không tìm cơ hội trốn thoát ra ngoài?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Bạch tiểu thư, cô cho rằng chúng tôi không muốn vậy sao? Cái cửa đó đã bị khóa rồi, mà cái cửa sổ thông gió kia lại cao như vậy, chúng tôi đều là những người chân yếu tay mềm, đã nghĩ nát óc mà vẫn chưa tìm ra cách nào cả, ở đây ngoài mấy cái bát và một ít phân sói ra thì chẳng còn gì khác, cô nói xem chúng tôi thoát khỏi đây bằng cách nào đây?

Ông chủ Trương bất đắc dĩ nói.

- Ở đây có phân sói à, tốt quá rồi, đợi qua đêm nay, ngày mai tôi sẽ dẫn các người ra ngoài.

Bạch Nguyệt Quang vui vẻ nói.

- Hôm nay chúng ta ngủ sớm một chút, chỉ cần có cái cửa sổ kia, chúng ta có thể ra ngoài, sẽ không sao đâu, tin tôi đi.

Bạch Nguyệt Quang tự mãn nói. Tướng công, có thể tìm thấy thiếp không là dựa cả vào chàng đấy, Bạch Nguyệt Quang nằm trên cỏ, nghĩ Quách Tiểu Phong giờ này cũng nóng lòng như ngồi trên lửa, chỗ phân sói này là thứ duy nhất còn có tác dụng, nếu không lợi dụng, e rằng chỉ có thể ngồi đây chờ chết. Hơn nữa, nếu không nằm ngoài dự đoán, ông chủ Trương kia chính là hung thủ thực sự, nhưng vì sao hắn phải làm như vậy, hắn với mấy nạn nhân kia rốt cuộc là có ân oán sâu nặng gì. Bạch Nguyệt Quang nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thể nào hiểu được.

- Mọi người nên nghe theo Bạch tiểu thư, mau ngủ sớm một chút, có lẽ Bạch tiểu thư thật sự có cách đưa chúng ta ra ngoài.

Ông chủ Trương nói.

Bạch Nguyệt Quang chỉ biết lắc đầu, có thành công hay không, còn phải xem ngày mai thế nào đã.

Trong giấc mơ Bạch Nguyệt Quang trông thấy Quách Tiểu Phong, vẫn gương mặt anh tuấn đó.

- Tướng công, mau cứu thiếp, thiếp đang ở trong một căn phòng rách nát ở ngoài thành, mau tới cứu thiếp...

Bỗng nhiên sau lưng Quách Tiểu Phong đầy những máu.

- Haha...muốn chạy à...

Sau lưng, ông chủ Trương đang cầm một con dao đang nhỏ máu, chỉ trông thấy điệu cười tà ác của ông chủ Trương.

- Không được...

Bạch Nguyệt Quang giật mình tỉnh giấc, toàn thân đổ mồ hôi, bên ngoài trời vẫn chưa sáng, làm thế nào đây, tôi rốt cuộc là phải làm thế nào đây? Bạch Nguyệt Quang thần thờ nhìn lên lỗ thông gió.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

56. Chương 56: Vương Hâm Bỏ Đi

- Quách Tiểu Phong, đừng có quá đáng quá, mọi người chúng tôi không nợ ca ca cái gì.

Mạnh Kiều trách móc.

- Mạnh Kiều, lại đây, ngồi xuống uống với ca ca một chén rượu.

Quách Tiểu Phong tay cầm bình rượu nói.

- Được, ca ca thích uống rượu như vậy, muội sẽ tiếp huynh.

Nói xong Mạnh Kiều cầm lấy bình rượu trên bàn dốc lên uống.

- Mạnh Kiều, không cần phải kích động, muội vẫn là trẻ con mà, sao có thể uống rượu chứ.

Quách Tiểu Phong vội cướp lấy bình rượu từ tay Mạnh Kiều. Mạnh Kiều xưa nay chưa từng uống rượu, chỉ cảm thấy vị cay xộc lên mũi, toàn thân nóng bừng, lập tức chạy ra ngoài nôn.

- Tiểu Quý, đệ hơi quá rồi đấy, sao có thể để Mạnh Kiều uống rượu chứ?

Quách Thiên Hùng cũng bị làm cho tức khí.

- Mạnh Kiều không uống được rượu, vậy đại ca uống cùng đệ, qua đây đi.

Quách Tiểu Phong say say tỉnh tỉnh nói.

- Đệ, đệ rõ là không có thuốc chữa. Tiểu Vân, chúng ta đi, cứ mặc tên thối tha này ở đây uống rượu một mình.

Quách Thiên Hùng phất tay áo, quay người bỏ đi. Giờ chỉ còn lại Quách Thiên Lễ, Vương Hâm và Mạnh Kiều.

- Quách đại ca, đừng uống nữa, nếu ca ca mà say thì còn ai đi tìm Nguyệt Quang tỷ tỷ nữa.

Wương Hâm lo lắng nói.

- Haha...ta đã tận tâm tận lực đi tìm nhưng kết quả thì sao chứ, ta đã mất cô ấy, cô ấy sẽ không quay về bên ta nữa. Ông trời ơi, ông đã ban tặng Nguyệt Quang cho ta, có sao giờ lại cướp cô ấy đi chứ, sao ông lại không có lương tâm như vậy.

Lúc này, trên trời bỗng nhiên có sấm chớp, như muốn đánh thẳng vào người Quách Tiểu phong.

- Haha...đánh chết ta đi...

Quách Tiểu Phong chỉ tay lên trời nói.

Mạnh Kiều đã nôn ra hết, trực tiếp cầm bình rượu lên đánh vào đầu Quách Tiểu Phong.

- Ca ca làm ồn đủ chưa, có phải là ca ca đã điên rồi không, sao lại thích uống rượu như thế. Nguyệt Quang tỷ mất tích, không chỉ mình đại ca đau lòng, bọn muội cũng lo lắng lắm chứ, nhưng việc cũng đã xảy ra rồi, có trách sao không trách lúc ban đầu, nếu ngay từ đầu không phải do muội thì ca ca của mọi đâu có chết, Nguyệt Quang tỷ tỷ nếu không lấy ca ca thì đâu có bị mất tích, một người sai, cũng đã sai rồi, không có cách nào khác, nhưng đại ca đã sai rồi, đại ca cũng biết sai, nhưng rõ ràng biết là mình sai, lại không hối cải, như vậy đã sai lại thêm sai, nếu Nguyệt Quang tỷ tỷ có mệnh hệ gì, không thể trách người khác, chỉ trách Quách Tiểu Phong huynh thôi. Tỷ ấy có lẽ giờ đang ở một nơi tối tăm nào đó đợi huynh tới cứu.

Mạnh Kiều nói xong nước mắt tuôn rơi. Quách Tiểu Phong nghe tới đây, tay đang rót rượu bỗng nhiên ngừng lại.

- Mà ca ca, giờ như một kẻ thối tha giờ chỉ biết ngồi đây uống rượu. Nếu uống rượu có thể thay đổi được tất cả, có thể cứu được Nguyệt Quang tỷ về, có thể phá được vụ án này, vậy muội sẽ uống cùng huynh, uống đến sáng mai, uống tới ngày kia, đại ca thế này, chẳng phải là đã trúng kế của hung thủ hay sao?

Mạnh Kiều noi xong iền chạy đi. Quách Thiên Lễ sợ Mạnh Kiều xảy ra chuyện, bèn đuổi theo.

- Mạnh Kiều, đợi ta...

- Quách đại ca, đừng uống nữa, nhìn xem huynh đã thành ra thế nào rồi, đệ cảm thấy Mạnh Kiều nói rất phải, huynh không nên trách bản thân nữa, không thì Nguyệt Quang tỷ sẽ nghĩ thế nào.

Wương Hâm khuyên nhủ.

- Đi đi, mặc kệ ta.

- Quách Tiểu Phong, chúng tôi là vì tốt cho huynh nên mới khuyên huynh, tuy đệ không phải là họ hàng thân thích của huynh, nhưng đệ luôn xem huynh là ca ca của đệ, trước nay đệ luôn coi huynh là Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, luôn coi huynh là chỗ dựa vững chắc, bởi vậy đệ mới theo huynh, tôn trọng huynh, nhưng không ngờ Nguyệt Quang tỷ vừa mất tích mà huynh đã thành ra thế này, sớm biết thế này đệ đã ở lại sơn thôn rồi.

Wương Hâm tức giận nói.

- Khách quan, chúng tôi phải đóng cửa rồi.

Ông chủ quán rượu e ngại nói.

- Ô, ông chủ, xin lỗi, đã để các vị phải đóng cửa muộn, chỗ này coi như để trả tiền rượu.

Wương Hâm khách khí nói.

- Được rồi, hai vị quan khách cứ tự nhiên.

Nói đoạn ông chủ lại đi làm việc khác.

Vương Hâm đưa Quách Tiểu Phong về quán trọ. Sáng sớm hôm sau, Quách Tiểu Phong tỉnh lại, đầu đau vô cùng, không còn nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhớ mang máng là có liên quan đến Vương Hâm.

- Vương Hâm, đúng rồi, Vương Hâm đã đưa mình về quán trọ, vậy sao giờ mình lại ngủ trên phố thế này nhỉ? Vương Hâm nhất định là đã gặp phải chuyện gì rồi, rốt cuộc là chuyện gì? Người đi đường thì nhìn hắn như một kẻ bị bệnh thần kinh, không dám lại gần, Quách Tiểu Phong cũng không quan tâm, cũng không muốn quay về quán trọ.

- Quách đại ca.

Mạnh Kiều trông thấy hắn trên phố, vội lại gần gọi. Quách Tiểu Phong giả bộ không nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi.

- Quách Tiểu Phong, đứng lại cho muội.

Quách Tiểu Phong lúc này mới đứng lại.

- Vương Hâm, Vương Hâm đi rồi.

Nói xong Mạnh Kiều nước mắt lại tuôn rơi. Quách Tiểu Phong sửng sốt vô cùng, nhưng vẫn bước đi như kẻ mất hồn.

- Quách Tiểu Phong đứng lại cho ta.

Mạnh Kiều chạy đến trước mặt Quách Tiểu Phong, giơ ra một tờ giấy, sau đó bỏ đi.

Quách Tiểu Phong cầm lấy tờ giấy, mở nó ra : “Quách đại ca, thu thứ cho sự ra đi của đệ, nhưng huynh đã khiến đệ quá thất vọng, xin lỗi, sau này đừng như vậy nữa, hy vọng sự ra đi của đệ sẽ khiến huynh lấy lại được tinh thần.”

- Vương Hâm, xin lỗi, Vương Hâm, sao cậu lại bỏ đi như thế chứ?

Quách Tiểu Phong đầu óc quay cuồng, ném tờ giấy đó đi.

- Khách quan, vừa nhìn là biết cậu có chuyện không vui, chỉ bằng để ta xem giúp cậu một quẻ, xem xem vận thế gần đây của cậu thế nào.

Bên cạnh là một lão đầu tử.

- Được.

Quách Tiểu Phong lấy ra một ít bạc, trực tiếp đặt lên bàn.

- Xem tốt ta sẽ thưởng.

- Tiểu ca tiểu ca, xem tướng thì có gì hay chứ, lại bên kia, có rất nhiều thứ hay ho để xem đấy, đều là lấy từ Tây phương về.

Quách Tiểu Phong cùng lão đầu tử qua bên đó, sạp hàng này đúng là làm cho Quách Tiểu Phong được mở rộng tầm mắt, nào là kính viền vàng, kính vạm hoa, đều là những thứ mà trước giờ Quách Tiểu Phong chưa từng được trông thấy, cuối cùng, Quách Tiểu Phong bị hấp dẫn bởi một món đồ, đó là quả cầu gỗ go chín miếng gỗ ghép lại. Quách Tiểu Phong cầm lấy hai quả cầu gỗ bên này, ném xuống đất, thì hai quả cầu bên kia liền bắn lên

- Ông chủ, đây là thứ gì vậy? Sao lại hay như vậy?

Quách Tiểu Phong hiếu kỳ hỏi.

- À , tiểu ca, thực ra tôi cũng không rõ, thứ đó là vừa được mang tới, theo như người nước ngoài nói thì có năng lượng nào đó truyền đi, tôi cũng không biết, nếu cậu thích, hai lạng bạc cậu cầm lấy đi.

Ông chủ đó vui vẻ nói.

57. Chương 57: Quách Tiểu Phong Bệnh Nặng

Quách Tiểu Phong ngắm nghía đồ chơi này, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, nếu năng lượng có thể truyền đi, vậy tâm tư tình cảm có thể truyền đi không? Tại sao bức tường của phòng học đó chỉ khi nào có sét đánh mới xuất hiện hình vẽ kỳ quái, đợi chút, khi Tiểu Hoa phụ tử chết cũng là vào lúc trời đang mưa to và có sấm chớp, hai cái này là trùng hợp sao? Hay là có sự liên quan? Hay là thật sự do ma quỷ làm? Từ xưa tới nay, có không ít những truyền thuyết về ma quỷ, nhưng có phải là ma quỷ hại người hay là người hại ma quỷ. Còn nữa, người cuối cùng trong bốn người đó rốt cuộc có phải là Chu Hữu Tài, nếu không phải, vậy kẻ đó rốt cuộc là ai? Cái chết của Lôi Thành Đào, Hoàng Thế, Hồng Bảo đều kỳ lạ như thế, thời gian xảy ra án mạng cũng rất gần nhau, tại sao người thứ tư lại chưa có chút động tĩnh gì, mặt khác, kẻ thứ tư này chính là kẻ đã hạ đao sát hại Tiểu Hoa phụ tử, có lẽ chính vì vậy nên hung thủ sẽ có cách “đối đãi” đặc biệt với người này. Nguyệt Quang rốt cuộc đang ở đâu, có phải hung thủ đã bắt cô ấy để uy hiếp mình. Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Lúc này bụng hần đang sôi lên vì đói, chung quy lại vẫn phải ăn cơm đã mới có thể suy nghĩ tiếp được.

Quách Tiểu Phong đi đến một quán nhỏ trước mặt, đưa ra hai lượng bạc.

- Ông chủ, cho một ít thịt bò và một bình rượu.

- Được được, khách quan, cứ ngồi xuống trước đã, tôi đi chuẩn bị ngay đây.

Chủ quán này nhìn vừa thấy tiền là mắt sáng lên, vui vẻ cực độ, cười tươi như đóa hoa mẫu đơn đang nở. Quách Tiểu Phong tìm một chỗ rồi ngồi xuống, hôm nay là 13 tháng 6, nếu không nằm ngoài dự đoán, nếu mục tiêu của hung thủ đúng là Chu Hữu Tài, vậy ngày kia, tức là ngày 15 tháng 6 hung thủ sẽ ra tay, nhưng, nếu mình là hung thủ, mình nhất định không thể để cho quan phủ đoán được bước tiếp theo mình sẽ làm gì, thông thường mà nói, hung thủ thường làm ra những việc khiến quan phủ không ngờ tới, hơn nữa, nếu Chu Hữu Tài lại không phải là một trong bốn người đó thì sao, một là không thể biết được thời gian hung thủ động thủ, hai là cứ cho là chúng ta biết được thời gian cụ thể mà hung thủ sẽ ra tay, thì chúng ta cũng không thể biết được mục tiêu tiếp theo của hung thủ, như vậy vụ án sẽ càng phiền phức hơn. Việc Bạch Nguyệt Quang mất tích cũng khiến người ta lo lắng, rốt cuộc là Bạch Nguyệt Quang có sự suy tính gì, hay là hung thủ đã bắt cô ấy đi? Quách Tiểu Phong trầm nghĩ, rượu và thịt cũng đã mang tới rồi. Không ăn thì không biết mình đói, hần ăn như sói nhai hổ nuốt, sức lực của bản thân cũng dần hồi phục lại, chi bằng mình sẽ...

Quách Tiểu Phong cơm rượu no nê trở về quán trọ.

- Tiểu Phong, sao bộ dạng đệ lại thành ra thế này?

Vân Nhi thấy Quách Tiểu Phong về, lo lắng hỏi/

- Quách Tiểu Phong, đệ vẫn biết đường về cơ à, lại uống rượu nữa, đệ đúng là kẻ thối tha vô dụng, người đâu, mang roi ra đây, hôm nay ta phải dạy dỗ tên tiểu tử thối này.

Quách Thiên Hùng vô cùng tức giận.

- Nhưng lão gia...

Một quần gia nhìn Quách Thiên Hùng e dè nói, không biết có nên đi lấy roi da tới không.

- Mạng lại đây, muốn tạo phản à?

Quách Thiên Hùng nộ khí nói.

Vân Nhi thấy tình hình xấu đi vội đi lại khuyên Quách Thiên Hùng:

- Thiên Hùng, chàng đừng kích động, có lời nào cứ từ từ nói.

- Tiểu Vân, không phải ta vô tình, chàng nhìn bộ dạng của tên tiểu tử thối này xem, xem hôm nay ta có đánh gãy chân nó không.

Quách Thiên Hùng cướp lấy roi da, phẫn nộ nói.

- Tiểu Phong, mau nhận lỗi với đại ca đệ đi, nói là từ nay sẽ không uống rượu nữa.

- Đệ nhìn đệ xem, hôm nay ta phải đánh chết đệ.

Quách Thiên Hùng xem ra đã tức giận cực độ rồi, Vân Nhi cũng không can nỏi, chỉ nghe thấy tiếng roi da quất mạnh lên người Quách Tiểu Phong.

- Đại ca, đệ rất mệt, đệ muốn đi ngủ.

Quách Tiểu Phong ngẩng đầu lên, trước mặt đã là một màu tối om, Quách Thiên Hùng cũng thấy lòng quặn đau.

- Thiên Lễ, Mạnh Kiều, mau ra ngoài đi, Tiểu Phong đã trở lại bình thường rồi.

- Cái gì, Quách đại ca đã trở về bình thường rồi sao?

Mạnh Kiều trông thấy bộ dạng đó của Quách Tiểu Phong cũng thấy rất xót xa, vội đi lại sờ lên trán Quách Tiểu Phong thì thấy nóng ran như lửa.

- Không hay rồi, Thiên Hùng đại ca, Quách đại ca bị sốt rồi, sốt rất cao.

Mạnh Kiều lo lắng nói.

- Cái gì, Tiểu Phong, không sao chứ, Tiểu Phong.

Quách Thiên Hùng vội đi lại đỡ Quách Tiểu Phong.

- Đại ca.

Quách Tiểu Phong cười gượng, sau đó ngất đi.

- Tiểu Phong, Tiểu Phong, mau tỉnh lại đi, các người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi tìm đại phu, Mạnh Kiều, mau giúp ta đỡ Tiểu Phong vào phòng, Tiểu Phong à, đệ sốt thế này tại sao vẫn uống rượu, đệ đâu cần phải hành hạ bản thân thế này chứ. Đệ có biết đệ thế này ta rất đau lòng không, Tiểu Phong, xen lỗi, thật xin lỗi, đại ca không nên đánh đệ.

Mạnh Kiều và Quách Thiên Hùng đưa Quách Tiểu Phong vào phòng.

- Mạnh Kiều, mau ra ngoài trước đi, ta phải lau rửa cho Tiểu Phong, thật làm, người không ra người, ai...thật khổ cho đệ...

- Đến rồi đến rồi, đại phu đến rồi.

Tiếng Vân Nhi từ bên ngoài vọng vào.

- Đại phu, mau lên, nhị đệ tôi sốt cao, ngài mau qua xem xem.

Quách Thiên Hùng vội nói.

- Ai, đừng lo đừng lo, bị sốt chỉ là bệnh nhỏ mà thôi.

Quách Thiên Hùng nghĩ thầm: “ Không phải là người thân của ông, ông đương nhiên không sốt ruột rồi”.

- Đại phu mau qua xem thể nào đi.

- Được được được, vị tiểu ca đừng lo.

Vị đại phu đó vẫn thông thả nói.

- Đại phu, Quách đại ca của tôi sao rồi?

Mạnh Kiều sốt ruột hỏi.

- Cơ bản là không có vấn đề gì lớn, chỉ cần châm cứu và uống ít thuốc cảm là được, chỉ là vết thương này...

- Lúc này còn dài dòng làm gì, mau châm cứu đi.

Quách Thiên Hùng như ngồi trên chảo nóng.

- Ta nói vị tiểu ca này, sao cậu cứ non nóng lên như vậy chứ, mọi người mau ra ngoài đi, lúc châm cứu tôi không muốn có người quấy rầy, tránh châm sai huyết vị.

- Được, đại phu, mau châm cứu đi, nếu chữa trị tốt cho nhị đệ ta sẽ thưởng lớn.

- Được rồi, cứu người là thiên chức của những người hành y như chúng tôi.

Xong mấy người Quách Thiên Hùng vội lui ra ngoài.

.....

Vị đại phu lau mồ hôi.

- Đại phu, nhị đệ ta sao rồi, không sao chứ?

Quách Thiên Hùng căng thẳng hỏi.

- Cậu ấy chắc không sao đâu.

Vị đại phu nhân từ nói, Quách Thiên Hùng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Đại phu, ta có thể vào thăm nhị đệ ta không?

- Có thể, nhưng hiện giờ bệnh nhân rất yếu, không nên vào lâu quá.

- Đại phu, cảm ơn, ngài thật là diệu thủ hồi xuân. Tiểu Vâm, mau lấy mười lượng bạc đưa đại phu, gọi xe ngựa cho đại phu về.

- Không cần, không cần, tiểu ca cậu thấy khách khí, đây chỉ là bệnh tiểu phong hàn bình thường thôi, nhớ sau khi tỉnh lại không được để cậu ấy uống rượu, tốt nhất là ăn cháo, ta không quen ngồi xe ngựa, tự ta có thể về được, còn về tiền nong, cậu đưa tôi hai mươi quan là được rồi.

- Nếu đại phu đã nói vậy, chúng tôi cũng không ép đại phu ngồi xe ngựa nữa, nhưng chỗ tiền này, mong ngài nhận cho, số tiền này coi như tôi quyên góp cho y quán để các vị lo liệu thuốc thang cho lão bách tính.

- Nếu cậu đã nói vậy, lão gia này cung kính không bằng tuân lệnh. Tiểu ca, ta thay mặt lão bách tính ở Bản Nạp này tạ cậu.

Nói xong vị đại phu liền cáo từ rồi đi ngay.

Quách Tiểu Phong đã đổ bệnh, tin này khiến ông chủ Trương giả mạo mừng thầm trong lòng, bởi vì ngày mai, cũng tức là ngày 14 tháng 6, hắn sẽ thực hiện âm mưu cuối cùng để tế lễ cho Tiểu Hoa phu tử đã chết hai mươi năm về trước. Ông chủ Trương này là ai? Tôi nghĩ mọi người cũng đã đoán ra rồi, chỉ có điều âm mưu cuối cùng của hắn rốt cuộc là cái gì? Quách Tiểu Phong đang bị sốt cao, có thể kịp thời điều tra ra âm mưu của ông chủ Trương hay không? Lúc này, mấy người Lý đại nhân đang làm gì đây?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

58. Chương 58: Âm Mưu Cuối Cùng

Mấy ngày nay, vụ án không có chút tiến triển gì, cũng chưa có nạn nhân mới, Lý đại nhân đành phải làm theo phương án cuối cùng mà Quách Tiểu Phong đưa ra, đi bảo vệ Chu Hữu Tài, nhưng đối với việc hai mươi năm về trước, Chu Hữu Tài tuyệt đối không hề nhắc đến, không thừa nhận việc hắn có tham gia cưỡng bức Tiểu Hoa phu tử, cũng không phản đối, cho nên vụ án này đang rơi vào bế tắc.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Quách Tiểu Phong cũng dần hạ sốt, sáng nay là ngày 14 tháng 6, vụ án này cũng đã đến thời khắc then chốt, chỉ cần qua ngày mai không có người chết, có thể đoán định rằng vụ án sẽ không còn nạn nhân nào nữa. Mấy ngày nay, Vương Long luôn theo sát Chu Hữu Tài, sợ hắn

ta xảy ra chuyện ngoài mong muốn. Sáng nay, vợ của Vương Long là Ngọc Nhi dậy từ rất sớm, thấy tướng công mấy ngày nay có vẻ mệt mỏi, Vương Nhi quyết định phải làm bữa sáng hôm nay thật thịnh soạn. Tâm trạng của Ngọc Nhi rất tốt, cô cũng không biết, sáng sớm nay, ông chủ Trương giả mạo đã từ quán trọ đi tới nhà cô. Lúc này hần giống như một con sói hoang trừng mắt nhìn trộm cô, nhưng cô đâu biết. Ngọc Nhi nhóm lửa, cho một ít dầu vào nồi, chuẩn bị rán hai quả trứng cho Vương Long ăn. Ngọc Nhi đập trứng vào bát, đánh đều lòng trắng và lòng đỏ, khi cô quay người lại thì đã bắt gặp ngay bộ mặt đang cười nham hiểm của ông chủ Trương, Bảo Nhi lùi một bước, muốn cầu cứu Vương Long, ai biết được người đó rất nhanh, chỉ một đòn thôi đã khiến Bảo Nhi đầu óc điên đảo, rồi ngất đi...

Ông chủ Trương để lộ nụ cười nhạt, vội mang Ngọc Nhi tới căn nhà nát ở ngoại thành, hần phải quay lại trước khi Vương Long thức dậy. Khinh công của ông chủ Trương này cũng rất lợi hại, khi hần chạy cơ bản là không thể nhìn ra hai chân đang giao nhau.

- Bốp...

Ông chủ Trương mở cánh cửa của ngôi nhà nát, Bạch Nguyệt Quang và mấy người thu mình vào góc tường.

- Hừ, đám tiện nhân thối tha, đợi lão tử làm xong chuyện, sẽ quay lại giải quyết các ngươi một thể.

- Đồ biến thái, tướng công ta nhất định sẽ bắt được ngươi.

Bạch Nguyệt Quang chửi rủa.

- Haha... cô đang nói đến cái tên tiểu tử thối đó à, bản thân nó còn khó bảo vệ nổi mình.

Ông chủ Trương đắc ý nói.

- Cái gì, ngươi đã làm gì tướng công ta?

Bạch Nguyệt Quang vội hỏi.

- Biết thì phỏng có ích gì chứ, tóm lại hôm nay các ngươi đều phải chết, biết chưa, tránh hậu họa về sau.

- Sao không thể, lẽ nào ở đây chờ chết sao.

Thu Cúc trợn mắt nhìn ông chủ Trương.

- Hừ, a đầu thối, nói cho các ngươi biết, hôm nay, các ngươi đều phải chết, không ai thoát được đâu.

Nói xong ông chủ Trương giả mạo đó đóng cửa đi ngay.

- Thu Cúc, sao cô có thể làm chuyện như thế, chúng ta làm người phải có sĩ diện chứ.

Ông chủ Trương phê bình Thu Cúc.

Bạch Nguyệt Quang vội chỉ tay lên cửa sổ thông gió, ý muốn nói là ông chủ Trương giả mạo có thể đã đi xa, bọn họ có thể chạy trốn, xem xem người lần này bị bắt tới là ai.

- Đại tẩu, đại tẩu, mau tỉnh lại đi...

Bạch Nguyệt Quang gọi.

Ngọc Nhi dần mở mắt.

- Các người là ai, đây là đâu?

- Đây là căn nhà nát ở ngoại thành, cô bị kẻ xấu bắt tới đây, nói tôi biết cô là ai?

- Tôi là Ngọc Nhi, là thê tử của Vương bồ đầu.

Vương Nhi vẫn mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Cái gì, cô là thê tử của Vương bồ đầu, sao có thể như vậy? Tại sao lại là Vương bồ đầu?

Bạch Nguyệt Quang hết sức kinh ngạc, lẽ nào Ngọc Nhi cũng giống như mình, do tướng công trực tiếp là người điều tra vụ án này nên mới bị bắt, nhưng cũng có thể Vương Long chính là kẻ đứng quay lưng trên

bức tường đó. Bạch Nguyệt Quang nhớ lại cái bóng đó, càng nghĩ càng thấy giống Vương Long, Vương Long giờ cũng khoảng 35, 36 tuổi.

- Vương đại tẩu, Vương bồ đầu năm nay bao nhiêu?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Bốn mốt, sao vậy?

- Bốn mốt, không hay rồi.

Bạch Nguyệt Quang nóng lòng như đang đứng trên chảo lửa. Lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng động, Bạch Nguyệt Quang phản ứng rất nhanh, vội bảo mọi người yên lặng. Tiếp đó là tiếng khóa cửa được mở, cánh cửa dần dần được mở ra, người mở cửa lại chính là... . chính là Quách Tiểu Phong.

- Tốt quá rồi, Tiểu Phong, rốt cuộc chàng cũng đã tới, thiếp cần nói với chàng, người phải chết tiếp theo rất có khả năng là Vương bồ đầu Vương Long.

- Quả nhiên là như vậy, nhưng sao nàng lại biết?

- Là vì cô ấy.

Bạch Nguyệt Quang đưa mắt về phía Ngọc Nhi.

- Cô ấy là ai?

- Cô ấy là...

Bạch Nguyệt Quang kể đầu đuôi sự tình cho Quách Tiểu Phong nghe.

-Ồ, hóa ra là như vậy, Vương đại tẩu, tiểu đệ là Quách Tiểu Phong?

Quách Tiểu Phong cung kính nói.

- Hóa ra cậu là Quách bồ đầu, nghe tướng công tôi nói, cậu rất lợi hại.

- Về chuyện trước đây của Vương bồ đầu, đại tẩu biết được bao nhiêu, kể tỷ mỹ một chút.

- Có chuyện gì à, thực ra tôi cũng không biết được bao nhiêu, chỉ biết hỏi trẻ tướng công tôi học ở phòng học Trạng Nguyên, sau đó không đỗ đạt gì, nên về làm Bồ đầu ở Nha môn.

Ngọc Nhi hồi ức lại.

- Chỉ có vậy thôi à? Hai người là phu thê, đối với quá khứ của tướng công, đại tẩu không quan tâm sao?

- Nói thật, Quách bồ đầu, năm đó tôi cũng là vì phụ mẫu mới lấy tướng công, hơn nữa mỗi lần hỏi về chuyện trước kia, tướng công tôi lại nổi trận lôi đình, vậy nên sau này tôi cũng ngại hỏi.

Ngọc Nhi thẹn thùng nói.

- Nguyệt Quang, ta cảm thấy chúng ta có thể thu lưới rồi.

Quách Tiểu Phong nhìn Bạch Nguyệt Quang vui vẻ nói.

- Tướng công, thiếp nghe chàng, chàng nói thế nào thì sẽ là như thế.

- Haha...thật đúng là nương tử tốt của ta.

Quách Tiểu Phong không phải đã hôn mê sao, vì sao có thể xuất hiện trong căn nhà rách nát ở ngoại thành này, hẳn rốt cuộc là đã tìm thấy Bạch Nguyệt Quang từ lúc nào? Tại sao thấy Quách Tiểu Phong tới cứu nhưng Bạch Nguyệt Quang lại không hề kinh ngạc. Ông chủ Trương giả mạo đó rốt cuộc là ai, Vương Hâm có thật là đã bỏ đi không? Quách Tiểu Phong đã giả bệnh sao? Kể chưa lộ diện trên bức tường đó là ai? Quách Tiểu Phong có đủ mưu trí để tìm ra chân tướng của sự việc?

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Địch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

59. Chương 59: Thu Lưỡi (1)

Tôi nghĩ lúc này chân tướng đang dần được hé lộ. Thứ nhất, rốt cuộc là Quách Tiểu Phong đã tìm thấy Bạch Nguyệt Quang khi nào? Thực ra là vào ngày hôm sau khi Bạch Nguyệt Quang mất tích, chúng ta hãy quay lại với tình hình lúc trước, chiều hôm Bạch Nguyệt Quang mất tích, Quách Tiểu Phong phát hiện Hồng Bảo chết, sau khi phân tích hàng loạt các tình tiết, quy về quán trọ thì phát hiện Bạch Nguyệt Quang đã mất tích, Quách Tiểu Phong và Quách phủ đã tìm Bạch Nguyệt Quang suốt một đêm, nhưng không có kết quả. Sang buổi sáng ngày hôm sau, Bạch Nguyệt Quang đã đốt phân sói, hy vọng có thể gây được sự chú ý của Quách Tiểu Phong, nhưng Quách Thiên Hùng vì sợ Quách Tiểu Phong quá mệt mỏi, nên đã để Quách Thiên Lễ đi tìm huyệt Quách Tiểu Phong, cho nên khi Bạch Nguyệt Quang đốt phân sói thì Quách Tiểu Phong lại đang ngủ say trên giường. Sau khi Quách Tiểu Phong tỉnh lại, đã quyết định đi ra ngoài thành tìm kiếm Bạch Nguyệt Quang, nhưng lúc ấy, khói khi đốt phân sói đã hết rồi, vậy Quách Tiểu Phong rốt cuộc đã tìm thấy Bạch Nguyệt Quang như thế nào? Tình hình khi ấy là thế này...

Quách Tiểu Phong một mình đi trên đường, mặt trời như lửa, nhưng Quách Tiểu Phong không chút bận tâm, hắn đang phân tích xem Bạch Nguyệt Quang rốt cuộc đang ở đâu. Khả năng bị người ta đánh hôn mê trong thành là không lớn, sau cả đêm quy nghỉ, nếu có người tìm thấy Bạch Nguyệt Quang, cứ cho là cô ấy bị hôn mê, đến bây giờ cũng phải được người phát hiện rồi chứ, một khi tỉnh lại thì sẽ biết thân phận của cô ấy, không có lý do đến bây giờ vẫn chưa trở về. Hơn nữa từ động cơ mà nói, thứ nhất, nếu Bạch Nguyệt Quang đúng là bị người đánh hôn mê, thứ nhất, nếu người đánh hôn mê Nguyệt Quang chính là hung thủ, nhất định sẽ đem giấu Nguyệt Quang ở một nơi nào đó, nếu đúng là như vậy thì sẽ rất phiền phức, nhưng suy xét cẩn thận thì khả năng này là rất thấp, vì hung thủ không thể bảo đảm Nguyệt Quang khi nào sẽ tỉnh dậy, tỉnh dậy sẽ phản kháng, phản kháng sẽ càng làm tăng thêm tính nguy hiểm của hung thủ mà thôi. Thứ hai, người đánh ngất Nguyệt Quang không phải là hung thủ, vậy động cơ của hắn là gì, lùi một bước, có thể hắn ta mắc bệnh thần kinh, đánh người vô cớ, vậy theo suy luận ban đầu thì Nguyệt Quang sớm đã quay về quán trọ rồi, cứ cho là chưa quay về quán trọ thì cũng phải có chút tin tức gì chứ. Cho nên mới nói khả năng Nguyệt Quang bị đánh hôn mê trong thành là không lớn. Vậy chỉ có khả năng thứ hai, Nguyệt Quang đã bị hung thủ đưa ra ngoài thành, bởi vì ngoài thành rất hẻo lánh lại ít người qua lại, cho nên khả năng bị phát hiện là rất thấp, không những vậy hung thủ phải giết đủ bốn người, người vẫn chưa giết hết, hung thủ cũng không thể di chuyển nhanh như vậy. Vậy nên Nguyệt Quang có thể bị nhốt ở một nơi lân cận gần thành. Nói vậy tức là phạm vi tìm kiếm đã được thu hẹp rất nhiều. Lúc đó, trong đầu Quách Tiểu Phong bỗng hiện ra một suy luận tồi tệ khác, đó là hung thủ đã trực tiếp giết Nguyệt Quang, sau đó vứt thi thể ở một nơi nào đó mà sợ rằng cả đời này Quách Tiểu Phong sẽ không bao giờ có thể tìm ra. Nhưng Quách Tiểu Phong lại có một dự cảm, đó là Nguyệt Quang vẫn còn sống, tục ngữ có câu “Phu thê liên tâm” mà. Vậy là Quách Tiểu Phong bắt đầu tìm kiếm, lúc đầu thì giống như một con ruồi mất đầu bay loạn xạ. Cho đến khi hắn sắp từ bỏ, lúc nghỉ ngơi dưới một bóng cây, bỗng nhiên từ một nơi không xa bay lại một mùi thối khó ngửi. Quách Tiểu Phong nhăn trán.

- Ý, sao lại thối như vậy.

Tò mò hắn phóng tầm mắt ra quan sát, cách đó xa xa có một ngôi nhà tranh rách nát, hắn nghĩ mùi thối có lẽ bay ra từ đó. Kỳ thực khi đó Quách Tiểu Phong chẳng ôm hy vọng gì, chỉ đi lại đó xem thế nào thôi.

Lúc này, Quách Tiểu Phong đột nhiên nhớ lại, ngày trước khi hắn phá được vụ án Lý Phiêu Phiêu, hắn và Bạch Nguyệt Quang có trêu đùa nhau rằng, nếu bị bắt giống Mạnh Kiều, vậy Quách Tiểu Phong sẽ làm cách nào để được người ta tìm thấy nhanh nhất, khi ấy Quách Tiểu Phong không suy nghĩ nhiều, buột miệng trả lời ngay:

- Đốt thứ gì đó có thể cháy được, nhìn thấy khói sẽ biết được phương hướng đại khái, biết được phương hướng thì sẽ biết được ta ở đâu.

Càng đi lại ngôi nhà ấy, mùi thối càng nồng nặc hơn. Dần dần Quách Tiểu Phong cũng nghĩ ra đó là mùi phân sói khô, lẽ nào chính là Nguyệt Quang vừa mới đốt phân sói. Quách Tiểu Phong thấp thoáng hy vọng, chân bước nhanh hơn. Ngôi nhà tranh này cũng rất lạ, nói nó lạ là bởi vì nó hình vuông, giống như một căn phòng, tiến lại gần, mới phát hiện ngôi nhà này không có cửa sổ, ở một nơi mà thời tiết oi bức như ở Bản Nạp, một căn nhà không có cửa sổ, cơ bản có thể xác định nó là một nhà kho, nhưng ai lại làm nhà kho ở

một nơi hoang vu hẻo lánh thế này? Khi ấy, Quách Tiểu Phong cơ bản đã xác định Bạch Nguyệt Quang đang bị nhốt trong đó.

Bạch Nguyệt Quang ở trong đó, đã không hy vọng Quách Tiểu Phong có thể tìm thấy mình, nhưng chính vào lúc này, bên ngoài lại phát ra tiếng động. Mọi người trong đó đều rất sợ hãi, bởi không biết người đang mở khóa bên ngoài là ai, nếu đúng là Quách Tiểu Phong thì tốt, nếu là ông chủ Trương giả mạo kia thì bọn họ coi như chết chắc, như để phòng bị, mấy người vội cầm bát và đĩa lên chuẩn bị đấu một trận với người sắp xông vào đó. Nhưng thật lạ, rất lâu sau mà người đó vẫn chưa mở được cửa, nhưng cho dù người đó là ai, chắc chắn không phải là ông chủ Trương giả mạo. Như vậy cũng yên tâm hơn.

- Bên ngoài là ai?

Ông chủ Trương hỏi.

- Người là ai?

Quách Tiểu Phong cảnh giác hỏi lại.

- Tướng công, là chàng sao?

Bạch Nguyệt Quang nghe thấy giọng Quách Tiểu Phong thì vui mừng khôn tả.

- Nguyệt Quang nàng ở trong đó sao, Nguyệt Quang, sao nàng lại ở trong đó, chẳng phải ta đã bảo nàng quay về quán trọ sao?

- Là ông chủ Trương, hẳn chính là hung thủ thực sự đó, là hắn đã đưa thiếp tới đây.

Sau một tiếng “Cạch...” cửa cũng đã được mở tung ra.

- Cái gì, tại sao có thể là ông chủ Trương?

Quách Tiểu Phong kinh ngạc.

Cửa được mở tung ra, Quách Tiểu Phong thấy bên trong còn có mấy người nữa, có cả ông chủ Trương, vừa thấy ông ta Quách Tiểu Phong liền xông vào, không ngờ bị Bạch Nguyệt Quang giữ lại.

- Nguyệt Quang, nàng làm gì vậy, chẳng phải ông ta đã đưa nàng tới đây sao? Tại sao không để ta giáo huấn ông ta một trận.

- Tướng công, thiếp cứ tưởng cả đời này không thể gặp lại chàng nữa.

- Nguyệt Quang, đừng khóc, chẳng phải tướng công đã tìm thấy nàng rồi sao? Nói cho ta biết chuyện này là thế nào?

Sau đó Bạch Nguyệt Quang đem đầu đuôi sự tình kể hết cho Quách Tiểu Phong. Không ngờ, cửu thiều phu nhân của Lôi Thành Đào, tam phu nhân của Hoàng Thế và phu nhân của Hồng Bảo đều bị ông chủ Trương giả mạo đó nhốt ở đây.

- Ông chủ Trương, xin lỗi nhé tôi đã quá bất kính rồi, không ngờ ông cũng là người bị hại, vãn bối xin cáo lỗi.

- Không sao, quan trọng nhất là mọi người vẫn bình an, Quách bỏ đầu, chúng ta mau đi bắt tên giả mạo kia thôi.

Ông chủ Trương kích động nói.

- Cái này không nên nôn nóng, tôi thấy giờ chúng ta có hai con đường để chọn. Thứ nhất, tôi sẽ cứu mọi người ra, sau đó đi thông báo cho Lý đại nhân, rồi tới quán trọ bắt kẻ giả mạo kia. Thứ hai, mọi người vẫn phải ở đây chịu khổ, ta sẽ giả vờ như chưa tìm thấy Nguyệt Quang, theo như ta suy đoán, không tới mấy ngày nữa, hung thủ sẽ lại tiếp tục ra tay, đợi đến lúc đó chúng ta sẽ biết mục tiêu của hung thủ là ai. Lúc đó sẽ tóm gọn hắn. Mọi người thấy cách nào hay hơn.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

60. Chương 60: Thu Lưới (2)

Nghe Quách Tiểu Phong nói vậy, mọi người đều lặng đi, bây giờ được cứu ra ngoài đương nhiên là rất tốt, nhưng biện pháp đầu tiên có mấy khuyết điểm không thể khắc phục. Thứ nhất, bỏ lỡ thời gian đã quá lâu, rất có thể ông chủ Trương giả mạo kia nhân lúc bọn họ đi thông báo cho Lý đại nhân thì sẽ cao chạy xa bay. Thứ hai, theo như lời kể của Bạch Nguyệt Quang, võ công của ông chủ Trương giả mạo đó rất cao cường, một đám nữ nhi chân yếu tay mềm đương nhiên sẽ mang đến không ít phiền toái cho Quách Tiểu Phong, lại càng khiến Quách Tiểu Phong bắt hung thủ khó khăn hơn, có lẽ các bạn sẽ hỏi là tại sao không phải là Nha dịch của Nha môn đi bắt ông chủ Trương giả mạo kia mà phải là Quách Tiểu Phong, kỳ thực rất đơn giản, với võ công của những Nha dịch bình thường thì sao có thể đấu lại với hắn chứ, cho nên chỉ có Quách Tiểu Phong mới có thể làm việc này. Thứ ba, cho đến hiện giờ, Quách Tiểu Phong chỉ có thể xác định ông chủ Trương giả mạo có khả năng là hung thủ, chứ chưa dám khẳng định ông chủ Trương giả mạo đó là kẻ đã giết chết ba người, cứ cho là bọn họ đi nói hết với Lý đại nhân, cũng chỉ có thể xử kẻ đó tội bắt người, chứ không thể xử tử hắn. Thứ tư, điểm nghi vấn của vụ án này vẫn chưa hoàn toàn được giải đáp, Quách Tiểu Phong bây giờ vẫn chưa có lý do để định tội ông chủ Trương.

Cho nên lựa chọn cách thứ nhất rõ ràng là không thỏa đáng, nhưng nếu chọn cách thứ hai, thì bọn họ vẫn phải chịu khổ trong căn phòng rách nát này mấy ngày nữa. Cuối cùng vẫn là ông chủ Trương có ý kiến.

- Được, đã ở đây mấy ngày rồi, có ở thêm nữa cũng không vấn đề, chỉ cần bắt được hung thủ có nhót tôi ở đây mấy năm cũng không sao. Quách bỏ đầu, tôi quyết định ở lại.

- Tôi ủng hộ ông chủ Trương, tôi nghĩ mọi người cũng biết, nếu bây giờ chúng ta ra ngoài sẽ rất mạo hiểm, mọi người không ngại thì cứ ở đây thêm hai ngày nữa.

Bạch Nguyệt Quang cũng đồng ý với sự lựa chọn của ông chủ Trương.

- Ủ, tôi cũng thấy Bạch tiểu thư nói rất có lý, đến hiện giờ có thể nói, chúng ta ở đây cũng khá an toàn, tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì, nên tôi cảm thấy ở lại cũng là một ý kiến không tồi.

Phu nhân của Hồng Bảo Bạch Tuyết nói.

- Mọi người đã quyết định rồi, vậy chúng tôi cũng không phản đối, chỉ cần có thể thoát ra ngoài là tốt rồi, những cái khác tôi không ý kiến.

Xuân Đào cũng ủng hộ cách thứ hai của Quách Tiểu Phong.

- Được, tôi đồng ý ở lại.

Thu Cúc tuy nói hơi miễn cưỡng, nhưng tốt xấu gì vẫn đồng ý.

- Nếu mọi người đều đồng ý ở lại, tôi hy vọng mọi người có thể phối hợp với tôi diễn tốt vở kịch này, ngày mai tôi lại quay lại đây, mọi người còn gì nghi vấn không?

Quách Tiểu Phong chuẩn bị rời đi.

- Tôi...

Bạch Tuyết đứng dậy, vội hỏi:

- Quách bỏ đầu, tướng công tôi không sao chứ?

- Cô là phu nhân của Hồng đại nhân? Rất tiếc, tướng công cô trưa hôm qua đã bị người mưu sát, tình hình cụ thể cũng giống như hai người đã chết trước đó.

Quách Tiểu Phong nói.

- Cái gì, ngay cả tướng công tôi cũng...

Bạch Tuyết chưa nói hết câu, bỗng thấy trời đất điên đảo rồi ngất đi.

- Hồng đại tẩu, cô không sao chứ?

Mọi người vội vây quanh.

- Nguyệt Quang, nàng xem Hồng đại tẩu có sao không, cần thứ gì cứ nói với ta, ta lập tức mang tới cho.
- Được rồi, tướng công.

Nói xong Bạch Nguyệt Quang vội bắt mạch cho Bạch Tuyết, một hồi sau Nguyệt Quang đứng dậy nói:

- Không sao đâu, chỉ là mấy ngày nay thời tiết oi bức quá, Hồng đại tẩu là bị cảm nắng, nghỉ ngơi một chút là tỉnh lại thôi.
- Vậy Nguyệt Quang à, ta đi trước đây, tránh bị người khác nghi ngờ.
- Vâng, tướng công chần mau đi đi.

Bạch Nguyệt Quang thúc giục.

Hung thủ đứng sau mọi chuyện lại là kẻ giả mạo ông chủ Trương, thật không ngờ, nhưng hình vẽ xuất hiện trên bức tường là thế nào, vết thương trên người nạn nhân là thế nào, việc ông chủ Trương thường xuất thần nhập quỷ, Quách Tiểu Phong cũng đã chú ý tới, song vụ án này vẫn có những điểm nghi vấn, tiếp theo hành động của mình sẽ quyết định sự tiến triển của vụ án này, có rồi, Quách Tiểu Phong nhăn trán suy nghĩ, hẳn quyết định ẩn mình đến cùng, nhưng nếu tự nhiên mất tích sẽ khiến hẳn nghi ngờ, chỉ bằng tương kế tựu kế, lấy cớ không tìm thấy Nguyệt Quang, mượn rượu giải sầu. Sự việc sau đó chắc mọi người vẫn nhớ. Mạnh Kiều đã trách Quách Tiểu Phong khi thấy hẳn chỉ biết uống rượu, lúc ấy hẳn rất muốn tiết lộ kế hoạch của mình cho Mạnh Kiều, nhưng lý trí lập tức chế áp tư tưởng hẳn, nên hẳn uống rồi lại uống. Sau khi Vương Hâm bỏ đi, việc Quách Tiểu Phong bị sốt không phải là giả mạo, nhưng hôm đó Quách Tiểu Phong lại không hề uống rượu, chỉ là đổ rượu lên người để khiến toàn thân có mùi rượu mà thôi, mục đích của việc làm này là để đánh lạc hướng sự chú ý của ông chủ Trương. Trước hôm đó Quách Tiểu Phong cũng đã tới thăm mấy người Bạch Nguyệt Quang một lần nữa, nhưng vụ án lại không có chút tiến triển, trời lại rất nóng, hôm trước lại uống nhiều rượu, nên Quách Tiểu Phong đổ bệnh là vì thế. Lúc đầu, Quách Tiểu Phong cũng không biết mình bị sốt, chỉ là cảm thấy cơ thể hơi lạ mà thôi, nhưng từ lúc nghe Mạnh Kiều nói là hẳn bị sốt, hẳn đã quyết định tương kế tựu kế, giả bộ bị hôn mê, để cho ông chủ Trương mau thực hiện âm mưu của ông ta. Quách Tiểu Phong đã ngủ một giấc rồi tỉnh lại, chú ý nghe ngóng động tĩnh ở dưới lầu, sau khi mọi người ra ngoài hết, hẳn liền từ cửa sổ quan sát. Bởi vì hẳn có một dự cảm, hôm nay rất có thể lại xảy ra chuyện, cộng với việc của Bạch Nguyệt Quang lần trước, Quách Tiểu Phong càng lúc càng cảm thấy dự cảm của mình thật đáng sợ. Quả nhiên, vào khoảng canh tư, một bóng đen nhanh như chớp đã xuất hiện ở cửa lớn của quán trọ, tuy hẳn ngủ rất tốt, nhưng không qua được mắt của Quách Tiểu Phong, cho nên đợi đến khi trời sáng, Quách Tiểu Phong liền đi tìm Bạch Nguyệt Quang. Mọi người có lẽ sẽ lấy làm lạ, là tại sao Quách Tiểu Phong lại không trực tiếp bám theo cái bóng đen đó, sau đó bắt ông chủ Trương giả mạo? Kỳ thực rất đơn giản, Quách Tiểu Phong vẫn thông minh hơn chúng ta, nếu hẳn đi theo, và biết chuyện ông chủ Trương bắt Ngọc Nhi, như vậy cũng chỉ có thể định tội ông ta bắt người mà thôi. Cũng chính vì để ông chủ Trương giả mạo lộ đuôi cáo mà mấy người Bạch Nguyệt Quang chấp nhận ở lại trong căn phòng rách nát đó.

Hiện tại, Quách Tiểu Phong cơ bản đã có thể khẳng định ông chủ Trương là hung thủ. Trong khi đó Vương Long cũng đã tỉnh dậy từ trong giấc mộng, mùi thơm của thức ăn đập vào mũi hẳn.

- Nương tử, sáng nay ăn gì vậy, thơm quá.
- Có gì đâu, chàng xem chàng kia.

Ngọc Nhi nhìn thấy Vương Long , cười nói, Vương Long vội chạy lại nếm thức ăn.

- Xem chàng kia, như một đứa trẻ vậy, rửa tay đã rồi ăn, không ai cướp của chàng đâu.
- Được, tuân lệnh nương tử, tiểu nhân lập tức đi rửa tay.
- Mồm mép quá nhỉ, còn không mau đi.

Ngọc Nhi vui vẻ đáp lại.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

61. Chương 61: Thoát Khỏi Miệng Hổ

Có lẽ mọi người sẽ không hiểu, Bảo Nhi rõ ràng đã bị ông chủ Trương giả mạo bắt tới ngôi nhà ở ngoài thành, mà vì sao vẫn xuất hiện trong nhà, nếu suy nghĩ kỹ một chút bạn sẽ nhận ra Bảo Nhi này chỉ là giả mạo, còn về ai đã giả mạo, sao phải giả mạo...bởi vì tương đối phức tạp, cho nên hồi sau sẽ giải thích rõ ràng cho các bạn hiểu, câu chuyện lại tiếp tục. Vương Long sau khi rửa mặt xong và vào chính lúc Vương Long đang mải mê ăn bữa sáng, Bảo Nhi đột nhiên đứng sau lưng Vương Long, cô ấy rốt cuộc muốn làm gì?

Đầu tiên Bảo Nhi đặt tay lên vai Vương Long, Vương Long cũng không chú ý, tiếp tục ăn bữa sáng, nhưng Bảo Nhi vẫn tiếp tục vuốt ve Vương Long:

- Ngọc Nhi, yên nào, để ta ăn rồi còn đi đến Nha môn làm việc nữa.
- Nha môn, Nha môn, Nha môn của chàng, chàng nói xem, chúng ta lâu nay không ở cùng phòng rồi, chỉ bằng hôm nay chúng ta nghỉ ngơi một chút, chúng ta hoan lạc một chút...
- Bảo Nhi, nói bậy gì vậy, sao có thể để việc tư ảnh hưởng đến việc công được, yên nào, ngoan, tối nay nhất định sẽ cùng nàng.

Vương Long dí dỏm nói.

- Hừ, chàng có biết chuyện công của chàng khiến chúng ta càng ngày càng xa nhau không.

Ngọc Nhi nói xong liền cướp lấy bắt cơm từ tay Vương Long.

- Ăn gì nữa, chấp hành công vụ của chàng đi.

Vương Long thấy Bảo Nhi có vẻ đang tức giận, rồi nghĩ ra từ sau khi Lôi Thành Đào chết cũng chưa gần gũi Ngọc Nhi, hơn nữa hôm nay cũng chưa tới ngày 15 tháng 6, thôi thì cứ “hành sự” trước rồi đến Nha môn sau cũng chưa muộn.

- Ngọc Nhi, thê tử tốt của ta, haha...

Ngọc Nhi cũng không biết nói gì, vội đi đóng cửa phòng, sau đó xà vào lòng Vương Long.

- Tướng công, thiếp muốn...

Quách Tiểu Phong đưa mấy người Bạch Nguyệt Quang ra ngoài, cũng muốn chạy thật nhanh tới nhà Vương Long.

- Hy vọng Vương Long có thể thoát khỏi cửa ải này. Nguyệt Quang, nàng mau đi gọi đại ca mau chóng tới nhà Vương Long, ta nghĩ, sự việc cũng sắp “Thủy lục thạch xuất” rồi.

- Được, tướng công chàng cẩn thận đấy.

Bạch Nguyệt Quang nói xong vội đi ngay.

- Đợi chút, nhớ để lại mấy dòng cho Vương Hâm, nhắn với cậu ta là nếu về nhà thì lập tức tới nhà Vương Long ngay, ta cần sự trợ giúp của cậu ấy.

- Vâng, thiếp biết rồi.

- Vậy nàng mau đi đi.

.....

- Nguyệt Quang, sau giờ muối mới về, ông chủ Trương đâu, sau muối lại thành ra thế này?

Vân Nhi trông thấy Nguyệt Quang thì hết sức kinh ngạc.

- Giờ không phải lúc giải thích, đại ca đại tẩu, mau tới nhà Vương bỏ đầu, Tiểu Phong vạch trần bộ mặt thật của hung thủ ở đó.

Bạch Nguyệt Quang vội nói.

- Tiểu Phong, Tiểu Phong chẳng phải đang ngủ trên lầu sao? Tiểu Phong, Tiểu Phong, Nguyệt Quang về rồi này...

Quách Thiên Hùng hét lớn, nhưng trên lầu lại không có động tĩnh gì. Lúc này Mạnh Kiều bỗng nhiên lao ra.

- Không hay rồi, không hay rồi, Quách đại ca mất tích rồi. Trên lầu không có ai. Oa, Nguyệt Quang tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng về rồi, tốt quá rồi. Nhưng Quách đại ca không biết đi đâu rồi?

- Đệ muội, có đúng là muội đã thấy Tiểu Phong không?

Quách Thiên Hùng nghi ngờ hỏi.

- Vâng, là Tiểu Phong đã bảo muội về đây, chàng còn nói mọi người mau đến ngay nhà Vương bồ đầu.

- Vậy tại sao huynh ấy không về đây?

Quách Thiên Lễ cũng không hiểu đang xảy ra chuyện gì.

- Nếu Tiểu Phong quay về đây thì chỉ e Vương bồ đầu khó tránh khỏi kiếp nạn, chúng ta vừa đi vừa nói, à, Tiểu Phong có nhắc là phải nhắn lại cho Vương Hâm, ông chủ Trương, mau viết giấy để lại cho cậu ta đi, khi nào Vương Hâm về thì đưa tờ giấy này cho cậu ấy.

- Được, tôi sẽ làm theo Bạch tiểu thư.

- Vậy mọi người đi theo tôi.

Ngọc Nhi nói.

- Cô là?

Quách Thiên Hùng nhìn Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Cô ấy là thê tử của Vương bồ đầu tên là Ngọc Nhi.

Bạch Nguyệt Quang giải thích.

Lúc này, Vương bồ đầu và Ngọc Nhi vẫn đang ân ái, một tay của Ngọc Nhi vuốt ve Vương Long, còn tay kia bỗng nhiên hiện ra một con dao từ trong tay áo. Khi ấy Ngọc Nhi cũng bị kích thích, con dao liền rơi xuống, Vương Long trở mình từ trên giường nhảy xuống, Ngọc Nhi vội nhặt lấy con dao đâm thẳng vào ngực Vương Long. Vương Long thấy tình hình không hay, vội tránh. Ai biết được Ngọc Nhi đang cầm con dao kia là giả mạo chứ, Ngọc Nhi nắm lấy cơ hội cho Vương Long một cước.

- Haha...nam tử thối, nói xem, tại sao năm đó phải cưỡng bức Tiểu Hoa phu tử, đồ dê tiện.

Ngọc Nhi đã vô cùng tức giận. Vương Long tuy bị trọng thương nhưng đầu óc vẫn rất tỉnh táo.

- Năm đó, ta thừa nhận, năm đó ta đã sai, tên Lôi Thành Đào bỉ ổi đó bày ra cái trò đó, ta liền đồng ý ngay, bởi vì, Tiểu...Tiểu Hoa phu tử rất đẹp, kỳ thực, kỳ thực ta đã thầm yêu cô ấy từ lâu rồi, ta cũng đã bày tỏ tình cảm với cô ấy, nhưng cô ấy lại nói ta và cô ấy chỉ là quan hệ sư- đồ, không thể có chuyện loạn luân như vậy, sau đó còn mắng ta một trận, cho nên ta hận, hận không chiếm được cô ấy, năm xưa cũng là vì đầu óc ta nhất thời hồ đồ, nhưng sau đó ta rất hối hận...

Wương Long biết hôm nay đại hạn đã tới, sớm biết thế này đã không nghe theo Quách Tiểu Phong diễn vở kịch này. Tuy Quách Tiểu Phong đã nhắc nhở hấn rằng võ công của người này rất lợi hại, nhưng Vương Long lại quá tự tin với võ công của bản thân. Không ngờ võ công của người này đúng là rất cao cường, võ công khổ luyện mười mấy năm của Vương Hâm cũng không tiếp nổi một chiêu của người này.

- Người giết ta ta cũng không oán trách gì, có điều hãy nói cho ta biết người rút cuộc là ai?

- Haha...người lại không biết ta là ai ư, nói cho người biết, người chết không cần phải biết nhiều như thế, chịu chết đi, haha...

Nói xong kẻ đó liền hướng mũi dao về phía ngực Vương Long. Vương Long nhắm mắt, không ngờ Vương Long ta một đời oanh liệt, hôm nay phải kết liễu mạng sống ở đây, ngay đến kẻ giết mình cũng không biết là ai. Vương Long thầm nghĩ.

Vương Long từ từ nhắm mắt, chỉ nghe một tiếng “Ting”, Vương Long vội mở mắt, thì thấy Ngọc Nhi đã ngã xuống đất, tay đầy những máu. Ngọc Nhi liếc mắt, trong 36 kế, chạy là thượng sách, nghĩ vậy liền lao mình về phía cửa sổ để thoát ra ngoài, nhưng đâu biết rằng, bên ngoài cửa sổ đã đặt sẵn một tấm lưới.

- Ngọc Nhi, hà tất phải chạy trốn, chi bằng cứ ngồi lại đây uống chén trà?

Giọng nói của Quách Tiểu Phong vọng lại.

Thân phận của Ngọc Nhi này rốt cuộc là ai? Vương Hâm có thật sự là đã bỏ đi? Quách Tiểu Phong nói cậu ta sẽ quay về, vậy cậu ấy sẽ mang tới tin tức quan trọng gì? Chân tướng của vụ án này là thế nào?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

62. Chương 62: (1)

Ngọc Nhi biết khó lòng trốn thoát, đành phải quay đầu lại, khi cô ta nhìn thấy Quách Tiểu Phong thì hết sức kinh ngạc.

- Ngạc nhiên lắm có phải không, đừng sợ, đợi chút nữa người sẽ còn phải kinh ngạc hơn đây.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Vương bỏ đầu, có phải đã quá căng thẳng không?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Đại tẩu, hà tất phải nôn nóng như vậy? Chi bằng nghe tôi nói hai câu đã rồi đi, à, không nên gọi là đại tẩu, nên gọi là ông chủ Trương đúng không.

Quách Tiểu Phong trừng mắt nhìn Ngọc Nhi, nói rành mạch từng từ một. Ngọc Nhi lờm hẩn một cái, không nói một lời nào.

- Haha, người không nói cũng không sao, ta đến đây để vạch trần quá trình gây án của người. Lý đại nhân, có thể vào được rồi.

- Haha... Quách lão đệ quả nhiên tính toán như thần, lẽ nào tất cả những việc này đều do Vương đại tẩu làm?

Lý đại nhân kinh ngạc nhìn Ngọc Nhi, không dám tin vào mắt mình.

- Phải, mà cũng không phải.

Quách Tiểu Phong nói.

- Cái gì mà phải cũng không phải, đừng úp úp mở mở như thế, mau nói xem nào.

Lý đại nhân sốt ruột hỏi.

- Đợi một chút, mọi người vẫn chưa đến đầy đủ.

- Vẫn còn ai nữa.

- Đợi một chút họ sẽ tới.

Quách Tiểu Phong bình thản nói.

- Tướng công, bọn ta đến rồi đây.

Giọng nói của Nguyệt Quang truyền lại.

- Đệ muội, không phải là....

Lý đại nhân thật sự đầu óc mơ hồ không hiểu mọi chuyện là thế nào, hai hôm trước Quách Tiểu Phong vẫn còn đang mắc bệnh nặng, sao bây giờ lại thế này, hơn nữa Quách Tiểu Phong lại rất bình tĩnh, và ngạc nhiên nhất là trông thấy Ngọc Nhi, Lý đại nhân dụi dụi mắt, để chắc chắn mình không nhìn nhầm.

- Nguyệt Quang, có nhắn lại cho Vương Hâm tới đây không?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Vâng, thiệp đã viết giấy nhắn để lại cho cậu ấy, ông chủ Trương ở lại quán trọ, đợi Vương Hâm về sẽ thông báo cho cậu ấy.

Bạch Nguyệt Quang trả lời.

- Mọi người cũng đến gần đủ rồi, vậy tôi sẽ làm từng bước vậy, mọi người có nghi vấn gì xin cứ nói ra.

Quách Tiểu Phong nói.

- Ta ta ta.

Lý đại nhân nhanh nhẩu nói.

- Điều khiến ta hoài nghi nhất chính là tại sao ở đây lại có hai Vương đại tẩu giống nhau đến như vậy.

- Thật ra ngay từ đầu tôi cũng không hiểu, tại sao Xuân Đào, Thu Cúc, và Bạch Tuyết phải mưu hại tướng công của mình, sau đó tôi đã giả thiết rằng ba bọn họ đều bị trúng tà, hoặc là...

- Hoặc là cái gì?

Lý đại nhân ngắt lời Quách Tiểu Phong.

- Hoặc là , kẻ giết tướng công của họ chính là họ nhưng không phải là họ.

- Cái gì mà là họ nhưng không phải là họ, Quách lão đệ nói rõ một chút đi.

- Có nghĩa là có tướng mạo giống bọn họ, nhưng thực tế lại không phải là bọn họ.

- Cậu nói cái này ta hiểu, chẳng hạn như chị em sinh đôi có phải không, nhưng, bọn họ không thể đều có chị em sinh đôi được, như vậy chẳng phải quá trùng khớp sao.

- Đương nhiên không thể trùng hợp như vậy được, nhưng nếu cả ba người họ đều không có chị em sinh đôi, vậy mọi chuyện là như thế nào? Khi đó, tôi đã nhớ tới một loại thuật cổ gọi là: “Dị dung thuật” (cách thay đổi khuôn mặt).

- “Dị dung thuật”.

Mọi người đồng thanh nói.

- Thật là có loại kỳ thuật này sao?

Lý đại nhân kinh ngạc hỏi.

- Về đoạn này tôi nghĩ nên để Nguyệt Quang trình bày, nói xem hai ngày qua cô ấy đã đi đâu, và những điều mắt thấy tai nghe, Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong nhìn Bạch Nguyệt Quang gật đầu.

- Sự tình bắt đầu từ buổi chiều mưa hôm đó khi chúng tôi tới phòng học Trạng Nguyên, hôm đó, mưa rất to...

Bạch Nguyệt Quang kể hết sự tình một lượt. Lúc này cũng đã gần trưa, Vương Hâm cũng sắp quay về rồi.

Mọi người chắc vẫn còn nhớ chuyện Vương Hâm bỏ đi chứ. Thực ra Vương Hâm không phải là mất tích, khi đó là thế này, Vương Hâm đỡ Quách Tiểu Phong trên phố, chuẩn bị đưa Quách Tiểu Phong về quán trọ, nhìn xung quanh không có ai, Quách Tiểu Phong nắm lấy cổ tay Vương Hâm.

- Vương Hâm, ta có chuyện muốn nói với cậu.

Quách Tiểu phong khi ấy đã tỉnh, nói cho Vương Hâm biết chuyện mình giả điên giả ngốc và chuyện đã tìm thấy Nguyệt Quang cho Vương Hâm.

- Vậy tốt quá rồi, tại sao đại ca phải giả bộ điên điên khùng khùng như vậy?

- Vương Hâm giờ cậu phải giúp ta một chuyện, chuyện này rất quan trọng đấy, giờ tôi cũng chỉ tin tưởng vào cậu thôi.

- Được, Quách đại ca, có chuyện gì xin cứ nói, cho dù lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần Vương Hâm làm được sẽ cố gắng hết sức.

- Thế này, không cần cậu lên núi đao xuống biển lửa đâu, chỉ là muốn cậu đi Vân Nam một chuyến, đi tìm hiểu một chút về tình hình của nhà Lưu Thiên Thiên sau khi chuyển hộ tịch đến đó. Ở sau quán trọ có một cỗ xe ngựa, cậu cứ lấy con ngựa đó để làm phương tiện, đi nhanh về nhanh, chuyện này có liên quan tới thân phận thực sự của ông chủ Trương giả mạo. Mau đi, cứ giả vờ là cậu bỏ đi.

- Nhưng Quách đại ca đừng quá căng thẳng.

Wương Hâm lo lắng nói.

- Yên tâm, ta có thể tự về quán trọ.

- Vậy đại ca bảo trọng, đệ đi trước.

Nói xong Vương Hâm quay người đi luôn. Quách Tiểu Phong thấy bóng Vương Hâm khuất xa, nghĩ rằng không thể tỉnh lại vào lúc này, dứt khoát phải nằm xuống đất ngủ một giấc, đây cũng là nguyên nhân tại sao sáng ngày hôm sau Quách Tiểu Phong lại đang ngủ trên phố.

.....

- Quách đại ca, đệ quay về rồi, đại ca xem xem. Đây là hộ tịch của Lưu Thiên Thiên sau khi chuyển tới Côn Minh, đệ đã phải rất vất vả mới có thể mượn được nó đó.

Giọng nói của Vương Hâm từ ngoài cổng truyền vào. Cậu ta bước vào cửa, trên tay là một tập giấy tờ.

- Mau nói tình hình cụ thể đi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Ô, Lưu Thiên Thiên này thật không đơn giản, sau khi đến Côn Minh được hai ngày đã thay đổi tên thành Lưu Thiêm, tiếp đó là năm năm sau đã giết phụ thân của mình, còn cắt gân của phụ thân hắn nữa, mẫu thân hắn vì chuyện này mà bị điên, Lưu Thiêm vì chuyện này mà bị bắt, song một tháng trước, Lưu Thiêm vượt ngục, sau đó không mất tăm mất tích tới giờ.

- Quả nhiên đúng như ta dự liệu, hung thủ chính là người, Ngọc Nhi, ông chủ Trương, Lưu Thiên Thiên, Lưu Thiêm.

Quách Tiểu Phong chỉ tay vào Ngọc Nhi nói.

- Haha... Quách bồ đầu, cậu dựa vào cái gì mà nói tôi là Lưu Thiên Thiên?

Ngọc Nhi vô cùng giảo hoạt.

- Đó là từ “bóng ma” trên bức tường đó, bởi vì sau đó vì tò mò ta cũng đã đi xem thử cái bức tường đó, thật may là hôm đó ta cũng đã được nhìn thấy cái gọi là “bóng ma” mà Nguyệt Quang nói. Nhưng ta không thể hiểu hiện tượng đó là thế nào, nhưng có thể khẳng định đó không phải do ma quỷ làm, có điều ta đã suy nghĩ nát óc mà không thể lý giải. Mãi cho tới sáng hôm qua ta đã nhìn thấy một đồ vật, một quả cầu có thể truyền năng lượng, lúc đó ta đã nghĩ, có phải tư tưởng của con người cũng giống như năng lượng, cũng có thể truyền đi. Bởi lẽ cho dù là hôm Tiểu Hoa phụ tử chết hay là hiện giờ lúc người ta trông thấy “bóng ma” trên tường, đều là vào lúc có sấm sét và trời mưa to, là vì có người đứng vào lúc đó đã nhìn thấy cảnh đó, người bình thường chỉ có thể nhìn thấy một “bóng ma” mà ngày hôm đó ta lại trông thấy cả một hình vẽ trên tường, cũng là vì sấm sét hôm đó rất lớn, nếu năng lượng rất ít, thì năng lượng trên bức tường đó chỉ tồn tại rất nhanh. Đương nhiên đó chỉ là giả thiết của ta, nếu giả thiết này là đúng, vậy theo như ta trông thấy thì không phải bốn người đã cưỡng bức Tiểu Hoa phụ tử, mà là năm người, kẻ cuối cùng chính

là người, Lưu Thiêm, ta nói không sai chứ? Cho nên hung thủ là người đã chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối, vậy chỉ có là người nhìn thấy mọi chuyện năm đó, chính là Lưu Thiêm Thiên, cũng chính là hung thủ giết người liên hoàn. Ngọc Nhi, chính là người.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

63. Chương 63: (2)

-Haha...người coi ta là đồ ngốc à, người dựa vào cái gì mà dám nói ta chính là hung thủ? Thức ăn có thể ăn linh tinh được, nhưng lời nói không được nói bừa.

Ngọc Nhi đến lúc này vẫn cứng đầu chối tội.

- Được, người có dám lột da mặt người ra để chúng ta xem bộ mặt thật của người không, Lưu Thiêm.

- Cái này, lột thì lột, ai sợ ai chứ.

Nói xong Ngọc Nhi lập tức lột da mặt, lộ ra một khuôn mặt một nam nhân vô cùng tuấn tú.

- Là hắn, chính là hắn, cho dù hắn có hóa trang thì thiếp vẫn nhận ra hắn, ông chủ Trương chính là do hắn giả mạo.

Bạch Nguyệt Quang đã nhận ra người đứng trước mặt chính là kẻ hôm đó đã dẫn cô tới ngôi nhà ngoài thành.

- Cứ cho đúng là tôi đã dẫn cô tới ngôi nhà tranh, vậy thì nói lên điều gì chứ?

Lưu Thiêm dương mày nói. Quách Tiểu Phong nghe được câu nói này thì lộ ra lộ cười nhạt, nhưng điệu cười này lại bị Lưu Thiêm chú ý. Lưu Thiêm chợt dạ như cá mắc câu, mắc lừa rồi.

- Haha, chính là đợi câu nói này của người đó. Người có thể bắt Nguyệt Quang tới ngôi nhà đó, nếu người vô can, vậy tại sao phải bắt người đến ngôi nhà hoang đó? Nếu người vô can, vậy tại sao phải bắt thê thiếp của những người đã chết? Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là— hung thủ chính là người, người không phải chối cãi, tội mưu sát bỏ đầu cũng đủ để lấy mạng người rồi, còn không mau nhận tội đi, hay là vẫn đợi bọn ta nể tình mà nương tay.

Quách Tiểu Phong làm bỏ đầu cũng nhiều năm rồi, nên rất hiểu tâm lý của phạm nhân, bây giờ Lưu Thiêm đã đến đường cùng rồi. Lưu Thiêm im lặng một lúc, sau đó mới nói:

- Được rồi, là tôi làm, tất cả đều do tôi làm. Năm đó nếu tôi nghe lời Tiểu Hoa phu tử, mau chóng về nhà, có lẽ sẽ không có chuyện như ngày hôm nay. Nhưng tôi lo lắng cho Tiểu Hoa phu tử, cho nên mới ở lại...tôi đã chứng kiến tất cả, khi đó tôi mới chỉ là một đứa trẻ, chưa hiểu chuyện gì, cho nên tôi chỉ cho rằng bốn tên đó chỉ là bắt nạt Tiểu Hoa phu tử một chút thôi, tôi cho rằng, bắt nạt xong thì bọn họ sẽ tha cho Tiểu Hoa phu tử, ai biết, ai biết tên Vương Long mất nhân tính đó đã thẳng tay giết chết Tiểu Hoa phu tử. Khi ấy tôi hận không thể xông đến giết bọn họ, vì tôi biết, tôi vẫn là một đứa trẻ, một mình tôi thì tuyệt đối không thể làm gì được bọn chúng. Cho nên tôi như người mất hồn trở về nhà, cha tôi thấy sắc mặt tôi không được tốt vội đến hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, lúc đó, nhìn bộ mặt vui vẻ của cha rất giống với bộ mặt dã thú của Lôi Thành Đào, tôi đã đẩy cha tôi ra, sau đó chạy vào phòng mình. Từ đó về sau, tôi bắt đầu thù hận nam nhân, thậm chí còn căm ghét chính bản thân tôi. Ba ngày tôi không mở mồm ra nói câu nào, cha tôi lo tôi có chuyện, nên đã chuyển nhà tới Côn Minh Vân Nam. Một năm sau, tôi ngày càng hận bản thân, tôi càng ngày càng điên cuồng, quái đản, mấy năm sau, có một hôm, tôi và cha tôi nảy sinh xung đột, trong lúc tức giận không kiềm chế được mình tôi đã giết chết ông ấy. Tôi căm hận nam nhân trong thiên hạ, tôi căm hận chính mình, bọn họ đều nên chết, cho nên tôi đã giết bọn họ, bọn họ đáng chết lắm...

Lưu Thiêm mắt đã đỏ lên.

- Nhưng tôi vẫn nghĩ chưa ra, thuật hóa trang và võ công của người cao siêu như vậy rốt cuộc là được học từ khi nào?

Quách Tiểu Phong nói.

- Là sư phụ ta, sư phụ ta là cao nhân ngoại thế.

- Ngày đầu tiên bị bắt vào ngục, ta đã gặp sư phụ ta, ông ấy là một cai ngục bình thường, nhưng lại không giống với những cai ngục khác ở chỗ, ông ấy không hề hung hăng, trái lại rất nhân từ, khi ấy tính khí của tôi rất xấu, động một chút là nổi giận, sau đó bị đám Nha dịch đánh cho một trận, nhưng chúng nà tạt nấy, tôi vẫn mắng rửa kẻ khác, rồi lại tiếp tục bị đánh, có thể nói là thành phân bất lương có tiếng trong ngục. Có một hôm, sư phụ đến bên tôi, giúp tôi bôi thuốc, phải biết một Nha dịch giúp một phạm nhân bôi thuốc là một chuyện rất hiếm gặp, sư phụ rất tốt với tôi, cho dù bản tính tôi có tùy tiện thế nào thì sư phụ vẫn không hề trách tôi, dần dần tôi nhận ra sư phụ là thật lòng quan tâm tôi, tôi cũng cởi mở với ông ấy hơn, sau đó sư phụ bắt đầu dạy tôi “Dị dung thuật” và truyền thụ võ công cho tôi, tôi coi ông ấy như cha đẻ của tôi vậy, một tháng trước cũng chính là ông ấy thả tôi ra. Trên đời này, trừ sư phụ tôi ra thì chẳng có nam nhân nào tốt cả.

Lưu Thiêm kích động nói.

- Lưu Thiêm, kỳ thực ngay từ đầu ngươi đã sai rồi, bản thân ngươi thử ngẫm nghĩ lại coi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Tôi, tôi có lỗi gì, ngay từ đầu tôi đã là người bị hại.

Lưu Thiêm dường như sắp nổi điên.

- Là như vậy sao? Lẽ nào những người bị ngươi vô duyên vô cớ giết hại cũng là vì lỗi của họ. Năm đó Tiểu Hoa phu tử bảo ngươi về trước là vì cô ấy không muốn ngươi chịu tổn thương, sư phụ dạy võ công và “Dị dung thuật” cho ngươi cũng là vì muốn ngươi ra ngoài có thể tự bảo vệ mình, không sợ bị người ta bắt nạt, cha ngươi chuyển nhà cũng là vì suy nghĩ cho cậu, tóm lại, tất cả những người bên cạnh đều rất quan tâm tới ngươi, chỉ là vì ngươi bị thù hận làm cho mù mắt. Thực ra, ngay từ đầu, ngươi đã sai, lẽ nào Tiểu Hoa phu tử lại hy vọng ngươi trở thành như bây giờ? Lẽ nào sư phụ thả ngươi ra là để cho ngươi giết người? Lẽ nào cha cậu chuyển nhà để bây giờ thấy ngươi với bộ dạng nam không ra nam nữ chẳng ra nữ? Kiếp này, ngươi đã hại ba người quan tâm ngươi nhất, ngươi vẫn chưa tỉnh ngộ sao.

- Haha...ai có lỗi với ai hiện giờ không quan trọng, quan trọng là ta đã đạt gần hết mục tiêu rồi. Quách Tiểu Phong, đừng tưởng ngươi hiểu chuyện hơn ta, nói cho ngươi biết, võ công của chúng ta ai cao ai thấp, chưa giao đấu thì chưa biết.

- Lưu Thiêm, ngươi vẫn chưa biết bản thân sai ở đâu sao? Vứt bỏ cái sự tôn nghiêm của ngươi đi, sai lại thêm sai, chỉ cần dám thừa nhận tội lỗi, không thì bản thân ngươi mãi mãi sống trong hận thù, như vậy rất đau khổ, ngươi không cảm thấy sao?

- Đau khổ, ta rất vui vẻ, ta đã giết được rất nhiều người, sao lại đau khổ chứ? Haha...

- Đã nói như vậy, tôi cũng không phí lời nữa, Quách Tiểu Phong ta sẽ đấu với ngươi đến cùng.

Nói xong Quách Tiểu Phong lấy ra thanh Sát Thiên kiếm múa mấy đường về phía Lưu Thiêm, Lưu Thiêm hơi giật mình, đã từng nghe võ công của Quách Tiểu Phong rất lợi hại, nhưng không ngờ rằng võ công của Quách Tiểu Phong lại cao như vậy, nhưng Lưu Thiêm vẫn lộ ra điệu cười nhạt.

- Haha, lâu nay vẫn được nghe đồn võ công của Quách Tiểu Phong rất cao cường, hôm nay thật có phúc khi được mở rộng tầm mắt.

Lưu Thiêm nói xong, nắm bàn tay lại vận khí, nắm lấy cơ hội, liền xuất một chiêu về phía Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong thấy chiêu thức của Lưu Thiêm rất thâm hiểm, lập tức vung Sát Thiên kiếm lên, nhưng Lưu Thiêm nhanh chóng đỡ được, Quách Tiểu Phong bị cú đâm của Lưu Thiêm làm lùi mấy bước, Quách Tiểu Phong trừng mắt nhìn Lưu Thiêm, thâm nghĩ: “Lần này e là đã gặp đối thủ”...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

64. Chương 64: Chân Tướng

Kỳ thực sự tình đã đến nước này thì kết cục cũng đã rất rõ ràng. Lưu Thiêm đầu tiên là vượt ngục, sau đó đánh ngất ông chủ Trương, tiếp đến là giả mạo tiểu thiếp của Lôi Thành Đào, Hoàng Thế và Hồng Bảo để thực hiện kế hoạch, thuận lý thành văn, nhân lúc bọn họ không cảnh giác đã cắt gân chí mạng của bọn họ, làm bọn họ từ hưng phấn tới hoảng sợ, cuối cùng do mất máu quá nhiều mà chết, vì để che dấu tội ác, còn cố ý tạo ra giả tượng u hồn của Tiểu Hoa phu tử hiện về giết người, làm lệch hướng điều tra của quan phủ. Vì cái chết của ba người quá giống nhau nên chỉ có một khả năng, đó là hung thủ cố ý tạo ra hiện trường như vậy để đánh lạc hướng điều tra. Cuối cùng, vì sự căm hận của Lưu Thiêm đối với bọn họ trong nhiều năm qua, cho nên đã biến thi thể của bọn họ thành ra như bị chó hoang cắn xé, một là vì tình tiết này giống với cái chết của Tiểu Hoa phu tử, hai là có thể giải tỏa được sự căm hận của Lưu Thiêm.

Kỳ thực vào hôm 13 tháng 6, cũng chính là ngày thứ hai Quách Tiểu Phong tìm thấy Bạch Nguyệt Quang, Quách Tiểu Phong đã biết hung thủ là ai, cũng biết võ công của hung thủ rất cao, cũng rất khó đối phó, cho nên Quách Tiểu Phong mới phải vạch ra kế hoạch bí mật, sáng hôm đó, Quách Tiểu Phong cũng đã tới Nha môn, nói cho Lý đại nhân biết kế hoạch của mình, nhưng không có thời gian để nói toàn bộ kế hoạch cho bọn họ, chỉ kịp nói hai ngày tới thì tử của Vương Long có thể ra tay, nhắc Vương Long phải hết sức cảnh giác. Chắc các bạn còn nhớ, trong lúc điều tra về cái chết của Hồng Bảo, Quách Tiểu Phong cảm thấy trông Vương Long rất quen mà chưa nhớ ra đã gặp ở đâu. Sau đó nhớ lại, Quách Tiểu Phong mới chợt ngộ ra Vương Long trông rất giống với cái bóng cuối cùng đứng quay lưng trên bức tường, nhưng Quách Tiểu Phong chưa dám khẳng định. Chu Hữu Tài tuyệt nhiên không nhắc tới vụ án năm xưa chủ yếu là vì: Thứ nhất, Chu Hữu Tài không muốn để vụ án tàn khốc năm xưa quấy rầy đến cuộc sống hiện tại, mà Chu Hữu Tài cũng không hề can hệ gì tới vụ án đó. Thứ hai, cứ cho là Chu Hữu Tài là người biết rõ vụ án năm xưa, nhưng ai đại gì lại đi nói chân tướng chứ. Đương nhiên vẫn còn nguyên nhân thứ ba, đó chính là Vương Long luôn theo sát Chu Hữu Tài, nếu Chu Hữu Tài nói Vương Long là hung thủ cường bức Tiểu Hoa phu tử, chắc chắn không ai có thể tin chuyện này.

Thật ra Lưu Thiêm cực kỳ thông minh và狡 hoạt, ngay từ đầu Quách Tiểu Phong đã không có chút manh mối nào, nhưng bất kỳ một hung thủ nào cũng đều không thể không có chỗ sơ hở, Lưu Thiêm cũng như vậy, trong quá trình gây án, Lưu Thiêm đã phạm phải mấy sai lầm chí mạng. Thứ nhất, tại hiện trường đều để lại chữ “Hoa”, tại sao việc để lại chữ “Hoa” lại là sai lầm của hung thủ? Nếu Nha môn bình thường, có lẽ sẽ cho rằng đó là hồn ma của Tiểu Hoa phu tử hiện về giết người, nhưng đối với một người không bao giờ tin vào ma quỷ như Quách Tiểu Phong, sự huyền diệu này chẳng có nghĩa lý gì. Thứ hai, là sau khi giết người, hung thủ đã khiến thi thể của nạn nhân biến dạng, thậm chí còn như bị chó hoang cắn xé, như vậy có thể xác thực là do người làm. Thứ ba là việc bắt Bạch Nguyệt Quang, kỳ thực việc bắt Bạch Nguyệt Quang mới là nguyên nhân chí mạng lớn nhất của hung thủ. Ngay từ đầu Quách Tiểu Phong không có chút đầu mối nào, có nằm mơ cũng không ngờ ông chủ Trương là hung thủ. Thứ tư, Lưu Thiêm không nên nhốt Bạch Nguyệt Quang và ông chủ Trương cùng một chỗ, càng không nên để Bạch Nguyệt Quang gặp những nhân vật then chốt của vụ án này như Xuân Đào, Thu Cúc, Bạch Tuyết. Đương nhiên sai lầm này cũng là do sai lầm thứ ba dẫn tới. Thật ra ngay từ đầu Lưu Thiêm không có ý định bắt Bạch Nguyệt Quang, nhưng hôm đó trời mưa to, Lưu Thiêm đã gặp Bạch Nguyệt Quang đi một mình trên phố, sớm đã hận Quách Tiểu Phong xía vào quá nhiều chuyện, cho nên lúc đó mới quyết định bắt Nguyệt Quang, sau đó mới hối hận, nhớ ra là không có chỗ nào để nhốt Bạch Nguyệt Quang, nên đành phải nhốt chung Bạch Nguyệt Quang với mấy người kia. Tục ngữ nói: một bước sai thì vạn bước sai. Lưu Thiêm cũng vậy. Thứ năm, Lưu Thiêm không nên để Bạch Nguyệt Quang trông thấy gương mặt thật của mình, đương nhiên sai lầm này không đến nỗi chí mạng, vì cứ cho là hắn không cho Bạch Nguyệt Quang nhìn bộ mặt thật thì Bạch Nguyệt Quang cũng biết hắn là giả mạo. Tiếp đến là sai lầm thứ sáu, Lưu Thiêm không nên để phân sói trong ngôi nhà rách nát đó, để Bạch Nguyệt Quang có cơ hội cầu cứu, đơn giản là vì Lưu Thiêm không biết phân sói có thể đốt như vậy.

Sáu sai lầm trên chung quy lại cũng là vì Lưu Thiêm đã quá tự tin. Đây cũng là sơ hở lớn nhất của Lưu Thiêm, nếu ngay từ đầu Lưu Thiêm không xem nhẹ Quách Tiểu Phong, thì đã không để lại thông tin gây ra sự huyền diệu, mà quỷ ở hiện trường. Nếu ngay từ đầu Lưu Thiêm không xem nhẹ Quách Tiểu Phong thì đã không bắt Bạch Nguyệt Quang, cũng không phạm phải hàng loạt những sai lầm chí mạng như vậy.

Cả vụ án xem ra đã được phá giải, nhưng vẫn còn một vấn đề vẫn chưa được giải quyết đó là cuộc giao đầu

giữa Quách Tiểu Phong và Lưu Thiêm. Bạch Nguyệt Quang trông thấy Quách Tiểu Phong bị đánh lùi mấy bước thì rất lo lắng, bởi từ trước tới giờ chưa từng thấy Quách Tiểu Phong thất thế như vậy. Trục giác mách bảo cô rằng, lần này Quách Tiểu Phong có thể không dễ dàng gì để giải quyết đối thủ, so với vụ án Lý Phiêu Phiêu, Quách Tiểu Phong không tốn nhiều sức lực để đánh bại Lý Phiêu Phiêu, nhưng, lần này không giống như vậy.

- Lưu Thiêm, ta khuyên ngươi nên cúi đầu nhận tội sớm thì hơn.

Quách Tiểu Phong nói.

- Haha... Quách đại bồ đầu, không phải là ngươi sợ ta đấy chứ, nếu không muốn giao đầu nữa cũng được, vậy hãy thả ta ra, từ nay về sau chúng ta không ai nợ ai.

- Haha, đừng quá ấu trĩ như vậy, phải vất vả lắm chúng ta mới bắt được ngươi, sao có thể thả một cách dễ dàng như vậy.

- Đã nói vậy ta cũng không nhiều lời nữa, mau tiếp chiêu.

Vừa dứt lời, Lưu Thiêm xông vào Quách Tiểu Phong, hai bàn tay hắn giờ là những móng vuốt sắc nhọn, Quách Tiểu Phong vội lấy Sát Thiên kiếm ra đỡ, chỉ cảm thấy có một luồng sát khí từ tay Lưu Thiêm truyền tới, sau một tiếng “Ding”, móng vuốt của Lưu Thiêm đã chạm vào Sát Thiên kiếm, khiến nó tóe ra tia lửa. Lưu Thiêm đắc ý cười. Quách Tiểu Phong trầm nghĩ, không hay rồi, bị mắc lừa sao. Trong nháy mắt, máu tươi từ mặt Quách Tiểu Phong chảy xuống, Quách Tiểu Phong thấy tình thế bất lợi, cố gắng hết sức đỡ lấy móng vuốt của Lưu Thiêm, sau đó bay ra xa để tránh sự công kích của đối thủ.

- Haha...thật không đơn giản, ta đã quá xem nhẹ ngươi rồi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đừng phí lời, mau tiếp chiêu.

Lưu Thiêm lại điên cuồng lao tới.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần III: U hồn ở Tây Song Bản Nạp

65. Chương 65 : Thiên Ngoại Phi Tiên

Quách Tiểu Phong rất vất vả để đối phó với Lưu Thiêm, dường như chỉ có thể miễn cưỡng đỡ lại sự công kích của Lưu Thiêm, Lưu Thiêm công kích càng dữ dội và nhanh hơn. Dần dần, Quách Tiểu Phong có vẻ chống đỡ không nổi, Lưu Thiêm nhận ra thái độ của Quách Tiểu Phong thay đổi, liền nắm lấy cơ hội, nhanh chóng nắm lấy tay trái của Quách Tiểu Phong, trong nháy mắt, y phục của Quách Tiểu Phong đã tứa máu.

- Ôi, tướng công, sao chàng lại không cẩn thận như vậy, thiếp chẳng phải đã kêu chàng cẩn thận bên trái rồi mà?

Bạch Nguyệt Quang vô cùng căng thẳng, thấy Quách Tiểu Phong yếu thế thì hết sức kinh ngạc.

- Nguyệt Quang, nàng đừng la lên như vậy, không thì hôm nay chúng ta khó qua được cửa ải này.

- Nhưng, nhưng là thiếp quan tâm chàng thôi.

- Được rồi, nàng quan tâm ta ta biết chứ, nhưng nếu nàng cứ tiếp tục quan tâm ta như vậy, thì hôm nay nàng chỉ có thể thu xác ta thôi.

- Haha...hôm nay cô ta nhất định sẽ thu xác cho ngươi.

Lưu Thiêm đắc ý nói.

- Haha...đừng chắc chắn như thế, chúng ta lại tiếp tục chứ...

Quách Tiểu Phong có vẻ như đã cạn sức lực rồi, nhưng vẫn biết, nếu bản thân mà ngã xuống, thì tất cả mọi người ở đây, có thể hôm nay sẽ không thoát khỏi móng vuốt của Lưu Thiêm, cho nên hắn không thể ngã xuống, tuyệt đối không thể.

Nhưng bất cứ ai cũng có điểm cực hạn, tuy Quách Tiểu Phong rất không muốn, nhưng Lưu Thiêm vẫn tiếp tục công kích rất dữ dội, cuối cùng, Quách Tiểu Phong đã ngã xuống.

- Nguyệt Quang, mau chạy đi, mặc kệ ta, mau chạy đi, mau...

Quách Tiểu Phong nằm trên đất, trông rất đáng thương.

- Haha... Quách đại bồ đầu, đừng làm việc vô ích nữa, nói cho người biết, hôm nay các người đều phải chết, haha...vừa rồi nếu người thả ta thì đầu thành ra nông nổi này.

Lưu Thiêm đã một cú thật mạnh vào lưng Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong chỉ cảm thấy có một luồng đau nhói truyền khắp người rồi nôn ra một hộc máu tươi, sau đó thấy trời đất quay cuồng rồi ngất đi.

Lưu Thiêm tự nhiên thấy mất hứng, giống như một dã thú chơi chán con mồi, liền bước tới đám người Bạch Nguyệt Quang.

- Cầu tặc, tiếp chiêu...

Quách Thiên Lễ gần đây cũng học được của Quách Tiểu Phong chút ít võ công, thấy tình hình xấu đi, vội chạy lại chặn Lưu Thiêm, nhưng sự phụ của cậu ta Quách Tiểu Phong còn đâu không lại, nói gì đến võ công ba chân mèo của cậu ta chứ, rõ ràng là lấy trứng chọi đá. Nhưng Quách Thiên Lễ vẫn liều mạng xông lên, vẫn chưa được ném mùi vị gì đã bị Lưu Thiêm dùng một tay nhắc bổng lên cao.

- Haha...không biết tự lượng sức mình, muốn chết cũng không phải vội như vậy đâu, haha...

- Đợi đã, người người muốn giết là ta, người giết ta cũng được, là đáng lắm, nhưng, bọn họ, bọn họ đều vô tội, cho nên, cầu xin người, hãy tha cho bọn họ.

Vương Long nôn ra máu tươi rồi tiếp tục nói.

- Haha, người không cần phải ra bộ uy phong như vậy, nói lại một lần nữa xem, ta có thể sẽ suy nghĩ lại mà tha cho bọn họ, đến đây, đến cầu xin ta đi, haha...

Lưu Thiêm đã điên khùng đến cực độ.

- Ta, ta cầu xin người...

Vương Long yếu ớt nói.

- Không, không cần, không cần phải cầu xin hắn.

Ngọc Nhi chạy tới ôm lấy Vương Long.

- Đã nói như vậy, các người rượu thưởng không uống lại muốn uống rượu phạt, ta cũng hết cách.

Lưu Thiêm đắc ý nói.

.....

- Tâm nhược chỉ thủy, tâm tùy ý động, ý tùy phong động, phong tùy nhân động, nhân tùy thủ động, thủ tùy kiếm động, kiếm tùy tâm động. Tiểu Phong, con đã nhớ chưa? Muốn tu luyện được môn võ công này quan trọng nhất là phải giữ cho tâm được tĩnh tại, chỉ cần tâm tĩnh, thì không có đối thủ nào là không thể đánh bại, chỉ cần giữ cho tâm được tĩnh thì có thể đạt được cảnh giới cao nhất của môn võ công này : Thiên ngoại phi tiên.

- Thiên ngoại phi tiên?

Quách Tiểu Phong hoài nghi nhìn sự phụ.

- Sự phụ, con thực sự có thể luyện được võ công cao như vậy sao?

Quách Tiểu Phong phẩn chấn hỏi.

- Đương nhiên rồi, võ công cao thâm nhất cũng là do con người sáng tạo ra, đã là do người sáng tạo ra, chúng ta đương nhiên có thể học được. Tiểu Phong, qua đây, hãy tưởng tượng con đang ở trên núi Trường Bạch, ngồi niệm cùng ta, chúng ta giờ đang ở trên núi Trường Bạch.

Sư phụ của Quách Tiểu Phong nhắm mắt, thấy vậy Quách Tiểu Phong cũng làm theo sư phụ.

- Ta bây giờ đang ở trên núi Trường Bạch.

Quách Tiểu Phong thâm nghĩ vậy. Quả nhiên trước mắt đã hiện ra núi Trường Sơn, đỉnh núi phủ đầy tuyết, một luồng gió thanh khiết như thổi vào đầu óc hẳn.

- Bầu trời rất xanh, Mây rất trắng.

Sư phụ của Quách Tiểu Phong thâm niệm.

- Bầu trời rất xanh, mây rất trắng.

- Nước dưới ao rất trong...

- Nước dưới ao rất trong...

Quách Tiểu Phong như chìm vào cảnh vật của núi Trường Bạch.

- Tâm nhược chỉ thủy, tâm tùy ý động, ý tùy phong động, phong tùy nhân động, nhân tùy thủ động, thủ tùy kiếm động, kiếm tùy tâm động...Thiên ngoại phi tiên...

- Thiên ngoại phi tiên.

Quách Tiểu Phong hét lớn, bỗng nhiên thấy có một luồng khí nóng chạy toàn thân, chỉ thấy một hòn đá bị kiếm khí của hắn làm cho vỡ ra thành mảnh vụn. Quách Tiểu Phong vui sướng nhìn sư phụ.

- Tiểu Phong, con đúng là kỳ tại luyện võ, còn nhớ khi ta bốn mươi tuổi mới có thể làm được như vậy, không ngờ con mới chỉ mười mấy tuổi đã lợi hại như vậy rồi. Hãy nhớ, chỉ cần giữ cho tâm được tĩnh, thì không có đối thủ nào không thể đánh bại, nhớ kỹ chưa?

.....

Chỉ cần giữ cho tâm tĩnh thì không đối thủ nào là không thể đánh bại...Trước mắt Quách Tiểu Phong bây giờ không phải là Lưu Thiêm, mà là cảnh vật trên núi Trường Bạch: trời xanh mây trắng, tuyết trên núi nước dưới hồ. Tâm nhược chỉ thủy, tâm tùy ý động...Thiên ngoại phi tiên.

Quách Tiểu Phong bỗng từ dưới đất trồi dậy, Sát Thiên kiếm trong tay bỗng chốc đầy sát khí. Lưu Thiêm đang đùa giỡn Vương Long và Ngọc Nhi, cũng cảm thấy một luồng sát khí cực mạnh nên quay đầu lại, nhưng, chưa kịp phản ứng gì, thanh Sát Thiên kiếm đã chém ngang cổ hắn. Cái đầu đáng thương của Lưu Thiêm giống như một quả cầu, lăn ra mặt đất.

Lưu Thiêm đã chết, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ lại phải kết liễu cuộc đời như vậy. Khuôn mặt Lưu Thiêm trước khi chết còn hiện ra đầy sợ hãi, kinh ngạc. Sau khi giết được Lưu Thiêm, Quách Tiểu Phong cũng ngã xuống và ngất đi.

- Tướng công, chàng không sao chứ?

Bạch Nguyệt Quang vội chạy lại bắt mạch cho Quách Tiểu Phong, vẫn may là Tiểu Phong chỉ tổn thương bên ngoài và một ít nội công, tạm thời không nguy hiểm tới tính mạng.

- Ngọc Nhi, ta, cả đời này, cả đời này ta là người có lỗi, nàng có thể tha thứ cho ta không?

Vương Long xem ra cũng bị thương không nhẹ.

- Tướng công, tướng công, dù chàng có lỗi hay không, dù ta có tha thứ hay không, dù thế nào chàng cũng không được rời xa thiếp, Bạch đại tẩu, mau xem giúp tướng công tôi.

- Xin lỗi, Vương đại tẩu, lục phủ ngũ tạng của Vương bồ đầu đã bị dập nát, có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích rồi, chuẩn bị hậu sự thôi.

Bạch Nguyệt Quang đau lòng nói.

- Ngọc Nhi, đừng như vậy, thân thể ta chỉ có ta là người biết rõ nhất, nàng nghe ta, sau khi ta đi, người mà ta lo nhất chính là nàng. Nghe ta, hãy tìm một nam nhân tốt, tuyệt đối đừng tìm người nào giống như ta, sống vui vẻ, hứa với ta đi.

- Không, thiếp không thể, chàng phải luôn bên cạnh thiếp...

Vương Long cũng không thể chống lại với số mệnh, dần dần nhắm mắt. Bạch Nguyệt Quang và mọi người đều cảm động rưng rưng nước mắt...

Phần ba “U hồn ở Tây Song Bản Nạp” đến đây kết thúc, cảm ơn sự theo dõi của bạn đọc. Đón đọc phần tiếp theo của bộ truyện, phần bốn “...”....

Chú thích:

“Thiên ngoại phi tiên” : cụm từ này có lẽ các bạn cũng nghe rất quen. “Thiên ngoại phi tiên” là tên một chiêu thức của nhân vật Diệp Cô Thành trong bộ tiểu thuyết kiếm hiệp “Lục Tiểu Phụng truyền kỳ” của Cổ Long.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

66. Chương 66: Trở Về Kinh Thành

Giới thiệu:

Một bức thư được gửi tới từ đảo Đào Hoa, một đại hội tập trung những nhân vật phá án nổi tiếng của Đại Tổng, một âm mưu đã được vạch kế hoạch từ lâu, tứ đại kỳ tài phá án của Đại Tổng, tứ đại quan gia với những tính cách khác nhau, và bốn câu chuyện được suy đoán một cách bất ngờ. Rốt cuộc ai mới là hung thủ thực sự? Quách Tiểu Phong có thể “Rút tơ lột kén” để vén màn bí mật? Mời các bạn đến với những diễn biến hấp dẫn, bất ngờ của phần 04 : “Cô đảo kinh hồn”.....

Khi Quách Tiểu Phong tỉnh lại, cũng đã là hai ngày sau, Quách Tiểu Phong dần mở mắt, hần mơ hồ thử cử động tay trái, bỗng từ chỗ vết thương truyền ra một cơn đau nhói, Quách Tiểu Phong mới nhớ ra mình đã bị ngất khi giao đấu với Lưu Thiêm, hần phát hiện hần đã bị băng bó khắp mình.

- Xoảng...

Chậu nước trên tay Mạnh Kiều rơi xuống.

- Nguyệt Quang tử, Quách đại ca tỉnh rồi, Quách đại ca tỉnh rồi.

- Tiểu Phong, chàng tỉnh lại rồi, cảm thấy thế nào?

Nguyệt Quang vội chạy vào, ân cần hỏi.

- Nước, ta muốn uống nước.

Quách Tiểu Phong đã hai ngày không ăn gì, cũng không uống nước...

Bạch Nguyệt Quang vội rót một cốc nước, Quách Tiểu Phong liền uống cạn.

- Nguyệt Quang, có người chết không?

Bạch Nguyệt Quang trầm ngâm:

- Là thế này, Vương bỏ đầu vì bị Lưu Thiêm đánh cho dập nát lục phủ ngũ tạng, cho nên đã mất mạng rồi...

- Cái gì, Vương Long, không ngờ cuối cùng vẫn không thể cứu nổi anh ta, ài...

Quách Tiểu Phong lộ ra vẻ mặt đau khổ.

- Tướng công, chàng đừng tự trách mình, chàng đói sắp chết rồi kìa, để thiếp đi lấy đồ ăn cho chàng.

Bạch Nguyệt Quang nói xong liền ra ngoài.

Quách Tiểu Phong toàn thân không thể cử động, ngoại trừ đầu óc có thể suy nghĩ ra, thì tất cả các cơ quan đều bị tổn thương. Quách Tiểu Phong tự cười mỉa bản thân, vậy mà vẫn tự xưng là cao thủ võ lâm, không ngờ ngay đến đồng sự của mình cũng không bảo vệ nổi.

Về chuyện Quách Tiểu Phong báỉ sư học võ nghệ, cũng xin được giới thiệu một chút, kỳ thực Quách Tiểu Phong học võ không phải là vì gia đình hắn có tiền tài nên để hắn đi học, thực ra đó là cơ duyên nên Quách Tiểu Phong mới lên núi Trường Bạch tu luyện hai năm võ công. Quách Tiểu Phong từ nhỏ đã có một trái tim lương thiện, thích hành hiệp trượng nghĩa. Vào một ngày mùa đông năm hắn mười tuổi, ngoài trời tuyết lớn, nhà nhà đều đóng kín cửa để tránh cái giá lạnh của mùa đông. Khi ấy, xuất hiện một đám đạo sỹ, ăn mặc rất giản dị, đi tới từng nhà khát thực, mọi người có thể thấy kỳ lạ, tại sao đạo sỹ cũng phải xin ăn, thật ra đám đạo sỹ đó không phải là người bình thường, mà là đạo sỹ của phái Chân giáo trên núi Trường Bạch, bọn họ tới Kinh thành để diện kiến Hoàng Thượng. Vốn đã mang đủ lương thực, nhưng trên đường đi do gặp phải cảnh cơ hàn, đám đạo sỹ động lòng trắc ẩn, nên đã lấy hết y phục và lương thực mang theo phân phát cho dân nghèo, thành ra bây giờ mới phải đi xin ăn thế này. Nhưng vì trời lạnh, người ta không muốn ra ngoài, nên đám đạo sỹ đó đều không xin được thứ gì để ăn. Đúng lúc Quách Tiểu Phong đang chơi bên đường, trông thấy đám đạo sỹ thì đã động lòng.

- Các người về nhà tôi ăn cơm, tôi đi nói với cha tôi một tiếng.

Quách Tiểu Phong nói.

Trong đám đạo sỹ đó có một lão đạo trưởng tóc bạc, vừa nhìn là biết không phải người bình thường, trông thấy Quách Tiểu Phong thì mắt sáng lên. Trông đứa trẻ này rất sáng sủa khôi ngô, nếu bồi dưỡng thêm, tương lai nhất định sẽ trở thành một cao thủ võ lâm, hơn nữa còn nhỏ vậy mà đã hiểu chuyện nhân nghĩa, thật là hiếm gặp. Vị lão đạo trưởng đó cũng chính là sư phụ của Quách Tiểu Phong sau này. Trong lòng nghĩ vậy, lão đạo trưởng thầm muốn thu nhận Quách Tiểu Phong làm đồ đệ. Quách Tiểu Phong vội chạy về nhà, không lâu sau, hắn đi cùng một người trung niên tới.

- Cha, đây là mấy vị đạo sỹ.

Quách lão gia nhìn đám đạo sỹ tuy mặt xanh xao và cơ thể gầy gò, nhưng vẫn nhìn ra được khí chất đạo cốt tiên phong ẩn chứa trên nét mặt của đám đạo sỹ đó nên vội làm lễ:

- Mấy vị đạo trưởng, đi đường vất vả rồi, nếu không ngại, mời về nhà chúng tôi dùng một bữa cơm.

Quách lão gia cung kính nói.

Mấy vị đạo sỹ đã khát thực trên đường đi, rất ít ai lại lễ mạo với họ như vậy.

- Không dám, không dám, cứ chuẩn bị một ít mần thầu và ít rau là được rồi, nhà của lão gia chúng tôi không tiện vào.

Lão đạo trưởng biết vạ phần không nên thất lễ, cung kính đáp.

- Ai, đã gặp nhau tức là có duyên, đã có duyên tức là bằng hữu. Nếu các vị đạo trưởng xem trọng Quách mỗ tôi, coi Quách mỗ tôi là bằng hữu, vậy xin mời về nhà tôi dùng cơm.

Thấy Quách lão gia thành tâm, mấy vị đạo sỹ cũng không dám chối từ, liền theo Quách lão gia về Quách phủ. Sau đó lão đạo trưởng đã bày tỏ muốn thu nhận Quách Tiểu Phong làm đồ đệ, vậy là Quách Tiểu Phong đã theo lão đạo trưởng lên núi Trường Bạch học võ nghệ. Sau hai năm, Quách Tiểu Phong đã tinh thông tất cả võ công của phái Chân giáo, chuẩn bị cáo biệt sư phụ. Trước khi đi, lão đạo trưởng đã tặng Quách Tiểu Phong thanh Sát Thiên kiếm.

- Tiểu Phong, con phải ghi nhớ, thanh Sát Thiên kiếm này tuy không phải là bảo kiếm gì, nhưng nếu được phối hợp với Tiên ngoại phi tiên uy lực sẽ tăng gấp bội. Sau khi rời khỏi đây nhất định phải chăm chỉ luyện tập, để không bỏ phí công sức hai năm qua.

Lão đạo trưởng nói xong thì quay mình bước đi.

Bao nhiêu năm nay, Quách Tiểu Phong vẫn luôn ghi nhớ lời răn dạy của sư phụ, chăm chỉ luyện tập võ nghệ, bởi vậy mới có được võ công cao siêu như bây giờ.

.....

- Nhị đệ, tốt quá rồi, đệ đã tỉnh lại, đệ làm ta lo chết.

Quách Thiên Hùng vui vẻ nói.

- Đại ca, xin lỗi, đều là do đệ vô dụng, khiến huynh phải một phen khiếp sợ.

Quách Tiểu Phong ngại ngùng nói.

- Nhị đệ, đừng nói vậy chứ, người nên xin lỗi phải là ta mới đúng, sao đệ không nói sớm màn kịch đó, làm ta còn tưởng đệ mượn rượu giải sầu thật, cho nên ta mới tức giận như vậy.

Quách Thiên Hùng đỏ mặt nói.

- Quách đại ca, cuối cùng huynh cũng tỉnh lại rồi.

Vương Hâm đi lại nói.

- Vương Hâm à, lần này công lao của đệ rất lớn, phải thưởng cho đệ mới được.

Quách Tiểu Phong chớp mắt, phần chần nói. Vương Hâm gãi đầu:

- Haha...so với Quách đại ca, chút công lao của đệ có đáng gì.

- Tối đây, bánh màn thầu thơm ngon tối đây.

Bạch Nguyệt Quang bê tới một đĩa màn thầu trắng.

- Nguyệt Quang, nàng nói xem, ta hôn mê lâu như vậy, nàng không làm cho ta bánh bao nhân thịt, mà chỉ có bánh bao trắng này thôi sao.

Quách Tiểu Phong nói đùa như vậy, nhưng vẫn cầm lấy hai cái màn thầu ăn như sói nhai hổ nuốt.

- Chàng ăn từ từ thôi, uống chút nước đi, cẩn thận không lại nghẹn chết đó.

Sau hai tuần chữa trị, Quách Tiểu Phong cơ bản đã bình phục. Nhưng, trên mặt Quách Tiểu Phong lại để lại một vết sẹo, tuy Bạch Nguyệt Quang đã dùng đủ mọi thảo dược nhưng vì vết sẹo này quá sâu nên không thể làm mất dấu tích được. Quách Tiểu Phong vừa soi gương liền trau mày:

- Không ngờ mình lại uy vũ như thế này.

Quả thật vết sẹo đó không những không làm mất hình tượng uy vũ của Quách Tiểu Phong, mà còn tăng thêm tính quả cảm, anh hùng của một nam tử hán.

Quách gia ở Tây Song Bản Nạp hơn hai tháng, đã tận mắt trông thấy cuộc sống đầy màu sắc ở nơi đây, đã được thưởng thức những món ăn ngon đặc sản của Bản Nạp. Thời tiết cũng dần trở nên mát mẻ hơn. Quách gia lại bắt đầu đi về phía bắc. Vương Hâm cũng theo Quách gia về Kinh thành. Tiếp đó, hai năm lặng lẽ trôi qua , cho đến một ngày...

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

67. Chương 67: Thư Khẩn

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc mà đã qua hai năm. Hai năm sau, Vương Hâm dúi chăm chỉ lại rất được việc, tuy về võ công và trí lực đều không thể bằng Quách Tiểu Phong, nhưng cũng được Triệu đại nhân coi trọng, thăng cho làm bổ đầu, còn Quách Tiểu Phong được làm Danh đại bổ đầu, thông thường nếu không có việc gì quan trọng thì không phải tới Nha môn, chỉ khi nào gặp phải sự việc không có cách giải quyết, Vương Hâm mới phải tới thỉnh giáo Quách Tiểu Phong, những lúc rảnh rỗi, Quách Tiểu Phong lại giúp đại ca Quách Thiên Hùng lo việc làm ăn. Còn Bạch Nguyệt Quang đã sinh cho Quách gia một hài nhi, đặt tên là Quách Hùng.

Ngày qua ngày cứ bình lặng trôi qua, cho đến một buổi chiều tối, Vương Hâm hốt hải chạy về nhà, đưa một bức thư khẩn cho Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong thấy làm lạ, bản thân mình rõ ràng là đã không can dự vào chuyện của Nha môn lâu nay rồi, bức thư này sao có thể gửi tới Nha môn được nhỉ. Hơn nữa lại là thư khẩn, không biết có chuyện gì gấp. Quách Tiểu Phong mở thư, càng xem thì sắc mặt càng ngưng trệ. Trong đó viết:

“Quách bồ đầu, xin chào, tôi là Vạn Tài Phát ở Trung Nguyên, không cần phải kinh ngạc, bởi vì tên tuổi của Quách bồ đầu quá lớn. Cho nên, lần này chuẩn bị cho đại hội những nhân vật phá án tiếng tăm, người đầu tiên mà tôi nghĩ tới là Quách bồ đầu, phải rồi, đại hội suy lý của tôi được sắp xếp như này, tôi đã mời Lý Thiên Tường ở phương Nam, Âu Dương Tiên ở phương Tây, Thượng Quan Văn Cẩm ở mạn đông, và Quách bồ đầu ngài ở phương Bắc. Mời bốn vị có tài năng suy đoán xuất chúng nhất Đại Tổng tới tham gia đại hội suy lý của chúng tôi. Tình hình cụ thể là thế này, đại hội sẽ được diễn ra tại đảo Đào Hoa ở Giang Nam. Tôi đã thương lượng với Hoàng đảo chủ Hoàng Bình Phong, theo đó sẽ đưa cho các vị bốn khảo nghiệm, mỗi bộ cục sẽ có một số điểm nhất định, người có số điểm cao nhất sẽ giành được danh hiệu người thông minh nhất Đại Tổng. Ngoài ra, mỗi vị có thể mang theo bốn gia nhân, cho dù có hoàn thành nhiệm vụ hay không, cũng đều được ban thưởng hậu hĩnh. Nếu có ý muốn tham gia, mời các vị vào ngày 01 tháng 12 đến Hải Than ở Mẫu Sơn, chúng tôi đã chuẩn bị thuyền để đón các vị. Vạn Tài Phát kính thượng.”

Quách Tiểu Phong đọc bức thư mà Vạn Tài Phát mang tới. Mấy người ở đó đều hết sức quan tâm đến chuyện này. Một là muốn biết xem Quách Tiểu Phong có đi hay không, hai là nếu Quách Tiểu Phong đi, vậy có cho họ đi cùng không.

- Tiểu Phong, sao đây, chàng định đi à?

Bạch Nguyệt Quang nhìn Quách Tiểu Phong hỏi.

- Thực ra ta cũng không biết, nàng có muốn đi Giang Nam không? Nếu muốn chúng ta sẽ đi, Tiểu Hùng, có muốn đi Giang Nam chơi không ?

Quách Tiểu Phong nhìn Tiểu Hùng bụ bẫm đang trong lòng Bạch Nguyệt Quang . Tiểu Hùng chớp chớp mắt, nhìn Quách Tiểu Phong với vẻ tò mò.

- Cha, cha, con muốn đi chơi, con muốn đi chơi.

Tiểu Hùng từ trong lòng Bạch Nguyệt Quang chạy tới bên cạnh Quách Tiểu Phong.

- Nguyệt Quang, nàng thấy sao?

- Thiếp thấy, danh xưng người thông minh nhất Đại Tổng không có ý nghĩa thực tại gì, hơn nữa, lần trước đi Tây Song Bản Nạp chẳng phải đã xảy ra chuyện đó sao, chúng ta vẫn không nên đi nhé.

Bạch Nguyệt Quang lo lắng nói.

- Nhị đệ, ta cảm thấy đệ nên đi thì hơn, việc làm ăn buôn bán đã có đại tẩu của đệ lo rồi, chi bằng đệ cứ đi đi.

Quách Thiên Hùng nói.

- Vương Hâm đệ thấy thế nào?

- Đệ cảm thấy, Thiên Hùng đại ca nói rất phải, đi mở rộng tầm mắt cũng tốt, khi nào huynh về có thể truyền thụ cho đệ ít kinh nghiệm.

- Vậy ta sẽ đi, Nguyệt Quang, nàng không cần phải lo lắng, ta cũng không muốn ở mãi Kinh thành làm ếch ngồi đáy giếng. Hơn nữa, Tây Hồ ở Hàng Châu rất đẹp, chúng ta cũng có thể nhân tiện đi Hàng Châu một chuyến. Theo ta, chi bằng chúng ta cùng đi.

Quách Tiểu Phong nhìn Bạch Nguyệt Quang. Bạch Nguyệt Quang nghĩ cũng phải, trên đời này nào có vụ án nào ly kỳ như vậy, lần trước chỉ là trùng hợp mà thôi.

- Mẹ, mẹ, Tiểu Hùng muốn đi chơi, con muốn đi chơi.

Tiểu Hùng khóc òa lên, thấy vậy Bạch Nguyệt Quang gật gật đầu, nhìn Quách Tiểu Phong nói:

- Được rồi, muốn đi thì đi, có điều nếu chàng có thắng, chàng cũng tuyệt đối không được tiếp nhận danh xưng người thông minh nhất Đại Tổng đầu đây.

- Ta đâu phải đi vì cái danh xưng đệ nhất đó, ta chỉ là muốn đưa nàng và con đi du ngoạn một chuyến thôi, Thiên Lễ, Mạnh Kiều, lần này hai người đi cùng huynh nhé.

- Chúng đệ...

Quách Thiên Lễ và Mạnh Kiều có nằm mơ cũng không ngờ Quách Tiểu Phong lại cho hai người họ đi, bọn họ cho rằng Quách Tiểu Phong sẽ để Vương Hâm đi cùng.

- Vương Hâm, đệ thân là bồ đầu phủ Thuận Thiên, tuyệt đối không thể bỏ việc, trong thời gian ta không có ở nhà, nếu gặp vấn đề gì khó khăn, đệ hãy tự học cách tự bản thân giải quyết, biết chưa?

Wương Hâm không tránh có chút thất vọng, nhưng vẫn tươi cười nói:

- Quách đại ca, đệ hiểu rồi, đệ biết huynh là muốn để cho đệ tự rèn luyện, yên tâm đi, đệ sẽ không để huynh thất vọng đâu.

- Vương Hâm, ta cũng hy vọng trong thời gian ta đi vắng, đệ có thể tìm cho ta một đệ muội (em dâu), haha...

- Quách đại ca, việc này đương nhiên là việc của cha mẹ và của người mai mối, mà giờ đệ không còn cha cũng không còn anh trai, vậy nên Thiên Hùng đại ca và Quách đại ca cũng giống như trưởng bối của đệ vậy, Vương Hâm không dám tự ý.

- Nói gì vậy, đệ cũng không còn ít tuổi đâu, nếu đệ tìm thấy ý trung nhân, cũng không cần phải bận tâm tới chúng ta làm gì.

Quách Tiểu Phong nói.

Cuối cùng, xin giới thiệu một chút về mấy người được nhắc tới bên trên. Thực ra đó đều là những nhân vật có tiếng tăm. Vạn Tài Phát là một tài chủ giàu có ở Trung Nguyên, người ta đồn rằng, tiền tài của Vạn gia có thể mua được cả Vương triều Đại Tổng, Vạn Tài Phát tổ chức đại hội lần này cũng là vì ông ta rất thích suy lý, cho nên ông ta rất coi trọng những nhân vật có tài phá án xuất chúng như Quách Tiểu Phong.

Ngoài ra, Đại Tổng có truyền miệng nhau câu nói rằng: Bắc có Quách Tiểu Phong, nam có Lý Thiên Tường, tây có Âu Dương Tiên, đông có Thượng Quan Văn Cẩm, bốn người này đều rất có tiếng trong thiên hạ, tài năng ngang nhau khó lòng so bì hơn thấp. Cho nên Vạn Tài Phát lần này muốn giúp thiên hạ giải quyết vấn đề đầu đầu này, cũng giống như Hoa Sơn luận kiếm, chung quy lại cũng là muốn tìm ra người xứng đáng với danh xưng đệ nhất. Về Âu Dương Tiên cũng xin được nhắc qua một chút, kỳ thực Âu Dương Tiên chính là cha của Âu Dương Phong danh chấn giang hồ sau này, cho nên mới nói người này cực kỳ có tiếng tăm.

Hoàng Bình Phong, đảo chủ đảo Đào Hoa, có sở trường là thuật “Kỳ Môn Độn Giáp”, con trai ông ta chính là Hoàng Dược Thế, đương nhiên đây đều là chuyện của sau này. Lý kỳ nhất là, khi Hoàng Bình Phong còn sống, trên đảo Đào Hoa có bốn quản gia, thứ tự là Chu quản gia, Ngô quản gia, Trịnh quản gia, và Lưu quản gia. Bốn quản gia này cũng không phải là người bình thường, cụ thể như thế nào, sau này sẽ từ từ giới thiệu cho các bạn.

Chú thích:

“Kỳ Môn Độn Giáp” là môn dự đoán cho ta biết được thời điểm nào, phương vị nào sẽ có lợi cho ta và phương vị nào sẽ bất lợi cho ta, rồi ta có thể dựa vào đó cải thiện vận mệnh của ta cho từng thời điểm.

“Kỳ Môn Độn Giáp” được ứng dụng trong việc lựa chọn thời gian, hướng bày binh, xuất quân, cầu tài, cầu danh, yết kiến quý nhân, xuất hành, khai trương, động thổ, xây cất, tìm người cưới gả ...

Trước đây, “Kỳ Môn Độn Giáp” được ứng dụng vào quân sự là chủ yếu. Ngày nay độn giáp có thể ứng dụng trong các hoạt động mang tính cạnh tranh, thi đua, nhất là trong lĩnh vực kinh doanh. Ngoài ra độn giáp còn là công cụ quan trọng trong tính toán địa lý “tam hợp”, điều này cũng nói lên sự liên quan mật thiết giữa độn giáp với yếu tố “Địa” trong hệ thống tam tài Thiên - Địa - Nhân.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

68. Chương 68: Cảnh Tuyết Rơi Ở Tây Hồ

Đã quyết định tham dự đại hội lần này, nên Quách Tiểu Phong và Quách gia cũng bận rộn hẳn lên, nào là phải chuẩn bị lương thực, y phục, xe ngựa và những vật dụng cần thiết cho Quách Tiểu Phong và đoàn người.

Ba ngày sau, tức là ngày 15 tháng 10, Quách Tiểu Phong, Bạch Nguyệt Quang, Quách Hùng, Quách Thiên Lễ, Mạnh Kiều, năm người họ phân chấn lên đường. Tuy ở Kinh thành đã có mấy trận tuyết rơi, nhưng Hàng Châu là phương Nam của Đại Tống, trên đường hướng về phương nam, không những càng đi càng không thấy lạnh hơn, mà còn cảm thấy tiết trời thêm ấm áp, trên đường đi mọi người chuyện trò vui vẻ, hết sức náo nhiệt. Sau khi tới Hàng Châu, thì đã là ngày 15 tháng 11, thời tiết cũng dần mát mẻ hơn, lúc này Tiểu Hùng lại bị cảm, khiến Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang lo cuống lên. Cũng không phải là bệnh nặng gì, chỉ cần uống chút thuốc là khỏi. Quách Tiểu Phong quyết định để phu xe Lý Văn quay về Kinh thành, nhưng Lý Văn lại muốn ở lại Hàng Châu, vì nếu giờ mà quay về Kinh thành thì lại không kịp, rất có thể phải đón tết ở bên ngoài. Quách Tiểu Phong nghe vậy cũng thấy có lý, nên vẫn để Lý Văn ở lại Túy Tiên lâu ở Giang Nam. Quách Tiểu Phong phải đi du ngoạn cảnh ở Hàng Châu trước đã, đợi đến 23 tháng 11 mới tới Mầu Sơn, như thế vừa không gấp gáp, lại vừa có thể thưởng thức phong cảnh hữu tình của Hàng Châu. Vậy là, sáng hôm sau, Quách Tiểu Phong quyết định tới danh thắng nổi tiếng nhất Hàng Châu- Tây Hồ, nhưng dường như ông trời không chiều lòng người, buổi sáng hôm đó, bỗng nhiên trời chuyển lạnh, gió bắc rít từng cơn...

Quách Tiểu Phong thấy thời tiết như vậy, không khỏi nhăn mày, phải ở Hàng Châu thêm mấy ngày, chỉ bằng hôm nay cứ ở quán trọ nghỉ ngơi. Quách Tiểu Phong nói cách nghĩ của mình với mọi người, Mạnh Kiều và Quách Thiên Lễ tạm thời giống như cả bị dính sương nên chẳng có tinh thần, còn Tiểu Hùng khóc thét lên không ngừng. Bạch Nguyệt Quang nhìn ra ngoài, lắc đầu, nhìn Quách Tiểu Phong nói:

- Tướng công, theo thiếp sắp có tuyết rơi rồi.
- Không sai, chính là vì tuyết rơi nên chúng ta không thể ra ngoài.
- Tướng công biết không, tục ngữ nói, nắng Tây Hồ không bằng mưa Tây Hồ, mưa Tây Hồ không bằng sương Tây Hồ, sương Tây Hồ không bằng tuyết Tây Hồ, chúng ta sao có thể bỏ lỡ cơ hội hiếm có thế này chứ, Hàng Châu là vùng đất của phương nam, rất ít khi có tuyết rơi, hôm nay chúng ta được ra ngoài ngắm cảnh tuyết rơi Tây Hồ, chẳng phải là cơ hội ngàn năm có một sao, sao có thể bỏ lỡ? Tướng công chẳng thấy thế nào?
- Nhưng nàng xem, Tiểu Hùng bị cảm vẫn chưa khỏi, trời lại lạnh thế này, ta cảm thấy không thích hợp cho lắm.

Quách Tiểu Phong lo lắng nói.

- Cái này tướng công không phải lo, thiếp cảm thấy Tiểu Hùng thật sự là đã bị chúng ta nuông chiều quá nên mới yếu như vậy, cứ mặc nhiều áo ấm vào là được mà.

Quách Tiểu Phong nhíu mày suy nghĩ.

- Quách đại ca, mau nhì kìa, đúng là có tuyết rơi, đúng là có tuyết rơi.

Mạnh Kiều hét lớn.

- Nhị ca, huynh mau quyết định đi, đi hay không đi?

Quách Thiên Lễ nóng lòng hỏi.

- Được rồi, chúng ta sẽ đi xem cảnh tuyết rơi ở Tây Hồ rồi cuộc đẹp thế nào.

Quách Tiểu Phong đập bàn, cao hứng đứng dậy.

- Ô, cha, cha là người tốt nhất trên đời.

Tiểu Hùng vỗ tay, lộ ra nụ cười ngây thơ, dễ thương.

Vậy là mấy người họ han hoan tới Tây Hồ, tuyết của phương nam không không giống như tuyết của phương bắc, phương nam là nơi ẩm áp, lúc trời mưa cũng chỉ mưa bay lất phất, gặp khi tuyết rơi cũng vậy, tuyết không có rơi lớn như ở phương bắc, mà chỉ bay bay nhẹ nhàng, rừng cây được bao phủ bởi một màu trắng tinh khiết. Bước trên đường, cứ có cảm giác như đang du ngoạn trong một bức tranh vậy. Mạnh Kiều trước giờ chưa từng được nhìn phong cảnh nào đẹp thế này nên hưng phấn vô cùng.

- Thiên Lễ, huynh xem.

Mạnh Kiều chỉ tay xuống những dấu chân đã đi, bốn người, là dấu của bốn đôi chân, được in ngay ngắn trên mặt tuyết, lúc ở Kinh thành, Mạnh Kiều không hề chú ý tới những vết chân được in đó, chỉ muốn mau chóng về nhà.

- Mạnh Kiều, mọi người mau nhìn này, Đoạn Kiều Tàn Tuyết (cây cầu gãy trong tuyết)

Bạch Nguyệt Quang kinh ngạc kêu lên.

-Ồ, Đoạn Kiều Tàn Tuyết

Quách Tiểu Phong cũng cảm thán kêu lên.

Tuyết càng rơi càng lớn, một hồi sau, cả Tây Hồ đã biến thành một mảng trắng xóa.

- Nhị ca, huynh nhìn xem đó là gì?

Quách Thiên Lễ chỉ tay về con đường trúc ở phía xa xa.

- Haha...đó chẳng phải là đình Hồ Tâm trong truyền thuyết sao?

Quách Tiểu Phong sớm đã được nghe nói về đình Hồ Tâm ở Tây Hồ, được ngắm cảnh vật thiên nhiên trong tuyết đúng là có một dư vị riêng, quả nhiên là danh bất hư truyền. Vừa may gần đó có một chiếc thuyền.

- Thuyền gia, có thể đưa chúng tôi qua đình Hồ Tâm bên kia không?

- Khách quan, đúng lúc tôi cũng muốn qua đình Hồ Tâm, không cần phải trả tiền, ba năm nay Tây Hồ chưa lúc nào có cảnh tuyết rơi đẹp thế này, thật là hiếm có.

Thuyền gia vui vẻ đáp lại.

Mấy người Quách Tiểu Phong lên thuyền, cảnh tuyết rơi ở Tây Hồ quả làm say lòng người, dường như lúc này ngoại trừ mấy người Quách Tiểu Phong thì vạn vật đều bất động, vô cùng yên tĩnh.

Đến đình Hồ Tâm, ngắm cây cầu gãy từ xa, Quách Tiểu Phong cảm thấy mình thật nhỏ bé, cảm thán sự bao la của vũ trụ, bỗng ở đâu đó thoảng ra mùi rượu, Quách Tiểu Phong quay đầu lại, thì ra thuyền gia đang hâm rượu.

- Các vị công tử, đến đình Hồ Tâm cảm thấy rất lạnh có phải không, chi bằng ngồi xuống đây cùng uống chén rượu cho ấm người.

- Thuyền gia, vậy thì ngại quá, đã đi được đi thuyền không mất tiền của ngài rồi, bây giờ sao có thể làm phiền nữa chứ.

Quách Tiểu Phong cung kính nói.

- Công tử nói gì vậy, đã gặp nhau trong cảnh tuyết rơi, tức là có duyên, hà tất phải e ngại như một cô nương thế, lại đây, uống rượu nào.

Xem ra vị thuyền gia này là một người rất hào sảng. Quách Tiểu Phong cũng không dám chối từ, vậy là Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Lễ cùng ngồi xuống.

- Không biết quý tính của thuyền gia là gì?

Quách Tiểu Phong lễ mạo hỏi.

- Haha...công tử xem trọng ta quá rồi, ta họ Vương, công tử có thể gọi ta là Vương Bá. Không biết công tử xưng hô thế nào? (Kỳ thực vị thuyền gia này chính là thúc thúc của Vương Trọng Dương, cũng là một cao nhân thế ngoại).

- Tại hạ là Quách Tiểu Phong, mong được tiền bối chỉ giáo nhiều hơn.

-Ồ, hóa ra là Quách bổ đầu nổi tiếng Kinh thành, thất lễ rồi.

Vương Bát lão nói, rồi vọng ra cảnh tuyết phía xa xa.

Mấy ngày sau, mấy người Quách Tiểu Phong cũng đã đi ngắm những danh thắng của Hàng Châu như tháp Lô Phong, Mai Gia các, sông Tiền Đường...Nháy mắt, đã tới ngày 23 tháng 11, Quách Tiểu Phong sau khi cáo biệt Lý Văn ở quán trọ đã thuê một cỗ xe ngựa để đi tới Mẫu Sơn. Tuy trên đường tới Mẫu Sơn rất mệt mỏi, nhưng mọi người vẫn không thể quên phong cảnh hữu tình ở Tây Hồ.

Cuối cùng cũng đã tới ngày 25 tháng 11, phải mất vài ngày, mấy người Quách Tiểu Phong mới tới được đảo Đào Hoa. Chuyến đi tới đảo Đào Hoa lần này của họ có thuận lợi? Và có những câu chuyện nguy hiểm và đặc sắc gì đang chờ đợi họ ?

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

69. Chương 69: Tới Đảo Đào Hoa

Quách Tiểu Phong cùng mấy người Bạch Nguyệt Quang sau khi ở lại Hàng Châu một thời gian, vào ngày 25 tháng 11 đã tới Mẫu Sơn, đi khoảng năm ngày đường thì tới đảo Đào Hoa, sự thuận lợi trên đường đi dường như đã nằm trong dự liệu của Quách Tiểu Phong. Vào buổi sáng ngày 26 tháng 11, Lý Thiên Tường ở phương nam cũng đã tới, về ngoài cửa Lý Thiên Tường kỳ thực khá giống với Quách Tiểu Phong, chỉ duy có điểm không giống là người này tuy biết võ công, nhưng không thể bằng Quách Tiểu Phong, thật ra lúc ban đầu Lý Thiên Tường cũng giống như Quách Tiểu Phong, đều là cố vấn ở Nha môn, cũng đã phá được mấy vụ án lớn, tên tuổi cũng vang xa.

Khi Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đang ăn bữa sáng trong quán trọ, mọi người đều nhăn mày không nói lời nào, Quách Tiểu Phong trầm nghĩ, sớm biết thế này thì đã ở Hàng Châu chơi thêm vài ngày, thật là hối hận, nhưng trên đời này không có thuốc chữa hối hận, lúc này, một nam nhân trẻ tuổi ăn mặc khá giống với Quách Tiểu Phong dẫn theo một cô gái xinh đẹp đầy khí chất bước tới. Vừa nhìn là biết ngay không phải là người bình thường . Nam nhân đó đưa ra một nén bạc.

- Ông chủ, cho tôi một phòng khách loại thượng đẳng, thêm bữa sáng cho hai người, không cần phải bưng lên lầu, chúng tôi ăn luôn ở đây.

Ông chủ đó vừa nhìn thấy tiền thì mắt sáng lên:

- Được, được, khách quan, mời ra đây đăng ký, xin cho biết quý tính?

- Ta là Lý Thiên Tường, Lý trong Mộc Tử Lý (cây), Thiên trong Thiên Không (bầu trời), Tường trong Phi Tường (bay lượn).

Lý Thiên Tường bình thản trả lời.

- Cậu, cậu là Lý Thiên Tường, ai yo, cái quán trọ nhỏ bé của chúng tôi không biết có đại phúc gì, hôm trước có Quách bổ đầu Quách Tiểu Phong mới đến, hôm nay lại là Lý Thiên Tường, thật là vinh hạnh.

Ông chủ đắc ý nói.

Quách Tiểu Phong đang thấy nhàn chán, vô tình nghe thấy ba chữ Lý Thiên Tường thì đầu óc như phấn chấn hẳn lên.

- Cái gì, Quách Tiểu Phong Quách bổ đầu cũng ở quán trọ này, ông chủ có thể nói cho tôi biết Quách Tiểu Phong ở phòng nào không?

Lý Thiên Tường vội hỏi.

- Haha, Lý công tử không biết sao, Quách bồ đầu chính là vị công tử có vết sẹo trên mặt kia.

Ông chủ chỉ tay về phía Quách Tiểu Phong nói, Lý Thiên Tường sau khi cảm ơn thì vội đi lại chỗ Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong biết vậy vội đứng dậy.

- Không ngờ vị này là Quách bồ đầu Quách Tiểu Phong, danh tiếng của Quách công tử quá lớn, từ lâu đã như sấm đánh bên tai, tiểu đệ Lý Thiên Tường xin bái lễ. Lâu nay nghe nói công tử đã phá được những vụ án lớn làm nên được kỳ tích ở Kinh thành và Quảng Tây, tại hạ thật khâm phục vô cùng.

Lý Thiên Tường lễ mạo nói.

- Quá khen, quá khen, Lý huynh, mấy vụ án đó chẳng qua là tiểu đệ gặp may thôi, trái lại Lý huynh đã phá được vụ án thì thể không đầu ở Trần gia thôn tại Quảng Đông mới khiến tiểu đệ hết sức ngưỡng mộ. Lý huynh quả là kỳ tài trăm năm khó gặp.

Quách Tiểu Phong cũng khiêm tốn đáp lại.

- Thật không dám giấu, tôi và phu nhân ta Tiểu Diệp lần này tới đây cũng là vì đại hội suy lý, chắc Quách huynh cũng như vậy.

- Haha, để Lý huynh phải cười rồi, tôi xin giới thiệu một chút, đây là thê tử ta Nguyệt Quang, còn đây là đệ ta Quách Thiên Lễ, đây là muội muội Mạnh Kiều, còn vị này, là khuyển tử Quách Hùng, mục đích tới Mẩu Sơn lần này cũng giống như Lý huynh, cũng là vì đại hội suy lý. Đương nhiên tôi đến đây không phải vì danh dự đệ nhất gì, chỉ là vì ta và thê tử trước nay chưa từng tới Hàng Châu, đến tham gia đại hội lần này thuận đường tới Hàng Châu chơi một chút.

- Đã vậy thì tôi và phu nhân có thể ngồi cùng bàn với các vị chứ?

Lý Thiên Tường lấy.

- Đương nhiên là được, Lý huynh, mời.

Đội Lý Thiên Tường và Tiểu Diệp ngồi xuống, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang mới ngồi.

- Nguyệt Quang, gọi thêm chút đồ ăn cho Lý huynh và Tiểu Diệp tấu.

Quách Tiểu Phong biết, hôm nay mình làm chủ nhà, vạn phần không thể thất lễ.

- Vâng, tướng công.

Nguyệt Quang vội đứng dậy, cầm ra hai chiếc bát.

- Phiền Nguyệt Quang tấu tồi.

Tiểu Diệp lễ mạo nói.

Mấy ngày này, mấy người Quách Tiểu Phong và Lý Thiên Tường đã được thưởng thức những món ăn tươi ngon ở Mẩu Sơn, chẳng hạn như cá Tiểu Chương, cá nướng...các loại tôm, cá nước ngọt...Bởi vì Quách Tiểu Phong và Lý Thiên Tường đều là những người không màng danh lợi, nên hai người cũng không quan tâm gì tới cái danh xưng người thông minh nhất Đại Tống kia, hơn nữa, hai người lại rất tâm đầu ý hợp, nên đã nhanh chóng trở thành bạn tốt của nhau.

Nháy mắt đã tới tới ngày 30 tháng 11, Quách Tiểu Phong và Lý Thiên Tường cùng dùng bữa cơm cuối cùng ở quán trọ. Mấy người Quách Tiểu Phong đi đi lại lại mấy ngày qua nên cũng cảm thấy mệt mỏi, thật là không thiết ăn cơm. Sau khi bày biện thức ăn lên bàn, ông chủ tươi tỉnh nói với bọn họ:

- Quán nhỏ của chúng tôi thật có vinh hạnh, có thể cùng lúc tiếp đãi được hai đại cao thủ suy lý của Đại Tống, bữa cơm tối nay, là tôi mời.

- Ông chủ, vậy thật ngại quá, không hay lắm.

Quách Tiểu Phong khó xử nói.

- Hà tất phải khách khí như vậy, chỉ cần hai vị dùng bữa vui vẻ là được, mang rượu lại đây.

- Ai, tới đây.

Người phục vụ nhanh chóng mang đồ ăn và rượu tới.

- Nếu ông chủ đây đã có thành ý, vậy tại hạ xin cung kính tuân lệnh.

Quách Tiểu Phong lễ mạo nói.

Đêm đó rất nhiều người mất ngủ. Đầu tiên là Mạnh Kiều và Quách Thiên Lễ, vì sớm đã được nghe nói phong cảnh ở đảo Đào Hoa rất tuyệt thế, chỉ ngày mai thôi là có thể được tận mắt trông thấy rồi, hai người họ đương nhiên là vì quá háo hức nên không ngủ được. Tiếp đến là Quách Tiểu Phong, hẳn không có tâm tình để thưởng ngoạn cảnh sắc của đảo Đào Hoa, nếu không nằm ngoài dự tính, thì ngày mai có thể gặp mặt Âu Dương Tiên và Thượng Quan Văn Cẩm, không biết hai người họ có dễ tính và cởi mở như Lý Thiên Tường không, cũng không biết cái gọi là “bố cục” đó rốt cuộc phức tạp tới mức nào, song có thể khẳng định rằng, đã là đại hội tập trung cao thủ suy lý trong thiên hạ, vậy, nhất định không thể đơn giản. Hai lần trước Quách Tiểu Phong đều cho rằng bản thân là nhờ vào cơ may nên mới phá được kỳ án, nếu lần này không phá được, chỉ e thiên hạ sẽ cười chê. Cũng có tâm trạng giống Quách Tiểu Phong, Lý Thiên Tường cũng đang lo lắng về vấn đề đó.

Bạch Nguyệt Quang cũng không ngủ được, vì cô đang sợ hãi, sợ lần này cũng giống như những lần trước, lại vô duyên vô cớ rơi vào những vụ án ly kỳ, và sợ nhất là không giữ được tính mạng.

Còn một người nữa đêm nay cũng mất ngủ đang cách đó nghìn dặm, đó là Vương Hâm, bởi lẽ hai ngày trước Nha môn bỗng nhiên có thêm một nữ bổ đầu, tên là Tiểu Diễm, tướng mạo cũng rất xinh đẹp, nói là hai ngày trước, nhưng thực ra cũng gần một tháng rồi. Một tháng trước, Vương Hâm và Tiểu Diễm đã cùng nhau chấp hành công vụ, mãi cho tới hôm nay khi chính thức được lên làm bổ đầu, Tiểu Diễm mới ngại ngần nhét vào tay Vương Hâm một chiếc khăn tay, sau đó đỏ mặt chạy đi, đương nhiên lúc đó Vương Hâm đang toát mồ hôi, ý của Tiểu Diễm là để cậu ta lau mồ hôi, Vương Hâm nghĩ tới nghĩ lui trong đầu toàn hiện lên nụ cười của Tiểu Diễm, khi cô ấy vui vẻ, khi cô ấy tức giận, khi cô ấy nghiêm túc chấp hành công vụ, lúc nào cũng giống như cái tên của cô ấy, ngọt ngào chết người. Nhưng có lẽ Tiểu Diễm chắc chắn thấy mình làm việc vất vả nên mới đưa cho mình chiếc khăn tay đó thôi. Vương Hâm ơi là Vương Hâm, người làm sao vậy, người ta rõ ràng chỉ là nhìn thấy người đổ mồ hôi nên mới đưa khăn tay cho thôi, vậy mà đầu óc cứ nghĩ vẩn vơ gì thế nhỉ? Vương Hâm lắc đầu nghĩ thầm. Nhưng lạ thay, không lâu sau, dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Diễm lại hiện về trong đầu óc của Vương Hâm, bởi vậy Vương Hâm mới trằn chọc cả đêm.

Sáng ngày hôm sau, mấy người Quách Tiểu Phong đến nơi hẹn trước, không ngờ đã có một người đứng ở đó đợi, người đó ăn mặc theo kiểu Tây vực, râu ria đầy mặt.

- Huynh đài, tại hạ nghĩ huynh là Âu Dương Tiên.

Lý Thiên Tường đi lại lễ mạo chào hỏi.

- Hừ, sao thế? (quả nhiên là phụ thân của Âu Dương Phong, khí chất khiến người ta phải ngạc nhiên).

Một lát sau, có một người dáng vẻ thư sinh đi tới.

- Các vị, thật ngại quá, chỗ tôi ở cách nơi này tương đối xa cho nên đã tới trễ, tiểu đệ Thượng Quan Văn Cẩm, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Sau khi chào hỏi, một lúc sau phía xa xuất hiện một chiếc thuyền lá.

Chiếc thuyền đó rất nhanh đã tới bờ, trên đó là một thuyền phu (người chèo thuyền).

- Chắc bốn vị chính là khách mà Vạn lão gia tôi mời tới, tôi là Chu quản gia của đảo Đào Hoa, các vị, mời xuống thuyền.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

70. Chương 70: Ngày Đầu Tiên

Qua sự chào hỏi của Chu quản gia, đoàn người lần lượt lên thuyền, trừ Âu Dương Tiên, thì tất cả những người khác dù ít dù nhiều đều mang theo gia quyến, nhiều nhất là Quách Tiểu Phong, mang theo Bạch Nguyệt Quang, Tiểu Quách Hùng, còn cả Mạnh Kiều và Quách Thiên Lễ. Tiếp đến là Thượng Quan Văn Cẩm, mang theo phụ thân và thê tử. Còn Lý Thiên Tường chỉ mang theo thê tử, ít nhất là Âu Dương Tiên, đơn thương độc mã tới đảo Đào Hoa.

Nhìn bề ngoài thì chiếc thuyền này cũng chỉ như một chiếc thuyền nhỏ thông thường, nhưng khi mấy người Quách Tiểu Phong vào trong thuyền, mới biết bên trong được bày biện hết sức tỷ mỉ, công phu, rực rỡ huy hoàng, đồ đựng hầu hết được dát vàng, hoặc là ngà voi, khiến đoàn người hết sức kinh ngạc, ngay đến người đi nhiều biết nhiều như Quách Tiểu Phong cũng không khỏi ngạc nhiên. Chỉ có duy nhất Âu Dương Tiên là lộ ra thần sắc khinh thường.

- Hừ, kẻ tiểu bối vô tri, cũng muốn tranh danh xưng người thông minh nhất thiên hạ với ta sao, thật là khiến người ta buồn cười, haha...

Rõ ràng, những lời này là nhằm vào bọn Quách Tiểu Phong, nhưng họ là người Trung Nguyên nên hiểu thế nào là “Dĩ hòa vi quý”, cho dù bọn Quách Tiểu Phong nghe rõ từng từ từng chữ, nhưng cũng chỉ có thể giả bộ như không nghe thấy, Quách Tiểu Phong hận không thể ra phản bác với người Tây vực đó. Nhưng người thông minh thì hiểu rằng, vào lúc này mà gây chuyện thì quả không sáng suốt, cho nên Quách Tiểu Phong đành phải vờ đi, tiếp tục trò chuyện với Thượng Quan Văn Cẩm và Lý Thiên Tường.

Bình trà nóng bốc hơi nghi ngút, không lâu sau, ngoài trời có mưa nhỏ, một lúc thì đã biến thành tuyết, nhưng mấy người Quách Tiểu Phong ngồi trong thuyền lại không hay biết gì. Xem ra Thượng Quan Văn Cẩm thực sự là một thư sinh tài hoa, sau khi dò hỏi mới biết, Thượng Quan Văn Cẩm vẫn còn rất trẻ, sớm đã là một tú tài, khiến mấy người Quách Tiểu Phong phải trầm trồ thán phục. Không giống với Quách Tiểu Phong và Lý Thiên Tường ở chỗ, từ nhỏ Thượng Quan Văn Cẩm đã được trau dồi thi ca chữ nghĩa, thật đúng là một thư sinh chính thống, hơn nữa gia đình cũng không có giàu có như Quách Tiểu Phong, nhưng Thượng Quan Văn Cẩm lại rất tinh thông Tứ thư Ngũ kinh, Xuân Thu chiến quốc.... Tóm lại có thể nói, Thượng Quan Văn Cẩm là một cuốn Bách khoa toàn thư, là người của phái “Vạn năng”. Trong khi mấy người Quách Tiểu Phong chỉ biết một chút về khoa học, nhưng cũng chỉ thuộc phái “Thực dụng”. Mà Âu Dương Tiên, trên đường đi chẳng nói lấy một lời, chỉ biết nhắm mắt dưỡng thần, lúc nào cũng mang điệu bộ kiêu ngạo “Ta là ai chứ”. Nói thật, loại người như hần, Quách Tiểu Phong cảm thấy sống được đến bây giờ đã là một kỳ tích, nhưng tục ngữ nói : Người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể cân đo đong đếm. Nhìn vẻ ngoài không thôi là chưa thể đánh giá con người. Bởi vì hần không nói lời nào, cho nên cũng không biết hần có võ công hay không, có bản lĩnh gì không? Quách Tiểu Phong chỉ có thể suy đoán mà thôi. Đầu tiên Quách Tiểu Phong chú ý tới đế giày của Âu Dương Tiên, người này đi đường đầy bùn đất, nhưng đế giày lại rất sạch sẽ, cho nên người này chắc phải có võ công, ít nhất cũng biết khinh công, còn hần có biết võ công nào khác không, võ công như thế nào, Quách Tiểu Phong chưa thể nhìn ra. Thật là một người kỳ quái.

Nam nhân có chuyện của nam nhân, nữ nhân cũng như vậy, sau khi chào hỏi, làm quen, Bạch Nguyệt Quang mới biết phu nhân của Thượng Quan Văn Cẩm tên là Phi Vũ, khi Bạch Nguyệt Quang vẫn đang suy nghĩ về cái tên này, thì Mạnh Kiều, Tiểu Điệp đã trò chuyện rôm rả với Phi Vũ rồi. Bạch Nguyệt Quang ôm lấy Tiểu Hùng, sau đó cũng nhập cuộc, mấy nữ nhân cũng nói chuyện đông tây nam bắc. Bọn họ đều biết, Bạch Nguyệt Quang trước đây là danh kỹ Kinh thành, tuy tuổi còn ít, nhưng cũng đã lập gia thất, nhưng khí chất vẫn còn nguyên, trông ra chỉ như một tiểu cô nương mới có đôi mươi. Còn Mạnh Kiều rõ ràng là người ít tuổi nhất, lại thêm vẻ thuần khiết đáng yêu, cũng khiến người ta rất yêu mến. Tiểu Điệp tuy không có tiếng tăm gì ở Quảng Đông, nhưng cũng là xuất thân từ gia đình danh gia vọng tộc, có thể nói là một khuê nữ điển hình, không chỉ có tướng mạo xinh đẹp, mà còn rất lễ nghĩa và chu đáo. Cuối cùng là Phi Vũ, cũng con nhà gia giáo, năm xưa đến tuổi cập kê, kể đến cầu hôn có thể nói là xếp hàng dài trước ngõ, cuối cùng Thượng Quan Văn Cẩm tuy không có gia thế nhưng lại lọt vào mắt xanh của Phi Vũ, kể từ đó mới truyền nhau câu chuyện tình giữa tài tử và giai nhân nổi tiếng một thời. Bởi vậy bọn họ có nói chuyện cả ngày cũng không hết chuyện, trải qua nửa ngày đường, rốt cuộc cũng đã tới đảo Đào Hoa.

Mọi người vẫn đang mải mê trò chuyện, cuối cùng vẫn là Quách Tiểu Phong là người đầu tiên phát hiện đã

tới đảo Đào Hoa, quả đúng như lời đồn đại, bên ngoài hiện ra cảnh tuyết rơi vô cùng mỹ lệ, tuy không có tiếng chim véo von của mùa xuân, nhưng trước mắt tràn ngập sắc hồng của hoa đào, tuyết rơi trên đảo Đào Hoa quả như tiên cảnh chốn nhân gian, khiến đoàn người đều sững sờ. Chu quản gia vội mời mọi người lên bờ, đảo Đào Hoa nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, trên đảo toàn là cây đào, tuy vẫn là cuối đông, nhưng mấy người Quách Tiểu Phong đều có thể tưởng tượng ra khi mùa xuân đến, nếu hoa đào trên đảo đều nở rộ thì không biết sẽ đẹp tới mức nào.

- Mọi người mau vào trong đi, bây giờ tuyết đang rơi lớn, mau vào phòng uống chén trà gừng cho ấm người.

Chu quản gia thúc giục, nhưng Quách Tiểu Phong không mấy may chú ý, cùng Chu quản gia đi dạo trên đảo Đào Hoa, phải nói đảo Đào Hoa cũng không lớn lắm, chỉ cần một canh giờ là có thể đi khắp đảo, nhưng, Chu quản gia đi trước dẫn đường, rẽ năm rẽ bảy, lúc đầu mọi người đều thấy rất hiếu kỳ, thường ngoạn cảnh đảo Đào Hoa được tuyết bao phủ, tự nhiên lại có phong vị khác. Nhưng đi được nửa canh giờ, Quách Tiểu Phong trong lòng bắt đầu suy tư, nếu Chu quản gia vẫn dẫn đường đi về phía trước, lúc này lẽ ra phải tới trung tâm đảo rồi chứ, nhưng mình vừa rẽ, cũng cảm thấy phương hướng không sai, tại sao đến bây giờ vẫn chưa tới nhà của đảo Đào Hoa? Quách Tiểu Phong càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ. Lúc này, Chu quản gia dẫn đường phía trước bắt đầu càng đi càng nhanh, sau đó dùng khinh công, trong chớp mắt bóng dáng của Chu quản gia biết mất một cách ly kỳ, khiến mọi người đều rất hoang mang, bèn đi tứ phía gọi Chu quản gia, nhưng tìm một hồi lâu mà không thấy có động tĩnh gì.

Mãi lâu sau, giọng nói của Chu quản gia mới từ tứ phương tám hướng truyền ra.

- Cửa thứ nhất của cuộc khảo nghiệm trong Đại hội suy lý, đi vào mê trận của đảo Đào Hoa, đến được căn phòng nhỏ của đảo chủ Hoàng Bình Phong, nếu đến khi trời tối mà không đi ra khỏi mê trận này, các vị có thể nghỉ ngơi trong căn phòng nhỏ đó, điểm của bộ cục này sẽ được tính hai điểm, trên đường đi nếu có tuyến thủ nào làm tổn hại đến một cây cỏ ngọn cây của đảo Đào Hoa, có nghĩa là đã vi phạm cuộc thi, cũng sẽ không được tính điểm. Nói vậy mọi người đã rõ chưa?

Nghe Chu quản gia nói vậy, đoàn người mới yên tâm trở lại, hóa ra đây là mê trận thi đấu, nhưng muốn đi ra khỏi mê trận này thật không đơn giản. Quách Tiểu Phong trông thấy một quả núi ở giữa đảo, chỉ tay về phía đó nói:

- Chúng ta hãy đi về phía quả núi kia, tôi không tin không thể ra khỏi đảo Đào Hoa bé nhỏ này.

- Quách huynh nói rất có lý, cứ quyết định như vậy đi.

Lý Thiên Tường lập tức tán thành.

Đảo Đào Hoa tuy rất nhỏ, nhưng lại được bày bố theo thuật “Kỳ Môn Độn Giáp”, lại có những sinh vật hết sức nguy hiểm. Bộ cục này có thật sự dễ phá như Quách Tiểu Phong đã nói? Bọn họ cuối cùng có thể thành công hay không ?

Chú thích :

“Tứ thư Ngũ kinh” : Tứ Thư là bốn tác phẩm kinh điển của Nho học Trung Hoa, được Chu Hy thời nhà Tống lựa chọn. Bao gồm : 1. Đại Học, 2. Trung Dung, 3. Luận Ngữ, 4. Mạnh Tử.

Tứ thư và Ngũ kinh hợp lại thành 9 bộ sách chủ yếu của Nho giáo. Các sách này còn là những tác phẩm văn chương cổ điển của Trung Quốc.

‘Xuân thu chiến quốc’ : tên một thời kỳ lịch sử trong lịch sử Trung Quốc, nổi tiếng với cuốn sách “Lã thị xuân thu” của Lã Bất Vi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

71. Chương 71: Tiểu Điem

Chu quản gia vừa dứt lời, Quách Tiểu Phong liền nghĩ ra kế sách, kiến nghị với mọi người đi theo hướng đó và cũng nhận được sự tán đồng của mọi người. Mọi người bắt đầu đi về hướng quả núi đó. Tuyết không có

sinh mệnh, cứ thế rơi rơi. Gió cũng vậy, cứ thổi không thương tiếc đoàn người, dường như không thể ngừng lại. Tuy ý kiến của Quách Tiểu Phong rất hợp lý, nhưng rốt cuộc đảo Đào Hoa này đã được bày bố theo thuật Kỳ Môn Độn Giáp, cho nên sau khi đi được nửa canh giờ, đoàn người không những không tiến lại gần quả núi đó, trái lại có vẻ như càng đi xa nó hơn. Không ai nói với ai lời nào, chỉ có thể cứ thế đi tiếp, không lâu sau, mọi người lại đi tới đường có chữ thập. Lý Thiên Tường la lên:

- Quách huynh, tôi thấy chuyện này có gì đó rất lạ, chúng ta đã đi một lúc lâu rồi, sao lại quay về chỗ cũ thế này, huynh xem, vẫn là con đường có chữ thập này. Tôi thấy đảo Đào Hoa này rõ ràng là một Tà môn, chẳng phải chúng ta đang thấy quỷ thì đánh tường sao?

Lý Thiên Tường lo lắng hỏi Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong ngẩng mặt lên nhìn, quả nhiên, vẫn là con đường có chữ thập lúc này, cũng không khỏi mơ hồ, rốt cuộc là thế nào? Minh và mọi người đều đã đi theo hướng quả núi đó mà, tại sao lại trở về chỗ cũ thế này?

- Hừ, các người đều là những kẻ ngu ngốc của Trung Nguyên, hại ta đi uống mất bao nhiêu thời gian rồi, haha, còn muốn tranh danh xưng người thông minh nhất thiên hạ với ra sao, haha, đúng là không biết tự lượng sức mình, các người ở đây chờ chết đi.

Âu Dương Tiên thấy lại quay về chỗ cũ, không kiềm lòng lớn tiếng trách móc.

- Người nói cái gì, ai là kẻ ngu ngốc, người Tây vực các người thì có bản lĩnh gì chứ, xem ta chừng trị người.

Lý Thiên Tường đang lúc ảo não, lại nghe được những lời đả kích này, tự nhiên bưng bưng tức khí, không kìm nén nổi muốn động thủ. Quách Tiểu Phong đang mãi suy nghĩ, thấy hai người họ sắp đánh nhau vội can ngăn:

- Lý huynh, không cần phải kích động, lúc này ai ra tay với ai cũng không có chỗ lợi, đã nói vậy thì chúng ta cứ để cho hấn đi một mình, mặc kệ hấn đi.

Nghe Quách Tiểu Phong nói vậy, Lý Thiên Tường cũng bình tĩnh trở lại, sau đó quay người về phía Quách Tiểu Phong nói:

- Quách huynh, với tình hình này không biết Quách huynh có cao kiến gì không?

- Văn Cẩm, cậu có cách nào không?

Quách Tiểu Phong lại hỏi Thượng Quan Văn Cẩm. Trên đường đi, Thượng Quan Văn Cẩm không nói không rằng, mãi cho tới khi Quách Tiểu Phong hỏi, cậu ta mới như sự bừng tỉnh, mơ màng nhìn Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong thấy cậu ta không bình thường, vội đi lại sờ trán cậu ta, ai biết được Thượng Quan Văn Cẩm lại yếu như vậy, mới đi có một lúc mà đã sốt cao rồi, xem ra tình hình đã rất rất nghiêm trọng.

- Hừ, đám người Trung Nguyên các người, không thể trông chờ vào các người được, xem ta phá hết chỗ hoa đào này, tự nhiên sẽ có đường ra thôi.

Nói đoạn Âu Dương Tiên nắm lấy bàn tay, đánh vào đám cây đào, khiến cho hoa đào ở gần đó đều tan tác. Quách Tiểu Phong cúi đầu, suy nghĩ về tình hình hiện giờ, bốn cao thủ suy lý bỗng dưng thiếu mất hai, Thượng Quan Văn Cẩm thì sốt cao như vậy, nếu không kịp thời cứu chữa, sợ rằng hậu quả sẽ khó lường, không chỉ vậy, tuyết lại rơi lớn như vậy, nếu cứ đi như một con ruồi không đầu thế này, sợ là không thể tiếp tục đến tới, mạng sống của Thượng Quan Văn Cẩm lại khó bảo toàn. Âu Dương Tiên tuy rất ngông cuồng, nhưng hấn nói một câu rất đúng, nếu trên đảo này không có hoa đào, thì có lẽ rất dễ thấy ra đường ra, nhưng Chu lão gia chẳng phải đã nói là không được phá hoại cảnh cây ngọn cỏ trên đảo đó sao, làm thế nào để không phá hoại hoa đào, mà lại khiến hoa đào biến mất, giá như có thể quan sát đảo Đào Hoa từ trên cao thì thật tốt.

- Quách huynh, tôi cảm thấy cho dù là ai, nếu đã bày sẵn bố cục này cho chúng ta, chắc chắn không thể khiến chúng ta như con ruồi không đầu đâm lung tung, huynh nói xem đúng vậy không?

Lý Thiên Tường suy nghĩ một lúc, dường như có đầu mối gì đó.

- Ủ, có lý, nói tiếp đi.

Quách Tiểu Phong cũng rất đồng tình với cách nghĩ này, hứng thú hỏi.

- Nếu không muốn chúng ta giống con ruồi mất đầu, vậy chắc chắn sẽ để lại manh mối gì cho chúng ta. Mà chúng ta từ lúc gặp Chu quản gia tới giờ, một là ở trên thuyền, hai là ở trên đảo, thời gian cũng chưa lâu, nên tôi tin rằng, manh mối này nhất định là nằm ở một sự việc hoặc một câu nói của Chu quản gia khi ở trên thuyền hoặc khi trên đảo, tôi tin là sẽ không khó để tìm ra.

Lý Thiên Tường nói xong thì nhú mày suy nghĩ.

.....

Trong khi đó ở Kinh thành, buổi sáng ngày hôm nay, Vương Hâm thức dậy mà khiến tất cả mọi người phải giật mình. Quách Thiên Hùng nhìn Vương Hâm hỏi:

- Vương Hâm, có phải công việc không thuận lợi không, nhìn mắt cậu thâm quầng lên rồi kia kìa, còn chính tông hơn cả gấu trúc quốc bảo của chúng ta đấy, nếu Triệu đại nhân làm khó cậu, cậu cứ nói với tôi một tiếng, tuy Quách phủ chúng ta không có quyền cao thế lớn gì, nhưng nếu là xử lý chuyện ở phủ Thuận Thiên bé tý kia thì vẫn có thể.

Wang Hâm vừa nghe Quách Thiên Hùng nói vậy thì liền đỏ mặt, nhớ tới chuyện đêm qua nằm nghĩ linh tinh, không kìm nổi sự xấu hổ, vội giải thích:

- Không phải, không phải, Triệu đại nhân rất tốt với tôi, chẳng qua là gần đây Quách đại ca không ở đây nên có chút áp lực mà thôi.

- Cậu phải chú ý sức khỏe chứ, dứt khoát không được làm việc quá sức, đi, mau đi ăn sáng thôi.

Quách Thiên Hùng vỗ vai Vương Hâm, Vương Hâm vội đi dùng bữa sáng, rồi đi tới Nha môn, ngay cả cậu ta cũng không hiểu tại sao bản thân lại nóng lòng như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu lại hiện ra nụ cười của Tiểu Diễm. Vương Hâm đẩy cửa đi vào...

- Ah, đồ háo sắc, chết đi.

Tiểu Diễm hoảng sợ kêu lên trong phòng thay đồ, hóa ra Tiểu Diễm đến sớm hơn cả Vương Hâm, bởi lẽ Nha môn vốn toàn nam nhân, cho nên phòng thay y phục cũng không phân nam nữ, lúc bình thường dù là Bồ đầu hay Nha dịch cũng cứ tự do ra vào, nhưng từ khi Tiểu Diễm tới Nha môn, trước lúc bước vào đều phải hỏi bên trong có người không. Nhưng hôm nay lại không như vậy, một là hôm nay Vương Hâm tới rất sớm, hai là đêm qua Vương Hâm gần như mất ngủ, cho nên đầu óc cũng không được tỉnh táo cho lắm. Đây là lần đầu tiên Vương Hâm trông thấy thân thể nữ nhân, chưa kịp phản ứng, ngăn người đứng đó. Tiểu Diễm thấy Vương Hâm không phản ứng, tiện tay cầm lấy gáo nước ném vào đầu Vương Hâm, Vương Hâm chỉ thấy đầu đau nhói, lúc này mới sự tỉnh ra.

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý, Tiểu Diễm...

- Người, người vẫn còn nhìn ư, đồ thói tha nhà người, cút mau...

- Xin lỗi, xin lỗi, tôi đi ra ngay đây, tôi đi ra ngay đây...

Nói xong Vương Hâm lập tức nhắm mắt lùi ra ngay. Đầu lại bị va vào cánh cửa, Vương Hâm đau quá kêu lên một tiếng, sau đó đóng cửa ngay.

- Tiểu Diễm, xin lỗi, thật sự xin lỗi, tôi không cố ý, tôi cứ nghĩ bên trong không có ai, cho nên...

Wang Hâm đứng bên ngoài ăn năn, xin lỗi.

- Hừ, đồ lưu manh thói nhà người, tưởng chiếm đoạt ta dễ dàng sao.

Tiểu Diễm bên trong chửi mắng, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười vui vẻ, chuyện vừa mới xảy ra đã chứng tỏ Vương Hâm thật không phải là kẻ háo sắc, thấy Tiểu Diễm chưa mặc y phục, Vương Hâm vẫn biết lui ra, rõ ràng Vương Hâm là một chính nhân quân tử.

- Tiểu Diễm, tôi xin lỗi, thật sự tôi không cố ý, nếu cô cảm thấy chịu thiệt thòi, tôi xin chịu trách nhiệm. Chỉ xin cô đừng tức giận, cầu xin cô đấy.

- Được rồi, tôi thấy anh cũng không giống như cố ý, thế này đi, chuyện hôm nay anh không được nói ra ngoài, không thì tôi sẽ lấy đầu anh đó.

Tiểu Diễm xuất chút nữa thì cười phá lên, Vương Hâm này cũng thật là đáng yêu, Tiểu Diễm thầm nghĩ.

- Cảm ơn, cảm ơn cô, Tiểu Diễm, Vương Hâm tôi xin thề với trời cao, chuyện này nếu tôi nói ra, Vương Hâm tôi sẽ bị sét đánh chết, chết sẽ không dễ coi.

Wương Hâm thành thật nói.

Kỳ thực, vào thời Tống, không cho phép nữ nhân làm Bồ đầu, thêm nữa phủ Thuận Thiên lại ngay dưới chân Thiên tử, theo lý mà nói, Tiểu Diễm tuyệt đối không thể làm Bồ đầu, nhưng cô gái này lại có thể đảm nhiệm chức vụ này, thật là kỳ lạ. Thật ra, sự tình là thế này : Tiểu Diễm vốn là con gái của Nhất phẩm đại viên Ngộ đại nhân, hai ngày trước đã cãi nhau với cha, nên nhất quyết bỏ nhà ra đi, trên đường đi đã gặp Vương Hâm, Vương Hâm cũng có tướng mạo rất chính trực, tục ngữ có câu: “ Tây Thi trong mắt người tình” (khi yêu thì người mình yêu là đẹp nhất), cho nên Tiểu Diễm vừa trông thấy Vương Hâm liền thầm cảm kích trong lòng. Chủ yếu cũng có liên quan tới Quách Tiểu Phong, vì quan hệ của Quách Tiểu Phong, nên Tiểu Diễm mới có thể làm đến phủ Thuận Thiên làm Bồ đầu, vậy nên mới có câu chuyện sau này.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

72. Chương 72: Tổ Tình (1)

Tiểu Diễm đi ra ngoài, Vương Hâm mặt vẫn đỏ vì ngại, một bộ mặt rất lúng túng và khó xử, Tiểu Diễm lườm cậu ta một cái.

- Nhìn gì mà nhìn, còn không vào trong thay đồ, đúng là đồ ngốc.

Tiểu Diễm giả bộ tức giận nói.

- Tiểu...Tiểu Diễm.

Wương Hâm lúng túng.

- Có chuyện gì cứ nói, đừng ậm à ậm ừ như vậy.

- Không, không có gì, tôi đi thay y phục đây.

Wương Hâm e dè giống như một con chuột.

- Còn không nhanh lên, lẽ nào muốn bản cô nương đây nhìn anh thay y phục?

Tiểu Diễm vừa giận vừa thấy buồn cười, từ trước tới giờ chưa từng gặp ai thật thà như vậy, mình đã như vậy, lẽ nào anh ta lại không hiểu sao? Tiểu Diễm nghĩ thầm.

Wương Hâm vào phòng thay đồ, rất nhanh đã thay xong y phục, truyện vừa xảy ra cứ như nằm mơ vậy. Lẽ nào mình lại thích Tiểu Diễm thật? Vương Hâm trau mày nghĩ ngợi, tự cười giễu bản thân, cứ cho đúng là mình thích Tiểu Diễm thì sao chứ, mình tốt xấu gì cũng là sư phụ của cô ấy, lẽ nào sư phụ và đồ đệ lại yêu nhau? Điều này là không thể được. Vương Hâm ta là bậc đại trượng phu, sao có thể làm ra những chuyện như vậy chứ, hơn nữa Tiểu Diễm lại đường đường là một khuê nữ con nhà danh giá, tuyệt đối không thể có chuyện như vậy. Sau khi suy nghĩ, Vương Hâm quyết định tránh mặt Tiểu Diễm, trừ những lúc chấp hành công vụ, tuyệt đối không thể có chuyện riêng tư gì với cô ấy. Cả ngày, chẳng thấy bóng dáng Vương Hâm đâu, Tiểu Diễm đi tìm thế nào cũng không thể tìm thấy, lúc thi hành công vụ, Vương Hâm tỏ vẻ làm ngơ, cố ý không để ý tới Tiểu Diễm, ngoài công vụ ra, nhưng việc khác một từ cũng không mở miệng.

Tiểu Diễm cũng không phải kẻ ngốc, Vương Hâm cố tình tránh mặt cô như vậy, cô lại không nhìn ra sao. Chỉ là cô muốn lấy sự nhiệt tình của bản thân để cảm hóa Vương Hâm, để Vương Hâm có thể thay đổi thái độ với cô. Đương nhiên, điều này chỉ uống công vô ích thôi. Buổi chiều, bầu trời âm u rồi lại có tuyết rơi, ngoài trời rất lạnh, hoa tuyết cứ như những con dao cứa vào mặt người đi đường, Nha môn có người đến báo án, một hộ giàu có ở Ngưu gia thôn bị mất trộm, Triệu đại nhân biết chuyện, quyết định để Vương Hâm và

Tiểu Diễm đi điều tra. Đợi tới lúc điều tra xong thì trời cũng đã chạng vạng tối, tuyết cũng rơi nặng hơn. Vương Hâm và Tiểu Diễm đang trên đường quay về Nha môn.

- Lạnh quá.

Tiểu Diễm nói, vào lúc này Vương Hâm hận không thể đi lại ôm Tiểu Diễm vào lòng, truyền cho cô ấy hơi ấm, nhưng...nhưng cậu ta không thể. Lý trí nhắc nhở cậu ta rằng, tuyết đối không được nảy sinh ra chuyện sư- đồ luyện. Cho nên Vương Hâm đành phải giả bộ không nghe thấy, chân bước nhanh hơn. Mấy năm nay, Vương Hâm đã được Quách Tiểu Phong dạy cho không ít võ công, đặc biệt là khinh công, bởi vì võ công góp phần rất lớn mỗi khi cần bắt hung thủ hoặc gian tặc. Vương Hâm càng đi càng nhanh, Tiểu Diễm tuy cũng từng học qua khinh công, nhưng cũng không thể đi nhanh bằng Vương Hâm, nên đành phải theo sau Vương Hâm, đến lúc Tiểu Diễm không thể theo kịp, bất giác bị vấp phải một hòn đá.

- Ah...

Tiểu Diễm kêu lên một tiếng. Chân đã khụy xuống.

- Vương Hâm, chờ một chút

Wương Hâm giật mình, vội chạy lại đỡ Tiểu Diễm.

- Sao vậy, có phải đi nhanh quá không, có bị thương nặng lắm không, đều do ta không tốt, đi nhanh quá, sao cô không kêu ta dừng lại?

Wương Hâm quan tâm hỏi, Tiểu Diễm nhìn Vương Hâm:

- Tại sao, tại sao huynh phải như vậy?

Tiểu Diễm kích động nói. Vương Hâm lúc này mới ý thức được sự thất thố của mình.

- Tại sao cái gì, ta nghe không hiểu.

Wương Hâm giả bộ ngốc nghếch, ngẩng đầu lên đã trông thấy Tiểu Diễm đã rưng rưng nước mắt.

- Được, huynh nghe không hiểu, vậy để tôi nói lại, vì sao huynh phải cố tình tránh mặt tôi, rốt cuộc là tôi đã làm sai chuyện gì, rốt cuộc là tôi có chỗ nào khiến huynh không vui, tôi thích huynh huynh không biết sao? Tôi yêu huynh huynh cũng không biết sao? Sao cứ phải để tôi nói thẳng ra như vậy hả, Vương Hâm, huynh trả lời tôi đi.

- Ta...

Wương Hâm ấp úng, thời khắc này, cậu ta thật sự rất muốn nói bản thân mình rất rất thích Tiểu Diễm, rất muốn cả đời này ở bên cạnh cô ấy. Nhưng cứ nghĩ tới quan hệ sư - đồ với Tiểu Diễm, xuất thân hèn kém của bản thân, Vương Hâm lại phải kìm nén bản thân.

- Tiểu Diễm, xin lỗi, ta không thể...

Wương Hâm muốn lấy cái gọi là Tam cương Ngũ thường, luân lý đạo đức ra để thuyết phục Tiểu Diễm, nhưng cậu ta vẫn chưa nói xong, Tiểu Diễm đã chặn ngang.

- Tại sao huynh lại không thể, rõ ràng là huynh cũng thích tôi đúng không, vậy tại sao không ôm lấy tôi, Vương Hâm, nói cho tôi biết.

Tiểu Diễm lộ vẻ thất vọng và đau khổ.

- Tiểu Diễm, hãy bình tĩnh một chút, nghe ta nói, ta không thể cùng cô, ta chỉ là một kẻ thất phu tầm thường mà thôi, còn cô, không những còn trẻ, lại rất xinh đẹp và thông minh nữa, ta thật không hiểu Vương Hâm tôi có tài có đức gì để nên duyên với cô, cho nên...

- Tôi không nghe, tôi không muốn nghe, Vương Hâm, tôi hỏi huynh, huynh rốt cuộc có thích tôi không? Thích hay không thích?

- Không thích.

Wương Hâm cúi đầu, buột miệng nói.

- Huynh gạt ta, nếu đúng là huynh không thích ta, vậy hãy nhìn tôi đi, tôi muốn huynh nhìn tôi và nói là huynh không thích tôi, nói rằng huynh không hề thích Tiểu Diễm này. Nhìn tôi đi, nói đi.

Tiểu Diễm lấy hai tay đỡ mặt Vương Hâm lên, mới phát hiện, Vương Hâm cũng đang khóc.

- Huynh nói đi, hãy nói lại một lần nữa đi.

Tiểu Diễm vừa khóc vừa đánh vào vai Vương Hâm nói, Vương Hâm vội lau nước mắt, nhìn Tiểu Diễm:

- Tôi, Vương Hâm tôi, Vương Hâm tôi...

Vương Hâm cứ ngỡ rằng rất dễ dàng có thể nói ra câu này, nhưng bây giờ mới phát hiện ra rất khó, lại có cảm giác những tháng ngày vui vẻ bên Tiểu Diễm sẽ có thể chấm dứt vì câu nói này, đó là một loại cảm giác khiến người ta rất đau đớn. Vương Hâm thật sự không có cách nào để nói ra câu nói đó.

Rất lâu sau, Vương Hâm mới quay trở về trạng thái bình thường.

- Tiểu Diễm, thật sự xin lỗi, ta không có cách nào khác.

- Được rồi, huynh không cần phải nói lại, tôi hiểu ý huynh rồi, huynh đi trước đi, tôi có chút chuyện, chúc huynh hạnh phúc.

Tiểu Diễm nói xong liền rẽ sang một con đường khác rồi đi mất.

- Tiểu Diễm, ta...

Vương Hâm vẫn lo cho sự an nguy của Tiểu Diễm, nhưng Tiểu Diễm đã tỏ thái độ dứt khoát như vậy rồi.

Vương Hâm cứ như vậy quay về Nha môn. Cũng không biết tại sao Quách Thiên Hùng lại biết chuyện này, chỉ nhớ đã bị Thiên Hùng mắng cho một trận:

- Vương Hâm ơi là Vương Hâm, cậu nói xem đầu cậu có phải có vấn đề không, cô nương Tiểu Diễm tốt như vậy, sao cậu có thể khiến người ta đau lòng, đương nhiên chuyện này hoàn toàn là do lỗi của cậu, nếu cậu không có tình cảm với Tiểu Diễm, thì đó là đau một lần còn hơn đau suốt đời, nhưng nếu trong lòng cậu có cô ấy, vậy phải làm theo những gì trái tim cậu mách bảo chứ, quan hệ sư – đồ thì sao chứ, cậu là người miền núi tới thì sao chứ, những điều này đều là ánh mắt của thế tục. Cổ nhân tạo ra Tam cương Ngũ thường, suy cho cùng cũng là để thế gian này có tôn ty trật tự, người người an cư lạc nghiệp, chứ đâu phải để gây ra đau khổ cho con người. Dù nói thế nào, việc này, nếu trong lòng cậu có Tiểu Diễm, hãy dũng cảm đi nói với cô ấy, cho dù người khác có thành kiến như thế nào, tóm lại, tôi vẫn ủng hộ cậu, nếu Tiểu Phong ca ca của cậu mà biết chuyện này, ta tin là nó cũng sẽ ủng hộ cậu.

- Phải đấy, hà tất phải để ý con mắt soi mói của người khác, đi nói với cô ấy đi, tôi cũng ủng hộ cậu.

Tiểu Vân cũng bày tỏ thái độ.

- Mau đi đi, đợi đến tối là cậu hối hận không kịp đấy.

Một người khác cũng nói chen vào.

Vương Hâm dần dần tỉnh ngộ, vội chạy ra ngoài, nhưng phải đi đâu để tìm cô ấy đây? Ngoài trời tuyết lại rơi thế này, trông rất thê lương, một cảm giác tuyệt vọng bỗng nhiên trào dâng trong đầu Vương Hâm...

Cuối cùng, Vương Hâm có thể bày tỏ lòng mình với Tiểu Diễm không? Vào lúc này Tiểu Diễm đang ở đâu? Mời các bạn đọc chương tiếp theo “Tổ tình (2)”.....

Chú thích :

“Tam cương Ngũ thường” :

Tam cương: chỉ ba mối quan hệ chủ yếu trong xã hội phong kiến : Vua- quân thần, sư- đồ, cha- con.

Ngũ thường : 5 đức tính cần phải có ở con người theo tư tưởng Nho giáo : Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

73. Chương 73: Tổ Tình (2)

Vương Hâm đứng trước cổng của Quách phủ, tuy đã quyết định đi tìm Tiểu Diễm, nhưng tìm thế nào đây, đi đâu để tìm, Vương Hâm không có chút manh mối nào, nên cậu ta quyết định cứ tới Nha môn trước, Nha môn đã đóng cửa từ lâu, Vương Hâm phải đập cửa một hồi lâu, Triệu đại nhân mới ra mở cửa.

- Có chuyện gì thế, còn chưa ngủ àm chỗ sao lại có người tới tìm rồi.

Triệu đại nhân vừa trách vừa chỉnh lại y phục. Ngẩng đầu lên nhìn, lại trông thấy Vương Hâm người không giống người, quỳ không giống quỳ, bỗng giật mình:

- Vương Hâm, sao lại là cậu, sao bộ dạng cậu lại thành ra thế này, còn nữa, Tiểu Diễm rốt cuộc là làm sao, cậu đã làm gì cô gái ấy?

Triệu đại nhân vội hỏi, lúc này đầu óc Vương Hâm chỉ nghĩ tới Tiểu Diễm.

- Tiểu Diễm, Tiểu Diễm cô ấy đã về đây rồi đúng không, có phải cô ấy đã về đây không, cô ấy nhất định là đã về rồi...

Vương Hâm căng thẳng hỏi.

- Phải, cô ấy mới đến đây, chân lại tập tễnh nữa, mau nói cho ta biết, rốt cuộc là cậu đã làm gì cô ấy, sớm biết thế này ta đã không để Tiểu Diễm đi điều tra cùng cậu.

Triệu đại nhân cũng đã biết thân phận thật sự của Tiểu Diễm, nếu Tiểu Diễm có mệnh hệ gì thì Triệu đại nhân như ông ta có mười cái đầu cũng không đủ chuộc tội, mình vốn có ý tốt, không ngờ Vương Hâm lại khiến mọi chuyện đến nước này, đúng là lòng tốt làm chuyện xấu.

- Tiểu Diễm đang ở đâu, vừa xảy ra chuyện gì?

Vương Hâm vừa nghe Tiểu Diễm đã về đây thì thấy mừng rỡ ngoài ý muốn.

- Ủ, cô ấy nói sẽ không làm ở đây nữa, đã thu dọn một số đồ đạc, và tặng mọi người những đồ đạc không dùng đến nữa.

- Cái gì, cô ấy đã tặng đồ cho mọi người sao?

Vương Hâm cảm thấy sự tình đã trở nên gay go hơn, Tiểu Diễm rất có thể nghĩ chưa thông, nên không muốn quay về đây nữa.

- Tiểu Diễm còn nói gì nữa?

- Cũng không có gì đặc biệt, cũng chỉ cười và cảm ơn sự quan tâm của mọi người dành cho cô ấy trong thời gian qua, đặc biệt cảm ơn cậu, cậu đã làm cô ấy hiểu ra được rất nhiều chuyện, sau đó thì khóc và từ biệt ta, thật cũng chẳng hiểu làm sao nữa, cô nương này lúc khóc lúc cười, thật khiến người ta khó hiểu.

Triệu đại nhân cảm kích nói. Vương Hâm thì đang nghĩ, Tiểu Diễm vừa trải qua sự dày vò như vậy, sao lại cười được nhỉ? Trừ phi, trừ phi cô ấy vốn không thích mình, nhưng, nếu cô ấy không thích mình, hà tất phải đi?

- Triệu đại nhân, đại nhân có biết nhà Tiểu Diễm ở đâu không? Mau chỉ hộ tôi, tôi đi tìm cô ấy.

- Có có có, đợi chút, ta sẽ đi lấy hồ sơ của Tiểu Diễm.

Triệu đại nhân có vẻ cũng đã biết sự tình không đơn giản, vội đi tìm hồ sơ của Tiểu Diễm. Không lâu sau, Triệu đại nhân trán đầy mồ hôi quay lại:

- Cậu xem, Tiểu Diễm sống ở số 18 ngõ Tiền Lương, chữ số này rất đẹp đấy.

Triệu đại nhân còn chưa nói xong, Vương Hâm đã quay mình đi, vừa đi vừa lăm nhăm ngõ Tiền Lương, ngõ Tiền Lương... Chuyện đã tới nước này, Vương Hâm chỉ có một mong muốn duy nhất là được gặp Tiểu Diễm, rất muốn nói lời xin lỗi với cô ấy, chỉ muốn mãi mãi được ở bên cô ấy, là sư – đồ thì đã làm sao, là người miền núi thì có tội gì, quan trọng nhất là hai người thật lòng yêu nhau, vậy là đủ rồi.

.....

Tiểu Phong nhất thời chưa nghĩ ra được cách nào hay, nếu có thể quan sát bố cục của đảo từ trên cao, hoặc có thể phá giải được mê trận thì quả là tốt. Nghĩ vậy Quách Tiểu Phong bắt giắc bay lên, cảnh sắc của đảo cũng dần dần hiện lên rõ ràng hơn, chỉ thấy căn phòng nhỏ của đảo Đào Hoa cách đây không xa, nhưng tại sao bọn họ đi mãi mà vẫn không thể thoát ra ? Tuy đây là lần đầu tiên Quách Tiểu Phong tới đảo Đào Hoa, nhưng cách bày bố của đảo Đào Hoa lại khiến Quách Tiểu Phong có cảm giác như đã từng thấy ở đâu rồi. Quách Tiểu Phong hạ xuống mặt đất, cẩn thận suy nghĩ, đảo Đào Hoa này quả thật quá phức tạp, rõ ràng là rất lộn xộn (loạn thất bát tao).

- Đợi đã, loạn thất bát tao, hình như mình đã từng nói vậy, haha...tôi biết rồi.

Quách Tiểu Phong lại bay lên một lần nữa, vẽ mặt mừng rỡ, hóa ra là như vậy, mình đã biết rồi.

- Tôi biết rồi.

Quách Tiểu Phong hét lên.

- Quách huynh, huynh biết cái gì ? Mau nói đi, huynh xem Thượng Quan Văn Cẩm không chịu nổi bao lâu nữa đâu.

Lý Thiên Tường nóng lòng nói.

- Lý huynh, huynh nói rất có lý, bọn họ đã để chúng ta tới căn phòng nhỏ của đảo Đào Hoa thì nhất định có ý đồ của họ, tôi đã quan sát rồi, bố cục của đảo Đào Hoa này vô cùng kỳ quái, mỗi một chỗ rẽ đều không phải là góc vuông, hoặc ít hoặc nhiều đều có độ lệch nhất định, cho nên nhìn bề ngoài thì có vẻ chúng ta đang đi theo phương hướng đã định sẵn, nhưng thực ra vẫn là đi về chỗ ban đầu.

Quách Tiểu Phong nói.

- Vậy phải làm sao đây? Chúng ta vẫn chưa ra khỏi đây.

Lý Thiên Tường lo lắng nói.

- Không, chúng ta có thể ra khỏi đây, kỳ thực vừa rồi Lý huynh nói rất có lý, bọn họ không thể vô duyên vô cớ để chúng ta phá bố cục này, nhất định sẽ để lại dấu mỗi gì đó, chỉ có điều chúng ta vẫn chưa nghĩ ra đó là dấu mỗi gì. Tình hình bây giờ đang rất gấp gáp, không biết Lý huynh có chú ý tới lúc chúng ta mới lên bờ không, có người đã họa những hình vẽ rất kỳ lạ trên cát. Tôi đã quan sát một chút về bố cục của đảo Đào Hoa, rất giống với hình vẽ kỳ quái trên cát đó, cho nên...

Quách Tiểu Phong còn chưa nói xong, Lý Thiên Tường đã tiếp lời:

- Cho nên chỉ cần đi theo con đường đó thì chúng ta có thể ra ngoài đúng không? Quách huynh quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, đúng là cao kiến.

Lý Thiên Tường phấn chấn hẳn lên, nhưng lại thấy Quách Tiểu Phong lại đang trau mày nghĩ ngợi.

- Quách huynh, sao vậy, đi thôi.

- Nhưng, huynh có còn nhớ hình vẽ đó rốt cuộc đã được vẽ thế nào không?

Lý Thiên Tường lúc ban đầu cũng không mấy chú ý tới mấy hình vẽ đó, nào có thể nhớ chi tiết được chứ.

- Tôi, tôi vẫn nhớ.

Thượng Quan Văn Cẩm ở bên cạnh vội lên tiếng. Quách Tiểu Phong thì không tin, hình vẽ đó phức tạp như vậy, chỉ trong mấy giây thì sao có thể nhớ nổi chứ. Nhưng lúc này, ngoài tin tưởng cậu ta ra thì không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ cần gấp lối rẽ, hỏi cậu ta đi hướng nào là được. Quách Tiểu Phong không chút do dự nói:

- Văn Cẩm, tôi công cậu đi, cậu chỉ cần chỉ đường là được.

.....

Vương Hâm ngăn người đứng ở trước cổng nhà số 18 ở ngõ Tiền Lương, có nằm mơ cậu ta cũng không nghĩ nhà của Diễm Diễm không chút ánh đèn, vắng vẻ lạnh ngắt như vậy, không chừng Tiểu Diễm lại đang nghĩ quần, cứ cho không phải vậy đi, nhưng một cô gái xinh đẹp như vậy tối thế này rồi mà vẫn đi trên phố thì

rất không an toàn. Có điều, cô ấy có thể đi đâu nhỉ? Vương Hâm chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng, trong đầu toàn hiện về những ngày tháng vui vẻ khi ở bên cạnh Tiểu Diễm. Hương Sơn, Tiểu Diễm có khi nào đi tới Hương Sơn không? Đầu Vương Hâm đột nhiên lóe sáng, bởi vì trong lúc ngồi nói chuyện với mọi người, có hỏi nơi muốn đến nhất, Tiểu Diễm vô ý đã tiết lộ ra nơi cô ấy muốn tới nhất là Hương Sơn, không phải vì cô ấy chưa từng đến đó, mà là hồi nhỏ Tiểu Diễm thường theo bà ngoại tới Hương Sơn, sau này bà ngoại mất, mỗi lần Tiểu Diễm nhớ tới bà ngoại thì đều tới Hương Sơn. Vương Hâm chạy nhanh như gió tới Hương Sơn.

- Tiểu Diễm, nàng nhất định không được xảy ra chuyện, nếu nàng có mệnh hệ gì, Vương Hâm ta sẽ ân hận cả đời. Là ta không tốt, là ta ngu ngốc, Tiểu Diễm, ta cầu xin nàng, nhất định nàng không được xảy ra chuyện...

Vương Hâm như điên như dại chạy về hương Hương Sơn, lúc này, màn đêm đã sắp buông xuống, tối lạnh tuyết rơi, trên đường cơ bản là không có người, mùa đông rất ít người tới Hương Sơn.

- Tiểu Diễm, nàng đang ở đâu? Tiểu Diễm...

Vương Hâm gào thét trong đêm lạnh, chạy lên Hương Sơn, bỗng nhiên, cậu ta nhìn thấy bên cạnh có một cái bóng đen, do trời tối nên cũng không nhìn rõ đó là thứ gì, Vương Hâm càng nhìn cái bóng đen đó, càng cảm thấy giống Tiểu Diễm, lúc này Vương Hâm đã sốt cao, đầu óc đã không thể suy nghĩ được gì nhiều.

- Tiểu Diễm, xin lỗi, đều là tại ta không tốt, Tiểu Diễm, là do ta ngốc, nếu không phải do ta e ngại điều tiếng của thế tục, có lẽ chúng ta bây giờ đã có thể sống vui vẻ bên nhau rồi. Tiểu Diễm, nàng đánh chết ta đi.

- Đồ ngốc, không cần.

Giọng nói của Tiểu Diễm từ phía sau truyền lại.

- Tiểu Diễm, nàng chưa chết, tốt quá, ta... Tiểu Diễm, ta yêu nàng...

- Vương Hâm, không cần nữa...

Đây là câu nói cuối cùng Vương Hâm nghe được.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

74. Chương 74: Tổ Tình (3)

Khi Vương Hâm tỉnh lại, phát hiện mình đã thoát khỏi đại họa, tin rằng mình đã gặp được đại phúc, Tiểu Diễm, Tiểu Diễm đâu? Vương Hâm nghi hoặc nhìn xung quanh, thử cử động tay một chút mà một cơn đau truyền khắp cơ thể. Lúc này Quách Thiên Hùng đi vào.

- Vương Hâm, cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi, cậu biết không, cậu đã hôn mê mười ba ngày rồi đó, những mười ba ngày rồi đấy, khiến chúng tôi lo chết đi được.

Quách Thiên Hùng nhìn bộ dạng của Vương Hâm vừa thấy giận lại vừa thấy buồn cười.

- Tiểu tử thôi, cậu vì nữ nhân mà không thiết đến mạng sống nữa phải không?

- Tiểu Diễm đâu, cô ấy không sao chứ?

Vương Hâm lo lắng hỏi.

- Phải rồi, cậu nên cảm ơn cô ấy, nếu không phải là cô ấy, có lẽ cậu đã chết không toàn thây ở thâm sơn cùng cốc rồi, vẫn còn nằm đây để đùa giỡn được hay sao? Để tôi đi nói với cô ấy một tiếng, a đầu này ngày đêm chăm sóc cậu, chỉ mấy ngày thôi đã gây đi trông thấy rồi đấy, vừa mới đi ngủ được một lúc, bây giờ biết cậu tỉnh lại, nhất định sẽ rất vui mừng.

Quách Thiên Hùng hết sức phấn chấn nói.

- Đợi đã, dừng, dừng đánh thức cô ấy, mà sao cô ấy lại đưa được tôi về, huynh có thể nói cho tôi biết được không?

Vương Hâm tự nhiên thấy cảm động, vừa thấy đau lòng lại vừa thấy ngọt ngào, đau là bởi vì Tiểu Diễm đã vì cậu ta mà phải trả giá quá nhiều, ngọt ngào cũng là vì Tiểu Diễm vì cậu ta mà phải trả giá quá nhiều. Cậu ta muốn nói với Quách Thiên Hùng rằng mình đã tìm được một cô gái rất tốt để làm thê tử.

- Không được, tình hình cụ thể thế nào ta cũng không rõ, cứ đợi người ta đến rồi kể cho cậu nghe, cậu biết không, mồm miệng của ta không tốt lắm...

Quách Thiên Hùng gãi gãi đầu, ngại ngừng nói. Lúc này, Tiểu Diễm đang ngủ bên ngoài, Vương Hâm, không được, không được, chàng không được chết, chàng không được chết, Vương Hâm... Tiểu Diễm từ trong giấc mộng giật mình tỉnh giấc.

- Ah...

Vẫn may đó chỉ là một giấc mơ, Tiểu Diễm nghĩ thầm. Không biết Vương Hâm sao rồi, Tiểu Diễm theo thói quen đi vào phòng Vương Hâm, chỉ thấy Vương Hâm đang mỉm cười với cô. Tiểu Diễm chợt ngẩn người một lúc, không biết nên làm gì, vừa kích động, lại vừa thấy tủi thân, quan trọng nhất là có nhiều lời rất muốn nói Vương Hâm. Nhưng vào thời khắc này, tự nhiên không biết nói gì, nước mắt cũng bỗng tuôn trào, Vương Hâm cũng vậy, chỉ biết nói một câu:

- Tiểu Diễm, xin lỗi.

Vương Hâm cũng không biết mình đang nói gì và Tiểu Diễm cũng không nghe thấy lời mà Vương Hâm nói. Cuối cùng không kìm nổi lòng mình, mặc kệ tất cả chạy vào lòng Vương Hâm.

- Chàng là đồ ngốc, đại đại ngốc, chàng chết đi...

Tiểu Diễm đánh nhẹ vào vai Vương Hâm, Vương Hâm vừa mới tỉnh lại, cho dù Tiểu Diễm chỉ đánh nhẹ nhưng vẫn không chịu nổi, vội nói:

- Đau đau đau, nhẹ một chút, nhẹ một chút, nàng muốn mưu sát chồng sao?

Tiểu Diễm cũng nhận ra mình đã quá kích động, vội dừng tay.

- Đi, ta nói là sẽ lấy chàng sao?

Tiểu Diễm giả bộ tức giận nói.

- Haha...nàng bị ta nhìn thấy hết rồi, không lấy ta thì ai thèm lấy nàng chứ.

- Đồ xấu xa, sớm biết chàng là loại người này, ta đã không thèm để mắt tới chàng rồi.

Tiểu Diễm bỗng nhiên phát hiện, Vương Hâm đang nhìn mình đắm đuối, cô cũng im lặng nhìn Vương Hâm. Phải lâu sau, Vương Hâm mới nói được một câu:

- Tiểu Diễm, nàng thật sự thích ta à?

- Chàng nói xem ta có thích chàng hay không, nếu ta không thích chàng, ta có thể tới Nha môn làm Bồ đầu không? Nếu không thích chàng, ta có phải ngày ngày chăm sóc chàng thế này không? Nếu không thích chàng, ta sao phải tới Hương Sơn trong tuyết lạnh như thế? Nếu không thích chàng, ta có thể đưa chàng về trong khi chân đang bị đau sao? Chàng biết không, lúc đó ta chỉ muốn chết cùng chàng cho xong, nhưng chàng đâu có biết chàng nặng thế nào đâu, chàng đâu có biết tới hôm đó tuyết lớn thế nào đâu, chàng đâu biết ta yêu chàng nhiều thế nào đâu, chàng đâu có biết chàng xấu xa tới mức nào đâu...

Tiểu Diễm lại bật khóc, Vương Hâm vội ôm chặt Tiểu Diễm vào lòng.

- Ta biết, ta biết chứ, Tiểu Diễm, đã khiến nàng phải tủi thân rồi, xin lỗi, thật sự xin lỗi, tất cả đều do ta không tốt, thực ra lần đầu tiên trông thấy nàng, ta đã thích nàng rồi, nhưng Triệu đại nhân muốn nàng trợ giúp ta, nàng cũng biết chứ, ta là sư phụ, nàng là đồ đệ, ta rất thích nàng nhưng lại không thể nói ra, nàng có biết không, khi nàng nói lời từ biệt với ta, ta rất muốn chạy đến ôm chặt lấy nàng, nàng cũng không biết, hôm đó được nàng tặng cho chiếc khăn tay, đêm đó ta trần chọc đến mất ngủ cả đêm, nàng không biết khi ta cự tuyệt nàng, ta đã đau khổ biết bao nhiêu, nàng cũng không biết sau khi ta tỉnh ngộ, ta đã hối hận

biết chừng nào đâu, nàng cũng không biết khi lên núi Hương Sơn, thấy cái gì đó giống thi thể của nàng, ta đã tuyệt vọng biết nhường nào. Nhưng, bây giờ thì tốt rồi, cái gì là Tam cương Ngũ thường chứ, cái gì mà thân phận địa vị chứ, Tiểu Diễm, ta là người miền núi đến đây, nàng không quan tâm chứ.

Vương Hâm cũng nhặt nhòa nước mắt.

- Đồ ngốc, chàng đúng là đồ đại ngốc.

Tiểu Diễm nhẹ nhàng nói, sau đó nhắm mắt, hôn nhẹ vào môi Vương Hâm. Vương Hâm tuy không quen cho lắm, bởi lẽ từ trước tới giờ cậu ta chưa từng hôn cô gái nào, nhưng, cái cảm giác này rất kỳ diệu, khiến người ta như đang phiêu du ở chốn bồng lai, không biết hôn bao lâu, bỗng đại phu làm đứt đoạn.

- Khụ khụ...

Đại phu trông thấy cảnh này, tuy rất thấy khó chịu nhưng không thể không làm gián đoạn hai người họ.

- Đại phu, mời vào, mời vào, Vương Hâm huynh ấy đã tỉnh lại rồi, ngài đến xem huynh ấy thế nào rồi?

Tiểu Diễm ngại ngùng nói. Vị đại phu đến bên cạnh bắt mạch cho Vương Hâm, khuôn mặt lộ ra thần sắc tươi tỉnh.

- Xem ra cũng không có vấn đề gì lớn, mấy ngày nữa là sẽ khỏe lại thôi, nhưng vẫn cần phải yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian.

- Haha...vậy thì quá tốt rồi, Vương Hâm, chàng đã nghe thấy gì chưa? Đại phu nói chàng không sao, tốt quá, tốt quá...

Tiểu Diễm mừng rỡ, Vương Hâm trông Tiểu Diễm vừa xanh xao vừa gầy gò thì không khỏi đau lòng.

- Tiểu Diễm, mau nói cho ta biết, khi đó sao nàng có thể đưa được ta về ? Thanh đao của nàng sao lại ở sườn núi?

Vương Hâm tò mò hỏi.

- Nói đi nói lại vẫn không phải là vì đồ ngốc như chàng hay sao, chàng nói xem đầu óc chàng có phải có vấn đề không, một cô nương tốt như ta, cho không chàng mà chàng cũng không cần, vẫn còn tuân thủ theo cái gì gọi là Tam thương Ngũ thường gì chứ, nếu không phải khi đó chàng vô tình cự tuyệt ta như thế, ta cũng đâu phải đau lòng chứ, hồi bé cứ hễ khi nào có chuyện không vui ta lại đi tìm bà ngoại, bây giờ bà ngoại ta đã mất, ta chỉ có thể tới Hương Sơn tìm bà nói chuyện, nói cho bà biết, cháu ngại bà bị người khác bắt nạt. Trong lúc sơ ý đao của ta đã bị rơi xuống sườn núi, chàng nói xem, ta không dễ gì được làm bồ đầu, hơn nữa thanh đao đó là thứ đầu tiên chàng tặng cho ta, ta sao có thể tùy tiện làm mất nó chứ, vậy nên ta mới vội đi tìm nó. Ai biết được mới đi được nửa đường thì chàng tới, ta nghe thấy tiếng gọi của chàng, ta biết được chàng đã hồi tâm chuyển ý, vội chạy lại lên trên, sợ chàng nhìn thấy, nhưng chân ta đang bị đau, không thể đi nhanh được, sau đó ta lại xuống núi, ai ngờ đồ ngốc nhà chàng lại bị ngã xuống núi như vậy chứ, phát hiện chàng vẫn còn thở, ta phải tìm đủ mọi cách để đưa chàng về, chàng nói xem chàng nặng như vậy, ta không công nổi chàng, đành ngồi đó gào khóc, sao đó ta bỗng thấy có cây mây, ta đã dùng nó để làm một chiếc giường cỏ, rồi kéo chàng về, ta vừa lạnh vừa đói vừa sợ chàng chết, cho nên không dám dừng lại lấy một bước để nghỉ ngơi. Ta chỉ có thể gắng sức kéo chàng ra đường lớn dưới chân núi, sau đó cũng thấy có người đi qua, sau đó ta cũng ngất đi và chẳng biết gì nữa...

- Phải đấy, Vương bồ đầu, lần này nếu không phải cô nương này cứu cậu, cứ cho là cậu có mười mạng cũng không qua nổi đâu, khi người tốt bụng đó đưa hai người tới đây, ta đã phát hiện ra cô nương đây lâu rồi mà chưa ăn uống gì, cho nên bị sốc, cho nên mới tạm thời bị ngất đi như vậy.

Vị đại phu ân cần nói.

- Còn bị ngất sao ?

Vương Hâm nói.

- Tình trạng của cậu khi ấy còn nghiêm trọng hơn cả cô nương này, may mà cậu mạng lớn đó...

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

75. Chương 75: Hoàn Cảnh Khó Khăn

- Đại phu, đa tạ ngài.

Vương Hâm cảm kích nói.

- Không có gì, nếu không phải Quách Tiểu Phong là tướng công của đồ đệ ta, ta cũng chẳng buồn cứu cậu đâu, cậu xem cậu đã khiến cô nương đây thành ra thế nào rồi?

Vị đại phu hài hước nói.

- Ah, lẽ nào ngài chính là vị tiên bối được mệnh danh là “Đoạt mệnh thần y” được nhắc tới trong cuốn ‘Quách Tiểu Phong phá án’, hay quá, không ngờ lại có cơ hội gặp tiên bối.

Vương Hâm kích động nói.

- Có cuốn sách đó sao? Vậy lần sau có thời gian cậu nhất định phải mang tới đây cho ta xem đó.

Vị đại phu cười ha ha nói.

- À, phải rồi, trong cuốn sách đó, lão anh hùng như tiên bối....

.....

Lúc này trên đảo Đào Hoa, Quách Tiểu Phong đang công Thượng Quan Văn Cẩm, Thượng Quan Văn Cẩm tuy vẫn nhớ đường ra, nhưng do đang sốt cao nên đã không còn tỉnh táo nữa, cậu ta cuối cùng có thể đưa mấy người Quách Tiểu Phong ra khỏi rừng hoa đào thần bí hay không?

Âu Dương Tiên một thân một mình đi phá hết hoa đào, tự mình tìm lối ra, nhưng hắn không ngờ rằng, cứ phá hết khóm đào này thì một khóm đào khác lại hiện ra trùng trùng chờ hắn, nhưng cho dù vậy, hắn vẫn quyết tâm phá sạch hết lớp này đến lớp nọ, dứt khoát phải phá cho hết những cây đào này, cách làm này cũng rất hiệu quả, lập tức hắn đã không còn trông thấy cây đào nào nữa, lúc này trước mắt hắn là một nơi trông như gò đồi. Bởi vì hắn nhìn thấy ở một nơi không xa có một sơn động. Âu Dương Tiên đã được tôn là một trong những cao thủ suy lý xuất chúng nhất thiên hạ, đương nhiên không phải kẻ ngốc, hắn biết rằng bản thân vẫn chưa tìm thấy căn phòng nhỏ của đảo Đào Hoa, song hiện giờ đã sắp hoạn nạn, nếu không quay về được căn phòng nhỏ đó, vậy thì tạm thời trú lại sơn động này một đêm vậy, dù gì đến tối là kết thúc, đến lúc đó chắc họ sẽ phái người đi tìm mình. Âu Dương Tiên nghĩ vậy.

- Rẽ trái, rẽ trái, rẽ trái...

Thượng Quan Văn Cẩm mơ màng chỉ đường.

- Văn Cẩm, có phải là đã nhớ sai không, chỉ toàn rẽ trái như này liệu có thể lại quay về chỗ cũ không?

Quách Tiểu Phong nghi ngờ hỏi. Nhưng Thượng Quan Văn Cẩm dường như không nghe thấy gì. Quách Tiểu Phong do dự một hồi, nếu đã tin tưởng cậu ấy thì không nên hoài nghi, vậy là Quách Tiểu Phong lại tiếp tục rẽ trái. Quả nhiên Thượng Quan Văn Cẩm không nhớ nhầm, sau khi mấy lần rẽ trái, đúng là đã thoát ra khỏi cái bố cục kỳ quái mà họ bị dẫn vào.

- Văn Cẩm, chúng ta đã thoát ra ngoài rồi, chúng ta đã ra ngoài rồi...

- Vẫn sớm chứ, tiếp theo chúng ta sẽ rẽ phải, rồi lại rẽ trái...

Thượng Quan Văn Cẩm nói rất khó khăn, xem ra không thể tiếp tục bao lâu nữa.

- Văn Cẩm, đợi chút, tôi sẽ đưa cậu ra ngoài.

Quách Tiểu Phong nói.

- Tướng công, tình trạng của Thượng Quan công tử hình như không tốt lắm, chắc không thể tiếp tục, chỉ bằng để thiếp châm mấy kim cho công tử, để đảm bảo tính mạng trước đã.

Bạch Nguyệt Quang nhìn sắc mặt của Thượng Quan Văn Cẩm là biết ngay cậu ta không thể chịu được một canh giờ nữa, nhiều nhất cũng chỉ một canh giờ. Đến lúc đó, cậu ta đã sống dở chết dở rồi thì nhất định thần kinh não bộ sẽ bị hủy hoại, cho nên trước mắt cần phải châm cứu cho cậu ta.

Quách Tiểu Phong nghe Bạch Nguyệt Quang nói vậy thì vội đặt Thượng Quan Văn Cẩm xuống.

- Tướng công, giúp thiếp cởi áo cho Thượng Quan công tử, thiếp sẽ châm cứu cho cậu ta.

- Nguyệt Quang đại tẩu, tẩu nhất định phải cứu tướng công tôi, nếu chàng có mệnh hệ gì ta cũng không biết phải làm sao nữa.

Phi Vũ nói xong thì khóc òa lên, rồi quỳ xuống cầu xin Bạch Nguyệt Quang.

- Thượng Quan phu nhân, đừng đừng đừng, cô đừng như vậy. Tôi sẽ cố gắng hết sức cứu Thượng Quan công tử, cô đứng dậy đi.

Nói xong Bạch Nguyệt Quang vội lấy từ trong túi ra loại kim chuyên dùng châm cứu. Chẳng mấy chốc, cả đầu và nửa thân trên của Thượng Quan Văn Cẩm đã bị châm hết cả thấy mười tám kim. Thượng Quan Văn Cẩm bỗng nhiên có phản ứng, sắc mặt cũng có sự thay đổi, một lúc sau thì lộ ra bộ mặt đau khổ, cuối cùng cũng trở về trạng thái bình thường. Xong Bạch Nguyệt Quang nhổ từng chiếc từng chiếc kim ra, huyết đạo của Thượng Quan Văn Cẩm có chảy ra không ít máu đen. Thượng Quan Văn Cẩm tạm thời đã hạ được sốt, nhưng biện pháp này chỉ là tạm thời, bởi lẽ, nếu cứ dùng cách này trong một thời gian dài, sẽ có tác dụng ngược và ảnh hưởng xấu tới hoạt động của não bộ thần kinh, có thể nói là lợi bất cập hại.

- Văn Cẩm, Văn Cẩm, cậu tỉnh lại rồi, cảm thấy thế nào?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Phải rồi, mau thoát ra ngoài thôi, mới có thể chữa trị lâu dài cho Thượng Quan công tử.

Bạch Nguyệt Quang không dám nói tác dụng phụ của việc châm cứu cho mọi người, cô sợ mọi người sẽ quá lo lắng.

- Được, mau đi thôi, mau thoát khỏi cái nơi quái quỷ này.

Quách Tiểu Phong lại công Thượng Quan Văn Cẩm.

- Rẽ phải, rẽ trái.... lại rẽ phải....

Âu Dương Tiên thấy màn đêm sắp buông xuống, vội đi vào trong sơn động, nếu họ phải người đi tìm, vậy quá tốt, nếu không ai đi tìm, vậy cứ trú tạm trong sơn động này một đêm, có mang theo lương khô trên người, cũng không đến nỗi phải chết đói. Âu Dương Tiên nghĩ thâm như vậy, rồi vội đi vào sơn động, bỏ hành lý xuống. Âu Dương Tiên cũng không phải kẻ ngốc, trên một cái đảo hoang âm u, lại không biết cái sơn động này thần bí tới mức nào, không có lửa, xem ra không thể an toàn mà qua đêm ở đây, cho nên trước tiên Âu Dương Tiên đi tìm củi đốt, lấy đá đánh lửa, vậy là đồng củi bùng bùng cháy.

Lúc này, Âu Dương Tiên lại không hề biết rằng, ở nơi sâu nhất của sơn động này, một đôi mắt âm u, sắc lạnh đang trừng trừng nhìn hẩn, từng giọt từng giọt nước miếng rơi xuống, từng bước từng bước tiến lại gần Âu Dương Tiên, nhưng hẩn vẫn đang thưởng thức hương vị thơm ngon của đồ ăn Tây vực, hết sức thanh thơi. Nháy mắt, quái vật kia đã ở ngay sau lưng Âu Dương Tiên. Âu Dương Tiên bỗng nhiên cảm thấy sống lưng có một trận đau điếng, theo bản năng, hẩn vội lặn người ra xa khoảng hai mét, sờ sau lưng, bỗng thấy có một chất dịch lỏng hỗn hợp đỏ đỏ xanh xanh. Quái vật này toàn thân không có lông, chỉ trông thấy lớp da màu trắng và màu xanh. Âu Dương Tiên thất kinh, nghĩ thâm, không may rồi, gặp phải quái vật rồi, không ngờ nó lại lợi hại như vậy.

Vậy Âu Dương Tiên có đúng là đã gặp phải một quái vật biến dị hay không? Âu Dương Tiên liệu có thoát khỏi sự tấn công của quái vật? Và hẩn sẽ có cách gì để đối phó với nó ?. Còn mấy người Quách Tiểu Phong và Thượng Quan Văn Cẩm có thể thuận lợi tới được căn phòng nhỏ của đảo Đào Hoa ? Vẫn còn nhưng khó khăn, thử thách nào đang đợi họ phía trước ?.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

76. Chương 76: Thú Mỏ Vịt

Mấy người Quách Tiểu Phong dưới sự chỉ dẫn của Thượng Quan Văn Cẩm nhanh chóng ra khỏi rừng hoa đào và đã đến căn phòng nhỏ của đảo Đào Hoa, Chu quản gia đã kính cẩn chờ đợi ở đó rất lâu rồi, ngoài Chu quản gia ra vẫn còn sáu nam nhân có vẻ rất kỳ dị. Một người đáng vẻ độ sộ, trên mình đầy những tơ lụa gấm vóc, có lẽ là Vạn Tài Phát, một người mang vẻ đạo cốt tiên sơn, vẻ mặt khá trầm tĩnh, chắc là đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Bình Phong, vẫn còn một người có tướng mạo hung dữ, gầy như que củi, và một người to béo chắc là những quản gia của đảo Đào Hoa, và một người cuối cùng có tuổi tác, tướng mạo, và y phục khá giống với Chu quản gia. Chắc cũng là một trong bốn quản gia. Nhưng lúc này Quách Tiểu Phong không còn tâm trạng để muốn biết ai là ai.

- Các vị, đã vất vả rồi, đã là người thuận lợi thoát khỏi rừng hoa đào đều thu được hai điểm.

Chu quản gia nói.

- Mau, mau cứu Thượng Quan Văn Cẩm, cậu ấy sắp không chịu nổi rồi.

Lý Thiên Tường nóng lòng nói.

Lúc này mọi người mới chú ý tới vẻ biến sắc trên khuôn mặt Thượng Quan Văn Cẩm. Người lo lắng nhất là Vạn Tài Phát, nếu đã đích thân tổ chức đại hội suy lý, mà ngay ngày đầu tiên đã có người chết, vậy sau này ông ta biết giấu mặt ở đâu. Vạn Tài Phát sốt ruột:

- Hoàng đảo chủ, mau, mau chuẩn bị chữa trị cho cậu ta.

- Vạn đại quan nhân, xin chờ gấp, thủ hạ của ta Trịnh quản gia tinh thông y thuật, Trịnh quản gia, mau mở phòng thuốc, phải cứu Thượng Quan công tử bằng mọi cách, biết chưa?

Hoàng đảo chủ quả không hổ là chủ đảo, có thể nói ông ta là người Thái Sơn có lỗ trước mặt thì vẫn cứ ung dung bình tĩnh.

- Hoàng đảo chủ, thê tử tôi tuy không tài, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng học qua hai năm y thuật, cũng tương đối hiểu rõ bệnh tình của Thượng Quan công tử, chỉ bằng để cô ấy cùng Trịnh quản gia chữa trị cho cậu ấy, như vậy nhất định hiệu quả sẽ tăng gấp đôi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Trịnh quản gia, người thấy sao?

Hoàng đảo chủ hỏi thăm ý kiến của Trịnh quản gia.

- Vị công tử này đã có ý tốt, vậy tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh, không biết danh tính của công tử này là...

Trịnh quản gia chính là người có dáng vẻ mập mạp, to béo.

- Không dám, không dám, tại hạ là Quách Tiểu Phong từ Kinh thành đến.

Quách Tiểu Phong lễ mạo trả lời.

- Đã như vậy, việc không thể chậm trễ, Quách phu nhân, tôi sẽ vào phòng thuốc lấy thuốc, cô cứ đỡ Thượng Quan Văn Cẩm vào phòng đợi ta.

- Được, không biết phòng của Trịnh quản gia ở....

- À, cô trông bốn căn phòng nhỏ ở đằng kia, phòng thứ ba chính là phòng của tôi.

Trịnh quản gia chỉ tay về phía bốn gian phòng nói.

- Nhưng ngài có biết Thượng Quan công tử mắc bệnh gì không?

Bạch Nguyệt Quang nghi hoặc hỏi. Trung y suy cho cùng là phải nhìn, nghe, hỏi, bắt mạch. Không những vậy Thượng Quan Văn Cẩm đã được Bạch Nguyệt Quang châm cứu, tình trạng bệnh ban đầu đã mất đi, nếu Trịnh quản gia này có thể nhìn ra bệnh của Thượng Quan Văn Cẩm, thì quả thật ông ta cũng ngang tài với sự phụ “Đoạt mệnh thân y” của Bạch Nguyệt Quang, thậm chí y thuật còn cao hơn cả “Đoạt mệnh

thần y". Bạch Nguyệt Quang nghĩ thầm, người này có thể nhìn ra Thượng Quan công tử mắc bệnh gì, ắt phải là người có tiếng tăm trong giang hồ, nhưng danh y trong thiên hạ mấy chục năm nay, họ Trịnh thì chỉ có thần y Trịnh Vô Tình. Nhưng nghe nói, Trịnh Vô Tình này rất vô tình, trừ phi một mạng đổi một mạng mới ra tay cứu giúp, cho nên người ta mới gọi ông ta là Trịnh Vô Tình, mà Trịnh quản gia có vẻ rất hiền từ phúc hậu, mà tuổi tác cũng phong phù hợp, nghe nói Trịnh Vô Tình trẻ hơn sư phụ của Bạch Nguyệt Quang "Đoạt mệnh thần y", nhưng cũng chỉ trẻ hơn một hai tuổi gì đó, Đoạt mệnh thần y năm nay đã bảy mươi ba tuổi, dù nói thế nào, Trịnh vô tình nếu còn sống tới bây giờ, nhất định tướng mạo sẽ rất già, còn Trịnh quản gia đang đứng trước mắt nhìn thế nào cũng chỉ khoảng ngoài năm mươi.

- Quách phu nhân, tôi thấy đầu của Thượng Quan công tử đã được châm cứu, nhất định là đã phát sốt, Quách phu nhân vì muốn bảo toàn não bộ thần kinh cho cậu ấy nên đã châm vài kim đúng không?

Trịnh quản gia thông thả nói.

- Phải, tiền bối, ngài suy đoán hoàn toàn chính xác, tiểu nữ cảm thấy rất khâm phục khâm phục.

Bạch Nguyệt Quang rất muốn biết Trịnh quản gia đang đứng trước mặt là cao nhân phương nào?

.....

Âu Dương Tiên trông thấy quái vật đó, cho dù đã được đi nhiều nơi và chứng kiến những điều kỳ quái, nhưng khi nhìn thấy quái vật này cũng ngẩn người một hồi. Hắn liền giơ một chân, vận khí, hy vọng có thể giết chết được quái vật này, uy lực của cái chân đó cũng không hề nhỏ, nên Âu Dương Tiên vô cùng tự tin, đá ngay vào đầu của quái vật đó, đầu nó lại không hề bị thương, trái lại chân của Âu Dương Tiên lại đau điếng vô cùng. Tuy nhiên đây vẫn chưa phải là điều tệ hại nhất, mà tệ hại nhất chính là con quái vật đó không những không bị thương, mà còn điên cuồng xông về phía Âu Dương Tiên, lúc này Âu Dương Tiên mới biết quái vật này không dễ đối phó, nếu liều mạng với nó không chừng mất mạng như chơi. Hắn vội vàng thu chân, Âu Dương Tiên linh động: không biết đá vào bụng nó thì thế nào, thông thường mà nói, bụng là bộ phận mềm nhất, nếu bị trúng chiêu, ít nhất tốc độ cũng bị chậm lại. Âu Dương Tiên ngấm ngấm giữ lực, nhìn quái vật đó động tác chậm chạp, xem ra chỉ là một con thú ngốc nghếch mà thôi, Âu Dương Tiên lập tức dừng lại, đột ngột chuyển người, quả nhiên quái vật đó đã bị trúng chiêu, Âu Dương Tiên thừa cơ dốc hết lực khí và chân khí, Âu Dương Tiên cười đắc ý, hôm nay lão tử đây phải lấy mạng mày. Lần công kích này của Âu Dương Tiên có thể nói là lợi hại hơn lần trước rất nhiều, nhưng hiệu quả như thế nào vẫn phải xem biểu hiện của quái vật kia. Âu Dương Tiên vừa tiếp xúc vào bụng của quái vật thì liền hối hận, bởi vì chân hắn không có chút cảm giác gì, bụng của quái vật giống như cao su vậy, tính đàn hồi rất cao. Không những vậy, một chất dịch màu trắng trực tiếp phun ra đầy mặt Âu Dương Tiên. Chất dịch này có độc hay không, Âu Dương Tiên cũng không biết. Thấy vậy Âu Dương Tiên quay mình bỏ chạy, quái vật đó cũng trở nên điên cuồng hơn, cũng tăng tốc đuổi theo, còn nhanh hơn cả Âu Dương Tiên, xem ra lần này chết chắc rồi, nó là quái vật gì vậy? Âu Dương Tiên cười khổ nghĩ.

Nó là quái vật gì ? Hồi rất hay, kỳ thực quái vật này không phải là loài vịt biển dị, vào thời cổ đại, có một loài sinh vật tên là Thú mỏ vịt, quái vật đuổi theo Âu Dương Tiên đó chính là thú mỏ vịt sống của thời kỳ cổ đại, thú mỏ vịt có đặc tính hung bạo, là động vật ăn thịt máu lạnh, thích nghi với môi trường lạnh, do hôm nay đảo Đào Hoa có tuyết rơi, cũng chính là lúc thú mỏ vịt hoạt bát nhất, Âu Dương Tiên đốt lửa trong sơn động, đã làm ảnh hưởng tới môi trường thích nghi của thú mỏ vịt. Hơn nữa, đúng lúc thú mỏ vịt đang đói, nên mới truy đuổi Âu Dương Tiên không tha, mục đích là muốn bắt Âu Dương Tiên làm bữa tối, nhưng da của thú mỏ vịt là màu đỏ, không phải màu xanh, nước miếng của nó cũng không có độc tính. Còn tại sao nó có thể sống trong môi trường nhiệt đới như ngày nay, đó là một câu đố.

- Cái gì, Âu Dương Tiên đã chặt đào trên đảo, vậy thì phiền phức to rồi.

Chu quản gia nhìn về phía Hoàng Bình Phong nói, ý là muốn hỏi ý kiến của ông ta.

- Thế này đi, Quách công tử, cậu có thể đi cùng tôi một chuyến không, tên ngốc đó, nếu hắn mà gặp thú mỏ vịt thì thần tiên cũng cứu không nổi.

Hoàng Bình Phong lo lắng nói.

- Đảo chủ, ý ngài là hắn có thể đã tới sơn động đó sao?

Chu quản gia lộ vẻ sợ hãi. Từ nét mặt của bọn họ, Quách Tiểu Phong cũng ngầm hiểu được rằng, đối thủ của mình đã gặp phiền phức lớn rồi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

77. Chương 77: Hoàng Bình Phong

Đã đến nước này, Âu Dương Tiên cũng lực bất tòng tâm, nhưng chất dịch lỏng của quái vật này hình như không có độc tính, không thì Âu Dương Tiên đâu có thể tiến như bay đến bây giờ. Có điều quái vật này rõ ràng là nhanh hơn Âu Dương Tiên rất nhiều, lúc này Âu Dương Tiên đã chạy ra khỏi sơn động từ lâu và đã cách sơn động đó khá xa, hần cứ rẽ liên tục, khiến quái vật này phải rất lâu mới phản ứng lại được, bởi vậy tuy tốc độ không kém Âu Dương Tiên nhưng rốt cuộc vẫn rất khó khăn để bám sát. Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này thì chỉ không lâu sau, khi thể lực cạn kiệt không chừng sẽ làm bữa tối cho quái vật này cũng nên.

Lúc này, sau khi đã chuẩn bị một vài thứ gì đó rất kỳ quái, Hoàng Bình Phong cùng Quách Tiểu Phong đi tìm Âu Dương Tiên. Hoàng Bình Phong này toàn thân toát ra vẻ thâm sâu khó hiểu, khiến người khác không thể biết được ông ta đang nghĩ gì, Hoàng Bình Phong đã chuẩn bị rất nhiều dây thép, và cả vật bảo vệ tay bằng sắt, như một bộ lá chắn bảo vệ cơ thể. Ngoài ra còn chuẩn bị cả một ít thuốc viên, không biết là để dùng vào việc gì. Sau khi chuẩn bị chu toàn hết tất cả, Hoàng Bình Phong và Quách Tiểu Phong bắt đầu xuất phát.

- Quách công tử, nếu Âu Dương Tiên đúng là đã bị thú mỏ vịt tấn công, tất cả đều phải nghe theo sự chỉ lệnh của tôi, bằng không chúng ta chẳng khác nào đi nộp mạng vô ích đó. Cậu không biết thú mỏ vịt đó lợi hại tới mức nào đâu, nói tóm lại là từ giờ phút này đều phải nghe theo tôi, rõ chưa?

Hoàng Bình Phong thay đổi sắc mặt nghiêm túc nói. Quách Tiểu Phong trong lòng thầm bái phục, bản thân mình sử dụng khinh công trong tuyệt cùng đã không dễ dàng, vậy mà Hoàng Bình Phong này lại không hề đỏ mặt, không cần sử dụng nội lực, xem ra võ công nhất định là hơn hẳn mình.

- Được, chẳng may gặp phải thú mỏ vịt, Quách Tiểu Phong sẽ toàn tâm toàn lực phối hợp hành động với Hoàng đảo chủ.

Bọn họ đã tới nút đường hình chữ thập mà lúc đầu Chu quản gia đã mất tích, Quách Tiểu Phong dừng lại.

- Hoàng đảo chủ, chính là chỗ này, Âu Dương Phong đã phá hoa đào để tìm lối ra từ chỗ này.

- Người này, lần này phiền phức rồi, các người vẫn cho rằng ta không cho phép phá những cây đào này là vì ta tiếc những cây đào nhỏ bé này sao? Thật ra là ta lo các người đi không phương hướng, cuối cùng lại đi vào trong sơn động của thú mỏ vịt. Thú mỏ vịt này là thượng cổ thần thú, không phải ai cũng có thể động tới nó đâu, ngay từ đầu tôi đã nói với Vạn đại quan nhân rằng Âu Dương Tiên là người Tây vực, không thích hợp tới Trung Nguyên của chúng ta, nhưng Vạn đại quan nhân lại không nghe, vậy nên ngay ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện động trời thế này.

Hoàng Bình Phong giải thích. Mà Âu Dương Tiên này phá những cây đào này một cách hết sức thô bạo, khó có thể bao biện giúp hắn.

- Quách công tử, xem ra điều tôi lo lắng đã thành sự thật rồi, thật không dám giấu, nếu hần cứ đi theo con đường nhỏ này thì quả thật sẽ đi tới sơn động của thú mỏ vịt, vào thời khắc then chốt này nhất định phải lo bảo toàn mạng sống của bản thân, biết chưa? Dựa vào thực lực của chúng ta chưa chắc đã đối phó nổi với thú mỏ vịt, không được đối đầu với nó đến cùng, phải tùy cơ ứng biến. Bây giờ cậu hãy trang bị những thứ bảo vệ này vào tay đi.

- Được, Hoàng đảo chủ, tôi nhớ rồi.

Lúc này, Âu Dương Tiên đã chết kề cận cổ, quái vật đó vẫn đang bám sát ngay sau hần, bởi vì ngã rẽ quá nhiều, nên Âu Dương Tiên bắt đầu cảm thấy chóng mặt, tốc độ cũng chậm lại, quái vật đó lộ ra điệu cười ghê rợn, thấy Âu Dương Tiên đã đuối sức, giống như một con mèo đang trông thấy một con chuột đang hoảng loạn chạy loạn xạ, giờ Âu Dương Tiên đã như mồi của thú mỏ vịt, nó lập tức trồm lên hất Âu Dương

Tiên ngã xuống đất, Âu Dương Tiên thầm chửi rủa một tiếng, hần thầm nghĩ, Âu Dương Tiên ta một đời anh hùng, không ngờ hôm nay phải kết liễu cuộc đời vì con quái vật này. Toàn thân hần giờ đây đau điếng vô cùng, thú mỏ vịt này quả rất hung dữ, nó há miệng lớn để ngoạm đầu Âu Dương Tiên. Nhưng nhanh như chớp, Hoàng Bình Phong và Quách Tiểu Phong đã kịp thời chạy đến, thấy Âu Dương Tiên đang trong tình thế nguy cấp, Hoàng Bình Phong vội lấy ra thanh kiếm trong tay áo đâm thẳng vào họng quái vật, có thể nói đó là điểm chí mạng của nó. Hoàng Bình Phong liếc mắt ra hiệu cho Quách Tiểu Phong, hiểu ý, Quách Tiểu Phong xông lên, đá mười mấy cước vào chính họng quái vật, quả nhiên bị chịu sự phản kích quá mạnh, nó bèn thả Âu Dương Tiên rồi xông về phía Quách Tiểu Phong. Hoàng Bình Phong tận dụng cơ hội, vội lao tới ứng cứu Âu Dương Tiên đang trong bộ dạng người không ra người quỷ không ra quỷ, tuy vậy vết thương cũng chưa đến nỗi chí mạng, còn quái vật kia sau khi bị Quách Tiểu Phong đá liên tiếp mười mấy cước đã chịu trọng thương, thú mỏ vịt này là thần thú thời thượng cổ, chưa khi nào chịu phải sự đả kích như vậy, nó liền gờ hai chi đập đập trước ngực, mắt đỏ ngầu nhìn Quách Tiểu Phong. Kinh công của Quách Tiểu Phong cũng thuộc hạng cao thủ, thân thủ cũng rất linh hoạt. Lúc này, Hoàng Bình Phong rút ra một chiếc dây thép.

- Quách huynh, nhận lấy.

Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Hoàng Bình Phong yêu cầu hần phải trang bị đồ bảo vệ tay, hóa ra là khi cầm roi thép, tay sẽ chịu áp lực rất lớn. Vậy tại sao Hoàng Bình Phong phải cầm roi thép mà không phải những loại roi bình thường? Thật ra rất đơn giản, quái vật này rất hung dữ, lực phản kháng cũng rất mạnh, chỉ có dây thép mới có thể tạm thời khắc chế nó. Quách Tiểu Phong nhận lấy dây thép, hai người di chuyển với tốc độ cực nhanh để bao vây thú mỏ vịt. Thú mỏ vịt phản ứng hơi chậm, lúc phản ứng lại thì cổ nó đã bị quấn mấy vòng dây thép rồi, nó gầm rú điên loạn, lộ ra thần sắc đau đớn cực độ.

- Quách công tử, thú mỏ vịt này tuy rất hung dữ, nhưng dù gì nó cũng chỉ là một sinh vật mà thôi. Tốt nhất là đưa nó trở lại sơn động.

Lúc này thú mỏ vịt đã yên lặng, Quách Tiểu Phong cũng nhẹ nhõm thở phào một tiếng.

Nhưng Hoàng Bình Phong vẫn mặt mày nhăn nhó, xem ra mọi việc vẫn chưa kết thúc. Quả nhiên không lâu sau một âm thanh nào đó vọng ra từ tứ phía, tiếng động này khiến người ta cảm thấy rất bất an, hình như có chuyện không lành nào đó sắp xảy ra. Quách Tiểu Phong thầm nghĩ.

Quách Tiểu Phong **Phá Án**Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

78. Chương 78: Khúc Bích Hải Triều Thanh

Thú mỏ vịt bị Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong hợp sức khắc chế, cứ ngỡ mọi chuyện như vậy là kết thúc, nhưng từ tứ phía lại truyền lại một âm thanh nguy hiểm, khiến hai người không thể không đề cao cảnh giác.

- Hoàng đảo chủ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy, âm thanh đó là sao?

Quách Tiểu Phong nghi hoặc hỏi.

- Không ngờ lại khó đối phó với thú mỏ vịt như vậy, Quách công tử, ta thấy hôm nay rất có thể là ngày tận thế của chúng ta rồi, vừa rồi trước khi thú mỏ vịt bị chúng ta khắc chế, không phải là nó đã gầm rú thăm thiết sao? Theo tôi, đó chính là tín hiệu cầu cứu của thú mỏ vịt, cũng giống như con người chúng ta vậy, thú mỏ vịt phát ra âm thanh đó để làm tín hiệu cầu cứu của đồng loại, nghe âm thanh truyền tới đó, có vẻ như là của rắn hoặc là của rết.

Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong đứng quay lưng vào nhau, cảnh giác cao độ quan sát xung quanh.

- Rắn ? Cũng không có gì đáng sợ lắm, chỉ bằng bây giờ chúng ta xông ra hoặc chạy thoát.

Quách Tiểu Phong nói.

- Vạn phần không nên, thứ nhất, nếu bây giờ mà xông ra, cho dù võ công của cậu có lợi hại thế nào cũng chỉ có thể đi vào con đường chết mà thôi. Thứ hai, mục đích hành động lần này của chúng ta không phải chỉ để thoát khỏi đây, vẫn còn Âu Dương Tiên đang sống dở chết dở nữa, giờ mà xông vào chẳng phải lão Thọ muốn uống thạch tím hay sao. Hơn nữa, thú mỏ vịt này vẫn chưa được đưa về sơn động, nếu cứ để nó ở đây, vậy sau khi nó tỉnh lại, đảo Đào Hoa này chỉ e sẽ gặp tai họa, cho nên phương án khả thi nhất bây giờ là chúng ta sẽ đem thú mỏ vịt này trở về sơn động, hi vọng đám rắn đó không phát hiện ra chúng ta, như vậy may ra mới còn cơ may sống sót.

Hoàng Bình Phong sau khi tính toán kỹ lưỡng, cuối cùng cũng đề xuất ra phương án thoát thân này.

- Hoàng đảo chủ, đã như vậy, việc không thể chậm trễ, chúng ta mau tới sơn động thôi.

Thực ra lúc ban đầu, Quách Tiểu Phong cũng không tin tưởng lắm những gì mà Hoàng Bình Phong nói, nhưng, bây giờ hẳn hoàn toàn tin, bởi vì cái âm thanh nguy hiểm đang từ tứ phía truyền lại mỗi lúc một rõ ràng như ngay bên tai vậy, Quách Tiểu Phong cảm thấy trong rừng đào của đảo này có một thứ gì đó đang di chuyển với tốc độ cực nhanh.

- Cậu còn ngần ngại ra đó làm gì, còn không mau tới sơn động, công Âu Dương Tiên đi, có phải cậu không muốn sống nữa phải không hả?

- Vâng. Thưa Hoàng đảo chủ

Quách Tiểu Phong lập tức đặt Âu Dương Tiên lên vai, chạy như bay tới sơn động.

- Quách công tử, khi nào đám rắn đó tới đây, vạn nhất gì cũng không được gây tiếng động, tuyệt đối không được gây ra bất kỳ âm thanh nào. Thị lực của loài rắn rất kém, nhưng thính giác thì tuyệt đối nhạy bén, cho nên chỉ cần chúng ta không phát ra tiếng động gì thì chúng cũng khó lòng phát hiện ra chúng ta, cơ hội sống sót của chúng ta vẫn rất lớn.

- Vâng, tôi hiểu rồi.

Lúc này, ngoài sơn động, đám rắn cũng đã tới. Ngay cả Quách Tiểu Phong cũng hết sức sửng sốt, bởi xưa nay hẳn chưa bao giờ trông thấy loài rắn nào to như vậy, dài khoảng mười mấy trượng, con bé nhất cũng khoảng năm, sáu trượng, hơn nữa, số lượng lại rất lớn, lớn đến mức mà chỉ trong thời gian một nén hương mà ngoài sơn động đã tụ tập được trên vạn con, không chỉ như vậy, từ tứ phương tám hướng vẫn đang bò ra không ngừng. Quách Tiểu Phong xuất chút nữa đã kinh ngạc kêu lên, Hoàng Bình Phong thì đang chăm chú quan sát lũ rắn từ xa, Quách Tiểu Phong thấy vậy cũng im hơi lặng tiếng, vạn phần không thể phát ra tiếng động, không thì xem ra xương cốt cũng chẳng còn. Bên ngoài, lũ rắn đang bò loạn xạ khắp nơi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Bỗng lúc này, Quách Tiểu Phong phát hiện ngay trên đầu hẳn có một con rắn đang bò quanh, Hoàng Bình Phong biết tình hình đang trở nên xấu đi, bởi vì loài rắn ngoại trừ rất miễn cảm với âm thanh ra, thì cũng rất nhạy cảm với nguồn nhiệt. Chuyện đã tới nước này, đành phải mạo hiểm thôi. Hoàng Bình Phong tiện tay nhặt lên một hòn đá ở bên cạnh, ra sức ném ra cách đó tầm khoảng bốn năm mươi mét. Hòn đá đó lúc rơi xuống đất, lại phát ra tiếng động, lũ rắn lập tức quay đầu về hướng âm thanh phát ra đó, con rắn trên đầu Quách Tiểu Phong cũng tạm thời bò đi. Sau một hồi, khi lũ rắn đã tìm kiếm và chuẩn bị rời đi, thì bỗng có một con rắn trắng trông rất dị thường, nó rất nhỏ, chỉ bằng một chiếc gậy mà thôi, dài khoảng hơn hai mươi centi, tuy rất nhỏ nhưng lại dẫn đầu lũ rắn đó. Quách Tiểu Phong liếc mắt nhìn Hoàng Bình Phong, ý là muốn Hoàng Bình Phong chú ý tới con bạch xà đó. Lúc này, lũ rắn đã bò đi gần hết, nhưng Âu Dương Tiên đang nằm dưới đất lại một lần nữa làm hỏng việc, ai biết được con bạch xà bé tí đó có vẻ như đã phát hiện ra cái gì đó, nó dừng lại khiến cả lũ rắn cũng dừng lại theo, sau đó Quách Tiểu Phong đã chứng kiến một cảnh mà cả đời này khó quên, đám rắn đã bò đi bỗng nhiên lại quay trở lại như nước tràn. Quách Tiểu Phong như chết đứng, hận không thể giết ngay Âu Dương Tiên ngay trong lúc này.

- Quách công tử, con rắn đó tuy rất bé nhưng lại chính là rắn chúa, hôm nay nếu bị lũ rắn đó phát hiện, chúng ta chỉ có thể xông lên may ra mới có cơ may sống sót.

Quách Tiểu Phong cười khổ, ngay cả đến Hoàng đảo chủ mà cũng còn e dè như vậy thì Quách Tiểu Phong mình coi như gặp xui xẻo rồi, hết cách, mau xông ra ngoài thôi. Nghĩ vậy, Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong cùng xông về phía lũ rắn.

Lúc này Bạch Nguyệt Quang không hề hay biết tướng công mình đang gặp nguy hiểm. Cô đang cùng Trịnh quản gia trị bệnh cho Thượng Quan Văn Cẩm. Trịnh quản gia lấy ra một ít thảo dược, đắp vào chỗ đã được châm cứu trên người Thượng Quan Văn Cẩm. Bạch Nguyệt Quang theo “Đoạt mệnh thần y” học nghề bao nhiêu năm nay, về thảo dược mà nói, cô cũng đã tiếp xúc với không ít loại, nhưng thứ cỏ mà Trịnh quản gia đang cầm trong tay, cô chưa từng trông thấy bao giờ.

- Trịnh quản gia, không biết thứ ngài đang cầm trên tay là loại thảo dược gì, từ trước tới nay tôi chưa từng trông thấy.

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Xin hỏi Quách phu nhân, , cô rốt cuộc là ai? Tại sao lại viết cách châm cứu giúp bảo vệ hệ thần kinh mà rất ít người biết đến này. Theo như tại hạ biết, trong giang hồ, người biết phương pháp này không thể quá ba người.

Trịnh quản gia cảnh giác hỏi.

- Vậy sao? Hóa ra phương pháp này lại thuộc hàng cao siêu như vậy, tôi cũng chỉ là học hỏi từ sư phụ thôi, sao vậy?

- Sư phụ cô, lẽ nào sư phụ cô là “Đoạt mệnh thần y”- Thẩm Thiên Nam?

- Tiền bối, sao ngài lại biết quý tính của sư phụ tôi? Ngài là...

Bạch Nguyệt Quang tin rằng Trịnh quản gia tuyệt đối không phải là người bình thường.

- Haha, thật không ngờ lại có ngày gặp đồ đệ của đối thủ mình trên cô đảo này, tại hạ đi không thay tên, ngồi không đổi họ, tại hạ họ Trịnh, tên Dục.

Trịnh quản gia vui vẻ nói.

- Trịnh Dục, Trịnh Dục, cái tên này, hình như tôi đã nghe ở đâu rồi thì phải, lẽ nào ngài chính là Trịnh tiền bối- Trịnh Vô Tình đã biến mất khỏi giang hồ hai mươi năm trước? Đúng là ngài sao? Nhưng...

Bạch Nguyệt Quang vô cùng kích động, không ngờ Trịnh Vô Tình danh tiếng ngang ngửa với “Đoạt mệnh thần y” lại làm quản gia trên đảo này. Xem ra đảo Đào Hoa này thật sự không đơn giản.

- Bây giờ không phải là lúc nói đến những chuyện đó, phải chữa trị ngay cho Thượng Quan công tử mới là điều quan trọng, đây là cỏ Hàn Băng, rất có hiệu quả trong việc hạ sốt, cô mau đi sắc thuốc để Thượng Quan công tử uống.

Nói xong, Trịnh quản gia liền châm một kim lên đỉnh đầu Thượng Quan Văn Cẩm.

.....

Quách Tiểu Phong xông lên, lấy thanh Sát Thiên kiếm giết chết một lúc mấy con rắn lớn, tuy loại rắn này rất lớn, nhưng có vẻ cũng không lợi hại cho lắm, nhưng vì số lượng quá nhiều, nên Quách Tiểu Phong vẫn không thể sơ xuất, một con rắn liền cuộn vòng vào lưng hắn, dần dần cuộn hết cả nửa thân dưới, thấy Hoàng Bình Phong cũng gặp tình cảnh không khác hẳn là mấy, Quách Tiểu Phong bị con rắn đó quấn rất chặt, cảm thấy rất khó chịu, tiếp đó là bốn con rắn khác quấn vào hai tay và hai chân hắn. Lúc này, Quách Tiểu Phong tuyệt vọng không thể phản kháng, “ Cha, con sắp đi gặp cha đây”, dần dần hắn thấy khó thở, một phút, hai phút, ý thức của Quách Tiểu Phong bắt đầu mơ hồ. “Cha, cha không được đi, Tiểu Hùng không cho cha đi”, trong đầu Quách Tiểu Phong hiện ra khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Hùng. Sau đó, hắn nghe thấy một tiếng nhạc rất tuyệt diệu, tiếng nhạc đó làm dậy lên sức phản kháng cứ như nước biển trào, không ngờ ngay trong lúc cái chết cận kề lại có thể nghe được khúc nhạc thần tiên này.

Bỗng nhiên, Quách Tiểu Phong cảm thấy con rắn đang quấn lấy tay hắn dần buông ra, tiếp đến là con rắn ở tay kia và ở hai chân, Quách Tiểu Phong cảm thấy nhẹ nhõm hẳn lên, không hiểu sao đám rắn đó cũng từ từ bò đi hết. Quách Tiểu Phong nhìn Hoàng Bình Phong, thấy mặt ông ta đầy nước mắt đang hướng về phía ngọn núi phía xa, tiếng nhạc kỳ diệu đó vẫn réo rắt không ngừng.

- Cha, cha ra đây nhìn mặt con đi, cha đã bỏ đi hai mươi năm nay rồi, cha có biết con ngày đêm mong nhớ cha biết nhường nào không? Cha có biết rất nhiều đêm con đã nằm mơ và nghe thấy khúc Bích Hải Triều Thanh của cha không? Cha...

Hoàng Bình Phong hét lớn.

- Bình Phong, con trai ta, thấy con không lớn trưởng thành, kẻ làm cha như ta đây cũng cảm thấy được an lòng, hahaha...

Một giọng nói thần bí truyền ra từ ngọn núi.

- Cha, cha...

Hoàng Bình Phong đã gào thét mấy lần nhưng không thấy người đó trả lời lại...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

79. Chương 79: Kết Thúc Ngày Thứ Nhất

Sau khi lũ rắn bò đi hết, Hoàng lão đảo chủ cũng biến mất, tâm tình Hoàng Bình Phong cũng khó tránh khỏi một sự xúc động nghẹn ngào đang dâng trào. Rất lâu sau, Hoàng Bình Phong mới quay mình nhìn Quách Tiểu Phong nói.

- Tốt rồi, mau đi xem Âu Dương Tiên thế nào, không biết có bị thương nặng không.

- Vâng, chắc là không có gì nghiêm trọng đâu.

Nói đoạn, Quách Tiểu Phong quay vào sơn động tìm Âu Dương Tiên, bây giờ nhìn kỹ, trên mặt Âu Dương Tiên đầy những vết trầy xước của thú mỏ vịt, xem ra bị thương cũng không nhẹ, nếu đoán không sai thì mắt hắn đã bị mù rồi.

Quách Tiểu Phong công Âu Dương Tiên trên vai, vẫn may là còn giữ được tính mạng, nhưng sau này có lẽ là không thể ra ngoài gặp mọi người, nếu không sẽ dọa người ta chết khiếp. Nghĩ tới việc vì một kẻ nông cuồng tự đắc như hắn mà mình xuyết mất mạng, Quách Tiểu Phong hận không thể ném hắn xuống đất ngay lúc này để hắn làm "bạn" với thú mỏ vịt luôn cho rồi. Nhưng Quách Tiểu Phong cũng thay đổi suy nghĩ ngay tức khắc, suy cho cùng cũng không phải lỗi của hắn, cũng không nên trách hắn. Quách Tiểu Phong đi lại gần Hoàng đảo chủ:

- Hoàng lão đảo chủ đúng là vẫn còn sống sao?

- Phải, cha ta vẫn sống, ngày đó khi ta tiếp quản ông ấy làm đảo chủ đảo Đào Hoa, ông ấy nói ta đã trưởng thành rồi, một hòn đảo không thể có hai chủ, cho nên từ hôm đó trở đi ông ấy đã đột ngột biến mất, ngày hôm đó đã cách đây hai mươi năm rồi, hai mươi năm nay, ta chưa từng gặp lại ông ấy, nhưng cứ mỗi khi ta gặp nguy hiểm thì ông ấy lại xuất hiện kịp thời. Trong tâm tưởng tôi, ông ấy như biển lớn có tầm nhìn xa trông rộng, thật không ngờ khúc Bích Hải Triều Thanh này lại có thể xua đuổi được lũ rắn. Quách công tử, chúng ta quay về thôi, Âu Dương Tiên cần phải cứu chữa kịp thời. Hoàng Bình Phong xem ra mới chỉ ngoài ba mươi, cũng không nhiều tuổi hơn Quách Tiểu Phong là mấy, nhưng có vẻ đã trải qua rất nhiều chuyện.

Bạch Nguyệt Quang bưng một bát thuốc cỏ Hàn Băng mới sắc vào phòng Trịnh quản gia.

- Sư bá, thuốc đã sắc xong rồi đây, có thể cho cậu ấy uống được chưa ?

- Được, có lẽ uống xong bát thuốc này cậu ấy sẽ hoàn toàn hạ sốt.

Trịnh quản gia nói.

- Cô nương tên gì nhỉ ?

- Tiểu nữ tên Bạch Nguyệt Quang, sư bá, ngài đã ngoài bảy mươi, sao lại...

Bạch Nguyệt Quang không kìm nổi sự tò mò.

- Sao lại vẫn trẻ như thế này có phải không, và tại sao ta lại đến được đảo Đào Hoa, mà Trịnh Vô Tình nổi tiếng vô tình sao có thể trở thành Trịnh quản gia của ngày hôm nay phải không?

Trịnh quản gia tiếp lời, Bạch Nguyệt Quang chỉ biết gật đầu nhìn Trịnh quản gia.

- Cô nương Nguyệt Quang à, mời ngồi xuống đây, chuyện này rất dài, rồi ta sẽ từ từ kể cho cô nương nghe.

Trịnh quản gia nhìn Bạch Nguyệt Quang một cái, ra vẻ suy tư nói:

- Hai mươi năm trước, lúc mà ta vẫn được người trong giang hồ gọi là Trịnh Vô Tình, bởi vì khi đó tuy y thuật của ta cũng thuộc hàng cao siêu, nhưng ta luôn tâm niệm rằng, một người nếu bị trọng thương thì chắc chắn là đã gây ra chuyện xấu gì đó, cho nên nếu muốn ta chữa trị cho thì người đó phải lấy một người khác thế mạng thay. Cho nên người trong giang hồ mới cho rằng ta là kẻ vô tình, và cái tên Trịnh Vô Tình cũng theo ta từ ngày đó. Cũng vì lẽ đó mà ta đã đắc tội với rất nhiều người, mãi cho đến một ngày, có một tài chủ đưa đến chỗ ta một cô gái đang bị trọng thương và muốn ta chữa trị cho cô gái đó, nhưng ta vẫn kiên quyết phải một mạng đổi một mạng thì mới đáp ứng. Không còn cách nào khác, vị tài chủ đó đã tự sát để tôi cứu tính mạng của cô gái. Cô gái đó sau khi được điều trị và biết được chuyện tài chủ đã hy sinh bản thân để cứu mình, cũng đã tự sát theo. Mà vị tài chủ này quyền cao thế lớn, chuyện tài chủ mất đã khiến gia nhân hết sức phẫn nộ, họ đã ngầm thuê sát thủ đệ nhất thiên hạ để truy sát ta.

- Có phải tài chủ mà ngài đang nói tới là Trần Lục Bì ?

- Phải, chính là Trần Lục Bì, vì vậy ta mới phải trốn chạy khỏi Trung Nguyên, ta trôi nổi trên biển trong nhiều ngày, sau đó mới tới đảo Đào Hoa và đã gặp Hoàng đảo chủ bây giờ, sau khi biết quý tính ta là Trịnh Vô Tình, Hoàng đảo chủ chỉ biết nói y thuật của ta rất cao, khi đó ta cũng đang bị trọng thương tính mạng cũng khó bảo toàn, nhưng Hoàng đảo chủ vẫn tận tình chăm sóc ta, cho ta dùng rất nhiều những vị thuốc quý. Càng ngày ta càng nhận ra Hoàng đảo chủ là một người rất rộng lượng, cả đời này chỉ có hai người khiến ta khâm phục, một là sư phụ cô nương “Đoạt mệnh thần y”- Thẩm Thiên Nam, người thứ hai là Hoàng đảo chủ Hoàng Bình Phong. Sau đó có một hôm, Hoàng đảo chủ đến bên cạnh và hỏi ta tại sao ta phải một mạng đổi một mạng mới chịu cứu chữa cho người khác, khi đó tôi cũng coi Hoàng đảo chủ là bạn tốt nên cũng không giấu diếm. Ai biết được, sau khi nghe xong ông ấy chỉ vào mặt ta mà nói: Trịnh Vô Tình, ta nghe nói người vô tình, không ngờ người đúng là vô tình thật. người ta chịu trọng thương lại không kịp thời cứu chữa, mà còn phải xem xem họ đã từng làm gì, vậy chẳng phải người cũng đang giết người hay sao. Tôi nghe được những lời này cũng như bưng tỉnh ngộ, Hoàng đảo chủ nói rất phải, mục đích của tôi không phải là giết người tốt, mà là giết kẻ xấu, tục ngữ có câu “Thầy thuốc như mẹ hiền”, vậy mà tôi đã vô tình giết hại bao nhiêu người tốt, rõ ràng là không bằng cảm thú. Khi đó ta hối hận vô cùng, chỉ muốn chết quách cho xong, nhưng Hoàng đảo chủ đã khuyên ngăn và có ý muốn giữ ta lại đảo Đào Hoa này. Thế là sau đó ta đã ẩn cư ở đây. Còn tại sao trông tôi vẫn còn trẻ, cái này tôi cũng không rõ nữa, song theo như cách nói của Hoàng đảo chủ, là vì có liên quan đến việc ta tu luyện bí kíp tịnh tâm.

- Khụ khụ khụ...

Câu chuyện bỗng nhiên bị gián đoạn bởi tiếng ho của Thượng Quan Văn Cẩm. Bạch Nguyệt Quang vội đứng lên đi lại xem xét bệnh tình, thấy sắc mặt của Thượng Quan Văn Cẩm đã hồng hào nhuận sắc, xem ra đã hoàn toàn hết sốt.

- Sư bá, bây giờ có thể rút kim châm trên đầu cậu ta ra chưa? Tiểu nữ sợ nếu không rút kịp thời chỉ e đại não của cậu ấy sẽ không thể chịu đựng nổi.

- Được, nhưng phải theo dõi trong vòng một canh giờ, nếu không có vấn đề gì ta sẽ lại châm cứu tiếp cho cậu ta.

- Vâng, vậy tiểu nữ rút kim ra ngay đây.

- Trịnh quản gia, mau ra đây, Âu Dương Tiên đang bị trọng thương.

Giọng nói của Hoàng đảo chủ từ bên ngoài truyền vào, nghe có vẻ rất gấp gáp. Trịnh quản gia không dám chần chừ, vội ra ngoài ngay, chỉ trông thấy Quách Tiểu Phong đang cõng Âu Dương Tiên trên lưng một cách nặng nhọc. Thấy Âu Dương Tiên mặt mày biến dạng, Trịnh quản gia mặt mày nhăn nhó, đỡ Âu Dương

Tiên vào phòng thuốc. Đặt Âu Dương Tiên lên giường, lúc này trạng thái tinh thần của hắn cực kỳ xấu, không biết đang lẩm nhẩm nói cái gì nữa. Một lúc sau, Trịnh quản gia lấy ra một con dao rồi hơ trên lửa.

- Có phải hắn bị nước dãi của thú mỏ vịt rơi vào da không?

Trịnh quản gia hỏi Hoàng đảo chủ.

- Phải, lẽ nào độc tính nước dãi của thú mỏ vịt lại không giống như của những loài khác?

- Đúng vậy, đó là bởi vì nước dãi của thú mỏ vịt không thể bốc hơi.

Trịnh quản gia vừa hơ con dao trên lửa vừa giải thích cho Hoàng đảo chủ.

- Không thể bốc hơi, ý ngài là...

Quách Tiểu Phong hiểu kỳ hỏi.

- Không chỉ như vậy, ngay đến y phục của cậu cũng dính nước dãi của thú mỏ vịt đó, cậu tự kiểm tra phía sau lưng mình là sẽ biết.

- Á, sau lưng tôi?

- Mau cởi y phục ra đi.

Kết thúc ngày thứ nhất không mấy tốt đẹp, ngày mai sẽ có bố cục gì đang chờ bọn họ và Quách Tiểu Phong có thể ứng phó được không đây?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

80. Chương 80: Thách Thức Mới

Với bộ dạng này của Âu Dương Tiên, nhất định là không thể tiếp tục tham gia đại hội suy lý lần này, tạm thời phải ở lại đảo Đào Hoa để điều trị vết thương. Trải qua một ngày vất vả, Quách Tiểu Phong giờ đang mệt mỏi vô cùng, sau đó Chu quản gia dẫn Quách Tiểu Phong đến phòng nghỉ, Bạch Nguyệt Quang đã ở đó từ lâu, căn phòng này tuy nhỏ nhưng lại được bày biện rất công phu, khiến người ta có cảm giác như được quay về nhà mình vậy.

- Chàng đã đi đâu vậy? Sao tối thế này mới về, y phục của chàng đâu?

Bạch Nguyệt Quang trông thấy bộ dạng mệt mỏi của Quách Tiểu Phong thì quan tâm hỏi. Quách Tiểu Phong gượng cười lắc lắc đầu, đem hết sự tình kể cho Bạch Nguyệt Quang, nghe xong Bạch Nguyệt Quang thấy chuyện này còn ly kỳ và đáng sợ hơn chuyện của Trịnh Vô Tình mà cô vừa được biết. Hai người họ vô cùng mệt mỏi, hàn huyên một hồi thì chìm sâu vào giấc ngủ. Đêm khuya thanh tịnh, hoa tuyết lặng lẽ rơi...

Sáng sớm ngày thứ hai, thức dậy sớm nhất phải kể đến Thượng Quan Văn Cẩm. Tối qua cậu ta sốt cao, ngủ từ rất sớm nên hôm nay đã dậy từ lúc tờ mờ sáng, người cũng cảm thấy nhẹ nhõm sáng khoái hơn hẳn, cậu ta trông thấy Trịnh quản gia đang ngồi ngủ say bên cạnh giường mình, sắc mặt vô cùng mệt mỏi, vội lấy một chiếc áo khoác ngoài đắp cho Trịnh quản gia. Thượng Quan Văn Cẩm xuống giường, đi ra ngoài cửa, bên ngoài là cảnh tuyết rơi trắng xóa, man mác, thê lương. Thượng Quan Văn Cẩm biết lúc này mọi người vẫn chưa thức giấc, vội khoác lên người một áo khoác bông dày rồi đi dạo trên đảo. Đảo Đào Hoa này quả là mang lại cho người ta một phong vị riêng, rõ ràng là như tiên cảnh chốn nhân gian, đi được một đoạn, Thượng Quan Văn Cẩm trông thấy một dãy nhà, bên trên còn đề mấy chữ. Phía trên cửa của một phòng còn có tên mình, Thượng Quan Văn Cẩm hết sức tò mò, bèn đi vào bên trong căn phòng có đề tên mình. Bên trong có phòng bếp, phòng ngủ, lúc này cậu ta mới biết đêm qua mấy người Phi Vũ đã nghỉ ngơi ở đây.

Quách Tiểu Phong ngủ say như chết, không biết ngủ được bao lâu thì bị Bạch Nguyệt Quang đánh thức.

- Tướng công, dậy đi, tướng công...

Bạch Nguyệt Quang lay đầu Quách Tiểu Phong, Quách Tiểu Phong xoay người.

- Ủ...

Quách Tiểu Phong đáp lại một tiếng rồi lại ngủ tiếp, Bạch Nguyệt Quang thấy vậy, cười một tiếng:

- Tướng công, Triệu đại nhân tới rồi, ông ấy nói có chuyện gấp muốn nói với chàng.

Quách Tiểu Phong nghe thấy vội bật dậy lao ra khỏi giường.

- Cái gì, cái gì, Triệu đại nhân đến à, sao nàng không đánh thức ta dậy, thật là, nàng còn ngồi ngẩn ra đó làm gì, mau lấy y phục cho ta, nhanh lên, không kịp bây giờ.

Bạch Nguyệt Quang bật cười đắc ý, cô thích nhất là được trông thấy bộ dạng cuống lên như vậy của Quách Tiểu Phong. Thấy Nguyệt Quang vẫn ung dung ngồi đó, lúc này hẳn mới sực nhớ ra là vẫn đang ở trên đảo Đào Hoa, thì ra mình bị cô ấy lừa.

- Được lắm, ngay đến tướng công mà mà nàng cũng giỡn được, nàng càng ngày càng to gan rồi đấy...

Quách Tiểu Phong kéo Bạch Nguyệt Quang vào lòng, Bạch Nguyệt Quang vội chỉ tay về phía giường ngủ của Tiểu Hùng, Quách Tiểu Phong mới nhớ ra con trai bảo bối đang nằm ở đó. Nhìn sang giường của Tiểu Hùng nhưng chỉ thấy giường trống.

- Nguyệt Quang, Tiểu Hùng đâu?

- Tiểu Hùng được Mạnh Kiều và Thiên Lễ dẫn ra ngoài ngắm cảnh tuyết rơi rồi, chàng nói xem có người cha nào như chàng không, con trai đi đâu cũng không biết.

- Tiểu Hùng không có ở đây, vậy chúng ta lại...

- Lại cái đầu chàng ấy, mau dậy đi, Ngô quán gia đã gọi chàng cách đây nửa canh giờ rồi đó, chuẩn bị cho cuộc khảo nghiệm ngày hôm nay, mau dậy ăn sáng thôi, không thì không kịp mất.

- Ủ, xin tuân lệnh nương tử của ta.

Thay xong y phục, đẩy cửa ra ngoài, bên ngoài giờ đã một màu trắng xóa.

- Oa, Nguyệt Quang, nơi này đẹp thật đấy.

- Quách công tử, xin chào, tôi là Ngô quán gia.

Quách Tiểu Phong bỗng nghe thấy một giọng nói ở gần đó vọng lại.

.....

- Thiên Lễ, mau lên nào, thật là hết chỗ nói, một nam tử hán như huynh mà cũng không theo kịp một tiểu cô nương như muội đây.

Mạnh Kiều trèo lên đỉnh núi, nói với Quách Thiên Lễ vẫn đang vất vả đi lên. Nghe Mạnh Kiều nói vậy, cậu ta chỉ biết gượng cười rồi thầm nghĩ: “Muội không phải bé Tiểu Hùng, đương nhiên là nhanh hơn ta rồi...”, nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn nói:

- Muội đợi chút, ta lên ngay đây.

Tiểu Hùng tròn xoe đôi mắt.

- Thúc thúc, thúc thúc, xem kìa, dì Mạnh Kiều trèo cao quá, Tiểu Hùng cũng muốn lên, Tiểu Hùng cũng muốn lên trên đó...

Thiên Hùng quả thật cũng rất muốn bay luôn lên trên đó, sớm biết thế này đã không mang theo nhóc con này đi, nghĩ vậy, nhưng giờ cũng hết cách, đành phải cắn răng mà trèo tiếp, mãi một hồi lâu mới trèo lên được đỉnh núi.

- Thiên Lễ, huynh mau nhìn xem, nhìn bên kia kìa, không...không, bên này, bên này, ôi, đẹp quá, huynh xem huynh kìa, mới trèo có một chút thôi mà đã thở hổn hển như vậy rồi, thật là...

Quách Thiên Lễ cảm thấy rất lạ, rõ ràng là mình nào có thở hổn hển gì, sao Mạnh Kiều lại nói vậy nhỉ, Quách Thiên Lễ cũng đã nghe thấy âm thanh đó, nó mỗi lúc một rõ ràng hơn.

- Mạnh Kiều, ta cảm thấy chuyện này có gì đó rất lạ.
- Nói vậy à, có gì bất thường chứ, theo muội ngoại trừ tiếng thở của huynh thì chẳng có gì lạ cả.

Mạnh Kiều đang mải mê ngắm phong cảnh, buột miệng nói vậy.

- Nhưng ta đâu có thở gấp như vậy
- Huynh không thở nghĩa là sao, huynh nói gì vậy?

Mạnh Kiều như sực tỉnh ngộ.

- Đó đó đó...âm thanh đó là gì vậy? Ah....

Mạnh Kiều hét lên.

- Thiên Lễ, huynh mau nhìn này.

Mạnh Kiều chỉ tay về phía bụi cỏ gần đó.

- Cái gì ?

Quách Thiên Lễ tò mò nhìn vào đám cỏ, hình như có thứ gì đó đang di chuyển, có vẻ như cực kỳ nguy hiểm. Nhìn về con đường nhỏ lên núi thì trông thấy một con bạch xà đang bò về phía họ, hóa ra âm thanh đó là từ đó phát ra, Quách Thiên Lễ thở phào nhẹ nhõm.

- Mạnh Kiều, đừng sợ, âm thanh đó là của con rắn đó, không cần phải căng thẳng như vậy.

Quách Thiên Lễ ôm lấy Mạnh Kiều và Tiểu Hùng trấn an.

Lúc đầu âm thanh đó rất nhẹ, nhưng sau đó mỗi lúc một vang dội, lúc này ngay đến kẻ ngốc cũng không thể tin tiếng động đó chỉ do một con rắn gây ra. Lúc này, bầu không khí như ngưng trệ, sự cân bằng chỉ là tạm thời, cũng giống như sự yên tĩnh trước khi trời có mưa bão, mang lại cho người ta một cảm giác sợ hãi và bất an. Bỗng nhiên, từ bụi cỏ hiện ra một con rắn dài khoảng năm sáu mét, một con, hai con... Quách Thiên Lễ vội rút thanh kiếm mang theo bên người, nháy mắt, hai con rắn đó đã phơi thân dưới lưỡi kiếm của Quách Thiên Lễ, cậu ta đặc ý, lộ ra sự uy phong của bản thân.

- Thiên Lễ, nhiều rắn thế này chúng ta phải làm sao bây giờ?

Mạnh Kiều sợ hãi kêu lên, chẳng mấy chốc tứ phía bò lại hơn chục con, bọn chúng như đang trừng mắt nhìn mấy người Quách Thiên Lễ.

- Thiên Lễ cẩn thận.

Thiên Lễ cảm thấy bất an vô cùng, con rắn chúa quả rất lợi hại, nhưng đường kiếm của Thiên Lễ cũng rất dứt khoát, con rắn chúa bị thương, nó mau chóng bò vào trong bụi cỏ rồi biến mất.

Nhưng một cơn đau kịch liệt bất giác nhói lên trong đầu, Quách Thiên Lễ cảm thấy trời đất điên đảo rồi ngã xuống.

- Thiên Lễ, Thiên Lễ...huynh sao vậy?

Mạnh Kiều vội chạy lại đỡ cậu ta, còn Tiểu Hùng thì khóc thét lên. Thiên Lễ nhìn Tiểu Hùng:

- Tiểu Hùng ngoan, tam thúc không sao cả.

Nói vậy nhưng thực ra Quách Thiên Lễ đã sức cùng lực kiệt, có vẻ như con bạch xà đó có mang kịch độc. Thiên Lễ nhìn sang Mạnh Kiều.

- Mạnh Kiều, xin lỗi, xin lỗi nhé, thật ra ta...từ rất lâu, từ rất lâu rồi...ta đã thích muội. Xin lỗi...

Quách Thiên Lễ yếu ớt nói.

- Thiên Lễ, huynh không cần phải nói, không cần phải nói, muội biết, trước giờ muội vẫn biết mà. Huynh đừng cử động, để muội đi tìm chị Nguyệt Quang cứu huynh, muội đi ngay đây, huynh phải đợi muội quay về đây, không được cử động...

Nói xong Mạnh Kiều quay đầu chuẩn bị rời đi. Quách Thiên Lễ dùng chút sức lực cuối cùng nắm lấy cánh tay Mạnh Kiều...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

81. Chương 81: Kỳ Vận

Quách Tiểu Phong đang chuẩn bị cùng Ngô quản gia đi nhận khảo nghiệm của bố cục ngày hôm nay, ai biết được Bạch Nguyệt Quang lao ra ngoài, muốn cùng đi với Quách Tiểu Phong.

- Nếu Quách phu nhân muốn đi, vậy cứ để phu nhân đi cùng đi.

- Đa tạ Ngô quản gia.

Quách Tiểu Phong trừng mắt nhìn Bạch Nguyệt Quang một cái, vì thực ra hắn sợ Nguyệt Quang đi cùng lại gặp phải chuyện không hay nào đó. Ngô quản gia đã nói vậy thì cũng không còn cách nào khác. Đến nơi mọi người đã tập trung đông đủ. Lý Thiên Tường, Thượng Quan Văn Cẩm, Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang.

- Nàng xem nàng kia, phu nhân của người ta có tới đây đâu, nàng nhiều chuyện quá.

Quách Tiểu Phong khẽ nói với Bạch Nguyệt Quang.

- Thiếp chẳng phải là không yên tâm chàng hay sao? Thật là, người ta có lòng tốt mà vẫn bị chàng trách.

Bạch Nguyệt Quang lấp bắp nói. Quách Tiểu Phong gượng cười lắc lắc đầu, đúng là hết cách. Vậy là một đoàn năm người, cùng đi về phía đông.

- Ngô quản gia, chúng ta đang đi đâu vậy?

Lý Thiên Tường tò mò hỏi.

- Lý công tử chắc không biết, tuy Hoàng đảo chủ của chúng tôi là đảo chủ đảo Đào Hoa, nhưng cũng giống như một quốc gia, không thể tránh khỏi không có kẻ phản nghịch, đảo Đào Hoa cũng vậy, trên đảo Đào Hoa của chúng tôi, có một đại tặc không đầu, đại tặc không đầu này lúc bình thường đều giả trò trộm cướp để sinh tồn, nó rất giỏi trong việc sử dụng các cơ quan. Đảo Đào Hoa của chúng tôi vốn có năm quản gia, nhưng tiếc là Lý quản gia đã bị đại tặc giết chết, bị cơ quan của nó chặt mất đầu, hết sức thê thảm. Nhiệm vụ ngày hôm nay của chúng ta là hợp lực bắt đại tặc không đầu này, điểm của bố cục này sẽ được tính ba điểm, có nghĩa là nếu thành công, không có ai bị thương hay thiệt mạng, mỗi người sẽ được ba điểm, mọi người đã rõ chưa?

Đi được một đoạn, Ngô quản gia bỗng dừng lại.

- Ngô quản gia, sao vậy?

Quách Tiểu Phong tò mò hỏi.

- Mọi người chú ý, phía trước có một cây cầu, tên là cầu Nam Hồng, đi qua cây cầu đó là tới địa giới của đại tặc không đầu, mọi người nhất định phải thận trọng hơn, nếu trúng phải cơ quan của nó thì sẽ bị mất đầu đó, cho nên đã cẩn thận lại càng phải cẩn thận hơn.

- Cầu Nam Hồng...

Thượng Quan Văn Cẩm lẩm nhẩm trong miệng, sau đó lộ ra thần sắc sợ hãi.

- Văn Cẩm, có gì khác thường sao? Cầu Nam Hồng, cái tên này có vấn đề gì à?

- Tiểu Phong, huynh biết không, “cầu Nam Hồng” (nan hong), đọc lên rất giống với ba chữ đó trong tiếng địa phương ở Triệt Giang.

Thượng Quan Văn Cẩm như phát hiện ra điều gì đó.

- Ba chữ nào?

- Cầu Nại Hà (nai he)

Thượng Quan Văn Cẩm sắc mặt u ám nói

- Ah...

Bạch Nguyệt Quang bỗng dừng cảm thấy sau lưng có một cơn gió lạnh thổi qua, không kìm nổi sự thẳng thốt.

- Được rồi, chỉ là trùng hợp thôi.

Lý Thiên Tường vội trấn an.

- Phải đó, phải đó, trên đời này nào có ma quỷ hay cầu Nại Hà gì, chỉ là trò dọa trẻ con thôi, chúng ta đi tiếp nào.

Nói xong Quách Tiểu Phong bước nhanh về phía cầu Nam Hồng. Thượng Quan Văn Cẩm e dè nhìn Lý Thiên Tường, Ngô quân gia, chỉ thấy bọn họ cũng đang theo gót Quách Tiểu Phong để sang cầu. Thượng Quan Văn Cẩm cũng đành miễn cưỡng đi cùng.

Trong lúc Quách Tiểu Phong đang hùng hổ đi qua “cầu Nại Hà”, thì đệ đệ hần, Quách Thiên Lễ, mạng sống đang bị đe dọa. Mạnh Kiều vội xuống núi tìm Bạch Nguyệt Quang, lại bị Quách Thiên Lễ cản lại.

- Mạnh Kiều, khỏi cần, khỏi cần. Muội nghe ta nói đây, ta cũng không biết sẽ cầm cự được đến lúc nào, hơn nữa, đây là loài rắn độc, Nguyệt Quang tẩu cũng chưa chắc đã nghĩ ra cách cứu ta. Ta muốn muội ở lại đây nói chuyện với ta có được không?

- Thiên Lễ, đừng lo, huynh sẽ không sao đâu, nhất định sẽ không sao, muội nhất định sẽ đưa huynh xuống núi.

Mạnh Kiều òa khóc.

- Tiểu Hùng ngoan, cháu mau chạy vào sơn động đằng kia đi, mau lên, để dì đưa thúc thúc xuống núi nhé.

Mạnh Kiều lau nước mắt nói với Tiểu Hùng.

- Dì ơi, có nhiều rắn lắm, Tiểu Hùng rất sợ.

- Tiểu Hùng, lại đây nào, nói cho dì biết, Tiểu Hùng có phải là Nam tử hán không.

Tiểu Hùng do dự một hồi, sau đó đồng ý nói:

- Dì, Tiểu Hùng là Nam tử hán, Tiểu Hùng sẽ nghe lời dì, Tiểu Hùng sẽ nhắm mắt rồi đi tới sơn động đó.

Tiểu Hùng thật thà trả lời. Mạnh Kiều xoa đầu nó:

- Tiểu Hùng ngoan quá, đúng là một Nam tử hán. Nào, Tiểu Hùng, chúng ta cùng chạy nhé, xem ai chạy nhanh hơn ai.

Mạnh Kiều véo mũi Tiểu Hùng rồi đặt Thiên Lễ trên vai.

- Một, hai, ba, chạy.

Nói xong Mạnh Kiều và Tiểu Hùng chạy về phía sơn động, lũ rắn thấy vậy cũng không dám kinh động. Hình như sơn động đó bị thứ gì đó nguyên rửa vậy. Tiểu Hùng chạy tới cửa sơn động thì lại khóc òa lên. Mạnh Kiều thấy Tiểu Hùng như vậy cũng không khỏi đau lòng, nó còn nhỏ như vậy mà phải chạy qua đám rắn quả không dễ dàng.

- Tiểu Hùng, là một Nam tử hán thì không được khóc. Tiểu Hùng à, con thấy cha con có phải là Nam tử hán không?

- Có, mẹ thường nói cha con là một Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

Tiểu Hùng kiêu ngạo nói.

- Vậy Tiểu Hùng đã bao giờ trông thấy cha khóc chưa?

Tiểu Hùng suy nghĩ một lúc, mãi một lúc sau mới nói:

- Dì Mạnh Kiều à, Tiểu Hùng hiểu rồi, Tiểu Hùng phải làm một Nam tử hán giống cha, vậy nên Tiểu Hùng sẽ không khóc.

- Ủ, Tiểu Hùng ngoan, thế mới đúng là một Nam tử hán chứ.

Mạnh Kiều thấy tình trạng của Quách Thiên Lễ đang xấu đi, sắc mặt xanh xao, môi đỏ như máu, có vẻ như trúng độc rất nặng.

- Thiên Lễ, huynh sao rồi, đừng dọa muội nhé.

- Mạnh...Mạnh Kiều, pháo tín hiệu này muội cầm lấy đi, cơ thể ta thế nào ta rõ hơn ai hết, ta không cầm cự được bao lâu nữa đâu...

Xem ra Quách Thiên Lễ đã gặp phải kiếp nạn khó tránh.

- Không, không được nói vậy, sẽ có cách mà, nhất định sẽ có cách, chúng ta nhất định có thể xuống núi, đừng lo..

Hai hàng nước mắt của Mạnh Kiều lại tuôn rơi, thật ra cô cũng chỉ là an ủi Quách Thiên Lễ vậy thôi, lũ rắn đó không biết lúc nào mới bỏ đi, và cũng không biết phải ở trong sơn động này bao lâu, đừng nói là Quách Thiên Lễ, mà ngay cả Mạnh Kiều và Tiểu Hùng giờ cũng không biết có thể thuận lợi thoát thân hay không.

- Không, ta phải nói, muội nghe ta, cầm lấy pháo tín hiệu này, ném nó ra, Nhị ca ta trông thấy nhất định sẽ đến cứu muội và Tiểu Hùng, nhất định, nhất định phải đảm bảo an toàn cho Tiểu Hùng, không thì ta chết cũng không nhắm mắt. Còn nữa, muội nhất định phải tìm một nam nhân tốt, được vậy ta chết rồi cũng như được an ủi.

- Thiên Lễ, Thiên Lễ, huynh sao thế, Thiên Lễ...

.....

- Kẻ nào đang quấy rối lão phu đó, to gan thật.

Một giọng nói ồm ồm từ trong sơn động truyền ra, sau đó hiện ra một người khoảng sáu mươi tuổi, tóc bạc nhưng da dẻ lại rất hồng hào. Mạnh Kiều hoàn toàn không chú ý tới sự xuất hiện của người đó, tiếp tục khóc lóc, người đó vừa trông thấy sắc mặt của Quách Thiên Lễ, vội đi lại chăm cứu, nhanh chóng châm mười kim vào ngực cậu ta.

- Tiểu cô nương, vị công tử này có phải đã bị một con bạch xà cắn không?

Người đó ân cần hỏi.

- Phải, tiền bối, ngài xem có thể cứu được huynh ấy không?

- Chưa biết được, còn phải xem cậu ta trúng độc có nặng không, ta sẽ cố gắng hết sức. Nhưng...

Lão tiền bối còn chưa nói xong Mạnh Kiều đã quỵ xuống dưới đất.

- Tiền bối, cầu xin ngài hãy cứu lấy huynh ấy, chỉ cần cứu được huynh ấy, tiền bối muốn tôi làm gì cũng được.

- Được , tục ngữ đã có câu: “ Cứu một mạng người còn hơn xây tòa tháp bảy tầng”, trông vị công tử này cũng không giống người xấu.

- Đa tạ tiền bối.

Tiểu Hùng ngẩng đầu nhìn lão tiền bối nói.

- Haha...anh bạn nhỏ này thật đáng yêu. Yên tâm, ta nhất định sẽ cứu cậu ta.

Vị lão trưởng bối này dùng “Suy cung quá huyết” để điều trị cho Quách Thiên Lễ. Lý luận của phương pháp chữa trị này là phải dựa vào : Huyết, khí, thủy, ba yếu tố chính hợp nên cơ thể con người. Huyết sinh

khí, khí điều huyết, khí thể vô hình, lúc trị bệnh phải tuân theo quan hệ giữa huyết, thủy và khí. Một hồi sau, lão tiên bối lộ vẻ mệt mỏi vô cùng, trông như già thêm mấy tuổi.

- Tiên bối, ngài không sao chứ.

Lão tiên bối xua tay.

- Không sao, ta chưa chết được đâu.

- Vậy Thiên Lễ thì sao, huynh ấy không sao chứ?

- Vẫn may anh bạn này chỉ trúng độc nhẹ, không thì Đại la thần tiên cũng không thể cứu chữa, mấy người sao lại gặp phải con rắn chúa đó vậy?

- Tiểu nữ cũng không biết, Thiên Lễ chỉ giết mấy con rắn đó thôi, rồi con bạch xà đó đã cắn huynh ấy.

- Ài, lũ rắn đó đúng là không nên động tới, giờ ta phải nghỉ ngơi một chút.

- Tiên bối, không biết ngài là thần thánh phương nào, sau này ta nhất định phải báo đền đại ơn đại đức của ngài.

- Chút chuyện nhỏ kể có đáng gì, cô nương chỉ cần biết ta họ Hoàng là được rồi.

Mạnh Kiều cũng không nhiều lời, đến bên cạnh đỡ Quách Thiên Lễ, lúc này sắc mặt cậu ta đã hồng hào lên trông thấy.

- Bên ngoài đám rắn đã đi hết rồi, các người mau đi khỏi đây đi.

- Cảm ơn tiên bối, tiểu nữ xin cáo từ.

Mạnh Kiều thầm nghĩ, không biết là cao nhân phương nào.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

82. Chương 82: Người Chết Trên Cầu Nại Hà

Mạnh Kiều đi lại đỡ Quách Thiên Lễ, tự nhiên cảm thấy trong lòng có một sự ngọt ngào nào đó rất khó tả, rốt cuộc, mình đã đợi ngày này từ rất lâu rồi. Tuy phải đối mặt với rất nhiều chông gai thử thách, Thiên Lễ cũng xuất nữa mất mạng, nhưng ít nhất bây giờ cũng tạm thời qua được nguy hiểm, chuyện vừa mới xảy ra mà cứ ngỡ như đang nằm mơ vậy. Đi được khoảng một canh giờ, cuối cùng cũng đã về phòng. Mạnh Kiều liền đem chuyện kỳ vận gặp được một cao nhân trên núi kể cho Hoàng đảo chủ nghe.

- Cái gì, cô nương nói là có một tiên bối họ Hoàng đã dùng “Suy cung quá huyết” để cứu Quách công tử sao?

Hoàng đảo chủ hỏi gấp.

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Mạnh Kiều tò mò hỏi. Tuy chỉ tiếp xúc với Hoàng đảo chủ trong thời gian ngắn vẫn có một ngày, nhưng Mạnh Kiều cũng đủ để nhận thấy Hoàng đảo chủ là một người trầm tĩnh và nhiều tâm tư.

- Mạnh cô nương, cô nương không biết chứ, có lẽ...cô đã gặp cha ta rồi đấy.

- Cái gì ! Cha ngài sao, chúng tôi đã gặp cha ngài?

Mạnh Kiều hết sức sửng sốt.

- Phải, cô nương vừa nói cha tôi đã dùng “Suy cung quá huyết” để cứu Quách công tử đúng không?

Hoàng Bình Phong tiếp tục hỏi.

- Vâng, cái gọi là “Suy cung quá huyết” đó là gì vậy?

- Con rắn chúa đó có chất kịch độc, nếu trúng phải độc tính của nó thì linh đơn thần dược nào cũng không thể cứu nổi, trừ phi có người nào đó tình nguyện dùng thuật “Suy cung quá huyết” để cứu chữa cho người bị trúng độc. Người trúng độc sẽ khôi phục lại thể trạng, nhưng người sử dụng “Suy cung quá huyết” kia sẽ hấp thụ độc tính, cho nên sẽ bị trúng độc mà chết...

Hoàng Bình Phong đau lòng nói.

- Á...

Mạnh Kiều kinh ngạc kêu lên, chẳng trách lúc cứu Thiên Lễ, Hoàng tiền bối lại do dự và sau khi chữa trị cho Thiên Lễ, ông ấy lại mệt mỏi như vậy, chẳng trách ông ấy lại giục mình mau đi khỏi. Thật ra lão tiền bối ấy sợ mình phát hiện ra tiền bối ấy đã bị trúng độc nặng.

- Mạnh Kiều cô nương, sơn động đó ở đâu, mau dẫn tôi tới đó, tôi muốn nhìn mặt cha tôi lần cuối.

- Được, được, được, Hoàng đảo chủ, xin chờ vội, tôi lập tức dẫn ngài đi ngay đây.

Nói xong, Mạnh Kiều cùng Hoàng Bình Phong đi tới sơn động đó.

.....

Lúc này, mấy người Quách Tiểu Phong đã đang đi trên cây cầu Nam Hồng, Quách Tiểu Phong thấy phía bên kia cầu có loài thực vật nào đó trông rất lạ mắt, bèn muốn đi lại ngắt chơi.

- Đừng, Quách công tử, không được làm tổn hại bất cứ một cành cây ngọn cỏ nào của trên Đảo Hoa, cậu chưa rõ sao?

Ngô quản gia sắc mặt dữ dằn nói. Quách Tiểu Phong vội rút tay lại.

- Ngô quản gia, ngại quá, tôi không cố ý đâu, xin lỗi.

- Quách công tử à, tôi không cho phép cậu động chạm vào cỏ cây trên đảo Đào Hoa là có lý do cả đó, có thể cậu không biết, rất nhiều thực vật sống trên đảo Đào Hoa này có độc, cứ tùy tiện chạm vào nó không chừng lại không giữ nổi mạng ấy chứ.

- Ô, đây chẳng phải là sen móng ngựa sao, tại sao trời lạnh như này mà sen móng ngựa vẫn sinh sôi được nhỉ.

- Tướng công, loài sen móng ngựa này có độc đó, không nên tùy tiện động chạm vào nó đâu.

Bạch Nguyệt Quang giải thích.

- Ô, thật vậy à.

Quách Tiểu Phong sờ đầu, về ngượng ngùng.

- Không sao, chúng ta đi tiếp thôi.

Ngô quản gia nói.

Cầu Nam Hồng này quả rất dài, không dưới ba trăm mét. Lúc đi tới giữa cầu, bỗng nhiên xuất hiện một chiếc hộp được chế tác tinh xảo. Bên ngoài còn vẽ một cái đầu người, trên cái đầu đó có một cái dấu gạch chéo, có thể đây là “Kiệt tác” của đại tặc không đầu. Mấy người Quách Tiểu Phong do dự, rõ ràng đại tặc không đầu này đang khiêu chiến với ba cao thủ suy lý và quyền uy của Hoàng đảo chủ, nếu mấy người Quách Tiểu Phong giả bộ như không trông thấy cái hộp đó và bước qua nó, như thế có nghĩa là bọn họ không dám tiếp nhận sự khiêu chiến, mà nếu mở chiếc hộp đó ra, trong khi đại tặc không đầu lại rất giỏi trong việc sử dụng cơ quan của nó, thật không biết trong cái hộp đó có nguy hiểm gì đang chờ bọn họ. Nếu đại tặc đó đơn thương độc mã gây chiến, dựa vào võ công của Quách Tiểu Phong thì cũng không có gì phải quá sợ hãi, nhưng chiếc hộp nhỏ này vẫn khiến ba cao thủ suy lý mặt mày nhăn nhó, họ đang phân vân không biết nên xử trí ra sao. Phải rất lâu sau, Quách Tiểu Phong mới lên tiếng.

- Mặc kệ đi, Nam tử hán đại trượng phu, chiếc hộp nhỏ này có là gì, cứ mở ra xem thế nào.

Nói xong, Quách Tiểu Phong đi lại nhặt chiếc hộp lên, chuẩn bị mở ra, nhưng lại do dự một lúc.

- Hình như không có gì cả.

Quách Tiểu Phong ngờ vực nói.

- Cứ từ từ mở nó ra, cẩn thận một chút vẫn là hơn.

Ngô quân gia thận trọng nói.

Lúc đầu thì không có gì, nhưng sau đó lại bay ra một phi đao, phi đao này cũng nhanh thật, nó liệng qua làm đứt một đoạn tóc của Quách Tiểu Phong, khiến hắn được một phen hoảng hồn, nếu không phải Ngô quân gia kịp thời đẩy hắn ra thì chỉ e hắn đã đi châu Diêm Vương rồi.

- Đợi đã, Ngô quân gia, chẳng phải ngài đã đẩy tôi ra sao? Sao vậy nhỉ?

Đợi Quách Tiểu Phong hoàn hồn, thì thân và đầu Ngô quân gia sớm đã hai nơi rồi, chỉ trông thấy máu ở cổ Ngô quân gia phun cao tới hai ba mét. Vì mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đầu của Ngô quân gia hình như vẫn chưa tin vào sự thực này, nên dù đã lìa khỏi cổ nhưng mắt vẫn trợn trừng, lộ vẻ kinh hãi và khiếp đảm vô cùng. Có lẽ vị quân gia này không ngờ rằng hôm nay lại chính là ngày tận thế của mình. Quách Tiểu Phong vội chạy lại, muốn xem xem Ngô quân gia thế nào, nhưng hắn biết giờ Đại la thần tiên có xuất hiện cũng không thể cứu nổi Ngô quân gia. Không ngờ đại tặc không đầu này lại ra tay ác độc và tàn nhẫn như thế, hai bên vẫn chưa khai chiến, vậy mà nó đã giở trò trước rồi. Quách Tiểu Phong giật mình sờ đầu, nếu không phải là Ngô quân gia, thì có lẽ người nằm đây bây giờ lại chính là mình rồi.

- Ngô quân gia, đều do tôi, do tôi quá kích động, xin lỗi, thật sự xin lỗi. Tôi xin thề, tôi nhất định sẽ bắt được đại tặc không đầu đó để báo thù cho ngài, không thì Quách Tiểu Phong này thề không làm người ...

Quách Tiểu Phong đau lòng nói.

- Đây là cái gì, Quách huynh, Văn Cẩm, hai người mau qua đây xem này, đây là gì?

Lý Thiên Tường tò mò kêu lên. Thấy vậy Quách Tiểu Phong vội chạy lại thì thấy trong chiếc hộp đó rơi ra một tờ giấy, Lý Thiên Tường nhặt lên, đọc to: “Quách Tiểu Phong, Lý Thiên Tường, Âu Dương Tiên, Thượng Quan Văn Cẩm, tứ đại cao thủ suy lý, xin chào, tại hạ đã thất kính rồi, hôm nay có phúc phận được các vị đến đây thăm hỏi, tại hạ đã chuẩn bị một món quà nhỏ coi như là lễ ra mắt, hy vọng bốn vị vui vẻ nhận cho, haha.... Vô đầu kính thượng

Đọc xong, Lý Thiên Tường phát tiết vứt tờ giấy đó xuống đất.

- Làm gì có cái lý đó, rõ ràng là không coi chúng ta ra gì, Quách huynh, chi bằng bây giờ chúng ta xông vào cho nó một bài học.

Lý Thiên Tường phẫn nộ nói.

- Cái này không hay lắm, thủ đoạn của đại tặc không đầu này thâm hiểm như vậy, tục ngữ nói, Đại trượng phu phải biết lúc nào khuất phục và lúc nào giương oai, theo tôi trước mắt chúng ta nên tạm thời quay về thì hơn. Phải bàn lấy kế sách lâu dài để đối phó với đại tặc mới là thượng sách.

Thượng Quan Văn Cẩm nói.

- Nói bừa, lẽ nào chúng ta lại để nó coi thường như vậy sao, đúng là kẻ thất phu tầm thường.

Lý Thiên Tường trách móc.

- Huynh nói cái gì, chính vì không muốn bị coi là kẻ thất phu, nên tôi mới đưa ra kế sách tạm thời đó.

- Cậu chính là một kẻ thất phu, có bản lĩnh thì qua đây đấu với tôi đi

- Đấu thì đấu, ai sợ ai chứ.

Thượng Quan Văn Cẩm thừa hiểu không thể đánh lại Lý Thiên Tường, nhưng do quá tức giận nên cũng rất muốn động thủ.

- Được rồi, hai người nổi điên như vậy đã đủ chưa, hai người cãi nhau như vậy chẳng phải là đã trúng kế của đại tặc không đầu hay sao? Thiên Tường, tôi thấy Văn Cẩm nói phải đó, càng những lúc thế này chúng ta càng phải bình tĩnh. Đại tặc không đầu này nham hiểm như vậy, nhất định là nó vẫn còn hậu chiêu, nếu

chúng ta cứ tùy tiện xông vào, chẳng phải là đã trúng quỷ kế của nó sao, hơn nữa để thi thể của Ngô quản gia ở đây cũng không hay lắm, chỉ bằng chúng ta cứ rút lui trước đã, sau đó ngồi bàn tính cho kỹ càng để đưa ra kế sách đối phó với đại tặc, huynh thấy thế nào?

Lý Thiên Tường quả thật cũng chưa nghĩ ra cách gì để đối phó với đại tặc, phải một lúc sau mới ậm ừ:

- Nhưng Tiểu Phong, lẽ nào chúng ta cứ để yên như vậy? Lẽ nào huynh nuốt trôi được cơn hận này.
- Có gì mà không thể chứ, ở đời thắng bại là chuyện thường tình mà, thất bại là mẹ thành công, Quách Tiểu Phong tôi đã thề là phải tận tay bắt đại tặc không đầu để trả thù cho Ngô quản gia. Bây giờ đã xảy ra chuyện thế này, theo tôi đại hội suy lý nhất định không thể tiếp tục được nữa, tôi khuyên mọi người đừng vì chút kích động mà để uổng công vô ích, chúng ta quay về thôi. Thiên Tường, huynh thấy ta nói vậy đúng không?
- Đã nói vậy thì chúng ta quay về thôi. Tiểu Phong, xin lỗi, tôi đã quá kích động rồi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

83. Chương 83: Chết Không Thấy Xác

Quách Tiểu Phong đi tới giữa cầu, trừng mắt nhìn vào tờ giấy đỏ, rồi bỗng nhiên hét lớn, vận khí, trong nháy mắt tờ giấy đỏ tan tác như tro, Lý Thiên Tường và Thượng Quan Văn Cẩm chỉ biết há miệng trợn mắt mà nhìn. Sau đó hắn nhìn về phía xa xa, đồng dục nói:

- Đại tặc không đầu, hãy ghi nhớ món nợ này cho ta, Quách Tiểu Phong ta sớm muộn gì cũng sẽ tính sổ rõ ràng với ngươi.
- Nói xong hắn quay người đi lại bên chiếc đầu đã lìa khỏi thân của Ngô quản gia:
- Ngô quản gia, xin lỗi, đi, chúng ta quay về thôi.
 - Nói xong hắn vội bước đi ngay.
 - Tiểu Phong, đợi chúng tôi với chứ.

Lý Thiên Tường cũng mặc kệ tất cả, đặt lên vai thi thể không đầu của Ngô quản gia đuổi theo Quách Tiểu Phong.

Ba người họ, một người thì giữ trên tay một cái đầu giống như một quả cầu, một người thì giữ thi thể không đầu, còn một người toàn thân dính đầy máu tươi, thật dọa người ta phát khiếp. Lúc quay về, Trịnh quản gia và Lưu quản gia thấy vậy, vội ra nghênh đón:

- Quách công tử, đây...đây....đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trịnh quản gia trông thấy cái đầu của Ngô quản gia thì ngẩn người, một lúc sau mới hoàn hồn.

- Là do Đại tặc không đầu, Trịnh quản gia, xin lỗi, Ngô quản gia vì bảo vệ tôi mà thành ra thế này, có muốn đánh, muốn trách xin cứ việc, tôi nhận hết, tôi không đáng làm người...

Trịnh quản gia do dự một hồi lâu, mới khẽ nói một câu:

- Quách công tử, không nên tự trách bản thân, ông trời đã cho mỗi người một số phận an bài, mạng của Ngô quản gia lần này cũng đã được định sẵn như vậy rồi, nhưng sao cậu lại cho rằng đó là do đại tặc không đầu làm? Ài, còn nhớ chuyện của lão Lý năm đó, bây giờ lại là lão Ngô, đại tặc không đầu này quả thật rất thâm hiểm.
- Nhưng Trịnh quản gia này, lần này đã xảy ra chuyện thế này, đại hội suy lý chắc không thể tiếp tục được rồi.

Lý Thiên Tường đặt thi thể không đầu xuống, nhìn Trịnh quản gia hỏi.

- Cái này, tôi vẫn phải đi hỏi ý kiến của đảo chủ, nhưng đã là chuyện liên quan đến mạng người, tôi tin là Hoàng đảo chủ sẽ không thể để chuyện này tiếp tục đâu. Các vị nên thu dọn hành lý, chuẩn bị rời khỏi đây thì hơn.

Trịnh quản gia nói xong thì thở dài một tiếng.

- Không, tôi không đi đâu hết, Trịnh quản gia vì tôi mà mất mạng, tôi nhất định phải báo thù cho ông ấy. Các người muốn đi cứ đi.

Quách Tiểu Phong lau nước mắt, rần rở nói.

- Tôi cũng vậy, đại tặc này coi mạng người như cỏ rác, dám ra tay với Ngô quản gia trước mặt chúng ta, rõ ràng là không coi chúng ta ra gì, mối hận này tôi nuốt không trôi, ngay đến mặt mũi kẻ thù ra sao cũng chưa nhìn thấy mà đã rút lui, chuyện thế này tôi không làm nổi, phải không Văn Cẩm?

Lý Thiên Tường hùng hổ nói rồi nhìn về phía Văn Cẩm.

- Cái này, cái này...

Thượng Quan Văn Cẩm áp ứng.

- Sao phải do dự, muốn về cứ về, muốn ở lại thì cứ ở lại, cần gì phải phí lời?

Lý Thiên Tường phẫn nộ nói.

- Văn Cẩm, không cần phải nhúng tay vào những chuyện vô ích.

Không biết từ lúc nào, Thượng Quan lão phu nhân đã xuất hiện ngay sau Văn Cẩm, Thượng Quan Văn Cẩm nghiêng rằng, giậm chân nói:

- Hai người có bị điên không vậy, đại tặc không đầu đó lợi hại như vậy, vậy mà hai người vẫn muốn ở lại đây, tôi còn phải đi Kinh thành thi Trạng nguyên, tôi vẫn còn phải chăm sóc mẹ già. Hai kẻ ngốc này, ở lại đây chẳng phải là tự tìm lấy cái chết sao. Mẹ, chúng ta sẽ quay về, bây giờ sẽ đi luôn.

Nói xong Thượng Quan Văn Cẩm đỡ lấy Thượng Quan phu nhân bỏ đi.

- Văn Cẩm, cậu muốn đi hay muốn ở lại chúng tôi không thể ép cậu, vì dù sao cũng không nên đùa giỡn với tính mạng, nhưng, nếu cậu biết tôi và Thiên Tường bị đại tặc giết trên đảo Đào Hoa, vậy mong cậu thấp hươu để xiêu thoát linh hồn cho chúng tôi.

Quách Tiểu Phong không ngờ Thượng Quan Văn Cẩm lại rút lui như vậy, nhưng đã là việc liên quan tới mạng người, bản thân cũng không nên nói nhiều làm gì. Cậu ta muốn đi thì cứ để cậu ta đi đi.

- Tiểu Phong, tiểu tử thối này...

Lý Thiên Tường ra vẻ muốn động thủ, phẫn nộ nói. Quách Tiểu Phong xua tay:

- Khỏi cần nhiều lời nữa, chuyện này liên quan đến mạng người, cậu ấy có sự lựa chọn của mình, chúng ta không có quyền can thiệp.

Nghe Quách Tiểu Phong nói vậy, Thượng Quan Văn Cẩm đột nhiên quay đầu lại.

- Tiểu Phong ca, tôi sẽ ở lại, tuy tôi không biết võ công, nhưng dù sao thêm một người cũng thêm được hai tay trợ giúp, đại tặc đó ngông nghênh hống hách như vậy, thật khiến người ta muốn phát hỏa, giờ mà quay về thì tôi chẳng phải là kẻ ham sống sợ chết sao.

Thượng Quan Văn Cẩm vô cùng kích động, thành thật nói.

- Văn Cẩm, đây mới là con trai tốt của ta chứ, mẹ muốn con hiểu rằng, làm người phải có nghĩa khí, phải có khí phách. Con đã muốn ở lại như vậy, mẹ cũng thấy rất mừng.

Thượng Quan phu nhân xúc động rơi nước mắt.

- Văn Cẩm, cậu quyết định ở lại thật chứ? Cậu phải nghĩ cho kỹ đó, đây không phải chuyện con nít đâu, là liên quan đến tính mạng đó.

Quách Tiểu Phong vô cùng cảm động, nhưng vẫn muốn xác nhận một chút.

- Không cần phải nhiều lời, tôi đã quyết định ở lại thì sẽ không đi đâu hết, chỉ mong sao có thể thu phục được đại tặc không đầu đó để an ủi linh hồn của Ngô quân gia trên trời.

.....

- Không hay rồi, đảo chủ, xảy ra chuyện lớn rồi.

Chu quân gia hốt hải chạy vào.

- Lão Chu, có chuyện gì mà nôn nóng như vậy, đảo chủ có việc nên đã ra ngoài rồi.

Trịnh quân gia trách móc.

- A, lão Ngô, sao có thể, lão Trịnh, lão Ngô sao lại thành ra thế này?

Chu quân gia thấy Ngô quân gia mình đầu hai nơi, không tránh khỏi kinh ngạc.

- Là thế này...

Quách Tiểu Phong bèn đem đầu đuôi sự tình kể cho ba vị quân gia, nghe xong họ cũng hết sức phần nộ.

- Đại tặc không đầu này đúng là không coi chúng ta ra gì, trước đã hại lão Lý, giờ lại đến lão Ngô, ta phải đi tính sổ với nó mới được.

Chu quân gia nói.

- Lão Chu, đừng kích động, nếu có thể dễ dàng đối phó với đại tặc này, thì nó đã bị chúng ta giết lâu rồi, huống hồ bây giờ ông đơn thương độc mã đi tìm nó, rõ ràng là đi tìm cái chết rồi.

Trịnh quân gia giữ Chu quân gia lại, từ từ phân tích.

- À, ông vừa nói đã xảy ra đại sự không hay gì vậy?

Lúc này Chu quân gia mới bình tĩnh trở lại:

- Là thế này, gió mùa đã thay đổi rồi, sáng nay vẫn là gió mùa mùa đông, bây giờ lại biến thành gió mùa mùa xuân rồi, cho nên...

- Cho nên, ý của Chu quân gia là, bây giờ chúng tôi có muốn quay về cũng không được?

Quách Tiểu Phong vội hỏi.

- Chính là như vậy đó, phải đợi đợt gió mùa này trở thành gió mùa mùa đông, có thể phải đợi đến mùa đông năm sau.

Chu quân gia bất đắc dĩ nói.

- Cái gì, mùa đông năm sau, có đùa không vậy, lẽ nào chúng tôi phải ở trên đảo Đào Hoa này cả một năm trời sao?

Lý Thiên Tường sững sốt.

- Đương nhiên cũng không dám chắc, từ xưa tới nay có vài năm, gió mùa mùa đông bỗng chuyển thành gió mùa mùa xuân, sau đó lại lập tức chuyển thành gió mùa mùa đông, song hiện tượng này là rất hiếm thấy.

.....

Mạnh Kiều và Hoàng Bình Phong chạy nhanh trên đường, đến cửa sơn động.

- Chính là trong này, Hoàng lão đảo chủ đúng là ở trong này.

- Cảm ơn Mạnh cô nương.

Hoàng Bình phong vội đi vào trong, phải rất lâu sau, Hoàng đảo chủ mới gọi Mạnh Kiều vào.

- Sao rồi, Hoàng lão đảo chủ đâu?

Mạnh Kiều chạy vào trong nhưng ngoài Hoàng Bình Phong ra thì không có ai khác, mọi thứ trong sơn động vẫn y nguyên như lúc trước.

- Mạnh cô nương, tôi nghĩ, cha tôi đã đi rồi.

Hoàng Bình Phong hai mắt vô thần nói.

- Đi rồi, đi đâu?

Mạnh Kiều hiểu kỳ hỏi.

- Tôi không nói là đi đâu, mà là, có thể cha tôi đã đi sang một thế giới khác rồi.

- Ah, sao có thể, vừa lúc trước tôi còn trông thấy ông ấy mà, ông ấy đúng là đã ở đây mà...

- Cô nương xem.

Hoàng Bình Phong chỉ tay vào vết tích màu đen trên mặt đất, nói với Mạnh Kiều.

- Gì vậy, đây chỉ là một vết bẩn mà thôi, Hoàng lão đảo chủ võ công cao siêu như vậy, sao có thể chết được chứ?

Mạnh Kiều an ủi.

- Tôi vừa mới ngửi thấy, ở phía trên có mùi máu tanh.

Hoàng Bình Phong tiếp tục nói.

- Cái này, mùi máu tanh có thể dễ dàng giải thích mà, chẳng hạn như đó là máu của gà, của rắn ...tóm lại không phải máu của Hoàng lão đảo chủ.

Mạnh Kiều ra sức an ủi, trấn an Hoàng Bình Phong.

- Cô nương không cần nói thêm gì nữa, tôi biết cha tôi đã chết rồi. Cha tôi trước giờ rất ít khi ăn đồ tanh, cây tiêu này cũng là do cha tôi để lại, cha tôi thường nói: Tiêu tại nhân tại, tiêu vong nhân...

- Nhưng, ở đây không có thi thể của Hoàng lão đảo chủ, vậy ngài giải thích thế nào đây?

Mạnh Kiều không can tâm, tiếp tục hỏi.

- Cái này cũng không đơn giản, vì cha tôi biết tôi nhất định sẽ tới tìm ông ấy, cho nên ông ấy đã lặng lẽ biến mất. Cha ơi, sao cha lại nhẫn tâm như vậy, ngay đến con trai cũng không thể đến nhìn mặt cha lần cuối, cha...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

84. Chương 84: Sự Khiêu Khích Của Đại Tặc Vô Đầu

Sau khi biết chắc Hoàng lão đảo chủ đã từ trần, Hoàng Bình Phong cũng không tỏ ra thương tâm nhiều, rơi mấy giọt nước mắt rồi nhìn Mạnh Kiều cười nói:

- Chúng ta quay về thôi, tôi có một dự cảm không hay.

- Tại sao biết Hoàng lão đảo chủ đã chết mà Hoàng đảo chủ lại không tỏ ra đau lòng.

Mạnh Kiều tò mò hỏi. Hoàng Bình Phong chỉ biết gượng cười, ngăn người một hồi rồi sau đó bước ra khỏi sơn động. Có lẽ là do bao năm nay không được gặp cha mình, nên trong thâm tâm Hoàng đảo chủ cũng coi như cha mình đã chết lâu rồi, hoặc cũng có thể là do Hoàng đảo chủ tin rằng cha mình đã nhắm mắt rất thanh thản, cho nên mới không thấy đau lòng, nhưng cũng có thể nỗi đau ấy đang chôn sâu tận đáy lòng, chỉ nhìn vẻ ngoài sao mà biết được đây.

Mạnh Kiều thấy Hoàng Bình Phong đi ra ngoài, nghĩ tới nơi này vừa có người chết cũng thấy lạnh sống lưng.

- Hoàng đảo chủ, đợi tôi với chứ.

Càng ra ngoài thì dự cảm bất an của Hoàng Bình Phong càng mãnh liệt, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi. Quả nhiên, khi quay về, sắc mặt của mọi người đều ngưng trệ.

- Sao thế ? Đã xảy ra chuyện gì à?

Hoàng Bình Phong chú ý ngay tới một thi thể đặt dưới đất, nhưng không biết đó là ai.

- Hoàng đảo chủ, ngài nên chuẩn bị trước tâm lý.

Quách Tiểu Phong lên tiếng.

- Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì ?

Hoàng Bình Phong bỗng thấy giật mình vì nhận ra rằng dự cảm bất an của bản thân hình như đã thành sự thật.

- Là thế này, sáng nay, Ngô quản gia...

Quách Tiểu Phong lại một lần nữa đem đầu đuôi sự tình kể cho Hoàng Bình Phong nghe.

- Hóa ra là như vậy, vậy nên an táng cho Ngô quản gia đi.

Nói xong Hoàng Bình Phong cất bước bỏ đi.

- Đảo chủ, lẽ nào ngài lại bỏ đi như vậy sao?

Trịnh quản gia nói.

- Người còn muốn thế nào nữa?

Hoàng Bình Phong trừng mắt nhìn Trịnh quản gia.

- Lẽ nào đảo chủ lại can tâm để đại tặc không đầu cưỡi lên đầu chúng ta, đảo chủ xem mấy người Quách công tử đã bị đại tặc không đầu lăng nhục rồi kia kia.

- Tóm lại là Trịnh quản gia muốn thế nào?

- Tôi đương nhiên là muốn đi tìm đại tặc không đầu để báo thù.

Trịnh quản gia kích động nói.

- Nói xong chưa?

Hoàng Bình Phong tiếp tục hỏi.

- Nói xong rồi.

- Vậy, người hãy đi đi, đi mà báo thù đi...không ai được cản. Trịnh Dục ta nói cho người biết, người muốn đi chết, ta không ý kiến, người cho rằng Ngô quản gia chết ta không thấy đau lòng sao? Người cho rằng ta là kẻ vô tình sao? Hiện giờ chúng ta không thể làm gì được, đại tặc vô đầu đó ở chỗ tối, chúng ta ở chỗ sáng, cho nên cách tốt nhất bây giờ là án binh bất động.

- Đảo chủ, vậy đại hội suy lý của mấy người Quách công tử tính sao đây, có nên tiếp tục không?

Vạn Tài Phát không biết xuất hiện từ sau lưng Hoàng Bình Phong từ lúc nào, lên tiếng hỏi.

- Đại hội suy lý phải bãi bỏ thôi, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là phải bắt được đại tặc vô đầu, báo thù cho Ngô quản gia.

Hoàng Bình Phong sắc mặt vô thần nói.

- Tôi không tán thành, tôi nghĩ vẫn nên để đại hội suy lý tiếp tục thì hơn, xin Hoàng đảo chủ cân nhắc lại.

Vạn Tài Phát tiếp tục nói.

- Khỏi cần nói nhiều, chuyện đã quyết định thì không thể thay đổi.

Hoàng Bình Phong không chút do dự nói.

- Vậy, kinh phí của hoạt động lần này e là...

Vạn Tài phát quả không hổ là một thương gia, nói chưa tới ba câu là lại liên quan đến tiền.

- Về kinh phí ư, đảo Đào Hoa chúng tôi có thể không cần, song Vạn đại quan nhân, bây giờ mời ngài quay về. Đảo Đào Hoa của chúng tôi hết sức nguy hiểm, Hoàng mỗ cũng bất lực, không thể bảo vệ Vạn đại quan nhân một cách chu toàn.

- Về thì về, Hoàng Bình Phong, đừng quá đắc ý, hừ...

Vạn tài Phát phát tay áo chuẩn bị bỏ đi.

- Chu quản gia, dẫn đường cho Vạn đại quan nhân.

- Cái này...e là Vạn đại quan nhân chưa thể đi được.

- Ý của Chu quản gia là...

Hoàng Bình Phong vội hỏi.

- Là thế này, sáng nay tôi đã phát hiện ra gió mùa đã thay đổi, cho nên Vạn đại quan nhân chưa thể quay về vào lúc này.

Chu quản gia cung kính nói.

- Cái này...

Hoàng Bình Phong không khỏi nhăn mày.

- Vậy thế này đi, Vạn đại quan nhân, ngài cứ tạm thời ở lại đảo Đào Hoa này, tôi sẽ bảo đảm an toàn cho Vạn đại quan nhân, ý ngài thế nào?

Lúc này, tai của Hoàng Bình Phong động dậy, Vạn Tài Phát vẫn chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên nhanh như chớp Hoàng Bình Phong đã ở sau lưng Vạn Tài Phát, chỉ nghe thấy một tiếng “Ding”, trong tay Hoàng Bình Phong đã cầm một phi tiêu, trên chiếc phi tiêu đó có kèm theo một mẩu giấy, Hoàng Bình Phong mở tờ giấy đó ra, trong đó viết:

“ Bình Phong tiểu nhi, nếu tứ đại cao thủ suy lý vẫn chưa rời khỏi đảo Đào Hoa, vậy ta đành phải hành động thôi, tối nay, ta sẽ lấy mạng chó của bất kỳ một người nào trong số các người, Bình Phong tiểu nhi, mau để bọn họ rời khỏi ngay đi, không lại khó bảo toàn mạng sống. Haha...vô đầu kính thượng”.

- Đại tặc vô đầu này rõ ràng là không coi chúng ta ra gì.

Quách Tiểu Phong phát tiết đấm vào tường một cái.

- Quách công tử xin chớ nóng vội, đã thế này, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị thôi.

Hoàng Bình Phong nói.

- Theo tôi thế này đi, chỉ bằng đêm nay mọi người sẽ ở cùng nhau, người đông sức lớn, nếu đại tặc muốn ra tay, chỉ cần một người trong số chúng ta phát hiện ra nó, nhất định không sợ không bắt được nó.

Lý Thiên Tường lên tiếng.

- Ủ, Lý công tử nói rất có lý, cứ làm như vậy đi. Tối nay mọi người cứ ở lại hết phòng tôi đi.

Trời đã chạng vạng tối, mọi người đều đã tự giác tập trung đông đủ, Trịnh quản gia dẫn mọi người tới phòng của Hoàng Bình Phong. Đến nơi thấy Hoàng Bình Phong đang ngồi trong phòng, hai mắt nhắm hờ.

- Hoàng đảo chủ, đại tặc vô đầu đó sắp tới đây rồi, ngài có kế sách gì không?

Quách Tiểu Phong nói.

- Tạm thời vẫn chưa có, không biết Quách công tử có cao kiến gì.

- Tôi có kiến nghị thế này, tôi cảm thấy có thể để bốn người chúng tôi ở bốn vị trí không, như vậy cơ hội cho đại tặc vô đầu xông vào đây sẽ giảm đi rất nhiều, hơn nữa sẽ làm tăng thêm khả năng bắt được đại tặc, ngài cảm thấy thế nào?

Quách Tiểu Phong đưa ra chủ ý.

- Quách công tử nói rất có lý, thế này đi, Trịnh quản gia và Lưu quản gia sẽ canh giữ phía đông, Quách công tử và Lý công tử sẽ giữ tường phía tây, Chu quản gia giữ tường phía bắc, còn tôi sẽ giữ mạn phía nam, Vạn đại quan nhân và Thiên Lễ sẽ bảo vệ sự an toàn cho mọi người, như vậy được không?

Hoàng Bình Phong nói.

- Vậy cứ làm theo như vậy đi, Hoàng đảo chủ quả nhiên suy tính chu toàn.

Quách Tiểu Phong vốn muốn mỗi người giữ một góc, nhưng Hoàng Bình Phong lại để hai người giữ một góc, như vậy là để hai người giám sát lẫn nhau.

Màn đêm dần buông xuống, trong lúc chờ đợi một cách buồn tẻ và vô vị, thời gian vẫn từng giây từng phút trôi qua, bên ngoài tuyết lại bắt đầu rơi, bốn bề yên tĩnh, khiến người ta không còn chút tinh thần, nhưng mấy người Quách Tiểu Phong vẫn không dám khinh xuất dù chỉ một chút. Bỗng đèn dầu tứ phía bị tắt.

- Không hay rồi, đại tặc vô đầu tới rồi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Chu quản gia, mau thấp đèn lên.

Giọng nói của Hoàng Bình Phong truyền tới.

- Ah...

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong phòng truyền ra, là tiếng của Vạn Tài Phát.

- Vạn đại quan nhân, ngài sao vậy?

Lý Thiên Tường nghe thấy vậy, vội chạy vào trong phòng xem xét tình hình.

- Thiên Tường, đừng manh động.

Tuy nói như vậy nhưng Quách Tiểu Phong vẫn không tự chủ được, vội theo Lý Thiên Tường chạy vào.

- Mọi người đừng hoang mang, Chu quản gia, mau châm đèn lên, mau.

- Vâng thưa đảo chủ.

Chu quản gia vâng lệnh, chẳng mấy chốc cả căn phòng đã sáng tỏ.

- Ah...

Một tiếng hét sợ hãi truyền đến tai Quách Tiểu Phong, thì ra, Vạn Tài Phát, tài chủ giàu có nhất Đại Tổng đã đi bái kiến Diêm Vương lão gia rồi.

Cửu Trảo Ma Long

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

85. Chương 85: Phân Tích

Đúng lúc mọi người đang chờ đại tặc vô đầu tới, ánh đèn bỗng chợt tắt, bốn bề là một màn tối thăm thẳm. Lúc này, Chu quản gia cảm thấy trên mặt như có một ngọn gió thổi lướt qua, vội giơ tay ra bắt, vốn cho rằng có thể bắt được đại tặc vô đầu, ai ngờ chẳng tóm được gì cả. Cùng với lúc đó, trong phòng lại truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, Quách Tiểu Phong vừa nghe là biết ngay đó là giọng của Vạn đại quan nhân giàu có nhất Đại Tổng. Hoàng đảo chủ vội bảo Chu quản gia thấp đèn lên.

- Vạn đại quan nhân, ngài không sao chứ?

Lý Thiên Tường chạy vào trong phòng xem tình hình của Vạn Tài Phát.

- Thiên Tường, dừng mạnh động.

Quách Tiểu Phong nhắc nhở Lý Thiên Tường, nhưng sự tò mò đã khiến cả hai cùng chạy vào.

Lúc này, Bạch Nguyệt Quang đang ôm Tiểu Hùng, gương mặt hiện ra thần sắc sợ hãi đến cực điểm, máu me đầy mặt. Bỗng nghe một tiếng “Bốp”, hung thủ đã chạy mất rồi. Chỉ trông thấy Vạn Tài Phát đã bị cắt mất đầu, cổ vẫn còn đang phun máu tươi, Nguyệt Quang từ Bạch Nguyệt Quang bỗng chốc trở thành Hồng Nguyệt Quang rồi. Chứng kiến cảnh tượng hãi hùng này, mọi người không tự chủ được mà kêu lên, khiến Tiểu Hùng đang ngủ say giật mình tỉnh giấc.

- Thiên Tường, huynh đi xem đầu của Vạn đại quan nhân đi, xem có manh mối gì không.

Nghe vậy, Lý Thiên Tường vội đi lại nhặt chiếc đầu đã rời khỏi thân của Vạn Tài Phát, đúng là khiến người ta chết khiếp, bởi vì vẻ mặt của cái đầu này rất phức tạp, vừa thể hiện ra sự sợ hãi, sự kinh ngạc, sự hoang mang.

Vạn Tài Phát này chết trong nháy mắt, vậy tại sao khuôn mặt lại có nhiều biểu cảm như vậy nhỉ. Đây là nghi vấn thứ nhất, nghi vấn thứ hai là rốt cuộc ai mới là đại tặc vô đầu, rất có thể nó chính là nội gián trong số những người ở đây. Phân tích một chút, đầu tiên, Quách Tiểu Phong và Lý Thiên Tường cùng nhau giữ tường phía tây, hai người họ giám sát cho nhau, hơn nữa võ công cũng thuộc hàng cao thủ, cho nên không có khả năng hung thủ đi vào từ tường phía tây, vì cứ cho là hung thủ có võ công cực đỉnh đi chăng nữa, thì cũng khó có thể thần không hay quỷ không biết thoát khỏi tầm kiểm soát của hai cao thủ, huống hồ võ công của Hoàng Bình Phong thâm sâu khó đoán, nếu muốn thoát khỏi tầm nhìn của Hoàng đảo chủ lại càng khó. Mà Chu quản gia, Lưu quản gia, Trịnh quản gia, sự phòng thủ của ba vị này rất cẩn thận. Cho nên, khả năng do người ngoài gây án là rất thấp. Như vậy, chỉ còn lại hai khả năng. Thứ nhất là do nội gián làm, thứ hai là một kẻ ngoài cuộc nào đó thông đồng với kẻ nội gián để hãm hại người. Nếu là nội gián, trừ Hoàng Bình Phong ra, khả năng cao nhất là Chu quản gia và một người nào đó trong số những người còn lại. Nhưng khả năng hung thủ là một người nào đó trong số bọn họ có thể bài trừ, bởi lẽ hầu hết những người còn lại đều không phải là người của đảo Đào Hoa, theo quan sát của Quách Tiểu Phong, dựa vào hơi thở và bùn đất dưới đế giày của họ, những người này đều không thể biết võ công, cho nên hẳn có hành động gì thì Quách Tiểu Phong nhất định có thể phát hiện ra. Cứ cho là kẻ đó dùng âm khí để làm tắt đèn, sau đó đi chặt đầu Vạn Tài Phát, nhưng như vậy chẳng phải là thời gian rất gấp gáp sao, trong quá trình ra tay khó tránh xô phải người nào đó, mà lúc Quách Tiểu Phong chạy vào trong phòng lại không hề cảm thấy bất cứ luồng khí nào cả, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng có một cao thủ vô lâm đang giấu mình trong số những người này. Không chỉ vậy, người này phải có mối thù sâu nặng với Ngô quản gia hoặc với mấy người Quách Tiểu Phong, muốn giết bọn họ để diệt khẩu. Nhưng, khả năng này quả thực rất thấp.

Lại nói về Chu quản gia, nếu nói ông ta là hung thủ thì cũng rất có khả năng đó, không những vậy khả năng là rất cao. Lý do thứ nhất, Chu quản gia cũng là một trong số những người canh giữ bên ngoài, trong khi mọi người hoang mang lo sợ, nếu Chu quản gia dùng âm khí để tắt đèn, thì bọn Quách Tiểu Phong chưa chắc đã phát hiện ra. Lý do thứ hai, Chu quản gia là người ở gần đèn đầu nhất, muốn tắt đèn cũng dễ dàng hơn cả, cũng khó bị người khác phát giác. Lý do thứ ba, về động cơ giết người, Chu quản gia có động cơ giết người, bởi vì ngay từ đầu chiếc hộp trên cầu Nam Hồng đó là nhằm vào mấy cao thủ suy lý, cho dù là giết được ai, cũng đều đạt được mục đích của Chu quản gia, nếu người bị hại đầu tiên là người ngoài tới, vậy người phải chết tiếp theo cũng không phải là người của đảo Đào Hoa, cho nên, rất có thể trong lòng Chu quản gia có tính bài trừ người ngoài một cách cực đoan, nên mới nhắm vào mấy người ngoài lai. Thứ hai, hướng gió bỗng thay đổi, cứ cho là đoàn người Quách Tiểu Phong muốn quay về cũng về không nổi, về điểm này Chu quản gia không thể không biết. Thứ hai, chiếc hộp trên cầu Nam Hồng đó không hề dính tuyết, điều này nói lên rằng chiếc hộp này là được đặt ở đó vào lúc sáng nay, mà sáng nay Chu quản gia đã đi tới bờ biển của đảo Đào Hoa, cho nên ông ta có thời gian để bày bố sắp đặt...tất cả những điều phân tích ở trên rõ ràng đang nói lên rằng ông ta là hung thủ, nhưng cũng xuất hiện một vấn đề, Chu quản gia đúng là ngốc như vậy sao? Bản thân mình là hung thủ mà vẫn đi tắt đèn, trong khi ở đó đang có cả ba cao thủ suy lý xuất chúng nhất Đại Tổng, làm như vậy có khác nào: “Lạy ông tôi ở bụi này”. Đại tặc vô đầu dám

ngang nhiên khiêu khích, nhất định nó rất có lòng tin, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện mạo hiểm như thế.

Còn một khả năng cuối cùng đó là đại tặc vô đầu đã cấu kết với nội gián để giết người, điều này có thể giải thích cho việc tại sao hung thủ có thể ra vào căn phòng mà không bị phát hiện, trước tiên, đúng là đại tặc vô đầu đã giúp nội gián tắt đèn, sau đó người đó đã ra tay sát hại Vạn Tài Phát, mà nội gián này, không còn gì phải nghi ngờ đó chính là Chu quản gia. Thứ nhất, võ công của Chu quản gia thâm sâu khó đoán nhưng chỉ ít cũng cao hơn Lý Thiên Tường, ông ta lại là người đứng đầu trong bốn quản gia trên đảo Đào Hoa, có lẽ cũng có tiếng tăm trong giang hồ, muốn trốn khỏi tầm kiểm soát của Quách Tiểu Phong là điều không phải không thể. Thứ hai, Chu quản gia có động cơ giết người, là muốn ép đoàn người Quách Tiểu Phong rời khỏi đảo Đào Hoa. Thứ ba, Chu quản gia cũng có thời gian bố trí cơ quan để hại Ngô quản gia, bởi lẽ, cơ quan đó hoàn toàn là do đại tặc vô đầu thiết kế ra. Thứ tư, đại tặc vô đầu này tuy từ trước tới giờ đều gây sóng gió trên đảo Đào Hoa, nhưng chưa bao giờ nó quyết liệt và náo loạn như bây giờ, điều này chứng tỏ rằng có một nhân tố nào đó đã khiến nó trở nên như vậy, nhân tố này rất có thể là do sự xuất hiện của đoàn người Quách Tiểu Phong trên đảo. Thứ năm, tiếng “Bốp” mà bọn họ nghe được rất có thể là tiếng động do đại tặc vô đầu gây ra, để bọn họ cho rằng hung thủ đã chạy thoát ra bên ngoài.

Bởi vậy, từ những phân tích trên có thể thấy, chỉ có giả thiết cuối cùng là có khả năng cao nhất và cũng là hợp lý nhất. Nhưng Quách Tiểu Phong hiện giờ vẫn chưa có chứng cứ. Quan trọng hơn cả là đại tặc vô đầu vẫn ngông nghênh ngoài vòng Vương pháp. Quách Tiểu Phong hướng tầm mắt về phía Hoàng Bình Phong, chỉ thấy Hoàng đảo chủ lắc lắc đầu, ý là không nên manh động và có vẻ như Hoàng đảo chủ cũng đã biết Chu quản gia chính là kẻ nội gián, song chưa có chứng cứ nên vẫn phải án binh bất động.

Vất vả nửa đêm, cuối cùng vẫn trúng phải quỷ kế của đại tặc vô đầu, mấy người Quách Tiểu Phong cũng sức cùng lực kiệt. Hắn ôm Tiểu Hùng và Nguyệt Quang vào trong lòng để trấn an cảnh tượng hãi hùng vừa xảy ra. Nhưng vẫn còn điểm này nữa, Hoàng Bình Phong cao thâm khó đoán cũng khiến người ta phải chú ý, nếu người này không phải là hung thủ thì quá tốt, nhưng nhờ hung thủ thực sự lại chính là hắn, thì chỉ e mấy người Quách Tiểu Phong không có đường về nhà. Quách Tiểu Phong thở dài một tiếng, nhàn mảy suy nghĩ...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

86. Chương 86: Điều Tra

Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang sau khi trở về phòng thì một mối vô cùng, Bạch Nguyệt Quang toàn thân dính máu, cho nên phải đi tắm rửa trước. Quách Tiểu Phong bước vào phòng, đặt Tiểu Hùng vào trong nôi, sau đó vội vàng xông vào phòng tắm, lại đúng lúc Bạch Nguyệt Quang đang cởi y phục.

- Ah, lưu manh.

Bạch Nguyệt Quang thất thanh kêu lên.

- Lưu manh cái gì chứ, nhìn trộm nường tử của mình tắm là hợp pháp đúng không.

Quách Tiểu Phong cười haha nói.

- Ah, kẻ trộm cướp, thiếp phải làm sao đây?

- Lúc này nường nên gọi tướng công nường tới cứu mạng mới phải...

.....

Ngày hôm sau, mãi tận đến khi trời sáng hẳn, Quách Tiểu Phong mới uể oải thức dậy, có lẽ có người sẽ hỏi rằng, tại sao đã có người chết như vậy mà Quách Tiểu Phong vẫn ngủ ngon như vậy, thực ra cũng không có gì là khó hiểu. Quách Tiểu Phong làm bồ đầu đã bao nhiêu năm nay, tận mắt nhìn thấy người chết cũng là chuyện bình thường, cho nên giờ nhìn chuyện lạ cũng không cảm thấy lạ nữa. Mỗi lần Quách Tiểu Phong dậy Bạch Nguyệt Quang cũng đều không thể biết hắn sẽ đi đâu.

- Tướng công, chàng dậy rồi sao.

Quách Tiểu Phong sợ đánh thức Tiểu Hùng đang ngủ say nên chỉ gật gật đầu, nhẹ nhàng xuống giường rồi đi ra bên ngoài, chỉ hỏi Bạch Nguyệt Quang một câu:

- Bây giờ là lúc nào rồi nhỉ?

- Chàng xem chàng kia, giờ đã sắp đến trưa rồi đấy.

- Ô, Nguyệt Quang, chuyện này rất lạ, ta cảm thấy chúng ta không thể ngồi đây chờ chết, ta cảm thấy chúng ta nên làm gì đó, chẳng hạn như đi điều tra một chút về việc này, nàng thấy sao?

- Tướng công, phải đó, thiếp cũng nghĩ như chàng, nhưng chúng ta biết bắt đầu từ đâu đây?

- Ta chỉ cảm thấy việc điều tra sẽ rất khó khăn, một là chúng ta chưa hề có bất kì manh mối nào, chỉ có duy nhất một chiếc hộp vỡ, chỉ từng ấy thôi phỏng có ích gì, duy nhất có một đầu mối có giá trị đó chính là tờ giấy đó, chỉ ít thì trên tờ giấy đó cũng có bút ký của đại tặc vô đầu, nếu có thể, chúng ta sẽ đối chứng với bút ký của Chu quản gia một chút xem sao, nếu bút ký giống nhau, vậy có thể chứng minh Chu quản gia chính là đại tặc vô đầu, nhưng tiếc là tờ giấy đó đã bị ta làm cho vụn nát hết rồi, hơn nữa tờ giấy đó lại đang ở trong tay Hoàng Bình Phong, muốn lấy nó cũng rất khó. Cho nên chúng ta chỉ còn lại manh mối duy nhất đó là hai thi thể không đầu này.

- Đúng rồi, chúng ta vẫn còn hai thi thể đó, tướng công, thế này đi, chúng ta mau đi ăn cơm thôi, ăn xong chúng ta sẽ gọi Trịnh quản gia tới, sau đó sẽ khám nghiệm tử thi một chút.

Đúng là Bạch Nguyệt Quang, vừa nói đến khám nghiệm tử thi là thấy có hứng vô cùng.

Sau khi ăn cơm xong, Quách Tiểu Phong giao Tiểu Hùng lại cho Mạnh Kiều và Thiên Lễ trông nom.

- Mạnh Kiều, Tiểu Hùng giao lại cho muội và Thiên Lễ nhé, không biết có làm phiền hai người không?

- Không, không, Tiểu Hùng còn nhỏ nhưng rất dũng cảm, lại ngoan nữa, sao có thể làm phiền muội được.

Mạnh Kiều thành thật nói.

- Dì Kiều Kiều, Tiểu Hùng muốn dì Kiều Kiều.

Tiểu Hùng vội chạy lại xà vào lòng Mạnh Kiều.

- Đứa trẻ này...

Nói xong Quách Tiểu Phong vội cùng Bạch Nguyệt Quang đi làm chính sự, hai người họ đi tìm Trịnh quản gia, sau đó tìm một căn phòng để đặt thi thể của Ngô quản gia và Vạn Tài Phát, bởi vì Trịnh quản gia trước giờ chưa từng tiếp xúc với xác chết, cho nên lần này sẽ do Bạch Nguyệt Quang giải phẫu.

- Phải rồi, Trịnh quản gia, ngài có biết tại sao Ngô quản gia muốn tìm chúng tôi để đi đối phó với đại tặc vô đầu không? Ông ấy có nói cho mấy người biết không?

Quách Tiểu Phong hỏi. Lúc này Bạch Nguyệt Quang đang làm công việc của mình.

- Không có, hoàn toàn không đề cập tới, ngay từ đầu chúng tôi đã trao đổi bàn bạc là mỗi một bộ cục sẽ do một quản gia đích thân thiết kế, sau khi bày biện bộ cục thì phải đi báo cáo tình hình cụ thể cho Hoàng đảo chủ. Cho nên, Ngô quản gia đã bày biện bộ cục thế nào tôi cũng không rõ.

- Ô, chuyện gì thế này!

Câu nói này của Bạch Nguyệt Quang khiến Quách Tiểu Phong và Trịnh quản gia phải chú ý.

- Sao vậy Nguyệt Quang?

Quách Tiểu Phong biết Bạch Nguyệt Quang đã phát hiện ra điều gì, tò mò hỏi.

- Hai người xem.

Bạch Nguyệt Quang từ trong thi thể của Ngô quản gia rút ra một chiếc kim bạc, mà chiếc kim bạc này đã chuyển sang màu xám, điều này chứng tỏ rằng Ngô quản gia đã bị trúng độc. Đương nhiên Ngô quản gia

đây không phải là nguyên nhân dẫn đến cái chết. Bởi vì thứ nhất, Quách Tiểu Phong đã tận mắt trông thấy Ngô quản gia là bị chiếc phi đao bay ra từ trong chiếc hộp đó liệng đứt đầu mà chết, chứ không phải do trúng độc, thứ hai, nếu đúng là kim bạc chuyển sang màu xám, như vậy có thể nói tuy Ngô quản gia bị trúng độc nhưng không phải là quá nặng, không thì kim bạc đã chuyển sang màu đen chứ không phải màu xám, nhưng thật ra cũng rất khó để phân biệt xám hay là đen. Nói gì thì nói, tóm lại Ngô quản gia không phải do trúng độc mà chết, nhưng nếu việc trúng độc không phải là nguyên nhân chí mạng, vậy tại sao Ngô quản gia vẫn bị trúng độc? Đây là một điểm nghi vấn rất lớn, tạm thời Quách Tiểu Phong chưa thể giải thích. Bạch Nguyệt Quang sau khi khám nghiệm xong thi thể của Ngô quản gia thì lại chuyển sang thi thể của Vạn Tài Phát.

- Trịnh quản gia, trước đây Lý quản gia sao mà chết vậy? Ngài vẫn nhớ chứ?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Nhớ, sao lại không nhớ chứ, đó là một ngày mùa xuân, trời đổ mưa lớn, đêm đó, lúc Lý quản gia đi tuần đêm thì bỗng nghe thấy có tiếng động lạ trong nhà kho, lão Lý nghĩ ngay đó là đại tặc vô đầu, cho nên xông vào bắt nó, cửa vừa mở ra, lão Lý liền thấy ngay đại tặc vô đầu đang trộm đồ trong đó, sự tình sau đó thế nào thì không ai biết được, chỉ biết nửa đêm Lưu quản gia hốt ha hốt hải chạy tới báo cáo với Hoàng đảo chủ rằng ông ta đã phát hiện ra thi thể của lão Lý trong nhà kho. Sau đó chúng tôi theo Lưu quản gia tới nhà kho, vừa mới bước chân tới cửa, máu tươi của Lý quản gia đã bắn tới chân chúng tôi rồi, rồi chúng tôi còn phát hiện ra đầu của Lý quản gia đã không cánh mà bay, đến cạnh thi thể không đầu của lão Lý thì thấy có một mẩu giấy, “Chúng nhân trên đảo Đào Hoa, kẻ này đã làm phiền ta trong lúc ta hành sự, cho nên ta tạm lấy cái mạng chó của hắn”. Tiếp đó Chu quản gia còn phát hiện ở gần đó có một mảnh đao gãy. Tất cả mọi chuyện là như vậy.

Trịnh quản gia đau lòng nhớ lại.

- Ngài nói là, đại tặc vô đầu đã lấy đầu của Lý quản gia mang đi sao?

Quách Tiểu Phong vội hỏi.

- Phải, đầu của Lý quản gia đã bị đại tặc vô đầu mang đi, cho đến bây giờ vẫn chưa tìm thấy.

- Sư bá, ngài qua đây xem xem, đây là gì ?

Bạch Nguyệt Quang từ trong huyết quản của Vạn Tài Phát lấy ra một vật gì đó màu đen.

- Cái này, cái này chẳng phải là mỡ trong huyết quản sao? Vạn đại quan nhân là người to béo, vậy nên trong huyết quản có chút mỡ cũng là chuyện hết sức bình thường.

Trịnh quản gia nói.

- Nhưng, chỉ có mỗi chỗ này có thôi, những chỗ khác lại không có.

Bạch Nguyệt Quang hết sức tò mò.

- Lê nào, lê nào...trước lúc chết Vạn Tài Phát bị người ta điểm vào huyết đạo, cho nên mới có hiện tượng máu bị ứ đọng lại như này.

Trịnh quản gia như sực tỉnh ngộ nói.

- Bị điểm huyết ?

Bạch Nguyệt Quang và Quách Tiểu Phong cùng kinh ngạc kêu lên.

- Đúng vậy, nếu bị điểm huyết thì sự tuần hoàn máu trong huyết quản sẽ bị chậm lại, từ đó khiến tốc độ phản ứng của cơ thể chậm dần, thậm chí là không thể phản ứng. Nhưng hiện tượng này chỉ là tạm thời mà thôi, đến một lúc nào đó, hiện tượng này sẽ bị giải trừ, huyết đạo sẽ trở về trạng thái bình thường, cơ thể cũng sẽ phản ứng trở lại. Mà nguyên lý để giải huyết cũng giống như vậy, chỉ cần làm cho máu ứ được lưu thông, huyết đạo tự nhiên sẽ được giải (Ở đây vì yếu tố kịch tính nên đã hư cấu nên nguyên lý điểm huyết và giải huyết đạo, hy vọng độc giả lượng thứ - Dịch Hoa). Lúc này đầu óc của Quách Tiểu Phong quả thật rất mơ hồ, tại sao Ngô quản gia bị trúng độc, và vì sao trước khi chết Vạn Tài Phát lại bị điểm huyết, mà mọi chuyện chẳng phải xảy ra trong nháy mắt sao? Hung thủ hà tất phải điểm huyết Vạn Tài Phát? Xem

ra mọi chuyện càng lúc càng phức tạp. Ngay đến cao thủ điểm huyết cũng nhúng tay vào chuyện này, xem ra, lần này muốn bắt được hung thủ thật sự không dễ dàng gì. Quách Tiểu Phong nghĩ thầm.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

87. Chương 87: Lá Liễu Phi Dao

Quách Tiểu Phong và Trịnh quản gia cũng đã trò chuyện xong, công việc khám nghiệm tử thi của Bạch Nguyệt Quang cũng đã hoàn thành, cũng không còn sớm nữa, đã tới giờ ăn bữa tối. Ba người cùng đi ăn cơm, trước đây cũng chưa giới thiệu qua, về chuyện đồ ăn thức uống trên đảo Đào Hoa này đều do một tay Lưu quản gia phụ trách, Lưu quản gia vốn là người kiệm lời, nhưng thức ăn do ông ấy chế biến lại rất tuyệt, trưa nay Bạch Nguyệt Quang chỉ ăn qua loa rồi đi làm chính sự, nên bây giờ bụng dạ đang cồn cào vì đói, bởi vậy nên vừa ngửi thấy mùi thức ăn, còn chưa kịp rửa tay đã đi tới cầm lên một chiếc bánh.

- Nguyệt Quang, có phải nàg sắp chết đói rồi không, nàg vừa mới khám nghiệm tử thi, ít nhất cũng phải đi rửa tay trước đã chứ.

- Có gì đâu, nếu chết vì bị trúng độc thì đã chết lâu rồi, đâu đợi tới bây giờ chứ.

Bạch Nguyệt Quang vừa nói vừa đặt bánh mìn thầu xuống.

- Ài, đúng là hết cách, Trịnh quản gia, để ngài phải cười rồi.

Quách Tiểu Phong bắt đắcdĩ gượng cười nói.

- Haha...không sao không sao, có thể ăn ngon là một phúc phận mà...

Trịnh quản gia hào sảng nói.

Sáng ngày hôm sau, Hoàng Bình Phong đi đánh thức tất cả mọi người.

- Quách công tử, tôi cảm thấy nếu chúng ta cứ ngồi đây đợi đại tặc vô đầu tới công kích quả là không sáng suốt, cậu thấy sao?

- Ý của Hoàng đảo chủ là...

- Chúng ta cứ ở ngồi đây chờ đợi có khác nào như rùa rút cổ, để đại tặc vô đầu muốn làm gì thì làm, chỉ bằng chúng ta chủ động đi công kích nó, ý cậu thế nào?

Hoàng Bình Phong thận trọng nói.

- Hoàng đảo chủ, tôi sớm cũng nghĩ nên làm như vậy, theo tôi, chỉ cần chúng ta toàn tâm toàn lực xuất kích, không chừng lại thu được thắng lợi. Võ công của đại tặc vô đầu này thâm sâu thế nào chúng ta còn chưa rõ, nhưng chúng ta lại rất rõ ràng, đại tặc này có tài thiết kế các loại bẫy, chỉ cần sơ xuất một chút thôi là chúng ta sẽ thân bại danh liệt dưới quỷ kế của nó. Cách duy nhất hiện giờ là cẩn thận càng thêm cẩn thận. Hoàng đảo chủ ngài cho ý kiến đi.

- Quách công tử nói rất có lý, đối phó với đại tặc vô đầu này mà không cẩn thận là không được, ở đây còn có cả người già, phụ nữ, trẻ nhỏ, đương nhiên phải có một người ở lại bảo vệ họ, theo Quách công tử nên để ai ở lại là thích hợp nhất?

- Hoàng đảo chủ, theo tôi khả năng đại tặc vô đầu xuất hiện để hại người là không lớn, hay là để một quản gia ở lại, Chu quản gia là người đứng đầu trong số bốn quản gia, tôi tin võ công của ông ấy nhất định là xuất chúng, chỉ bằng để ông ấy ở lại.

Quách Tiểu Phong khẽ cười, Hoàng Bình Phong thì ngẩn người, không biết Quách Tiểu Phong làm như vậy là có ý gì, theo suy đoán ban đầu, Chu quản gia rất có thể là hung thủ, hoặc là nội gián cấu kết với hung thủ, nếu để nhiều người không biết võ công như vậy ở lại “Đại bản doanh”, rõ ràng chẳng khác nào đưa dê vào miệng cọp. Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, Hoàng Bình Phong nhận thấy võ công Quách Tiểu Phong cũng rất cao cường, lại khá thận trọng, cho nên vẫn có sự tin tưởng nhất định, tin rằng Quách Tiểu Phong

là thông qua suy đoán nào đó đã biết Chu quản gia không phải là hung thủ nên mới đưa ra biện pháp đó, cậu ta dám lấy người thân của mình ra để đánh bạc thì nhất định là đã có sự bảo đảm chắc chắn.

- Nếu đã nói như vậy, Quách công tử quả nhiên đưa ra cao kiến, vậy chúng ta quyết định để Chu quản gia ở lại bảo vệ mọi người.

Hoàng Bình Phong gật gù đầu nhìn Quách Tiểu Phong.

- Đáo chủ, tôi nghĩ nên để Thiên Lễ ở lại nữa, Văn Cẩm sẽ đi cùng chúng ta, ngài xem như vậy có được không?

- Quách công tử, cậu nói thế nào thì sẽ làm như thế đó, không cần việc gì cũng phải hỏi ý kiến của tôi.

Sau khi sắp xếp xong tất cả, mấy người Quách Tiểu Phong vội lên đường ngay, bọn họ thẳng tiến về phía cầu Nam Hồng. Trên đường đi, tâm trạng mọi người đều rất nặng nề, hành động lần này có thể bắt được đại tặc vô đầu hay không vẫn rất khó nói, có thể bảo toàn tính mạng hay không cũng chưa dám khẳng định, thậm chí có thể đi qua cầu Nam Hồng hay không cũng còn chưa biết được. Cái cảm giác đó cũng tựa như : “ Gió đầu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê. Tráng sĩ một đi không trở về ”. Đặc biệt là Thượng Quan Văn Cẩm, trước khi đi đã rơi lệ tạm biệt mọi người, trông rất thương tâm. Ôi ! Lại khiến người ta liên tưởng tới Kinh Kha đi hành thích Tần Thủy Hoàng năm xưa. Ngay đến Quách Tiểu Phong cũng không biết việc chủ động xuất kích lần này có thu được kết quả gì hay không. Quách Tiểu Phong để Quách Thiên Lễ ở lại đại bản doanh cũng là có mục đích cả, bởi vì nếu hần phán đoán sai, Chu quản gia đúng là hung thủ, dựa vào võ công của Quách Thiên Lễ ít nhất cũng có thể ra tay ngăn cản ông ta, tuy võ công của Quách Thiên Lễ không cao cường gì nhưng nếu là người bình thường thì cũng không dễ dàng để đối phó với cậu ta, cho nên cứ cho là Quách Thiên Lễ đối phó không lại với Chu quản gia, thì ít nhất mọi người cũng có thể tranh thủ thời gian để chạy trốn. Thế mới nói Quách Tiểu Phong đang mạo hiểm, nhưng cái hần đánh cược không phải là thê tử, mà lại là đệ đệ của mình, nói cách khác, đại bản doanh của bọn họ cách cầu Nại Hà chẳng bao xa là mấy (ý là rất nguy hiểm, khó bảo toàn tính mạng). Hơn nữa Quách Thiên Lễ có mang theo trên mình pháo tín hiệu, nếu có thời gian, Quách Thiên Lễ nhất định sẽ ném pháo tín hiệu để cầu cứu, cho nên để Chu quản gia ở lại đại bản doanh tuy có chút mạo hiểm nhất định, nhưng, cứ theo như phân tích như vậy thì sự mạo hiểm này cũng không phải là lớn lắm. Chính vì lẽ đó mà Quách Tiểu Phong mới quyết định để Chu quản gia ở lại.

Đoàn người tiến thẳng tới cầu Nam Hồng. Trên đường đi không ai nói với ai một lời nào. Hoàng Bình Phong càng lúc càng cảm thấy có gì đó rất không bình thường, bỗng nhiên Quách Tiểu Phong dừng lại.

- Hoàng đáo chủ, chuyện này có vẻ như có gì đó không ổn.

Quách Tiểu Phong cảnh giác nhìn tứ phía, nhẹ giọng hỏi.

- Quách công tử, sao lại nói vậy?

Hoàng Bình Phong cũng đề cao cảnh giác hơn.

- Ngài có cảm thấy gì không, cảm thấy có cái gì đó không bình thường không?

Nghe Quách Tiểu Phong nói vậy, Hoàng Bình Phong lại cẩn thận nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường cả.

- Nào có gì, tôi cảm thấy nơi này trừ việc quá yên tĩnh ra thì tất cả đều rất bình thường.

- Phải, chính vì nó quá yên tĩnh nên nó mới trở nên không bình thường. Mọi người quan sát xem, ở đây bốn bề lặng như tờ, không có thứ gì lay động cả đúng không?

Quách Tiểu Phong nói. Hoàng Bình Phong như dần dần tỉnh ngộ, không sai, đúng là ở đây không có thứ gì chuyển động cả.

- Ý của Quách công tử là, ở đây bốn bề yên tĩnh, ngay đến cả lá cây ngọn cỏ cũng không lay động, mà chúng ta rõ ràng là có cảm thấy có gió thổi qua, vậy tức là nói, có một loại năng lượng kỳ quái nào đó đang khống chế cầu Nam Hồng này phải không?

Hoàng Bình Phong nói.

- Nói không sai, ý tôi cũng chính là như vậy đó, trừ phi lá cây ở đây là đá, không thì tôi tin rằng, không thể có bất kỳ cái bẫy nào có thể làm được điều này, cho nên chúng ta đã bị trúng kế rồi, xem ra võ công của đại tặc vô đầu này quả đúng là thâm sâu khó đoán...

Quách Tiểu Phong vẫn chưa nói xong...

- Chúng ta cũng biết mà.

Lý Thiên Tường chen ngang. Bỗng Quách Tiểu Phong cảm thấy gió như thổi mạnh hơn, thấy vậy mọi người đều tự giác đứng vây quanh, quay lưng vào nhau, bảo vệ Thượng Quan Văn Cẩm đang đứng ở giữa. Gió mỗi lúc một lớn, dần dần thổi to đến nỗi khiến mắt không thể mở to ra để nhìn, lúc này, lá cây vốn bất động tự nhiên lại lay động một cách điên cuồng.

- Mọi người cẩn thận, đại tặc vô đầu sắp công kích rồi.

Nói xong Quách Tiểu Phong rút thanh Sát Thiên kiếm ra đứng lên trước mọi người, ra vẻ phòng vệ. Trong khi đó Lý Thiên Tường, Trịnh quản gia, Lưu quản gia thì bộ dạng như đang sắp lâm trận vậy, Hoàng Bình Phong cũng vậy, nhưng vào thời khắc này, trong mắt của Hoàng đảo chủ như có một tia chớp xẹt qua, lẽ nào là...

Không thể, lúc này, lá cây trên cây rất cuống cũng không chịu nổi sức gió quá lớn, ồ ạt rơi xuống, mấy người Quách Tiểu Phong bị cuốn vào một luồng khí xoáy, luồng khí này được tạo ra bởi những chiếc lá cây đó, nó tiến về phía bọn họ với tốc độ cực nhanh, Quách Tiểu Phong thử lấy thanh Sát Thiên Kiếm đứng lên trước để cản lại luồng khí xoáy đó, chỉ nghe thấy một tiếng “Ding”, xem ra những chiếc lá này còn sắc bén hơn cả đao kiếm. Trịnh quản gia là người to béo nhất, hai chiếc lá đâm vào người ông ta, những người khác cũng vậy, cứ như có hàng nghìn mũi tên hướng thẳng vào người vậy. Hoàng Bình Phong vội la lên một câu:

- Mọi người nghe tôi nói đây, cùng nhau bay lên trên để thoát khỏi luồng khí xoáy này.

Nghe vậy, Quách Tiểu Phong vội kéo Thượng Quan Văn Cẩm cùng bay lên trên, bay lên cao khoảng vài trượng, quả nhiên sức gió yếu hơn hẳn, nhưng do Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong cùng kéo Thượng Quan Văn Cẩm, nên chậm hơn những người kia một chút.

- Bay ra đi, nhanh.

Hoàng Bình Phong lại hét lớn, Quách Tiểu Phong nghe theo sự chỉ dẫn của Hoàng Bình Phong, vội bay ra ngoài, đương nhiên khi Quách Tiểu Phong phản ứng lại thì đã muộn rồi, nhưng vẫn cố bay ra khỏi vòng xoáy đó, chỉ trông thấy luồng gió xoáy đó dần thu nhỏ lại rồi phát ra những tiếng “Ding”, sau đó trở về trạng thái như cũ.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

88. Chương 88: Thương Lượng

Quách Tiểu Phong vừa thoát khỏi luồng gió xoáy, chỉ trông thấy những chiếc lá ở trung tâm vòng xoáy càng lúc càng xoay mạnh, tốc độ cũng rất nhanh, nếu mấy người Quách Tiểu Phong vẫn còn ở trong vòng xoáy, thì chắc đã bị những chiếc lá cây đó biến thành những cái xác không toàn thân rồi, Quách Tiểu Phong tạm thời thở phào một hơi, may mà có Hoàng Bình Phong ở đây, biết cách khắc chế cơn cuồng phong này nên mới bảo toàn được tính mạng, không phải chứ, tại sao Hoàng Bình Phong lại biết cách khắc chế cơn gió xoáy này nhỉ, chắc phải có lý do đặc biệt nào đó, Quách Tiểu Phong thầm nghĩ.

Lúc này Quách Tiểu Phong bỗng cảm thấy có một cơn nhói đau từ ngực truyền đi, tuy thoát khỏi cơn gió xoáy đó, nhưng trừ Thượng Quan Văn Cẩm ra thì ai cũng bị thương. Trịnh quản gia tự tay rút những chiếc lá ra khỏi cơ thể mình, chỉ nghe thấy một tiếng “Ah” kêu lên thảm thiết, quan sát kỹ, những chiếc lá này không nghi ngờ gì nữa chính là lá cây liễu, nhưng lại rất cứng, thảo nào nó có thể đâm vào da thịt con người. Thượng Quan Văn Cẩm đến lúc này vẫn chưa hoàn hồn. Quách Tiểu Phong không ngờ những chiếc lá này lại lợi hại như vậy.

- Quách công tử, vừa rồi phải cảm ơn cậu, nếu không có cậu chắc giờ tôi đã đi gặp Diêm Vương rồi.

Trịnh quản gia nói.

- Không có gì, ngài là sư bá của Nguyệt Quang, cũng là sư bá của tại hạ, cứu sư bá cũng là lẽ thường tình thôi mà...

Quách Tiểu Phong chưa nói hết lời thì không thể nói tiếp được nữa, bởi vì Trịnh quản gia đang giúp hắn nhổ những chiếc lá ra khỏi cơ thể, hắn cũng biết là rất đau nhưng đâu ngờ lại đau đến mức này.

- Ah...

- Quách công tử, cố chịu một chút.

- Không sao, Trịnh quản gia, ngài tiếp tục đi.

Thấy Quách Tiểu Phong cắn răng chịu đựng, Trịnh quản gia cũng không khỏi nhăn mày, mỗi lần rút một lá, Quách Tiểu Phong lại kêu lên một tiếng, sau khi nhổ hết Trịnh quản gia bôi ít thuốc lên người hắn.

- Quách công tử, Văn Cẩm xin đa tạ huynh và Hoàng đảo chủ, nếu không có hai người, có lẽ giờ này tôi đã nằm trên giường rồi.

Thượng Quan Văn Cẩm thấy Quách Tiểu Phong đau đớn như vậy, ngại ngừng nói.

Quách Tiểu Phong đầu đầy mồ hôi:

- Văn... Văn Cẩm, không sao, chúng ta là bằng hữu, chúng ta là những người ngồi chung một thuyền, ta, ta cứu cậu cũng là chuyện nên làm mà, phải không, Hoàng đảo chủ.

Lúc này Hoàng Bình Phong đang chú ý quan sát luồng khí xoáy đang biến mất, không nói một lời, nghe Quách Tiểu Phong nhắc tới tên mình, toàn thân run lên, cũng không biết Quách Tiểu Phong đang nói cái gì, vội đáp lại một tiếng.

- Phải phải phải, Quách công tử nói rất có lý.

- Vậy Hoàng đảo chủ có thể giải thích một chút không, tại sao ngài biết được chiêu thức để phá giải luồng khí xoáy đó, rốt cuộc là ngài còn biết những gì nữa?

Quách Tiểu Phong hỏi.

Trịnh quản gia đến bên Hoàng Bình Phong, bắt đầu giúp đảo chủ nhổ những chiếc lá, Hoàng Bình Phong lộ ra thần sắc đau đớn, nhưng thần sắc đó không phải do vết thương tạo ra, mà là vì hồi ức lại quá khứ đau lòng.

- Thật ra, chiêu thức này cũng không có gì lạ cả, chính là một trong hai khản gia tuyệt học của đảo Đào Hoa chúng ta, phi điệp đao trong Đạn chỉ thần thông.

- Ngài nói là Phi điệp đao, vậy Phi điệp đao này có thể khiến trời đất biến sắc sao?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Phải, còn nhớ năm năm trước, sau khi Lý quản gia bị giết, nhưng lại không mất bất cứ thứ gì, các người thử nghĩ xem, đã là đạo tặc, sao có thể không trộm đi thứ gì chứ? Thật ra, đại tặc vô đầu đáng chết này đã tới thư phòng của ta lấy trộm hai cuốn bí kíp, đó là “Phi điệp đao phổ” và “Đạn chỉ thần thông”. Hai cuốn sách này có thể coi là vật báu của đảo Đào Hoa, vì sự bốn vị quản gia lo lắng nên tôi không kể chuyện này cho họ, thật không ngờ, chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi có năm năm, đại tặc vô đầu đã có thể luyện được Phi điệp đao và Đạn chỉ thần thông đến mức cao siêu như vậy, cứ cho là ta thì cũng rất khó để đối kháng lại với nó. Song Phi điệp đao của đại tặc này vẫn chưa luyện xong, thật ra nếu chỉ dựa vào bí kíp được ghi trong sách là chưa đủ, vẫn phải phối hợp với Kỳ Song huyết chỉ có Hoàng gia chúng ta độc hữu, như vậy mới có thể đạt đến cảnh giới cao nhất của chiêu thức này, mà Đạn chỉ thần thông là dùng nội lực để khống chế không khí, khiến cho mọi vật đều bất động, sau đó mới có thể công kích trong nháy mắt. Xem ra trước khi ăn cắp hai cuốn kíp đó, võ công của đại tặc vô đầu đã rất cao rồi.

Hoàng Bình Phong từ từ nói.

- Hoàng đảo chủ, Kỳ Song huyết mà ngài vừa nhắc tới là gì? Liệu có khả năng đại tặc vô đầu có thể tự chế ra được Kỳ Song huyết không?

Quách Tiểu Phong hiểu kỳ hỏi.

- Không thể có khả năng đó, thật ra chỉ nghe tên thôi cũng đủ biết Kỳ Song huyết cực kỳ quý hiếm, kỳ thực Kỳ Song huyết không phải là tên một vị thuốc, mà là máu của người nhà họ Hoàng chúng ta, mỗi lần chỉ cần uống một bát là có thể tăng cường uy lực của Phi diệp đao. Mà đại tặc vô đầu rõ ràng là chưa từng uống Kỳ Song huyết nên uy lực Phi diệp đao của nó cũng chưa thể coi là mạnh, cho nên...

- Cho nên... đại tặc vô đầu này tuyệt đối chưa từng uống Kỳ Song huyết.

Quách Tiểu Phong nói xen ngang.

Lúc này lại có một câu hỏi lớn, rốt cuộc là có nên tiếp tục đi tiếp hay không? Hay là lại rút lui như lần trước? Hiện giờ trong số họ ai cũng bị thương, người nặng người nhẹ, nếu đi tiếp rõ ràng là không sáng suốt, thêm vào đó, đại tặc vô đầu đã sử dụng Phi diệp đao để đối phó với bọn Quách Tiểu Phong, như vậy chứng tỏ rằng nó sớm đã phát hiện ra mấy người Quách Tiểu Phong, mà đại tặc vô đầu này có thể dùng Phi diệp đao bất cứ khi nào, nếu cứ cố thủ đi tiếp thì không biết còn có nguy hiểm gì đang chờ bọn họ. Nhưng bây giờ mà quay về, trong lòng thấy can tâm mới là lạ, ba cao thủ suy lý, hai quản gia và đảo chủ đảo Đào Hoa, tốt xấu gì họ cũng đều là những người có tiếng tăm lừng lẫy, vậy mà cả mấy người bọn họ lại bị một đại tặc vô đầu không hề có danh tiếng lại không biết mặt mũi nó ra sao đùa giỡn thế này, nói ra thật không xuôi tai chút nào, đúng là mất mặt. Đường đường là mấy Nam tử hán lại sợ một đại tặc này hay sao, nói ra chỉ e thiên hạ sẽ cười chê. Vậy nên tình hình bây giờ là tiến thoái lưỡng nan. Lúc này mọi người bắt đầu tranh luận, Lý Thiên Tường và Lưu quản gia thì khẳng khái muốn đi tiếp, còn Trịnh quản gia thấy mọi người bị thương nên không tán thành ý kiến của hai người này. Thượng Quan Văn Cẩm xuất chút nữa thì mất mạng, đương nhiên rất muốn quay về đại bản doanh, cho nên quyền quyết định hoàn toàn do Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong quyết định, phải làm sao đây, tiếp tục ư, vậy thì quá mạo hiểm, còn quay về sao, thật quá mất mặt, chỉ e làm mất khí thế của mọi người. Nhưng Quách Tiểu Phong là một người thông minh, sẽ tự biết nên lựa chọn giữa việc đi nộp mạng là tốt hay theo kiểu “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn” là tốt.

- Còn rừng xanh thì lo gì không có củi đốt, chúng ta nên quay về tính kế lâu dài thì hơn.

Hoàng Bình Phong nói.

- Hoàng đảo chủ nói rất phải, mục đích ban đầu của chúng ta là muốn công kích để đại tặc xuất đầu lộ diện, nhưng bây giờ nó đã biết chúng ta ở đây, chúng ta có làm gì cũng vô ích thôi, đây lại là địa bàn của nó, nếu cứ tiếp tục e sẽ chỉ lãng phí thời gian. Vậy nên trước mắt chúng ta cứ quay về đại bản doanh tính kế lâu dài mới là thượng sách.

- Quách đại ca, tôi nghe theo huynh, đã như vậy thì chúng ta quay về thôi.

Lý Thiên Tường như sực tỉnh ngộ.

- Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta quay về thôi.

Hoàng Bình Phong lên tiếng.

- Văn Cẩm, cậu vẫn nhớ đường quay về chứ?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Nhớ, vừa rồi hai người kéo tôi thoát khỏi vòng gió xoáy đó đã chuyển ngoặt 45 độ, cho nên chỉ cần chúng ta quay lại chỗ cũ, hướng 45 độ, rồi theo cầu Nam Hồng này mà đi là được.

Trí nhớ của Thượng Quan Văn Cẩm quả hơn người, đây chính là lý do tại sao Quách Tiểu Phong lại để một người không có võ công như cậu ta đi cùng.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

89. Chương 89: Thi Thể Thối Rữa

Thượng Quan Văn Cẩm chỉ tay về phía tay trái chếch khoảng 45 độ.

- Theo hướng đó à, chúng ta đi thôi.

Không ai nói với ai câu nào, trong lòng chỉ thấy uất ức bức bối. Đương nhiên rồi, ai gặp phải chuyện thế này cũng không thể vui vẻ được, đi báo thù, rốt cuộc không những không thu được kết quả gì, mà còn thương tích đầy mình, đảo Đào Hoa này vốn do Hoàng Bình Phong thiết kế, nhưng địa bàn của đại tặc vô đầu này rõ ràng còn nguy hiểm hơn cả cách bố trí Kỳ môn độn giáp của Hoàng Bình Phong, lúc tối đã gặp phải bẫy, nhưng không có nghĩa sẽ an toàn mà trở về, Quách Tiểu Phong mới đi được vài bước, liền cảm thấy có tiếng động gì rất lạ.

- Mọi người nằm xuống.

Quách Tiểu Phong như phát hiện ra điều gì vội hét to, vừa nói vừa nhanh chóng nằm xuống dưới mặt đất, quả nhiên chỉ trong nháy mắt, mấy trăm mũi tên lao vun vút trên đầu Quách Tiểu Phong. Hắn nghĩ thầm: “ Nếu vẫn đứng ở đó, xem ra bây giờ đã biến thành nhím rồi, vẫn may là phản ứng kịp thời”.

- Quách công tử, sao cậu lại biết ở đây có bẫy ?

Hoàng Bình Phong hỏi.

- Là thế này, nếu chân tôi không bị thương, thì có lẽ sẽ không thể biết được ở đây có bẫy, bởi vì bình thường tôi chỉ biết nhón chân đi bằng bằng trên đường, nhưng vì hôm nay chân bị thương nên phải dùng cả bàn chân để đi, nên mới có thể cảm nhận thấy ở dưới chân có sự chuyển động, không ngờ đại tặc này cũng có lúc sơ xuất, haha...hôm nay đúng là gặp vận may.

Quách Tiểu Phong nói.

- Quách công tử, từ từ chút.

Nói xong Hoàng Bình Phong từ dưới đất nhật lên một hòn đá rồi ném về phía đồng mũi tên, trong nháy mắt, lại có hàng trăm mũi tên từ tứ phía lao ra.

- Công tử xem kìa, đại tặc vô đầu này không bất cẩn như vậy đâu, đây gọi là lợi dụng tâm lý đối phương để bố trí cạm bẫy, đại tặc này thật không đơn giản.

Hoàng Bình Phong nhìn Quách Tiểu Phong một cái, hắn cũng đáp trả lại bằng một ánh mắt tỏ vẻ cảm ơn, đồng thời vẫn tiếp tục đi về phía trước.

- Mọi người nhìn này, đây là cái gì?

Lưu quản gia chỉ tay về phía một thi thể đã thối rữa cách đó không xa. Tuy là thi thể nhưng Lưu quản gia lại không thể xác định được đó là thứ gì.

- Chúng ta qua đó xem xem.

Quách Tiểu Phong nói, sau đó đi lại.

- Quách công tử cẩn thận đấy, đề phòng mắc bẫy.

Hoàng Bình Phong thận trọng nói.

- Chắc là không sao đâu.

Đến gần, mới phát hiện ra hình như đây là xác chết của người, đã bị thối rữa, toàn thân đã biến thành màu đen, xông ra một mùi nồng nặc xú uế.

- Hoàng đảo chủ, xem ra đây là xác chết của người, ngài qua đây xem đi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Cái gì, thi thể người chết sao, cậu chắc chắn chứ?

Hoàng đảo chủ trau mày nói.

- Đúng, đúng là như vậy, hơn nữa là do trúng độc mà chết. Có vẻ như trước khi chết người này đã chịu phải sự va chạm rất lớn, có thể là bị lăn từ mỏm núi kia xuống.

Quách Tiểu Phong vừa nói vừa chỉ tay về phía ngọn núi cách đó không xa. Hoàng Bình Phong nhìn về phía ngọn núi đó, cuối cùng cũng biết chuyện này là thế nào.

- Trịnh quản gia qua đó xem thế nào, xem xem người này rốt cuộc làm sao mà chết.

Nói đoạn, Hoàng Bình Phong vội đi lại gần cái xác, có lẽ...thi thể này chính là cha của Hoàng Bình Phong – Hoàng lão đảo chủ, bởi vì ngọn núi mà Quách Tiểu Phong chỉ chính là nơi mà Mạnh Kiều đã dẫn Hoàng Bình Phong tới, cách giải thích hợp lý nhất là, Hoàng lão đảo chủ sau khi bị trúng độc và đã dự tính trước Hoàng Bình Phong rất có thể sẽ đến tìm ông ta, có thể vì nguyên nhân nào đó mà ông ta không muốn gặp lại con trai mình, nên đã tìm một nơi khác để từ từ đón nhận cái chết, nhưng không ngờ rằng trên đường đi do không cẩn thận đã ngã từ trên núi xuống. Hoàng Bình Phong vội đi lại xem xét, nhưng thi thể đó đã bị thối rữa trầm trọng, không thể nào nhận dạng được.

- Trịnh quản gia, qua đây xem xem thi thể này là thuộc giới tính gì, còn nữa, khoảng bao nhiêu tuổi .

- Vâng, thưa đảo chủ.

Trịnh quản gia đi lại khám nghiệm, quả nhiên kim bạc lập tức chuyển sang màu đen.

- Xem ra người này đúng là do trúng kịch độc mà chết, là nam, về tuổi tác thì...

Trịnh quản gia lấy ra một con dao nhỏ, từ sau lưng người chết rạch một đường để lộ ra xương cốt màu đen, sau khi quan sát kỹ mới lên tiếng:

- Căn cứ vào độ cứng và độ mềm xốp của xương phỏng đoán tuổi của người chết là khoảng năm mươi đến bảy mươi tuổi, ngoài những điều đó ra thì hiện giờ không thể có thêm manh mối nào khác.

Hoàng Bình Phong sau khi nghe xong những gì mà Trịnh quản gia nói, khuôn mặt lộ vẻ bi thương, ngăn người nhìn thi thể đó mà nước mắt tuôn rơi.

- Cha, là con trai bất hiếu, ngay đến nhìn mặt cha lần cuối con cũng không làm được, nhưng, nhưng tại sao cha lại cố tình tránh mặt con, là vì sao...?

- Cái gì, Hoàng đảo chủ, ngài vừa nói...ngài nói thi thể thối rữa này chính là Hoàng lão đảo chủ sao, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Ngài hãy nói rõ ra đi.

Quách Tiểu Phong kinh ngạc hỏi.

- Sự tình là thế này, cũng chính là vào hôm Ngô quản gia chết, Mạnh Kiều và Thiên Lễ...

Hoàng Bình Phong kể lại sự tình mà Mạnh Kiều và Thiên Lễ đã trải qua hôm đó kể lại một lượt, Quách Tiểu Phong nghe xong vội quỳ xuống đất:

- Hoàng đảo chủ, là tại tôi không tốt, là tôi không biết cách dạy bảo em trai nên mới để xảy ra chuyện như vậy, mới khiến Hoàng lão đảo chủ thành ra thế này, xin lỗi...

- Quách công tử, mau đứng dậy đi, chuyện này không thể trách công tử, hơn nữa cứu một mạng người còn hơn xây tòa tháp bảy tầng, cha tôi làm như vậy là có đạo lý của ông ấy, Quách công tử hà tất phải tự trách mình, cứ chi phải đổ mọi trách nhiệm lên đầu mình.

Hoàng Bình Phong vội đi lại đỡ Quách Tiểu Phong đứng lên.

- Chúng ta qua đây xem xem, ở đây có thứ gì.

Lý Thiên Tường cũng không biết đi lại từ lúc nào, đến gần xác chết thì phát hiện ở gần thi thể này có thứ gì đó rất kỳ quái, Lý Thiên Tường thấy kỳ lạ nên lại gần xem, thì ra đó là hai cuốn sách. Hoàng Bình Phong vừa nhìn thấy hai cuốn sách này thì đã xúc động vô cùng. Hai cuốn sách này chính là thứ bị đại tặc lấy cắp năm năm về trước, một cuốn là “Phi điệp đao phổ”, còn cuốn kia là “Đạn chỉ thần thông”. Hoàng Bình Phong như nhận được báu vật, thật không ngờ thứ bị mất nhiều năm nay bỗng nhiên vô duyên vô cớ lại quay về với Hoàng Bình Phong, nhưng rốt cuộc là tại sao? Điều này rất kỳ lạ, tại sao gần thi thể của Hoàng lão đảo chủ lại xuất hiện bí kíp võ lâm của đảo Đào Hoa, lẽ nào hai cuốn sách này là do Hoàng lão

đảo chủ đã liều mạng cướp lại từ trong tay đại tặc vô đầu, nếu nói vậy rõ ràng là không hợp lý. Bởi vì, thứ nhất, Hoàng lão đảo chủ trước khi chết đã bị trúng kịch độc, tuyệt đối không thể đấu lại với đại tặc vô đầu. Thứ hai, cứ cho là Hoàng lão đảo chủ đã giao đấu với đại tặc vô đầu, không những vậy còn khắc chế được nó, vậy tại sao lại không giết chết nó để rồi sau đó đoạt lấy hai cuốn sách, đây là điểm không hợp lý thứ hai. Thứ ba, tại sao Hoàng lão đảo chủ biết được chuyện hai cuốn sách bí kíp bị mất, bởi lẽ ngoài Hoàng Bình Phong ra thì không có người thứ hai biết được chuyện này, đã không biết chuyện bí mật này thì làm gì có chuyện Hoàng lão đảo chủ đi giao đấu với đại tặc. Thứ tư, trong khi nhóm người Quách Tiểu Phong người đông sức lớn mà vẫn chưa biết được tung tích của đại tặc và phải rất vất vả mới thoát khỏi bẫy của nó, vậy mà Hoàng lão đảo chủ tuy là có rất nhiều kinh nghiệm, nhưng tuổi tác đã cao, hơn nữa lại bị trúng kịch độc và bị trọng thương lại có thể giao đấu với nó một phen và đoạt được hai cuốn bí kíp.

Cho nên, từ những gì đã phân tích ở trên, không thể có chuyện trước lúc chết Hoàng lão đảo chủ đã liều mạng đoạt lấy hai cuốn sách từ tay đại tặc vô đầu. Vậy tại sao gần thi thể của Hoàng lão đảo chủ lại xuất hiện hai cuốn bí kíp? Xem ra chỉ có một khả năng, đó chính là trùng hợp, có lẽ Hoàng lão đảo chủ vốn không biết chuyện hai cuốn bí kíp bị đánh cắp, và sau khi luyện được chiêu thức trong hai cuốn bí kíp đó, đại tặc đã vớt hai cuốn sách đó ở đây, vài năm sau, Hoàng lão đảo chủ bị rơi từ trên núi xuống cũng tại đúng chỗ đó. Đương nhiên, còn về tại sao đại tặc vô đầu lại không trực tiếp thủ tiêu hai cuốn sách mà phải vùi nó ở đây cũng rất khó để giải thích.

Quách Tiểu Phong cúi đầu suy nghĩ, mọi chuyện rốt cuộc là thế nào? Đến bây giờ ở đại bản doanh vẫn chưa có tin tức gì, chứng tỏ rằng chúng ta đã đổ oan cho Chu quản gia, nhưng hôm đó đại tặc vô đầu làm thế nào để vào phòng giết người? Và tại sao Ngô quản gia trước lúc chết lại bị trúng độc. Thứ ba, tại sao đại tặc vô đầu có thể bố trí những cái bẫy như biết trước được đường đi nước bước của bọn Quách Tiểu Phong, và tại sao bên cạnh thi thể của Hoàng lão đảo chủ lại xuất hiện hai cuốn bí kíp...? Cả một loạt những điểm nghi vấn cứ dày vô đầu óc Quách Tiểu Phong, khiến hắn đau đầu vô cùng, đã nghĩ không ra vậy không nên nghĩ tiếp nữa...Quách Tiểu Phong đập tay vào đầu, tiếp tục đi về đại bản doanh...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

90. Chương 90: Âu Dương Tiên Đáng Thương

Hoàng Bình Phong kêu Trịnh quản gia và Lưu quản gia đưa thi thể của Hoàng lão đảo chủ về, nào có thể để Hoàng lão đảo chủ ở một nơi hẻo lánh như thế này. Đến giờ ở đại bản doanh vẫn chưa xảy ra chuyện gì, điều này nói lên rằng Chu quản gia vẫn đáng tin cậy.

Nhưng, nếu Chu quản gia đúng là đáng tin cậy, vậy tại sao hung thủ có thể giết được Vạn Tài Phát trong nháy mắt và có thể nhanh chóng chạy thoát? Quách Tiểu Phong đã từng phân tích, hung thủ không thể nào vào trong phòng trước khi đèn bị tắt, mà sau khi đèn bị tắt, Vạn Tài Phát lập tức kêu thảm, vậy trong thời gian ngắn như vậy hung thủ tuyệt đối không thể nào vào phòng, sau đó điểm huyết đạo Vạn Tài Phát, rồi giết người diệt khẩu, sau cùng là thoát ra ngoài mà thần không hay quỷ không biết. Nhưng tại sao hung thủ phải điểm huyết nạn nhân rồi mới giết người? Đợi đã, hung thủ có nhất thiết phải sau khi vào phòng mới điểm huyết Vạn Tài Phát không? Không nhất thiết, thật ra nếu hung thủ dùng “Đạn chỉ thần thông” để cùng một lúc xuất kích ra hai viên đạn ám khí, một để tắt đèn, một để điểm huyết, như thế chẳng phải nhất cử lưỡng tiện sao. Việc này chỉ cần nhờ các vị quản gia và Hoàng Bình Phong đối chứng một chút là được, Quách Tiểu Phong nghĩ thầm. Nhưng, Ngô quản gia sao lại bị trúng độc trước khi chết, trong khi võ công của ông ấy có lẽ cũng thuộc hàng cao thủ như những vị quản gia kia, ai mới có bản lĩnh để có thể hạ độc Ngô quản gia mà không bị ai phát hiện, còn nữa, nếu đã hạ độc thủ, vậy tại sao không hạ cho chết, mà vẫn phải đợi đến lúc lấy được đầu ông ấy trên cầu Nam Hồng? Đại tặc vô đầu lợi hại như vậy, Ngô quản gia không thể không biết, vậy tại sao vẫn để mọi người đi thu phục nó. Ngô quản gia có vẻ ngoài khá lạnh lùng, nhưng thực ra lại rất nhiệt tình, chỉ cần dựa vào việc ông ấy liều mạng cứu mình là có thể rõ. Nhưng Ngô quản gia sao lại biết phi đao đó sẽ bay ra? Và vẻ mặt của ông ấy lúc đó sao lại kỳ quặc như vậy nhỉ?

Vẫn còn một điểm đáng chú ý nữa là, loài rắn chẳng phải ngủ đông sao? Tại sao từ lúc bọn họ tới đảo Đào Hoa tới giờ lại gặp nhiều rắn như vậy, hơn nữa, thú mỏ vịt là thần thú thời cổ đại, có thật là nó có thể cầu

kết với lũ rắn sao? Cứ cho là có thể cấu kết, vậy lũ rắn có thể kịp thời xuất hiện với số lượng lớn như vậy ? Với trường hợp của mấy người Quách Tiểu Phong còn có thể lý giải được, nhưng chuyện của Thiên Lễ và Mạnh Kiều thì sao? Tại sao hai người đó có thể chịu sự công kích của lũ rắn, lũ rắn đó không đi ngủ đông mà lại đi tấn công con người, nếu nói là mùa xuân thì còn tin được, nhưng bây giờ đang là giữa đông, hành vi kỳ quái này của bầy rắn hình như là đã chịu sự điều khiển của người nào đó. Không chỉ vậy động cơ của hung thủ cũng rất dễ khiến người ta phải chú ý, tại sao hung thủ phải vô duyên vô cớ giết người, kỳ thực điều này có thể được giải thích như sau: Thứ nhất, có thể hung thủ thấy khó chịu bởi sự xuất hiện của người ngoại lai, làm như vậy là muốn để nhóm người Quách Tiểu Phong rời khỏi đảo Đào Hoa. Thứ hai, hung thủ giết nhiều người như vậy kỳ thực là để tạo ra tầm màn che mà thôi, để mê hoặc tầm nhìn của mọi người, thật ra nó chỉ vì muốn giết một người, nhưng để che mắt nó đã tạo ra một vụ án giết người hàng loạt. Mà năm năm trước, khi đại tặc vô đầu giết Lý quản gia, theo như lời kể thì nó đã lấy đầu của Lý quản gia mang đi, vậy tại sao bây giờ nó vẫn để lại đầu, khả năng thứ nhất là, nếu nó mạo hiểm, nhưng võ công của nó cao như vậy, thì cũng không có khả năng bắt được nó, vậy tại sao nó có thể để lại đầu của Ngô quản gia? Theo lẽ thường mà nói, đặc điểm của những vụ án giết người hàng loạt là cùng sử dụng một thủ pháp, thời gian gây án cũng rất gần nhau, trong khi đó đại tặc vô đầu năm này năm ngày sau mới thực hiện hành động lần hai, hơn nữa thủ pháp lại thay đổi, lẽ nào....giả thiết, tất cả đều là do một người làm, thì trên đảo Đào Hoa này người có khả năng làm ra những chuyện như vậy chỉ có....Hơn nữa, mấy người Quách Tiểu Phong cũng chỉ là thấy một cái xác đã bị thối rửa trầm trọng, chỉ dựa vào giới tính và tuổi tác của người chết mà đoán định rằng đó là Hoàng lão đảo chủ như vậy liệu có quá sớm hay không... Quách Tiểu Phong nghĩ tới nghĩ lui, có vẻ như đã bắt đầu có chút manh mối đầu tiên, song, rốt cuộc phải làm thế nào để có thể “ Dụ rắn ra khỏi hang” đây?

Quách Tiểu Phong vừa đi vừa nghĩ, bầu không khí thì trầm lắng hẳn đi, bỗng trên đường xuất hiện một bóng người di chuyển với tốc độ cực nhanh.

- Ai ?

Hoàng Bình Phong kêu lên một tiếng, bóng người đó thoáng đó mà biến mất.

- Đuổi theo.

Nghe Hoàng Bình Phong nói vậy, Quách Tiểu Phong và Lý Thiên Tường không dám chậm trễ vội bám sát.

- Thiên Tường, ta nghĩ huynh mau quay về đại bản doanh thì hơn, xem xem có xảy ra chuyện gì không, tôi và Hoàng Bình Phong sẽ truy đuổi theo.

Lý Thiên Tường thấy cũng có lý, tuy võ công của bản thân cũng không tồi, nhưng cũng không dám so bì với Quách Tiểu Phong và Hoàng đảo chủ, cũng nên quay về thì hơn, không khéo đại bản doanh đã náo loạn thành một nồi cháo rồi cũng nên. Quả nhiên, lúc này, từ đại bản doanh truyền ra một trận kêu thất thanh, rõ ràng đây là giọng của Bạch Nguyệt Quang. Lý Thiên Tường nóng lòng rảo bước, thầm nghĩ không biết ở nhà đã xảy ra chuyện gì? Về tới nơi đã trông thấy Chu quản gia đã bị đánh hôn mê bất tỉnh, Quách Thiên Lễ cũng vậy, còn đám nữ nhân thì đang hoảng loạn kêu cứu.

- Tiểu Diệp, đã xảy ra chuyện gì vậy? Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?.

Tiểu Diệp trông thấy Lý Thiên Tường cứ như trông thấy thần cứu tinh vậy, vội chỉ tay về phía phòng thuốc. Không hay rồi, từ sau khi Âu Dương Tiên bị thú mỏ vịt tấn công thì đều được đưa tới phòng thuốc để điều trị, Bạch Nguyệt Quang cũng thường lui tới đó để thay thuốc cho Âu Dương Tiên, cho nên nhất định đã xảy ra chuyện lớn rồi, có lẽ đại tặc vô đầu đã tới đây. Lý Thiên Tường nghĩ thầm.

- Tiểu Diệp, kiên cường lên nào, ta đã về rồi đây...

Tiểu Diệp gật gật đầu nhưng vẫn không giấu được sự sợ hãi.

Nói đoạn Lý Thiên Tường vội chạy nhanh tới phòng thuốc, Bạch Nguyệt Quang đang thần thờ ngồi ngoài cửa:

- Nguyệt Quang đại tẩu, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Thiên Tường đi lại đỡ Bạch Nguyệt Quang sắc mặt trắng bệch hai mắt vô thần, Bạch Nguyệt Quang chỉ tay về phía giường bệnh của Âu Dương Tiên, chỉ thấy Âu Dương Tiên toàn thân là máu, đầu lìa khỏi cổ và

bị lẫn sang một bên, Âu Dương Tiên hai mắt trờ trờ, lộ vẻ tuyệt vọng, và còn có vẻ hết sức đau đớn, cảnh tượng này còn hãi hùng và tàn nhẫn hơn cả người bị lột da, chẳng trách Bạch Nguyệt Quang lại thành ra như vậy, xem ra lại là do đại tặc vô đầu gây ra. Lý Thiên Tường trước giờ cũng từng tận mắt trông thấy xác chết, nhưng chưa từng thấy có xác chết nào ghê rợn như của Âu Dương Tiên.

Lúc này Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong đang ra sức đuổi theo cái bóng người đó, khinh công của người này rất cao cường, ngay đến Hoàng Bình Phong cũng tỏ ra rất vất vả, nhưng người đó có vẻ như đang đùa giỡn vậy, không khoa trương chút nào khi nói khinh công của kẻ lạ mặt này đã đạt tới cảnh giới của nghệ thuật, người này chỉ nhón chân nhẹ trên mặt đất mà có thể bay một đoạn rất xa, cho dù Quách Tiểu Phong có đạt tới cực hạn cũng không thể làm được đến trình độ đó. Bỗng nhiên người đó dừng lại, vận khí, muốn ra chưởng về phía ngực của Hoàng Bình Phong, Hoàng Bình Phong ngăn người một chút, có vẻ như không kịp phản ứng lại cú đâm đó, nhưng người đó hình như chịu phải một sự kinh ngạc nào đó, vội thu tay lại, chuyển mình rồi bay đi mất, Hoàng Bình Phong và Quách Tiểu Phong chỉ kịp nhìn thấy cái bóng của người đó. Song, lúc này trong lòng Quách Tiểu Phong lại cảm thấy có chút phần chần, bởi vì, nếu người đó chính là đại tặc vô đầu, vậy thì...tất cả những nghi vấn đều có thể được giải đáp.

Rốt cuộc ai mới là đại tặc vô đầu, động cơ của nó là gì? Quách Tiểu Phong đã biết được điều gì? Và hẳn sẽ nghĩ ra cách nào để có thể bắt được đại tặc vô nhân đạo này? Quan trọng nhất là, Âu Dương Tiên đáng thương mới được cứu từ Diêm Vương về, nay bỗng nhiên lại bị chết thảm....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

91. Chương 91: Hóa Ra Là Ông Ta

Sau khi cái bóng của kẻ lạ mặt hoàn toàn biến mất, Hoàng Bình Phong vẫn đứng nguyên ở đó, ngẩn người nhìn về hướng cái bóng đã đi khỏi. Quách Tiểu Phong tiến lại gần:

- Ai, ngài xem tiếp theo nên làm gì đây?

Khi Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong quay trở về đại bản doanh, nhờ Trịnh quản gia mà Chu quản gia và Quách Thiên Lễ cũng đã tỉnh lại, Lý Thiên Tường và Thượng Quan Văn Cẩm đã xử lý thi thể của Âu Dương Tiên.

- Quá...quá nhanh, tôi hoàn toàn không trông thấy cái bóng của nó, chỉ cảm thấy sau lưng có một cơn đau truyền đi khắp cơ thể, sau đó tôi mất đi cảm giác rồi không biết gì nữa...

Chu quản gia biết được tin mấy người Quách Tiểu Phong chưa bắt được đại tặc thì lo sợ nói.

- Chu quản gia, tôi hỏi ngài, lúc Vạn Tài Phát chết, chẳng phải là đèn bị tắt đúng không, sau khi đèn bị tắt ngài có phát hiện ra điều gì khác thường không?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Nếu nói là khác thường, thì thật sự cũng có, bởi vì khi đó tôi cảm thấy trên mặt có một luồng gió thổi qua, tiếp đó là nghe thấy tiếng kêu của Vạn đại quan nhân, khi đó tôi cho rằng là đại tặc vô đầu đã xuất hiện, cho nên đã giơ tay ra bắt nó, nhưng chẳng tóm được gì cả.

Chu quản gia nhớ lại.

- Quả nhiên là như vậy.

Quách Tiểu Phong để lộ nụ cười nhạt.

Thi thể của Âu Dương Tiên được Lý Thiên Tường đặt ở phòng xác, đặt cùng với hai cái xác lúc trước, Bạch Nguyệt Quang cũng dần bình tĩnh trở lại, nhưng trên mặt vẫn còn phảng phất nét sợ hãi.

- Nguyệt Quang, nài không sao chứ, mọi chuyện đã qua rồi.

Quách Tiểu Phong an ủi, Bạch Nguyệt Quang dựa mình vào trong lòng Tiểu Phong để cảm nhận cảm giác an toàn.

- Nguyệt Quang, ta nghĩ ta đã biết hung thủ là ai rồi.

Quách Tiểu Phong nhẹ giọng nói.

- Tướng công, hung thủ là ai vậy ?

Bạch Nguyệt Quang kinh ngạc hỏi.

- Đừng hỏi nhiều, tránh được sự hoài nghi của người khác, tối nay về phòng chúng ta nói chuyện này sau.

.....

Bạch Nguyệt Quang sau khi vào phòng, vội vàng khóa cửa.

- Tướng công, mau nói cho thiếp nghe, hung thủ là ai vậy ?

- Thật ra hung thủ này, không phải ai khác, mà chính là lão đương gia của đảo Đào Hoa – Hoàng lão đảo chủ.

Quách Tiểu Phong không chút biểu tình nói.

- Ah...sao có thể là ông ta, Hoàng lão đảo chủ chẳng phải đã cứu mạng mấy người chàng hay sao? Sao ông ấy có thể là hung thủ giết người được chứ ?

Bạch Nguyệt Quang quả thật rất tò mò.

- Cụ thể thế nào ngày mai chúng ta lại nói tiếp, song chúng ta phải làm thế nào để vạch trần ông ta, vấn đề này rất then chốt đó. Võ công của Hoàng lão đảo chủ này xuất thần nhập hóa, đám phàm phu tục tử như chúng ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ông ta. Hung thủ này quả thật lợi hại hơn nhiều so với dự liệu của ta, vậy nên, cứ cho là chúng ta có thể vạch trần được bộ mặt thật của Hoàng lão đảo chủ thì cũng rất khó có thể an toàn thoát khỏi nơi này, Hoàng lão đảo chủ này có thể nói là ngang ngửa với Lưu Thiêm năm đó, đừng nói là ta, cứ cho là sư phụ ta có ở đây chỉ e cũng khó đối phó nổi, đây là vấn đề rất đau đầu. Tuy Hoàng đảo chủ có vẻ là một người đại hiệp trượng nghĩa, nhưng Hoàng lão đảo chủ dù gì cũng là phụ thân của Hoàng đảo chủ, Hoàng đảo chủ dù có là tiên phong đạo cốt, rốt cuộc cũng chỉ là người phàm mắt thịt mà thôi, đại nghĩa diệt thân, cái này nói ra đã không hề đơn giản, dám làm nó lại càng khó hơn, nếu Hoàng đảo chủ không những không chấp nhận được sự thực này, trái lại lại liên hợp với Hoàng lão đảo chủ để đối phó với chúng ta, như vậy khả năng thắng lợi của chúng ta chỉ là con số không. Đây là vấn đề đau đầu thứ hai. Nhưng nếu Hoàng lão đảo chủ thật sự là người công tư phân minh, phối hợp hành động với chúng ta, vậy khả năng thành công của chúng ta là rất lớn, Nguyệt Quang, nàng nói xem, ta nên thuyết phục Hoàng đảo chủ thế nào đây?

Bạch Nguyệt Quang yên lặng suy nghĩ, phải rất lâu sau mới lên tiếng:

- Tướng công, chàng có tin tưởng Hoàng đảo chủ không? Chàng có cho rằng Hoàng đảo chủ là một chính nhân quân tử không?

- Ta đương nhiên là tin Hoàng đảo chủ, ta cũng cho rằng người này là một chính nhân quân tử, nhưng, chuyện có liên quan đến phụ thân của Hoàng đảo chủ, liệu ông ấy có dám làm một việc đại nghĩa diệt thân như vậy không?

Quách Tiểu Phong lo lắng nói.

- Tướng công, thiếp hỏi chàng, chàng sợ chết không? Chàng cho rằng sinh mạng quan trọng hay Vương pháp và sự tôn nghiêm của Đại Tổng quan trọng ?

Bạch Nguyệt Quang tiếp tục hỏi.

- Cái này...

Quách Tiểu Phong lộ vẻ khó xử, nếu nói Quách Tiểu Phong là Nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất cũng không sai, nhưng nếu nói Quách Tiểu Phong không sợ chết thì cũng có chút gì đó hơi khiên cưỡng. Bạch Nguyệt Quang thấy Quách Tiểu Phong vẫn do dự chần chừ, lại tiếp tục truy vấn:

- Tướng công, vậy lúc mới đầu sao chàng lại muốn làm Bồ đầu?

- Cái này...một là vì sự thỉnh cầu của Triệu đại nhân, hai là vì ta không muốn những kẻ xấu xa ung dung ngoài vòng Vương pháp.

Quách Tiểu Phong lúc này như đã ngộ ra điều gì đó.

- Nguyệt Quang, ta hiểu rồi, ta hiểu ý của nàng rồi. Ta đương nhiên là sợ chết, nhưng đáng sợ hơn cả là phải sống trong đau khổ và dằn vặt, cả đời này ta có ba điều may mắn, thứ nhất là ta có một đại ca khiến ta rất tự hào và tôn trọng, thứ hai là ta có phúc ba đời nên mới lấy được một nương tử như nàng, thứ ba chính là chúng ta có Tiểu Hùng, ngoài ra ta cũng đã gặp được những người bạn hiền rất đáng tin cậy. Ta đã nghĩ thông rồi, Quách Tiểu Phong ta chết không hối tiếc, quan trọng là không thể làm mất mặt Vương pháp của Đại Tổng, nàng thấy ta nói có đúng không Nguyệt Quang?

- Ta hiểu rồi, ngày mai ta sẽ đi nói rõ mọi chuyện cho Hoàng đảo chủ, nếu đảo chủ tiếp nhận ý kiến của ta thì tốt, nhưng vạn nhất không chấp nhận, vậy ta dù chết cũng phải bắt cho được Hoàng lão đảo chủ. Chỉ là...chỉ là nàng và Tiểu Hùng, cả Mạnh Kiều và Thiên Lễ nữa, mấy người...

- Không cần phải bận tâm tới chúng ta, quan trọng là, chúng ta đều là những người thân yêu của chàng, bất luận là chàng làm cái gì, chúng ta cũng đều âm thầm ủng hộ chàng, vì chàng dù có phải liều mạng chúng ta cũng can tâm tình nguyện. Chàng là phu quân tốt của thiếp, cũng là hình tượng nam nhân mà thiếp rất mến mộ, có thể nên duyên kết nghĩa phu thê với chàng là thiếp thấy mình may mắn nhất trần đời rồi.

- Nguyệt Quang...

“ Phu thê liên tâm”, thử hỏi trên thế gian này có thứ tình cảm nào đáng trân trọng hơn thế.

.....

Sáng hôm sau, Quách Tiểu Phong dậy từ rất sớm, sau khi suy nghĩ một hồi mới quyết định đi tìm Lý Thiên Tường và ba vị quân gia để gặp Hoàng Bình Phong nói rõ mọi chuyện, hy vọng Hoàng Bình Phong chấp nhận sự thực Hoàng lão đảo chủ là hung thủ. Tuy hết sức kinh ngạc, nhưng mọi người đều tin tưởng khả năng của Quách Tiểu Phong, tuyệt đối không thể vô cớ vu oan cho một người đã chết, sau khi thương lượng, võ công của Hoàng Bình Phong rất cao cường, chẳng may Hoàng Bình Phong trở mặt, mọi người sẽ liên thủ lại, cùng đối phó để khắc chế Hoàng Bình Phong, tục ngữ nói: “ Hổ dữ không ăn thịt con”, như vậy mấy người Quách Tiểu Phong vẫn có quân bài trong tay để thương lượng với Hoàng lão đảo chủ.

Nhưng, mọi chuyện liệu có thể thuận lợi như dự liệu không ? Mặt khác, hung thủ có đúng là Hoàng lão đảo chủ hay không ? Kết quả của tất cả những nghi vấn này rốt cuộc sẽ như thế nào?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

92. Chương 92: Ngả Bài

Quách Tiểu Phong đã tìm Lý Thiên Tường, Thượng Quan Văn Cẩm và ba vị quân gia của đảo Đào Hoa để thương lượng. Nếu Hoàng Bình Phong không hợp tác, mọi người sẽ liên hợp lại để khắc chế, sau đó dùng Hoàng Bình Phong làm quân bài để uy hiếp Hoàng lão đảo chủ, tuy kế hoạch này có vẻ rất hay, nhưng chung quy lại cũng là nói thì dễ làm mới khó. Một là, với thực lực của Hoàng Bình Phong cứ cho mọi người liên thủ lại cũng chưa chắc có thể áp chế, hai là nếu Hoàng lão đảo chủ trở mặt không nhận con trai mình, như vậy mấy người Quách Tiểu Phong chỉ có con đường chết.

Mấy người Quách Tiểu Phong cùng đi tới phòng của Hoàng Bình Phong, Hoàng đảo chủ thấy mấy người tới , biết là có chuyện gì:

- Quách công tử, mới sáng ra đã tới tìm Hoàng mẫu không biết có chuyện gì quan trọng ?

- Hoàng đảo chủ, không có chuyện gì khác, chỉ là... Quách mẫu bắt tài, nhưng cũng đã biết đại tặc vô đầu là ai.

Quách Tiểu Phong cung kính thưa, nhưng thật ra đang rất hồi hộp, không biết Hoàng Bình Phong sau khi biết hung thủ chính là Hoàng lão đảo chủ thì kết quả sẽ thế nào, nhưng cung đã giương thì không thể không bắn.

- Ô, Quách công tử đã biết đại tặc vô đầu là ai rồi ư, vậy rốt cuộc nó là ai?

- Hoàng đảo chủ, hung thủ này...tôi nghĩ tất cả chúng ta đều biết, có điều...Hoàng đảo chủ, tôi hy vọng là ngài chuẩn bị trước tâm lý, bởi vì...

Quách Tiểu Phong đang nói thì bị Hoàng Bình Phong chặn lại.

- Quách công tử, ta thấy ngày thường cậu rất hào sảng, sao hôm nay lại cứ ấp a ấp úng thế, mau nói mau nói, người này chúng ta đều biết, vậy rốt cuộc là ai vậy?

Hoàng Bình Phong ra vẻ sốt ruột.

- Thật ra...thật ra, người này chính là phụ thân của Hoàng đảo chủ ngài, Hoàng lão đảo chủ.

Quách Tiểu Phong tuy không nhẫn tâm nhưng không thể không nói ra sự thật khó chấp nhận này. Nhưng Hoàng lão đảo chủ rõ ràng là đã “đi về Tây Thiên”, sao có thể giết người được chứ? Lẽ nào trên đời này thật sự có ma.

- Quách công tử, cậu đừng lấy tôi ra làm trò đùa, cha tôi rõ ràng là đã chết, hôm qua cậu chẳng phải đã nhìn thấy thi thể của ông ấy hay sao?

Hoàng Bình Phong cố kìm nén cảm xúc, trong ký ức của đảo chủ, Hoàng lão đảo chủ là một nam nhân rất nặng tình nặng nghĩa và rất nhân từ, từ trước tới giờ chưa từng bao giờ trông thấy ông ấy nổi nóng. Một nam nhân thân sĩ, phong độ như vậy, nay bỗng nhiên lại biến thành một kẻ giết người điên cuồng, ai có thể tin được chuyện này chứ.

- Hoàng đảo chủ, tuy tôi không biết Hoàng lão đảo chủ là người thế nào, quan trọng là, bây giờ ông ấy là một hung thủ giết người, là một Bồ đầu của Đại Tổng, tôi có trọng trách quy án ông ấy, đã là chuyện liên quan tới Vương pháp tôi không dám đùa cợt. Cho nên, xin ngài hãy phối hợp với chúng tôi.

Quách Tiểu Phong nói rõ ràng mạch lạc từng từ từng chữ.

- Quách công tử, nhất định là cậu đang đùa tôi có phải không.

Hoàng Bình Phong vừa cười vừa nói, đó là một nụ cười tự dối người và tự dối mình.

- Hoàng đảo chủ, tôi xin nhắc lại một lần nữa, tôi không hề nói đùa, Hoàng lão đảo chủ đúng là hung thủ giấu mặt giết người liên hoàn, vậy nên, xin ngài hãy chấp nhận đối diện với sự thật này.

- Không, ta không tin, các người, các người đều là ác ma, đều là đồ hủ bại, các người đang vu oan cho cha ta, ta không tin, ta không thể tin một người lương thiện như vậy lại biến thành một kẻ giết người, các người, các người đang gạt ta. Hôm nay, hôm nay, các người đều phải chết, haha...haha...

Hoàng Bình Phong bỗng cười điên loạn. Quách Tiểu Phong thấy tình hình trở nên xấu đi, vội trấn tĩnh:

- Hoàng đảo chủ, xin hãy nghe tôi nói, tuy sự thật này rất tàn khốc, nhưng không thể không đối mặt mà chấp nhận nó, mong nhận được sự trợ giúp của ngài.

Quách Tiểu Phong nói.

- Không, ta không thể giúp các người. Các người đang gạt ta, cha ta là người tốt, thực sự là một người rất tốt, các người tin ta đi, Trịnh Dục, người tin ta chứ.

- Đảo chủ, tôi rất hiểu tâm trạng của ngài hiện giờ, tuy tôi không biết Hoàng lão đảo chủ là người thế nào, nhưng tôi thấy Quách công tử không phải là người thích ăn nói hô đồ đầu. Kỳ thực ngài cũng biết những vụ án ly kỳ như vậy, trên đảo Đào Hoa này, trừ Hoàng lão đảo chủ ra thì không ai có thể làm ra được những chuyện như vậy, cho nên, xin ngài đừng tự lừa dối chính mình.

Trịnh quản gia kiên trì thuyết phục. Chút hy vọng mong manh trên gương mặt Hoàng Bình Phong tạm thời biến mất, thay vào đó là vẻ mặt âm u, bế tắc, Hoàng Bình Phong cúi đầu, tâm trạng bất an giống như một con thú bị người thợ săn bắt vậy.

- Hoàng đảo chủ...

- Khỏi cần nói thêm gì nữa, ta không tin, Chu quản gia, mau đưa đám người này ra khỏi đảo Đào Hoa ngay, ta không muốn nhìn thấy bọn họ nữa, không thì đừng trách ta không khách khí.

Nói xong Hoàng Bình Phong cúi đầu, quay người rồi lui vào trong. Quách Tiểu Phong nghĩ thầm, kẻ ra tay trước là kẻ mạnh, chi bằng cứ khắc chế Hoàng Bình Phong trước đã, sau đó đi thương lượng với Hoàng lão đảo chủ để không bị rơi vào thế bị động. Quách Tiểu Phong quay sang nhìn Lý Thiên Tường, Lý Thiên Tường gật gật đầu, ba vị quản gia cũng đồng ý với cách này của Quách Tiểu Phong.

- Hoàng đảo chủ, xin ngài phối hợp hành động với chúng tôi, bằng không, đừng trách Quách mỗ không khách khí.

Quách Tiểu Phong rút thanh Sát Thiên kiếm ra nói.

- Haha... Quách Tiểu Phong, cậu muốn gì, đừng có rượu thưởng không uống lại muốn uống rượu phạt, đừng trách Hoàng mỗ ta trở mặt.

- Đừng phí lời, hãy tiếp chiêu của ta.

Nói xong Quách Tiểu Phong giơ ra thanh Sát Thiên kiếm, trực tiếp đưa mũi kiếm về phía lưng của Hoàng Bình Phong, thanh Sát Thiên kiếm này sắc bén vô cùng, chỉ cần chạm vào người Hoàng Bình Phong thì chết chắc không cần phải nghi ngờ.

Lúc này, bỗng từ đâu truyền lại một giọng nói.

- Tên nhãi ranh vô tri kia, muốn làm hại con trai ta sao.

Từ trên cao ẩn hiện một bóng người di chuyển với tốc độ cực nhanh. Quách Tiểu Phong thấy cánh tay có một luồng khí nào đó đang truyền tới. Nếu chỉ dựa vào thực lực của hắn mà dám giao đấu với Hoàng lão đảo chủ thì có khác nào kẻ ngốc đang nằm mơ. Nhưng Quách Tiểu Phong lại lộ ra một điệu cười.

- Hoàng lão đảo chủ, cuối cùng ông cũng đã xuất hiện rồi, chúng tôi đã đợi ông rất lâu rồi đấy.

Quách Tiểu Phong lớn giọng nói.

- Haha...các người có thể làm gì được ta?

Hoàng lão đảo chủ vô cùng ngạo mạn nói.

- Haha...tưởng chúng tôi không làm gì được ông sao?

Quách Tiểu Phong nói xong, Hoàng lão đảo chủ cảm thấy sau lưng có một cơn đau dữ dội, ông ta quay đầu lại, người đánh ông ta không phải ai khác, chính là Hoàng Bình Phong – con trai ông ta.

- Phong Nhi, tại sao, tại sao, tại sao lại đối xử với ta như vậy ?

Hoàng lão đảo chủ vẻ mặt đau khổ nói...

- Cha, hai mươi năm, đã hai mươi năm nay, không ngờ cha con ta lại gặp lại nhau trong tình cảnh này, xin lỗi, con cũng không muốn như vậy đâu, nhưng, nhưng con không muốn cha cứ tiếp tục sai lầm như vậy, xin lỗi, cha...

Hoàng Bình Phong không cầm nổi nước mắt nói.

- Phong Nhi, ta là cha con, sao con lại...sao lại làm thế với ta?

- Ah...

Hoàng lão đảo chủ đau khổ gào thét, rồi dùng lực hất thanh Sát Thiên Kiếm ra, chuẩn bị chạy trốn, Lý Thiên Tường sớm đã liệu trước tình hình, ra sức đưa cú đâm về phía sau lưng Hoàng lão đảo chủ, nhưng lưng của ông ta như sắt thép vậy, Lý Thiên Tường không những không thể khiến ông ta bị thương mà trái

lại phải chịu phải một cơn đau buốt dữ dội. Lúc này, Quách Tiểu Phong đưa mắt sang nhìn Hoàng Bình Phong, Hoàng Bình Phong giống như phải đưa ra một quyết định khó khăn, cuối cùng cũng gật đầu ra hiệu.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

93. Chương 93 : Phi Diệp Hoàn Dao

Hoàng Bình Phong liếc mắt nhìn Quách Tiểu Phong một cái, do dự một lúc, nhưng vẫn gật gật đầu, sau đó hai mắt nhắm chặt, bầu không khí như ngưng trệ, lúc này mấy người Quách Tiểu Phong đã quyết tâm cao độ, bất chấp tất cả cũng không để Hoàng lão đảo chủ chạy thoát. Tuy võ công của Hoàng lão đảo chủ rất cao cường, nhưng ở đây cũng đều là cao thủ võ lâm có tiếng trong giang hồ, vậy nên cho dù võ công của Hoàng lão đảo chủ có lợi hại hơn nữa cũng khó lòng thoát khỏi vòng vây này.

Lúc này, bỗng nhiên bầu trời nổi gió, không lâu sau, uy lực của nó tăng lên gấp bội, mây đen ở đâu kéo đến, chỉ nghe thấy một âm thanh chói tai như sấm chớp rạch ngang trời, mấy người Quách Tiểu Phong nhận thấy tình hình không ổn, nhất loạt dừng tay. Hoàng lão đảo chủ đắm chiêu quan sát, hóa ra là Phi Diệp Khoái Dao, mà người sử dụng Phi Diệp Khoái Dao này không phải ai khác, chính là con trai ông ta Hoàng Bình Phong. Thử nghĩ xem, Hoàng lão đảo chủ là ai chứ, võ công cao thâm đến mức nào, có thể e ngại Phi Diệp Khoái Dao của Hoàng Bình Phong sao? Hoàng lão đảo chủ cười ngạo mạn, trong bụng nghĩ thầm, không cho tiểu tử thối không lương tâm này một bài học thì xem ra nó vẫn coi thường Mã vương gia này. Nghĩ vậy liền nhắm mắt, gơ hai tay lên, bỗng một trận cuồng phong nổi lên dữ dội, không lâu sau thì xuất hiện một luồng khí xoáy.

- Mọi người mau dựa vào nhau, không thì sẽ bị luồng gió này làm cho tan tác đó.

Hoàng Bình Phong hét lớn, thấy vậy mọi người lập tức lùi bước, đứng dựa vào nhau, những chiếc lá ở gần đó chịu không nổi sức gió quá lớn của Phi Diệp Khoái Dao, ồ ạt bay ra, lá thì bay vào luồng khí xoáy của Hoàng lão đảo chủ, có cái lại bay vào luồng khí của Hoàng Bình Phong, chẳng mấy chốc mà tạo thành hai vòi rồng màu xám xịt, nhưng rõ ràng luồng khí xoáy của Hoàng lão đảo chủ lợi hại hơn nhiều so với của Hoàng Bình Phong, Quách Tiểu Phong thấy tình hình xấu đi, xem ra nếu chỉ dựa vào thực lực của một mình Hoàng Bình Phong sẽ rất khó khăn để khắc chế Hoàng lão đảo chủ, nhưng với tình hình hiện giờ thì quả là lực bất tòng tâm, nếu mình mà ra tay lúc này thì chết chắc, xem ra lúc này số mệnh cứ để cho ông trời an bài, Quách Tiểu Phong cười khổ.

Hoàng Bình Phong và Hoàng lão đảo chủ dồn hết công lực, hy vọng có thể áp chế được luồng khí xoáy của đối phương. Suy cho cùng cũng phải có kẻ bại người thắng, nếu Hoàng Bình Phong thất bại, vậy tất cả kế hoạch sẽ tan thành mây khói, Thượng Quan Văn Cẩm thậm chí không dám mở mắt để chứng kiến cuộc giao đấu. Hai luồng khí dần dần tiếp xúc vào nhau, đồng thời phát ra những tiếng Ding, ding. Tuy luồng khí của Hoàng Bình Phong nhỏ hơn nhưng uy lực cũng không nhỏ, sau cùng đã chiếm thế thượng phong.

- Cha, xin lỗi, đừng trách Phong Nhi.

Hoàng Bình Phong tăng thêm uy lực, Hoàng lão đảo chủ toát mồ hôi, để lộ thần sắc kinh ngạc. Nhưng, trong nháy mắt, luồng khí xoáy của Hoàng Bình Phong đã bao quanh người ông ta.

Hoàng lão đảo chủ sớm đã bị trọng thương, máu me đầy người nằm xuống mặt đất, không thể cử động.

- Phong Nhi, chiêu thức mà con sử dụng không phải là Phi Diệp Khoái Dao, nói cho ta biết, rốt cuộc nó là võ công gì? Sao có thể uy lực như vậy?

- Cha, xin lỗi, cha đoán đúng mà cũng đoán sai. Cha đoán đúng là vì chiêu thức con sử dụng đúng là Phi Diệp Khoái Dao, nhưng cha đã đoán sai là vì con đã uống Kỳ Song huyết, cho nên chiêu thức đó phải là Phi Diệp Hoàn Dao mà không phải Phi Diệp Khoái Dao.

Thật ra, Phi Diệp Khoái Dao tuy là mật kỹ bất truyền của đảo Đào Hoa, uy lực rất lớn, nhưng sau khi uống Kỳ Song huyết uy lực sẽ còn tăng lên gấp bội, mà Kỳ Song huyết lại cực kỳ quý hiếm, mà trước giờ trừ

Hoàng Bình Phong ra thì chưa ai được uống Kỳ Song huyết này, vậy nên mới có chuyện Hoàng lão đảo chủ bị đánh bại như vậy.

- Hoàng lão đảo chủ, tôi nghĩ đã đến lúc làm rõ chân tướng sự việc rồi đây. Điều khiến ông khó nghĩ nhất bây giờ có phải là tại sao Hoàng đảo chủ Hoàng Bình Phong lại có thể ra tay với ông có phải không?

Quách Tiểu Phong đi lại, đắc ý nói.

- Không sai, ta cũng đang nghĩ về điều này.

Tuy rất không can tâm, nhưng Hoàng lão đảo chủ cũng không còn cách nào khác.

- Để tôi từ từ nói cho ông nghe.

Nói đoạn, Quách Tiểu Phong vỗ tay, từ các phía, Bạch Nguyệt Quang, Tiểu Điệp, Phi Vũ, Quách Thiên Lễ và Mạnh Kiều đồng loạt xuất hiện.

- Oa, tướng công, chàng thật cừ, đúng là đã bắt được Hoàng lão đảo chủ rồi.

Người được gọi là Hoàng lão đảo chủ đang ở trước mặt Bạch Nguyệt Quang mới chỉ khoảng năm mươi tuổi, hoàn toàn không có dáng vẻ già nua của người tám mươi tuổi. Người kinh ngạc hơn Bạch Nguyệt Quang chính là Mạnh Kiều. Không thể nào, người này trẻ hơn rất nhiều so với cách đây mấy ngày.

- Tiền bối, sao có thể là ngài ? Không phải chứ ?

Mạnh Kiều sững sốt nói.

- Mạnh Kiều, đừng nóng lòng, để Quách đại ca lột trần chân tướng cho mọi người nghe.

- Hoàng lão đảo chủ, cũng chỉ mới hôm qua tôi mới biết ông chính là hung thủ, nhưng sau khi biết ông là hung thủ tôi đã rất đau đầu, không biết phải làm thế nào mới có thể bắt được ông, kỳ thực khi đó ông không giết Hoàng đảo chủ là bởi vì ông vẫn nặng tình cha con, hơn nữa, ông giết nhiều người như vậy cũng đều là vì Hoàng đảo chủ đúng không ?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Hừ, lại muốn thế nào nữa, Hoàng mẫu ta hôm nay rơi vào tay người, muốn giết cứ giết, hà tất phải nhiều lời.

- Thật ra tình hình khi đó là thế này, sau khi ông chạy thoát.....

.....

- Ngài định làm thế nào?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Quách công tử xin nói rõ.

Hoàng Bình Phong nói.

- Ngài đã biết mọi chuyện rồi đây, lẽ nào lại để cha mình gây ra những chuyện vô nhân đạo như vậy? Hoàng đảo chủ, thật ra ngài sớm đã biết chân tướng mọi việc rồi đúng không, nhưng nếu cứ che giấu sự thật, liệu làm vậy có thực sự tốt cho ông ấy?

Quách Tiểu Phong nhìn về phía xa xa, ý vị sâu xa nói. Hoàng Bình Phong ngẩn người một lúc, sau đó gượng cười:

- Tôi cứ ngỡ là mình đã che giấu rất chu toàn, nào ngờ vẫn không qua khỏi mắt của Quách công tử, tôi thừa nhận, tôi có lòng ích kỷ, nhưng cứ cho là tôi muốn bắt ông ấy, cậu cũng thấy rồi đây, thủ đoạn của cha tôi, trên đời này có ai bắt được ông ấy chứ.

- Vậy ngài có muốn bắt ông ấy không, nếu muốn, thì hãy để ông ấy chịu Vương pháp, hay là muốn thả ông ấy, để ông ấy tiếp tục hoành hành? Bản thân ngài cứ nghĩ cho kỹ đi.

Hoàng Bình Phong trầm ngâm, phải rất lâu sau mới ngẩng đầu:

- Quách công tử, tôi đã nghĩ kỹ rồi, người mà tôi tôn kính là người cha nhân từ trước đây, chứ không phải kẻ giết người bây giờ, tôi đồng ý giúp cậu bắt cha tôi, có điều...nếu ông ấy bị bắt, vậy sẽ bị phán xét hình phạt gì ?

- Có thể bị chặt đầu.

Quách Tiểu Phong bắt đầu nói.

- Chặt đầu ư, từ nhỏ cha dạy tôi rằng, Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, ông ấy đã giết nhiều người như vậy thì cũng nên trả giá cho hành vi của mình.

Hoàng Bình Phong đau khổ nói.

- Hoàng đảo chủ đại nghĩa diệt thân, Quách mỗ rất lấy làm khâm phục, xin nhận của Quách mỗ một lạy.

Quách Tiểu Phong rất thán phục hành vi quân tử của Hoàng Bình Phong, nói xong liền quỳ xuống.

- Quách công tử, cậu đang làm gì vậy, Hoàng mỗ tôi có tài đức gì mà dám nhận thành ý của cậu, Quách công tử mau đứng dậy.

Nói xong Hoàng Bình Phong đi lại đỡ Quách Tiểu Phong.

- Nhưng, chúng ta phải làm gì để bắt được cha tôi đây?

- Vừa rồi ngài có nói cha ngài chưa từng uống Kỳ Song huyết, vậy ngài đã uống nó chưa?

Quách Tiểu Phong nhăn mày nói.

- Lúc nhỏ, cha tôi đã ép tôi uống Kỳ Song huyết, cho nên tôi đã từng uống nó.

-Ồ, vậy thì tốt rồi, nếu ngài và cha ngài cùng dùng Phi diệt khoái đao để giao đấu, Hoàng đảo chủ cảm thấy có thể thắng không?

- Cái này, nếu là võ công khác, tôi tuyệt đối không phải là đối thủ của cha tôi, nhưng nếu là Phi diệt khoái đao, tôi nghĩ tôi vẫn còn hy vọng.

- Vậy thế này đi, sau khi về đại bản doanh, chúng ta sẽ giả bộ không bắt được đại tặc vô đầu, sau đó chúng ta sẽ...

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

94. Chương 94: Lai Lịch Của Tiểu Bạch Xà

- Haha...Quách Tiểu Phong, quả nhiên tôi đã xem nhẹ cậu, cậu không hổ là người thông minh nhất Đại Tống.

Hoàng đảo chủ cười lớn nói, thán phục khả năng phá án như thần của Quách bổ đầu.

- Nào dám, so với Hoàng đảo chủ thì tôi vẫn còn thua xa.

-Ồ, sao lại nói vậy.

Hoàng đảo chủ hết sức phấn chấn nói.

- Nếu Hoàng đảo chủ đã cao hứng như vậy, tôi sẽ kể chi tiết quá trình suy đoán của tôi cho ngài nghe...

- Thật ra lúc ban đầu tôi cũng cảm thấy rất khó hiểu, vì sao thú mỏ vịt và lũ rắn đang ngủ đông lại có thể bỗng nhiên xuất hiện, khi đó Hoàng đảo chủ đã giải thích rằng đó là vì giữa thú mỏ vịt và lũ rắn có tín hiệu thông báo cho nhau, sự lý giải này có vẻ rất khiên cưỡng, nhưng, có thể trùng hợp như vậy không khi mà đúng lúc tôi và đảo chủ bị lũ rắn tấn công thì Hoàng lão đảo chủ lại kịp thời xuất hiện, ngày hôm sau, khi mấy người Thiên Lễ lên núi, cũng vô duyên vô cớ gặp phải sự công kích của lũ rắn, mà cũng lại trùng hợp

khi sơn động mà Hoàng lão đảo chủ cư trú cũng ở gần đó, để rồi ông ấy đánh đổi mạng sống của mình để cứu Thiên Lễ. Tất cả đều rất trùng hợp, nhưng, có đúng là có thể trùng hợp như vậy sao ?

- Quách công tử, ý cậu là...những việc này không phải là do trùng hợp ?

Hoàng Bình Phong kinh ngạc nhìn Quách Tiểu Phong hỏi.

- Hoàng đảo chủ nói rất đúng, trước hết tôi muốn hỏi mọi người một chút, việc khiến mọi người nghi hoặc nhất trong vụ án này là gì ?

- Động cơ, vì sao Hoàng lão đảo chủ giết Ngô quản gia, Vạn Tài Phát và cả Âu Dương Tiên, động cơ của ông ta là gì ?

Lý Thiên Tường đáp.

- Lý huynh quả là đã điểm đúng huyệt, đúng là câu hỏi này đã dày vò tôi rất lâu, sau đó tôi đã suy đoán, có thể là vì Hoàng lão đảo chủ muốn duy trì và bảo vệ lợi ích cho Hoàng đảo chủ, cho nên mới giết hại những người ngoại lai đến.

Quách Tiểu Phong nói.

- Nhưng, nhưng Ngô quản gia chẳng phải là người của đảo Đào Hoa sao? Vì sao Hoàng đảo chủ vẫn phải giết ông ấy.

Thượng Quan Văn Cẩm vội hỏi.

- Văn Cẩm, cậu hãy từ suy nghĩ kỹ lại tình hình lúc đó, rốt cuộc là thế nào.

Quách Tiểu Phong nói.

- Khi đó Quách huynh đi lên phía trước mở chiếc hộp, sau đó Ngô quản gia đã xông đến ngăn cản.

Thượng Quan Văn Cẩm như bừng tỉnh ngộ nhận thức ra điều gì đó.

- Hóa ra, hóa ra...người mà Hoàng lão đảo chủ muốn giết là Quách huynh, nhưng vì Ngô quản gia đã đỡ cho huynh một phi đao nên mới...

Thượng Quan Văn Cẩm nói.

- Văn Cẩm, có chỗ cậu nói đúng, có chỗ cậu nói sai, cậu nói đúng là vì Hoàng lão đảo chủ đúng là muốn giết tôi, và cũng đúng là Ngô quản gia đã đỡ hộ tôi một đao. Nhưng cậu nói sai là vì Hoàng lão đảo chủ không phải muốn giết tôi, mà là muốn giết bất cứ một người nào mở chiếc hộp đó ra. Còn về chuyện Ngô quản gia xông đến đỡ cho tôi một phi đao, tôi sẽ từ từ giải thích sau. Phải rồi, đã nói xong về động cơ của Hoàng lão đảo chủ, đó là vì không muốn để những kẻ loại như chúng ta làm ảnh hưởng tới lợi ích của Hoàng đảo chủ, vậy nên ông ta mới giết gà dọa khỉ, ra tay với một vài người để những người còn lại vì hoang mang mà nhanh chóng rời khỏi đảo Đào Hoa. Vậy nên ngay ngày đầu tiên chúng ta tới đảo Đào Hoa đã gặp phải thú mỏ vịt, đương nhiên chuyện này là do Âu Dương Tiên không cẩn thận gây ra, sau đó tôi và Hoàng đảo chủ đã tới khắc chế nó, nhưng không may lại gặp phải sự tấn công của lũ rắn, và lại được Hoàng lão đảo chủ kịp thời cứu mạng. Theo tôi, Hoàng lão đảo chủ, tất cả những việc này đều là mưu kế của ông. Thật ra ông ta xuất hiện không phải vì để cứu người, mà là để giết người.

Quách Tiểu Phong nói rõ từng từ từng chữ.

- Cái gì, cha tôi rõ ràng là đã cứu chúng ta mà, sao lại nói là giết người ?

Hoàng Bình Phong kinh ngạc hỏi.

- Hoàng đảo chủ, ngài vẫn nhớ tình hình cụ thể khi đó chứ ?

- Đương nhiên là nhớ, tình hình lúc đó rất hỗn loạn, Quách công tử bị lũ rắn quấn lên người rất lâu, thấy vậy tôi vội chạy đến cứu cậu, nhưng lũ rắn đó rất giảo hoạt, trong lúc sơ xuất tôi đã bị chúng quấn ngang lưng, sau đó thì nghe thấy khúc Bích Hải Triều Thanh, thế rồi lũ rắn cũng bò đi hết. Là như vậy phải không Quách công tử.

- Không sai, nói rất chi tiết, không biết mọi người có chú ý hay không, khi Hoàng đảo chủ tới cứu tôi, tôi đã bị mấy con rắn quấn trên người một lúc rồi, nhưng Hoàng đảo chủ cũng giống tôi, Hoàng lão đảo chủ sợ Hoàng đảo chủ gặp nguy hiểm, cho nên mới thổi tiêu khúc Bích Hải Triều Thanh. Khi ấy tôi đã đứng giữa ranh giới giữa cái chết và sự sống, nếu là người bình thường thì sớm đã bị tắt thở rồi. Thực ra tình hình khi đó là thế này, Hoàng lão đảo chủ đã giấu mình ở gần đó, mượn cơ thú mỏ vịt bị khắc chế để dẫn bảy rắn đến, chuẩn bị tiễn tôi và Âu Dương Tiên đi gặp Diêm Vương, sau khi chúng tôi trúng kế, ông ta ung dung ngồi đó đợi tôi chết, rồi sau đó ông sẽ xuất hiện để cứu Hoàng đảo chủ, như vậy ông ta vừa giết được tôi vừa cứu được Hoàng đảo chủ, rõ ràng là nhất cử lưỡng tiện. Tôi nói không sai chứ, Hoàng lão đảo chủ.

- Ai, không ngờ đến việc này cũng không qua được mắt cậu, không sai, khi đó đúng là ta đã nghĩ như vậy.

- Nếu chuyện này tôi suy đoán không sai, vậy ông có thể không chế được lũ rắn, mà một người có thể không chế lũ rắn, sao có thể sợ bị trúng độc tính của nó được ? Vậy nên, cái chết của ông cũng rất có vấn đề. Ngày hôm sau, khi mấy người Thiên Lễ lên núi chơi, đám rắn đó lại xuất hiện và công kích bọn họ, lần này lại không hề có tín hiệu của thú mỏ vịt. Cho nên tôi đã suy đoán rằng có thể có một người nào đó đã âm thầm điều khiển lũ rắn, mà người có khả năng này, trừ Hoàng lão đảo chủ ra thì tôi không nghĩ ra được người nào khác. Nếu tôi đoán không nhầm thì việc Thiên Lễ trúng độc cũng là do ông sắp đặt. Bởi vì, độc tính của con tiểu bạch xà đó thực ra không những không thể gây hại cho cơ thể, mà trái lại có thể giúp tăng cường nội lực, ông giúp Thiên Lễ “Suy cung quá huyết”, thật ra là để hấp thụ độc tính của con bạch xà đó để tăng cường công lực của mình.

- Ah...hóa ra là như vậy, hóa ra là ông hãm hại tôi, ông để tôi trúng độc rồi giả bộ cứu tôi, thật đúng là lòng người khó đoán.

Quách Thiên Lễ vô cùng tức giận nói.

- Ai, tiểu tử, ta chỉ là muốn lợi dụng cậu một chút thôi, không cần phải tức giận như vậy.

Hoàng lão đảo chủ nhắm mắt nói.

- Cậu ta đương nhiên rất tức giận rồi, vì cậu ta luôn cho rằng ông vì cứu cậu ta mà hy sinh tính mạng, cho nên cảm thấy rất áy náy, nhưng bây giờ mọi việc đã bị phơi bày, đổi lại là ông, ông có thấy tức giận không ?

- Nhưng, Quách đại ca, tại sao vị Hoàng lão đảo chủ này lại trẻ hơn rất nhiều so với người mà vài ngày trước đệ đã gặp, lẽ nào trên đời này thực sự có thuốc cải lão hoàn đồng (thuốc làm người ta trẻ lại) ?

Mạnh Kiều hiếu kỳ hỏi.

- Cái này, theo ta là do công hiệu của độc tính của loài rắn, nó đã khiến Hoàng lão đảo chủ trẻ hơn so với tuổi thực của mình.

Quách Tiểu Phong suy đoán nói.

- Cha, cha đã qua lại với lũ rắn đó từ khi nào, con chỉ biết trước giờ cha vốn không ưa gì loài rắn mà.

- Con hiểu cái gì, con có biết một người phải sống cô đơn hơn hai mươi năm sẽ cảm thấy thế nào không. Sau khi rời bỏ con hai năm, có một lần, trong lúc thái thuốc, ta đã trông thấy một con bạch xà toàn thân đầy máu đang nằm trong bụi cỏ, con cũng biết rồi đó ta rất ít khi ăn thịt, vậy nên ta đã cứu con bạch xà này, trong suốt một thời gian, ta và nó ở bên nhau không rời lấy nửa bước, dưới sự cứu chữa của ta, con rắn đó bình phục rất nhanh, một hôm, lúc ta bước ra khỏi sơn động, bỗng trông thấy vô số rắn, đủ mọi kích cỡ, lúc ấy ta rất kinh ngạc, nhưng ta lập tức phát hiện ra con tiểu bạch xà mà ta đã cứu cũng trong đám rắn đó, nó bò lại bên cạnh và cắn vào chân ta, ta cảm thấy một dịch thể lỏng dần xâm nhập vào cơ thể, sau đó trời đất điên đảo rồi ngất đi. Khi tỉnh lại ta đang ở trong sơn động, trông thấy con tiểu bạch xà đang ở bên cạnh, ta thầm nghĩ, mày vẫn còn mặt mũi quay lại đây sao, đúng là làm ơn mắc oán, nghĩ vậy ta liền vận khí, đưa nắm đấm về phía nó, ai biết được con tiểu bạch xà bày rất linh hoạt đã tránh được cú đấm đó của ta. Nhưng ta bỗng phát hiện ra nội lực của mình đã được tăng cường gấp bội, lúc này ta mới biết nguyên nhân chính là do độc tính của nó, thì ra ta đã hiểu nhầm nó. Ta đi lại vuốt ve nó, tiểu bạch xà cũng rất vui vẻ nhìn ta, dần dần ta mới phát hiện ra, độc tính của tiểu bạch xà này phân làm hai loại, một loại là kịch độc, còn một loại lại giúp tăng cường nội lực, không phải lúc nào nó cũng tiết ra độc tính có lợi. Về điểm này ta đã rất khổ não, nhưng có một hôm, trên đảo Đào Hoa có một người đồng hương bị tiểu bạch xà cắn,

ta không nỡ để người này chết uống nên đã dùng “ Suy cung quá huyết” để cứu người đó. Sau khi dùng Suy cung quá huyết, ta thấy rất mệt, nhưng không lâu sau lại kinh ngạc phát hiện ra rằng, không những ta không bị trúng độc mà chết, trái lại công lực lại ra tăng, hơn nữa lại thấy mình trẻ ra rất nhiều. Trên đảo Đào Hoa này có rất ít người sinh sống, vậy nên mấy năm nay ta chưa được hấp thụ độc tính này, hôm đó, thấy tiểu huynh đệ này tới nên ta đã lợi dụng cậu ấy.

Quách Tiểu Phong Phá ẤnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

95. Chương 95 : Cái Chết Của Ngô Quân Gia

- Cho nên trông ông mới trẻ thế này đúng không ? Ông không cảm thấy làm như vậy là rất vô sỉ sao ?

Quách Tiểu Phong nói.

- Ta làm như vậy tuy không được chính đáng cho lắm, nhưng cậu xem vị tiểu huynh đệ này nào có chịu tổn hại gì, cậu ta không tổn hại, lại giúp ta tăng cường công lực, chuyện tốt như vậy có sao lại không làm.

Hoàng lão đảo chủ thần nhiên nói.

- Câm miệng, còn không biết làm như vậy là rất vô sỉ sao, Thiên Lễ đến bây giờ vẫn cho rằng ông vì cứu nó mà hy sinh mạng sống, nên cảm thấy rất áy náy, sao ông có thể...sao có thể làm ra được những chuyện như thế ?

Quách Tiểu Phong phần nộ nói. Hoàng lão đảo chủ có vẻ như đã nhận ra sai lầm của mình, cúi đầu yên lặng.

- Khi chúng ta phát hiện ra thi thể đó, tuy Hoàng đảo chủ vừa nhìn là đoán ra ngay đó là Hoàng lão đảo chủ, nhưng tôi lại nghĩ, nếu người này là ông, thì tại sao gần thi thể này lại có hai cuốn sách bí kíp võ công của đảo Đào Hoa, tôi đã đặt ra rất nhiều những giả thiết nhưng không thể nào có thể có chuyện đó, vậy nên tôi đã nghi ngờ thân phận thực sự của thi thể này. Tôi nghĩ, nếu thi thể này không phải là ông, mà là thi thể của đại tặc vô đầu, vậy thì mọi chuyện đều rất dễ giải thích, giả thiết là ông đã giết đại tặc vô đầu, nhưng sau khi giết nó ông lại không phát hiện ra hai cuốn sách đó, vậy nên cứ để cho thi thể của nó thối rữa ở đó. Tình hình khi đó có thể là như này, đại tặc vô đầu lên núi, vô tình đã phát hiện ra tung tích của ông, nó đã uy hiếp ông rằng sẽ nói tung tích của ông cho Hoàng đảo chủ biết, thấy vậy ông đã thả tiểu bạch xà cho nó cắn đại tặc vô đầu, sau đó đẩy nó xuống núi. Tôi nói không sai chứ.

Quách Tiểu Phong dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục:

- Sau đó tôi lại đưa ra một giả thiết khác, đó là ông chính là hung thủ đứng sau mọi chuyện, chỉ cần dựa vào giả thiết này thôi thì bỗng nhiên mọi chuyện đều được sáng tỏ. Hôm qua, trong lúc đuổi theo ông, thấy ông bỗng nhiên dừng lại, chuẩn bị ra tay với Hoàng đảo chủ, nhưng sau đó lại thu tay lại rồi bay đi mất, khi ấy tôi càng dám chắc hung thủ chính là ông. Thật ra tôi sớm đã nghi ngờ đại tặc vô đầu của hiện giờ đã không phải là đại tặc vô đầu của năm năm về trước, bởi lẽ đại tặc vô đầu của năm năm về trước tuy rất tà ác, nhưng mười mấy năm qua nó cũng chỉ giết duy nhất Lý quân gia, mà từ sau khi chúng tôi đến đảo Đào Hoa, nó lại giết người liên hoàn. Còn một điểm nữa đó là, đại tặc vô đầu thực sự sau khi giết nạn nhân thì lấy đầu mang đi, còn ông lại không hề làm như vậy. Nếu nói về Ngô quân gia và Vạn Tài Phát thì chưa dám chắc, nhưng cái chết của Âu Dương Tiên cũng đủ để chứng minh đại tặc vô đầu hiện giờ không phải là đại tặc vô đầu của năm năm trước. Trên đảo Đào Hoa này vốn không có ai khác, trừ Hoàng đảo chủ và bốn vị quân gia ra, thì người có thể giả mạo đại tặc vô đầu chỉ có thể là ông, Hoàng lão đảo chủ.

- Haha... Quách Tiểu Phong, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, ta làm gì cũng không qua nổi mắt người, nói tiếp đi.

Hoàng lão đảo chủ càng lúc càng thần phục khả năng suy đoán của hậu sinh văn bối này.

- Chúng ta sẽ nói tiếp về cái chết của Ngô quân gia, khi ấy tôi vẫn không hiểu, Ngô quân gia rõ ràng là biết đại tặc vô đầu lợi hại như vậy, vậy tại sao vẫn để chúng ta đi bắt nó. Mà lúc tôi mở cái hộp đó ra, Ngô quân gia lại biết trong đó có bẫy, thật ra...thật ra là vì chính Ngô quân gia là người đã thiết kế ra cái bẫy

đó. Bản thân Ngô quân gia cũng không muốn chúng ta đi bắt đại tặc vô đầu, kỳ thực, khi Nguyệt Quang khám nghiệm tử thi đã phát hiện Ngô quân gia đã bị trúng độc từ trước, võ công của Ngô quân gia nói cao không cao, nhưng nếu cứ cho là đại tặc vô đầu đã hạ độc Ngô quân gia từ trước, tôi thấy khả năng này là không cao. Bởi vì, thứ nhất, với võ công của Ngô quân gia, hung thủ không thể nào có thể hạ độc thủ được với ông ấy. Thứ hai, cứ cho là hung thủ đã hạ độc, vậy hà tất nó phải phiền phức như vậy, sao không trực tiếp hạ độc Ngô quân gia cho chết mà vẫn phải đợi đến lúc chúng ta tới cầu Nam Hồng. Điều này chứng tỏ rằng người hạ độc Ngô quân gia không phải ai khác, đã không phải là ai khác, vậy người có thể hạ độc Ngô quân gia chỉ có thể là một người, người này chính là Ngô quân gia.

- Ngô quân gia tự hạ độc chính mình ? Vậy có khác nào Lão thọ muốn uống thạch tín ? Lẽ nào không thiết sống nữa hay sao ?

Lý Thiên Tường kinh ngạc nói.

- Thiên Tường, huynh lại nói đúng, nhưng cũng lại nói sai. Huynh nói đúng là vì đúng là Ngô quân gia đã hạ độc chính mình, nhưng sai là bởi vì không phải là Ngô quân gia không thiết sống, Ngô quân gia chỉ bị trúng độc nhẹ, loại độc này chưa chắc có thể gây chết người.

- Ông ấy đã hạ độc chính mình, lẽ nào là vì thấy cuộc sống đơn điệu nên đã uống chút thuốc độc ? Đầu óc ông ấy không phải có vấn đề chứ ?

Lý Thiên Tường tiếp tục hỏi.

- Vậy nếu mục đích của Ngô quân gia không phải là đưa chúng ta đi bắt đại tặc vô đầu thì sao ? Huynh đã từng nghĩ tới điều này chưa?

Quách Tiểu Phong tiếp tục nói.

- Lẽ nào, việc Ngô quân gia trúng độc có liên quan đến bố cục của chúng ta?

- Không sai, tôi cũng nghĩ như vậy, trên đảo Đào Hoa này có rất nhiều loại thuốc kỳ quái, chắc phải có một loại độc dược nào đó được coi là chất xúc tác, trúng phải độc tính của nó thì không đáng lo ngại, nhưng sau khi trúng phải độc dược này, mà lại bị trúng thêm một loại độc dược khác thì có thể dẫn đến việc độc dược xúc tác kia sẽ khiến cho độc dược mới phát tác mạnh hơn. Theo tôi, có thể Ngô quân gia đã bị trúng độc như vậy. Hoàng lão đảo chủ, trên đảo Đào Hoa có loại độc dược nào làm chất xúc tác như vậy không?

- Đúng là có một loại như vậy, tên là Diêm Vương Gia, nó là độc khí thể, vì là thể khí, lại không màu không mùi, nên người bình thường rất dễ bị trúng độc, nếu chỉ bị trúng Diêm Vương Gia thì cũng không nguy hại lắm bởi vì sau một thời gian nó sẽ bị tiêu hao trong cơ thể.

Trịnh quân gia nói.

- Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, tôi nghĩ sự tình là thế này, sau khi Ngô quân gia hấp thụ phải độc tính của Diêm Vương Gia, đã tới cầu Nam Hồng đặt chiếc hộp có chứa bột của cỏ móng ngựa ở đó, khi tôi mở chiếc hộp đó ra, ông ấy sẽ chạy tới giật lấy nên đã trúng phải độc tính của cỏ móng ngựa, dưới tác dụng của Vương Diêm Gia, toàn thân ông ấy lập tức thấy tê dại và bị chết tức khắc. Đây chính là kế hoạch vạch sẵn của Ngô quân gia. Nhưng cái kế hoạch có vẻ như rất hoàn mỹ này lại bị Hoàng lão đảo chủ phát hiện, vậy nên ông ấy đã đổi thành một cái bẫy khác trong chiếc hộp đó, Hoàng lão đảo chủ thân là đảo chủ của đảo Đào Hoa, những cái bẫy vụn vặt này hoàn toàn không thể làm khó ông ta.

- Đợi đã, người mà Hoàng lão đảo chủ muốn giết không phải là người ngoại lai sao? Nếu đã biết kế hoạch của Ngô quân gia, vậy tại sao vẫn phải thay một cái bẫy khác ?

Thượng Quan Văn Cẩm phát hiện ra điểm hoài nghi, lập tức hỏi Quách Tiểu Phong.

- Hỏi hay lắm, nhưng Văn Cẩm này, có một điểm cậu nói không đúng, nếu Hoàng lão đảo chủ biết được toàn bộ kế hoạch của Ngô quân gia, thì sẽ không làm như vậy. Nhưng thử nghĩ kỹ một chút xem, cậu vội vàng vàng tới cầu, sau đó nhìn thấy cái bẫy này, mà lại đúng lúc cậu muốn giết người, vậy cậu sẽ làm gì ?

- Quách công tử, tôi hiểu rồi, ý huynh là, Hoàng lão đảo chủ vốn không biết kế hoạch của Ngô quân gia, cho nên ông ta cho rằng Ngô quân gia thiết kế cái bẫy đó là để đối phó với chúng ta, nhưng lượng độc dược cỏ

móng ngựa bên trong là rất ít, không thể dẫn đến chết người, cho nên Hoàng lão đảo chủ muốn giúp Ngô quần gia một tay, không ngờ cuối cùng lại thành ra hại chết Ngô quần gia.

Thượng Quan Văn Cẩm nói.

- Đúng rồi, chính là như vậy, cho nên khi Phi đao bay từ trong chiếc hộp đó ra Ngô quần gia mới tỏ vẻ sửng sốt như vậy, bởi vì bên trong chiếc hộp đó đã không phải là độc được cõ móng ngựa.

- Vậy Vạn đại quan nhân thì sao? Ông ấy đã chết như thế nào?

Lý Thiên Tường hỏi.

- Còn về Vạn Tài Phát, cái chết của ông ấy còn ly kỳ hơn cái chết của Ngô quần gia.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

96. Chương 96: Cái Chết Của Vạn Tài Phát

- Ly kỳ hơn cái chết của Ngô quần gia, không biết ý của Quách huynh là gì ?

Lý Thiên Tường có vẻ rất hào hứng, hiếu kỳ hỏi.

- Tôi nói cái chết của Vạn Tài Phát ly kỳ là bởi vì ông ấy đã chết rất oan uổng, bởi vì cái chết của ông ấy hoàn toàn không có bất kỳ liên quan nào tới bản thân ông ấy, nếu nói là có liên quan, thì cũng là sau khi Ngô quần gia chết, ông ấy và Hoàng lão đảo chủ vì chuyện có nên tiếp tục đại hội suy lý hay không mà nảy sinh mâu thuẫn, sau đó đã nhận được thư đe dọa giết người của đại tặc vô đầu, tôi nghĩ, kỳ thực kẻ giết người tối hôm đó hoàn toàn vạch kế hoạch tự phát vào chính lúc đó, mà không phải có âm mưu từ trước.

- Quách đại ca, nếu nói kẻ hoạch được vạch ra một cách tự phát, vậy tại sao lời lẽ trong bức thư đó lại có thể ngạo mạn và tràn đầy tự tin như vậy ?

Thượng Quan Văn Cẩm hỏi.

- Văn Cẩm, cậu biết chơi cờ chứ ?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Biết, đương nhiên là biết, không biết ý của Quách đại ca là.....

- Ý tôi là giả dụ cậu và một người khác chơi cờ, nhưng cậu lại không biết thực lực của đối phương, mà cậu cũng không dám nắm chắc phần thắng, vậy trước khi bắt đầu ván cờ cậu sẽ làm gì ?

- Khi đó đương nhiên là phải gia tăng khí thế của bản thân, chỉ cần duy trì được khí thế, muốn thắng cũng không phải là khó. Tôi hiểu rồi, thật ra Hoàng lão đảo chủ không hề chắc chắn có thể giết chết Vạn Tài Phát, nhưng vì ông ta muốn khoa trương thực lực của bản thân nên đã giả bộ thề này thề nọ, ra vẻ rất có lòng tin, phải vậy không ?

- Tuy cậu nói rất có lý, nhưng cũng chưa hoàn toàn chính xác, bởi vì Hoàng lão đảo chủ không phải là không dám chắc chắn có thể giết chết Vạn Tài Phát, với võ công của Hoàng lão đảo chủ, tuy đến phút chót mới quyết định ra tay, nhưng ít nhất cũng vẫn tin tưởng có thể ra tay thành công, tôi nói như vậy chắc mọi người cũng đồng ý chứ.

Quách Tiểu Phong dừng lại một chút rồi lại tiếp tục:

- Cho nên Hoàng lão đảo chủ tuy là đã có một quyết định mạo hiểm, nhưng sự mạo hiểm này lại không quá lớn. Tiếp đến là trọng điểm của vụ án này, rốt cuộc Hoàng lão đảo chủ đã thuận lợi ra tay giết chết Vạn Tài Phát như thế nào trong khi chúng ta có sự phòng thủ chu đáo như thế. Hy vọng có một người trong số chúng ta đứng ra nói về tình hình tối hôm đó, rồi tôi sẽ phân tích sau, có ai muốn nói lại cho tôi biết rốt cuộc tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì không ?

Mọi người nhìn nhau, cuối cùng, Mạnh Kiều đứng ra:

- Quách đại ca, muội sẽ kể lại mọi chuyện.

-Ồ, vậy phiền muội kể lại cho mọi người sự tình tối hôm đó.

- Chiều hôm đó, chúng ta đã nhận được bức thư uy hiếp giết người của đại tặc vô đầu, cho nên mọi người đã hẹn nhau....sau đó, đèn của căn phòng bị tắt. Tiếp đó là nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Vạn Tài Phát, thấy vậy Hoàng đảo chủ đã gọi Chu quản gia châm đèn lên, một lúc sau đèn mới sáng trở lại, nhưng lúc này, Vạn Tài Phát đã bị chặt đầu, sau đó lại là một tiếng kêu chói tai, cảnh tượng khi ấy rất hỗn loạn...

Mạnh Kiều vẫn muốn nói tiếp, nhưng lại bị Quách Tiểu Phong xen ngang:

- Được rồi, chắc mọi người cũng đã nhìn thấy rồi, khi ấy đèn bị tắt, có vẻ cùng lúc đó Vạn Tài Phát đã kêu lên, điều này chứng tỏ khi đó Vạn Tài Phát vẫn còn sống. Chu quản gia, sau khi đèn bị tắt đã xảy ra chuyện gì, ngài có thể nói cho mọi người nghe không ?

- Sau khi đèn tắt, cũng không xảy ra chuyện gì đặc biệt, chỉ có điều khi đó tôi cảm thấy như có một trận gió thổi qua mặt. Tôi cho rằng đại tặc vô đầu đã đến nên đã giơ tay ra để bắt nó, nhưng chẳng có gì cả. Bây giờ nghĩ lại, có thể đó chỉ là một cơn gió mà thôi.

Chu quản gia không biết chuyện này có tác dụng gì, nhìn Quách Tiểu Phong với ánh mắt hoài nghi.

- Sau đó tôi và Nguyệt Quang đã tới khám nghiệm tử thi của Vạn Tài Phát, Nguyệt Quang, nàng hãy nói kết quả của lần khám nghiệm tử thi đó đi.

- Kết quả thu được rất kỳ lạ, Ngô quản gia đã bị trúng phải một lượng độc nhỏ, và kỳ lạ nhất là trong cơ thể của Vạn đại quan nhân có một chỗ bị máu đông rất khó hiểu.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Máu đông thì sao, có gì kỳ lạ chứ, ông ấy tai to mặt lớn như vậy làm sao tránh khỏi không mắc phải một số bệnh về tim huyết quản chứ.

Lý Thiên Tường thần nhiên nói.

- Lý công tử chắc không biết, tôi cũng từng nghĩ tới khả năng này, nhưng tôi không sao giải thích được tại sao trong cơ thể của Vạn đại quan nhân lại chỉ có nơi đó có máu đông, Lý công tử, công tử có thể giải thích được điều này không ?

- Cái...cái này...

Lý Thiên Tường tỏ vẻ khó xử, nhìn Quách Tiểu Phong với ánh mắt cầu cứu.

- Được rồi, Nguyệt Quang, nàng đừng làm khó Lý công tử. Chúng ta hãy nghe lời giải thích của người am hiểu vấn đề này. Trịnh quản gia, về hiện tượng máu đông trong người Vạn Tài Phát, ngài nhìn nhận thế nào?

Quách Tiểu Phong hỏi.

- Thực ra tôi cảm thấy hiện tượng máu đông trong cơ thể Vạn Tài Phát không phải là do ông ấy có bệnh về tim huyết quản gì, đúng như Nguyệt Quang nói, nếu nói Vạn Tài Phát vì có bệnh trong người nên dẫn tới có máu đông trong huyết quản, điều này là không thể nào. Bởi vì thứ nhất, nếu đúng là Vạn Tài Phát có bệnh trong người thì hiện tượng tụ máu phải có khắp cơ thể, chứ không phải chỉ ở một nơi như vậy, thứ hai, nếu có mắc bệnh trong người mà dẫn đến việc máu đông như vậy, tôi nghĩ, Vạn đại quan nhân đã chết lâu rồi. Cho nên theo kinh nghiệm lâu năm của tôi, máu đông trong người Vạn đại quan nhân có thể là do trước lúc chết ông ấy đã bị điểm huyết.

Trịnh quản gia thông thả nói.

- Điểm huyết ?

Mọi người nhất loạt nói.

- Không sai, chính là điểm huyết, về tất cả sự tình, có ai biết rốt cuộc là thế nào không ?

Quách Tiểu Phong nói.

- Then chốt là thời gian tử vong của Vạn Tài Phát, rốt cuộc có phải là vào lúc ông ấy kêu thảm không?

Quách Tiểu Phong lại bổ xung, trông vẻ mặt mọi người có vẻ rất mơ hồ. Phải lâu sau, Lý Thiên Tường cuối cùng cũng tỉnh ngộ ra.

- Tôi hiểu rồi, hóa ra là như vậy.

Câu nói này của Lý Thiên Tường khiến mọi người giật mình.

- Vậy huynh hãy nói suy nghĩ của mình cho mọi người nghe đi, để xem xem có lý hay không.

Quách Tiểu Phong nói.

- Thật ra Quách đại ca nói rất có lý, Vạn Tài Phát đúng là không phải bị cắt đầu trong lúc kêu thảm, mà là sau khi tôi và Quách đại ca rời khỏi nơi canh giữ, hung thủ đã nhân cơ hội đó mà đột nhập vào trong, sau đó lợi dụng lúc đèn bị tắt để chặt đầu Vạn Tài Phát, rồi tẩu thoát ra ngoài, âm thanh va chạm ở cửa sổ mà chúng tôi nghe thấy chính là âm thanh của hung thủ lúc chạy thoát.

Lý Thiên Tường đặc ý nói.

- Nhưng, cứ cho đúng là như vậy đi, hung thủ thực sự có thể cắt đầu của Vạn đại quan nhân trong thời gian ngắn như vậy sao, rồi sau đó lại có thể tẩu thoát mà không bị phát hiện? Hơn nữa, Vạn Tài Phát không phải đã chết, lẽ nào ông ấy lại không thể phản kháng? Cứ cho là không thể phản kháng, lẽ nào ngay đến kêu cứu ông ấy cũng không thể ?

Thượng Quan Văn Cẩm nói.

- Người bình thường đương nhiên không thể, có điều hung thủ này không phải là người bình thường, là Hoàng lão đảo chủ, hống hồ sáng hôm đó ông ta còn hấp thụ dịch độc của tiểu bạch xà, công lực gia tăng, nên tôi nghĩ về võ công không thành vấn đề. Còn tại sao Vạn Tài Phát không thể phản kháng, cũng không thể kêu cứu, nếu không có trở ngại gì đương nhiên là có thể, nhưng ông ấy căn bản là không thể, bởi vì, ông ấy đã bị điểm huyết.

Quách Tiểu Phong nói.

- Tôi nghĩ, sự việc hôm đó có thể là thế này, tôi hôm đó, Hoàng lão đảo chủ đã sử dụng hai viên Đan chỉ thần thông, một để tắt đèn, khi đèn bị tắt, chúng ta đều cho rằng có người đột nhập vào nên hiện trường khi ấy tự nhiên sẽ rất hỗn loạn. Khi ấy Hoàng lão đảo chủ lại sử dụng đan khí thứ hai để điểm huyết Vạn Tài Phát, Vạn Tài Phát bị thứ gì đó đánh trúng người, thần kinh sẽ rất căng thẳng, theo phản ứng bản năng, ông ấy sẽ kêu lên, việc này sẽ khiến mọi người nghĩ rằng lúc đó Vạn Tài Phát đã bị thương, tình hình đã hỗn loạn lại càng náo loạn hơn. Khi ấy, sẽ có người rời khỏi vị trí canh giữ, Hoàng lão đảo chủ nhân cơ hội này mà đột nhập vào trong phòng, thực hiện kế hoạch giết người của ông ta.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy có chút khác thường, tôi nhớ là trong nháy mắt trước khi đèn sáng, máu của Vạn đại quan nhân mới phun lên mặt tôi.

Bạch Nguyệt Quang như bình tĩnh ngộ nói.

- Cho nên, về mặt trước lúc chết của Vạn Tài Phát mới như thế, thử tưởng tượng nếu không thể phản kháng, chỉ có thể trong bóng tối chờ chết, vậy về mặt sẽ thế nào nhỉ ?

Quách Tiểu Phong nói.

- Vậy cái chết của Âu Dương Tiên thì thế nào ?

Thượng Quan Văn Cẩm hỏi.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần IV: Cô đảo kinh hồn

97. Chương 97 : Rời Đảo Đào Hoa

- Nếu so sánh một chút, cái chết của Âu Dương Tiên rõ ràng là không kỳ kỳ như cái chết của Vạn Tài Phát, hôm đó chúng ta đi tìm đại tặc vô đầu báo thù, chúng ta vì để tăng thêm phần thắng, nên đã để những người có võ công đi, lực lượng của chúng ta nhiều như vậy, tự nhiên động tĩnh sẽ rất lớn, điều này khiến Hoàng lão đảo chủ rất dễ dàng phát hiện ra chúng ta. Sự tình tiếp theo mọi người cũng đã biết rồi đó, chúng ta không những không bắt được đại tặc vô đầu, trái lại còn bị nó dùng Phi điệp khoái đao công kích, sau rồi nó đã ngấm ngấm tới đạn bắn doanh.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đợi đã, huynh vừa nói Phi điệp khoái đao hôm đó là của Hoàng lão đảo chủ ? Vậy tại sao Phi điệp khoái đao của hôm nay lại lợi hại hơn Phi điệp khoái đao hôm qua rất nhiều. Nếu Hoàng lão đảo chủ muốn giết những người ngoại lai như chúng ta, tại sao ông ta không dốc toàn lực ?

Lý Thiên Tường hỏi.

- Là vì hôm qua Hoàng lão đảo chủ không có ý định giết chúng ta, chỉ là muốn làm khó chúng ta mà thôi, như vậy ông ta sẽ có thời gian đến giết Âu Dương Tiên, hơn nữa có một điểm huynh đã nói sai, trong số chúng ta tuy có những người ngoại lai, nhưng vẫn có Hoàng đảo chủ, Trịnh quản gia, và Lưu quản gia, Hoàng lão đảo chủ vốn không muốn làm hại tới họ, mà Phi điệp khoái đao hôm nay là của Hoàng đảo chủ, Hoàng lão đảo chủ không phải kẻ ngốc, biết mình chưa từng uống Song Kỳ huyết, trong khi Hoàng đảo chủ đã được uống nó, chính vì vậy Hoàng lão đảo chủ không thể khinh xuất nên đã sử dụng toàn bộ công lực để đối kháng lại Phi điệp hoàn đao của Hoàng đảo chủ, tôi nói vậy đúng chứ Hoàng lão đảo chủ.

Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Haha...không sai, đúng là không việc gì có thể qua mắt được người thông minh nhất Đại Tổng, thua dưới tay cậu, Hoàng mỗ ta chết cũng đáng lắm.

- Hoàng lão đảo chủ quá khen rồi, sau khi dùng Phi điệp khoái đao để ngăn cản chúng tôi, ông lập tức đi giết Âu Dương Tiên. Đầu tiên ông đã đánh Chu quản gia và Thiên Lễ hôn mê bất tỉnh, sau khi tìm kiếm, cuối cùng đã tìm thấy Âu Dương Tiên đang bị trọng thương trong phòng thuốc, quá trình thế nào tôi không muốn nhắc lại, sau khi cắt đầu Âu Dương Tiên, cũng đúng lúc chúng tôi đã quay về, sau đó ông đã gặp bọn ta trên đường, phản ứng đầu tiên là chạy thoát, tôi và Hoàng đảo chủ đã truy đuổi theo. Nguyệt Quang tới phòng thuốc để đổi thuốc cho Âu Dương Tiên, phát hiện thi thể của Âu Dương Tiên thì vội hô hoán, Thiên Tường nghe thấy tiếng kêu của Nguyệt Quang nên vội chạy về đại bản doanh cùng Văn Cẩm xử lý thi thể của Âu Dương Tiên. Cả câu chuyện đến đây kết thúc. Còn về tại sao ông cho rằng chúng tôi có thể mang đến ảnh hưởng không tốt cho Hoàng đảo chủ, theo tôi đó là vì văn hóa Trung nguyên mà chúng tôi mang tới có thể nảy sinh sự du nhập vào văn hóa Giang Nam nơi Hoàng đảo chủ sống. Nhưng, ông đã từng nghĩ qua chưa, tuy nền văn hóa của Giang Nam vô cùng huy hoàng xáng lạn, nhưng như vậy có nghĩa là văn hóa Trung nguyên của chúng tôi rất thấp kém sao? Ông đã từng suy nghĩ rằng, Âu Dương Tiên cũng là người, cũng do cha mẹ sinh ra, ông cũng là người làm cha, nếu nhìn thấy Hoàng đảo chủ bị người ta hãm hại, vậy ông sẽ cảm thấy thế nào? Khi ông ra tay tàn nhẫn với Âu Dương Tiên, hành vi của ông là vì cái văn hóa Giang Nam mà ông tôn sùng, cũng là cái mà ông tôn thờ suốt một đời. Đáng thương tám lòng cha mẹ trong thiên hạ, bởi vì quá lo lắng cho Hoàng đảo chủ, sợ chúng tôi làm ảnh hưởng đến Hoàng đảo chủ, nhưng xử sự như vậy chẳng phải ông đã làm trái với lời thề của ông hai mươi năm trước sao? “Một đảo không thể có hai chủ, ta không muốn vì sự tồn tại của ta mà làm phiền tới con”. Những lời này không phải do chính ông nói sao ?

Quách Tiểu Phong kích động nói.

- Cha, con trai đã trưởng thành rồi, con cũng biết cái gì là tốt, cái gì là xấu, tại sao cha phải làm như vậy?

Hoàng lão đảo chủ cảm thấy hổ thẹn cúi thấp đầu.

- Tôi nghĩ, một người, cứ hễ có con cái, cho dù đứa con đó có ở đâu, đã trưởng thành hay chưa, trong mắt những người làm cha mẹ, họ mãi mãi vẫn là một đứa trẻ, bất luận đứa trẻ đó có vững vàng thế nào, có thành công thế nào, có thành thực thế nào, trong mắt người làm cha mẹ, cả đời họ vẫn lo con mình ăn không no,

mặc không đủ ấm, vậy nên, họ luôn muốn bảo vệ đứa con của mình, nhiều khi họ không tiếc làm hại người khác để bảo vệ chúng, Hoàng đảo chủ, tôi nói như vậy có lẽ ngài vẫn chưa hiểu, nhưng đến một ngày nào đó, đến lúc ngài có con cái, có lẽ tới lúc đó ngài mới hiểu cái cảm giác này.

- Cha, sao cha lại ngốc như vậy, sao cha lại vì con mà giết người ? Cha, xin lỗi, là tại con không tốt, là con không tốt, nên đã để cha phải lo lắng, cha, xin lỗi, cha không trách đứa con này chứ ?

Hoàng Bình Phong rơi lệ.

- Phong Nhi, Quách công tử nói rất đúng, dù con có trưởng thành thế nào, làm cha mẹ lúc nào cũng lo cho con cái. Bây giờ thì tốt rồi, cha phải đi thôi, không cần phải lo cho con nữa, cha đã giết nhiều người như vậy, con có trách ta không?

- Cha, không thể, cha không được xảy ra chuyện, Phong Nhi sao có thể trách cha chứ, trong lòng Phong Nhi, cha mãi mãi là một người cha nhân từ, cha...

Hoàng Bình Phong ôm chặt lấy Hoàng lão đảo chủ khóc như một đứa trẻ.

- Đứa con ngốc này, khóc cái gì, cha cũng nhiều tuổi rồi, sinh lão bệnh tử mà, Phong Nhi, Phong Nhi, con đừng khóc, nào, cười một cái, ta không muốn chết trong tiếng khóc của con, cười lên nào...

Hoàng lão đảo chủ cảm thấy một cơn đau nhói rồi nôn ra một trận máu tươi.

- Cha, cha sao vậy...

- Cha, cha không sao, hôm nay trời lạnh, mặc nhiều y phục một chút, đừng...

Ánh mắt của Hoàng lão đảo chủ đã vô thần, muốn chạm tay vào khuôn mặt Hoàng Bình Phong, nhưng hai tay lại buông xuống một cách bất lực.

- Cha....cha, cha tỉnh lại đi, không được rồi bỏ con, cha ơi...

Quách Tiểu Phong trồi mền nhìn Bạch Nguyệt Quang đang ôm Tiểu Hùng một cái.

.....

Ba ngày sau, trước mộ của Hoàng lão đảo chủ, Hoàng Bình Phong, Chu quản gia, Trịnh quản gia, Lưu quản gia, và cả đoàn người Quách Tiểu Phong, cùng nhau cử hành tang lễ cho Hoàng lão đảo chủ.

- Cha, cha hãy yên nghỉ, yên tâm, con trai cha đã khôn lớn rồi, cha không cần phải bận tâm về con nữa, cha hãy cứ yên giấc nhé.

Hai ngày nay, Hoàng đảo chủ trông tiêu tụy rất nhiều, xem ra cái chết của Hoàng lão đảo chủ đã kích động rất lớn đến Hoàng đảo chủ.

- Đảo chủ, hướng gió hình như đã thay đổi, lại trở thành gió mùa mùa đông rồi.

Chu quản gia nói.

- Cái gì, thật vậy sao, Chu quản gia, nói như vậy tức là chúng tôi có thể quay về rồi.

Quách Tiểu Phong nói.

- Phải, Quách công tử nên nhanh chóng chuẩn bị hành lý đi thôi, đợt gió mùa này không biết khi nào lại thay đổi nữa, tôi sẽ đưa mọi người ra khỏi đảo.

Chu quản gia nói.

- Đã như vậy, Quách công tử, Hoàng mỗ cũng không giữ mọi người lại, sau này nếu có dịp rất hoan nghênh mọi người tới đảo Đào Hoa làm khách.

Hoàng Bình Phong nghe được tin này cũng rất phấn chấn, nhưng cũng không tránh khỏi có chút hụt hẫng, sau khi đoàn người Quách Tiểu Phong đi, đảo Đào Hoa sẽ không thể náo nhiệt như vậy nữa mà lại trở về với vẻ yên tĩnh vốn có của nó. Nhưng, trong thiên hạ có cuộc vui nào mà không tàn, có duyên sẽ có ngày gặp lại. Nghĩ vậy, Hoàng Bình Phong cũng thấy như được an ủi trong lòng.

- Hoàng đảo chủ, đã như vậy, Quách mỗ cũng không dám ở lại đây lâu, chúng tôi còn phải về nhà đón tết nữa, haha...

Quách Tiểu Phong vui vẻ nói.

- Chu quản gia, mau đi chuẩn bị đi, Quách công tử, mời.

- Hoàng đảo chủ, mời.

Trên đường đi, mọi người đều không nói một lời, không ai muốn đánh tan sự yên lặng này, bên bờ biển, Chu quản gia đã đợi ở đó từ lâu.

- Quách công tử, Lý công tử, Thượng Quan công tử, chúc thuận buồm xuôi gió.

Hoàng Bình Phong nói.

- Hoàng đảo chủ, xin ngài bảo trọng, có thời gian hãy đến Kinh thành một chuyến, nhớ đến Quách phủ tìm Quách mỗ tôi đó.

- Có thời gian, nhất định vậy, mời.

Sau khi đoàn người Quách Tiểu Phong xuống thuyền, Hoàng Bình Phong cũng quay đầu bước đi, Quách Tiểu Phong nhìn theo bóng hình Hoàng đảo chủ.

- Hoàng đảo chủ....

Quách Tiểu Phong gọi lớn. Hoàng Bình Phong cũng quay đầu lại.

- Rất vui khi được quen biết đảo chủ, tạm biệt...

- Tôi cũng vậy, Quách huynh đệ, Thiên Tường huynh đệ, Văn Cẩm huynh đệ, có cơ hội nhất định phải quay trở lại đảo Đào Hoa đó, chúc thuận buồm xuôi gió...

- Tôi nhất định sẽ quay lại, Hoàng huynh đệ...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

98. Chương 98: Năm Mới Ở Kinh Thành

Sau khi rời đảo Đào Hoa, đoàn người Quách Tiểu Phong cũng không dám chậm trễ, vội quay về Hàng Châu tìm Lý Nghị, vì đã là mùng 10 tháng chạp, nếu không nhanh thì chỉ e không kịp về nhà đón tết. Quách Tiểu Phong cũng không bận tâm tới nghi vấn của Lý quản gia, mà một lòng một dạ hướng về gia đình.

Ngày 29 tháng chạp, Vương Hâm đã lành bệnh nên không phải ở lại y quán nữa, trải qua một tháng với mỗi tình đầu đang nồng cháy, sắc mặt hôm nay của Vương Hâm đã hồng hào rạng rỡ hơn hẳn, không hề có vẻ của một người vừa mắc bệnh nặng. Đương nhiên rồi, người cảm thấy ngọt ngào hơn cậu ta chính là Tiểu Diễm, một tháng nay, hình như ngày nào cũng thấy nụ cười thường trực trên môi cô ấy, đặc ý như ngọn gió xuân. Nhưng cả cô và Vương Hâm đều biết rằng cho dù hai người có yêu nhau sâu đậm thế nào đi chăng nữa, cũng chưa chắc có thể ở bên nhau. Năm nay, Tiểu Diễm sẽ ở lại Quách phủ đón tết.

- Vương Hâm, đệ được lắm, nhưng phải biết tiết chế đó, chớ nên quá sức.

Quách Thiên Hùng cười nói.

- Haha, có gì mà quá sức chứ, đều là một tay Tiểu Diễm chăm sóc đệ mà, đệ không phải làm gì cả.

Wương Hâm không hiểu ý của Quách Thiên Hùng nên thản nhiên trả lời.

- Ài, được rồi, đàn gảy tai trâu, không nói nữa.

Quách Thiên Hùng giả bộ thương tiếc nói.

- Haha...cho nên....đàn này không thể gảy loạn nhịp, gảy sai là vấn đề trở nên gay go đó...

Vân Nhi cười giễu Quách Thiên Hùng. Nhưng Quách Thiên Hùng lại lo lắng nhìn ra ngoài cửa, theo dự tính, lẽ ra mấy người Quách Tiểu Phong phải quay về từ lâu rồi, vậy mà hôm nay đã 29 tết mà sao vẫn chưa thấy tăm hơi. Không biết có xảy ra chuyện gì không ?

Hương vị ngày Tết đã lan tỏa khắp phố, mấy hôm trước trời còn đổ một trận tuyết lớn, mấy hôm nay, đám trẻ con đã thi nhau mặc lên mình bộ quần áo mới ra ngoài đường đốt pháo, mọi người cũng không làm gì, cả ngày ngồi trong nhà nói chuyện phiếm. Trên phố lớn cũng đã treo đèn lồng đỏ, tượng trưng cho năm mới mang lại nhiều điều tốt lành. Lúc này, đoàn người Quách Tiểu Phong đang ở Hà Bắc, vẫn hăm hở hướng về Kinh thành, dự tính chỉ trước trưa mai là có thể về tới nhà, tốt xấu gì cũng nhất định phải kịp về nhà đón tết, Quách Tiểu Phong thầm nghĩ.

Sáng sớm ngày 30 tết, Quách Thiên Hùng bị tiếng vó ngựa làm cho tỉnh giấc, Quách Thiên Hùng vội bật dậy xuống giường, nhìn ra bên ngoài trời đã tang tảng sáng, đêm qua lại có tuyết rơi nên sáng sớm nay trời vẫn rất lạnh, nhưng cái thời tiết đó mới đúng là thời tiết của năm mới, đến cuối năm, bầu trời như cao hơn, sáng hơn, nhà nhà hộ hộ bắt đầu giết gà giết vịt chuẩn bị cúng Bỏ Tắt, vẻ mặt của ai cũng tươi tắn hơn hẳn, gặp nhau thì nói : “Cung hỷ ! Cung hỷ, năm mới vui vẻ !”. khắp nơi tràn ngập không khí an lành phấn khởi, tiếng pháo rộn rã nơi nơi. Có lẽ háo hức và vui tươi nhất phải kể tới đám trẻ nhỏ. Nhưng cũng ở Kinh thành trong bầu không khí này, có hai hộ cho dù thế nào cũng không thể vui được, một hộ là nhà của Quách Tiểu Phong, Tết đến, nhà nào cũng ăn bánh chẻo, ăn cơm đoàn viên, nhưng mấy người Quách Tiểu Phong vẫn chưa về. Một hộ khác, chính là phủ của Nhất phẩm đại viên Ngô đại nhân, mỗi dịp Tết đến, Tiểu Diêm – con con gái duy nhất của Ngô đại nhân đều tới chúc Tết từ sáng sớm, nhưng từ khi hai cha con cãi nhau, Tiểu Diêm mất tích từ dạo ấy, Ngô đại nhân nghĩ, đợi khi nào Tiểu Diêm nguôi giận thì sẽ quay về. Nhưng, hôm nay đã là 30 Tết, Tiểu Diêm vẫn bất vô âm tín, thử hỏi Ngô đại nhân sao có thể vui vẻ được chứ.

Mấy người Quách Tiểu Phong đi đường rất thuận lợi, vậy nên đến gần trưa thì đã về tới nhà, thím Thẩm vừa trông thấy mấy người Quách Tiểu Phong thì vội chạy ra ngoài:

- Nhị thiếu gia về rồi, Nhị thiếu gia về rồi....

Quách Thiên Hùng nghe thấy vậy liền đặt quyển sách trên tay xuống bàn, xông ra ngoài sân. Chỉ thấy Quách Tiểu Phong, Bạch Nguyệt Quang, Mạnh Kiều và Thiên Lễ đang đứng ngoài đó, vẻ mặt hơi hờ. Phải lâu sau, Tiểu Hùng mới đánh tan sự yên lặng này.

- Bá bá...

Nói xong vội chạy tới sà vào lòng Quách Thiên Hùng.

- Vẫn còn ngẩn người ở đó làm gì, mau vào trong đi, bên ngoài trời lạnh lắm. Tiểu Hùng ngoan, nào, để bá bá xem cháu có lớn thêm chút nào không.

- Haha...Tiểu Hùng lớn lên nhất định sẽ tuần tú giống như cha cháu, à không, phải hơn cha cháu ấy chứ.

Quách Thiên Hùng hôn vào má Tiểu Hùng một cái, vui vẻ nói.

- Quách đại ca, cuối cùng huynh cũng về rồi.

Vương Hâm tay chống gậy, Tiểu Diêm đỡ một bên, đang nặng nhọc đi lại.

- Vương Hâm, lâu lắm không gặp, ta rất nhớ đệ, nhưng, sao đệ lại thành ra thế kia? Cô nương này là ai vậy?

Trực giác mách bảo Quách Tiểu Phong rằng, cô nương này nhất định có mối quan hệ không bình thường với Vương Hâm.

- Haha...Chuyện này rất dài, chúng ta cứ vào trong đã rồi nói sau, bên ngoài lạnh lắm.

Quách Thiên Hùng nói.

- Vương Hâm, cô nương này rốt cuộc là ai, lẽ nào lại là đệ muội? Haha...tiểu tử này nhanh tay thật.

Quách Tiểu Phong phấn khích nói.

- Lâu nay Tiểu Diễm có nghe nói Quách Bồ đầu phá án như thần, phong độ bất phàm, hôm nay được gặp mặt quả đúng như lời đồn đại.

Tiểu Diễm lễ mạo nói.

- Vương Hâm, còn không mau thành thật khai ra, ta mới đi một thời gian sao đệ có thể quen biết được với đệ muội vậy?

- Thật ra, chuyện là thế này....

Vương Hâm bắt đầu kể lại tỷ mỉ chuyện giữa mình và Tiểu Diễm, từ khi quen biết đến buổi tối ở núi Hương Sơn hôm đó. Quách Tiểu Phong nghe xong cảm thấy rất thích thú:

- Vương Hâm, câu chuyện của hai người có thể viết thành một cuốn sách đó. Haha...bên chúng ta cũng có thu hoạch đó, Mạnh Kiều và Thiên Lễ...

Về mặt Quách Thiên Hùng như bưng sáng:

- Mạnh Kiều và Thiên Lễ, hai chúng nó thành đôi rồi sao....haha, Tiểu Phong à, mau kể ta nghe rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Mọi chuyện bắt đầu từ khi chúng đệ đặt chân lên đảo Đào Hoa, hôm đó...

Quách Tiểu Phong lại bắt đầu kể lại những trải nghiệm trong thời gian vừa qua, từ mê trận của ngày thứ nhất, đến cái chết của Ngô quản gia và Vạn Tài Phát, kỳ vận của Mạnh Kiều và Thiên Lễ... Quách Tiểu Phong không chút giấu diếm kể cho người nhà nghe.

- Thì ra là như vậy, cho nên mọi người mới quay về muộn thế này.

Quách Thiên Hùng nói.

- Quách đại ca, Quách đại ca, vậy bây giờ huynh chẳng phải là người thông minh nhất Đại Tổng sao.

Vương Hâm tỏ ra phần chần hơn cả Quách Thiên Hùng.

- Được rồi, đó chỉ là hư danh phỏng có ích gì chứ.

- A ha, vậy mình là đồ đệ của người thông minh nhất thiên hạ, sau này ra ngoài có thể hãnh diện rồi.

Vương Hâm đắc chí vỗ đùi mà quên rằng vết thương ở chân vẫn chưa lành hẳn, khiến cậu ta đau hét lên, mọi người lại nhún vai mà được một trận cười sảng khoái.

Trời đã xế tà, bầu trời cũng dần xám xịt, thím Thắm tới gọi mọi người đi dùng cơm, bữa cơm tối nay cũng là bữa cơm tất niên, bữa cơm đoàn viên, nhà nào cũng sáng đèn, ngoài cổng của Quách phủ đèn lồng đỏ cũng đã được treo cao. Mọi người trong Quách phủ quây quần ăn bữa cơm sum họp, uống rượu trắng, mặt ai cũng đỏ ửng lên đầy phần chần. Sắp tới giờ Ngọ nửa đêm, Quách Thiên Hùng đứng lên nói :

- Tiểu Phong, đã tới lúc đốt pháo rồi, đi

- Được, đã đợi rất lâu rồi.

Mọi người liền ra ngoài, trời rất lạnh, trong sân đã để sẵn mấy dây pháo to pháo nhỏ, Quách Tiểu Phong châm lửa, tiếng lép lép của dây pháo cùng ánh sáng rực rỡ của nó khiến màn đêm náo nhiệt hẳn lên. Bạch Nguyệt Quang dựa vào lòng Quách Tiểu Phong:

- Tiểu Phong, pháo đẹp quá, thiệp rất hạnh phúc.

- A đầu gối, ta sẽ cho nàng cảm thấy hạnh phúc hơn nữa...

Hoa tuyết lại bắt đầu rơi, tiếng pháo cũng dần nhạt đi, chỉ có, chỉ có tuyết lặng lẽ rơi...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

99. Chương 99: Trêu Đùa Trong Nhà Bếp

Sau khi đón Tết xong, chẳng mấy chốc mà tới tiết Thanh minh, Quách Thiên Hùng và Quách Tiểu Phong bàn nhau đi tảo mộ cho Quách lão gia. Quách lão gia đã qua đời năm sáu năm nay, lại chưa có dâu mới, vậy nên bây giờ trừ đông chí và tiết Thanh minh ra, bình thường cũng không hay lui tới viếng thăm mộ, bởi vì ít khi có dịp nên càng không thể xem nhẹ. Tiết Thanh minh mưa bay lất phất, người đi đường nô nức náo nhiệt. Thời điểm này, ở phương Nam vị xuân ấm áp đã chan chứa, tràn trề, nhưng ở phương Bắc vẫn rét cắt da cắt thịt, hai ngày trước vẫn còn đổ một trận tuyết lớn, hôm nay băng mới bắt đầu tan chảy. Trong tuyết bỗng nhiên hiện ra những chồi non mới nhú, báo hiệu đất trời mùa xuân mà mọi người mong chờ đã không còn xa.

Đoàn người của Quách phủ ăn mặc chỉnh tề chuẩn bị xuất phát, mấy người Quách Tiểu Phong tính là sau khi tảo mộ Quách lão gia sẽ tới mộ của Viên Viên và Lý Phiêu Phiêu vậy nên phải chuẩn bị rất nhiều thứ. Từ lúc sáng sớm, Bạch Nguyệt Quang đã dậy chuẩn bị nệm, tiền giấy, thức ăn, vôi tắt bật chân tay, mặt trời cuối cùng cũng ập ló mặt ra khỏi mây làm xua tan màn sương mù, mang lại cho người ta một cảm giác vui vẻ sáng khoái lạ thường.

- Nguyệt Quang, những việc này cứ để gia nhân làm được rồi, cần gì phải lao lực, huống hồ, cơm nạng làm rất....

Quách Tiểu Phong lộ ra vẻ mặt đau khổ nói.

- Sao cơ, bản phu nhân làm cơm ngon như vậy, là do chàng không biết thưởng thức, chàng hiểu gì chứ, nhất định phải tự tay làm cơm, như vậy mới thể hiện sự tôn trọng với người quá cố, hừ...

- Vâng vâng vâng, phu nhân ta quả cao kiến, ta ra ngoài trước nhé....

Quách Tiểu Phong sợ Bạch Nguyệt Quang bắt phải ném thử đồ ăn do cô ấy làm, nắm bắt cơ hội để “chuồn” ra ngoài.

- Đứng lại, chàng muốn đi đâu ?

Bạch Nguyệt Quang giả bộ tức giận nói.

- À, cái này, cái đó, cái này...ta đi xem xem mọi thứ chuẩn bị xong chưa.

Quách Tiểu Phong nói xong vội chạy thẳng ra ngoài.

- Đứng lại, không có mệnh lệnh của lão nương chàng dám đi đâu?

- Không dám không dám, phu nhân bớt giận, phu nhân bớt giận, nạng muốn ta làm gì ta lập tức đi làm cho nạng.

Quách Tiểu Phong vừa an ủi Bạch Nguyệt Quang, vừa muốn nhanh chóng “thoát” khỏi đây.

- Cũng không có gì, tướng công, thấy chàng ngày thường làm việc vất vả, hôm nay thiếp đã nấu cho chàng món canh gà, muốn chàng qua đây thử một chút. Bổ dưỡng lắm.

- Cảm ơn phu nhân đại nhân đã quan tâm, nhưng bụng ta bây giờ hơi khó chịu, phải đi giải quyết trước đã, sau đó sẽ lại thưởng thức tài nghệ nấu ăn của phu nhân.

- Chàng dám, bụng khó chịu thì bắt ta phải chờ sao, mau, mau lại đây uống chút canh gà mỹ vị của ta đi. Nào, canh gà thơm ngon...

Quách Tiểu Phong vừa nhìn thấy món canh đó, thật không biết nếu ăn vào có thể sống nổi không nữa, một mùi vị khó chịu xộc lên mũi.

- Oe....

Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng không khống chế nổi.

- Hừ, khó ăn như vậy sao? Chàng vốn dĩ không yêu thiếp.

Bạch Nguyệt Quang tức giận nói.

- Oẹ...

Quách Tiểu Phong vẫn tiếp tục nôn ọe, phải một lúc sau mới trở lại bình thường.

- Nguyệt Quang, nàng nói ta không yêu nàng, vậy nàng có chứng cứ gì để chứng minh không?

- Thì dựa vào việc chàng khổ sở ăn món canh gà của thiếp đó, hừ.

Bạch Nguyệt Quang đã rất tức giận, hậu quả khó lường.

- Nương tử à, ta có chứng cứ chứng minh ta yêu nàng, muốn xem không.

- Cái gì, mau mang ra đây.

Bạch Nguyệt Quang hứng thú, hiếu kỳ hỏi. Quách Tiểu Phong cố kìm nén cảm giác buồn nôn, bưng bát canh gà đến trước mặt Nguyệt Quang.

- Nương tử, ta đã ăn nó.

- Quả nhiên là chàng không yêu ta, uống hết thứ này cho ta.

Bạch Nguyệt Quang lớn tiếng nói.

- Canh gà yêu thương...

Quách Tiểu Phong nói.

- Cái gì mà canh gà yêu thương, mau uống đi.

- Khổ quá à....

- Không phải là khổ mà là tùy tiện.

- Vậy nàng cảm thấy ta có yêu nàng không?

- Xấu xa, chàng bắt nạt ta, rốt cuộc phải thế nào mới có thể nấu ăn ngon nhỉ. Ai ya, khó chết được...

Bạch Nguyệt Quang ảo não nói.

- Thật ra theo ta, muốn nấu ăn ngon phải dựa vào thiên phú, nàng nhìn Tiểu Diễm đó, món ăn cô nương đó làm khiến Vương Hâm bị mê hoặc, đây chính là thiên phú, thiên phú của nàng không phải ở việc này, cho nên không cần phải tốn công tốn sức.

Quách Tiểu Phong an ủi nói.

- Được, Quách Tiểu Phong, thành thật khai ra, có phải chàng xem trọng Tiểu Diễm cô nương đó mà xem thường Bạch Nguyệt Quang ta không?

Bạch Nguyệt Quang nghe những lời an ủi đó không những không thấy vui vẻ, trái lại không kìm nổi sự bực tức.

- Xem nàng nói kìa, a đầu đó có liên quan gì đến ta, chỉ cần có ta và nàng là quá đủ rồi.

Quách Tiểu Phong vội giải thích rồi ôm chặt Bạch Nguyệt Quang vào lòng.

- Đi ra đi ra, nam nhân các người đều như vậy sao? Đồ xấu xa nhà chàng.

Quách Tiểu Phong thấy tình hình xấu đi, xem ra chỉ có thể dùng tuyệt chiêu thôi. Nghĩ vậy Quách Tiểu Phong giơ tay trái:

- Quách Tiểu Phong ta xin thề cả đời này chỉ yêu một mình Nguyệt Quang, nếu làm trái lời thề chết sẽ không toàn thây.

- Rồi rồi rồi, vẫn phải đi nói với tiểu cô nương kia một tiếng, lão nương ta không thể tin tưởng miệng lưỡi gian xảo của chàng.

Tuy miệng nói vậy nhưng Bạch Nguyệt Quang lại cảm thấy rất cảm động, mỉm cười yêu kiều.

- Nguyệt Quang, ta chỉ yêu tiểu thư Bạch Nguyệt Quang nên nhả thốt tha thôi.

- Thật à, vậy chàng phải thể hiện thế nào chứ ?
- Nàng muốn ta thể hiện thế nào đây?
- Chàng phải biết chứ, không ta lại giận cho chàng xem đây này.
- Được được được...

Nói xong Quách Tiểu Phong hôn nhẹ lên môi Bạch Nguyệt Quang một cái.

Lúc này Mạnh Kiều vào bếp lấy đồ, lại trông thấy Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang đang hôn nhau thì ngại ngùng vô cùng.

- Khụ khụ...

Mạnh Kiều giả bộ ho khiến Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang giật mình.

- Muội, muội chỉ muốn lấy chút đồ thôi, không có ý gì khác. Hai người cứ coi như không nhìn thấy muội đi, nhưng hai người phải chú ý đó, ngộ nhỡ Tiểu Hùng trông thấy thì biết làm thế nào...

Mạnh Kiều nói xong vội lấy đồ rồi chạy ra ngoài.

- Nguyệt Quang, kệ a đầu đó, chúng ta tiếp tục đi.
- Được rồi được rồi, mau bưng những thứ này ra ngoài, cũng sắp phải đi rồi đó, Mạnh Kiều nói rất đúng, để Tiểu Hùng trông thấy những chuyện thế này nhất định ảnh hưởng không tốt.
- Xin tuân lệnh phu nhân, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.
- Chàng khua môi múa mép ít thôi, còn không mau đi đi.

Gần đến giờ Ngọ giữa trưa, cả Quách phủ sửa soạn chu đáo lên đường, vẻ mặt ai cũng hồng hào rạng rỡ, coi việc tảo mộ cho người đã khuất là một buổi Đạp Thanh...

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

100. Chương 100: Tảo Mộ

Hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm có, gần trưa, tất cả mọi người của Quách gia bắt đầu xuất phát, ai ai cũng phấn chấn, nhất là Tiểu Hùng, vô cùng thích chí, tuy vẫn đang bập bẹ biết nói những vắn liền mồm nói là muốn đi tảo mộ, tuy cậu bé chưa biết tảo mộ để làm gì, nhưng nghe nói đó là hoạt động mang tính toàn thể gia đình nên rất thích thú, trẻ con đúng là rất dễ vừa lòng.

Trên đường đi, mọi người nói cười vui vẻ, Quách Tiểu Phong chợt nhớ lại năm đó lúc đưa linh cữu của phụ thân cũng là trên con đường này và hắn đã phát hiện ra bí mật của “Hải Đường”, đúng là thời gian thắm thoát thoi đưa. Năm đó Nguyệt Quang vẫn chưa trở thành thê tử của mình, vậy mà bây giờ Tiểu Hùng đã lớn như vậy rồi, cứ hễ nói ra lại thấy cảm khái vạn phần.

- Cha cha, mẹ nói chúng ta phải đi thăm ông nội, sao ông nội lại không sống cùng chúng ta, ông nội có ác không, có mắng Tiểu Hùng không?

Tiểu Hùng chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, ngây thơ hỏi.

- Không, ông nội rất hiền từ, ông nhất định sẽ rất yêu quý Tiểu Hùng, ông nội đã đi đến một nơi rất xa, cho nên không thể sống cùng chúng ta, Tiểu Hùng con đã hiểu chưa?

Quách Tiểu Phong ân cần nói.

- Cha, ông nội đã đến một nơi rất đẹp có phải không? Tiểu Hùng có thể sống cùng ông nội không?
- Tiểu Hùng, con vẫn còn nhỏ, ông nội đã đi tới một nơi không có dới rét, không có kẻ xấu. Nhưng bây giờ Tiểu Hùng vẫn chưa thể đi tới nơi đó gặp ông nội được, bởi vì ở nơi đó không có cha và mẹ.

Hai cha con họ cứ vừa đi vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã tới mộ của Quách lão gia, trên mộ cỏ dại mọc um tùm, Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng vội đi tới làm sạch đám cỏ.

- Đại ca, đệ và Nguyệt Quang muốn đi thăm mộ của Viên Viên, mọi người cứ về trước đi.

- Được rồi, nhưng nhớ đừng về muộn quá, Tiểu Hùng cũng đi cùng hai người à?

- Vâng, chúng đệ đã bàn bạc với nhau rồi, đây là lúc để nói cho Tiểu Hùng biết chuyện năm đó. Nếu Mạnh Lâm không chết, có lẽ bây giờ đã kết nghĩa phu thê với Viên Viên rồi, và cũng có thể bây giờ cũng có một đứa trẻ nữa giống Tiểu Hùng. Ai, không nhắc đến nữa, càng nhắc tới lại càng nhớ về chuyện đau lòng năm đó.

- Đại thiếu gia, tôi cũng muốn đi thăm mộ của Phiêu Phiêu, lâu rồi tôi không đến thăm nó.

Lý quản gia ngại ngần nói.

- Đi thôi đi thôi, Lý quản gia, mấy năm nay đã khiến ông vất vả rồi.

Quách Thiên Hùng nói.

- Ai, vất vả gì chứ, tất cả đều đã qua đi, không có gì.

Lý quản gia tuy nói vậy, nhưng khóe mắt đã thấy ươn ướt, có thể nhận thấy trong lòng ông ấy vẫn rất nhưng nhớ Lý Phiêu Phiêu.

.....

- Viên Viên, Mạnh Lâm, ta và Nguyệt Quang luôn cảm thấy có lỗi với hai người, nếu không phải vì chúng tôi thì hai người đâu phải chết thảm như vậy. Nhưng, hy vọng hai người dưới cửu tuyền hiểu cho mà phù hộ che chở cho Tiểu Hùng mau khôn lớn, hy vọng dưới suối vàng hai người mãi mãi được ở bên nhau. Hai người yên nghỉ nhé.

Quách Tiểu Phong nghẹn ngào nói.

- Phải đó, Viên Viên, Mạnh Lâm, hôm nay tôi đã làm mấy món ăn để hai người thưởng thức.

Bạch Nguyệt Quang nói xong vội lấy trong hành lý ra mấy đĩa đồ ăn, thấp nền. Lý quản gia lại đang dàn giữa nước mắt trước mộ Lý Phiêu Phiêu.

- Phiêu Phiêu, cha không có bản lĩnh, cha xin lỗi con, cha nhớ con lắm con có biết không, cha không lúc nào là không nghĩ tới con, Phiêu Phiêu con ở dưới đó có lạnh không? Nói thật người của Quách phủ đối xử với ta rất tốt, cho nên, cho nên cha...

- Haha hahaha.....cho nên ông mới chấp nhận làm một kẻ thất phu nhu nhược, vẫn có thể mở to mắt để chấp nhận cái chết của con gái ông, không những vậy, ông còn muốn như một con chó ngày ngày phục vụ bọn họ đúng không?

Một giọng nói từ trong bụi rậm truyền ra.

- Ai, người là ai?

Lý Nghị sợ hãi nói, sau đó điên dại lao vào trong bụi rậm tìm kiếm.

- Haha.....ông cho rằng ông có thể tìm thấy tôi sao, ông chỉ là kẻ thất phu tầm thường, tôi không thể để một kẻ thất phu như vậy tìm ra tôi.

Giọng nói đó lại như từ trên cao vọng xuống.

- Hừ, có bản lĩnh hãy ra đây đi, ta không phải là kẻ thất phu, người của Quách gia rất tốt với ta.

Lý Nghị hét lớn.

- Lý Nghị, ông hà tất phải tự lừa dối mình, thật ra ông rất căm ghét Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng đúng không?

- Người nói vậy, bọn họ rất tốt với ta, ta sao có thể ghét họ chứ?

- Vậy ông nhẫn tâm để Phiêu Phiêu một mình chịu lạnh lẽo dưới đất sao? Cô ấy vẫn còn người thân, chỉ đáng tiếc người này có khác nào phế nhân, chấp nhận làm một con chó hầu hạ cho kẻ đã giết chết cô ấy, cô ấy thật đáng thương hại. Haha...

- Câm miệng, không phải vậy, không phải như người nói, ta tin con gái ta sẽ hiểu ta.

- Không, ông không phải cha tôi thì tôi sao có thể hiểu ông được chứ, trước đây, bây giờ, và sau này cũng vậy thôi.

Giọng nói của Lý Phiêu Phiêu từ phía núi truyền lại.

- Phiêu Phiêu, cha...

- Hừ hừ...câm miệng, ông chỉ làm con chó săn của kẻ khác, tôi lại có một người cha như vậy sao.

- Phiêu Phiêu, nghe cha giải thích...

- Haha...không có sự giải thích nào hết, giải thích chỉ là ngụy biện, ngụy biện tức là lừa dối nhau, Lý Nghị, ông chỉ là một phế nhân, haha...

- Không, ta không phải là phế nhân...

Xong Lý Nghị chạy thẳng một mạch về Quách phủ với bộ dạng như bị ma quỷ nhập hồn khiến mọi người trong Quách phủ nhìn ông ta với ánh mắt kỳ quái, nhưng không ai nói gì cả, bởi lẽ họ biết từ trong sâu thẳm đáy lòng, Lý Nghị vẫn rất thương nhớ Lý Phiêu Phiêu, vậy nên sau khi thăm mộ Phiêu Phiêu về tinh thần có chút kích động cũng là điều khó tránh. Lý Nghị ngẩng đầu nhìn lên bức hoành phi của Quách phủ, nhớ lại những lời Lý Phiêu Phiêu vừa nói: “ Lý Nghị, ông chỉ là một phế nhân, đến tận bây giờ ông vẫn làm con chó săn cho Quách phủ”. Lý Nghị tự nhủ : “ Lẽ nào Lý Nghị mình lại đúng là một phế nhân?”.

- Lý quản gia, trông sắc mặt ông không được tốt, tôi biết cái chết của Phiêu Phiêu là sự đả kích lớn đối với ông, nhưng xin ông hãy biết tiết chế, ngày mai hãy nghỉ ngơi một ngày.

Quách Thiên Hùng quan tâm hỏi.

- Cảm ơn đại thiếu gia đã quan tâm, tôi chỉ hơi mệt ngủ một lúc là khỏe thôi.

Lý Nghị ngại ngùng nói, đồng thời trong lòng cũng thầm đưa ra quyết định, Phiêu Phiêu, xin lỗi, ta chấp nhận làm phế nhân, cho dù có giết ta, ta cũng không thể hạ thủ với người của Quách phủ, con là con gái ta, họ cũng như người thân của ta, con không nên cố chấp như vậy, yên nghỉ nhé.

Sau khi Lý Nghị đi khỏi, trong khu rừng rậm, một nam tử bí mật mặc đồ đen để lộ điệu cười nham hiểm tà ác:

- Phiêu Phiêu à, muội nói xem cha muội có thể báo thù cho muội sao?

- Nhất định có thể, tôi tin cha tôi.

Giọng nói của Lý Phiêu Phiêu truyền lại.

- Ta lại không nghĩ vậy, nếu muốn để cha muội giúp muội báo thù, ta nghĩ vẫn cần phải có chút động lực, haha, ta sẽ giúp ông ấy một tay.

Nam nhân đó nói.

- Cảm ơn ca ca, tất cả mọi việc sẽ do ca ca làm chủ

- Haha...lần này có ca ca giúp muội, Quách Tiểu Phong không muốn chết cũng phải chết, muội yên tâm đi.

- Ca ca, trước giờ muội luôn tin tưởng huynh.

Lý Phiêu Phiêu nói.

Lúc này, bên cạnh mộ của Viên Viên, Quách Tiểu Phong bỗng nhiên lại có một dự cảm không hề muốn, dự cảm này cũng giống như lần Nguyệt Quang bị Lưu Thiên Thiên bắt đi khi còn ở Tây Song Bản Nạp. Bạch Nguyệt Quang thấy sắc mặt Quách Tiểu Phong thay đổi vội đi lại hỏi:

- Tướng công, đã xảy ra chuyện gì sao?

- Không sao, chỉ là ta cảm thấy trong người hơi khó chịu, chúng ta mau đi thăm mộ Phiêu Phiêu một chút rồi quay về nhé.

Quách Tiểu Phong không muốn Bạch Nguyệt Quang lo lắng nhiều nên không muốn nói ra dự cảm của mình.

Đi tới phần mộ của Lý Phiêu Phiêu, Quách Tiểu Phong cảm thấy có gì đó rất lạ, rõ ràng Lý quản gia đã đến đây trước, vậy tại sao mộ của Lý Phiêu Phiêu vẫn còn đầy cỏ dại, trên mặt đất vẫn còn để lại những vết chân lộn xộn, lẽ nào, Lý quản gia đã xảy ra chuyện? Dự cảm bất an trong lòng Quách Tiểu Phong như tăng lên bội phần.

- Nguyệt Quang, chúng ta về thôi, không đại ca lại lo lắng.

Tuy vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng Quách Tiểu Phong biết, hình như có một kiếp nạn lớn đang chờ đợi hắn, không, không chỉ có hắn, mà có thể là cả Quách phủ.....

Thiên Tiên Tử

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

101. Chương 101: Sa Lầy

Quách Tiểu Phong mang bộ dạng bất an quay về Quách phủ, mới biết Lý Nghị đã về từ lâu.

- Lý quản gia, không xảy ra chuyện gì chứ ?

Quách Tiểu Phong lo lắng hỏi. Tuy bề ngoài Lý Nghị vô cùng kiên định, chấp nhận coi bản thân là kẻ nhu nhược cũng không thể làm hại người của Quách gia, nhưng trong lòng Lý Nghị nghĩ gì, ai mà biết được.

- Không, không có chuyện gì, sao vậy?

Lý Nghị chột dạ nói.

- Ồ, không có gì, Lý quản gia, trông sắc mặt ông không được tốt, nên đi nghỉ ngơi sớm đi.

Thật ra với con mắt của Quách Tiểu Phong, không thể không nhìn ra sự hoang mang của Lý Nghị, chỉ có điều hắn không muốn dấy vò Lý Nghị nữa, rốt cuộc làm khó ai vào lúc này cũng không có chỗ lợi.

- Cảm ơn Nhị thiếu gia quan tâm, tôi đi nghỉ ngơi đây.

Lý Nghị nói xong vội lui đi ngay, từ lúc ở mộ Lý Phiêu Phiêu trở về, Lý Nghị không thể bình tĩnh cho được, trước đây, Lý Nghị chỉ muốn gán bó cả đời ở Quách phủ, có lẽ chỉ có như vậy mới thể hiện được giá trị của ông ta, nói trắng ra, Lý Nghị cảm thấy bản thân mình giống như một phế nhân, bây giờ, bỗng nhiên lại có cơ hội ở trước mặt để không bị kẻ khác coi thường, Lý Nghị cũng có chút xao động, nhưng nghĩ tới Quách Thiên Hùng và Quách Tiểu Phong đối xử rất tốt với mình, thì sự xao động đó lại nhanh chóng bị dập tắt, người của Quách phủ tốt như vậy, Lý Nghị sao có thể nhẫn tâm hãm hại họ, bọn họ tín nhiệm, thân thiết với Lý Nghị, ngay đến Lý Nghị cũng xem họ như là người thân thích của mình, làm hại người thân, việc như vậy Lý Nghị không thể làm. Lý Nghị nghĩ như vậy, cởi bỏ y phục nằm xuống giường. Tuy rất mệt nhưng tối đó Lý Nghị vẫn mất ngủ. Chỉ trấn trở mãi về việc đó, trở mình Lý Nghị hạ quyết tâm phải khiến Quách phủ không yên ổn, trở mình lại lập tức nghĩ tới người của Quách gia đối xử với mình rất tốt, lại hối hận về cái quyết định không có lương tâm đó, lấy oán báo ân, rõ ràng là không bằng chó lợn, Lý Nghị trở mình không biết bao nhiêu lần, những suy nghĩ mâu thuẫn cứ dấy vò đầu óc mà không tha, cứ như vậy cho mãi đến khi trời sắp sáng, Lý Nghị mới mơ màng đi vào giấc ngủ.

- Cha, dưới này lạnh lắm, cha, con không thể đầu thai.

Chỉ trông thấy một bé gái đang thu mình bên góc tường, run rẩy vì lạnh, Lý Nghị đi lại:

- Cô bé, mau về nhà đi, cha mẹ cháu đang lo đấy.

- Nhưng, nhưng tôi không có nhà để quay về, tôi bị người ta giết, nhưng cha tôi không thể giúp tôi báo thù, tôi ở dưới này lạnh lắm, hẳn ta mà không chết thì tôi không thể đầu thai.

Cô bé đó cúi đầu, nước mắt khóc trông rất thương tâm. Lý Nghị cảm động, lẽ nào Phiêu Phiêu ở dưới đó cũng chịu đau khổ như vậy? Lý Nghị mình thật đáng chết.

- Cô bé, cảm ơn cháu, cháu có thể cho ta xem mặt không?

Cô gái đó ngẩng đầu, Lý Nghị lập tức ngây người, khuôn mặt của cô bé này quả rất đáng sợ, không thể coi đó là mặt người, trên mặt là những thớ thịt đã bị thối rữa, vẫn còn vài con bọ đang bò trên đó, tuy khuôn mặt của cô nương ày đã bị phá hủy nhưng Lý Nghị vẫn có thể nhận ra cô nương này chính là Lý Phiêu Phiêu khi còn nhỏ. Mọi người có thể thấy lạ, Lý Nghị sao lại biết được hình dáng của Lý Phiêu Phiêu lúc nhỏ, thật ra cũng rất dễ để lý giải, Quách phủ và Lý ngự y cùng ở Kinh thành, mà Lý Nghị lại là quản gia của Quách phủ nên có nhiều cơ hội đến Lý phủ.

- Ah...Phiêu Phiêu.

Lý Nghị từ trong mơ giật mình tỉnh giấc, may sao đó chỉ là một giấc mộng, tất cả đều không phải thật. Lý Nghị trầm nghĩ, ban ngày suy tư nhiều ban đêm ắt nằm mơ, chắc là do mình quá thương nhớ Phiêu Phiêu nên mới vậy.

- Cha, con ở dưới này lạnh lắm, cha nhất định phải báo thù cho con, cha...

Giọng nói của Lý Phiêu Phiêu không biết từ đâu truyền lại phòng của Lý Nghị.

- Phiêu Phiêu, Phiêu Phiêu là con sao? Con ra đây gặp cha đi, cha nhớ con lắm.

Lý Nghị hét lớn.

- Cha, cha nhất định phải báo thù cho con, chỉ có như vậy con mới có thể yên nghỉ, chỉ có yên nghỉ con mới có thể đầu thai, cha, cha không biết dưới này lạnh thế nào đâu, con cũng rất muốn gặp cha, nhưng con không thể, con đau khổ lắm, hãy cứu con, cha...

- Phiêu Phiêu, con đừng nóng lòng, cứ cho là phải liều cái mạng già này, ta cũng phải báo thù cho con. Phiêu Phiêu....

- Haha....Lý Nghị quả nhiên là một nam nhân chân chính, thật ra ông là một cao thủ võ lâm phải không, chẳng qua là khi đó ông tuyệt vọng nên không muốn phản kháng đúng không.

Giọng nói bí mật đó lại vang lên, Lý Nghị vừa nghe đã nhận ra ngay đó chính là giọng nói đã từng nghe khi đến thăm mộ Phiêu Phiêu.

- Người là ai ? Sao lại biết những chuyện này?

- Haha...ta là ai không cần ông phải xía vào, chỉ có điều, bây giờ chỉ có tôi mới có thể giúp ông, quý tính trước đây của ông là Lý Đại Nhị, đã từng là một “thổ phu tử” (gọi tắt của “Đạo mộ tặc”- kẻ trộm mộ), phải không?

- Ta không biết người đang nói cái gì.

- Haha...không ngờ “thổ phu tử” nổi tiếng ba mươi năm trước, Lý Đại Nhị - người đã trộm mộ của Đường Thái Tông hôm nay lại trở thành một kẻ hèn kém nhu nhược như vậy, chấp nhận để con gái mình chịu đau khổ dưới suối vàng, tôi đã nhìn nhầm ông rồi.

Nam nhân đó khinh thường nói.

- Rốt cuộc người là ai, sao lại biết rõ quá khứ của ta như vậy?

Lý Nghị kinh ngạc hỏi.

- Ông không cần biết ta là ai, đây cũng không phải là việc cần Lý Đại Nhị ông can thiệp, bây giờ ông nên suy nghĩ xem làm thế nào mới có thể để Lý Phiêu Phiêu yên nghỉ dưới suối vàng mà đầu thai, đã biết chưa?

Lời nói của nam nhân đó như có một lực uy hiếp vô hình khiến Lý Nghị không dám hỏi nhiều.

- Nếu ông vẫn cứ khăng khăng giữ thái độ như hiện giờ, tôi nghĩ tôi không có cách nào để giúp ông, còn nếu muốn tôi giúp đỡ, thì nhất định phải hạ quyết tâm, nếu đã hạ quyết tâm, ngày mai hãy tới mộ của Lý Phiêu Phiêu tìm tôi, tôi sẽ nói kế hoạch cụ thể cho ông hay. Còn nếu vẫn do dự không quyết, tức là ông vẫn muốn để Lý Phiêu Phiêu chịu khổ dưới đất.

- Đợi đã đợi đã....

Lý Nghị hét lớn, nhưng trong phòng vốn không có ai, Lý Nghị lại nghi ngờ “ Không biết có phải mình vừa nằm mơ không”.

Ngày hôm sau, mắt Lý Nghị thâm quầng, Quách Thiên Hùng thoáng nhìn:

- Lý quản gia, hôm qua chẳng phải đi nghỉ sớm sao, ông xem sao lại tiêu tụy thế kia.

Lý Nghị quả thật rất mệt mỏi.

- Đại thiếu gia, xin cho tôi nghỉ làm hôm nay được không?

Được sự đồng ý của Quách Thiên Hùng, Lý Nghị vội trở về phòng nghỉ ngơi, do đêm qua mất ngủ nên vừa đặt lưng là Lý Nghị đã ngủ say như chết. Trong giấc mơ, Lý Phiêu Phiêu dựa vào vai Lý Nghị:

- Cha, con biết cha là người tốt nhất, nhất định phải đi nhé.

Lý Nghị bất chợt tỉnh giấc, ngẩng đầu nhìn trời, không nói gì tức là đã chấp nhận. Về mặt lộ ra nụ cười tươi tỉnh, xem ra đã gần trưa, Lý Nghị nghiêng răng, tắm rửa, thay y phục rồi bước ra khỏi cửa.

Trước mộ của Lý Phiêu Phiêu, nam nhân mặc đồ đen bí mật đã đợi ở đó từ rất lâu.

- Lý quản gia, ông đã đến rồi, đã hạ quyết tâm chưa?

- Tôi đã nghĩ kỹ rồi, vì Phiêu Phiêu, tôi sẽ không tiếc đánh đổi tất cả.

Lý Nghị dứt khoát chắc như đinh đóng cột.

- Haha....tốt tốt tốt, quả nhiên có phong độ của Lý Đại Nhị, vậy tôi sẽ nói cho ông rõ, sau khi quay về ông hãy...

Trời đã về chiều, ánh tà dương che phủ mặt đất bởi một màu đỏ thẫm, như báo hiệu một trận đổ máu sắp xảy ra...

Kẻ bí mật đó rốt cuộc là ai? Hắn và Quách gia có mối thù sâu đậm gì ? Và hắn đã cùng Lý Nghị bày ra âm mưu hiểm ác gì ?

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

102. Chương 102: Cái Chết Của Quách Thiên Hùng (1)

Lý quản gia tuy đã quyết định, nhưng kế hoạch do nam nhân mặc đồ đen đó vạch ra vẫn khiến ông ta thoáng thất. Lúc sắp đi, nam nhân bí mật đó kêu ông ta đứng lại:

- Lý Đại Nhị, hãy uống viên thuốc này.

- Đây là gì?

Lý quản gia cảnh giác hỏi.

- Khi nào ông làm trái lời hứa, viên thuốc này sẽ phát huy tác dụng, không giấu gì ông, đây là một loại kịch độc, chỉ có tôi mới có thuốc giải, nếu ông làm trái tức là ông giao phó mạng sống của ông cho tôi đó, suy cho cùng, chúng ta cũng là vì Phiêu Phiêu, đương nhiên ông có thể không uống viên thuốc này, bây giờ hối hận cũng chưa muộn, ông có thể lập tức quay về nói cho Quách Tiểu Phong biết chuyện này, với tài trí và sự thông minh của ông, muốn bắt tôi cũng không khó, chỉ có điều Phiêu Phiêu mãi mãi phải chịu khổ dưới suối vàng.

- Vị tiểu ca này, đang nói đùa cái gì vậy, tôi đã quyết định thì tuyệt đối không hối hận, để tỏ rõ quyết tâm, tôi sẽ uống viên thuốc này.

Lý quản gia nhận viên thuốc từ tay nam nhân mặc đồ đen, nhắm mắt nuốt lấy viên thuốc.

- Tiểu ca, còn việc gì sai bảo không?

Lý quản gia cung kính nói.

- Vẫn còn chuyện này nữa, cứ cách năm ngày ông lại đến đây gặp tôi một lần, tôi có thể cho ông thuốc giải, bằng không, không thể chết ngay, mà là sống không bằng chết, sự đau đớn này không ai có thể chịu đựng được, đã nhớ chưa?

Nam nhân đó đắc ý nói.

- Nhớ rồi, nhớ rồi, tôi có thể.

.....

- Ca ca, huynh thật có bản lĩnh, đại ân đại đức của huynh, muội suốt đời ghi lòng tạc dạ.

Giọng nói của Lý Phiêu Phiêu truyền lại.

- Haha...muội muội tốt của ta, ai bảo chúng ta có chung kẻ thù chứ, không phải vì muội thì ta vẫn muốn lấy mạng của Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng, ta vẫn muốn cảm ơn vì muội đã có một người cha tốt làm quản gia cho Quách phủ, haha....

- Chúng ta đâu cần phải cảm ơn lẫn nhau, cái này không quan trọng, quan trọng là, Quách Tiểu Phong, Quách Thiên Hùng, Quách Thiên Lễ, lần này Lý Phiêu Phiêu ta phải làm cho Quách phủ các người chó gà không yên, nhà tan người chết mới thôi, haha...

Lý Nghị này đúng là có vấn đề, tuy rất không muốn, nhưng Quách Tiểu Phong không thể không suy đoán như thế, sự suy đoán của hắn là có lý do cả. Quách Thiên Hùng có nói sớm nay trông sắc mặt Lý Nghị không được tốt, vậy nên đã để ông ta nghỉ ngơi một ngày, nhưng đêm qua chẳng phải Lý Nghị đi nghỉ từ rất sớm sao, vậy tại sao hôm nay tinh thần vẫn không tốt, chỉ có một khả năng, đó là đêm qua ông ta mất ngủ, tại sao mất ngủ, theo phỏng đoán của Quách Tiểu Phong, Lý Nghị là kẻ tóc bạc tiền người tóc xanh, đêm qua chắc là do quá nhớ Lý Phiêu Phiêu, nhưng khi Lý Phiêu Phiêu chết, Lý Nghị cũng không đến nỗi như vậy, mà từ hôm qua tới hôm nay, hành vi của Lý Nghị rất khác thường. Lại nhớ tới việc trông thấy cỗ đại và những dấu chân lộn xộn bên mộ Phiêu Phiêu hôm qua, Quách Tiểu Phong đoán định Lý Nghị nhất định là có vấn đề, nhưng đó là gì Quách Tiểu Phong cũng chưa biết, chỉ biết trong lòng hắn cảm thấy vô cùng bất an. Lúc này, thám tử dẫn Lai Phúc đến nói Lai Phúc tìm hắn có việc, Lai Phúc này đến Quách phủ từ hai năm trước, từ sau khi Hoàng Tam chết thì Lai Phúc tới và thay cho Hoàng Tam. Hai năm nay, Lai Phúc và Quách Tiểu Phong chẳng mấy khi nói chuyện với nhau, hôm nay bỗng dưng Lai Phúc tới nói là có chuyện muốn gặp, nên Quách Tiểu Phong cảm thấy rất lạ.

- Nhị thiếu gia, có chút chuyện muốn nói với cậu.

Lai Phúc e dè nói, hình như có chuyện gì đó không tiện nói ra. Quách Tiểu Phong trông thấy bộ dạng đó của Lai Phúc vội tiếp lời:

- Lai Phúc, có chuyện gì cứ nói, không phải sợ, hay là có người ức hiếp cậu.

Quách Tiểu Phong cho là như vậy, nhưng lần này hắn đã đoán sai.

- Không, không phải vậy, là thế này, Nhị thiếu gia, cậu có tin trên đời này có ma không?

Lai Phúc rụt rè nói, Quách Tiểu Phong vừa nghe thấy liền cảm thấy thích chí.

- Lai Phúc, có phải cậu đã gặp phải chuyện gì lạ không? Tuy tôi không tin trên đời này có ma, nhưng nếu cậu đã gặp phải chuyện gì, cứ mạnh dạn nói tôi nghe, biết đâu tôi lại có cách giải quyết giúp cậu.

Lai Phúc nuốt nước miếng, có vẻ như hạ quyết tâm rất lớn, vội kể lại sự tình:

- Là thế này, tối qua, trời không có ánh trăng, phòng của hạ nhân chúng tôi cách nhà tranh (nhà vệ sinh) khá xa, nhưng khoảng canh tư đêm qua, tôi vốn nhát gan, nhưng quả thực không chịu nổi nên đã trở dậy đi ra nhà tranh, lúc đi vẫn rất ổn, không xảy ra chuyện gì, chỉ có điều bên ngoài tối mò, giơ tay ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay, tôi vội chạy về phòng nghỉ ngơi, ai biết được khi đi qua phòng của Lý quản gia, bên trong lại truyền ra một âm thanh rất kỳ quái, tôi cứ ngỡ là có trộm, tôi ở Quách phủ cũng đã lâu, có trộm đương nhiên phải đi bắt, ai biết, ai biết...

Lai Phúc nói đến đây thì toàn thân run rẩy.

- Đã xảy ra chuyện gì, Lai Phúc đừng sợ, nói cho tôi biết.

- Ai biết, trong phòng Lý quản gia bỗng truyền ra giọng nói u uất của một nữ nhân, “Cha, cứu con, cha, cứu con...” , vô cùng đáng sợ.

Quách Tiểu Phong cũng hết sức kinh ngạc.

- Nói tiếp đi.

Tuy nói vậy nhưng Quách Tiểu Phong thật không có tâm tư để nghe. Bởi lẽ, hẳn biết người có thể gọi Lý Nghị là cha, trong thiên hạ này chỉ có duy nhất Lý Phiêu Phiêu, nhưng Lý Phiêu Phiêu đã chết cách đây năm sáu năm, sao có thể sống lại chứ, sao có thể gọi Lý Nghị là “Cha” chứ?

- Tôi đương nhiên là sợ chết khiếp, cảm cố chạy về phòng, sáng nay tôi có hỏi Cẩu ca, ai dè Cẩu ca nói rằng cách đây mấy năm con gái của Lý quản gia đã bị Nhị thiếu gia điều tra ra là hung thủ giết người, nên đã chết từ lâu, huynh ấy bảo tôi chớ có lo, cứ tới tìm cậu biết đâu cậu lại có cao kiến gì, Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia...

- Nghe cậu nói vậy thì chuyện này có vẻ rất kỳ lạ, nhưng bây giờ tôi chưa thể trả lời cậu, song, tôi dám khẳng định rằng chuyện này không phải do ma quỷ làm, cậu cứ về trước đi, đợi khi nào tôi nghĩ thông sẽ cho cậu một lời giải thích hợp lý.

- Vâng, vậy phiền Nhị thiếu gia rồi, Lai Phúc xin cáo lui.

Xem ra sự lo lắng của mình không phải là thừa, nếu đêm qua đúng là Lý Phiêu Phiêu đã xuất hiện trong phòng của Lý Nghị, vậy có thể giải thích được tại sao đêm qua Lý Nghị mất ngủ, nhưng, Lý Phiêu Phiêu rõ ràng đã chết, sao có thể xuất hiện trong phòng của Lý Nghị được chứ? Chuyện không thể giải thích này tạm thời không để ý tới, mấu chốt là, cứ cho là Lý Phiêu Phiêu đã thành ma quỷ, tại sao lại chọn xuất hiện vào lúc này, động cơ của cô ta là gì, mặc kệ đi, chuyện này phải đi trao đổi với đại ca một chút, cho dù Lý Nghị có cách nghĩ gì, đại ca vẫn đáng tin hơn cả. Quách Tiểu Phong thầm nghĩ.

Quách Tiểu Phong hỏa tốc chạy tới phòng Quách Thiên Hùng, muốn nói chuyện của Lý Nghị cho đại ca để còn biết mà đề phòng, chỉ cần Quách Thiên Hùng biết được đầu đuôi sự việc, thì Quách phủ coi như tạm thời bình an vô sự. Đến nơi, Quách Tiểu Phong gõ cửa.

- Vào đi.

- Đại ca, đệ có chuyện muốn nói với huynh.

- Tiểu Phong, đệ tới rồi, có chuyện gì vậy?

Quách Thiên Hùng lơ đãng nói.

- Nhị thiếu gia, cậu tới rồi à, hai người có chuyện, vậy tôi xin phép lui ra ngoài trước.

Lý Nghị đang đánh cờ với Quách Thiên Hùng.

- Lý quản gia, ông đâu phải người ngoài, giữa huynh đệ chúng tôi có chuyện gì ông không được phép nghe sao, không phải đi đâu hết, chơi xong ván cờ này hẵng hay.

Quách Thiên Hùng nói vậy khiến Quách Tiểu Phong chỉ biết cười gượng:

- Cũng không có chuyện gì, đệ muốn hỏi huynh là chúng ta có nên tu sửa phần mộ của cha không, hôm qua huynh cũng trông thấy rồi đấy, mộ của cha đã bị phá nát nhiều quá.

Quách Tiểu Phong đâu phải kẻ ngốc, trước mặt Lý Nghị đương nhiên phải viện cớ khác.

- Vẫn nên tu sửa thì hơn, à Lý quản gia, sao ông....

Quách Thiên Hùng vừa nói xong liền ngắt đi, Quách Tiểu Phong nhìn thấy lư hương gần bàn cờ vẫn đang bốc khói, trong lòng thầm nghĩ có chuyện không hay, mắc lừa rồi, muốn chạy ra ngoài nhưng đã quá muộn, hai chân không tài nào bước nổi, mọi thứ trước mắt dần trở nên mơ hồ, Quách Tiểu Phong ngã xuống đất, Lý Nghị đứng lên:

- Nhị thiếu gia, cậu chẳng phải có chuyện muốn nói với đại thiếu gia sao? Không thì để tôi nói lại cũng được, nhưng e là đại thiếu gia sẽ không bao giờ có thể nghe được nữa, haha...

Lý Nghị cười một cách cuồng dại.

- Lý thúc, không được, không được sai lại thêm sai, hãy tha cho đại ca ta...

Quách Tiểu Phong yếu ớt nói.

- Tôi cũng đâu muốn vậy, là cậu, tất cả đều do cậu gây ra, nếu không phải là cậu thì Phiêu Phiêu đâu có chết, tôi cũng đâu cần phải giết đại thiếu gia, tất cả đều do cậu gây ra...

Nói xong Lý Nghị gơ con dao nhọn lên đâm vào lưng Quách Thiên Hùng...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

103. Chương 103: Cái Chết Của Quách Thiên Hùng (2)

Lý quản gia tay cầm dao, không chút do dự đâm vào lưng Quách Thiên Hùng, không biết có phải là “Huỳnh đệ liên tâm” hay không mà Quách Tiểu Phong bỗng cảm thấy đau nhói. Hắn cuối cùng cũng hiểu ra mất đi người mình thân yêu nhất sẽ đau đớn thế nào. Chỉ trông thấy Quách Thiên Hùng cử động trong giây lát rồi không thấy động tĩnh, có lẽ là đã chết. Máu tươi từ phần lưng phun ra không ngừng.

- Không được, nương tay.

Quách Tiểu Phong dùng chút sức lực yếu ớt hét lên.

- Haha....Tiểu Phong, người nên ngoan ngoan nằm ngủ đi.

Lý Nghị đắc ý nói.

- Ông, vì sao phải làm như vậy?

- Haha....hỏi ta tại sao lại làm như vậy ư? Vẫn không phải vì Nhị thiếu gia cậu sao, nếu không phải là cậu, tôi đã không thể làm vậy.

- Ông đang nói đến Lý Phiêu Phiêu, là vì Lý Phiêu Phiêu sao?

Quách Tiểu Phong hỏi xong, không thể cố gượng thêm được nữa, hôn mê bất tỉnh.

- Không sai, nếu không phải cậu hại chết Phiêu Phiêu, nó đã không phải cô đơn dưới tuổi vàng như vậy, tôi cũng không....có nói nữa cậu cũng không nghe thấy, haha....

Lý Nghị nói xong liền lấy con dao đặt vào tay Quách Tiểu Phong rồi rời khỏi nhanh như một cơn gió.

Trống rỗng, Quách Tiểu Phong cảm thấy đầu óc như bị ai đó cào xé, một trí nhớ mơ hồ cùng một dự cảm vô cùng bất an, nhất định đã xảy ra chuyện gì, cái cảm giác đó cũng giống như hắn đang đứng trên mặt đất, bỗng nhiên bị ngã nhào, đầu óc tự nhiên thấy choáng váng. Đối với con người ta, đáng sợ nhất không phải là ma quỷ thần thánh gì, mà chính là tương lai, vì không ai biết giây phút tiếp theo mình sẽ thế nào. Trên đường tới địa ngục còn đáng sợ hơn cả khi ở địa ngục, bởi lẽ, trên đường đi tới địa ngục, bạn không biết dưới địa ngục sẽ như thế nào, trong lòng tự nhiên sẽ cảm thấy hoang mang...

Quách Tiểu Phong từ từ mở mắt, mọi thứ trước mắt dần dần hiện rõ, đầu óc choáng váng đau như búa bổ. Ngơ ngác quan sát xung quanh, mới nhớ ra đây là phòng của Quách Thiên Hùng, còn bản thân tại sao lại ở trong phòng Quách Thiên Hùng, đến đây làm gì, Quách Tiểu Phong tuyệt nhiên không biết. Chỉ nhớ đến tìm đại ca để nói về chuyện của Lý Nghị, còn sau đó đã xảy ra chuyện gì thì không tài nào nhớ nổi, chỉ thấy trong tay mình là một con dao đầy máu, còn Quách Thiên Hùng đã bị người ta đâm một nhát vào sau lưng. Lúc này ngay đến Quách Tiểu Phong cũng không biết mọi chuyện là thế nào, vội kêu lớn:

- Người đâu, xảy ra chuyện lớn rồi....

Khi ấy Mạnh Kiều đang đi ngang qua, nghe thấy tiếng kêu của Quách Tiểu Phong vội chạy ngay vào phòng Quách Thiên Hùng, xem xem rốt cuộc đã xảy ra đại sự gì, vừa chạy vào trong, mới thoáng nhìn cảnh tượng trước mắt, Mạnh Kiều vội kêu lên.

- Ah... Quách đại ca, sao huynh lại giết Thiên Hùng đại ca, người đâu, không hay rồi, không hay rồi, xảy ra chuyện lớn rồi...

Lúc này Vương Hâm mới từ Nha môn về, nghe thấy tiếng kêu la của Mạnh Kiều, vội gọi Tiểu Điem cùng tới xem xét tình hình.

- Mạnh Kiều, ta không có giết người...

Quách Tiểu Phong căng thẳng nói.

Qua thời gian một nén hương, tất cả mọi người trong Quách phủ đều đã tập trung đông đủ ở phòng Quách Thiên Hùng, bọn họ chia làm hai phái, một phái thì kiên quyết cho rằng Quách Tiểu Phong là hung thủ, thứ nhất, bởi vì những người này cho rằng Quách Tiểu Phong đã bắt đầu để mất tới sản nghiệp của Quách phủ nên mới ra tay với Quách Thiên Hùng, động cơ này rất đáng thuyết phục, nhưng quan trọng hơn là vì sao Quách Tiểu Phong lại xuất hiện trong phòng của Quách Thiên Hùng mà trên tay vẫn còn cầm hung khí giết người, chỉ riêng điểm này thôi cũng khiến Quách Tiểu Phong rất khó để giải thích, cho dù người khác hỏi thế nào, câu trả lời của Quách Tiểu Phong cũng chỉ vền vẹn có ba chữ: "Tôi không biết". Còn phái thứ hai lấy Mạnh Kiều và Vương Hâm làm đại diện, họ rất tin tưởng vào nhân phẩm của Quách Tiểu Phong, hơn nữa, họ rất rõ mối quan hệ giữa Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng, nếu Quách Tiểu Phong là hung thủ, vậy tại sao không xóa dấu vết mà trái lại vẫn gọi người đến cứu? Quách Tiểu Phong từng là danh bổ của Đại Tổng, các thủ pháp phạm tội có thể nói là rõ hơn ai hết, không thể ngốc đến mức để lại hiện trường như vậy. Hai bên, bên nào cũng có lý lẽ riêng của mình, tranh luận không dứt.

- Thực ra, cách nghĩ của các người có một yếu điểm chí mạng, đó chính là Nhị thúc lúc đầu óc tỉnh táo, đương nhiên không thể gây ra chuyện như vậy, nhưng giả dụ như thúc ấy bị thôi miên hoặc trong lúc không tỉnh táo mà ra tay thì cũng không có gì là lạ, tình hình lúc đó có thể là thế này, có người đã thôi miên Nhị thúc, sau đó thúc ấy tìm cha tôi đánh cờ, nhân lúc cha tôi không chú ý đã giết cha tôi. Sau khi giết người, kẻ thôi miên thúc ấy đã dùng thủ pháp đặc biệt nào đó để khiến Nhị thúc hôn mê bất tỉnh, khi Nhị thúc tỉnh dậy, tự nhiên sẽ không nhớ gì cả, kỳ thực, hung thủ chính là thúc ấy, Quách Tiểu Phong.

Hiếu Phi – con trai lớn của Quách Thiên Hùng dứt khoát nói.

- Thật ra Hiếu Phi nói không phải không có lý.

Quách Tiểu Phong khổ não nói.

- Hiếu Phi, cậu phải làm cho rõ, cha cậu chỉ là một thương nhân, cũng không phải quan cao thế lớn gì, ai lại muốn dùng cách đó để giết cha cậu chứ, hơn nữa, nếu muốn thôi miên Quách Tiểu Phong thì tại sao kẻ đó không tự mình động thủ mà phải dùng đến hạ sách đó, lại rất dễ bị người khác phát hiện? Hiếu Phi, những điều này cậu đã nghĩ tới chưa?

Vương Hâm cũng ra sức truy hỏi.

- Vương Hâm, đệ nói cũng phải.

Quách Tiểu Phong nói.

- Đại tẩu, ý tẩu thế nào, có tin tưởng đệ không?

Từ lúc xảy ra mọi chuyện tới giờ, hầu như ai cũng bày tỏ thái độ, ngoại trừ hai người, một người là thê tử của Quách Thiên Hùng – Vân Nhi và một người là thê tử của Quách Tiểu Phong – Bạch Nguyệt Quang. Vân Nhi thực sự không muốn tỏ thái độ chút nào, bởi vì nếu Quách Tiểu Phong không phải là hung thủ, vậy hung thủ thực sự là ai, nó có ý đồ gì, còn nếu cậu ta đúng là hung thủ, vậy thì không thể nào tưởng tượng nổi, chính Vương Hâm cũng nói, tình cảm giữa Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng rất tốt, năm sáu năm nay không khi nào thấy hai người họ cãi cọ nhau, vả lại Vân Nhi cũng biết Quách Tiểu Phong là một người chân chính, nếu đúng là cậu ta giết người thì chỉ có thể theo cách nói của Hiếu Phi đó là cậu ta đã bị thôi miên, nhưng rốt cuộc Vân Nhi vẫn tin tưởng Quách Tiểu Phong.

- Tôi tin Thiên Hùng không phải do Tiểu Phong giết. Tôi cũng tin là tất cả người của Quách gia đều tin Tiểu Phong không phải là hung thủ. Đệ muội thấy vậy có đúng không?

Vân Nhi hỏi thăm ý kiến của Bạch Nguyệt Quang. Cô ấy đương nhiên là tin Quách Tiểu Phong bị kẻ xấu hãm hại, chỉ là bản thân là thê tử của Tiểu Phong, mà người quan trọng nhất, thê tử của Thiên Hùng ca ca vẫn chưa tỏ thái độ, nên cô cũng không tiện nói ra suy nghĩ của mình, bây giờ nghe Vân Nhi nói vậy, Bạch Nguyệt Quang đương nhiên là gật đầu tán thành.

- Mẹ, nhưng....

Hiếu Phi vẫn không can tâm.

- Im miệng, người lớn nói chuyện, ai mượn tiểu tử như con xen vào.

Vân Nhi nghiêm khắc nói.

- Nhưng con vẫn cảm thấy Nhị thúc là hung thủ, bởi vì...

- Bốp !

- Ta bảo con câm miệng, ngay đến lời ta nói con cũng không nghe có phải không?

Vân Nhi tát Hiếu Phi một cái, giận dữ nói.

- Mẹ, mẹ đánh con sao, mẹ vì người ngoài mà đánh con, từ bé đến giờ có khi nào mẹ đánh con đâu.

Hiếu Phi không kìm nén nổi, bật khóc rồi chạy ra khỏi phòng của Quách Thiên Hùng.

- Hiếu Phi...

Quách Tiểu Phong vẫn muốn khuyên nhủ Hiếu Phi mấy câu, nhưng Hiếu Phi chạy rất nhanh.

- Nhị đệ, kệ nó, thằng bé này, càng lớn càng không biết nghe lời.

Vân Nhi nói.

- Đại tẩu, cảm ơn tẩu đã tin tưởng, đệ, đệ....

Quách Tiểu Phong cảm kích nói.

- Đừng nói nữa, Nhị đệ, chúng ta đều là người thân của đệ, cho dù ai có vu oan đệ thế nào, chúng ta cũng tuyệt đối tin tưởng đệ.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

104. Chương 104: Cơ Sốt Rút Tiền

Ngày hôm sau, tin Quách Thiên Hùng chết lan khắp Kinh thành, người ta bắt đầu lo ngại cái chết của Quách Thiên Hùng có thể khiến tiền tài của Quách gia chịu sự tổn thất lớn, lão bách tính sợ ngân phiếu trong tay mình trở thành những tờ giấy trắng nên đã chạy tới Quách phủ, nhanh chóng tạo ra cơn sốt rút tiền, mấy ông chủ lớn lần lượt kéo nhau tới Quách phủ cầu cứu, họ nói rằng, họ nắm giữ rất nhiều tiền bạc ở tiền trang mà Quách lão gia đã vất vả gây dựng, mà lúc này người của Quách phủ như nằm trên chảo lửa, không biết tìm đâu ra số tiền lớn như vậy?

Quách gia tập trung nhau lại, nam nhân bán bảo khí, vàng bạc, nữ nhân bán trang sức, nhưng những thứ này có bán hết đi cũng chẳng thấm vào đâu so với khoản tiền cần gấp để ứng phó. Bạch Nguyệt Quang lấy chiếc vòng cổ mà Quách Tiểu Phong tặng năm xưa đưa cho Quách Tiểu Phong đi bán lấy tiền, Quách Tiểu Phong cũng không còn cách nào khác, cũng đành phải lấy thanh Sát Thiên kiếm mang đi bán nốt.

- Tướng công, chàng sao có thể bán thanh Sát Thiên kiếm đi chứ? Nó chẳng phải là thứ sư phụ đã tặng chàng sao?

- Ai, kiếm bán đi có thể chuộc về mà, nếu không gom đủ tiền, có khác nào tự hủy hoại Quách phủ chúng ta, đại ca mới đi hôm qua, thì thể còn chưa lạnh, ta không muốn để sản nghiệp mà cha và đại ca vất vả gây dựng bại trong tay ta.

- Nhị đệ, chỗ trang sức này đệ cũng mang bán đi.

Vân Nhi mang một hộp đựng trang sức đưa cho Quách Tiểu Phong. Hắn trầm ngâm nhận lấy, trong lòng không biết là dư vị gì.

- Đại tẩu, cảm ơn, cảm ơn tẩu....

- Cảm ơn gì chứ, đều là người một nhà, cứ cho là Thiên Hùng đã đi rồi thì ta vẫn là người của Quách phủ, điều quan trọng nhất bây giờ là giúp Quách phủ vượt qua cửa ải khó khăn này.

- Quách đại ca, đây là bổng lộc của đệ trong hai năm nay, huynh mau lấy đi ứng gấp.

Vương Hâm lấy ngân lượng dành dụm được từ trong chiếc túi vải màu đỏ đưa cho Quách Tiểu Phong.

- Cả muội nữa, đây là tiền công hai tháng nay của muội.

Tiểu Diễm cũng lấy ra ít bạc lẻ nói.

- Quách đại ca, đây là ít trang sức của muội, huynh hãy đem bán lấy tiền đi.

Mạnh Kiều nói.

- Nhị thiếu gia, đây là tiền công dành dụm được mấy năm nay của tôi.

Lý Nghị nói.

- Cả tôi nữa....cả tôi nữa....

Mọi người trong Quách phủ đều rất muốn đóng góp chút ít của mình giúp Quách phủ vượt qua cơn sóng gió này.

- Mọi người, cảm ơn, cảm ơn mọi người, mọi người hãy nhận của Quách Tiểu Phong tôi một lay.

Quách Tiểu Phong nói xong liền quỳ xuống dưới đất, Lý Nghị vội đi lại đỡ:

- Nhị thiếu gia, bao nhiêu năm nay, chúng tôi đã coi Quách phủ như là nhà của mình, nếu Quách phủ tan nát, lão già như tôi cũng không có chỗ nương thân, đứng lên nào Thiếu gia, cứu Quách phủ cũng chính là cứu bản thân chúng tôi mà.

- Thánh chỉ tới.

Lúc này ngoài cổng truyền lại giọng nói đồng đặc của một Thái giám, không biết là có chuyện gì. Quách Tiểu Phong vội chạy ra ngoài, chuẩn bị tiếp chỉ.

- Quách Tiểu Phong nghe chỉ.

- Thảo dân Quách Tiểu Phong nghe chỉ.

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, tiền trang của Quách phủ có tác dụng duy trì kinh tế và sự ổn định của Đại Tống, bây giờ đang xuất hiện nguy cơ, sau khi bàn bạc thống nhất, đặc cách rút một trăm vạn lượng để đối phó với tình thế nguy cấp, khâm thử.

- Thảo dân Quách Tiểu Phong tiếp chỉ, cảm ơn ân đức vua ban.

Quách Tiểu Phong thực vui mừng ngoài mong đợi, chẳng khác nào trời hạn gặp mưa rào.

- Quách công tử, tiếp chỉ !

- Công công, mời vào phủ uống chén trà, ngài đi đường vất vả rồi.

Quách Tiểu Phong thoáng nhìn thì thấy phía sau vị công công này là mấy chiếc xe trở đầy bạc trắng, chắc là có thể ứng phó với cơn sốt đổi tiền của bách tính.

- Hay lắm hay lắm, lần này công tử nên cảm ơn Triệu đại nhân, nếu không phải ông ấy biết Quách phủ xuất hiện nguy cơ, kịp thời bẩm báo lên Hoàng thượng, thì Hoàng thượng đâu biết tiền trang của Quách phủ đang gặp khó khăn.

Vị công công đó nói. Triệu Ứng Long, Triệu đại nhân cũng thật là hiểu chuyện, xem ra lần này đúng là phải cảm ơn ông ấy rồi. Quách Tiểu Phong nghĩ bụng.

- Công công, mời vào trong.

Quách Tiểu Phong giơ tay ra mời vị công công, đồng thời đưa mắt về phía Lý Nghị, ý muốn nói là, bây giờ đã có tiền, mau chóng đi tìm những người quản lý tiền trang để phát tiền. Lý Nghị là ai chứ, tự nhiên hiểu ngay ý của Quách Tiểu Phong, vội đi triệu tập người quản lý ở những tiền trang lớn để bàn chuyện. Tiền trang của Quách phủ sau khi có tiền, người dân cũng bắt đầu bàn tán, có người nói:

- Xem ra cái chết của Quách Thiên Hùng cũng chẳng ảnh hưởng to tát gì tới Quách gia. Tiền trang cũng không gặp nguy cơ gì, tôi cũng không muốn bị giảm lợi tức, chỉ còn hai ngày nữa ngân phiếu của tôi đến kỳ hạn, chi bằng cứ đợi thêm hai ngày nữa xem thế nào.

- Phải đấy, chúng ta nên tin tưởng Quách nhị công tử, chúng ta cứ quay về đã rồi tính sau.

Tình hình ở những tiền trang không khác nhau là mấy, nếu ai hiểu biết về tiền tệ, tài chính cũng biết, những cơn sốt rút tiền như thế này rất “nhạy cảm”, đến nhanh mà đi qua cũng nhanh. Cứ như lần này mà nói thì không những không lung lay vị thế của Quách phủ trong lòng lão bách tính, trái lại nó còn khiến nhiều người tin rằng tiền trang của Quách phủ rất đáng tin cậy. Dù sao cơn sốt rút tiền lần này cũng đã qua đi, để ứng phó với nó, Quách gia đã dùng tổng cộng ba trăm vạn lượng.

Nhưng, ngoại trừ Kinh thành, Quách gia vẫn còn không ít những tiền trang nhỏ rải rác khắp nơi, ngày mai, đợi đến khi cái chết của Quách Thiên Hùng lan ra, chắc chắn cơn sốt rút tiền sẽ lại bạo phát. Chỉ có bảy mươi vạn đem ra đối phó thì cũng chỉ như muối bỏ bể, nhưng sau khi trải qua cơn sóng gió này, những người gửi tiền đều đã nhìn ra thế lực của Quách gia. Lúc trước họ nghĩ rằng Quách Thiên Hùng vừa chết, Quách Tiểu Phong lại không có nhiều kinh nghiệm về làm ăn, trong khi tiền trang của Quách phủ lại đang đối mặt với cơn sốt rút tiền. Nào ngờ tiền trang của Quách gia không những đối phó rất tốt, không những vậy triều đình còn ra mặt trợ giúp. Người làm tiền trang đều là những người rất thông minh, đến chạng vạng tối, có đến mười mấy tiền trang chở ngân lượng tới Quách gia, từ chiều đến giờ đã có hơn năm trăm vạn lượng, như vậy cơ bản không cần lo lắng về cơn sốt rút tiền lần này.

Ngày thứ hai sau khi Quách Thiên Hùng chết, Quách gia náo nhiệt chưa từng có, mười mấy người quản lý tiền trang cùng thuộc hạ, trên dưới trăm người tới chúc mừng tài làm ăn của Quách Tiểu Phong. Nhưng vào lúc này, có một người lại đang lặng lẽ nằm trong phòng, người này là Vân Nhi, bên cạnh cô còn có cậu con trai Hiếu Phi.

- Mẹ, sao mẹ lại ủng hộ Nhị thúc, con cảm thấy cái chết của cha có liên quan đến Nhị thúc, sao mẹ lại can con.

- Hiếu Phi, bây giờ chúng ta vẫn chưa thể xác định cha con là do Nhị thúc giết, cứ cho Nhị thúc là hung thủ, con nói xem cô nhi quả phụ như chúng ta có thể làm được gì, con cũng thấy rồi đó, ngay đến Hoàng thượng cũng giúp thúc ấy.

Vân Nhi bất đắc dĩ nói.

Màn đêm dần dần buông xuống. Hai ngày nay Quách Tiểu Phong cũng sức cùng lực kiệt, trước tiên là cái chết không rõ ràng của Quách Thiên Hùng, sau đó là bản thân không biết vì sao lại có mặt ở hiện trường và trở thành người tình nghi, tiếp đó lại là cơn sốt rút tiền. Quách phủ đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, tưởng chừng như vô phương cứu vãn, may sao chỉ một Thánh chỉ đã cứu cả Quách gia, tuy nguy cơ của

tiền trang tạm thời đã tạm lắng, nhưng Quách Tiểu Phong vẫn cảm thấy có một dự cảm bất an. Ngày mai, Quách Tiểu Phong tính là tới cảm ơn Triệu Ứng Long, nếu không có ông ấy thì Quách phủ đã phá sản rồi.

- Ngày mai, ta sẽ đi cảm ơn Triệu đại nhân.

Quách Tiểu Phong ôm Bạch Nguyệt Quang vào lòng nói.

- Phải đó, chàng nên đi tới cảm ơn Triệu đại nhân.

- Nguyệt Quang, ta vẫn cảm thấy có một dự cảm bất an, nếu ta lại làm sai chuyện gì, nàng vẫn tin tưởng ta chứ?

- Đồ ngốc nhà chàng, chàng là tướng công của thiếp, cho dù chàng làm gì, thiếp mãi mãi tin tưởng chàng...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

105. Chương 105: Về Nhà

Từ khi Ngô Diễm cãi nhau với Ngô đại nhân đến nay vẫn chưa một lần về nhà, nhưng , Kinh thành này cũng không phải là quá lớn, cuối cùng cũng có một ngày Tiểu Diễm phải quay về gặp Ngô đại nhân. Mấy ngày nay, Ngô đại nhân vì quá thương nhớ Ngô Diễm mà đổ bệnh, âm dương suy nhược, cho nên muốn Bạch Nguyệt Quang tới chuẩn đoán bệnh tình giúp.

Sau khi chẩn đoán, Bạch Nguyệt Quang phát hiện Ngô đại nhân nào có bệnh tình gì nghiêm trọng, chỉ là tâm trí không được vui vẻ, nên cố bỏ nỗi tương tư trong lòng. Thấy vậy Bạch Nguyệt Quang mới hỏi thăm, lúc này Ngô đại nhân mới thành thật nói:

- Ai, sớm biết Tiểu Diễm ương ngạnh như vậy, tôi đã không ép nó...

Bạch Nguyệt Quang hơi chút sững sốt, Tiểu Diễm, lẽ nào lại là cô nương Tiểu Diễm đang ở Quách phủ? Nói ra có vẻ rất đáng nghi, sự xuất hiện không rõ ràng, cứ như từ trên trời rơi xuống vậy, về quá khứ và gia thế, chưa từng nghe Tiểu Diễm tiết lộ. Trùng hợp nhất là con gái của Ngô đại nhân cũng tên là Tiểu Diễm.

- Ngô đại nhân, có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì không?

- Tôi nhớ hôm đó cách đây khoảng bốn tháng, có một người đến phủ chúng tôi, không ngoài việc gì khác, chỉ là muốn kết thân với Tiểu Diễm nhà chúng tôi, đó là Trịnh công tử nổi danh Kinh thành , tôi nghĩ Tiểu Diễm cũng đã đến tuổi cập kê, vậy là nhờ người mai mối đi nói với Tiểu Diễm một tiếng. Nhưng thực ra tôi đã tự quyết định hôn nhân đại sự này, trực tiếp đồng ý với người ta. Tiểu Diễm biết chuyện đã nổi trận lôi đình, sau đó khóa chặt cửa ở trong phòng ba ngày liền. Ai biết, ai biết, đến lúc tới thăm nó, trong phòng nó nào có ai, cửa sổ bị mở tung, rõ ràng Tiểu Diễm đã bỏ nhà đi, tôi cũng chỉ cho rằng rằng, nó nhất thời giận tôi nên mới phản ứng vậy, đợi lúc nào nguôi giận sẽ tự quay về. Ai dè đến mãi giờ mà không thấy tăm hơi nó đâu, tiết Thanh Minh năm ngoái, nó vẫn còn đi tảo mộ cho mẫu thân nó, vậy mà năm nay....Tôi đương nhiên rất lo, không biết nó có gặp chuyện gì bất trắc không, hai hôm nay tôi không sao chợp mắt cho được...

Ngô đại nhân kích động nói.

“Bốn tháng trước, cô nương Tiểu Diễm hình như cũng tới Quách phủ cách đây bốn tháng, có thể cô ấy chính là con gái của Ngô đại nhân”- Bạch Nguyệt Quang nghĩ thầm.

- Ngô đại nhân xin đừng quá lo lắng, Tiểu Diễm nhất định vẫn bình an vô sự. Quản gia, đây là thuốc kê cho lão gia, nhưng đây chỉ là thuốc bổ trợ, quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm Tiểu Diễm về.

- Tôi nhớ rồi.

Bạch Nguyệt Quang bước ra khỏi Ngô phủ, trong lòng thấy hỗn loạn phức tạp, thực ra cô đang băn khoăn không biết phải nói cho Vương Hâm và Tiểu Diễm chuyện này thế nào, nếu trực tiếp nói cho Tiểu Diễm, cô ấy nhất định không thừa nhận, Bạch Nguyệt Quang trau mày trở về Quách phủ.

- Vương Hâm, Tiểu Diễm, ta có chuyện muốn nói với hai người.

- Chuyện gì vậy đại tẩu?

Vương Hâm nói.

- Đáng thương lắm lòng cha mẹ trong thiên hạ, hai người biết Nhất phẩm đại viên Ngô đại nhân không?

Rõ ràng những lời này là để nói cho Tiểu Diễm nghe..

- Ngô đại nhân, có phải là Ngô đại nhân có chức quan ngang hàng với Lý đại nhân không?

Vương Hâm hỏi.

- Đương nhiên rồi, Kinh thành này ngoài Ngô đại nhân đó ra thì còn ai là Ngô đại nhân chứ? Mà Ngô đại nhân làm sao cơ?

Tiểu Diễm quan tâm hỏi.

- Không có gì, hôm nay ta đi xem bệnh cho ông ấy, Ngô đại nhân này thật đáng thương, vì quá lo lắng cho sự an nguy của cô con gái mất tích cách đây mấy tháng mà đã đổ trọng bệnh, bây giờ đã đến giai đoạn cuối, chỉ e vô phương cứu chữa.

Bạch Nguyệt Quang giả bộ đau lòng nói.

- Cái gì.....Tôi.....Ngô đại nhân đã mắc trọng bệnh sao?

Tiểu Diễm nóng lòng hỏi.

- Phải, Tiểu Diễm sao vậy? Cô nương có vẻ rất quan tâm Ngô đại nhân thì phải, cô quen biết ông ấy sao?

- Không nói nữa, tôi còn có việc, quay về sẽ giải thích cho mọi người sau.

Tiểu Diễm vừa noi xong là vội lao ra khỏi Quách phủ.

- Tiểu Diễm, có cần ta đi cùng nàng không?

- Không cần, ta tự đi cũng được

- Vương Hâm, đợi chút đã, ta có chuyện này muốn đệ làm.

Bạch Nguyệt Quang gọi Vương Hâm lại.

- Ồ, đại tẩu, được, đệ đến đây.

.....

Tiểu Diễm chạy trên phố, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

- Cha, xin lỗi, là do con gái bất hiếu, là do con ích kỷ chỉ nghĩ tới bản thân mà không màng đến cha. Cha nhất định không được có chuyện, bằng không....bằng không nữa đời còn lại con biết sống thế nào. Tiểu Diễm về nhà thăm cha đây, cha nhất định phải đợi con, nhất định đấy...

Đã tới cổng của Ngô phủ, đã mấy tháng không về, đương nhiên khi quay lại tự nhiên sẽ cảm thấy rất thân thiết gần gũi, nhưng giờ khắc này Tiểu Diễm hoàn toàn không còn tâm tư để thể nghiệm cái cảm giác gần gũi đó.

- Người đâu, ta đã về rồi, cho ta vào.

Tiểu Diễm hét lớn. Vị quản gia vội ra mở cổng.

- Đến đây đến đây, ai vậy, đừng gõ nữa, đến đây.

Vừa mở cửa, vị quản gia chỉ biết ngáy người sững sờ.

- Tiểu....Tiểu Diễm, cô về rồi, cô về rồi, cô cuối cùng cũng đã trở về.

- Mau dẫn ta đi gặp cha.

- Lão gia, tiểu thư về rồi, tiểu thư về rồi.

Lúc này Ngô quản gia vẫn đang mơ màng ngủ, nghe thấy giọng nói của quản gia vội bật dậy khỏi giường.

- Tiểu Diễm, là con sao, đúng là con sao?

Vị đại nhân có thể hô mưa gọi gió trong triều đình lúc này chỉ giống như một người cha già mòn mỏi mong con gái trở về. Tiểu Diễm trông thấy cha mình vừa gầy, vừa tiều tụy, dường như một cơn gió cũng có thể thổi đi mà thấy xúc động bội phần.

- Cha, cha, con rất nhớ cha.

Tiểu Diễm chạy nhanh vào lòng Ngô đại nhân.

- Ổn rồi, mọi thứ đã qua đi, con đã quay về là tốt rồi...

- Cha, cha không sao chứ?

- Cha không sao, chỉ bị cảm phong hàn thôi.

- Cảm phong hàn, vậy sao Nguyệt Quang tẩu lại nói cha bị mắc trọng bệnh.

Tiểu Diễm lúc này mới chợt hiểu ra mình đã “trúng kế” của Bạch Nguyệt Quang.

- Ai, Quách phu nhân, mấy tháng nay con đều ở Quách phủ sao?

- Không hẳn là vậy, ngoài này lạnh lắm, cha, chúng ta mau vào trong thôi, con sẽ từ từ kể cho cha nghe.

.....

- Đại tẩu, rốt cuộc là có chuyện gì?

- Đệ có biết thân phận thực sự của Tiểu Diễm không?

- Điều này không quan trọng, quan trọng là đệ và cô ấy thật lòng yêu thương nhau.

Vương Hâm đầu óc cũng mơ hồ, không hiểu thân phận của Tiểu Diễm thì có liên quan gì ở đây.

- Đệ có biết Tiểu Diễm vừa rồi đi đâu không?

- Đó là việc của cô ấy, chúng ta không nên xen vào.

- Nếu ta nói cho đệ biết vừa rồi Tiểu Diễm về nhà, đệ sẽ nghĩ sao ?

- Về nhà? Sao lại thế ?

- Đệ quả là không biết thân phận thực sự của Tiểu Diễm, thật ra, Tiểu Diễm chính là con gái của Ngô đại nhân mà ta vừa nhắc đến, Ngô Diễm.

- Cái gì, tẩu nói Tiểu Diễm là con gái của Ngô đại nhân, thế chẳng phải con gái của ông ấy là người mà đệ yêu thương sao, cái này....

“Tiểu Diễm là con gái của Ngô đại nhân, mình và con gái của Ngô đại nhân qua lại lâu như vậy mà mình lại không hề biết, mình đúng là kẻ ngu nhất trần đời”- Vương Hâm nghĩ bụng.

- Đại tẩu, Ngô đại nhân đúng là mắc phải trọng bệnh sao?

- Nào có, ta chỉ còn cách nói dối vậy thì cô nương đó mới mau chóng trở về nhà.

- Nhưng...đệ không biết có nên tiếp tục qua lại với Tiểu Diễm hay không?

Vương Hâm trau mày hỏi.

- Đệ đang lo lắng điều gì?

- Tiểu Diễm là đại tiểu thư lá ngọc cành vàng, mà đệ chỉ là một tiểu tử nghèo, không thể cho cô ấy thứ gì, vậy nên đệ không biết có nên tiếp tục với Tiểu Diễm không.

- Haha...Tiểu tử ngu này, chẳng phải đệ đã nói sao? Chỉ cần hai người thật lòng yêu thương nhau thì những cái khác không còn quan trọng. Huống hồ Tiểu Diễm cũng không bận tâm, vậy đệ lo cái gì chứ ?

Vương Hâm dẫn đo một lúc, sau đó lộ ra vẻ mặt tươi tỉnh:

- Đệ hiểu rồi, đại tẩu, cảm ơn tẩu, đệ phải đi tìm cô ấy đây.
- Đi nhanh đi.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

106. Chương 106: Đột Ngột Biến Mất

- Con nói cái gì, con đã quen một Bồ đầu tên Vương Hâm, lại còn yêu cậu ta nữa sao?

Ngô đại nhân thất kinh nói.

- Vâng, Vương Hâm rất yêu con, cha.

- Không được, tuyệt đối không được, con đường đường là một thiên kim tiểu thư sao có thể lấy một Bồ đầu hèn mọn chứ, không được....

Ngô đại nhân tức giận nói.

- Cha...

Tiểu Diễm tiếp tục nũng nịu.

- Khỏi cần nói nữa, rõ ràng là không môn đăng hộ đối, con có liêm sỉ không vậy? Con, con...thật là.

- Cha, cha sao vậy, cha....

- Tiểu Diễm à, ta không phải là người khắt khe, con muốn kết thân với Vương Hâm gì gì đó ta không phản đối, nhưng con vẫn còn non nớt, sao con biết cậu ta thật lòng yêu con?

- Chắc chắn là chàng thật lòng yêu thương con.

- Con dám khẳng định như vậy sao? Vạn nhất không phải vậy? Tục ngữ nói : Con gái lấy chồng như nước hắt đi. Ngộ nhớ sau khi con lấy cậu ta, sống với nhau không hạnh phúc, vậy cha đây cũng không làm gì được, vậy nên, vì hạnh phúc của con, cha phải thử thách cậu ta một chút, chỉ có như vậy, ta mới cho phép con lấy cậu ta.

- Cha, thử thách gì vậy?

Tiểu Diễm vui mừng ngoài mong đợi.

- Con đừng vội mừng quá sớm, đã là thử thách đương nhiên không dễ để vượt qua, ta nhất định phải xem sự chân tình của cậu ta rốt cuộc đến đâu. Ngưu Bưu, cậu ra đây.

- Cha, cha gọi Ngưu Bưu ra làm gì?

- Haha...lão phu tự có diệu kế, có điều con phải đồng ý diễn một vở kịch mới được.

Ngô đại nhân đắc ý nói.

Ngưu Bưu này cũng không phải đơn giản, trước đây có thể coi là một cao thủ võ lâm khó gặp địch thủ trên giang hồ, đáng người to cao vạm vỡ, võ công cũng không hề kém cạnh Quách Tiểu Phong. Vậy, thử thách mà Ngô đại nhân vạch ra là gì? Ông ta gọi Ngưu Bưu tới để làm gì?

Màn đêm dần buông xuống, Vương Hâm nóng lòng như ngồi trên chảo lửa, rất muốn chạy tới Ngô phủ tìm Tiểu Diễm.

- Vương Hâm, đã như vậy, đệ hãy đi tìm Tiểu Diễm đi, ngộ nhớ cô nương ấy gặp chuyện không hay trên đường thì sao.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Vâng, đại tẩu, đệ đi ngay đây.

Vương Hâm như nhận được Thánh chỉ, vội lao ra khỏi Quách phủ. Bạch Nguyệt Quang nhìn theo bóng hình Vương Hâm dần khuất xa, bất đắc dĩ nhướn miệng cười, tình yêu thật là kỳ lạ, nhìn Vương Hâm và Tiểu Diễm bây giờ, Bạch Nguyệt Quang lại nhớ về chuyện giữa mình và Tiểu Phong trước đây. Còn nhớ tối hôm đó, Quách Tiểu Phong tay cầm một bó hoa đứng trước cửa Bách Hoa lâu suốt đêm, cứ mỗi lần nhớ đến lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng... Lúc này cũng không còn sớm nữa, lẽ ra Quách Tiểu Phong nên về nhà lâu rồi mới phải, Bạch Nguyệt Quang lại thấy nóng lòng, nhớ lại những gì mà Quách Tiểu Phong đã nói với cô đêm qua mà thấy bất an quá. Tiểu Phong không thể xảy ra chuyện. Bạch Nguyệt Quang đi lại trước tượng phật Quan Âm Bồ Tát.

- Bồ Tát, xin người hãy phù hộ để Tiểu Phong bình an quay về, xin người...

Bầu trời u ám, thời tiết có vẻ hơi khó chịu, chẳng mấy chốc mà đổ một trận mưa nhỏ. Vương Hâm như gió chạy băng băng trên đường tới phủ của Ngô đại nhân, cũng chẳng còn chú ý xem trên đường có bóng dáng Tiểu Diễm hay không. Càng gần đến cổng của Ngô phủ, cậu ta càng thấy căng thẳng hơn. Không biết đến lúc gặp Ngô đại nhân thì sẽ xưng hô thế nào? Và tại sao mình lại đến đây tìm Tiểu Diễm? Sau khi suy nghĩ một hồi, cuối cùng Vương Hâm cũng nghĩ ra một cái cớ, cứ gọi Ngô đại nhân là thúc phụ là được, còn về lý do đến tìm Tiểu Diễm, thì có thể viện lý do là Nha môn có chuyện công vụ gấp phải xử lý ngay, cần Tiểu Diễm giúp một tay. Không lâu sau cũng đã tới cổng lớn của Ngô phủ, thấy cổng khóa chặt, Ngô phủ dù gì cũng là gia trạch của Nhất phẩm đại viên đương triều, bình thường khi chấp hành công vụ cũng không cảm thấy nó uy nghiêm là gì, có lẽ là ảnh hưởng tâm lý, bởi vì Vương Hâm biết mình với Tiểu Diễm có khác gì cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga. Nhưng cung đã giương, không thể không bắn. Vương Hâm mặc kệ tất cả vẫn đi tới gõ cửa, nhưng mãi mà không thấy phản ứng gì, Vương Hâm không can tâm, ra sức đập cửa, nhưng vẫn chẳng có gì thay đổi. Sự quyết tâm của Vương Hâm bỗng chốc sụp đổ, “Vương Hâm ơi, mày cho rằng mày là ai, mày chỉ là một tiểu tử nghèo đến từ nơi thâm sơn cùng cốc, con gái của Nhất phẩm đại viên mày có thể tùy tiện thích là lấy được sao? Rõ ràng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga”, nghĩ vậy Vương Hâm quay đầu bước đi, nhưng chính lúc ấy lại nghe được có tiếng cửa được mở ra. Vương Hâm vui mừng quay đầu lại, chỉ thấy dưới ánh đèn leo lét, một lão đầu tử tay cầm một chiếc đèn lồng, khuôn mặt lạnh lùng:

- Cậu tìm ai?

- Đại thúc, tôi muốn hỏi chút, tiểu thư của các ngài có phải hôm nay đã trở về rồi không?

- Tiểu thư, cậu là ai? Tìm tiểu thư tôi có việc gì?

Lão đầu tử cảnh giác hỏi.

- Tại hạ là Vương Hâm, muốn tìm tiểu thư các ngài có chuyện, phiền đại thúc nói lại một tiếng.

Vương Hâm lễ mạo nói.

- Nhưng, tiểu thư chúng tôi mất tích gần nửa năm nay, tôi biết đi đâu để thông báo cho cậu đây? Ai, nửa năm trước, sau khi tiểu thư cãi nhau với lão gia thì mất tăm mất tích từ dạo đó, đến hôm nay sống chết còn chưa biết, công tử nên quay về thì hơn.

“Peng” một tiếng, cánh cửa lại bị đóng chặt một cách phũ phàng.

- Đại thúc, đợi đã, đại thúc...

Vương Hâm lại ra sức đập cửa nhưng hình như hai cánh cổng này mãi mãi không bao giờ mở ra. Cho dù Vương Hâm có gắng sức đập nó thế nào, cánh cổng vẫn cứ bất động vô tình.

Rốt cuộc là thế nào, rốt cuộc Tiểu Diễm đã đi đâu? Vương Hâm nhớ lại, nhìn bộ dạng và cử chỉ của đại thúc đó cũng không giống như nói dối, có lẽ Tiểu Diễm vẫn chưa quay về Ngô phủ, vậy thì chuyện này có mấy khả năng. Thứ nhất, Bạch Nguyệt Quang đã đoán sai, Tiểu Diễm vốn không phải con gái của Ngô đại nhân, vậy thì Tiểu Diễm đã đi đâu? Khả năng thứ hai, Tiểu Diễm đúng là con gái của Ngô đại nhân - Ngô Diễm, cô ấy cũng đã về nhà thăm Ngô đại nhân, nhưng trên đường trở về nhà đã gặp phải chuyện gì bất trắc, nhưng khả năng này lại không đáng thuyết phục, bởi lẽ võ công của Tiểu Diễm tuy không cao, nhưng để đối phó với những tên lưu manh tầm thường thì không thành vấn đề. Vậy chỉ có khả năng Tiểu Diễm bị người ta bắt cóc, nếu đúng là như vậy, kẻ bắt Tiểu Diễm là ai, mục đích của nó là gì? Có phải có liên quan

tới Ngô đại nhân? Nhưng sao nó lại biết thân phận thực sự của Tiểu Diễm? Vương Hâm càng nghĩ càng thấy rối ren, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Vương Hâm nhanh chóng quay về Quách phủ. “Tiểu Diễm nhất định đã quay về, cô ấy nhất định đã quay về”- Vương Hâm thầm nghĩ.

- Vương Hâm, sao đệ lại quay về, Tiểu Diễm đâu?

Bạch Nguyệt Quang tò mò hỏi.

- Tiểu Diễm vẫn chưa quay về sao?

Vương Hâm thất vọng hỏi.

- Phải, đệ chẳng phải tới Ngô phủ tìm Tiểu Diễm sao?

- Ai, đừng nhắc đến nữa, người của Ngô phủ nói Ngô Diễm vẫn chưa quay về, Quách đại ca đã về chưa đại tẩu? Đệ có chuyện này muốn bàn bạc với ca ca.

Bạch Nguyệt Quang nghe những lời này không khỏi chau mày.

- Đệ nói xem Tiểu Phong cũng vậy, muện thế này rồi mà vẫn chưa thấy về.

- Đừng lo, đại tẩu, có lẽ đại ca còn dùng cơm với Triệu đại nhân, bình thường mà.

- Hy vọng là như vậy.

- Nhị phu nhân, không hay rồi, Nhị thiếu gia đã giết Triệu đại nhân, hiện giờ đã bị bắt giữ.

Lý Nghị hốt ha hốt hải chạy tới thông báo.

- Cái gì?

Bạch Nguyệt Quang nghe được tin này vội ngất đi.

- Đại tẩu, mau tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi....

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

107. Chương 107: Triệu Đại Nhân Chết Rồi !

Tiền Trang của Quách phủ đứng trước nguy cơ, Triệu đại nhân đã kịp thời bắt tẩu lên Hoàng Thượng, sau khi xem xét, đã quyết định rút ra một trăm vạn lượng để cứu Tiền Trang của Quách phủ. Theo lẽ đương nhiên, ngày hôm sau Quách Tiểu Phong đã đích thân tới Nha môn để cảm tạ, Lý Nghị lại thừa cơ hành sự. Quách Tiểu Phong mua không ít lễ vật do Lý Nghị tự tay chọn lựa đến tạ lễ, vừa tới cổng Nha môn, Quách Tiểu Phong không kìm nổi lòng mình mà cảm khái vạn phần, dù gì đã hai năm nay không đến Nha môn, nơi này vẫn y như lúc trước không hề thay đổi.

- Ý, Quách bồ đầu, sao lại đến đây?

Lưu bồ đầu của Nha môn thấy Quách Tiểu Phong tới thì kinh ngạc hỏi.

- Ô, Tiểu Lưu, lâu lắm không gặp.

Quách Tiểu Phong nhiệt tình chào hỏi.

- Không biết Quách bồ đầu hôm nay đến đây là.....

- Tục ngữ nói: Không có chuyện gì thì không lên điện Tam Bảo, hôm nay tôi đến đây là muốn tìm Triệu đại nhân.

- Ô, thì ra là vậy, mau vào, mau vào đi.

- Triệu đại nhân, có Quách bồ đầu tới thăm ngài này.

Tiểu Lưu lớn tiếng bẩm báo.

- Haha... Quách lão đệ, ta cũng nghĩ hai ngày này chắc đệ sẽ tới.

Triệu Ứng Long vui vẻ nghênh tiếp.

- Hê hê, Triệu đại nhân, không tới thì không gặp.

- Tốt quá đi mất, cơ thể ta khỏe mạnh, ăn ngon ngủ tốt, đều là do được hưởng phúc của Quách lão đệ đó, nào, nào, mời vào trong này...

Không hiểu sao lúc này Quách Tiểu Phong lại cảm thấy có một dự cảm bất an như thể sắp có chuyện lớn nào đó sắp xảy ra. Sau khi bước vào phòng, hắn thấy phòng của Triệu đại nhân đang đốt đàn hương, khói tỏa ra nồng nặc, có cảm giác như có gì đó khác thường.

- Lại đây Quách lão đệ, hôm nay ta cũng nghĩ là đệ tới nên đã cho đốt thứ đàn hương này, ta vừa đốt thì đệ tới, thật trùng hợp, haha...

Quách Tiểu Phong dán mắt nhìn đàn hương đang cháy với ánh mắt nghi ngờ, cứ như có thứ gì đó đang nhảy trong đầu, một sự ý thức kỳ quái, một thứ gì đó lúc ẩn lúc hiện trong đầu óc, cứ định nắm bắt lấy thì nó lại biến mất, cho dù Quách Tiểu Phong có dày vò thể nào cũng không thể nhớ ra.

- Quách lão đệ, sao vậy? Thứ đàn hương này có gì khác thường sao?

- Không... không có gì. Triệu đại nhân, không có chuyện thì không lên điện Tam Bảo, lần này mạo phép tới đây chủ yếu là muốn cảm tạ ngài, nếu không phải là ngài thì có lẽ Tiền Trang của Quách phủ chúng tôi đã đóng cửa rồi. Lý quản gia.

Quách Tiểu Phong muốn nhanh chóng quay về nhà, hy vọng không xảy ra điều gì ngoài mong đợi.

- Vâng, Nhị thiếu gia.

Lý Nghị vừa đáp vừa mang lễ vật ra.

- Quách lão đệ, đang làm gì vậy, quen biết nhau bao nhiêu năm nay, từ lâu ta đã coi đệ như huynh đệ trong nhà, huynh đệ gặp khó khăn, giúp đỡ nhau cũng là chuyện thường tình thôi mà. Làm thế này tức là không coi ta là huynh đệ phải không?

- Triệu đại nhân, ngài biết không, hôm qua nếu không phải có ngài, có lẽ hôm nay tôi đã phải lên phố xin ăn rồi, chút thành ý này không đáng gì, nếu ngài không nhận tức là coi thường lão đệ như tôi.

- Đã nói vậy, huynh đệ tốt, vậy ta cung kính không bằng tuân lệnh. Haha...Lão đệ cũng thật là, chiếc vòng ngọc mã não quý giá thế này, tặng ta một chiếc là đủ rồi, lại còn tặng những một đôi, thật khiến ta ngại quá.

Quách Tiểu Phong thấy hết sức kỳ lạ, rõ ràng chỉ mua có một chiếc, sao Triệu đại nhân lại nói là hai chiếc nhỉ? Lúc này Quách Tiểu Phong bắt đầu thấy đầu óc quay cuồng, nhìn chiếc lư hương trước mắt tự nhiên thấy có cảm giác nào đó đang lặp lại, hình như hôm Quách Thiên Hùng chết cũng có cái cảm giác này, hóa ra thứ không bình thường chính là chiếc lư hương.

- Quách lão đệ, ở lại dùng cơm với ta nhé...

Triệu đại nhân nói xong liền ngủ thiếp đi.

- Triệu đại nhân, Triệu đại nhân, không được ngủ, không được ngủ.

Quách Tiểu Phong nhận ra Lý Nghị đang ở ngay phía sau mà thấy lạnh sống lưng, quay đầu lại, quả nhiên trên tay Lý Nghị là một con dao sáng loáng còn giấu cột nhìn hắn.

Quách Tiểu Phong muốn ngăn chặn Lý Nghị, nhưng vừa đứng dậy mới biết chân đã không còn sức lực, lập tức ngã nhào xuống đất. Lý Nghị từng bước tiến về phía Triệu đại nhân.

- Lý Nghị, không được, không được, không được đã sai lại thêm sai.

- Haha...Tiểu Phong, vẫn không phải do ngươi sao, có vẻ như ngươi đã nhớ lại rồi thì phải, có điều đừng sốt ruột, rồi ngươi sẽ quên ngay thôi, lần trước giết một Quách Thiên Hùng vẫn có nhiều người tin ngươi vô tội, bây giờ giết thêm một Triệu Ứng Long nữa, thử xem còn bao nhiêu người tin ngươi, hahaha....

- Nhưng...nhưng sao ông phải làm vậy, chẳng lẽ chỉ vì Lý Phiêu Phiêu? Chẳng phải ông đã hoàn toàn chấp nhận cái chết của cô ấy rồi sao?

- Đương nhiên là vì Phiêu Phiêu, nếu không phải do cậu, nó đâu phải chết thê thảm như vậy, Quách Tiểu Phong, ta phải khiến ngươi sống không bằng chết. Nếu không có người đó, ta cũng không biết Phiêu Phiêu đang chịu khổ dưới suối vàng...

- Nó, nó là ai?

- Không khiến người xía vào, sau khi tỉnh lại ngươi chết chắc. Nhị đương gia của Triền Trang Quách gia vì hạ sát mệnh quan triều đình mà bị tử hình, chuyện này mới thật tốt đẹp làm sao. Ha ha...

Vẫn giống như lần trước, Lý Nghị lại đặt con dao giết người vào trong tay Quách Tiểu Phong, sau đó ung dung đi dạo trong Nha môn. Sau khi tỉnh lại, thấy trong tay là một con dao đầy máu mà trước mặt lại là thi thể của Triệu đại nhân, Quách Tiểu Phong không kìm nổi nước mắt, tại sao, tại sao những chuyện kỳ quặc, thương tâm này lúc nào cũng xảy ra bên cạnh mình, lẽ nào đúng là mình đã giết đại ca và Triệu đại nhân? Quách Tiểu Phong ngơ ngác vực nghĩ.

- Người đâu, người đâu, Triệu đại nhân chết rồi, mau đến đây....

- Cái gì.....?

Lưu bồ đầu là người đầu tiên xông vào, chứng kiến cảnh trước mắt mà ngẩn người.

- Quách..... Quách bồ đầu, sau cậu lại giết Triệu đại nhân?

- Tôi, tôi không biết.

Quách Tiểu Phong ném con dao, hai tay ôm đầu bộ dạng đau khổ.

- Quách bồ đầu, còn không mau đi khỏi đây, việc này tôi sẽ thu xếp giúp cậu, mau, nhân lúc chưa có ai phát hiện.

- Tiểu Lưu, cảm ơn cậu, nhưng, cậu định giải quyết thế nào đây, là liên quan đến mạng người đó, huống hồ Triệu đại nhân lại là quan phủ phủ Thuận Thiên.

- Cái này Quách công tử không phải lo, tôi tự có cách.

Quách Tiểu Phong trong lòng trào dâng xúc động:

- Tiểu Lưu, đừng có ngốc nghếch như vậy, cậu chỉ là một Bồ đầu thì có cách gì chứ, cậu chưa lập gia thất, cũng chưa có con cái, tôi biết cậu nghĩ gì, cậu muốn thay tôi nhận tội có phải không?

Tiểu Lưu nghe vậy cúi thấp đầu.

- Nhưng Tiểu Lưu này, Nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, không phải tôi đã dạy cậu như vậy sao? Vậy nên, xin hãy bắt tôi đi.

- Quách bồ đầu, làm vậy sao được, cậu mãi mãi là Quách bồ đầu của chúng tôi.

- Tiểu Lưu, nghe tôi nói, thật ra để xảy ra tình cảnh thế này đây không phải là lần đầu, mấy hôm trước ta cũng vô tri vô giác giết chết đại ca ta, vậy nên cậu phải bắt tôi.

- Á, nói vậy tức là Đại thiếu gia không phải tự sát mà là do Quách bồ đầu giết sao.

- Phải, Tiểu Lưu, bắt tôi đi, mau.

Tiểu Lưu đắn đo một hồi, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

- Quách bồ đầu, xin lỗi, đắc tội rồi.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Địch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

108. Chương 108: Vượt Ngục

Vương Hâm và Bạch Nguyệt Quang rảo bước trên phố, tiết trời vào xuân đang dần trở nên ấm áp, nhưng vào lúc này hai người họ lại như đông băng trong lòng, Quách Tiểu Phong đã giết Triệu đại nhân, sao có thể chứ? Bạch Nguyệt Quang trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng không tài nào hiểu nổi. Tại sao phải giết Triệu đại nhân, động cơ là gì? Nhưng sao hắn lại ngốc đến mức giết người giữa thanh thiên bạch nhật như vậy? Điều khiến người ta quan tâm nhất là, tuy ở hai vụ án này, Quách Tiểu Phong là người bị nghi ngờ nhiều nhất, nhưng rõ ràng không ai tận mắt chứng kiến hắn cầm dao đâm người, ngay đến bản thân Quách Tiểu Phong cũng mộng lung không biết mọi chuyện là thế nào, vậy thì chỉ có một khả năng, Quách Tiểu Phong bị người ta thôi miên, sau đó đã ngộ sát Triệu đại nhân và Quách Thiên Hùng, nhưng kẻ đó sao phải làm vậy? Là để cố tình gieo họa cho Quách Tiểu Phong sao? Vương Hâm cảm thấy rất rối loạn, hiện giờ không chỉ lo cho Quách Tiểu Phong, mà còn lo cho sự mất tích đột ngột của Tiểu Diễm. Sao lại trùng hợp vậy nhỉ, Tiểu Diễm mất tích vào đúng lúc Quách đại ca giết Triệu đại nhân. Tất cả có phải đúng là trùng hợp hay không? Hay là có người cố ý sắp đặt? Vương Hâm lo một lúc hai chuyện, đúng là rối như tơ vò.

- Vương bỏ đầu, cậu tới rồi đấy à.

Vương cai ngục thấy Vương Hâm dẫn theo một cô gái nữa tới, nhiệt tình chào hỏi.

- Lão Kim này, ra ngoài trước đi, tôi có chuyện riêng muốn nói với Quách bỏ đầu.

Kim cai ngục biết rất rõ mối quan hệ giữa Vương Hâm và Quách Tiểu Phong nên lẳng lặng đi ra ngoài.

- Quách đại ca, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

- Tiểu Phong, chàng không sao chứ.

- Ta không biết, ta không biết chuyện gì hết.

Quách Tiểu Phong ôm đầu, đau khổ nói.

- Tình hình khi ấy là thế nào?

- Ta không nhớ nữa, ta chỉ nhớ cùng Lý Nghị tới Nha môn, sau đó đã xảy ra chuyện gì ta hoàn toàn không nhớ gì hết, chỉ biết khi tỉnh dậy trong tay đã cầm một con dao dính máu, Triệu đại nhân nằm cạnh ta và đã tắt thở.

- Vậy rốt cuộc có phải do chàng giết không?

- Ta không tài nào nhớ nổi, thật sự không thể nhớ, có lẽ đúng là ta đã bị thôi miên rồi sau đó giết đại ca và Triệu đại nhân. Ta không muốn lại giết hại người thân bên cạnh mình nữa, Vương Hâm, Nguyệt Quang, Tiểu Hùng, Mạnh Kiêu và Thiên Lễ, cả đại tẩu nữa, ta chỉ mong mọi người được sống bình an vô sự.

- Có rồi, có rồi, Quách bỏ đầu, tôi đã tìm hiểu rồi, về thuật thôi miên, đây là một loại ảo thuật của người phương Tây, có thể khiến ý thức của con người rơi vào trạng thái mơ hồ, sẽ hành động theo chỉ lệnh của người thôi miên, nhưng, chỉ cần trong tiềm thức của huynh không muốn hại Đại thiếu gia và Triệu đại nhân, cho dù có bị thôi miên thì huynh cũng không thể ra tay với họ.

Lưu bỏ đầu nói.

- Quách đại ca, trong tiềm thức của huynh có khi nào có ý định giết Quách đại ca và Triệu đại nhân không? Vương Hâm hỏi.

- Ta không biết, tuy trước giờ ta chưa từng nghĩ vậy, nhưng ta đâu biết được trong tiềm thức nghĩ gì?

Quách Tiểu Phong thành thật nói.

- Nếu ngay đến điều này chàng cũng không biết, được, thiếp đưa dao cho chàng, hãy giết thiếp đi.

Bạch Nguyệt Quang ném con dao xuống đất, phẫn nộ nói.

- Nguyệt Quang, đừng ngốc như thế, sao ta có thể giết nàng chứ? Nàng là thê tử của ta mà.
- Nào, nhắm mắt lại, nếu trong tiềm thức của chàng muốn giết thiếp, vậy chàng cứ việc động thủ.
- Đại tẩu, tẩu bình tĩnh chút đi, đừng ép Quách đại ca.
- Vương Hâm, Nguyệt Quang nói rất đúng, trong tiềm thức của ta vốn không muốn giết đại ca và Triệu đại nhân.
- Quách đại ca, ý huynh là....
- Ý của ta là, trong tiềm thức ta không hề muốn giết đại ca và Triệu đại nhân, vậy nên dù ta có bị thôi miên cũng không thể giết hai người họ, vậy là đã rõ ràng, có người âm mưu hãm hại ta, người này, ta nghĩ có thể là Lý Nghị.
- Lý Nghị?

Mọi người đều kinh ngạc thốt lên.

- Không sai, chính là Lý Nghị, còn nhớ lúc ta đi tìm đại ca ta....

.....

- Không hay rồi, Quách Tiểu Phong đã đả thương Bạch Nguyệt Quang và Vương Hâm, sau đó vượt ngục rồi.

Khi Kim cai ngục quay trở lại nhà lao, chỉ thấy cửa đã bị mở, bên trong không thấy ai, Bạch Nguyệt Quang và Vương Hâm thì đang nằm dưới đất. Ngay khi biết tin này toàn bộ người của Nha môn đã tập hợp nhau lại, lập tức gián cáo thị truy nã toàn thành, bắt cho được phạm nhân đào tẩu Quách Tiểu Phong. Đêm đó, cả Kinh thành như không ngủ, khắp nơi đều là ánh đuốc, người của quan phủ đi lùng sục từng nhà, cổng thành cũng được khóa chặt.

Vậy Quách Tiểu Phong hiện giờ đang ở đâu? Sau khi đánh hôn mê bất tỉnh Vương Hâm và Nguyệt Quang, hắn đã cải trang thành một ăn mày, làm một kẻ khát thực trên phố. Làm một tên ăn mày, vừa có thể che giấu được thân phận thực sự, lại vừa có thể tạm thời duy trì được kế mưu sinh, rõ ràng là nhất cử lưỡng tiện, vậy nên đêm hôm đó, phía quan phủ không thể nào tìm ra được tung tích của phạm nhân đào tẩu. Bọn họ có thông minh tuyệt đỉnh cũng không ngờ tới rằng, kẻ đang bị truy lùng đã biến thành một kẻ ăn mày ngủ trên phố.

Lúc này, Vương Hâm và Bạch Nguyệt Quang đã tỉnh dậy. Bạch Nguyệt Quang kêu khóc thảm thiết.

- Thật không ngờ bao nhiêu năm nay vẫn ở bên cạnh một con chó sói khát máu, ai ôi, tôi thật là có mắt như mù, lấy phải một tên đồi bại như vậy.
- Đại tẩu đừng quá đau lòng, đệ cũng không ngờ Quách đại ca lại là loại người này, uống cho đệ luôn coi hắn như đại ca ruột thịt của mình, chỉ có thể nói hắn giả trang quá tốt, ai...
- Vương bổ đầu, Quách phu nhân, xin hãy tiết chế, chuyện này cứ giao cho chúng tôi được rồi, chúng tôi nhất định bắt hắn về quy án. Xin hai vị yên tâm, Vương bổ đầu, bởi chuyện này liên quan tới vấn đề riêng tư của cậu, vậy nên cậu hãy tạm thời nghỉ ngơi vài ngày.

Lưu bổ đầu nói.

- Được, tôi cũng muốn nghỉ ngơi một chút, hai ngày nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, cậu nhất định phải bắt được Quách Tiểu Phong về quy án đó.

Wương Hâm thở dài nói.

Bạch Nguyệt Quang và Vương Hâm ủ rũ quay về, Vân Nhi đang đợi ở cổng:

- Đệ muội, sao rồi? Đã hỏi rõ chưa? Có phải nó giết người không?
- Đại tẩu, xin lỗi tẩu, muội xin quỳ lạy tẩu.
- Ai, đừng như vậy, có gì cứ từ từ nói.

Vân Nhi vội đỡ Bạch Nguyệt Quang dậy.

- Lẽ nào, lẽ nào, người đứng là do Tiểu Phong giết, không thể, không thể.
- Tên khốn đó, chính hắn là kẻ giết người, hắn còn đánh ngất tôi và Nguyệt Quang tẩu, người không phải do hắn giết thì còn ai nữa.
- Sao có thể như vậy?

Vương Hâm đem đầu đuôi sự tình kể lại cho Vân Nhi nghe.

- Xem ra chúng ta đã tin tưởng nhầm người, hắn thật mưu mô xảo quyệt.

Vương Hâm phần nộ nói.

Quách Tiểu Phong nằm co ro trên phố, nghĩ bụng, Nguyệt Quang, Vương Hâm, thiết thời cho hai người rồi.....

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

109. Chương 109: Đấu Ngâm

Một ngày không bình thường tốt xấu gì cũng đã kết thúc, ngày hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là việc Bạch Nguyệt Quang tới Ngô phủ xem bệnh cho Ngô đại nhân, nhờ vậy mà biết được chuyện của Tiểu Diễm, Ngô đại nhân tuy không phản đối chuyện yêu đương giữa Tiểu Diễm và Vương Hâm, nhưng có nói là phải thử thách cậu ta một chút. Nguy nan nhất chính là việc Lý Nghị tiếp tục thực hiện âm mưu của ông ta, dùng hương gây mê để giết Triệu đại nhân và rước họa cho Quách Tiểu Phong. Nhưng sau khi gặp Vương Hâm và Bạch Nguyệt Quang, Quách Tiểu Phong mới biết mình đang rơi vào một âm mưu cực kỳ nguy hiểm. Vậy nên đã đánh ngất Vương Hâm và Bạch Nguyệt Quang, cải trang thành một tên ăn mày hòa vào dòng người trên phố.

Ngày hôm sau, theo tập tục của Kinh thành, là ngày đưa tiễn linh cữu của Quách Thiên Hùng, từ sáng sớm đã có người bầm tấu với Hoàng Thượng về chuyện Quách Tiểu Phong đã giết hại Triệu đại nhân và đã vượt ngục, Hoàng Thượng dĩ nhiên đã nổi trận lôi đình.

- Quách Tiểu Phong này, đúng là gan to hơn trời, Triệu đại nhân thấy Tiền Trang của Quách phủ xảy ra nguy cơ, đã kịp thời bẩm báo mong ta cứu giúp, không ngờ hắn lấy oán báo ơn, làm gì có cái lý đó, hừm...
- Hoàng Thượng bốt giận, thật ra mà nói, thần cũng quen biết Quách Tiểu Phong từ trước, cảm thấy hắn không phải là người như vậy.

Thượng Quan Văn Cẩm nói. Từ sau khi rời khỏi đảo Đào Hoa, Thượng Quan Văn Cẩm đã vào Kinh ứng thí, hiện giờ là Trạng nguyên mới của triều đình.

- Nói vậy tức là khanh tin Quách Tiểu Phong vô tội sao?
- Phải, nếu không có hắn thì vi thần đã bỏ mạng nơi đất khách rồi, dựa vào sự hiểu biết của thần đối với hắn, thần cho rằng hắn là người rất coi trọng tính mạng con người, không thể nào lại trở thành một tên sát nhân tàn nhẫn như vậy được.
- Nói hay lắm, nói thật trăm cũng không tin Quách Tiểu Phong có thể giết người, trong chuyện này chắc có nội tình gì đây. Thượng Quan Văn Cẩm, trăm đặc cách phong khanh làm Đại thần khâm sai kiêm quan phủ phủ Thuận Thiên lâm thời, hạn trong nửa tháng phải làm rõ chân tướng vụ án của Quách Tiểu Phong.
- Vi thần tuân chỉ.
- Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần lại cho rằng không cần phải điều tra vụ này, sự tình đã rất rõ ràng, sau khi vào ngục, Quách Tiểu Phong không can tâm nên đã đào tẩu, để ngăn chặn Quách Tiểu Phong lại tiếp tục hại người, thần cho rằng trước mắt cần phải bắt được hắn về quy tội mới là thượng sách.

Vị Thái Cao Cầu úy bày tỏ ý kiến.

- Thái úy nói vậy cũng rất có lý.

- Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần tuyệt đối tin tưởng Quách Tiểu Phong, xin cho thần thời gian ba tháng, thần bảo đảm sẽ điều tra rõ chuyện này.

- Vậy Thượng Quan đại nhân có thể giải thích tại sao Quách Tiểu Phong lại phải vượt ngục không?

Thái úy Cao Cầu lập tức phản bác.

- Cái này...tuy hiện giờ tôi cũng không biết, nhưng tôi tin nhất định sẽ điều tra ra. Hoàng Thượng, người cũng không muốn đổ oan cho người tốt đúng không, huống hồ Quách Tiểu Phong lại là người thông minh nhất Đại Tống, giết nhầm hẳn chẳng phải là đã làm mất đi một trợ thủ quốc gia hay sao. Cho nên, xin Hoàng Thượng suy xét kỹ lưỡng.

- Cái này....

Hoàng Thượng lộ ra vẻ khó xử.

- Hoàng Thượng, nếu nội trong vòng nửa tháng thần không tìm ra chân tướng hoặc là chính Quách Tiểu Phong là người đã giết chết Triệu đại nhân, Thượng Quan Văn Cẩm sẽ tự nguyện nộp cái đầu không đáng giá này cho triều đình.

Lúc này cục diện trong triều bỗng ồn ào hơn hẳn. Mười năm khắc khổ rùi mài kinh sử, chắc chỉ có Thượng Quan Văn Cẩm dám làm vậy, khó khăn lắm mới được làm Trạng Nguyên, giờ chính là lúc làm rạng danh tổ tiên gia tộc, giờ làm vậy có khác nào đang đánh bạc, vậy nên các vị đại thần bắt đầu bàn tán. Người cho rằng Thượng Quan Văn Cẩm bị khùng, người khác lại nói Văn Cẩm trọng nghĩa khí, là trang Nam tử, người khác lại nói vị tân Trạng Nguyên này không biết có uống nhầm bùa mê thuốc lú hay không.

- Im lặng, Thượng Quan ái khanh, chỉ là một Quách Tiểu Phong, khanh hà tất phải kích động như vậy? Còn lấy đầu của mình ra làm trò đùa.

- Hoàng Thượng, thần cảm thấy Thượng Quan đại nhân nói cũng rất có lý, nếu phán đoán sai đương nhiên phải trả giá cho hành vi của mình, đây cũng là yêu cầu của Thượng Quan đại nhân, cứ chờ xem Quách Tiểu Phong rốt cuộc là loại người nào.

Cao Cầu lại lên tiếng.

- Điều này...

Hoàng Thượng vốn không muốn đáp ứng yêu cầu này, nhưng hiện giờ quyền uy của Cao Cầu trong triều rất lớn, nên Hoàng Thượng đành miễn cưỡng:

- Được, Thượng Quan ái khanh, trẫm lệnh cho khanh nội trong vòng mười lăm ngày phải làm rõ chân tướng vụ án, không thì mang đầu tới gặp ta.

Thực ra Hoàng Thượng nói vậy cũng là có chủ ý cả. Thượng Quan Văn Cẩm có vẻ là một bề tôi liêm khiết, không kết bè kết phái như đám Cao Cầu. Trước mắt Thượng Quan Văn Cẩm là một sự lựa chọn rất tốt, nếu quả thật Thượng Quan Văn Cẩm không tìm ra chân tướng, thì tục ngữ chẳng phải có câu “Lời nói gió bay” hay sao, đến lúc đó cứ giả bộ đã quên chuyện này là được. Hoàng Thượng nghĩ bụng.

- Hoàng Thượng, thần thấy Hoàng Thượng cũng rất bận rộn với việc triều chính, nửa tháng sau chưa chắc đã nhớ chuyện này, vậy nên, theo thần hãy lập một quân lệnh cam đoan cho Thượng Quan Văn Cẩm, sẽ do vi thần bảo quản, đến lúc đó vi thần sẽ tự biết mà nhắc nhở Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thấy thế nào?

Cao Cầu này quả đúng là gian thần cáo già, hẳn đã đoán được suy nghĩ của Hoàng Thượng nên mới nghĩ ra kế dự phòng này. “Cao Cầu đáng chết” Hoàng Thượng thầm trách. Tuy nhiên đây là một yêu cầu chính đáng nên Hoàng Thượng cũng không có lý do để phản đối.

- Đã nói vậy, trẫm sẽ lập một quân lệnh ngay tại đại điện này, sau khi điều tra ra chân tướng, quân lệnh này sẽ được hủy bỏ, khanh thấy thế nào?

- Vi thần xin nghe theo chủ ý của Hoàng Thượng.

Bát nước hắt đi không thể lấy lại. Thượng Quan Văn Cẩm đã quyết nên vẫn vui vẻ chấp thuận.

- Người đầu, mang giấy bút tới đây. – Hoàng Thượng ra lệnh.

Thượng Quan Văn Cẩm nhận lấy bút, viết nhanh trên giấy, trong chốc lát đã hoàn thành xong tờ quân lệnh rồi đưa cho Cao Cầu xem.

- Cao Thái úy, có vấn đề gì xin ngài chỉ dạy.

- Haha, Thượng Quan đại nhân, lão phu chỉ đùa chút thôi, đại nhân hà tất cho là thật. Có điều nếu đại nhân thành ý như vậy, vậy tờ quân lệnh này lão phu xin giữ lại, haha...

Cao Cầu ngoài miệng nói có vẻ rất lọt tai, nhưng thực ra ông ta là muốn dồn Thượng Quan Văn Cẩm vào chỗ chết, vì sao phải làm vậy? Thật ra rất đơn giản, Thượng Quan Văn Cẩm sẽ là cánh tay đắc lực giúp Hoàng Thượng phản kháng lại những thế lực bành trướng và đầy mưu mô như Cao Cầu. Vậy đã quá rõ ràng, hôm nay xuất hiện một tân Trụ Nguyên, để củng cố thế lực của bản thân, nên ngay ngày đầu tiên Văn Cẩm đặt chân vào triều đình, Cao Cầu đã phái người đến hỏi thăm, nhưng từ nhỏ Thượng Quan Văn Cẩm đã được mẫu thân giáo dục Nho gia chính thống, rất hiểu thế nào là “Hiếu- Kính- Trung- Tín- Lễ- Nghĩa- Liêm”, cho nên không chịu khuất phục trước thế lực của Cao Cầu. Chính vì vậy Cao Cầu vẫn luôn coi Văn Cẩm là cái gai trong mắt và luôn tìm cơ hội bài xích.

Nhưng dù thế nào, với cục diện đối đầu nhau thế này, Thượng Quan Văn Cẩm đang ở vào thế bí, bởi vì Cao Cầu đã cố ý tạo ra một cái trùng nguy hiểm rồi cho Thượng Quan Văn Cẩm nhảy vào đó, vị Trụ Nguyên trẻ tuổi mới chân ướt chân ráo đặt chân vào chốn quan trường đâu hiểu được thế nào là bốn chữ “Đường quan hiểm ác”. Cao Cầu lại đắc ý như vậy là bởi lẽ, đêm qua người của quan phủ đã lùng sục khắp thành nhưng vẫn không tìm ra Quách Tiểu Phong, ông ta tin rằng, Thượng Quan Văn Cẩm có ba đầu sáu cánh cũng khó có thể tìm ra được tung tích của Quách Tiểu Phong.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

110. Chương 110: Đưa Tiễn Linh Cửu Quách Thiên Hùng

Thượng Quan Văn Cẩm đã giao ước với Hoàng Thượng nội trong vòng mười lăm ngày sẽ tìm ra chân tướng vụ án, vì thời gian có hạn nên cũng nhanh chóng được nhiệm chức, mà hôm nay cũng là ngày đưa tiễn linh cửu Quách Thiên Hùng...

Hôm đó, cả Quách phủ chìm trong một bầu không khí ảm đạm thê lương, một phần vì cái chết của đại thiếu gia, một phần vì Nhị đương gia đã vượt ngục không biết giờ này ở đâu, nếu đã là người của Quách phủ thì không tài nào có thể vui vẻ được. Nhưng đáng sợ nhất là miệng lưỡi thế gian:

- Này, bác nghe tin gì chưa? Hóa ra đại đương gia của Tiền Trang Quách gia là do Nhị đương gia giết, không chỉ vậy còn nghe đâu hần ta đã vượt ngục đào tẩu mất tăm, bây giờ cả Kinh thành đang dán cáo thị truy nã hần, Quách Tiểu Phong này võ công cao cường, giết người chớp mắt, vậy tức là tính mạng bách tính trong thành này đều đang bị đe dọa. Ngân phiếu của tôi vừa lúc đến kỳ hạn, Quách gia bây giờ chỉ còn lại Tam thiếu gia, còn chưa tới hai mươi tuổi, người như vậy tôi không tin tưởng cho lắm, vậy nên rút tiền sớm lúc nào hay lúc ấy.

Một người dân trong thành nói.

- Tôi cũng cho rằng Nhị thiếu gia của Quách phủ không hề hiểu chuyện làm ăn, tuy ngân phiếu của tôi vẫn chưa đến kỳ hạn nhưng nghe cậu nói vậy thì....đi, chúng ta cùng đi rút tiền.

Một người khác tỏ ý đồng tình.

Lúc này là ngày thứ hai từ sau khi Quách Tiểu Phong vượt ngục, Tiền Trang của Quách phủ không thể tránh khỏi cơn sốt rút tiền đợt hai, mà hôm qua, tình hình Tiền Trang của Quách phủ ở khắp nơi cũng không nằm ngoài dự liệu của Quách Tiểu Phong, lần trước được triều đình ban cho ba trăm năm chục vạn lạng thì đã dùng hết gần một trăm vạn lạng, trong khi cơn sốt rút tiền lần này có vẻ “dữ dội” hơn rất nhiều, vì lão bách tính rất rõ lần này Quách Tiểu Phong đã mưu sát mệnh quan triều đình, Hoàng Thượng tuyệt đối sẽ không mở quốc khố cứu Tiền Trang của Quách phủ như lần trước, hai trăm năm chục lượng còn lại

xem ra không đủ để đối phó, bởi vậy Quách phủ lúc này hỗn loạn cả lên, nhưng Quách Thiên Lễ hiện giờ với tư cách là chủ của gia đình, cảm thấy việc “Hiếu- Kính” nên đặt lên hàng đầu, cho nên vẫn đưa tiền linh cữu Quách Thiên Hùng như lệ thường.

.....
- Thánh chỉ tới... Quách Thiên Lễ, Chu Vân Nhi, Bạch Nguyệt Quang tiếp chỉ.

Giọng nói của một hoạn quan truyền tới. Quách Thiên Lễ, Vân Nhi, Bạch Nguyệt Quang nghe thấy vậy thì cảm thấy ngỡ vực vô cùng, vào lúc này Hoàng Thượng đưa Thánh chỉ tới là có ý đồ gì, là muốn bắt Quách Tiểu Phong? Hay là tới để truy điệu linh cữu Quách Thiên Hùng? Nhưng Quách Thiên Hùng đâu phải mệnh quan triều đình, cũng không phải là người giàu có nhất Đại Tống, vậy là lý do gì. Thực ra vào lúc này, trừ mấy người thân thích của Quách Tiểu Phong thì tất cả người trong Quách phủ đang nghiến răng nguyện rửa Quách Tiểu Phong, nếu không có hấn, Quách phủ đâu rơi vào tình cảnh này, họ chỉ muốn băm vằm hấn thành trăm mảnh. Có điều bắt người là việc của Nha môn, vậy nên Thánh chỉ này chắc không có liên quan đến Quách Tiểu Phong. Vậy rốt cuộc là chuyện gì ?

Thánh chỉ lần này vẫn là vì cấp tiền cho Tiền Trang của Quách gia, lần này là những năm trăm vạn lượng bạc trắng, không tính lợi tức, hoàn trả trong vòng hai mươi năm. Thật khó hiểu, bởi lẽ người của Quách phủ nghĩ lần này triều đình sẽ thu mua Tiền Trang của Quách gia, đương nhiên kết quả này nằm trong dự liệu của mọi người. Rốt cuộc là ai đã giấu mặt giúp Quách gia?

Vào giờ Ngọ, tiếng nhạc cùng tiếng khóc ai oán nào nùng vang lên trong Quách phủ. Cái chết của Quách Thiên Hùng khiến người của Quách phủ đau lòng đến tột đỉnh. Bởi lẽ bình thường Quách Thiên Hùng đối xử rất tốt với mọi người, hơn nữa lại ra đi khi còn quá trẻ. Lúc này đoàn người chậm rãi đi tới phần mộ tổ tiên của Quách gia, trên đường đi, có rất nhiều người từng nhận được ân huệ của Quách Thiên Hùng cũng tập trung nhau lại một cách tự phát, người ta than thở “Người tốt mà đoản mệnh”, đương nhiên trong đám đông hỗn loạn đó có cả Quách Tiểu Phong.

Có lẽ người chịu tổn thương nhất và đau lòng nhất chính là Quách Tiểu Phong, ai có thể hiểu được cái cảm giác, người thân thích ruột thịt của mình lại chết ngay trước mặt, chỉ có thể âm thầm chảy lệ. Sự hội ngộ cách đây vài năm, từ khi Quách Thiên Hùng tặng lễ vật ra mắt cho Nguyệt Quang và Mạnh Kiều, cùng nhau đi du ngoạn, dành cho Quách Tiểu Phong những sự khích lệ, ủng hộ và kinh nghiệm trong làm ăn. Thoáng đó mà người đã không còn...

Còn nhớ khi Quách Tiểu Phong còn nhỏ đã làm vỡ một chiếc bình quý, sau khi biết chuyện Quách Thiên Hùng đã nhận tội thay cho hấn, chiếc bình đó là thứ mà một viên đại thần trong triều tặng cho Quách lão gia, hậu quả rất nghiêm trọng, lần đó Quách lão đã nổi giận đùng đùng, đánh Quách Thiên Hùng một trận tới mức phải nửa tháng sau mới đứng dậy ra khỏi giường được. Trong thâm tâm hấn vẫn coi ca ca là chỗ dựa vững chắc, vậy mà hiện giờ hấn cũng không biết mình có phải đã giết ca ca hay không, nếu đúng là vậy thì cả đời này hấn không thể tha thứ cho chính mình.

Đoàn người vẫn hướng về phía trước, Quách Tiểu Phong hấn đã quá quen thuộc con đường này, đám đông đi theo cũng dần dần thưa thớt, một kẻ hành khất quần áo rách nát đang khóc rất thương tâm, Vân Nhi đã chú ý tới người đó từ lâu.

- Vị đại thúc này, trông thúc có vẻ rất đau lòng, không biết là có quan hệ gì với gia phụ?

Vân Nhi hỏi.

- Không, không có gì, chỉ là vì thấy đại thiếu gia là người tốt, đã giúp đỡ tôi không ít lần, nên muốn tới nhìn mặt thiếu gia lần cuối, có thể cho phép tôi không?

Quách Tiểu Phong nói. Hấn cố ý lao thẳng đến trước mộ Quách Thiên Hùng, nhưng lập tức bị đám gia nhân ngăn lại.

- Không sao, không sao, thúc ấy chỉ muốn nhìn mặt gia phụ thôi mà.

Vân Nhi lên tiếng.

Quách Tiểu Phong đứng trước quan tài Quách Thiên Hùng:

- Đại ca, xin lỗi, đệ chỉ còn cách này mới có thể tới nhìn mặt huynh lần cuối, dưới tuổi vàng huynh nhất định phải ăn uống cho thật tốt, đệ xin thề nhất định sẽ làm sáng tỏ vụ án này, nhất định không để huynh chết oan uổng...

Sau thời gian một nén hương, hắt lại lạng lẽ bỏ đi hòa vào đám đông để vào thành.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

111. Chương 111: Chùa Vạn An

Mặc dù Quách gia đang rơi vào hoàn cảnh khó khăn nhưng tang lễ của Quách Thiên Hùng vẫn được tổ chức hành rất long trọng. Ngày hôm đó, những tiếng kêu ai oán, náo nức dường như đều nghe thấy ở khắp ngõ ngách trong Kinh thành.

Những thường dân đội ơn Quách gia tập trung nhau lại để đưa tiễn linh cữu Quách Thiên Hùng. Phía quan phủ lúc này cũng thông báo nguyên nhân cái chết của Quách Thiên Hùng là một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng kẻ khờ cũng biết trong vụ án này nhất định có nội tình, mà trước đó một đêm quan phủ chẳng phải đã dán cáo thị truy nã Nhị đương gia của Quách phủ sao, nên lão bách tính vẫn không ngừng bàn tán về chuyện này. Hầu hết đều cho rằng, Quách Tiểu Phong vì muốn nắm quyền tài chính của Quách phủ, bất hòa với Quách Thiên Hùng, cho nên mới tìm cách giết hại chính ca ca của mình. Có điều họ vẫn có sự hoài nghi, đó chính là Quách Tiểu Phong rõ ràng đã giết Quách Thiên Hùng, đã đạt được mục đích bản thân, vì lẽ gì mà vẫn phải mưu sát Triệu đại nhân Triệu Ứng Long?

Tục ngữ nói “Miệng lưỡi thể gian đáng sợ hơn cả” quả không sai, cho dù vụ án này vẫn có những điểm nghi vấn gì đi chăng nữa, thì người ta vẫn cho rằng Quách Tiểu Phong do không khống chế được thú tính bạo phát nên đã mượn tay giết người, cho dù là vì nguyên nhân gì thì người giết Quách Thiên Hùng chỉ có thể là Quách Tiểu Phong.

Đương nhiên vẫn còn một cách nhìn nhận khác. Cũng có thể cái chết của Quách Thiên Hùng đúng như thông báo của phía quan phủ, cũng có thể ân oán giữa Quách Tiểu Phong và Triệu đại nhân đã âm ỷ từ lâu, Quách Tiểu Phong là muốn tìm cơ hội phục thù mà thôi. Có người còn cho rằng vợ chồng bất hòa nên Tiểu Vân đã giết Quách Thiên Hùng, mọi người cứ suy luận loạn hết lên, mỗi người một lý lẽ, nguyên nhân cái chết của Quách Thiên Hùng đã trở thành đề tài bàn tán sôi nổi ở khắp ngõ nhỏ phố lớn.

Sau khi kết thúc tang lễ, Quách Tiểu Phong hồn xiêu phách tán đi trên phố lớn, đã va vào không biết bao nhiêu người, bị người ta quát mắng không biết bao nhiêu lần. Nhưng hắn chỉ thấy đầu óc trống rỗng, xưa nay hắn chưa từng cảm nhận thấy sự đau khổ như thế này. Bây giờ....bây giờ hắn có gì? Một kẻ ăn mày quần áo rách nát, chỉ giống như một chiếc bát mẻ bị bỏ đi. Hắn còn đang lo cho Quách Thiên Lễ và Tiền Trang của Quách gia đang đứng trước khó khăn, trong khi hắn chỉ có vậy.

Về chuyện lần này chỉ có ba khả năng, một là sau khi bị thôi miên Quách Tiểu Phong đã giết Quách Thiên Lễ và Triệu đại nhân, vẫn còn một khả năng khác đó là có người âm mưu hãm hại hắn. Còn khả năng thứ ba là mình bị ma nhập nên mới có những hành động vô nhân tính như vậy. Nghĩ tới đây Quách Tiểu Phong tự cười giễu bản thân, trước giờ hắn chẳng phải không tin có ma quỷ thần thánh hay sao? Nếu đúng như một trong hai khả năng đầu thì dù là khả năng thứ nhất hay khả năng thứ hai cũng đều có kẻ âm mưu hãm hại Quách Tiểu Phong. Vậy mục đích của nó là gì? Nếu mục đích của nó là vì Quách Tiểu Phong, vậy nên sau khi giết chết Quách Thiên Hùng và Triệu đại nhân rồi rước họa cho Quách Tiểu Phong, như vậy rõ ràng là muốn Quách Tiểu Phong sống không bằng chết, cho nên mục tiêu tiếp theo của người này rất có thể là Quách Thiên Lễ và Bạch Nguyệt Quang, nhưng khả năng là Bạch Nguyệt Quang lại không cao lắm. Bởi lẽ nếu hung thủ muốn giết Bạch Nguyệt Quang thì có lẽ nó phải ra tay trước cả Quách Thiên Hùng. Quách Thiên Lễ mới chỉ mười tám tuổi, được hai ca ca cưng chiều từ nhỏ, trên thực tế vẫn là một tiểu tử thật thà, không biết cậu ta có thể vượt qua được kiếp nạn lần này để giữ được tính mạng hay không.

Ở một khía cạnh khác, nếu hung thủ không có ý định giết Bạch Nguyệt Quang, vậy chỉ có một khả năng, hung thủ không chỉ muốn hãm hại một mình Quách Tiểu Phong, mà là cả Quách gia. Quách Thiên Hùng đã chết, Quách Tiểu Phong bất vô âm tính, giờ chỉ còn lại Quách Thiên Lễ. Nhưng hiện giờ Quách Tiểu

Phong không thể quay về Quách phủ, tuy rất nóng lòng nhưng hắn chỉ biết vò đầu rút tóc mà không có cách nào khác.

Lúc này, Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều đang đi dạo phố, nói là dạo phố nhưng thực ra là đang muốn thoát khỏi cái không khí bất an ngột ngạt của Quách phủ. Chỉ thấy Bạch Nguyệt Quang chau mày, không hề vui vẻ. Mạnh Kiều thường ngày hoạt bát là vậy nhưng hôm nay có vẻ rất ủ rũ, với Mạnh Kiều mà nói, Quách Tiểu Phong ân tình như núi, lâu nay Mạnh Kiều vẫn luôn coi Quách Tiểu Phong như ca ca ruột thịt của mình, cho nên cô không thể chấp nhận sự thực Quách Tiểu Phong đã sát hại Quách Thiên Lễ. Vậy nên hai người họ đi trên phố mà không nói lời nào với tâm trạng không hề thoải mái. Phải lâu sau Mạnh Kiều mới phá tan sự im lặng:

- Đại tẩu, chớ lo lắng, Bồ Tát nhất định sẽ phù hộ cho Quách gia vượt qua cửa ải khó khăn này. Chúng ta đi nhanh một chút trời sắp tối rồi.

- Mạnh Kiều, cảm ơn muội, thật sự rất cảm ơn muội.

- Cảm ơn gì chứ?

- Thật ra Tiểu Phong và đại ca đã xảy ra chuyện như vậy, ai trong Quách phủ cũng không thể nào vui vẻ cho được, muội đang rất buồn, ta hiểu mà, ta thật yếu đuối, ta nên học tập muội, phải lạc quan một chút, tất cả rồi cũng sẽ qua phải vậy không?

- Phải đấy, đại tẩu nghĩ được như vậy muội thật sự rất mừng, cứ cho là Quách đại ca đã hại Thiên Quý đại ca thì chúng ta cũng không thể bù đắp được gì, bởi vì chuyện cũng đã rồi. Chúng ta cần phải dừng cảm đối mặt với hậu quả của nó.

- Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong trông thấy Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều đang đi tới, rất muốn đi tới gặp mặt bọn họ mặc dù biết làm vậy rất nguy hiểm. Hắn rất nhớ Nguyệt Quang, mới chỉ có vài ngày mà trông nàng gầy đi rất nhiều, sắc mặt lại rất kém, thấy vậy Quách Tiểu Phong không khỏi đau lòng, với khinh công của mình, hắn tin rằng có thể theo sau hai người họ mà không bị phát hiện. Lúc này đã là hoàng hôn. Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều đứng trước cổng chùa Vạn An một hồi.

- Đại tẩu, chúng ta vào thôi, về chiều trời cũng lạnh hơn rồi.

Nói đoạn Mạnh Kiều dìu Nguyệt Quang vào chùa Vạn An. Lúc này Quách Tiểu Phong bỗng có một cảm giác rất kỳ lạ, cái cảm giác này mách bảo hắn rằng hắn nên vào chùa, không thì hắn sẽ hối hận cả đời. Cái cảm giác này cũng giống như một người đi thi cử, biết được mình làm bài rất tốt, nhưng không biết tốt đến mức nào. Quách Tiểu Phong do dự một hồi, lòng thầm nghĩ “ Chết thì chết”. Nghĩ vậy hắn liền sải bước đi vào chùa Vạn An...

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

112. Chương 112: Kỳ Ngộ (1)

Sau một hồi do dự, Quách Tiểu Phong quyết định đi vào chùa Vạn An, nhiều năm sau hồi tưởng lại, nếu lần đó hắn không vào chùa Vạn An thì có lẽ vận mệnh đã thay đổi, và rất có thể Lý Nghị đã đạt được âm mưu của mình. Vậy sau khi vào chùa Quách Tiểu Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giờ đây bộ dạng Quách Tiểu Phong đã hoàn toàn thay đổi, cứ cho là hắn đứng trước mặt thì Bạch Nguyệt Quang chưa chắc đã nhận ra. Hắn vừa bước chân vào miếu thì liền ngửi thấy một mùi hương rất thơm khiến tinh thần phấn chấn hẳn lên. Chùa Vạn An tuy không nổi tiếng như chùa Linh Ẩn hay chùa Kim Sơn, nhưng cũng giống như chim sẻ, tuy nhỏ nhưng ngũ tạng lại rất kiện toàn. Về Phật pháp mà nói, chùa Vạn An không hề thua kém những ngôi chùa khác. Chùa tuy không thể cho là quá lớn nhưng vẫn lộ ra vẻ uy nghi vô hình mà người ta không thể nào kháng cự lại.

- Cầu xin Bồ Tát phù hộ cho phu quân Tiểu Phong của con được bình an vô sự, Quách phủ vượt qua được kiếp nạn lần này. Thị nữ nguyện ăn chay một năm, cầu xin Bồ Tát phù hộ.

Bạch Nguyệt Quang cúi lạy tượng Bồ Tát rồi thấp ba nén hương. Quách Tiểu Phong nhập thần, chăm chú nhìn Bạch Nguyệt Quang, điều này khiến Mạnh Kiều phải chú ý:

- Đại tẩu, nhìn xem, người khất thực kia cứ nhìn tẩu kìa.

Mạnh Kiều chỉ tay về phía Quách Tiểu Phong nói. Thấy vậy Quách Tiểu Phong lại giả bộ lảng tránh rồi ngược nhìn về phía lư hương, Bạch Nguyệt Quang vừa nhìn là đã nhận ra người này chính là người khất thực lúc sáng, vội đi lại hỏi thăm:

- Đại thúc, thúc đúng là một người tốt, thúc cũng đến đây cầu phúc cho Thiên Hùng ca ca sao?

Nhưng lúc này hắn lại đang dán mắt vào chiếc lư hương, lư hương....lư hương, sao lại cảm thấy quen thuộc vậy nhỉ, cả hương thơm này nữa, tất cả đều rất quen thuộc. Minh nhất định là đã thấy nó ở đâu rồi. Quách Tiểu Phong hoàn toàn không chú ý tới lời hỏi thăm của Bạch Nguyệt Quang.

- Đại tẩu à, đại thúc này đúng là một quái nhân, nhân lúc trời còn chưa tối chúng ta mau quay về thôi.

Mạnh Kiều cảnh giác nói.

- Được, ta muốn đi gặp vị chủ trì của chùa để đóng góp chút tiền hương dầu.

Bạch Nguyệt Quang nghi ngờ nhìn Quách Tiểu Phong một cái, sau đó rảo bước bỏ đi.

Quách Tiểu Phong nhìn thấy lư hương đó rồi như có một ý nghĩ kỳ quái chợt lóe qua trong đầu, có vẻ cái ý thức đó rất then chốt nhưng không tài nào có thể nắm bắt được nó, nhưng hắn không muốn từ bỏ, nghĩ, rồi lại cố nghĩ...

.....

- Chủ trì, đây là chút thành ý của Quách gia, hy vọng chùa Vạn An tiếp tục cứu tế những người đói khổ cơ cực, công đức như trời biển, A di đà phật.

Bạch Nguyệt Quang thành kính làm lễ.

- A di đà phật, Bạch thí chủ, lão tăng thay muôn dân thiên hạ tạ thí chủ. Về chuyện của Quách phủ, lão tăng rất lấy làm tiếc.

- Chủ trì đại sư, cũng không còn sớm nữa, tiểu nữ xin phép được về nhà.

Bạch Nguyệt Quang lễ mạo nói.

- Bạch thí chủ, mời.

- Ah.....

Từ trong đại điện của chùa vọng ra một tiếng kêu thảm thiết.

- Không hay rồi, Bạch thí chủ cứ quay về trước đi, có lẽ đã xảy ra chuyện.

Lão Hòa thượng nói xong vội đi lại phía đại đường. Bạch Nguyệt Quang cũng theo sau.

- Chủ trì đại sư chắc không biết, tiểu nữ cũng biết chút y thuật, biết đâu lại giúp được gì, vậy nên xin phép được ở lại đây.

- Cũng được, vậy làm phiền thí chủ rồi.

- Chủ trì đại sư, không hay rồi, có một người khất thực không biết từ đâu đến đã bị ngất trong đại đường.

Một tiểu hòa thượng hốt hải chạy đến thưa.

- Cái gì ? Mau dẫn ta đi xem thế nào.

Vị chủ trì khẩn khoản nói.

- Đại tẩu, chắc là người khát thực kỳ quái đó đấy mà, chúng ta nên về nhà trước thì hơn không Vân tỷ lại lo. Hơn nữa muối cảm thấy vị đại thúc đó có ý đồ gì đó với tẩu.

Mạnh Kiều cảnh giác nói.

- Mạnh Kiều, sao muội có thể nói như vậy? Tục ngữ chẳng có câu cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng đó sao, huống chi giờ có rất nhiều người ở đây, chỉ là một người khát thực thì có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo gì chứ? Đi, đi xem thế nào.

Mạnh Kiều tự thấy bản thân ăn nói hơi tùy tiện nên cũng cúi thấp đầu, lẳng lặng đi theo. Trong đại đường, Quách Tiểu Phong nhân sự bất tỉnh, giống như một thi thể nằm bất động trên mặt đất. Đám hòa thượng không biết hẳn làm sao, cứ ồn ào vây quanh như muỗi đang trên chảo nóng.

- Phương trượng tới rồi, mọi người tránh ra nào.

Vị tiểu hòa thượng lớn tiếng ra lệnh.

Bạch Nguyệt Quang vừa nhìn, quả nhiên là người khát thực vừa nãy.

Bạch Nguyệt Quang đi lên phía trước bắt mạch giúp người đó.

- Không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là do thần kinh căng thẳng quá độ, nghỉ ngơi một lát là khỏe lại thôi.

- Ồi, dọa chúng tôi sợ chết khiếp, tên ăn mày thối này, thật là, muốn chết cũng phải chọn chỗ nào xa xa mà chết chứ, không lại làm mất sự thanh tịnh của chùa chúng ta.

Một tiểu hòa thượng bắt mạch nói.

- Thiện tai thiện tai, người đã là một người xuất gia, người xuất gia không cho phép ăn nói ngông cuồng như vậy.

Vị chủ trì nghiêm khắc nói.

- Chủ trì, con sai rồi.

Vị tiểu hòa thượng cúi thấp đầu tỏ vẻ ăn năn.

- Bạch thí chủ, cũng không còn sớm nữa, chi bằng ở lại chùa chúng tôi một đêm.

- Chủ trì, nhưng....như vậy có tiện không?

Bạch Nguyệt Quang nhìn ra bên ngoài thì trời đã tối sầm và cũng đang lo lắng vấn đề này.

- Có gì mà tiện hay không tiện, tăng nhân chúng tôi đều ở dãy nhà phía đông, nếu thí chủ đồng ý ta lập tức cho người đi sắp xếp, Bạch thí chủ và Mạnh thí chủ sẽ ở căn phòng phía tây.

- Vậy tiểu nữ xin đa tạ chủ trì đại sư trước, còn nữa, có thể để vị đại thúc này ở cùng chúng tôi không?

- Cái này.....

- Chủ trì đại sư đừng hiểu lầm, vì tôi lo bệnh tình của vị đại thúc này có thể xấu đi, cho nên để tôi và Mạnh Kiều trông nom thì tốt hơn.

Vị chủ trì như bưng tỉnh ngộ:

- Đã nói vậy thì, Kết Nghĩa, người đi tới dãy nhà phía tây chuẩn bị hai phòng nghỉ cho hai vị thí chủ này.

- Vâng.

- Đại tẩu, như vậy không hay lắm.

Mạnh Kiều lấp bắp nói, chỉ tay về phía người khát thực rách rưới.

- Khỏi cần nói, cứ quyết định như vậy đi.

- Nhưng...

- Đừng nhiều lời, có phải ngay đến lời của đại tẩu muội cũng không nghe ?

Bạch Nguyệt Quang nghiêm khắc nói.

- Không, không phải vậy, tẩu nói thế nào thì sẽ là như thế đó.

Mạnh Kiều rất cuộc vẫn còn là một đứa trẻ, chẳng hiểu chuyện gì.

- Được rồi, cũng không còn sớm nữa, dùng cơm chay xong chúng ta sẽ đi nghỉ.

Phương trượng nói.

- Được rồi được rồi, giải tán thôi.

Một tiểu hòa thượng nói.

- Kết Thành, người đưa vị thí chủ này tới phòng phía tây, sắp xếp tốt một chút, chớ để người ta rét cóng, không thì ta sẽ hỏi tội người đó.

Vị chủ trì đại sư nghiêm khắc nói.

- Ồ....

Kết Thành tỏ vẻ không can tâm tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn không thể không đỡ Quách Tiểu Phong đang nằm bất động dưới mặt đất lên.

- Vậy chủ trì đại sư, đêm nay đã làm phiền rồi.

- Bạch thí chủ sao lại nói vậy, bình thường thí chủ cũng không ít lần quyên tiền hương dầu cho chùa chúng tôi, đừng nói là một đêm, nếu là một năm cũng không thành vấn đề, đi, Bạch thí chủ nếu không chê, chúng ta đi dùng bữa cơm chay được không?

- Vậy tiểu nữ lại làm phiền rồi, mời.

- Mời...

Sau khi dùng xong bữa cơm tối, Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều đi lại căn phòng phía tây

- Đại tẩu, vị đại thúc đó rất nguy hiểm, sao tẩu vẫn kiên quyết muốn để thúc ấy ở gần, ngộ nhỡ người đó thú tính bạo phát, chỉ có hai chúng ta không biết võ công, có phải là rất nguy hiểm không.

Bạch Nguyệt Quang cười vẻ thần bí:

- Mạnh Kiều, muội vẫn còn nhỏ, chuyện này ấy à, thiên cơ không thể tiết lộ. haha...

- Ai ya, đại tẩu mau nói đi, nói đi.

- Được rồi được rồi, ta sẽ nói cho muội, muội không chú ý thấy trên mặt của vị đại thúc khát thực đó có một vết sẹo hay sao?

- Có sẹo thì sao chứ, trên đời này thiếu gì người có sẹo, ồ....đợi đã, tẩu muốn nói vị đại thúc ấy là.....!!!!

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

113. Chương 113 : Kỳ Ngộ (2)

Ý của Bạch Nguyệt Quang đã rất rõ ràng. Mạnh Kiều là người thông minh nên hiểu ngay, thì ra người khát thực lúc này lại chính là Quách Tiểu Phong phong độ bất phàm trước đây.

Mạnh Kiều vừa mừng vừa kinh ngạc, kinh ngạc là vì vừa đối diện với một phạm nhân giết người, nguy hiểm hà đẳng, hôm qua còn không đội trời chung, hôm nay lại dung túng bao che, mừng là vì cuối cùng cũng có cơ hội được chính diện hỏi Quách Tiểu Phong vì sao phải giết Triệu đại nhân và Quách Thiên Hùng, cho dù giết hai người họ là có lý do, thì tại sao phải đánh chết Bạch Nguyệt Quang và Vương Hâm? Mạnh Kiều rất muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng Bạch Nguyệt Quang lại liếc mắt nhìn cô một cái, khiến Mạnh Kiều không thể mở miệng, tuy trong lòng rất không tình nguyện, nhưng Mạnh Kiều tin rằng, Bạch Nguyệt

Quang có lý do chính đáng để làm vậy, vậy nên mới kìm nén sự hiếu kỳ của bản thân, cùng Bạch Nguyệt Quang đi tới dãy nhà phía tây, giả bộ như không có chuyện gì.

Lúc này ở Quách phủ, chưa thấy Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều trở về, Vương Hâm lòng như lửa đốt, sốt ruột không yên nên quyết định tới chùa Vạn An nghe ngóng. Trước là Tiểu Diêm, Quách Tiểu Phong, bây giờ lại là Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều, nếu có thể quay lại từ đầu, Vương Hâm thà làm một tiểu tử ngốc chốn sơn thôn, từ sau khi Vương Mãnh chết, Vương Hâm luôn vững tin rằng, chỉ cần dựa vào sự phấn đấu và nỗ lực của bản thân, thì nhất định sẽ thoát khỏi cảnh cơ cực bần hàn. Nhưng có lẽ tìm một thôn nữ, cùng nhau sống bình đạm qua ngày, đó mới là hạnh phúc thực sự, không bị cuốn vào những chuyện phức tạp như thế này. Nhưng nói gì thì nói, từ tận sâu đáy lòng, Vương Hâm luôn cảm kích Quách Tiểu Phong, nếu không có Quách Tiểu Phong, thì ca ca của cậu ta đã chết một cách oan uổng, cậu ta cũng không thể vào Kinh thành làm Bồ đầu thực hiện ước mơ của bản thân, càng không thể gặp được một người con gái như Tiểu Diêm. Bây giờ Quách Tiểu Phong đang gặp họa, dù có lên rừng đao xuống biển lửa, Vương Hâm cũng can tâm tình nguyện, chỉ có điều giờ không biết Quách gia gặp phải kiếp nạn gì, mà năm mới vừa qua đã gặp phải không biết bao nhiêu chuyện. Cho dù thế nào, Vương Hâm cũng không thể thay đổi được gì, chỉ biết nỗ lực hết mình để báo đáp ơn đức của Quách Tiểu Phong. Vương Hâm tới chùa Vạn An, biết được Bạch Nguyệt Quang và Mạnh Kiều nghỉ lại đó mới yên tâm cho được.

Còn về Quách Thiên Lễ, mấy ngày qua đã xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là việc đại ca bị sát hại, sau đó là Nhị ca mất tâm mất tích, tiếp đó là Mạnh Kiều đi tới chùa Vạn An muộn thế này rồi vẫn chưa về, rồi Tiền Trang của Quách phủ lại gặp khó khăn....Mới chỉ một tháng trước, Quách Thiên Lễ vẫn là một thiếu gia chưa hiểu chuyện gì, bỗng chốc phải gánh chịu hết tất cả, do không chịu nổi áp lực nên đã đổ bệnh, chỉ sau khi Vương Mãnh quay về nói Mạnh Kiều vẫn đang ở chùa Vạn An thì cậu ta mới bình tĩnh trở lại.

.....

Khi Quách Tiểu Phong tỉnh lại đã là lúc đêm khuya, bốn bề lặng như tờ, hắn không biết mình đang ở đâu, một lát sau, tựa hồ như nhớ lại điều gì, có lẽ mình đang ở chùa Vạn An.

- Đại tẩu ơi, đã là Quách đại ca, vậy tại sao không trực tiếp đi hỏi huynh ấy cho rõ ràng?

- Ai, a đầu ngốc, nói nhỏ một chút, chưa từng nghe câu “bên kia vách tường có tai mắt” hay sao, tục ngữ nói “Hại nhân chi tâm bất khả hữu, phòng nhân chi tâm bất khả vô” (lòng dạ hại người không thể có, nhưng lòng dạ đề phòng người thì không thể không có), cứ thật thà, vô tư như muội , chỉ e sau này sẽ gặp phải xui xẻo đó, Quách đại ca của muội nếu có chuyện gì muốn giải thích thì nhất định sẽ nói cho chúng ta, hiện giờ huynh ấy không nói gì cả, cũng không nhận mặt chúng ta, chỉ có hai khả năng. Một là, huynh ấy không nhớ và cũng biết gì cả, hai là có thể huynh ấy đã biết chuyện gì nhưng không muốn nói cho chúng ta, có thể là chưa đến lúc, hoặc cũng có thể là sợ bất lợi cho chúng ta. Tóm lại, muội phải nhớ rằng, chúng ta là người mà huynh ấy quan tâm nhất, huynh ấy có thể liều mạng để bảo vệ sự an nguy của chúng ta, như vậy vẫn chưa đủ sao?

- Đại tẩu quả nhiên thông minh, xem ra Mạnh Kiều vẫn phải học hỏi nhiều hơn mới được, có điều tẩu có cho rằng Quách đại ca đã giết người không?

- Muội và ta đâu phải mới quen biết Tiểu Phong một hai ngày, nhân cách của huynh ấy chúng ta rõ hơn ai hết, cho nên ta không muốn nói nhiều làm gì, chỉ mong Bồ Tát sẽ phù hộ, giúp Tiểu Phong vượt qua kiếp nạn này.

Những lời này Quách Tiểu Phong đều nghe được rất rõ, trong lòng cũng cảm thấy rất vui, nhưng nghĩ đến tình cảnh của bản thân lúc này thì không tránh khỏi có chút thương tâm. Nằm trên giường nghĩ vẩn vơ, cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Quách Tiểu Phong thức dậy khi trời đã sáng hẳn, trong người đã thấy khỏe hơn nhiều, chỉ có điều bụng cảm thấy hơi đói, hắn đã được giữ ở lại đây một đêm nên không muốn làm phiền thêm nữa, chỉ còn cách cáo từ ra đi. Vừa đi tới cổng chùa Vạn An:

- Thí chủ xin dừng bước.

Quách Tiểu Phong quay đầu lại, đó là một lão hòa thượng có khuôn mặt nhân từ phúc hậu.

- Đại sư, gọi tôi có chuyện gì à?

- Lão tăng đoán hình như gần đây thí chủ gặp chuyện gì phiền muộn, muốn xem giúp thí chủ một quẻ, không biết ý thí chủ thế nào?

Quách Tiểu Phong vốn không tin vào số mệnh, nhưng gần đây cảm thấy bản thân đúng như bị trúng tà, chỉ bằng cứ để lão hòa thượng xem giúp một quẻ.

- Đại sư, ngài cũng thấy tôi chỉ là một kẻ ăn mày, không có gì cả, ngài vẫn muốn xem cho tôi sao?

Quách Tiểu Phong nghĩ bụng, đã không có tiền để trả mà lão hòa thượng vẫn dụng tâm như vậy sao.

- A di đà phật, xem bói cũng phải nhìn vào duyên số, chứ đâu phải nhìn vào tiền bạc, thế tục hắc ám lắm kẻ lừa người, lão tăng đây đã lớn tuổi thế này rồi, chỉ cầu mong an nhàn tuổi già, tiền tài đối với ta mà nói chỉ như nước chảy mây trôi, muốn xin ngày giờ sinh của thí chủ đây.

Lão hòa thượng rất khảng khái khiến Quách Tiểu Phong cũng thấy rất thoải mái, bèn nói ngày giờ sinh cho lão hòa thượng. Lão hòa thượng lặng đi một hồi:

- Thí chủ có mệnh đại phúc đại quý, nhưng vào tuổi 33 sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn, lão tăng nghĩ năm nay thí chủ 33 tuổi.

Quách Tiểu Phong nghe vậy lòng thấy sững sốt mà nghĩ thầm, lẽ nào mình đúng là đã gặp cao nhân thế ngoại.

- Đại sư quả là cao nhân, xin nhận của Tiểu Phong một bái.

Lão hòa thượng vội đỡ Quách Tiểu Phong, mỉm cười nhân hậu:

- Đường đường là Nhị đương gia của Quách gia, cơ chi phải quỳ lạy một lão già nơi sơn thôn cùng cốc như tôi, Nam tử hán đại trượng phu, trên quỳ lạy thần linh, dưới quỳ lạy phụ mẫu, mau mau đứng dậy đi. Nếu lão tăng đoán không sai, thí chủ bị kẻ xấu hãm hại, nên mới đến bước đường cùng thế này.

- Tại sao đại sư không báo quan bắt tôi ?

- Haha....người bị đổ tội oan trong thiên hạ đâu phải ít, lão tăng cũng không muốn hại người tốt, thiện tai thiện tai...

- Đã nói vậy thì đại sư có thể chỉ cho Tiểu Phong một con đường sống không, để tôi biết được kẻ hãm hại mình là ai.

- Không được, không được, thiên cơ không thể tiết lộ, có điều lão tăng có lời này muốn nói cho thí chủ biết, chuyện này nhất định có liên quan đến việc ân oán năm xưa của thí chủ, người hại thí chủ chỉ e chính là người bên cạnh thí chủ.

Lão hòa thượng nói xong liền quay mình đi vào trong chùa.

- Đại sư, Tiểu Phong xin thụ giáo, không biết Pháp hiệu của đại sư là gì?

- Haha...Pháp hiệu của bản tăng là gì đâu có quan trọng...

Lão hòa thượng nói xong thì bóng dáng đã khuất vào trong đại đường.

Quách Tiểu Phong nghĩ lại những gì lão hòa thượng vừa nói, là ân oán năm xưa, là người bên cạnh mình, còn cả lư hương hôm qua nữa sao lại thấy quen thuộc quá, cái ý nghĩ thoáng qua hôm qua lại chợt hiện về trong đầu hần. Hóa ra là như vậy, đầu óc hần giờ chỉ cảm thấy thương tâm và bế tắc, có điều, hần không thể nào hiểu nổi, hần và ca ca đối xử với Lý Nghị tốt như vậy, tại sao Lý Nghị có thể làm ra được những chuyện như vậy?

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

114. Chương 114: Âm Mưu

Kỳ thực Quách Tiểu Phong cảm thấy kỳ lạ không chỉ bởi tại sao hắn và ca ca tốt với Lý Nghị như vậy, mà ông ta vẫn phải giết Quách Thiên Hùng, sau đó rước họa cho hắn, nghi điểm của vụ án này không chỉ dừng lại ở đó.

Chẳng hạn như, cứ cho là Lý Nghị căm thù Quách gia, nhưng ông ấy là người có tâm địa lương thiện, về điểm này Quách Tiểu Phong rất rõ, còn nữa nếu đúng là Lý Nghị thì ông ấy giết Triệu Ứng Long là vì cái gì? Theo sự hiểu biết của Quách Tiểu Phong về Lý Nghị, cứ cho Lý Nghị ghi hận Quách gia thì cũng không bao giờ giết hại người vô tội, trừ khi ông ta bị điên. Chuyện của Lý Phiêu Phiêu đã xảy ra cách đây hơn năm năm, trong khoảng thời gian năm năm này, sao Lý Nghị không phục thù, mà cứ phải đợi cho đến bây giờ, điều này quả thực khiến người ta rất mơ hồ khó hiểu. Lẽ nào Lý Nghị bị trúng tà ?

Nói đến hôm tảo mộ cho Lý Phiêu Phiêu, dự cảm bất an của Quách Tiểu Phong không phải bắt đầu từ khi đó, nhưng trên đời này đã không có ma quỷ thần thánh, hơn nữa, ngày hôm đó bên mộ của Lý Phiêu rất lộn xộn, tuyệt không phải phong cách hành sự của Lý Nghị. Lý Phiêu Phiêu không phải do Lý Nghị nuôi dưỡng, và cũng chính vì lý do đó mà lúc sinh tiền Lý Nghị muốn bù đắp cho Lý Phiêu Phiêu sau khi cô ta chết, lẽ ra hôm đó phần mộ của cô ta phải được làm sạch cỏ chứ? Không biết đã xảy ra chuyện gì. Nghĩ tới đây, Quách Tiểu Phong quyết định đi tới phần mộ của Lý Phiêu Phiêu để xem xét một chút, biết đâu lại có manh mối gì.

- Ôc....

Lúc này bụng Quách Tiểu Phong đang sôi lên, đã cả ngày chưa có gì vào bụng, chẳng trách đói như vậy, nhưng chợt nhớ ra trên người không còn một xu dính túi, xem ra vẫn phải chấp nhận làm một tên ăn mày vậy, hắn gượng cười nghĩ bụng. Bước trên phố lớn trong thành, những tiếng rao bán không ngừng đổ dồn vào tai, mùi vị của kẹo hồ lô, bánh bao...cứ thế xộc vào mũi, khiến người ta phải chảy nước miếng. Trên phố dòng người qua qua lại lại, ngựa xe như nước, tấp nập nhộn nhịp, sương sớm cũng đã tan hẳn.

- Phu nhân tốt bụng, cho tiểu nhân một đồng được không, đã hai ngày nay tiểu nhân chưa được ăn gì rồi.

Quách Tiểu Phong chống gậy, hạ mình xin ăn.

- Xéo, xéo.....xéo....tên ăn mày thối, đừng vấy bẩn quần áo của phu nhân nhà ta, cút....

Tục ngữ nói: “ Diêm Vương nói đúng, tiểu quỷ khó cãi lại ” quả rất đúng. Quý phu nhân không nói lời nào, tiểu a đầu đi bên mình đã mở miệng mắng người ta một trận, không những vậy lại ăn nói rất thậm tệ và khó nghe. Quách Tiểu Phong đành phải lủi thủi bỏ đi. Tiếp đó lại gặp một đám người, đã không cho đồng nào còn nguyên rửa một tên ăn mày như hắn. Quách Tiểu Phong lòng như lửa đốt, lẽ nào việc xin ăn lại khó như vậy, từ sáng sớm đến trưa, và cho đến tận chiều, hắn vẫn chưa xin được một đồng nào, lúc này tay chân cũng kiệt sức, lẽ nào Tiểu Phong ta lại chết như thế này.

Thời thế hỗn loạn, Thi thánh Đỗ Phủ chẳng phải đã có vần thơ: “Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt”. Ý muốn nói rượu thịt trong nhà giàu để thối, trong khi xương cốt của người chết đói lại đóng băng trên đường, thật là thê thảm, thê thảm.... Quách Tiểu Phong hắn vốn là công tử con nhà quyền quý, nếu cứ tiếp tục tình cảnh này thì chỉ e sẽ biến thành “Đồng tử cốt” ở trên đường mất. Hắn vừa đói, vừa rét, lại vừa khát, nghĩ tới những lúc được ăn no mặc ấm trước đây không tránh khỏi có chút tủ nhục. Hắn lẽ từng bước nặng nhọc trên đường, mọi thứ trước mặt bắt đầu mờ mờ ảo ảo, không lâu sau thì hắn ngất đi...

Thời điểm này mới chỉ khai xuân, nhưng dường như ông trời đang muốn đùa giỡn Quách Tiểu Phong, đêm nay trời lạnh thấu xương, đến nửa đêm còn đổ một trận tuyết nhỏ. Một chiếc kiệu từ xa đi chuyển lại, lắc lư đi về phía Quách Tiểu Phong.

- Lão gia nhìn xem, trên đường có người, chỉ e là đã chết.

Một người hét lớn.

- Lại xem xem người đó còn thở hay không, có thể cứu sống không, ài, thế gian bây giờ vẫn còn có “Đồng tử cốt” trên đường hay sao...

Bên trong truyền ra giọng nói của Lý đại nhân. Nghe vậy, người đó đi lại gần Quách Tiểu Phong, đặt tay gần mũi, phát hiện vẫn có hơi thở thì cao hứng thưa:

- Lão gia, may quá, người này vẫn sống, giờ nên làm thế nào đây?
- Tuyệt lớn thế này, không chết cồng cũng có thể coi người này mạng lớn, mau đưa vào kiệu.

Lý đại nhân nói.

- Nhưng lão gia....đây chỉ là một tên ăn mày, toàn thân nặc mùi xú uế.
- Hồ đồ ! Phạt tử có mắt, cứ một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng, ăn mày thì đã làm sao, ăn mày thì không phải là người chắc.

Lý đại nhân tức giận nói.

- Lão gia dạy bảo rất phải, tiểu nhân xin ghi lòng tạc dạ, người đâu, mau đưa người đó vào trong kiệu.

Trông thấy Quách Tiểu Phong run rẩy, sắc mặt tái đi vì lạnh, Lý đại nhân không khỏi thở dài, tuy người hắt tủa ra mùi hơi khó ngửi nhưng Lý đại nhân lại không hề bận tâm, đợi lúc kiệu bắt đầu đi tiếp, Lý đại nhân mới bắt đầu chú ý quan sát người ăn mày này, nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên khuôn mặt có một vết sẹo, lẽ nào đây chính là....

.....

Từ lúc sáng sớm Lý Nghị đã cảm thấy trong người rất khó chịu, xương cốt rã rời, cảm giác như có hàng nghìn hàng vạn con cóc đang cắn lấy xương cốt ông ta, khó chịu không sao tả nổi. Ông ta bỗng nhớ đến thứ độc được mà kẻ bí mật đã đưa ông ta uống, một khi thứ thuốc này phát tác thì sống không bằng chết, mà hình như kỳ hạn năm ngày cũng đã tới, việc quan trọng nhất bây giờ là phải đi gặp người đó để lấy thuốc giải. Lúc này Quách phủ đang nháo nhác, bất ổn, người chết, kẻ bỏ trốn, kẻ đổ bệnh không ai còn tâm trí quan tâm ông ta đi đâu làm gì. Bởi vậy Lý Nghị có thể ngẩng cao đầu, đường đường chính chính ra ngoài mà không lo bị ai nghi ngờ.

Âm mưu của Lý Nghị đã thực hiện được quá nửa. Vừa bước qua khỏi cổng thành, Lý Nghị vội đầu đi theo con đường dẫn tới mộ của Lý Phiêu Phiêu. Kẻ mặc đồ đen đã đợi sẵn ở đó.

- Lý Đại Nhị, ông đến cũng đúng giờ lắm.
- Chủ nhân, có thể không đúng giờ sao, mau đưa tôi thuốc giải, toàn thân tôi đang cảm thấy khó chịu chết mất, mau, mau...
- Kẻ mặc đồ đen lấy ra một viên thuốc, tiện tay ném nó xuống đất.
- Đây, nhận lấy.

Lý Nghị nhìn thấy nó thì như nhìn thấy Thần cứu tinh, vội nhặt viên thuốc từ dưới đất lên nuốt nhanh một cái.

- Hừm, ông cũng được việc lắm, bây giờ vẫn còn một việc muốn ông đi làm.

Kẻ mặc đồ đen lộ ra thần sắc khinh thường.

- Chuyện gì vậy chủ nhân, chỉ cần nô tài có thể làm, nhất định sẽ gắng hết sức mình, dù chết cũng không từ bỏ.
- Cũng không phải chuyện gì to tát, nghe nói Quách Thiên Lễ đã đổ bệnh, đây đúng là một cơ hội tốt ngàn năm có một, phải giải quyết triệt để Quách Thiên Lễ này mới được, thần không hay quỷ không biết, haha....
- Chủ nhân, việc này....Thiên Lễ từ nhỏ đã được tôi chăm sóc, rất ngoan và cũng rất biết nghe lời, có thể....

Lý Nghị e dè nói.

- Được, Quách Thiên Lễ có thể sống, có điều...thuốc giải này ông vẫn chưa dùng đủ, vậy nên ông tự lo cho bản thân đi.haha...
- Lý Nghị nôn nóng, xem ra người này muốn diệt cỏ diệt tận gốc.

- Không không không, chủ nhân, tôi vẫn chưa nói xong, ý tôi là, có thể làm cho nó đau đớn không?
- Hay cho Lý Nghị ông, quả nhiên giở mặt còn nhanh hơn giở sách, thật dễ tiện vô sỉ.
- Chủ nhân tha mạng, chủ nhân tha mạng...
- Haha...tuy dễ tiện vô sỉ, nhưng, ta thích, haha....ông hãy cầm lấy chỗ thuốc này, nó là chất kịch độc nhưng kim bạc không thể phát hiện ra, chỉ cần ông cho vào thuốc của Quách Thiên Lễ một ít thôi, ta bảo đảm hẳn không còn cơ hội để ngắm nhìn mặt trời của ngày mai, haha...
- Vậy thuốc giải của tôi...
- Lý Nghị lo lắng hỏi.
- Trông bộ dạng ông kìa, yên tâm đi, xong việc tự nhiên sẽ có thuốc giải.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

115. Chương 115: Tự Sát

Sau khi gặp mặt kẻ bí mật, Lý Nghị trở về Quách phủ, nhìn số thuốc bột được gói bằng giấy vàng, trong lòng không biết là dư vị gì, Quách Thiên Lễ được ông ta nuôi nấng từ nhỏ, có thể nói, ông ta như một người cha nuôi của cậu ta, nếu ngay từ đầu Lý Nghị không uống thứ độc được đó, thì nhất định không thể nghe theo mệnh lệnh của kẻ mặc đồ đen bí mật, nhưng vốn có câu “Cười trên lưng hổ thì khó xuống”, thành ra đâm lao phải theo lao.

Lý Nghị dày vò suy nghĩ, làm sao để có thể bảo toàn tính mạng cho Quách Thiên Lễ, lại vừa có thể lấy được đủ thuốc giải? Đây đúng là một vấn đề đau đầu. Về tới cổng lớn của Quách phủ, Lý Nghị mới thấy hồi hận, sao mình lại hồ đồ như vậy, còn nhớ năm xưa, nếu không phải có Quách lão gia cứu giúp lúc cơ hàn, thì có lẽ bây giờ mình chỉ là một tên ăn mày mà thôi, có thể nói nửa đời của Lý Nghị may mắn nhờ vào hồng phúc của Quách lão gia. Cả Quách Tiểu Phong và Quách Thiên Hùng đều rất kính trọng gọi Lý Nghị là thúc thúc, năm xưa mình phạm phải sai lầm lớn vậy mà người của Quách gia vẫn độ lượng cho qua. Vậy mà hôm nay, mình lại làm một kẻ đại nghịch bất đạo, đã giết hại Quách Thiên Hùng, rước họa cho Quách Tiểu Phong, bây giờ lại muốn hạ thủ với Quách Thiên Lễ, rõ ràng không bằng cầm thú. Nghĩ đến đây, Lý Nghị lại thấy hồi hận vô cùng, hoặc là Quách Thiên Lễ chết, hoặc là mình chết, chỉ được lựa chọn một trong hai.

.....

Ngay hôm sau khi đưa tiễn linh cữu Quách Thiên Hùng, Thượng Quan Văn Cẩm lập tức nhiệm chức, bắt tay vào điều tra vụ án của Quách Tiểu Phong. Cáo thị truy nã đã được ban bố, còn quân lệnh được lập trước mặt Hoàng Thượng đã được gian thần Cao Cầu nắm giữ. Nếu hết thời hạn mười lăm ngày mà không tìm ra được chân tướng vụ án, với quyền cao thế lớn của Thái úy, chỉ e Hoàng thượng cũng khó lòng bảo vệ Thượng Quan Văn Cẩm.

Tiểu Lưu rất hiểu tâm tư của Thượng Quan Văn Cẩm. Tiểu Lưu này làm việc rất nhanh nhẹn, được Văn Cẩm tán dương thì cậu ta nói, do trước đây Quách bỏ đầu và Vương bỏ đầu yêu cầu rất nghiêm khắc với cậu ta nên đã quên rồi. Ngày thứ nhất, Tiểu Lưu và Văn Cẩm đi ban bố cáo thị truy nã, Văn Cẩm vốn cho rằng Quách Tiểu Phong sẽ lập tức xuất hiện, nhưng sự thật lại khiến cậu ta thất vọng. Vụ án này, nếu ngay từ đầu đã không có động tĩnh gì, thì có lẽ mười lăm ngày hay một tháng nữa cũng vậy thôi, quả nhiên sang ngày thứ hai cũng không thu hoạch được gì. Bề ngoài Văn Cẩm tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng lại đang rất nôn nóng.

Sáng sớm ngày thứ ba, Tiểu Lưu tìm Thượng Quan Văn Cẩm:

- Đại nhân, thời gian có hạn, tiểu nhân cho rằng nếu cứ ngồi đây nghe ngóng chẳng khác nào chờ chết, chỉ bằng chủ động xuất kích, chí ít cũng không phải chờ đợi một cách vô vị như thế này.
- Lưu bỏ đầu, có diệu kế gì cứ nói, bản quan không thích vòng vo.

Thượng Quan Văn Cẩm mừng thầm, nói thực, nếu không có Quách Tiểu Phong, cậu ra cũng không biết chết bao nhiêu lần rồi.

- Đại nhân, nếu đã chủ động xuất kích, và nếu đại nhân tin người không phải do Quách Bồ Đầu giết, vậy phải tìm ra được hung thủ thực sự, như vậy mới có thể rửa oan cho Quách Bồ Đầu.

- Lưu Bồ Đầu à, những lời cậu nói đâu phải ta không hiểu, có điều lúc này muốn tìm ra hung thủ thực sự chỉ e khó hơn lên trời xanh.

- Thiên hạ không có việc gì khó, chỉ sợ người không có lòng tin, chỉ cần bỏ công sức xứng đáng, một thanh sắt cũng có thể rèn được thành một cây kim. Đại nhân, chỉ bằng chúng ta sẽ bắt đầu điều tra từ Quách gia, xem xem Quách gia có những kẻ thù nào, tốt hơn nhiều so với việc ngồi ở đây chờ đợi.

- Nhưng...

Thượng Quan Văn Cẩm vẫn có chút do dự.

- Hừ, thật không ngờ đại nhân luôn miệng gọi Quách Bồ Đầu của chúng tôi là huynh đệ vậy mà cũng chỉ có thể xử sự như vậy. Tiểu nhân bất kính, chức Bồ Đầu này tiểu nhân không có bản lĩnh để gánh vác, xin đại nhân tìm một cao nhân khác thay thế, hừm...

Lưu Bồ Đầu rút khâm đao, chuẩn bị bỏ đi.

- Khoan đã, ta đâu có nói là không điều tra, chỉ có điều Quách gia đại nghiệp lớn, Quách Thiên Hùng là người làm ăn, tự nhiên bạn bè ắt đầy thiên hạ, nhiều người như vậy, đặc tội với một vài người cũng là lẽ thường. Mà Quách huynh vốn là Bồ Đầu, từng bắt giữ rất nhiều người, người không ưa cũng không phải ít, vậy biết điều tra từ đâu đây?

Thượng Quan Văn Cẩm chau mày nói.

- Đại nhân chắc không biết, tuy Thiên Hùng thiếu gia có thể đắc tội với không ít người trong công việc làm ăn, nhưng kẻ nào muốn Quách gia nhà tan người chết chắc chỉ thiếu số mà thôi, cái này muốn điều tra cũng không phải khó, lệnh cho mấy Nha dịch đi tra xét là được. Còn về Quách Bồ Đầu, tuy đã bắt không ít người, nhưng đa phần đều là những vụ án nhỏ kiểu trộm gà bắt chó, hai ngày nay cũng đã được phóng thích, nếu nói là có ân oán sâu nặng, chắc cũng chỉ là số ít mà thôi.

- Lưu Bồ Đầu nói rất có lý, vậy bây giờ bắt đầu luôn chứ, Lưu Bồ Đầu, phiên cậu đi điều tra sự tình phía Quách Bồ Đầu, còn đám Nha dịch sẽ đi điều tra về kẻ thù của Quách Thiên Hùng, mau mau...

- Thưa đại nhân, bên ngoài có ba người tự xưng là bạn cũ của đại nhân cầu kiến.

Một nha dịch nói.

- Bạn cũ ?

Thượng Quan Văn Cẩm có chút nghi ngờ, mình vốn ít kết giao bạn bè, sao lại có bạn cũ nhỉ, lẽ nào là.....

.....

Lý Nghị đã đưa ra một quyết định khó khăn, thấy Quách Thiên Lễ đau đớn, Lý Nghị chỉ cảm thấy nhói đau trong lòng. Lý Nghị ơi Lý Nghị, người xem người đã làm gì vậy, một người tốt như vậy mà ông lại nhẫn tâm hại thành ra thế này sao. “Được rồi, Phiêu Phươì dưới tuổi vàng đã chịu khổ cực đáng cay gì, ta sẽ chịu khổ thay con. Ai, Phiêu Phiêu, là cha bắt tài vô dụng, cha là một phế nhân, con chẳng phải từng nói dưới đó rất lạnh sao, đợi cha, cha sẽ xuống đó với con...”

Lý Nghị tự nói với lòng mình rồi lẳng lặng đi vào nhà bếp, lấy ra gói thuốc mà kẻ mặc đồ đen đưa cho, bắt đầu đun nước, thay y phục mới, chải lại đầu tóc. Một lúc sau nước cũng đã réo.

- Được rồi, đừng giục nữa, ta biết thời khắc của ta đã đến, ta biết đời này ta đã làm rất nhiều chuyện sai trái, sau khi chết nhất định sẽ phải xuống địa ngục, ta biết mà....Ta đã sống năm mươi năm, không ngờ lại chẳng làm được chuyện gì vẻ vang, sai lầm hết lần này đến lần khác, hại biết bao nhiêu người, trước đây cũng thế, bây giờ cũng vậy. Giờ có nói gì nữa cũng vô ích, tất cả đều đã quá muộn, là ta đã sai thì nên đổi mặt thừa nhận, ông trời ơi...nếu có kiếp sau nhất định ta phải làm một người tốt.

Lý Nghị nói đến đây, không kìm nổi nước mắt.

- Thiên Lễ, xin lỗi, thật sự xin lỗi, Lý Nghị ta không những không chăm lo cho cậu, mà còn hại hai ca ca của cậu. Ta không cầu mong cậu tha thứ, chỉ hy vọng sau này mỗi dịp tảo mộ tiết Thanh minh, cậu vẫn nhớ có một Lý Nghị đã thực sự rất tốt với cậu, vậy là tốt rồi.

Lý Nghị nặng nhọc ngồi xuống, bắt đầu viết những dòng di thư : “ Mọi người trong Quách phủ, khi mọi người đọc được bức thư này.....

Sau một canh giờ, Lý Nghị cũng đã viết xong di thư, tay run rẩy đặt di thư lên bàn, lấy ra gói thuốc cho vào siêu nước đang sôi....

.....

- Thượng Quan huynh, lâu rồi không gặp, đúng là khiến chúng tôi phải nhìn với con mắt khác, hôm nay huynh đã là quan phủ phủ Thuận Thiên, haha....

Giọng nói này là của Lý Thiên Tường, Thượng Quan Văn Cẩm vừa nghe là nhận ra ngay, đến đây còn có Hoàng Bình Phong và Trịnh quản gia.

- Lý huynh, Hoàng huynh, Trịnh quản gia, mau mau mau, mời vào trong, mời vào trong. Không biết vì lẽ gì mà cả ba người đến đây cùng một lúc?

Thượng Quan Văn Cẩm hiểu kỳ hỏi.

- Là thế này, tôi nghe nói Quách huynh xảy ra chuyện, vậy nên vội từ Quảng Châu tới đây, trùng hợp sao trên đường đi lại gặp Hoàng đảo chủ nên mới cùng nhau tới đây, đến Kinh thành mới biết huynh giờ đã nhậm chức quan phủ phủ Thuận Thiên, chúng tôi tới xem có giúp được gì không.

Lý Thiên Tường nói.

-Ồ, thì ra là vậy, thật đúng là đang trời hạn gặp mưa rào.

Thượng Quan Văn Cẩm cảm kích nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

116. Chương 116: Chuyển Ngoặt (1)

Vừa lúc Lý Nghị bưng bát nước chứa kịch độc lên thì một tiếng “Ding dang” vang lên- bát nước liền rơi xuống mặt đất.

- Ai ?

Lý Nghị cảnh giác hỏi.

- Lý Nghị, sao ông lại hồ đồ như vậy, không những giết đại ca tôi, lại còn rước họa cho tôi, ông biết hai ngày nay tôi đã sống thế nào không? Uống công tôi vẫn tin tưởng ông. Trước đây tôi đã giết Lý Phiêu Phiêu, là tôi không đúng, nhưng cô ta đã sát hại cha tôi, vu oan cho Nguyệt Quang, lại còn giết chết Mạnh Lâm và Viên Viên, giết người đền mạng là lẽ trời rồi. Lúc đầu ông là gian phạm với cô ta, cái này có thể cho qua, nhưng tại sao bây giờ ông lại nhẫn tâm như vậy, muốn hại cả Quách gia, đúng là biết người biết mặt không biết tâm. Ai, cũng may Quách Tiểu Phong tôi đại phúc đại mệnh nên không chết dưới tay ông. Đừng quên, tôi vẫn là một phạm nhân, nếu ông chết rồi thì tôi đây đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không được mình oan.

Quách Tiểu Phong từ trên mái bếp nhảy xuống, trừng mắt nhìn Lý Nghị, khiến ông ta thoáng thót, không ngờ sự tình lại thành ra thế này.

- Tiểu Phong, xin lỗi, thật sự xin lỗi, ta vốn không muốn vậy đâu, nhưng nửa đêm ta lại nghe thấy Phiêu Phiêu khóc thầm nói là dưới đó rất lạnh lẽo, hôm đó bên mộ của Phiêu Phiêu...

Lý Nghị vừa quỳ vừa khóc đem đầu đuôi sự tình kể hết cho Quách Tiểu Phong.

- Kể bí mật đó hôm nay tôi cũng đã nhìn thấy rồi, Lý thúc, chẳng trách thúc lại...Kể bí mật đó biết thuật mê hoặc người khác, chỉ vì thúc quá thương nhớ Phiêu Phiêu nên nó mới có cơ hội lợi dụng. Có điều kể này rất cuộc là thần thánh phương nào, có ân oán sâu nặng gì với Quách gia chúng ta, vì lẽ gì mà nhất định phải làm cho Quách gia tan nát mới thấy hả dạ?

Quách Tiểu Phong nghi hoặc hỏi..

- Nhưng đúng là ta đã nghe thấy giọng nói của Phiêu Phiêu.

Lý Nghị do dự hồi lâu mới hỏi.

- Thúc không nói tôi cũng quên mất, đêm đó Lai Phúc cũng nghe thấy giọng nói của Phiêu Phiêu phát ra từ phòng của thúc.

- Phải đấy, phải đấy, nếu không phải Phiêu Phiêu thì là ma quỷ gì đây?

- Thực ra chuyện này rất đơn giản, tất cả mọi chuyện đều do kẻ mặc đồ đen bí mật đó tự biên tự diễn, nếu nó đã biết thuật mê hoặc người, thì những tiểu xảo nhỏ này chắc cũng không làm khó nó. Mặt khác, ta đoán khi thúc thấp đèn lên không trông thấy gì, cộng với thần trí không minh mẫn, nên mới cho rằng đó là hồn ma của Phiêu Phiêu hiện về.

- Tiểu Phong cậu quả nhiên liệu chuyện như thần, đêm đó không có ánh trăng, gió lại thổi mạnh, bầu không khí có vẻ rất hắc ám. Nhưng nếu không phải là hồn ma của Phiêu Phiêu, lẽ nào chuyện này lại do người làm?

- Không sai, thật ra kẻ bí mật đó đã giở chút mảnh khoe, hôm ở mộ của Phiêu Phiêu, hắn đã khiến thúc hoang mang lo sợ, sau đó đã dùng thuật giả giọng và thuật thôi miên khiến thần trí thúc điên đảo. Nếu khi ấy thúc kể rõ sự tình thì đầu đến nông nỗi này, nhưng điều khiến ta bận tâm nhất chính là kẻ này có bản lĩnh, võ công bất phàm, rất cuộc là thần thánh phương nào, chỉ e nó cũng là một quân cờ dưới tay kẻ khác. Quách gia ta không dám tự nhận đại nhân đại nghĩa, nhưng tự hỏi cũng không kết thù kết oán với ai. Lý Nghị, hôm nay ông không chết, đúng lúc có thể giúp tôi tìm ra hung thủ thực sự, lấy công chuộc tội.

- Nhị thiếu gia, có điều người tôi đã trúng độc...

- Ông yên tâm, tuy hiện giờ tôi chưa nghĩ ra cách giúp ông giải độc, nhưng trong thời gian này tôi nhất định bảo đảm ông sẽ không việc gì. Chúng ta sẽ.....

.....

Về phía Thượng Quan Văn Cẩm, tuy mọi người đã dốc hết sức nhưng vẫn chẳng có tiến triển gì. Nháy mắt một ngày nữa lại trôi qua. Văn Cẩm lấy tư liệu ghi chép về Quách Tiểu Phong và Quách gia xem xét, lật qua giở lại đến mức cuốn sách sắp nát tươm nhưng vẫn không tìm ra manh mối hữu dụng nào, quả thật biện pháp này chẳng khác nào mò kim đáy bể, rất khó để phát hiện ra điểm đột phá. Lúc này trời cũng đã chạng vạng tối, nghĩ tới Lý Thiên Tường và Hoàng Bình Phong cấp tốc tới đây, tuy vụ án này rất gấp gáp, nhưng người ta dù gì cũng là khách, cơm trưa đã không ăn, chỉ e giờ đã đói sôi bụng.

- Lý huynh, Hoàng huynh, Trịnh quản gia, xem xem cũng không còn sớm nữa, mọi người nhất định rất đói, chỉ bằng hôm nay tiểu đệ làm chủ, đi ăn đặc sản Kinh thành nhé.

Lý Thiên Tường vốn định cáo từ, nhưng đã bận cả ngày nên quả thật cũng rất đói, ngại ngần nói:

- Đã nói vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh.

- Vậy mời Lý huynh, Hoàng huynh và Trịnh quản gia tới Túy Tiên lầu.

.....

Sau khi cơm rượu no say, lúc thanh toán, Thượng Quan Văn Cẩm lấy ra một tờ ngân phiếu hai mươi lượng của Tiền Trang Quách gia.

- Xin lỗi, khách quan, quán chúng tôi không nhận ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia, phiền ngài đổi lại ngân phiếu của Tiền Trang Vạn gia.

Ông chủ từ tốn nói.

- Ông chủ nói vậy là ý gì, tại sao không nhận ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia, lẽ nào...ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia với ngân phiếu của Vạn gia có gì không giống nhau?

Lý Thiên Tường tức giận nói.

- Khách quan bớt giận, chỉ là vì ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia hiện giờ không còn lưu hành, ai mà không biết chuyện này....

- Được rồi, được rồi, ông chủ, đây là ngân phiếu hai mươi lượng của Vạn gia, ông nhận lấy, chúng tôi có thể đi được chứ?

Thượng Quan Văn Cẩm cho rằng bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện, lấy ngay một tờ ngân phiếu của Vạn gia để thanh toán.

- Khoan đã.

Lý Thiên Tường lấy ra hai tờ ngân phiếu, soi kỹ dưới ánh đèn.

- Hóa ra là như vậy, hóa ra là như vậy, tôi hiểu rồi, tôi hiểu rồi!

Nói đoạn Lý Thiên Tường vội kéo Thượng Quan Văn Cẩm đi.

- Lý huynh, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại gấp thế?

- Phải đấy, Lý huynh, rốt cuộc là chuyện gì, sao lại phản chấn như vậy?

Hoàng Bình Phong thấy vậy cũng không rõ thế nào.

- Haha....hôm nay mình phát tài rồi!

Ông chủ của Túy Tiên lầu cầm ngân phiếu trên tay, vui vẻ nói.

- Haha....tôi nghĩ tôi đã biết rồi, tôi biết là chuyện gì rồi, mau cùng tôi tới Quách phủ đối chứng một chút. Như vậy, ít nhất chúng ta có thể chứng minh chuyện này không phải do Tiểu Phong làm, cũng có đối tượng để nghi ngờ.

Lý Thiên Tường phản chấn nói.

- Nói vậy tức là Lý huynh đã biết hung thủ là ai rồi sao?

- Bây giờ vẫn chưa dám chắc, phải tới Quách phủ đối chứng trước rồi tính sau, các người đi cùng tôi.

Cũng may là chưa quá muộn, Quách phủ vẫn sáng đèn, Bạch Nguyệt Quang vì điều trị cho Quách Thiên Lễ mà bận bù đầu bù óc. Thím Thẩm tới nói có bạn cũ đến tìm, Bạch Nguyệt Quang không biết là ai, nhưng có nằm mơ cô cũng không ngờ rằng người tới tìm lại chính là những người bạn chia tay cách đây chưa lâu. Lý Thiên Tường vừa trông thấy Bạch Nguyệt Quang:

- Cung hỷ đại tẩu, cung hỷ đại tẩu.

- Lý huynh đệ xin đừng lấy tôi ra làm trò đùa, Quách gia giờ đang hỗn loạn như một nồi cháo, hỷ sự đâu ra mà đến chứ.

Bạch Nguyệt Quang hơi bức mình, Quách gia thành ra thế này mà Lý Thiên Tường vẫn ăn nói như vậy được, rõ ràng là đang có ý chế giễu.

- Từ từ nào, đại tẩu nghe tôi nói hết đã, tôi tới là muốn hỏi về tình hình trước khi Quách Thiên Hùng đại ca chết.

Lý Thiên Tường thông dong nói.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

117. Chương 117: Chuyển Ngoặt (2)

- Đại tẩu, có thể gọi hết mọi người trong Quách phủ tập trung lại đây không, ta muốn đối chứng một chút.

Lý Thiên Tường nói.

- Được, thím Thẩm, thím đi gọi tất cả mọi người kể cả phu xe của Quách phủ đến hết đây, nói là có quan phủ phủ Thuận Thiên có việc muốn hỏi.

Bạch Nguyệt Quang tuy không biết Lý Thiên Tường muốn làm gì, nhưng từ sau khi tiếp xúc ở đảo Đào Hoa, cũng biết Thiên Tường này tuy có lúc hành sự lỗ mãng, nhưng tuyệt đối không làm chuyện gì hồ đồ, vậy nên rất tin tưởng Lý Thiên Tường.

Một hồi sau, mọi người cũng lục đục kéo đến đông đủ.

- Lý huynh đệ, có chuyện gì muốn hỏi thì mau hỏi đi.

Bạch Nguyệt Quang nói.

- Vâng, đại tẩu. Mọi người đều là gia nô của Quách gia, Quách phủ không chỉ là nhà của ba huynh đệ Quách gia, mà còn là nhà của mọi người. Bây giờ Quách gia gặp nạn, mọi người cũng nên chung tay góp sức để vượt qua cửa ải khó khăn này. Tôi là Lý Thiên Tường, có lẽ có người cũng đã nghe tên rồi, tuy tôi không thể phán đoán nhập thần, bày mưu lược kế được như Quách đại ca, nhưng dù gì cũng là bạn cũ của Nhị thiếu gia, vậy nên cũng muốn điều tra vụ án này. Bây giờ tôi muốn hỏi mọi người, trước khi Thiên Hùng thiếu gia chết có đặc tội với ai hay thế lực nào không?

- Oa! Ngay cả Lý Thiên Tường cũng tới đây, xem ra Nhị thiếu gia nhà ta được cứu rồi.

Một người lên tiếng.

- Theo tôi dù cậu ta có tài giỏi hơn Nhị thiếu gia nhà ta, nhưng sự tình đã đến nước này thì không hy vọng nhiều lắm.

Một người khác nói xen vào.

- Xin mọi người yên lặng, nếu Nhị đệ bị oan, ta tin Lý công tử đây có thể giúp Tiểu Phong rửa sạch ỷ khuất. Vậy nên xin mọi người hãy hết sức phối hợp với Lý công tử.

Người lên tiếng chính là Vân Nhi, nghe vậy mọi người cũng trật tự trở lại.

- Lý công tử, đại thiếu gia nhà tôi xưa nay hành thiện tích đức, mọi người đều biết, rất ít nảy sinh mâu thuẫn với ai.

Thím Thẩm nói.

- Không đúng, mọi người còn nhớ Trương Bá không, chính là lão già ấy, lần trước mang ngân phiếu tới Quách phủ rút tiền, Quách phủ là Quách phủ, Tiền Trang Quách gia là Tiền Trang Quách gia. Quách phủ đương nhiên không thể đổi tiền cho ông ta, sau đó ông ta văng lời chửi rủa Quách thiếu gia rồi hậm hực bỏ đi.

Phúc Quý nói.

- Đợi đã, người đắc tội thì tôi không nhớ rõ, nhưng thế lực đối kháng thì đúng là có.

Lý Nghị nói.

- Lý huynh đệ, vị này là Lý quản gia của phủ chúng tôi.

Bạch Nguyệt Quang giới thiệu.

- Lý quản gia, có thể nói chi tiết hơn được không.

Lý Thiên Tường hứng khởi hỏi.

Lý Nghị nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Chuyện này xảy ra cách đây chừng một tháng trước, hình như hôm đó là ngày 28 tháng chạp, vì Nhị thiếu gia và Nhị phu nhân chưa quay về, nên hôm đó đại thiếu gia cứ ra ngoài cổng mong ngóng. Hôm đó tuyết rơi rất lớn, bên ngoài trời rất lạnh, nên tôi khuyên thiếu gia vào trong nhà. Vừa quay đầu, thì một người có vẻ rất kỳ quái kêu thiếu gia dừng bước, nói là người do Thái úy Cao Cầu phái đến, mong thiếu gia sang năm sẽ gia nhập Tiền Trang liên minh của Cao gia. Chúng ta cũng biết, khi ấy Tiền Trang của Quách gia rất lớn mạnh, căn bản không cần phải gia nhập liên minh gì hết. Thật ra mà nói, nếu gia nhập liên minh Tiền Trang Cao gia, nói dễ nghe là sẽ gia tăng tính lưu thông của ngân phiếu, mà thực tế người hưởng lợi nhiều nhất chính là Thái úy Cao Cầu. Đại thiếu gia khi ấy đương nhiên là không đồng ý, kiên quyết cự tuyệt vị sứ giả kia. Chuyện này vì sau cũng không được nhắc lại, vì sợ mọi người lại lo lắng, vậy nên không ai hay biết chuyện này.

- Quả nhiên, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tôi, tôi nghĩ tôi đã biết hung thủ là ai. Lý quản gia, xin hỏi một câu, Thái úy Cao Cầu có phải năm nào cũng muốn Tiền Trang Quách gia gia nhập Tiền Trang liên minh Cao gia?

Lý Thiên Tường tò mò hỏi.

- Tôi nhớ vài năm trở lại đây mới như vậy.

- Thì ra là vậy. mọi người qua đây xem xem, hai tờ ngân phiếu này có gì không giống nhau?

Lý Thiên Tường lấy ra hai tờ ngân phiếu, một tờ là ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia, còn tờ kia là của Tiền Trang Vạn gia. Mọi người chú ý soi xét hai tờ ngân phiếu, không biết nói gì, chẳng phải đều là ngân phiếu có thể đổi lấy bạc sao? Có gì khác nhau chứ?

Phải lâu sau, Bạch Nguyệt Quang như vỡ lẽ ra điều gì, mắt sáng lên:

- Đừng....đừng nói là ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia không có chữ “Cao” kia?

Bạch Nguyệt Quang hưng phấn nói.

- Đại tẩu quả nhiên thông minh, mọi người nhìn xem, trừ ngân phiếu của Tiền Trang Quách gia, thì bất kể ngân phiếu nào cũng đều có in chữ Cao, đây cũng là dấu hiệu nhận biết của những Tiền Trang ra nhập Tiền Trang liên minh Cao gia, điều này không chỉ thể hiện thế lực kinh tế hùng hậu, mà còn chứng tỏ uy tín của Quách gia.

- Xin bạo miệng hỏi một câu, Lý huynh đệ nói vậy ý là gì? Cứ cho là ngân phiếu của Quách gia không giống với ngân phiếu của những Tiền Trang khác thì đã làm sao?

Bạch Nguyệt Quang hỏi.

- Đại tẩu hỏi hay lắm, chính tờ ngân phiếu nhỏ bé này đã lấy mạng của Thiên Hùng đại ca. Mọi người đều biết, sau khi gia nhập Tiền Trang liên minh Cao gia, tuy có thể nâng cao danh tiếng, nhưng Thái úy Cao Cầu lại thu được một món phí thương hiệu không nhỏ, cho nên Quách gia nhất quyết không gia nhập, đây chính là một sự khiêu chiến với quyền uy của Thái úy Cao Cầu, hơn nữa, Tiền Trang của Quách gia làm ăn rất phát đạt, thu nhập rất khả quan, không gia nhập Tiền Trang liên minh Cao gia, Cao Cầu đương nhiên mất đi một khoản hời. Chính vì lẽ đó mà Thái úy Cao Cầu đã bày mưu sát hại Quách Thiên Hùng, rồi lại rước họa cho Quách Tiểu Phong. Như vậy, Tiền Trang của Quách gia sẽ đứng trước nguy cơ sụp đổ, tam thiếu gia Quách Thiên Lễ lại chưa có kinh nghiệm trong làm ăn, như vậy tự nhiên rất dễ để cậu ấy gia nhập liên minh. Về vị Thái úy này mà nói, đã tâm khuynh triều, một tay che trời, muốn làm ra những chuyện thế này không phải là không thể.

Lý Thiên Tường đắc ý nói.

- Lý huynh quả nhiên nhiên rất thông minh, suy đoán hợp tình hợp lý. Nhưng nói gì thì nói, đây mới chỉ là phán đoán của huynh, không có chứng cứ xác đáng, lùi một bước mà nói, cứ cho chuyện này đúng là Cao Cầu làm, vậy ông ta đã dùng cách nào để dễ mượn dao giết người, vấn đề này chưa vội nói tới, nhưng nếu nói ông ta không hả dạ trước đại nghiệp của Tiền Trang Quách gia, vậy tại sao không lập tức giết Quách Thiên Hùng đại ca mà phải đợi hơn một tháng sau mới động thủ, Lý huynh, những điều này huynh đã nghĩ tới chưa?

Thượng Quan Văn Cẩm lặng đi một hồi rồi nói ra điểm chưa thỏa đáng.

- Cái này.....ít nhất chúng ta cũng đã biết có khả năng là Cao Cầu đứng sau vụ này, chúng ta chẳng phải vẫn còn thời gian mười ba ngày hay sao? Sẽ từ từ cân nhắc.

- Bốp, bốp, bốp...

- Hahaha....Hay lắm ! Lý huynh quả là phong thái không hề suy giảm, tại hạ tự thấy làm hổ thẹn.

Lúc này Quách Tiểu Phong từ trên mái bếp nhảy xuống, xuất hiện trước mặt mọi người. Lý Thiên Tường cũng không ngờ mình lại có thể gặp Quách Tiểu Phong trong hoàn cảnh này.

- Tốt quá rồi, Quách đại ca đã trở về.

Thượng Quan Văn Cẩm sững sờ, kích động nói.

- Hoàng huynh, Trịnh quản gia, xin lỗi vì đã không nghênh tiếp chu đáo.

Quách Tiểu Phong trông thấy Trịnh quản gia thì mừng thầm, xem ra Lý Nghị có cơ may cứu sống rồi.

- Tiểu Phong, sao chàng.....

Bạch Nguyệt Quang kinh ngạc hỏi.

- Sao ta lại không làm theo kế hoạch đúng không? Thực ra những gì Lý huynh suy đoán cũng chính là điều ta đã nghĩ tới, đúng lúc ta đang muốn đi điều tra. Thật ra hôm đó, trong nhà lao, khi tôi đã xác định chắc chắn đại ca và Triệu đại nhân không phải do mình giết, tôi đã cùng Vương Hâm và Nguyệt Quang vạch ra một kế hoạch, tôi giả vờ đánh ngất bọn họ rồi tìm cách vượt ngục, mục đích là để ép hung thủ ra mặt, bởi vì khi đó tôi vẫn chưa biết hung thủ là ai nên đành phải dùng tới hạ sách này. Hôm qua ở chùa Vạn An, trí nhớ của tôi bỗng nhiên được khôi phục, mới biết, hóa ra người hại tôi không phải ai khác, chính là quản gia của Quách phủ chúng ta – Lý Nghị.

- Lý Nghị....?!!

Mọi người kinh ngạc đồng thanh kêu lên.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

118. Chương 118: Kẻ Giấu Mặt

- Lý Nghị ?

Mọi người đồng thanh hỏi.

- Phải, thực ra, gian tế của Quách phủ chúng ta chính là vị quản gia này, Lý Nghị.

Quách Tiểu Phong lãnh đạm nói.

- Nhưng....tướng công, Lý Nghị sao phải hãm hại chàng, sao lại muốn Quách phủ chúng ta tan nát? Ông ta chẳng phải đã thay tâm đổi tính rồi hay sao?

Bạch Nguyệt Quang hoài nghi hỏi.

- Còn nữa, tại sao hung thủ phải đợi đến tận giờ mới hãm hại huynh?

Thượng Quan Văn Cẩm cũng mơ hồ không kém, cứ cho Lý Nghị là hung thủ thì cũng không thể giải thích vì sao Cao Cầu phải đợi đến giờ mới chuốc họa cho Quách gia.

- Mọi người chớ sốt ruột, tôi sẽ từ từ nói rõ cho mọi người, còn về chuyện Lý Nghị là hung thủ, tôi xin giải thích, đó là vì Lý Phiêu Phiêu, hôm đó....

Quách Tiểu Phong một năm một mười nói hết chuyện của Lý Nghị.

- ...Phải vậy không Lý Nghị?

Quách Tiểu Phong lạnh lùng hỏi.

- Xin lỗi, phu nhân, cả Nhị phu nhân, Lý Nghị tôi không phải người, cũng không bằng cảm thú. Mọi người cứ giết chết tôi đi, như vậy lòng tôi mới thấy dễ chịu một chút, tôi không phải là người...

Lý Nghị quỳ dưới đất, khoe mắt tuôn rơi những giọt nước mắt hối hận, không ngừng tát vào mặt mình.

- Nhưng, Lý quân gia, tại sao ông phải làm vậy, lẽ nào là do Thiên Hùng đối xử tệ bạc với ông, chàng vốn tốt bụng như vậy mà, tại sao, tại sao....?

Vân Nhi lộ vẻ kích động.

- Mẹ, đừng kích động như vậy, không tốt cho sức khỏe đâu.

Tiểu Phi đứng bên cạnh vỗ vai Vân Nhi.

- Xin lỗi, thật lòng xin lỗi, mọi người muốn làm gì tôi cũng được.

- Cứ cho, cứ cho là chúng tôi có giết ông thì phu quân tôi cũng đâu thể quay về được nữa...

- Đại tể, xin hãy bình tĩnh, sự tình đã đến nước này, chúng ta có thương tâm thế nào đi chăng nữa thì đại ca cũng không thể quay về. Tiểu Phong có thể dẫn Lý Nghị về đây, mọi người, trong đầu huynh ấy chắc đã có tính toán, phải vậy không Tiểu Phong?

- Đúng đó đại tể, tể hãy bình tĩnh trở lại, nghe đệ nói, cái chết của đại ca khiến chúng ta rất đau lòng, nhưng thời gian không thể ngược dòng quay trở lại, nếu có thể, đệ nguyện chết thay ca ca. Nhưng ông trời đã định sẵn vậy rồi chúng ta không thể thay đổi. Vận mệnh của đại ca cũng là vận mệnh của chúng ta, nhưng cứ cho là vận mệnh của đại ca không thể thay đổi, nhưng vận mệnh của chúng ta vẫn do chúng ta nắm bắt trong tầm tay, tể thấy có đúng không?

Quách Tiểu Phong khẳng khái nói.

- Đúng, nhưng Nhị đệ, đệ định xử lý Lý Nghị thế nào đây?

Vân Nhi hỏi.

- Nói thật, nếu Lý Nghị chết thì đệ mãi mãi là một hung thủ giết người. Kẻ giấu mặt đó, có thể đúng như Văn Cẩm nói, chính là thuộc hạ của Thái úy Cao Cầu, mà trong triều Cao Cầu này quyền cao thế lớn, ngay đến Hoàng Thượng cũng phải kiêng nể ba phần, cứ cho có thể chứng minh hung thủ là Cao Cầu, tôi nghĩ ông ta sẽ có hai con đường. Một là ra sức bảo vệ kẻ giấu mặt, rồi để Lý Nghị chịu tội thay. Hai là theo kiểu “không ăn được thì đạp đổ”, nhất quyết chối rằng mình không hề quen biết kẻ giấu mặt đó, như vậy chúng ta vẫn không thể bắt được hung thủ thực sự. Cho nên, cách duy nhất bây giờ là để Lý Nghị tiếp tục “đóng kịch”, tránh sự nghi ngờ của kẻ giấu mặt, đây mới là thượng sách, đại tể thấy thế nào?

- Đúng là Nhị đệ, tính toán rất chu toàn, vậy cứ làm theo sắp đặt của Nhị đệ đi.

Vân Nhi nói.

- Nhị thúc, xin lỗi, hôm đó cháu cứ luôn miệng cho rằng thúc đã giết cha, xin lỗi...

Tiểu Phi ngại ngần nói.

- Cháu vẫn là một đứa trẻ, chuyện này không thể trách cháu, bởi vì hôm đó ngay đến thúc cũng không biết là có phải đã giết cha cháu hay không.

- Nhưng Quách đại ca, huynh vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tại sao Thái úy Cao Cầu phải đợi đến tận bây giờ mới hạ thủ?

Thượng Quan Văn Cẩm nôn nóng hỏi.

- Thật ra rất đơn giản, bản thân Thái úy Cao Cầu muốn đợi đến tiết Thanh minh, mà cũng không thể không đợi đến Thanh minh, bởi lẽ, ngày đầu tiên bị cự tuyệt, mà ngày hôm sau đã giết người, như vậy có khác nào “Rận trên đầu sư” chứ. Đợi một tháng sau, cũng chính dịp tiết Thanh minh, tình hình khi ấy đã thay đổi, có ai lại nghi ngờ một người lạ mặt đến hỏi thăm cách đây hơn một tháng chứ? Mà nói Cao Cầu không thể

không đợi đến tiết Thanh minh là bởi vì, nếu đã muốn mượn dao giết người, vậy rước họa cho một người nào đó là cách tốt nhất, mà không ai thích hợp hơn Lý Nghị.

- Quách đại ca quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, Văn Cẩm tự cảm thấy hổ thẹn, nhưng, tất cả mới chỉ là phán đoán của huynh, điều duy nhất có thể khẳng định là, Quách đại ca chắc chắn không phải là hung thủ, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?

Thượng Quan Văn Cẩm nói.

- Chúng ta cứ từ từ, Văn Cẩm, Thiên Tường, hai người mau quay về Nha môn tìm sổ sách ghi chép về kẻ giấu mặt đó. Hãy bắt đầu tìm kiếm từ những thuật sỹ thiên hạ vừa biết thuật giả giọng nói, vừa biết thuật thôi miên, đồng thời hãy điều tra một chút về thuộc hạ của Cao Cầu. Nguyệt Quang, nàng hãy thử tìm hiểu xem có loại thuốc nào khiến người ta có thể giả chết không. Tôi ra ngoài cũng không tiện lắm, vậy nên Hoàng huynh, Lý huynh, Văn Cẩm, chuyện này đành phải thoái thác cho các người rồi. – Quách Tiểu Phong nói.

- Quách huynh yên tâm, “Ba thợ sửa giày còn thắng Gia Cát Lượng”, chúng tôi nhất định tìm ra kẻ đứng đằng sau bức màn bí mật này. Vậy chúng tôi đi trước đây.

Hoàng Bình Phong vui vẻ nói.

- Khoan đã, Trịnh quản gia có thể ở lại không? – Quách Tiểu Phong nói.

- Tôi?

Trịnh quản gia tò mò đáp.

- Phải đấy, Trịnh quản gia, ông cứ thể tạm thời ở lại Quách phủ, có chuyện gì cần thì giúp đỡ một tay, haha...- Hoàng Bình Phong nói.

.....

- Thiên hạ có không ít thuật sỹ, nhưng thuật sỹ nào vừa biết sử dụng thuật giả giọng, lại vừa biết thuật thôi miên chắc cũng không có nhiều. Có một người là Ngô Đại Thiên – đại sư thuật giả giọng có tiếng cách đây mười năm. Một người là Kim Thủy Hỏa, một đại sư thôi miên vô cùng ngạo mạn khinh người. Vẫn còn một người nữa, tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng cường hãn không kém gì hai người kia, người này võ công cao cường, ham mê tiền bạc và gái đẹp, sử dụng tà thuật xuất thần nhập hóa, là thuật sỹ giang hồ mới nổi vài năm trở lại đây, có điều gần một năm nay bỗng bật vô âm tín, nếu hắn chính là kẻ chúng ta đang muốn tìm thì quả thật phiền phức. Tên của hắn là Lạc Ngọc Sinh.

Thượng Quan Văn Cẩm lo lắng nói.

- Ô, Ngô Đại Thiên này hình như chính là Ngô quản gia của đảo Đào Hoa, còn Kim Thủy Sinh kia tính cách cuồng ngạo, chắc không dễ dàng để Cao Cầu điều khiển, chỉ e chính là thuật sỹ Lạc Ngọc Sinh đã bật vô âm tín. Thiên Tường, bên huynh điều tra đến đâu rồi?

Hoàng Bình Phong hỏi.

- Quả nhiên, trong đám thuộc hạ của Cao Cầu có một người tên là Lạc Sinh, tôi nghĩ chính là hắn.

- Vật thì sẽ rất phiền phức đấy, Lạc Ngọc Sinh này tôi biết, chỉ e Hoàng huynh cũng không phải đối thủ của hắn. Tên tiểu tử này vẫn còn ít tuổi nhưng võ công lại rất lợi hại, nghe nói là từ Tây Vực tới. Không biết đã trúng phải Ma pháp hay tà thuật gì, rất nhiều cao thủ võ lâm tu hành cả một đời cũng đều bại dưới tay hắn. Tôi đã từng nhìn thấy một đám người khiêu khích gây chiến với hắn trên đường phố Quảng Châu, hình như hắn đã động đến Thanh Long bang. Chỉ trông thấy bang chủ của Thanh Long bang dẫn theo một đoàn đệ tử, tay cầm đao sát khí đằng đằng lao về phía Lạc Ngọc Sinh, ai ngờ Lạc Ngọc Sinh vẫn lộ điệu cười lạnh, nháy mắt, mấy kẻ của Thanh Long bang đều ngã nhào xuống đất kèm theo đó là những tiếng kêu thảm thiết.

Lý Thiên Tường lộ vẻ sợ hãi nói.

- Hoàng huynh, tôi biết huynh có sở trường về thuật Kỳ Môn Độn Giáp, không biết đối với thuật thôi miên và thuật giả giọng huynh có cách nhìn gì?

Thượng Quan Văn Cẩm hỏi. Hoàng Bình Phong cau mày, lắc lắc đầu:

- Thật ra tôi cũng không rõ lắm, Kỳ Môn Độn Giáp nói cho cùng đều là đạo thuật do đạo gia phát triển mà thành, là đạo thuật chính thống, mà thuật thôi miên lại không giống vậy, có thể nó là Bàng môn tả đạo.

.....

- Tiểu Phong, cậu kêu tôi ở lại không biết là có chuyện gì? – Trịnh quân gia hiểu kỳ hỏi.

- Ồ, lại làm phiền rồi...

Chú thích :

“Ba thợ sửa giày cũng thắng được Gia Cát Lượng” : Ba người có tài năng tầm thường, nhưng nếu biết hiệp lực đồng tâm thì vẫn có thể bày mưu lược kế còn chu toàn hơn cả Gia Cát Lượng. Câu nói này xuất phát từ câu chuyện “Dùng thuyền cỏ mượn tên” thời Chiến quốc. Nhờ đa mưu túc chí, Gia Cát Lượng đã lấy được một trăm ngàn mũi tên từ quân của Tào Tháo giúp đại tướng của Đông Ngô là Chu Du. Sau khi Chu Du biết chuyện đã tự hạ mình mà nói : “Gia Cát Lượng quả thật tài giỏi, ta không bằng ông ấy”.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

119. Chương 119 : Cái Chết Của Quách Thiên Lễ

- Trịnh quân gia, tôi kêu ngài ở lại chủ yếu là vì muốn nhờ ngài xem giúp chất độc trong người Lý quân gia, không biết ngài có thể giải độc không?

Quách Tiểu Phong nhìn Lý Nghị lo lắng nói.

- Ồ, Quách công tử, vừa rồi tôi cũng đã nghe cậu nói qua tình hình của Lý quân gia. Có điều, độc được trong thiên hạ nghìn nghìn vạn vạn nhiều vô kể, tuy tôi nổi danh trong việc sử dụng độc được, nhưng trên đời này, độc được tôi có thể giải cũng có hạn, không phải loại nào cũng có thể, cứ để tôi bắt mạch cho Lý quân gia trước rồi nói sau.

Trịnh quân gia bắt mạch giúp Lý Nghị, sắc mặt có phần u ám. Phải rất lâu sau mới lắc lắc đầu nói:

- Độc được trên đời nhiều vô kể, nhưng thông thường đều có thể giải, nhưng nếu trúng độc thuộc Kim, Mộc, Thủy, Thổ, Hỏa thì sẽ rất khó đấy. Trông sắc mặt của Lý quân gia, tôi đoán, rất có thể ông ấy đã trúng một loại độc được thuộc ngũ độc, nhưng cụ thể là đã trúng độc gì thì vẫn chưa rõ. Lý quân gia, tôi xin hỏi một chút, viên thuốc mà kẻ bí mật đưa cho ông có màu gì?

- Hình như là màu đỏ, phải, đúng là màu đỏ.

Lý Nghị nói chắc chắn.

- Không ngờ lại có kẻ thâm độc như vậy.

Trịnh quân gia tự nhủ.

- Trịnh quân gia, sao vậy? Loại độc này rốt cuộc là có thể giải không?

Quách Tiểu Phong sốt ruột hỏi.

- Quách công tử chắc không biết, muốn giải chất độc thuộc ngũ hành thật ra không khó. Đạo gia chúng ta suy cho cùng là ngũ hành tương sinh tương khắc, Thủy khắc Hỏa, Thổ khắc Thủy, Kim khắc Thổ, Hỏa khắc Kim. Viên thuốc đó màu đỏ nên tôi đoán nhất định nó thuộc Hỏa, chất độc trong người Lý quân gia có lẽ là Kim độc.

- Kim độc, là loại độc gì vậy? Phải giải thế nào đây?

- Thật ra độc được thuộc ngũ hành thường rất dễ giải, nhưng muốn giải Kim độc thì tương đối khó. Theo nguyên lý ngũ hành tương khắc, muốn giải Kim độc bắt buộc phải dùng đến Hỏa, cách tốt nhất là trực tiếp

cho Lý quản gia vào lửa, nhưng chúng ta đều biết thân thể con người rồi đấy, tuyệt đối không thể chịu được sức nóng của lửa. Cho nên chỉ có thể từ từ đưa Hỏa vào trong cơ thể Lý quản gia, không phải nôn nóng mà được, nhất định phải từ từ.

- Vậy rốt cuộc phải làm thế nào đây? Nếu cần loại thuốc nào xin cứ nói, Quách phủ chúng tôi cũng có không ít, nếu không có tôi sẽ nghĩ mọi cách để tìm ra.

- Thật ra cũng không cần loại thuốc quý hiếm gì, chỉ cần củ đốt là được.

- Củ đốt? Lẽ nào lại cho Lý quản gia ăn củ?

- Không phải ăn, mà là ngâm, chúng ta thường nói Thủy Hỏa khó dung hòa thực ra là chưa chính xác, chỉ cần cho lửa vào trong nước rồi cho Lý quản gia ngâm mình vào đó thì có thể từ từ giải trừ chất độc. Nhưng biện pháp này chỉ tồn tại về lý luận, còn trên thực tế có thể làm được hay không, tôi cũng chưa dám chắc chắn, bởi vì trước giờ tôi chưa từng gặp phải bệnh nhân trúng Kim độc. Việc đã đến nước này thì chỉ còn cách mạo hiểm thôi.

- Những lời ngài nói tôi nghe cũng hiểu, nhưng....làm thế nào mới có thể đưa lửa vào trong nước? Nghe có vẻ huyền ảo quá.

Quách Tiểu Phong lo lắng hỏi.

- Haha...việc này nghe ra có vẻ rất khó, nhưng thực tế lại cực kỳ đơn giản, cậu biết nước chè chúng ta nấu nếu đun đến lúc khiến nó sôi trào ra thì sẽ thế nào?

- Sao cơ, chẳng phải biến thành thể khí hay sao?

- Không sai, nước có thể biến thành thể khí, hơn nữa, nước đun lâu thì không nên dùng, bởi vì có thể bốc lửa phải vậy không?

- Phải, nước đun lâu không thể uống, bởi vì có thể bén lửa, lẽ nào...

Quách Tiểu Phong như vỡ lẽ.

- Không sai, nguyên nhân chính là vì lửa và nước đã kết hợp với nhau. Nếu cho nước và lửa cùng lúc xâm nhập vào cơ thể Lý Nghị, có lẽ có thể giải được Kim độc.

Trịnh quản gia vui vẻ nói.

- Tốt quá, vậy phải kêu người đi nấu nước mới được.

- Quách công tử, vừa nãy nghe cậu kêu Quách phu nhân đi chuẩn bị thuốc khiến người ta có thể giả chết, không biết là vì chuyện gì?

Trịnh quản gia hiểu kỳ hỏi.

- À, chuyện đó là thế này, kẻ giấu mặt đó....

Quách Tiểu Phong nói rõ tính toán của bản thân, Trịnh quản gia nghe xong sững sờ cả người, một hồi sau mới tán thưởng:

- Quả là diệu kế, có điều, nếu muốn giả chết cũng không cần phải phiền phức như vậy, đợi lão phu châm một kim thì cứ cho là Đại La thần tiên cũng không thể biết là chết giả hay chết thật.

- Thật vậy sao, lại phiền Trịnh quản gia rồi, chỉ là...sau đó Lý Nghị có thể tỉnh lại hay không?

Quách Tiểu Phong tuy rất tin tưởng vào y thuật của Trịnh quản gia, nhưng mạng người quan trọng, không thể hồ đồ.

- Kỳ thực Quách công tử hoàn toàn không cần phải lo lắng, kim này của tôi chỉ châm vào bộ phận hậu, mục đích là để chặn đường hô hấp tạm thời, thông thường những người sắp chết thường yêu cầu đại phu châm theo kiểu này để duy trì hơi thở cho đến khi người thân tới nói lời cáo biệt.

- Chắc chắn là không sao chứ?

- Không thể xảy ra chuyện, lão phu dám bảo đảm.

- Vậy thì tốt, động thủ thôi.

.....

- Người người người, không được qua đây, nói cho người hay, bản cô nương ta là bồ đầu của phủ Thuận Thiên, nếu người dám làm gì ta, triều đình nhất định không tha cho các người.

Tiểu Diễm bị trói chặt, la hét om sòm.

- Haha....ta giết người rồi xóa hết dấu tích, để xem đến lúc đó phủ Thuận Thiên bắt ta kiểu gì, haha...

Một nam nhân mặc đồ đen dặc ý nói.

- Hừ, làm chuyện bất nghĩa ắt bị trời phạt, nói cho người biết, ý trung nhân của ta rất lợi hại, võ công cao cường, chàng cũng là Bồ đầu phủ Thuận Thiên, vậy nên người hãy cẩn thận một chút.

- Haha...cái phủ Thuận Thiên bé tí đó thì làm được gì, Bồ đầu phủ Thuận Thiên à, được, ta cũng muốn xem xem hắc có bản lĩnh đúng như cô nói không, cứ chờ đây.

Kẻ mặc đồ đen nói xong liền quay người bỏ đi không chút do dự.

- Vương Hâm, chàng nhất định phải cứu thiếp, Vương Hâm.....

.....

Vương Hâm một mình ngồi trên núi Hương Sơn, trong lòng trăm mối tơ vò.

- Tiểu Diễm.....

Cậu ta đau lòng hết lớn. Lúc này không biết từ đâu bay tới một phi tiêu rơi xuống cạnh Vương Hâm, trên đó có một mảnh giấy. Thấy vậy Vương Hâm vội nhặt lên. “Lẽ nào lại là thư cầu cứu của Tiểu Diễm”:

“ Xin chào Vương đại bồ đầu của phủ Thuận Thiên, nữ nhân của người giờ đang trong tay chúng ta, nếu muốn cứu cô ta, trưa mai tới số 13 ngõ Tiền Lương, nhớ, chỉ được tới đó một mình, hễ người thông báo cho quan phủ, thì ta cũng không dám đảm bảo cô nương xinh đẹp đây có thể bình an quay về hay không”

- Đáng ghét, biết làm thế nào đây, có nên thông báo cho Quách đại ca không nhỉ? Chuyện này có lẽ nên nói cho huynh ấy biết thì tốt hơn.

Vương Hâm nghĩ bụng.

.....

Trong khi đó Quách Thiên Lễ sớm đã nhân sự bất tỉnh, tuy Trịnh quản gia và Bạch Nguyệt Quang đã hợp lực ra sức cứu chữa, nhưng do lúc ấy y thuật chưa tiến bộ nên Quách Thiên Lễ vẫn cứ bất động không tỉnh, sang ngày thứ hai thì đã trở nên trầm trọng hơn, sắc mặt xanh xao. Trải qua một ngày một đêm, cuối cùng vẫn không thể cứu nổi Quách Thiên Lễ. Quách Thiên Lễ chết rồi, cả Quách phủ không ai là không thương xót, nhất là Mạnh Kiều, khóc than như chết đi sống lại. Còn cả Lý Nghị cũng dẫn vật bản thân khôn tả.

- Nếu không phải tôi nhất thời bị ma quỷ quỷ khiến thì đại thiếu gia đâu phải chết oan uổng, Nhị thiếu gia cũng không phải vượt ngục, Thiên Lễ cũng không uất ức mà sinh bệnh, Tiểu Phong, tôi đúng là tội đáng muôn chết, xin lỗi, xin lỗi...

- Lý thúc, đây cũng là số mệnh của Thiên Lễ, thúc đừng quá thương tâm, ài...

Quách Tiểu Phong an ủi.

- Đều do ông, nhà các người chẳng có thứ gì tốt đẹp cả, trước là con gái ông giết hại ca ca ta, giờ lại đến lượt ông hại chết Thiên Lễ. Đồ thói tha, ông sẽ phải chết không dễ coi.

Mạnh Kiều kích động lao lại đánh Lý Nghị.

- Đủ rồi, Mạnh Kiều, chuyện này khó trách Lý Nghị, mọi người nên bình tĩnh một chút.

Quách Tiểu Phong sợ Mạnh Kiều đánh chết Lý Nghị nên ra mặt ngăn chặn.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

120. Chương 120: Sự Lựa Chọn Của Vương Hâm

- Quách đại ca, huynh cũng thấy rõ rồi đấy, người đang đứng trước mặt huynh, năm năm trước cũng đã từng thề là phải trở thành con người khác. Nhưng, năm năm sau ông ta chẳng phải vẫn thế hay sao, khiến Quách phủ chúng ta chó gà không yên, hại chết Thiên Hùng đại ca, gián tiếp hại Thiên Lễ, tục ngữ nói “Vẽ mặt vẽ da khó vẽ xương, biết người biết mặt không biết tâm” Huynh dựa vào đâu để muốn muối tin ông ta một lần nữa?

Mạnh Kiều lớn tiếng trách móc.

- Cái này.....Mạnh Kiều, dựa vào trực giác, ta tin Lý Nghị. Cho nên, xin hỏi muối, rốt cuộc muối có tin tưởng huynh hay không? – Quách Tiểu Phong nói.

- Muối đương nhiên tin Quách đại ca, nhưng muối không thể tin tưởng ông ta.

- Im miệng, Mạnh Kiều, muối không cần phải lấy lý lẽ gì ra để nói người ta nữa.

Quách Tiểu Phong biết nói như vậy là hơi quá đáng, nhưng cũng đâu còn cách nào khác, vì đại cục không thể không làm như vậy.

- Quách đại ca, huynh thay đổi rồi, muối ghét huynh.

Mạnh Kiều nói xong thì quay người chạy ra khỏi phòng Quách Thiên Lễ.

- Nguyệt Quang....

Quách Tiểu Phong nhìn Bạch Nguyệt Quang, hiểu ý Bạch Nguyệt Quang vội đuổi theo ra ngoài.

- Thiên Lễ, Thiên Lễ, nếu huynh vẫn sống thì thật tốt biết mấy, huynh đi rồi, thì thế vẫn chưa lạnh vậy mà bọn họ đã bắt nạt muối rồi, ngay đến việc trả thù giúp huynh muối cũng không làm được, là muối vô dụng, là muối không tốt. Thiên Lễ, Thiên Lễ. Xin lỗi, xin lỗi. Nhưng, tại sao, tại sao Quách đại ca cứ phải bảo vệ Lý Nghị như vậy, lẽ nào chỉ là vì Lý Nghị có thể chứng minh sự trong sạch của huynh ấy, lẽ nào chỉ là vì sự trong sạch của bản thân mà huynh ấy không màng tới cái chết của huynh đệ, có phải trước giờ muối đã nhìn nhầm Quách đại ca, có phải huynh ấy chỉ là một kẻ lòng dạ hẹp hòi. Huynh ấy không phải là Quách đại ca muối biết trước đây. Thiên Lễ, sao huynh lại nhẫn tâm như vậy, tại sao lại bỏ muối mà đi.

Mạnh Kiều đứng bên hồ, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Bạch Nguyệt Quang đi lại nhẹ nhàng ôm Mạnh Kiều vào lòng.

- Cô bé khờ khạo này, muối vẫn còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện gì.

- Đại tẩu, tại sao đại ca lại trở nên như vậy, lẽ nào tẩu lại không cho rằng huynh ấy đã làm sai?

- Muội thử nói xem Quách đại ca của muối sao phải làm vậy?

Mạnh Kiều ngẩng đầu, lau nước mắt, ậm ừ nói:

- Chẳng phải là vì Lý Nghị đáng chết kia có thể chứng minh sự trong sạch của huynh ấy sao?

- Ta biết thế nào muối cũng nghĩ vậy mà, vậy nên mới nói muối mới chỉ là một cô bé. Kỳ thực đó không phải nguyên nhân quan trọng nhất, muối ở Quách phủ cũng bao nhiêu năm nay rồi, nhân cách của Quách đại ca muối cũng biết mà, huynh ấy tuyệt đối không vì tư lợi cá nhân, không thì đâu có sự ủng hộ của Vương Hâm, Thiên Lễ và của chúng ta, ta và huynh ấy mới có thể từng bước vượt qua gian nan thử thách cho đến tận giờ. – Bạch Nguyệt Quang dịu dàng nói.

- Nhưng

- Đừng khóc nữa ! – Bạch Nguyệt Quang nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Mạnh Kiều.

- Thật ra lúc đầu ta cũng không hiểu tại sao Tiểu Phong lại cương quyết bảo vệ Lý Nghị như vậy, vậy nên tới qua ta đã hỏi huynh ấy. Nhưng huynh ấy nói với ta, người chết cũng đã chết, cứ cho là Lý Nghị có chết,

thì họ cũng không thể sống lại. Lý Nghị đã thành tâm hối cải, tại sao không thể cho ông ấy một cơ hội làm một người tốt? Nếu giết ông ta rồi, vậy đại ca chẳng phải đã chết rất oan uổng hay sao? Muội nói xem đúng không?

Mạnh Kiều trầm nghĩ, không ngờ Quách đại ca lại rộng lượng khoan hồng như vậy, là mình đã hiểu nhầm huynh ấy, thì ra người hèn mọn lại chính là mình.

- Nhưng ...Thiên Lễ đi rồi muội phải làm sao đây, sau này muội biết sống thế nào đây, đại tẩu mau nói cho muội biết đi.

- Mạnh Kiều, muội vẫn nhớ những gì muội nói với tỷ trước đây chứ. Chuyện đã xảy ra, chúng ta lại không thể ngược dòng thời gian, nhưng cho dù không có nam nhân thì chúng ta vẫn phải kiên cường sống tiếp, phải vậy không? Lẽ nào muội lại quên hết những lời này rồi. Thiên Lễ dưới tuổi vàng cũng không muốn thấy muội đau lòng thế này đâu, nếu ta là Thiên Lễ ta sẽ hy vọng muội hãy mạnh mẽ sống tiếp, sau đó quen một nam nhân khác, xuất gia sinh con.

- Đại tẩu, xin lỗi, là muội sai, là muội đã sai. Sau này muội nhất định có thể dũng cảm sống tiếp, cũng giống như những lời ca ca nói với muội năm xưa. Cảm ơn tẩu, muội có phúc ba đời nên mới gặp được một đại tẩu tốt bụng và một đại ca khoan dung như Quách đại ca, trên đời này còn rất nhiều người yêu thương muội, quan tâm muội, vậy mà muội lại muốn đi tìm cái chết, đúng là thật quá ngu xuẩn. - Mạnh Kiều vui vẻ nói.

- Muội hiểu thì tốt rồi, đi, về nhà thôi, Tiểu Phong đang lo đó.

- Cảm ơn đại tẩu.

.....

Vương Hâm quay về Quách phủ, cứ ngỡ sau cơn mưa trời lại sáng, ai ngờ lại trông thấy trước cổng lớn lại treo đèn lồng trắng. Vương Hâm tâm tư bất ổn, không biết lần này lại là ai, lẽ nào là...

- Thiên Lễ, là Thiên Lễ sao?

Trông thấy thím Thắm đang nước mắt lưng tròng, Vương Hâm vội hỏi, thật hy vọng thím Thắm có thể lắc đầu, nhưng sự thật lại khiến cậu ta đau lòng. Vương Hâm cảm thấy trời đất điên đảo, Cao Cầu, tại sao, tại sao ông ta phải thâm độc như vậy, Thiên Lễ mới có 19 tuổi, cái tuổi vô ưu vô lo. Cao Cầu, lão bách tính trong thiên hạ bị ông hại vẫn còn ít hay sao? Rốt cuộc phải thế nào nữa ông mới dừng tay. Ông nhất định sẽ chết không dễ coi đâu.

Vương Hâm lặng lẽ đi vào trong, đợi ta, đợi ta cứu được Tiểu Diễm, ta nhất định sẽ xông vào phủ Thái úy, sau đó chặt Cao Cầu ra thành trăm mảnh. Vương Hâm nghĩ bụng. Tình thế đang lúc nguy cấp, vẫn nên nói cho Quách đại ca biết chuyện của Tiểu Diễm đã, xem huynh ấy có cách gì không.

Vương Hâm đi vào đại sảnh, thấy Quách Tiểu Phong đang quỳ trước quan tài.

- Thiên Lễ, là Nhị ca không tốt, nếu không phải ngay từ đầu ta thực hiện kế hoạch đó thì đệ cũng đâu suy sụp tinh thần như vậy, xin lỗi.

- Nhị thiếu gia, đừng như vậy, đều là do tôi gây ra, nếu ý chí tôi kiên định thì đại cục đâu có thể này, người chết không thể sống lại, vậy nên xin Nhị thiếu gia hãy biết tiết chế.

- Phải đây, thiếu gia đã quỳ hai canh giờ rồi, nếu cứ thế này chỉ e sẽ không chịu nổi đâu. - Lai Phúc nói.

- Không, đều do ta không tốt, là lỗi của ta, Thiên Lễ ơi!

Quách Tiểu Phong vô cùng kích động, một hồi sau đã không chịu nổi rồi ngất đi.

- Quách đại ca, huynh sao vậy, mau, mau đỡ huynh ấy lên giường nghỉ ngơi. - Vương Hâm hét lớn.

Giờ Quách đại ca đã thành ra thế này, không biết có nên nói chuyện của Tiểu Diễm cho huynh ấy không đây? Nếu nói cho huynh ấy biết thì cũng chưa chắc có thể cứu được Tiểu Diễm, hơn nữa bức thư đó cũng có nói không được báo quan, nhất định phải đi một mình, không thì chúng sẽ giết con tin. Tiểu Diễm nhất định phải được cứu, cứ cho một mình đi thì cũng không vấn đề.. Phải rồi, sao mình không thể đi một mình chứ? Dựa vào người khác chỉ bằng dựa vào chính mình. Khi Quách đại ca đi tới đảo Đào Hoa, mình chẳng

phải đã giải quyết rất tốt đó sao. Vì Tiểu Diễm, cứ cho có chết mình cũng phải chết cùng Tiểu Diễm, sống như vậy cũng không có gì để hối tiếc. Tiểu Diễm, đợi ta, ta lập tức đi cứu nàng đây.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

121. Chương 121 : Giải Cứu Tiểu Diễm (1)

Đêm đó, Vương Hâm do quá kích động, trong mơ cũng mơ thấy cứu được Tiểu Diễm, sau đó hai người cao chạy xa bay, nhưng nháy mắt, trời đất bỗng tối sầm lại, chỉ nghe thấy tiếng cười chói tai. “Ah....” Vương Hâm từ trong mơ giật mình tỉnh dậy, bên ngoài ánh mặt trời đã chiếu cao, cậu ta vội từ trên giường bật dậy.

Sáng nay, bao trùm Quách phủ là những tiếng bi thương não nùng, bầu không khí ảm đạm vô cùng khiến người ta không hề muốn ở lại đây một khắc nào, về mặt ai cũng nặng nề xám xịt. Đương nhiên trong số đó có cả Vương Hâm, cậu ta giờ không chỉ lo cho Tiểu Diễm, mà còn rất thương nhớ Quách Thiên Lễ, cảm hận Cao Cầu vạn phần.

- Vương Hâm, mau đến cứu em.

Wang Hâm hoang mang dường như nghe thấy giọng nói của Tiểu Diễm đang ở đâu đây, quay đầu lại, phía sau là Bạch Nguyệt Quang.

- Vương Hâm, đệ sao vậy, sắc mặt kém quá, không sao chứ?

Bạch Nguyệt Quang quan tâm hỏi. Về mặt Vương Hâm lộ vẻ thất vọng.

- Không, không sao, chỉ là vì quá thương nhớ Thiên Lễ mà thôi.

Wang Hâm cúi đầu, có lẽ giờ này Tiểu Diễm cũng đang bị bọn xấu nhốt trong phòng tối đợi mình tới cứu, không biết cô ấy có đói, có khát, có lạnh không. Chỉ nghĩ tới thôi Vương Hâm cũng đứng ngồi không yên. Tiểu Diễm, nhất định phải đợi ta, ta sẽ nhanh chóng cứu nàng.

- Vương Hâm, đệ đi đâu vậy?

Đúng lúc Vương Hâm chuẩn bị ra ngoài thì bị Quách Tiểu Phong gọi giật lại.

- Ô, Quách đại ca đó à, đệ có chuyện tới Nha môn một chuyến, đi một lát rồi sẽ về ngay.

- Vậy à, đi nhanh rồi về luôn nhé. Giờ Thiên Lễ không còn nữa, chuyện trong nhà cũng nhiều quá, đệ mau đi rồi về giúp ta một tay. Phải rồi, có tin tức gì của Tiểu Diễm chưa?

- Vẫn chưa, đành tiếp tục đợi vậy.

Wang Hâm quả thật rất muốn nói rõ mọi chuyện cho Quách Tiểu Phong, nhưng cứ ậm ừ mãi không thành lời, không được, không thể để Quách đại ca lại lo lắng thêm nữa.

- Quách đại ca, vậy đệ đi trước đây.

Wang Hâm vẫy tay cáo từ, chạy như bay tới ngõ Tiền Lương. “Quách đại ca, nếu có cơ hội đệ nhất định bình an vô sự cứu Tiểu Diễm về”. Trong Kinh thành này có rất nhiều ngõ ngách và Tứ hợp viện, nhưng đa phần là nằm ở phía bắc, nhưng ngõ Tiền Lương này lại là một ngoại lệ, nó nằm ở phía nam. Hơn nữa con ngõ này cực kỳ yên tĩnh, khiến người ta có cảm giác âm u đáng sợ, cho nên nhà nào nhà nấy cài then chặt, cũng không thấy có trẻ con chơi đùa ngoài ngõ.

Wang Hâm do dự một hồi rồi vẫn quyết định đi vào, trước khi đi vào, Vương Hâm quay đầu lại, chỉ trông thấy một đứa trẻ đầy nước rãi dờ dẩn nhìn cậu ta, khuôn mặt lộ ra thần sắc sợ hãi, sau đó chạy đi, cứ như nhìn thấy quỷ vậy. Vương Hâm không hề bận tâm, tuy trí tuệ của người lao động rất vĩ đại, nhưng Vương Hâm trước giờ vẫn luôn vững tin chỉ cần bản thân nỗ lực phấn đấu, thì không bao giờ thất bại. Vương Hâm khẽ mỉm cười, rảo bước thật nhanh trong con ngõ.

Con ngõ này chắc được xây dựng từ lâu, nhìn tường gạch có vẻ rất cũ kỹ, dường như chỉ cần dùng tay đâm nhẹ là có thể bị đổ sập xuống. Từ phía không có lấy một bóng người, thời gian như ngưng trệ. Bây giờ đang là bữa trưa, cũng là lúc nhà nhà hộ hộ chuẩn bị cơm nước, nhưng trong con ngõ này không thấy khói, cũng không hề nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của cuộc sống nhân sinh, chẳng ngửi được mùi hương gì. 6, 7, 8....12, 13. Chính là chỗ này, chỉ trông thấy đây là một hộ cư dân bình thường.

- Có ai không, này.... – Vương Hâm đập cửa gọi to.

- Vương Hâm, là chàng sao....?

Từ bên trong truyền ra giọng nói của Tiểu Diễm.

- Tiểu Diễm, ta tới cứu nàng đây, đợi ta.

- Vương Hâm, cẩn thận đấy, kẻ bắt em hình như võ công rất cao, không thì em đã không bị trói ở đây.

- Đừng lo, Tiểu Diễm, vì nàng, cứ cho là Diễm Vương đến ta cũng phải nhổ mấy sợi râu của ông ta.

Wương Hâm vừa nói vừa đẩy cửa đi vào. Bên trong Tiểu Diễm bị trói bằng một sợi dây to, đang khóc nhìn Vương Hâm.

Wương Hâm cẩn thận đi lại phía Tiểu Diễm. Chỉ nghe thấy một tiếng “Vu” – một phi tiêu bay qua mặt Vương Hâm.

- Người là ai, sao phải dùng ám khí, ra đây đi, giấu đầu giấu đuôi có thể cho là anh hùng hảo hán sao. – Vương Hâm lớn tiếng nói.

- Hừm, tuổi nhỏ mà khẩu khí lại không hề nhỏ, chỉ có điều trên đời này kẻ nào nhìn thấy ta thì kẻ đó không trông thấy mặt trời của ngày mai, giờ ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi đồng ý để Ngô Tiểu Diễm là nữ nhân của ta, thì ngươi có thể lập tức rời khỏi đây, coi như ở đây không có chuyện của ngươi.

- Nằm mơ giữa ban ngày, ta đã đích thân tới tận đây nào có thể dễ dàng rút lui như vậy chứ, còn nữa chúng ta hình như vẫn chưa giao đấu, ai lợi hại hơn ai vẫn còn chưa biết, mau ra đây đấu một trận để phân cao thấp.

- Vương Hâm, cảm ơn chàng, cảm ơn chàng đã yêu em đến vậy. Ngô Diễm này xin thề, cả đời này ngoài Vương Hâm ra thì sẽ không lấy ai khác.

- Haha...đúng là một đám ngu xuẩn, đừng diễn kịch nữa, đừng tưởng ta sẽ đồng cảm với các người. Vương Hâm, Vương đại bồ đầu, đây là người tự tìm đến, chớ có hối hận đấy.

Kẻ đó vừa dứt lời, Vương Hâm liền cảm thấy một cơn đau dữ dội từ sau lưng, rõ ràng đã bị công kích, xem ra người này võ công quả thật rất cao cường, mình chưa chắc đã đánh thắng nổi hắn.

Wương Hâm cảm thấy đau dữ dội, sau đó thấy máu phun ra ngoài.

- Không được, Vương Hâm.... – Tiểu Diễm kích động nói.

- Haha....đây chẳng phải là người tự tìm đến ư, người cũng thấy rồi đấy, đâu phải ta không cho ngươi cơ hội, chỉ trách ngươi không biết nắm bắt cơ hội mà thôi, ta đành phải tiễn ngươi đi Tây Thiên thôi.

Wương Hâm chỉ mơ hồ trông thấy kẻ công kích mình là một thanh niên mặt trắng bệch, thân thể cao to vạm vỡ.

- Tiểu Diễm, sao cô lại thích loại người như hắn, hắn có điểm nào hơn ta chứ, đã không có tiền, tướng mạo lại chẳng ra sao, võ công lại càng dở tệ, rốt cuộc là cô coi trọng hắn ở điểm gì?

Nghe được những lời này, Vương Hâm chỉ biết cúi đầu. Phải, mình có thể mang lại cho Tiểu Diễm cái gì chứ, đã không có tiền tài, không có gia thế, tướng mạo lại tầm thường, rốt cuộc là mình có tài đức gì mà dám sánh duyên với con gái của Nhất phẩm đại viên đương triều chứ.

- Bây giờ, bây giờ nàng vẫn còn yêu ta sao? Tiểu Diễm.

Wương Hâm ôm ngực, miễn cưỡng đứng dậy, Tiểu Diễm cúi đầu, phải rất lâu sau mới nhìn Vương Hâm với ánh mắt oán trách:

- Vương Hâm, ta hỏi chàng, lẽ nào việc ta cải trang thành nam nhi vào Nha môn làm bổ đầu không phải là vì chàng sao? Lẽ nào ta đau lòng như vậy không phải vì chàng? Lẽ nào tất cả những việc ta làm đều không phải vì chàng? Vương Hâm, chàng là một tên đại ngốc siêu cấp, ta hết cách với chàng rồi, cho dù sau này chàng đối xử với ta thế nào, thì cả đời này ta cũng chỉ yêu một mình chàng mà thôi. Cho nên, dù sau này có tiền cũng tốt, không có tiền cũng không sao, nào sợ xuống phố xin ăn, ta nguyện đi theo chàng, nói vậy chàng đã hiểu lòng ta chưa?

- Tiểu Diễm, nàng....ta hiểu rồi. Nói cho người hay, dù võ công của ta không bằng người, nhưng người cũng đừng mong đoạt lấy Tiểu Diễm từ tay ta.

Vương Hâm nói xong liền xông về phía kẻ bí mật đó.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

122. Chương 122 : Giải Cứu Tiểu Diễm (2)

- Ya...

Vương Hâm hết sức đánh về phía khuôn mặt trắng bệch của kẻ bí mật.

- Đúng là tên vô dụng không biết tự lượng sức mình, vẫn còn muốn làm bổ đầu phủ Thuận Thiên sao, không biết phủ Thuận Thiên làm ăn kiểu gì mà có loại bổ đầu này.

Chỉ thấy chân hắn bước nhẹ, nháy mắt đã lùi về phía sau mấy mét, Vương Hâm vẫn sử dụng chiêu thức mọi khi, không kịp thu tay, ngã nhào xuống đất. Lúc này, kẻ bí mật lại bỗng chốc xuất hiện trước mặt Vương Hâm, dùng chân công kích vào hạ bộ Vương Hâm.

- Ahhhhh....

- Vương Hâm....chàng không sao chứ?

- Haha....Tiểu Diễm, trúng phải quyền cước của ta không chết cũng tàn phế, không ngờ nam tử hán của cô lại là một tên vô dụng thế này, chỉ bằng theo ta đi, hei hei....

- Tên khốn, thả ta ra, có chết ta cũng không lấy người đâu.

- Cái này không thể theo ý nàng được, giờ ta nấu gạo thành cơm, đến lúc đó xem hắn có cần nàng không.

Kẻ bí mật nói đoạn đi lại phía Tiểu Diễm.

- Người người người, đừng có lại đây, qua đây ta kêu lên đó.

- Cô cứ la hét đi, la lớn vào, cái ngõ này mấy năm nay đã không có người ở rồi, có kêu la lớn đất cũng không ai tới cứu cô đâu, haha....

Kẻ đó đi lại rồi đưa tay đặt trước ngực Tiểu Diễm. Tiểu Diễm nghĩ bụng: “ Lẽ nào lần này thực sự không được sao? Vương Hâm, xin lỗi, dù thế nào ta vẫn là nữ nhân của chàng”. Tiểu Diễm nhắm chặt mắt, chuẩn bị đón nhận thời khắc đau khổ. Nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng “Peng”

- Ahhhhh... - Một cơn đau dữ dội truyền khắp người.

Tiểu Diễm dần dần mở mắt, chỉ trông thấy Vương Hâm đang cầm một khúc gỗ trên tay, trên khoe miệng vẫn còn vết máu.

- Hừ, muốn cướp nữ nhân của ta ư, về tu luyện thêm hai năm nữa rồi hãy nghĩ tới nhé, tiểu tử thôi.

Hóa ra vào thời khắc then chốt Vương Hâm đã tỉnh lại, nhân lúc kẻ đó phân tâm, tiện tay cầm lấy một khúc gỗ đập vào sau lưng hắn, lúc hắn phát hiện ra thì đã muộn, đầu óc điên đảo ngất ngán ra đất.

- Hay quá, Vương Hâm, chàng không sao chứ?

- Ta không sao, vẫn chưa chết được đâu, chúng ta nên ra khỏi đây thôi, thoát ra ngoài rồi thì có thể tìm người giúp đỡ.

Vương Hâm vừa nói vừa cởi trói giúp Tiểu Diễm.

- Hừm, người không cảm thấy mình quá ngây thơ hay sao? Haha...vừa rồi do ta bất cẩn, bây giờ ta muốn lấy cái mạng chó của người.

Kẻ đó lại đứng dậy, trừng mắt nhìn Vương Hâm, lúc này Tiểu Diễm đã được cởi trói.

- Tiểu Diễm, nài mau chạy về nói cho Quách đại ca biết chuyện này, ở đây ta khắc lo liệu được.

- Nhưng....chàng....

- Đi, nhanh lên....

- Vậy chàng phải đợi em quay lại đây, em đi tìm Quách đại ca ngay đây.

- Muốn đi à, đúng là quá ngây thơ, phải hỏi xem nắm đấm của ta có đồng ý không đã chứ.

Thấy Tiểu Diễm chạy đi tìm “viện binh”, kẻ bí mật chặn lại.

- Sao phải sốt ruột vậy, đối thủ của người ở đây cơ mà.

Vương Hâm lại giơ nắm đấm lao về phía kẻ bí mật, tên này đang đuổi theo khổng chế Tiểu Diễm. Vương Hâm đã phát cuồng, chỉ cần Tiểu Diễm không sao, cậu ta có thể nào cũng can tâm.

- Tiểu Diễm, chạy mau, chạy mau, chạy càng xa tốt....

Vương Hâm ra sức ôm chặt lấy chân chân của kẻ bí mật.

- Hừ, tên tiểu tử thối này, mau buông tay...

Tên đó ra sức đá vào người Vương Hâm, nhưng Vương Hâm lại không hề cảm thấy đau đớn nữa, chỉ cần Tiểu Diễm bình an, tất cả đều không quan trọng.

- Haha...cuối cùng ta đã thắng phải vậy không? – Vương Hâm đắc ý nói.

- Được rồi, được rồi, Ngưu Bưu. – một giọng nói trầm ồm vọng lại bên tai Vương Hâm.

- Cha, giờ cha đã tin Vương Hâm thật lòng yên con chưa?

- Vâng, thưa chủ nhân.

Kẻ bí mật cũng ngưng tay, đứng sang một bên.

- Vương Hâm, chàng không sao chứ, sao chàng lại khờ khạo như vậy, em tốt đến mức khiến chàng thà chết cũng phải để em thoát thân.

Tiểu Diễm đi lại ôm lấy Vương Hâm, đau lòng khóc.

- Ngưu Bưu thúc à, thúc ra tay cũng độc quá. – Tiểu Diễm tức giận nói.

- Tiểu Diễm, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

- Cha, mau gọi Lý thái y tới chữa trị cho chàng đi.

- Vương Hâm, giờ cậu đã bị thương khá nặng, để ta gọi ngự y tới chữa trị cho cậu được chứ...

Vương Hâm do tổn thương quá sức nên đã bất tỉnh nhân sự.

- Cha, nhìn xem, thuộc hạ của cha cũng thật là...

- Được rồi, được rồi, là tại cha không tốt. Lý thái y, phiền ông rồi.

Lý thái y đã đứng cạnh Ngô đại nhân từ lâu.

- Ô, Ngô đại nhân hà tất phải khách khí như vậy, Vương Hâm cũng là người của Quách gia, Quách Tiểu Phong từng là ân nhân của tôi.

Nói đoạn, Lý thái y đi lại bắt mạch giúp Vương Hâm.

- Vương Hâm đã chịu nội thương, may mà lực phủ ngũ tạng vẫn nguyên vẹn, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là phục hồi lại thôi.

- Tốt quá, Vương Hâm, chàng nghe thấy chưa, chàng không sao cả. Chúng ta quay về Quách phủ thôi.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

123. Chương 123 : Chân Tướng

Tiểu Diễm đỡ Vương Hâm trở về Quách phủ.

- Quách đại ca, đại tẩu, mau đến đây đi.

Tiểu Diễm đang mệt mỏi rã rời. Quách Tiểu Phong và Bạch Nguyệt Quang nghe thấy vội đi ra ngay, thấy trên người Tiểu Diễm dính đầy máu của Vương Hâm.

- Tiểu Diễm, chuyện này là thế nào? Vương Hâm sao lại thành ra thế này? – Bạch Nguyệt Quang sốt ruột hỏi.

- Đại tẩu, xin chờ hỏi, Vương Hâm đang bị thương rất nặng, tẩu mau trị thương cho huynh ấy trước đã.

- Được rồi, mau đưa cậu ấy vào trong phòng rồi nói sau.

- Tiểu Diễm, đừng lo lắng quá, Vương Hâm không gặp vấn đề gì nghiêm trọng đâu, chỉ là mất máu quá nhiều, lại chịu nội thương, chỉ cần tĩnh dưỡng thì không sao hết, giờ tẩu sẽ kê ít thuốc bổ cho cậu ấy, muội ở lại đây trông nom cậu ấy nhé.

Nói xong Bạch Nguyệt Quang liền đi ra ngoài ngay.

- Đại tẩu, đợi chút đã.

- Có chuyện gì à?

- Không, không có gì, cảm ơn đại tẩu, thật sự cảm ơn đại tẩu nhiều lắm.

- Cô bé ngốc, nói gì vậy, Vương Hâm là người của Quách gia, người một nhà cả cảm ơn gì chứ?

.....

- Quách đại ca, Nguyệt Quang đại tẩu, Vương Hâm tỉnh lại rồi.

- Tiểu Diễm ơi, rốt cuộc là thế nào vậy, muội xem ta và Nguyệt Quang bận rộn cả ngày rồi.

Quách Tiểu Phong ngại ngần nói.

- Đại ca, đại tẩu, có thể vào phòng Vương Hâm nói chuyện không? Chuyện này rất dài.

- Được, tạm thời cũng không có việc gì, Lý quản gia, nếu ở đây có chuyện gì thúc cút tự giải quyết nhé.

Nói xong Quách Tiểu Phong cùng Bạch Nguyệt Quang và Tiểu Diễm tới phòng Vương Hâm.

- Tiểu Diễm, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Tại sao, tại sao nàng lại đứng sau chuyện này? Nàng cảm thấy đùa giỡn ta rất thú vị có phải không?

Không đợi Quách Tiểu Phong lên tiếng trước, Vương Hâm đã chất vấn ngay Tiểu Diễm.

- Vương Hâm, xin lỗi, muội cũng không muốn vậy đâu, là vì cha muội...

- Cha nàng?

- Phải, là vì cha muội, hôm đó, Nguyệt Quang tẩu nói cha muội đang mắc trọng bệnh, cũng không sống được bao lâu, khi ấy muội đã rất lo chỉ biết cầm đầu chạy về nhà thật nhanh. Nhưng sau khi về nhà rồi lại phát hiện mọi chuyện không phải vậy, sau đó đã nói cho cha biết chuyện của hai ta, cứ ngỡ cha sẽ rất vui, ai ngờ

cha lại để ý tới xuất thân của chàng đến vậy, hơn nữa lại rất ngờ vực tấm lòng của chàng dành cho thiếp. Bất luận có nói thế nào cha cũng không tin tưởng tấm chân tình của chàng, cuối cùng cha cũng thỏa hiệp nói rằng, chỉ cần chàng vượt qua thử thách do ông ấy sắp đặt, mới cho phép ta và chàng bên nhau. Cha muội xưa nay đều rất cố chấp, muội biết để ông ấy nhượng bộ là chuyện không đơn giản, tuy bình thường muội rất bướng bỉnh, tùy tiện, nhưng cũng không muốn ông ấy tích ưu sâu thành bệnh, vậy nên đành phải đồng ý. Sau đó cha đã gọi Ngưu Bưu tới...

Tiểu Diễm vẫn muốn nói tiếp nhưng lại bị Quách Tiểu Phong ngắt lời:

- Ngưu Bưu, muội vừa nói Ngưu Bưu sao, có phải chính là Ngưu Bưu uy chấn tứ hải, tung hoành giang hồ mười năm trước không?

- Thì ra Quách đại ca cũng biết, không sai, chính là thúc ấy. Lúc đầu muội và cha đã giao kèo chỉ cần Vương Hâm nói ra người mà huynh ấy yêu thương là muội là được, ai dè cha muội đã nuốt lời, để thuộc hạ đánh Vương Hâm thành ra thế này, sớm biết thế này muội đã không để Vương Hâm chịu thử thách này. Vương Hâm, xin lỗi vì đã khiến chàng chịu tổn hại.

Tiểu Diễm xà vào lòng Vương Hâm khóc nức nở.

- A đầu gối, hóa ra là vậy, nhưng, sao nàng có thể nghi ngờ tình cảm ta dành cho nàng chứ?

- Thật ra khó có thể trách Tiểu Diễm, là nữ nhân ai mà không hy vọng người mà mình thương yêu thật lòng thật dạ với mình, cho dù biết mối tình đó là chân tình nhưng vẫn muốn chứng thực một chút, đây chính là điểm khác biệt giữa nam và nữ. Còn về nam nhân mà nói, nữ nhân thường giống như y phục, muốn thay thì thay, muốn cởi thì cởi. Nhưng với nữ nhân, người mà mình đã lấy cũng giống như ông trời vậy, hễ bị nam nhân phản bội, cũng không khác nào trời nghiêng đất ngã. Nếu Vương Hâm cậu phản bội Tiểu Diễm, vậy cô ấy có thể đi đâu, chắc chỉ có con đường chết chờ đợi cô ấy phía trước mà thôi. Cho nên, hy vọng đệ có thể tha thứ cho Tiểu Diễm. - Bạch Nguyệt Quang nói.

- Đệ cũng đâu trách cô ấy, chỉ có điều....sau này nàng không được nghi ngờ tình cảm ta dành cho nàng đâu đấy. Ta xin thề, nếu đời này ta phụ lòng Tiểu Diễm, thì trời đất không tha, chết không dễ coi.

- Không được nói vậy, ta chỉ muốn chàng sống thôi, phải sống cho thật tốt, tương lai chúng ta sẽ có một gia đình, có con trai, có con gái, đợi đến lúc chúng ta già sẽ có cháu chắt. Vương Hâm, vì giấc mộng tươi đẹp này, nhất định phải sống cho thật tốt. Cứ cho, cứ cho là có một ngày chàng phản bội ta, ta cũng vẫn cầu chúc cho chàng được sống tốt, mãi mãi hạnh phúc vui vẻ.

Tiểu Diễm cảm động ôm lấy Vương Hâm.

- Ôi, Tiểu Diễm nàng nhẹ chút, ta vẫn đang chịu nội thương đấy. - Vương Hâm lộ vẻ đau đớn.

- Xin lỗi, xin lỗi, Vương Hâm, chàng vẫn ổn chứ.

- Ta không yếu đuối vậy đâu thê tử tương lai ạ.

- Hi, ai muốn làm vợ chàng chứ, ma quỷ mới tin được lời chàng....

- Haha, tốt rồi, sau cơn mưa trời lại sáng, mong rằng hai người biết trân trọng lẫn nhau, sau này có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Nguyệt Quang, chúng ta nên ra ngoài thôi.

Nói đoạn Quách Tiểu Phong kéo Bạch Nguyệt Quang lui ra.

- Nàng nhìn nàng xem, vừa rồi nói gì vậy chứ, cái gì mà đối với nam nhân nữ nhân chỉ giống như y phục, muốn mặc thì mặc, muốn cởi thì cởi? Ta bạc tình bạc nghĩa như vậy sao?

- Đúng vậy còn gì, thiếp thấy chàng có vẻ muốn vứt bỏ người vợ như thiếp lắm rồi đấy.- Bạch Nguyệt Quang đắc ý nói.

- Ôi, nàng có thể suy nghĩ cẩn thận trước khi phát ngôn không.

- Quách Tiểu Phong chàng là nam nhân bạc tình bạc nghĩa, lão nương vẫn chưa xong với chàng đâu.

Bạch Nguyệt Quang nhéo tai Quách Tiểu Phong giả bộ tức giận.

- Lão nương đại nhân xin tha mạng, tha mạng....

.....

Ngày hôm sau, cũng là ngày Lý Nghị đi gặp kẻ giấu mặt. Với Lý Nghị mà nói, đây quả là một thử thách, ngày ngày uống nước chứa Hỏa, theo dự tính, nếu cứ theo cách chữa trị này thì không quá ba tháng, độc được trong người Lý Nghị sẽ hoàn toàn được giải trừ. Còn về thái độ của kẻ giấu mặt đó có thay đổi thế nào thì còn phải xem tài diễn xuất của Lý Nghị.

- Lý Đại Nhị, tốt lắm, cuối cùng ông cũng giết được Quách Thiên Lễ, đây là thuốc giải lần này của ông.

Kẻ mặc đồ đen tiện tay ném thuốc giải trước mộ Lý Phiêu Phiêu, Lý Nghị ngăn người, đây rõ ràng là muốn thử lòng trung thành của ông ta. Nếu ông ta vẫn bị Kim độc khống chế, vậy phải không chút do dự nuốt lấy thuốc giải mới đúng, nhưng nếu độc tính đã được giải, thì không thể làm vậy.

- Phiêu Phiêu, xin lỗi, tha thứ cho cha.

Lý Nghị nghiêng rằng, như một con chó dại lao tới trước mộ Phiêu Phiêu nuốt lấy viên thuốc cho vào mồm.

- Chủ nhân, hôm nay có nhiệm vụ gì không?

- Hừm, đúng là nô tài cầu tặc, gần đây ông hành sự rất đặc lực, lần này ta quyết định không phải ông đi làm nhiệm vụ.

- Vậy cảm ơn chủ nhân, nếu không còn chuyện gì nô tài xin cáo lui.

- Xéo, đúng là một tên đạo tặc, haha....

Kẻ mặc đồ đen cười đắc ý.

“Nhớ lấy, hôm nay người đối xử với ta thế nào, sau này ta nhất định trả lại người gấp bội, tiểu súc sinh” - Lý Nghị nghĩ thầm.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

124. Chương 124 : Chuẩn Bị Phản Kích

Lý Nghị diễn kịch cũng không tồi, kẻ giấu mặt tuyệt nhiên không chút nghi ngờ, theo lý hôm nay cũng là ngày thứ hai sau khi Quách Thiên Lễ chết, mấy người Thượng Quan Văn Cẩm biết tin cũng vội vã tới truy điệu.

- Quách đại ca, về cái chết của tam đệ, chúng tôi cảm thấy rất thương xót. – Thượng Quan Văn Cẩm nói.

- Các vị, việc này đã qua rồi, ngày mai sẽ đưa tiễn linh cữu Thiên Lễ, mong các vị tới tham gia.

Quách Tiểu Phong ghen ngào nói.

- Nhất định, nhất định. Còn về thân phận của kẻ giấu mặt đó, chúng tôi đại khác đã xác định được hẳn chính là thuộc hạ của Cao Cầu. Cao Cầu này trước giờ gian xảo, ngay đến Hoàng Thượng cũng phải kiêng nể hắn vài phần. Quách huynh, lần này chúng ta nên làm thế nào đây? – Lý Thiên Tường lo lắng hỏi.

- Thế này đi, tôi thấy chuyện này đại sự đã định, chi bằng chúng ta cứ tạm thời án binh bất động, đợi hết kỳ hạn mười lăm ngày, sau khi thời cơ chín muồi rồi công kích. Theo tôi chỉ có làm vậy mới có cơ may thắng lợi.

- Không sai, Quách huynh nói rất có lý. Có điều, Quách huynh có kế hoạch cụ thể gì chưa? – Hoàng Bình Phong hỏi.

- Thời hạn mười lăm ngày giờ đã qua năm ngày rồi, trong thời gian này chúng ta sẽ chuẩn bị. Trước hết, về phía Hoàng Thượng sẽ do Văn Cẩm đánh tiếng, nói cho Hoàng Thượng biết kế hoạch của chúng ta, còn tôi vẫn tiếp tục giả bộ trốn tránh bên ngoài. Thật ra hôm tôi bị ngắt trong tuyết, phải nói là sắp chết đói, sau đó may mắn được Lý đại nhân cứu giúp nên mới sống sót tới bây giờ. Hôm đó từ phủ của Lý đại nhân đi

ra, tôi đã bám theo hành tung của Lý Nghị nên mới biết đầu đuôi của vụ án này. Vậy nên mười ngày này tôi sẽ ở trong nhà của Lý đại nhân để tránh tai mắt. Còn về cái chết của Quách Thiên Lễ, tôi muốn giải thích một chút, đều là do Quách mẫu tôi quá tin tưởng huynh đệ, cứ giấu diếm hết mọi chuyện mà không nói ra, thực ra cái chết của Thiên Lễ là.....

- Thì ra là vậy, vậy tốt rồi, Quách huynh quả nhiên liệu chuyện như thần, ngay đến việc này cũng tính toán chu toàn như vậy. – Hoàng Bình Phong khâm phục nói.

- Được rồi, được rồi, người thông minh nhất thiên hạ chỉ là hư danh thôi, mọi người chỉ cần làm việc chú tâm, thận trọng thì tự khắc đều là thiên hạ đệ nhất thông minh thôi mà. Còn chuyện gì nữa không? Nếu không còn chuyện gì, tiểu đệ đã chuẩn bị ít rượu nhạt, mời các vị huynh đài ở lại dùng bữa.

- Không phải vội, không phải vội, thật ra lần này tới đây phúng viếng, chủ yếu là vì muốn nói cho Quách huynh biết thân phận của kẻ giấu mặt, kẻ đó chỉ e là một cao nhân thế ngoại, không biết Quách huynh đã từng nghe đến một nhân vật có tên là Lạc Ngọc Sinh chưa? – Hoàng Bình Phong nói.

- Lạc Ngọc Sinh, quả nhiên là hắn, thật ra hai ngày nay ta cũng nghĩ có thể là hắn, nếu đúng là hắn thì sẽ rất phiền phức đây. Nhưng chuyện này cũng dễ giải quyết thôi, bọn họ có cao thủ, chúng ta cũng không phải là không có. Tôi, Trịnh quân gia, Lý huynh và cả Phi điệp hoàn đao của Hoàng huynh nữa, tôi nghĩ bằng này người chúng ta đối phó với một mình Lạc Ngọc Sinh cũng không thành vấn đề, sợ là sợ đến lúc phủ Thái úy còn có những cao thủ khác nữa cơ, vậy thì không ổn chút nào.

- Quách huynh tính toán rất chu toàn, chỉ một Lạc Ngọc Sinh đã rất khó đối phó, nếu lại có mấy cao thủ như Lạc Ngọc Sinh, chúng ta biết làm thế nào? – Lý Thiên Tường cũng rất lo lắng hỏi.

- Đây đúng là vấn đề đau đầu, bây giờ địch ở chỗ sáng, ta ở chỗ tối, tuy cục diện có lợi cho ta, nhưng chúng ta không thể công khai chiêu mộ cao thủ vô lâm. – Quách Tiểu Phong nói.

- Nó hay lắm, nhưng, chúng ta ở chỗ tối, có người lại ở chỗ sáng. – Thượng Quan Văn Cẩm đắc ý nói.

- Khoan đã, ý huynh là, Hoàng Thượng.... – Lý Thiên Tường như chợt vỡ lẽ.

- Không sai, chính là Hoàng Thượng, chúng ta có thể thỉnh cầu Hoàng Thượng tổ chức một đại hội vô lâm,

trưng tập anh hùng hào kiệt trong thiên hạ tới tham gia, đến lúc đó cùng công kích phủ Thái úy. Quốc vận của Đại Tống hiện giờ đang hưng thịnh, rất nhiều người muốn tham gia vào công việc triều chính của triều đình, chỉ cần có thể cho họ làm Tam phẩm ngự tiền thị vệ, tôi nghĩ không phải không tìm được người. Mọi người thấy thế nào? – Thượng Quan Văn Cẩm đắc ý nói.

- Tôi cảm thấy cách này rất hay, nhưng phía Hoàng Thượng....bỗng dưng yêu cầu tổ chức một đại hội vô lâm liệu có thích hợp không? Huynh chỉ là quan văn, chuyện này không thuộc phận sự của huynh.

Lý Thiên Tường biết đây là chủ ý rất hay, nhưng vẫn còn mấy điểm không ổn. Thứ nhất, Ngự tiền thị vệ là quan hàm tam phẩm, Đại Tống mỗi năm cũng chỉ chiêu tập ba Ngự tiền thị vệ.

Lùi một bước mà nói, cứ cho là Hoàng Thượng nghe theo Văn Cẩm, trong khi cậu ấy chỉ là chức quan ngũ phẩm, là quan văn, chuyện này vốn đã không thuộc bổn sự của cậu ta, cậu ta cũng không có tư cách để xen vào. Ở Đại Tống, quyền hạn cá nhân rất phân minh, vậy nên Thượng Quan Văn Cẩm càng không có quyền hạn để đề xuất, mà Cao Cầu cáo già rất gian xảo, chắc

chắn ông ta sẽ sinh lòng ngờ vực. Đến lúc đó, rất có thể lại theo kiểu “trộm gà không được thì đục khoét lúa gạo”, kế hoạch lại bị hỏng bét.

Hơn nữa, thời hạn cũng chỉ còn mười ngày, Đại Tống đất đai rộng lớn, đông tây nam bắc bạt ngàn bao la, cứ cho là các cao thủ vô lâm có ý muốn tham gia, cũng chỉ e không kịp đến Kinh thành. Nhưng vấn đề này cũng không đáng lo ngại, ngại nhất chính là gian thần Cao Cầu kia.

Cao Cầu trong triều khoa trương thế lực, quan thần đắc tội nhất định không ít, chuyện Ngô đại nhân và Cao Cầu bất hòa thì trong triều không ai không biết. Nếu có được sự giúp đỡ của Ngô đại nhân, thì cơ hội thành công của mấy người Quách Tiểu Phong sẽ được tăng lên đáng kể, cũng như hổ mọc thêm cánh vậy.

Mặt khác, Lý đại nhân cũng bày tỏ rõ, tuy cũng là Nhất phẩm đại viên, nhưng lại là quan Ngự Y, lời nói trong cung cũng không có sức nặng. Nhưng nếu bắt buộc, Lý đại nhân vẫn có thể đứng ra đối phó với Cao Cầu. Vậy nên Ngô đại nhân chính là then chốt cho sự thành bại trong chuyện này.

- Ngô đại nhân, chẳng phải huynh cũng quen biết với ông ấy sao? – Lý Thiên Tường hỏi.
- Chỉ là con gái của ông ấy là nữ nhân của huynh đệ tôi, giờ đang làm khách trong phủ. – Quách Tiểu Phong nói.
- Hóa ra là vậy, vậy chuyện này lại phiền Quách huynh rồi. – Thượng Quan Văn Cẩm thở phào nói.
- Được rồi, được rồi, chuyện này cứ quyết vậy đi, mai tôi sẽ đi tìm Ngô đại nhân, tranh thủ giải quyết nhanh chóng gọn gẽ chuyện này.
- Ngô nhờ có biến cố gì thì biết làm thế nào? – Thượng Quan Văn Cẩm nói.
- Nếu có gì ngoài ý muốn, tôi sẽ kêu Lý quản gia đi thông báo cho mọi người. Như vậy nhé, nếu không còn chuyện gì, vậy chúng ta đi dùng cơm thôi.
- Quách huynh nói có lý lắm, vậy chúng tôi xin phép cáo từ trước đây, bữa cơm hôm nay xin hẹn đến lúc đại công cáo thành nhé. – Lý Thiên Tường nói.
- Lý huynh hà tất phải gấp gáp như vậy.
- Quách huynh, ý tốt của huynh chúng tôi xin nhận, có điều nếu càng ở lại đây lâu kế hoạch của chúng ta càng dễ thất bại. Vậy nên xin cáo lui trước. – Hoàng Bình Phong nói.
- Đã nói vậy cũng không tiện giữ mọi người lại, nhớ, mấy ngày này phải hết sức cẩn thận, các vị, mời..
- Vì Quách huynh, vì bách tính của Đại Tống, chúng tôi nhất định sẽ thận trọng, xin Quách huynh an tâm, cáo từ. – Thượng Quan Văn Cẩm nói.

Sau khi mấy người Thượng Quan Văn Cẩm đi khỏi, Quách Tiểu Phong vội vã dùng cơm rồi tới ngay phòng Vương Hâm. Vương Hâm đang nghỉ ngơi, ngủ rất say. Tiểu Diễm trông thấy Quách Tiểu Phong đến liền hỏi:

- Quách đại ca, có chuyện gì à?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

125. Chương 125: Thời Cơ (1)

- Tiểu Diễm, chuyện là thế này, ta nghĩ muội cũng biết người hại Quách gia chúng ta chính là gian thần Cao Cầu. Bọn ta đã bày ra một kế hoạch để đối phó với ông ta, nhưng rất cần tới sự trợ giúp của cha muội, cho nên..... – Quách Tiểu Phong ngại ngần nói.
- Quách huynh chắc cũng biết cha muội và Cao Cầu trước giờ đối đầu nhau rất gay gắt, có điều cha muội xưa nay tính tình cố chấp, quật cường như trâu, vậy nên chuyện này vẫn cần phải tính kế sách lâu dài.
- Ồ, tính kế lâu dài nghĩa là sao? – Quách Tiểu Phong hiếu kỳ hỏi.
- Thực ra cha muội khá dữ dằn, có thể lợi dụng điểm này....
- Cái này....
- Quách Tiểu Phong lộ vẻ khó xử, không biết Tiểu Diễm muốn làm gì.
- Trước hết huynh cứ đi gặp cha muội, sau đó chúng ta sẽ.....
- Haha...Tiểu Diễm quả nhiên là nữ trung hào kiệt, kế sách như này mà cũng nghĩ được ra, ta rất lấy làm bội phục.

- Nào có, nào có, so với Quách đại ca Tiểu Diễm chỉ là một con kiến trong mắt. Vậy Quách đại ca định lúc nào hành sự ?

- Việc không thể chậm trễ, ta nghĩ ngày mai sẽ lập tức thực hiện, ngày mai cũng là ngày đưa tiễn linh cữu Thiên Lễ, đúng lúc có thể che đậy tai mắt người ngoài.

.....

Ngày hôm sau Quách Thiên Lễ được nhập niệm, Quách phủ đắm chìm trong bầu không khí tang thương. Đến trưa cũng là lúc đưa tiễn linh cữu Quách Thiên Lễ, nhưng lần này không náo nhiệt như lần đưa tiễn Quách Thiên Hùng, người dân trong Kinh thành tin rằng, Quách gia đang chịu phải lời nguyên rửa nào đó nên chuyện dữ cứ liên tiếp xảy ra như vậy. Bởi vậy người ta cũng không tới để đưa tang. Trưa hôm ấy, Tiểu Diễm cũng lặng lẽ từ cổng sau của Quách phủ trở về nhà.

- Đại tiểu thư về rồi, lão gia, đại tiểu thư về rồi. – Vị quản gia trông thấy Tiểu Diễm, sắc mặt tươi tỉnh hẳn lên.

- Diễm Diễm, tốt quá, sao quay về mà không nói một tiếng, ta phải cho người nhốt con vào phòng mới được.

- Cha, lần trước sao cha lại nuốt lời, Vương Hâm bị Ngưu Bưu đánh cho thê thảm như vậy.

- Ài, con gái ngoan, đời này ta chỉ có mỗi một đứa con gái, đương nhiên phải thẩm hạch kỹ vị hôn phu tương lai của con gái rồi. Đây cũng chỉ vì muốn tốt cho con mà thôi.

- Được rồi, Vương Hâm thì không nói làm gì, có điều Quách đại ca thật quá đáng thương, cả ngày phải lăn lộn khổ sở bên ngoài, có nhà mà không dám về.

- Ôi, ai bảo cậu ta sát hại quan phủ phủ Thuận Thiên chứ, giết hại mệnh quan triều đình là tội chết đó.

- Cha, nếu người không phải do Quách đại ca giết, mà chính là do Thái úy Cao Cầu hạ thủ thì sao?

- Nói bừa, Cao Cầu bình thường tuy dương oai tự đắc, lại bá đạo, nhưng không có thù oán gì với Triệu đại nhân, vì lẽ gì mà phải giết hại Triệu đại nhân chứ? – Ngô đại nhân tức giận nói.

- Nếu đúng là ông ta thì phải làm thế nào?

- Tiểu Diễm, có phải con đã biết chuyện gì rồi không, sao lại ăn nói như vậy?

- Vâng, sau khi Triệu đại nhân chết, quan phủ phủ Thuận Thiên chẳng phải do Thượng Quan đại nhân đến thay sao. Thượng Quan đại nhân và Quách đại ca là bạn bè tốt, vậy nên đã điều tra kỹ chuyện này, kết quả Quách đại ca thực sự bị vu oan, không những vậy người đứng sau vụ này rất có thể là Cao Thái úy.

-Ồ, xem ra Thượng Quan đại nhân này đúng là nhân tài.

- Cha, nếu hung thủ đúng là Cao Thái úy, vậy cha định làm gì?

- Làm gì ư, Cao Cầu lộng hành trong triều cũng đâu phải chuyện một hai ngày, có thể làm gì à, ai bảo Triệu đại nhân lại có vận mệnh đen đủi như vậy.

Ngô đại nhân thở dài nói.

- Nếu bây giờ có một kế hoạch có thể lật đổ Cao Cầu, nhưng nhất định phải cần tới sự trợ giúp của cha, liệu cha có xuất thủ không?

- Tiểu Diễm à, con vẫn nhỏ thì hiểu gì chứ, địa vị của Cao Cầu trong triều ngay đến Hoàng Thượng cũng phải kiêng nể ba phần, nào có kế hoạch như vậy chứ?

- Cha chưa cần vội nghĩ có hay không, trước hết cha thử nói xem có đồng ý tham gia hay không thôi.

- Nếu quả thật có kế sách như vậy ta nhất định sẽ tham gia, nhưng bây giờ đâu có kế hoạch gì.

- Không, ai nói không có, Quách đại ca, huynh có thể ra đây được rồi, cha muội đã đồng ý.

Tiểu Diễm gọi lớn, một bóng đen nháy mắt từ trên cao bay xuống.

- Cậu cậu cậu....

Ngô đại nhân chỉ tay về phía Quách Tiểu Phong sợ hãi la lên.

- Cha, không sao đâu, huynh ấy chính là Quách đại ca Quách Tiểu Phong.

- Ngô đại nhân, tại hạ là Quách Tiểu Phong, thất lễ rồi.

- Lão gia, xảy ra chuyện gì vậy? – Ngưu Bưu từ bên ngoài xông vào.

- Không có gì, cứ ra ngoài đi.

- Ngô đại nhân, tục ngữ nói “ Không có chuyện gì thì không lên điện Tam Bảo”, Quách mỗi lần này tới đây là có chuyện muốn thỉnh cầu đại nhân.

- Quách bổ đầu khò cần nói nữa, chuyện này ta không thể đồng ý, cậu lại dám liên hợp với Tiểu Diêm để gạt ta, coi ta là kẻ ngốc sao? – Ngô đại nhân nổi nóng.

- Cha, sao cha lúc nào cũng nói lời không giữ lấy lời thề.

- Ta đã nói gì vậy, con lấy chứng cứ cho ta xem đi. – Ngô đại nhân đắc ý nói.

- Cha, con mặc kệ cha đấy. – Tiểu Diêm quay người bỏ đi.

- Quách bổ đầu, cậu cũng quay về đi, đây là chuyện lớn, dù thế nào ta cũng không thể đồng ý.

- Ngô đại nhân, Cao Cầu lộng hành trong triều, ngay đến Hoàng Thượng cũng không coi ra gì, khiến muôn dân thiên hạ căm ghét phẫn nộ. Quách mỗi biết ngài là một vị quan tốt, lẽ nào ngài lại can tâm chứng kiến cảnh dân chúng chịu khổ cực mà không ra tay cứu giúp?

- Khò cần nhiều lời, chuyện này ý ta đã quyết, Quách bổ đầu xin mời về cho. – Ngô đại nhân tỏ thái độ kiên quyết.

- Haha...Ngô đại nhân, tục ngữ nói “ Tiên lễ hậu binh”, ngài đã không đồng ý, vậy Quách mỗi cũng không khách khí.

- Cậu muốn làm gì, lão phu là mệnh quan triều đình đấy....

- Triệu đại nhân đứng không phải tại hạ giết, Ngô đại nhân, ngài thực sự muốn giúp chúng tôi phải không?

- Nói vậy, chuyện này ta quyết không đáp ứng.

- Hahaha....Ngô đại nhân, ngài đâu cần phải giả bộ như vậy chứ, suy nghĩ của ngài tại hạ đã nhìn thấu.

- Không biết Quách bổ đầu nói vậy có ý gì?

- Thật ra ngay từ lúc xuất hiện ở đây, tại hạ đã biết ngài rất muốn giúp chúng tôi. Bởi lẽ, khi nói chuyện với Tiểu Diêm, ngài đã vô ý để lộ ra ý muốn bài trừ Cao Cầu. Ngô đại nhân và Cao Cầu vốn như nước với lửa, Cao Cầu từ lâu đã coi đại nhân như cái gai trong mắt, vậy nên nếu lật đổ Cao Cầu, Ngô đại nhân tuyệt đối có lợi mà không hại. Hơn nữa, khi có thuộc hạ xông vào đây, đại nhân lại nói không có chuyện gì, đây chứng tỏ đại nhân có lòng tin tưởng Quách mỗi. Cuối cùng, Ngô đại nhân còn chỉ vào mũi tại hạ mà nói tuyệt đối không đồng ý chuyện này, đây chính là điều chứng minh xác đáng nhất. – Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Không hổ là người thông minh nhất Đại Tống, nhưng tại sao ta nói nhất quyết không đồng ý chuyện này lại là điều chứng minh xác đáng nhất?

- Thực ra điều chứng minh tốt nhất không phải là câu nói đó của đại nhân, mà chính là động tác chỉ tay vào mũi tại hạ. Thông thường, khi người ta không xác định hoặc nói dối, trong lúc nói chuyện thường dùng ngón tay cái để gia tăng ngữ khí của bản thân, từ đó khiến đối phương tin rằng những gì mình nói là sự thật. Quả thật đại nhân rất muốn trừ hại cho dân, nếu tại hạ đoán không nhầm nguyên nhân khiến Ngô đại nhân không muốn tham gia vào kế hoạch này là vì e ngại thế lực của Cao Cầu phải vậy không?

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

126. Chương 126 : Thời Cơ (2)

- Ô ! Quả nhiên là thiên hạ đệ nhất thông minh, cái gì cũng bị cậu đoán trúng. Thật ra, ta rất lo lắng không biết các cậu có thể lật đổ Cao Cầu hay không.

- Vậy xin đại nhân nghe đầu đuôi sự tình và kế hoạch của chúng tôi. – Quách Tiểu Phong nói.

- Được, cậu nói đi, đợi ta nghe xong rồi quyết định có giúp các người không, mời ngồi, quân gia, mang trà đến đây.

Không lâu sau, một lão đầu tử có khuôn mặt hung thần mang trà tới.

- Thực ra chuyện này bắt đầu từ năm ngoái, hôm đó là ngày 28 tháng chạp...

Quách Tiểu Phong đem đầu đuôi sự tình tỷ mỉ kể cho Ngô đại nhân nghe một lượt, trong đó có sự hiềm khích giữa Tiền Trang Quách gia với Cao Cầu, hiềm khích giữa Lý Nghị với Quách gia. Ngô đại nhân nghe xong, toàn thân run rẩy tới mức đánh rơi cả chén trà, phần nộ nói:

- Không ngờ Cao Cầu lại có thể dùng những thủ đoạn bỉ ổi như vậy, may mà cậu đại phúc đại mệnh không bây giờ đâu có thể ngồi đây kể rõ sự tình chứ, việc này lão phu nhất định giúp đỡ, nếu muốn ta làm gì cứ nói.

- Trước hết xin đại nhân hết sức giữ bí mật này. Trong phủ của Cao Cầu có rất nhiều cao thủ, chúng ta muốn xông vào phản kích quả thực không dễ, vậy nên phải tổ chức một đại hội võ lâm, liên hợp anh hùng thiên hạ, chỉ có như vậy mới có thể lật đổ được lão hồ ly Cao Cầu. Có điều hiện giờ chúng tôi không tiện để Hoàng Thượng ra mặt, cho nên.....- Quách Tiểu Phong lộ vẻ khó xử.

- Ô, ta đã hiểu ý cậu, có phải cậu muốn ta kiến nghị lên Hoàng Thượng việc tổ chức đại hội võ lâm đúng vậy không?

- Ngô đại nhân quả nhiên thông minh, ý của tại hạ đúng là như vậy.

- Lão phu cũng đảm đương việc tuyển chọn nhân tài cho triều đình, nhưng....

- Ngô đại nhân có chỗ nào khó xử sao?

- Là thế này, theo thông lệ phải một tháng nữa mới có thể tổ chức đại hội võ lâm phương bắc, mà giờ chúng ta làm vậy Cao Cầu cáo già nhất định sinh lòng nghi ngờ.

- Tại hạ hiểu, Ngô đại nhân, chuyện không thể chậm trễ, mong đại nhân nhanh chóng thỉnh cầu lên Hoàng Thượng chuyện này, cũng không còn sớm nữa, Quách mạo xin cáo lui.

- Cậu không hổ là người thông minh, lão phu rất thích trò chuyện với người tài trí như cậu, chỉ bằng ở lại phủ dùng bữa cơm tối quay về cũng chưa muộn. Chỉ là về chuyện này hy vọng cậu có thể thu xếp thỏa đáng thì ta mới dễ nói chuyện này với Hoàng Thượng.

- Cảm ơn ý tốt của đại nhân, có điều tại hạ phải đi sắp xếp một chút chuyện tối nay, xem ra đêm nay rất nhiều người mất ngủ, haha....đại nhân, tại hạ xin cáo lui.

- Haha...đã nói vậy thì cậu nên thận trọng một chút, lão phu cũng không dám giữ lại lâu, quân gia, tiễn khách.

Ngô đại nhân cười híp mắt, sau khi Quách Tiểu Phong đi khỏi, Ngô đại nhân gọi Ngưu Bưu lại.

- Chủ nhân, có việc gì sai bảo ?

- Ý ta là muốn để người....

- Sao chủ nhân muốn tôi làm vậy?

- Giờ là lúc nào rồi mà tới lượt người hỏi ta, bảo người đi làm thì cứ làm, ta làm vậy tự nhiên có lý của ta, rõ chưa?

- Vâng, vậy thuộc hạ xin phép cáo lui.

.....

Thượng Quan Văn Cẩm từ sớm đã vào cung.

- Hoàng Thượng, vụ án Quách Tiểu Phong đã có bước tiến triển đột phá.
- Thượng Quan ái khanh, trăm quả nhiên không nhìn nhầm khanh, nói xem, tiến triển thế nào?
- Hoàng Thượng lộ ra thần sắc phấn chấn, tán dương.
- Xin Hoàng Thượng từ từ nghe vi thần nói, ngày 28 tháng chạp năm ngoái.....
- Hoàng Thượng nghe xong hết sức phấn nộ.
- Cao Cầu này lại dám tác quái như vậy sao, đợi trăm ra Thánh chỉ trừng phạt ông ta, cũng là để giải mối hận thù trong lòng ái khanh.
- Hoàng Thượng bớt giận, thể lực của Cao Cầu trong triều đình không thể xem nhẹ, nếu bức ép thì chỉ e người này sẽ tạo phản. Vậy nên mong Hoàng Thượng suy xét kỹ lưỡng, hơn nữa chúng thần vẫn chưa có đủ chứng cứ để chứng minh người hại Quách Tiểu Phong là Cao Cầu.
- Ái khanh, nói có lý lắm, nhưng chúng ta nên làm thế nào đây? Lẽ nào chỉ biết nhìn Cao Cầu nhón nhor ngoài vòng Vương pháp?
- Tất nhiên không thể như vậy, Cao Cầu nhất định phải bị bài trừ, vi thần và Quách Tiểu Phong cũng là chỗ quen biết, Tiểu Phong cũng đã vạch ra một kế hoạch, chỉ cần theo kế hoạch này, lão hồ ly Cao Cầu nhất định chạy không thoát khỏi tay Hoàng Thượng.
- Ồ! Quách Tiểu Phong đa mưu túc trí, có kế hoạch gì mau nói trăm nghe.
- Là thế này, nội trong mười ngày phải tổ chức đại hội võ lâm, sau đó sẽ....
- Hay, trăm nghe theo khanh, kế hoạch này hay đấy nhưng việc tổ chức đại hội võ lâm thì.....
- Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, ngày mai Ngô đại nhân sẽ đề xuất chuyện này, đến lúc đó Hoàng Thượng chỉ cần chấp thuận là được.
- Hay hay hay. Cao Cầu, xem người có sống nổi không, haha....

.....

- Lý Nghị, ông mau đi thông báo cho Hoàng Bình Phong biết hành động đêm nay, nói huynh ấy đến phủ của Lý đại nhân gặp tôi, nhớ, hành sự nhanh gọn, tránh để người khác phát hiện.

-
- Sao rồi Tiểu Phong, có phải Ngô đại nhân không muốn giúp chúng ta? – Hoàng Bình Phong căng thẳng hỏi.
 - Không phải vậy, có điều Ngô đại nhân muốn đệ đêm nay công kích Hoàng cung.
 - Đêm nay công kích Hoàng cung, sao lại vậy, tôi sẽ đi cùng huynh, Hoàng cung có rất nhiều cao thủ đại nội, chỉ e một mình huynh đi sẽ rất nguy hiểm.
 - Tôi cũng muốn vậy, song Tiểu Phong bắt tài nên mới để Hoàng huynh cùng lao vào chỗ nguy hiểm.
 - Nói gì vậy, đều là huynh đệ một nhà mà.
 - Cảm ơn huynh, Hoàng đại ca.
 - Đệ đã có trong tay bản đồ chi tiết của Hoàng cung từ chỗ Lý đại nhân, chúng ta sẽ bàn bạc một chút về hành động đêm nay. – Quách Tiểu Phong nói.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

127. Chương 127 : Đêm Kinh Hoàng Trong Hoàng Cung

Đêm nay gió thổi mạnh lại không có ánh trăng, chính là thời cơ tốt để bí mật tập kích, Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong mặc đồ đen, trong tay là tấm bản đồ của Hoàng cung. Sau khi khám thính một lượt thì trực tiếp tới Cẩm cung nơi Hoàng Thượng ở, chỉ trông thấy đó là nơi có ánh đèn lửa sáng trưng, rõ ràng Hoàng Thượng vẫn chưa đi nghỉ. Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong nhìn nhau, chuẩn bị hành động.

“Nhớ, sau khi vào được trong cung của Hoàng Thượng, chỉ cần đóng kịch là được, tuyệt đối không ra tay thật với Hoàng Thượng”. – Hoàng Bình Phong nhớ lại lời dặn dò của Quách Tiểu Phong trước lúc hành động.

Nếu cứ cho là phải hành thích Hoàng thượng thật thì chỉ cần một Phi diệp hoàn đao là xong. Tuy Hoàng cung được canh gác nghiêm ngặt, nhưng với võ công của Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong, muốn hạ thủ Hoàng thượng cũng không phải chuyện quá khó. Vấn đề là hiện giờ không thể giết, cũng không thể gây thương hại Hoàng thượng. Thị vệ Hoàng cung tuy nhiều, nhưng phần lớn là đứng ngủ, còn lại là mắt nhắm mắt mở đứng canh giữ, vậy nên chỉ cần hai người họ cẩn thận một chút thì rất khó bị thị vệ phát hiện.

Nhưng tại sao Ngô đại nhân lại ngầm chỉ thị để Quách Tiểu Phong đi hành thích Hoàng thượng, nhưng tuyệt đối không được ra tay thật? Thật ra rất đơn giản. Ngô đại nhân là muốn tìm một lý do để đề xuất tổ chức một đại hội võ lâm, có thể nhờ vào việc này để danh chính ngôn thuận thỉnh cầu lên Hoàng thượng.

- Hoàng thượng, người nên đi nghỉ ngơi thì hơn. – Một lão thái giám cung kính nói.

- Ài, kế hoạch lần này của Văn Cẩm hoàn mỹ như vậy, nếu đúng là có thể bài trừ được gian thần Cao Cầu thì tốt quá.

- Hoàng Thượng, tặc ngữ nói, làm chuyện bất nghĩa ắt bị trời phạt, chuyện bất nhân của Cao Cầu không sao kể xiết, thậm chí còn không coi Hoàng thượng ra gì, lật đổ ông ta chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Chỉ cần bên Hoàng thượng còn những quan thần thân tín thì nhất định có thể kháng cự lại được với Cao Cầu. Thượng Quan đại nhân túc trí đa mưu như vậy, đúng là một nhân tài đáng trông cậy. – Lão thái giám nói.

- Phải, then chốt là sau lưng vẫn còn có Quách Tiểu Phong, nghe nói cậu ta là người thông minh nhất Đại Tổng, từng phá được nhiều kỳ án, lần này bị vu oan hãm hại mà vẫn giữ được tính mạng, đúng là ông trời đã chủ định cậu ta tới giúp trăm bài trừ Cao Cầu.

- Hoàng Thượng, người đừng quá lo lắng, nên nghỉ ngơi sớm một chút.

- Được, cớ y phục giúp tắm.

Hoàng Thượng dang hai tay trong tư thế cởi bỏ long bào. Hoàng thượng đầu hay, nhân vật mà mình vừa nhắc tới lại đang trên mái cung chuẩn bị hành thích mình. Đúng vào lúc Hoàng thượng sắp đi nghỉ. Quách Tiểu Phong và Hoàng Bình Phong nháy mắt nhau, từ trên mái cung nhảy xuống.

- Cầu Hoàng đế, ông có mắt như mù, sao lại để gian thần Cao Cầu đảm đương chức Thái úy, hôm nay huynh đệ ta phải lấy cái đầu ông mang đi, sau đó sẽ đi tính sổ với Cao Cầu. – Quách Tiểu Phong lớn tiếng nói.

- Cầu tặc to gan, lại dám xỉ nhục đương kim Hoàng thượng, người đâu, hộ giá...- Lão thái giám hét lên.

Không lâu sau mười mấy thị vệ nhanh chóng xông vào cẩm cung của Hoàng thượng.

- Cầu tặc to gan, dám hành thích Hoàng thượng sao, hiện giờ các người đã bị bao vây, hết đường thoát thân, còn không mau đầu hàng. – Một người phong thái đạo mạo có vẻ như thủ lĩnh cầm quân nói.

- Haha...người là ai mà sao khẩu khí lớn quá vậy? – Hoàng Bình Phong hỏi.

- Ta chính là mật thám đại nội. – Người đó hùng dũng đáp lại.

- Cái gì. Mật thám đại nội sao? – Hoàng Bình Phong lộ vẻ kinh ngạc.

- Haha...phải đấy, sợ rồi sao, còn không mau đầu hàng.

- Không phải vậy, chỉ là ta chưa từng nghe qua. Sao Hoàng thượng lại chọn các người làm thị vệ đại nội bảo vệ ông ta nhỉ.

- Tiểu tử thôi, dám mở miệng nói điều xằng bậy, phải cho người ném mùi nấm đầm của ta mới được.

Nói xong người đó giờ nắm đầm ra sức lao về phía Hoàng Bình Phong, thị vệ đại nội gì mà chỉ có chút võ công mèo vồ. Hoàng Bình Phong nhẹ nhấc chân, đá một phát vào cằm tên thị vệ, tên này vẫn chưa kịp phản ứng lại nên lộ ra vẻ mặt đau đớn, cằm và mũi như bị vẹo sang một bên, không lâu sau thì thấy hắn đã bị bay ra ngoài những mười mấy mét. Quách Tiểu Phong liếc mắt nhìn Hoàng Bình Phong, ý là sao lại mạnh tay như vậy.

Bỗng có một bóng người đi tới:

- Các...các người, vẫn còn ngăn người ra đó làm gì, còn không mau đi bắt hai tên cầu tặc kia.

- Đại ca, tiểu đệ sẽ lấy mạng tên cầu Hoàng đế ngay đây.

Quách Tiểu Phong thấy mấy tên thị vệ này chẳng có chút bản lĩnh gì, Hoàng Bình Phong đây vẫn là còn nhẹ tay đấy, đã giả vờ diễn kịch thì cũng nên đóng như thật một chút.

- Ahhhhhh.....- Một tên thị vệ khác lại lao tới.

- Muốn chết hả....

Hoàng Bình Phong cầm chặt đao khiến tên thị vệ tỏ vẻ khiếp đảm, chỉ nghe thấy tên thị vệ kêu lên thảm thiết, nháy mắt ngã nhào xuống đất. Lúc này Quách Tiểu Phong chỉ trong gang tấc nữa là đâm vào hầu Hoàng thượng, hắn nhắm mắt, cảm thấy có một cơn đau dữ dội truyền đến.

- Haha...tiểu nhân vô sỉ, lại dám hành thích Hoàng thượng, Hoàng thượng tha tội, thảo dân hộ giá trạm chết.

- Người đó ngạo mạn nói.

- Không biết vị huynh đài này là ai, chi bằng chúng ta liên thủ giết chết tên cầu Hoàng đế này,

- Haha....kẻ tiểu bối vô tri, có chút võ công quèn mà lại dám đi hành thích sao, lão tử đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Lạc Ngọc Sinh chính là ta.

- Haha, người chính là Lạc Ngọc Sinh sao, vậy là hôm nay ta có may mắn được gặp người rồi.

Quách Tiểu Phong tức khí, không biết từ lúc nào đã rút ra thanh Sát Thiên kiếm, lao về phía Lạc Ngọc Sinh. Bên ngoài, đám thị vệ nghe nói có thích khách, xông vào cấm cung của Hoàng thượng mỗi lúc một đông. Hoàng Bình Phong vừa đánh được tên này ngã xuống thì những thị vệ khác lại bao vây. Trong khi đó Quách Tiểu Phong đang giao đấu với Lạc Ngọc Sinh cũng đang dần rơi vào thế bất lợi, Lạc Ngọc Sinh này có vẻ rất bình tĩnh, dần dần làm tiêu hao thể lực của Quách Tiểu Phong. Nhưng trong nháy mắt, Lạc Ngọc Sinh trở nên dữ dội, dốc toàn lực đá vào phần lưng của Quách Tiểu Phong. Quách Tiểu Phong thấy tình hình xấu đi, chỉ cảm thấy một cơn đau nhói truyền ra, trời đất điên đảo, rồi ngất đi.

Ở bên này, Hoàng Bình Phong cũng dần chống đỡ không nổi. Lạc Ngọc Sinh trông thấy sau lưng hắn có một lỗ hổng, bèn dốc hết lực khí đá vào, suýt nữa đá trúng Hoàng Bình Phong. Lúc này, bỗng nhiên có một thanh kiếm đâm thẳng xuống mặt đất, Lạc Ngọc Sinh thất kinh vội thu chân lại. Hoàng Bình Phong bình tĩnh trở lại, ngước lên nhìn trần nhà, chỉ trông thấy một nam tử trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi ra tay cứu mình.

- Nhìn gì mà nhìn, mau chạy đi, hành thích thất bại rồi, Thái úy kêu ta tới cứu các người, còn không mau chạy thoát thân....- Người đó nói.

Hoàng Bình Phong đầu óc mơ hồ chẳng hiểu chuyện gì. Người này rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với Cao Thái úy? Mặc kệ đi, phải thoát thân trước đã. Nghĩ vậy, Hoàng Bình Phong mang Quách Tiểu Phong theo người bí mật đó thoát khỏi Hoàng cung.

- Hoàng thượng, thảo dân cứu giá chậm trễ. – Lạc Ngọc Sinh giả bộ nói.

- Đâu có đâu có, mau mau đứng dậy, sao ngươi lại xuất hiện ở đây kịp thời như vậy?

Hoàng thượng nghi ngờ hỏi. Lạc Ngọc Sinh này cũng chỉ là một thảo dân, sao có thể tùy tiện ra vào Hoàng cung như vậy.

- Thật ra, thảo dân là người của phủ Thái úy, lúc vào cung lấy đồ tiện đường đi qua Hoàng cung, trùng hợp sao lại đúng lúc cấm cung của Hoàng thượng có động tĩnh, cho nên đã tới xem thử tình hình, thật không ngờ lại có người cả gan dám hành thích Hoàng thượng.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

128. Chương 128 : Đại Hội Võ Lâm

Hoàng Bình Phong mang theo Quách Tiểu Phong đang bị trọng thương thoát khỏi Hoàng cung, trở về phủ của Lý đại nhân, người bí mật đó cũng đi theo.

- Ôi, sao Quách Tiểu Phong lại thành ra thế này, người, người chẳng phải là Ngưu Bưu sao? – Lý đại nhân sửng sốt nói.

- Chào Lý đại nhân. – Ngưu Bưu lễ mạo đáp.

- Lý đại nhân, mau tới xem Tiểu Phong bị thương thế nào? – Hoàng Bình Phong sốt ruột nói.

- Ủ, để ta xem xem.

Lý đại nhân đi lại bắt mạch cho Quách Tiểu Phong

- Cậu ấy không có trở ngại gì lớn, có điều người đã thương cậu ấy e là một cao thủ, không thì đâu có thể đánh cậu ấy ra nông nổi này.

- Vậy tôi yên tâm rồi, cảm ơn Lý đại nhân ra tay cứu giúp.

- Nhưng người này không phải do ta phái đi, mà là người của Ngô đại nhân. – Lý đại nhân ngại ngần nói.

- Ô, Ngô đại nhân.....- Hoàng Bình Phong ra bộ suy tư.

- Vị huynh đài này là....xin chào, tại hạ là Ngưu Bưu, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

- Huynh chính là Ngưu Bưu sao? – Hoàng Bình Phong kinh ngạc hỏi.

- Tại hạ là đảo chủ đảo Đào Hoa – Hoàng Bình Phong, đa tạ Ngưu huynh hôm nay đã ra tay cứu giúp.

- Mọi người đều là huynh đệ một nhà, Hoàng huynh nói vậy chẳng phải đã coi Ngưu Bưu tôi là người ngoài hay sao. Hôm nay sau khi Quách bổ đầu rời khỏi, Ngô đại nhân đã lệnh cho tôi vào Hoàng cung chi viện cho Quách bổ đầu.

.....

- Hoàng thượng, chuyện đêm qua thật quá nguy hiểm, nếu không phải Lạc Ngọc Sinh đúng lúc đi qua đó thì chỉ e Hoàng thượng đã bị hành thích rồi. Theo thần nên để Lạc Ngọc Sinh ở lại trong cung để bảo vệ Hoàng thượng mới là kế sách vẹn toàn. – Cao Cầu đặc ý nói.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Lạc Ngọc Sinh này đã từng phiêu bạt giang hồ nhiều năm, để hắn tới bảo vệ Hoàng thượng quả thật không hay cho lắm, ai biết được hắn có phải là muốn tiếp cận Hoàng thượng để hạ thủ hay không. Theo vi thần thấy, nên mở đại hội võ lâm phương bắc sớm hơn mọi năm, chiêu mộ cao thủ các nơi để bảo vệ Hoàng thượng. – Ngô đại nhân nói.

- Hừ, đầu óc Ngô đại nhân có phải có vấn đề hay không. Nếu Lạc Ngọc Sinh có mưu đồ tạo phản thì tại sao đêm qua phải cứu Hoàng thượng từ tay thích khách? – Cao Cầu khinh thường nói.

- Cao đại nhân, nghe nói Lạc Ngọc Sinh là thuộc hạ của ngài, bây giờ lại tiến cử lên Hoàng thượng, không phải là đại nhân có rắc tâm gì chứ?

- Khởi bẩm Hoàng thượng, lòng trung thành của Cao Cầu thần có nhật nguyệt chứng giám, mong Hoàng thượng minh xét.

- Được rồi, được rồi, hai vị ái khanh khỏi cần tranh luận gì nữa, Cao đại nhân, trăm tin tưởng vào lòng trung thành của khanh, có điều Lạc Ngọc Sinh này là người của phủ khanh, trăm cảm thấy không nên cướp người, vậy nên khanh cứ giữ Lạc Ngọc Sinh này bên mình. Trăm thấy đề nghị của Ngô đại nhân cũng không tồi, vậy cứ mở một đại hội võ lâm đi. Mà đám thị vệ trong cung cũng bắt tài vô dụng quá, trăm cũng muốn tuyển chọn nhân tài thay thế.

- Nhưng Hoàng thượng..... - Cao Cầu không can tâm.

- Khanh muốn làm gì ? Lẽ nào lại muốn chống lại ý kiến của trăm?

- Nô tài đầu dấm.

- Ngô đại nhân, Lạc Ngọc Sinh quả thật cũng là nhân tài, nếu Cao đại nhân ghét bỏ cậu ta, chỉ bằng để cậu ta tới phủ của lão phu, để lão phu giáo huấn lại cậu ta. – Ngô đại nhân vui vẻ nói.

- Hừm, khỏi cần, ý tốt của Ngô đại nhân Cao mạo xin nhận.

Chiều hôm đó, Hoàng đế ban bố chiếu thư tổ chức đại hội võ lâm, mời anh hùng hào kiệt thiên hạ đến tham gia đại hội võ lâm phương bắc, ai đoạt quán quân sẽ được vào cung làm Ngự tiền thị vệ. Ngay khi thông tin này được ban ra, giang hồ khắp nơi như náo động hẳn lên, người dân bắt đầu bàn tán, tại sao đại hội võ lâm lần này lại mở sớm hơn mọi năm những một tháng. Dù là vì lý do gì đi chăng nữa, thì cao thủ võ lâm của các môn phái thiên hạ đều rục rịch chuẩn bị cho đại hội võ lâm lần này.

Thời gian năm ngày trôi qua thật nhanh, cũng chính là trước ngày thời gian ra hạn trong quân lệnh của Thượng Quan Văn Cẩm kết thúc, đại hội võ lâm cũng chính thức bắt đầu. Anh hùng hào kiệt từ các môn phái cũng lục đục kéo tới Kinh thành, họ nghỉ lại trong nhà dân, Quách phủ tự nhiên cũng có không ít người tới ở nhờ, trong số đó chủ yếu là người của Thiếu lâm và Võ Đang, người của hai phái này đều là võ lâm chính tông. Vậy nên khi họ cùng ở trong Quách phủ thì cứ gặp mặt là đánh, không ngừng phỉ báng nhau.

- Thiếu lâm chúng ta mới là võ lâm chính tông, võ công của Võ Đang các người thật chẳng ra sao. – Một hòa thượng chửi rủa.

- Nói bừa, Võ Đang chúng ta không hề thua kém Thiếu lâm các người, có muốn đấu một trận để phân cao thấp không? – Một đạo sỹ phản bác lại.

- Người dám nói vậy sao, có gan thì lại đây, tiểu tử thôi.

- Tên đầu trọc chết tiệt, lại đây, đánh.....

- Hừ, chỉ sợ ngươi không dám thôi.

- Qua đây, xem ai sợ ai.....

- Hai vị bớt giận, giữ thể diện cho chúng tôi được không, muốn đánh thì đợi đến đại hội võ lâm không được sao.....- Bạch Nguyệt Quang đau đầu nói.

- Không được.....

.....

Đêm nay trăng sáng, Quách Tiểu Phong đi tới trước mộ Quách Thiên Lễ, một hồi sau thì mở được nắp quan tài, thi thể của Quách Thiên Lễ không hề bị thối rữa, từ cổ Quách Thiên Lễ, Quách Tiểu Phong đánh vào một luồng chân khí, nháy mắt, trong hàu của Quách Thiên Lễ bay ra một cây kim bạc.

- Nhị ca, mọi chuyện thế nào rồi?

- Yên tâm đi, lần này Cao Cầu không chết cũng thành tàn phế. Thiên Lễ, thời gian này đã vất vả cho đệ rồi.

- Mạnh Kiều sao rồi?

- Chắc không sao đâu, mấy ngày nay ta không ở nhà nên cũng không biết, nhưng đệ không cần quá lo lắng, hiện giờ đệ không được gặp ai khác, nên tới phủ Thuận Thiên tránh mặt.

- Vâng, Nhị ca, đệ đi cùng huynh à?

- Ủ, đợi sáng mai thôi, chúng ta sẽ tiến cung đánh bại lão hồ ly Cao Cầu đó.

Quách Tiểu Phong phần nộ nói.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

129. Chương 129: Dọa Dẫm

Nói về đại hội võ lâm lần này, chủ yếu là sự tranh ngôi đoạt vị của ba môn phái lớn, đó là Thiếu lâm, Võ Đang và Toàn chân giáo, ngoài ra còn có cao thủ tinh anh của những phái khác như Nga My, Không Động...Đại lực kim cương chỉ và Đạt ma chương của phái Thiếu lâm một khi đã xuất chiêu thì phong vân biến sắc, rất khiến người ta nể phục. Thái cực bát phổ quyền của phái Võ Đang khí thế uy chấn giang hồ. Võ công của Toàn chân giáo lại biến hóa khôn lường. Đạt được quán quân, á quân và quý quân lần này lần lượt là đại đệ tử Giới Sân của phái Thiếu lâm, Nhị đệ tử Hư Vô Đạo Nhân của phái Võ Đang và Vương Trọng Dương của Toàn chân giáo.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thượng Quan Văn Cẩm vào cung tiến triều như thường lệ, chỉ khác là trong lòng thấy nhấp nhúm không yên bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt, ngày cuối cùng của kỳ hạn mười lăm ngày.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế. – Đám đại thần cẩn kính hô lớn.

- Các ái khanh bình thân.

- Có việc khởi tấu, không có việc thì bãi triều. – Lão thái giám yểu điệu nói.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng thượng còn nhớ hôm nay là ngày gì không? – Cao Cầu lên tiếng hỏi.

- Cao Thái úy, có chuyện gì cứ nói thẳng ra. – Hoàng thượng biết hôm nay là kỳ hạn cuối cùng như trong quân lệnh của Thượng Quan Văn Cẩm nhưng vẫn giả bộ lơ đãng.

- Vậy khởi bẩm Hoàng thượng, hôm nay chính là ngày cuối cùng theo kỳ hạn của Thượng Quan đại nhân, chắc Hoàng thượng vẫn nhớ chứ ạ?

- Ô Ô Ô! Thì ra là vậy ! Trẫm thật sự quên mất. Thượng Quan ái khanh, việc điều tra của khanh đã có tiến triển gì chưa?

- Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần bắt tặc, Quách Tiểu Phong chốn thoát bên ngoài, đến hôm nay vẫn chưa rõ sống chết, xin Hoàng thượng giáng tội.

- Hoàng thượng, hôm đó Thượng quan đại nhân đã cam đoan rõ ràng trong quân lệnh, hôm nay kỳ hạn mười lăm ngày đã tới, xin Hoàng thượng định đoạt. – Cao Cầu hả hê dồn ép người.

- Thái úy nói quá lời rồi, hôm đó ta và Thượng Quan đại nhân chỉ đùa vậy thôi, Thái úy hà tất cho là thật.

- Hoàng thượng, tục ngữ nói “Vua không nói chơi”, nếu không xử lý Thượng Quan đại nhân, chỉ e lòng dân không phục, mong Hoàng thượng suy xét kỹ.

- Phải đấy Hoàng thượng, quân lệnh này là do chính Thượng Quan đại nhân lập ra, hôm nay nếu Hoàng thượng không trị tội, chỉ e làm giảm thiên uy của Hoàng thượng. – Ngự Sử đại nhân Vương Thiên cũng lên tiếng.

- Khởi bẩm Hoàng thượng, xin Hoàng thượng giáng tội, là do vi thần hành sự bất lực, Hoàng thượng hà tất phải khó xử, vi thần sẽ làm đúng theo quân lệnh này, nộp cái đầu không đáng giá cho triều đình.

- Cái này.....- Hoàng đế tỏ vẻ khó xử.

- Xin Hoàng thượng hạ chỉ. - Cao Cầu nói.
- Xin Hoàng thượng hạ chỉ..... – Văn võ bách quan đồng thanh nói.
- Được, các khanh đã nói vậy, người đâu, bắt giam Thượng Quan Văn Cẩm, giờ Ngọ ngày mai sẽ hành hình. Cao đại nhân, thế này đã khiến khanh hài lòng chưa? Hừm, bãi triều.
- “Tiểu tử thôi, ta muốn xem xem cậu lấy gì ra để đấu với ta, đồ vong ân bội nghĩa, muốn xơi ta à, cậu vẫn còn non tay lắm” – Cao Cầu cười mỉa mỉa nhĩ.
- Thượng Quan đại nhân, đã khiến ngài chịu ủy khuất rồi, tôi quả thật không thể không làm vậy, vì giang sơn xã tắc Đại Tống, tôi cũng không còn cách nào khác. – Cao Cầu giả bộ nói.
- Nào có nào có, chẳng qua là đầu óc Văn Cẩm tôi không đáng giá, có điều Cao đại nhân nên cẩn thận một chút, chẳng phải có câu Làm chuyện bất nghĩa ắt bị trời phạt sao.
- Thượng Quan đại nhân, đa tạ về lời cảnh báo chân thành này, đại nhân nên chú ý về cái đầu của mình đi, chỉ ngày mai thôi nó có thể phải rời xa đại nhân đấy, haha....- Cao Cầu nói xong đắc ý bỏ đi
- Thượng Quan đại nhân, đi thôi. – Hai thị vệ đi lại, “Chó cầy gần nhà” nói.

.....

Cao Cầu quay về phủ, Lạc Ngọc Sinh đã chờ sẵn từ lâu.

- Thái úy, không có chuyện gì xảy ra chứ?
- Đương nhiên là không rồi, lão phu một khi đã “xuất mã” thì có việc gì mà không xử lý được, lần này có thể lật đổ được Tiền trang Quách gia và Thượng Quan Văn Cẩm, Ngọc Sinh, cậu muốn ta thưởng gì đây?
- Bán mạng cho lão gia là chuyện nô tài nên làm, nô tài không mong khen thưởng gì, có điều thấy a đầu bên cạnh tiểu thư tướng mạo rất xinh đẹp, vậy nên.....- Tật xấu của Lạc Ngọc Sinh này chính là tham tiền háo sắc.
- Cậu đang nói đến a đầu Tiểu Thanh có phải không, được, ta sẽ gả nó cho cậu.
- Đa tạ lão gia, nô tài nhất định làm trâu làm ngựa cho lão gia, có chuyện gì lão gia cứ nói một tiếng, dù có lên rừng đao xuống biển lửa nô tài cũng can tâm tình nguyện. – So với Lý Nghị, Lạc Ngọc Sinh cũng đâu khác một con chó theo chủ.
- Được rồi, được rồi, ta đang mệt, cậu cứ đi trước đi, ta sẽ chọn ngày tốt giúp cậu thành hôn.
- Đa tạ lão gia, nô tài xin cáo lui.
- “Haha, Tiểu Thanh, xem lần này cô có thoát khỏi tay ta không”. – Lạc Ngọc Sinh vừa đi vừa nghĩ bụng. Bỗng nhiên một trận gió âm u thổi thẳng vào gáy Lạc Ngọc Sinh.
- Kỳ lạ thật, cái thời tiết quái gở này, vừa nãy mặt trời còn chiếu gay gắt, sao bỗng nhiên lại nổi gió dữ dội thế nhỉ? – Lạc Ngọc Sinh nghĩ thầm.

Lúc này không biết từ đâu ùn ra một đám mây đen như muốn nuốt lấy mặt trời, cuồng phong nổi lớn, thời tiết như giảm xuống mấy độ, Lạc Ngọc Sinh bắt đầu cảm thấy hơi bất an. “Cái thời tiết này làm sao thể nhỉ, lẽ nào lại gặp ma giữa ban ngày”.

Bầu trời cũng bỗng nhiên u ám, lá trên cây rơi xào xạc, khiến mặt Lạc Ngọc Sinh dính đầy máu.

- Đáng ghét, ai, là kẻ nào giả thần vờ quỷ, ra đây cho ta, mẹ nó chứ.
- Đây là người nói đấy nhé, chớ có hối hận đấy. – Một giọng nói trầm ồm vọng ra.
- Người người người, người là ai?
- Người quên bọn ta rồi sao, bọn ta lại nhớ rõ người đấy, tên khốn nhà người, ở dưới đất lạnh lắm đấy !
- Các người, không chỉ có một người. – Lạc Ngọc Sinh sợ hãi nói.
- Phải, ta là Quách Thiên Hùng, ta là Quách Tiểu Phong, ta là Triệu Ứng Long.

“Vu” một tiếng, Lạc Ngọc Sinh cảm thấy sau lưng có một luồng gió thổi tới, vội quay đầu lại. Đó là một cái bóng trắng, lưỡi thè dài, chăm chăm nhìn hắn.

- Ahhhhhhhhhhh

Lạc Ngọc Sinh thất thanh kêu lên, rồi lại cảm thấy như có thứ gì đó đang ở trên đầu, lại là một bóng trắng khác.

- Lạc Ngọc Sinh, ngươi đã hại chúng ta thê thảm thế này, thê thảm, thế thảm quá, trả mạng sống lại cho ta.....

- Không, không....không liên quan gì tới tôi, không liên quan gì tới tôi, là Thái úy, tất cả đều là chủ ý của ông ta.

- Chúng ta không tìm Cao Cầu, chỉ tìm người thôi.

- Là Thái úy, là Cao Cầu, là do Thái úy Cao Cầu.....

- Haha.... Quả nhiên là lão hồ ly đó. – Hoàng thượng vỗ tay nói.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

130. Chương 130 : Quân Anh Chiến Lạc Sinh

- Người người người....sao người lại ở đây? – Lạc Ngọc Sinh hoảng hốt hỏi.

- To gan, thấy Hoàng thượng còn không mau quỳ xuống. – Lão thái giám bên cạnh Hoàng thượng nói.

- Hahaha....quỳ muội muội người ấy, lão thái giám chết tiệt.....- Lạc Ngọc Sinh cười gian xảo.

- Lạc Ngọc Sinh, ngươi muốn làm gì hả, muốn làm gì thì phải hỏi bọn ta đây đã rồi hẵng hay.

Một cái bóng trắng ngẩng đầu nói, đó là Quách Tiểu Phong.

- Quách Tiểu Phong, tên gian tặc này, Hoàng thượng, hắn chính là phạm nhân đang bị truy nã, xin để tiểu nhân bắt hắn lại. – Lạc Ngọc Sinh nói.

- Từ từ đã, trẫm còn chưa nói, ngươi vội gì chứ?

- Nhưng....

- Câm miệng, vụ án Quách Tiểu Phong nội tình chưa được làm rõ, trẫm phải cho điều tra lại, bây giờ hủy bỏ cáo thị truy nã.

- Tạ ơn ân điển của Hoàng thượng. – Quách Tiểu Phong vội quỳ xuống làm lễ.

- Muốn biết chuyện này là thế nào không? – Quách Tiểu Phong đắc ý nói.

- Hừm, đừng vội hả hê như vậy, chỉ cần giết được hết các người thì.....haha.....- Lạc Ngọc Sinh xem ra sắp phát cuồng.

- Hoàng huynh, trông cậy vào huynh cả đấy. – Quách Tiểu Phong hô lớn.

Nháy mắt, thiên địa phong vân biến sắc, cuồng phong nổi lên.

- Người đâu, bảo vệ Hoàng thượng.

Chẳng mấy chốc sỹ binh từ tứ phía đổ ra, tay cầm búa đỡ, hộ giá Hoàng thượng rời khỏi.

- Chuyện này là thế nào? – Lạc Ngọc Sinh hoang mang hỏi.

- Haha, Lạc Ngọc Sinh, để người thưởng thức sự lợi hại của Phi diệp hoàn đao.

Quách Tiểu Phong hét lớn, sau đó bay lên cao. Thấy vậy Lạc Ngọc Sinh cũng bay lên theo, nhưng bỗng nhiên một cú đâm ráng xuống khiến người hắn tê dại, máu phun ra ngoài, Lạc Ngọc Sinh không còn lực khí

để bay tiếp, đành hạ xuống đất, nền gạch vỡ vụn. Đá dưới đất, lá cây trên cành bị gió thổi mạnh, chỉ nháy mắt đã biến thành một con dao sắc nhọn cứa vào da thịt Lạc Ngọc Sinh. Sau một tiếng kêu thảm, mọi thứ lại trở về yên tĩnh, lúc này Hoàng Bình Phong mới dừng tay, mặt trời lại chiếu rọi rực rỡ.

Quách Tiểu Phong thận trọng đi lại bên Lạc Ngọc Sinh đang nằm dưới đất, từ từ đưa tay gần mũi Lạc Ngọc Sinh, không còn hơi thở, lẽ nào chết thật rồi? Bỗng một luồng sát khí bạo phát ra, may mà Quách Tiểu Phong đã có sự chuẩn bị, nhưng quả thật động tác của Lạc Ngọc Sinh quá nhanh, hắn cảm thấy phần lưng bỗng đau nhói, thấy Quách Tiểu Phong có vẻ không chịu được thêm nữa, Lạc Ngọc Sinh dốc hết lực khí chuẩn bị công kích lần cuối.

- Peng....

Lạc Ngọc Sinh bị văng ra một góc tường.

- Quách bồ đầu, cậu vẫn ổn chứ,

Thì ra người tới ứng cứu là Ngưu Bưu, Quách Tiểu Phong mơ màng nhìn thấy hai cánh tay dơ ra của Ngưu Bưu, lẽ nào mình đã đoán sai, không thể.

- Đám ngu xuẩn các người, ta sẽ không tha mạng cho kẻ nào, chịu chết đi....- Lạc Ngọc Sinh đứng dậy, điên cuồng hét lên. Bỗng nhiên toàn thân Lạc Ngọc Sinh bành chướng lên, mỗi lúc một lớn.

- Sao vậy nhỉ. Lạc Ngọc Sinh muốn làm gì? – Quách Tiểu Phong nôn nóng hỏi.

- Có thể Lạc Ngọc Sinh muốn sử dụng thực lực thật sự. – Ngưu Bưu đáp

- Thực lực thật sự, lẽ nào, lẽ nào Lạc Ngọc Sinh vẫn chưa sử dụng hết công lực?

- Rất có thể là vậy.

- Vậy thì gay to rồi, Hoàng huynh, mau dùng Phi diệp hoàn đao đi. – Quách Tiểu Phong hét lớn.

Nháy mắt, cát đá lại mù mịt, cuồng phong lại nổi bao quanh lấy Lạc Ngọc Sinh.

- Haha...đừng tưởng ta chịu thua, Quách Tiểu Phong ngươi thất sách rồi....

Lạc Ngọc Sinh giống như một sát thần từ trong vòng khí xoáy xông về phía Quách Tiểu Phong.

- Không thể nào, lại có người phá được Phi diệp hoàn đao của ta ư? – Hoàng Bình Phong kinh ngạc nói.

- Quách bồ đầu, cậu không đơn thương độc mã đâu, còn tôi đây, chúng ta là người cùng một thuyền.

Nói đoạn Ngưu Bưu dùng lực khí của bản thân truyền cho Quách Tiểu Phong để đối phó lại với Lạc Ngọc Sinh.

- Cảm ơn, chúng ta là một, Lạc Ngọc Sinh, sao rồi, có phải là sắp không chống đỡ nổi không?

- Lâu nay vẫn nghe Quách bồ đầu võ công bất phàm, hôm nay được tận mắt chứng kiến, hai người các người chẳng lẽ chỉ có chút thực lực này thôi sao?

- Cái gì? Phải chăng là ngươi chưa dùng toàn lực?

- Phải, Quách bồ đầu quả nhiên cao kiến, hôm nay ta phải tiễn các người đi gặp Diêm Vương đại thúc, haha....

Lúc này, trừ phi có kỳ tích, không thì mấy người Quách Tiểu Phong chết chắc, nhưng kỳ tích đúng là đã xuất hiện. Với thực lực gia tăng của Lạc Ngọc Sinh, Quách Tiểu Phong và Ngưu Bưu có vẻ như không thể kháng cự nổi.

- Tướng công, cha, cha, cha....

Quách Tiểu Phong nghe bên tai giọng nói của Bạch Nguyệt Quang và Tiểu Hùng.

- Xin lỗi, ta thật sự xin lỗi, ta mệt quá rồi.

- Quách đại ca, không được từ bỏ, chúng ta là một, chưa đến khắc cuối thì chúng ta vẫn chưa thể vứt bỏ, quyết không từ bỏ....- Lý Thiên Tường nói.

- Hoàng huynh, tốt quá, tôi biết thế nào huynh cũng tới mà.
- Đương nhiên rồi, sao có thể để tên tiểu nhân này đắc ý được.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

131. Chương 131 : Cái Chết Của Ngưu Bưu

Lạc Ngọc Sinh trùng kế của Quách Tiểu Phong, đã nói lộ ra chủ mưu đứng sau mọi chuyện là Cao Cầu, chối cãi không thành nên quyết hạ độc thủ với Hoàng thượng và Quách Tiểu Phong. Với sự đồng tâm hiệp lực, cuối cùng Lạc Ngọc Sinh cũng chịu khuất phục.

- Quách.... Quách Tiểu Phong, ta thua rồi, xưa nay ta chưa từng gặp ai như ngươi, chuyện này, chủ mưu đứng sau chuyện này chính là Cao Cầu, là.....là Cao Cầu. Là ông ta lệnh cho tôi đi thôi miên Lý Nghị, tôi tin là các người đều biết chuyện này. – Lạc Ngọc Sinh phun ra một bãi máu tươi rồi nói.
- Lạc Ngọc Sinh, ngươi khỏi cần nói nữa, tất cả chuyện này tôi đều rõ. – Quách Tiểu Phong ôm lấy Lạc Ngọc Sinh nói.
- Tại sao, tại sao? Tôi đối với các người như vậy, tôi chết không đáng tiếc, tôi chỉ là một tên xấu xa....
- Nhưng giờ cậu đã thay đổi, ai mà không có lúc phạm phải sai lầm, nhưng khó nhất là biết nhận sai và hối cải. Nguyệt Quang, mau cứu cậu ta, mau lên.
- Tướng công, tại sao? Thiếp không muốn cứu hắn, hắn hại Quách gia chúng ta vẫn chưa đủ sao? Lần trước là Lý Nghị, lần này là Lạc Ngọc Sinh, đám người này đã hại chúng ta suýt nữa vong gia bại tộc.
- Ta biết chứ, nhưng bây giờ chẳng phải cậu ta đã hối hận rồi hay sao? Vậy vì lẽ gì mà không cho bọn họ một cơ hội để làm người tốt? Lẽ nào nàng nhẫn tâm nhìn bọn họ chết thảm mới thấy vui lòng?
- Cái này.....đây sẽ là lần cuối cùng. Chàng cam đoan cho thiếp.
- Ta xin thề, đây là lần cuối cùng ta yêu cầu nàng cứu sống kẻ thù của chúng ta, nếu làm trái lời thề, trời đất không dung, chết không toàn thây, như vậy đã được chưa?
- Thật là....thiếp chịu thua chàng rồi.

Bạch Nguyệt Quang nhìn Quách Tiểu Phong một cái rồi đi lại bên Lạc Ngọc Sinh, vừa bắt mạch vừa lắc đầu:

- Không hay rồi, không thể cứu nổi nữa, lực phủ ngũ tạng đều bị dập nát cả, mau làm hậu sự đi thôi.
- Đại tẩu, cảm ơn tẩu, cơ thể tôi thế nào tôi rất rõ, là...là tôi có mắt như mù lại đi tin theo lời của Cao Cầu khốn kiếp. Mọi người có tha thứ cho hành động của tôi không? Đây là di nguyện của tôi. Tôi....tôi biết tôi không có tư cách để cầu xin mọi người tha thứ, nhưng....

Thấy Lạc Ngọc Sinh có vẻ không ổn, Bạch Nguyệt Quang rút ra một cây kim châm cứu giúp cậu ta.

- Nhưng, da mặt tôi dày nên vẫn muốn cầu xin mọi người tha thứ cho tôi, cầu xin tẩu đấy....
- Cái này, cậu sắp không qua nổi rồi, chuyện này có ý nghĩa gì đâu. – Bạch Nguyệt Quang lộ vẻ khó xử.
- Tôi cầu xin tẩu, không thì....có làm ma quỷ dưới địa ngục tôi cũng không yên lòng. – Lạc Ngọc Sinh cầm chặt lấy tay Bạch Nguyệt Quang.
- Quách bổ đầu, cậu xem Lạc Ngọc Sinh này tác quái vô cùng, chi bằng kết liễu hắn ngay tại đây đi. – Nói đoạn Ngưu Bưu đi lại định giết Lạc Ngọc Sinh.
- Khoan đã, được rồi, chúng ta sẽ tha thứ cho cậu. – Bạch Nguyệt Quang gật gật đầu.
- Đa tạ, đa tạ đại tẩu, cả đời này tôi đã làm bao nhiêu chuyện xấu, thì ra, thì ra chết là có cảm giác thế này.
- Lạc Ngọc Sinh nói xong thì bất lực buông tay.

- Đáng chết lắm, ai bảo người làm nhiều chuyện bất nghĩa, đúng là chết không toàn thân, haha...- Ngưu Bưu hả hê nói.

- Ngưu Bưu thúc, sao lại cười vui vẻ như vậy? Có chuyện gì vui thì chia sẻ cho mọi người một chút. – Quách Tiểu Phong nói. Ngưu Bưu cũng cảm thấy mình thể hiện thái quá, vội đáp:

- Không có gì, Quách bồ đầu, tên xấu xa này chết rồi lẽ nào lại không đáng ăn mừng sao?

- Haha....Ngưu Bưu thúc, không cần phải diễn kịch nữa, để tôi nói cho thúc biết nhé, thúc vui mừng không phải vì giết được kẻ xấu, mà là vì âm mưu của thúc không ai có thể biết. Tôi nói không sai chứ?

- Hahaha.... Quách bồ đầu, cậu thật biết nói đùa, tôi thì có âm mưu gì chứ, đừng quên, ta và cậu là người cùng một thuyền đây.

- Ngưu thúc, không thể không thừa nhận thúc diễn kịch rất tốt, tốt đến mức suýt lừa được chúng tôi. Thật ra hôm trong cung Hoàng thượng, tôi không hiểu tại sao Lạc Ngọc Sinh có thể xuất hiện một cách đột ngột như vậy, chẳng lẽ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Sau đó Lạc Ngọc Sinh nói là Cao Cầu kêu cậu ta vào cung lấy đồ bị bỏ quên. Nhưng phải biết rằng, Cao Cầu không có lý do để quên đồ trong cung Hoàng thượng. Cho nên tôi đoán có người đã tiết lộ tin tức cho Lạc Ngọc Sinh, nên cậu ta đã biết chuyện công kích Hoàng cung của chúng tôi, nhưng người này hiển nhiên không biết kế hoạch này, mà chỉ biết đêm hôm đó chúng tôi sẽ bí mật vào Hoàng cung thôi. Trong khi người biết kế hoạch này chỉ có Ngô đại nhân, tôi, Hoàng huynh, và cả thúc nữa. Lúc đầu tôi cũng mơ hồ không biết người này là ai, nhưng mãi đến hôm nay tôi mới nhận ra, có thể Ngô đại nhân không nói toàn bộ kế hoạch cho thúc biết, thúc đã mật báo cho Cao Cầu biết. Tôi nói chính xác chứ, Ngưu Bưu thúc.

- Haha....suy đoán hay quá nhỉ, có điều Quách bồ đầu này, tất cả mới chỉ là phỏng đoán của cậu thôi, có chứng cứ gì không? – Ngưu Bưu vô cùng đắc ý nói.

- Tôi vẫn chưa nói xong, vừa nãy, luồng công lực cực kỳ lớn đó, tôi tin đó cũng là kiệt tác của thúc, vì thúc sợ ngộ nhờ Lạc Ngọc Sinh không chết, thì rất có thể cậu ta sẽ vạch trần chuyện gian dối thông đồng giữa thúc và Cao Cầu, vậy nên thúc mới nôn nóng muốn giết Lạc Ngọc Sinh đến vậy, phải chứ?

- Cứ cho Quách bồ đầu cậu nói có lý, nhưng cậu đâu có chứng cứ gì? Hahaha....

- Ai nói không có chứng cứ, chứng cứ đang tới đây.

Giọng nói của Ngô đại nhân truyền lại.

- Hoàng thượng, đây là thư tín mà a đầu trong lúc thu dọn phòng Ngưu Bưu đã tìm thấy, trong đó ghi rõ Ngưu Bưu và Cao Cầu đã lang sói thông đồng với nhau mấy năm nay, mời Hoàng thượng xem.

- Mang lại đây

Hoàng thượng càng xem càng tức giận.

- Hừ, Cao Cầu này không chỉ tác quái đa đoan, bành trướng ép người, mà còn âm mưu tạo phản.

- Quách Tiểu Phong, ta thừa nhận, tôi là nội ứng trong phủ của Ngô đại nhân do Cao Cầu phái tới, haha...nhưng, bây giờ cứ cho là bằng này người các người hợp lại cũng không phải đối thủ của ta. Đúng lúc có thể trừ hại cho dân, giết được tên cầu Hoàng đế này thì giặc mộng nắm giữ thiên hạ của Cao đại nhân không còn xa nữa rồi, haha....- Ngưu Bưu cười nham hiểm.

- Câm miệng, tên súc sinh nhà ngươi, ngày đó cho ngươi về phủ cũng là vì thấy ngươi đáng thương, đường đường là堂堂 nam nhi vai năm tấc rộng mà phải xuống phố xin ăn, thật không ngờ, không ngờ ngươi lại là nội ứng của Cao Cầu, ngươi đã khiến ta quá thất vọng rồi đây.

Ngô đại nhân ráng vào mặt Ngưu Bưu một cái tát đau điếng. Ngưu Bưu kinh ngạc nhìn Ngô đại nhân:

- Ngô đại nhân, tôi.....

- Lẽ nào mấy năm nay ta đối xử tệ bạc với ngươi, tại sao ngươi phải lừa gạt lão phu? Ngưu Bưu...

- Thật ra ngay từ đầu tôi đã là một quân cờ dưới tay Cao Cầu, Cao thái úy để tôi xuống phố xin ăn, đại nhân lại là người lương thiện hay thương người, nhất định không nhẫn tâm thấy tôi chịu hủ bại, để tôi làm

việc trong phủ, đối đãi với tôi như người trong nhà. Tôi cũng rất cảm động, tôi cho rằng có thể thoát ly Cao Cầu, cả đời này có thể hầu hạ bên cạnh đại nhân. Sau khi biết Ngô đại nhân liên hiệp với Quách Tiểu Phong đối phó với Cao Cầu, vì Cao Thái úy đối với tôi ân tình như núi, nên đã quyết định đi mật báo cho ông ta biết, vậy nên tôi mới trở thành kẻ phản đồ. Tất cả đều do người, đều do người gây ra, ta phải giết người....

- Dừng tay, Ngưu Bưu, lăng tử quay đầu còn chưa muộn. – Ngô đại nhân ở phía sau hét lớn.

- Lăng tử quay đầu, haha, lăng tử quay đầu, thật buồn cười. Ngô đại nhân, hãy chăm lo cho bản thân, Ngưu Bưu tôi thật có lỗi với ngài, xin lỗi sự trọng dụng mà đại nhân dành cho tôi, tạm biệt.

Ngưu Bưu nhắm chặt mắt như đang đau khổ suy tư.

- Quách bổ đầu, Ngưu Bưu tôi cả đời này chưa từng bái phục ai, nhưng cậu thì... Hy vọng cậu có thể tha thứ cho tôi, trong phủ Thái úy cũng không có cao thủ gì, chỉ có Mạnh Bà. Năm đó, tôi, Lạc Ngọc Sinh, và cả Mạnh Bà được xưng là tam đại cao thủ của phủ Thái úy. Chỉ có điều khi đó tôi được gọi là Kim Tĩnh Thiên, tên thật của tôi là Kim Tĩnh Thiên chứ không phải Ngưu Bưu. Mấy năm nay tôi mai danh ẩn tích. Mạnh Bà này võ công cực cao, thâm hậu khó đoán, Quách bổ đầu nên cẩn thận một chút.

- Ngưu Bưu, thúc không được làm chuyện khờ khạo, nếu Mạnh Bà lợi hại như vậy thì chúng tôi rất cần tới sự trợ giúp của thúc để xông vào phủ Thái úy. – Quách Tiểu Phong sốt ruột nói.

- Tạm biệt, Quách bổ đầu, Hoàng đảo chủ, tạm biệt, Ngô....Ngô đại nhân.

- Ngưu Bưu, không được.....- Ngô đại nhân đau lòng nói.

- Ngô đại nhân, tôi, trước giờ tôi vẫn xem đại nhân như phụ thân của mình, con trai bất hiếu phải đi trước một bước đây. Ngài cũng lớn tuổi rồi, không thể so bì với thanh niên trai tráng như chúng tôi, nhớ phải mặc nhiều y phục một chút, thuốc trị phong hàn tôi để trên giá sách trong thư phòng đó.

- Ngưu Bưu, con trai ta, cha đồng ý với con, nhất định ta sẽ an táng con chu đáo, con yên tâm đi nhé. – Ngô đại nhân nghẹn ngào nói.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

132. Chương 132 : Mạnh Bà Giả Mạo

Ngưu Bưu lại chính là nội ứng của Cao Cầu, nếu không phải Quách Tiểu Phong thận trọng thì hậu quả không biết thế nào, thì ra lâu nay Cao Cầu đã phái Ngưu Bưu tới giám sát Ngô đại nhân. Sau khi Lạc Ngọc Sinh chết, Ngưu Bưu cũng tự phế võ công, đồng thời tiết lộ đệ nhất cao thủ trong phủ Thái úy là Mạnh Bà.

- Đại sự không hay rồi, Thái úy, Thái úy, không ổn rồi. Quách Tiểu Phong dẫn theo một đoàn người xông vào phủ Thái úy. Lạc Sinh, Lạc Sinh...

Một tên thủ hạ hoang mang bầm báo.

- Hừm, một đám cẩu nô tài, vô dụng bất tài không được việc gì. Chẳng phải là tên Quách Tiểu Phong nhãi nhép hay sao? Làm gì mà la hét om sòm lên vậy. Lạc Ngọc Sinh làm sao? – Cao Cầu nhắm mắt dưỡng thần nói.

- Khởi bẩm lão gia, Lạc Sinh, Lạc Sinh đã bị bọn Quách Tiểu Phong hạ rồi, hình như Kim đại nhân cũng ở đó.

- Haha....đến đúng lúc lắm, lão phu đang đợi các người đây, Lạc Ngọc Sinh đúng là phế vật, uống công hần vẫn khoe khoang bản lĩnh trước mặt ta, nói cái gì mà vô công lợi hại lắm....không ngờ lại vô dụng như vậy. Người lui ra đi, lão phu tự có diệu kế đối phó với bọn chúng. – Cao Cầu hết sức bình tĩnh nói.

- Vâng thưa lão gia.

Cao Cầu vỗ tay, một bóng người xuất hiện phía sau.

- Đại nhân, đã xảy ra chuyện gì ?
- Quách Tiểu Phong tới rồi. – Cao Cầu vẫn nhắm mắt nói.
- Ồ! Thật vậy sao? Vậy cung hỷ đại nhân.

Cái bóng đen đó dần lộ rõ mặt, lại chính là, chính là Bạch Nguyệt Quang. Có điều lúc này Bạch Nguyệt Quang lại mặc một bộ y phục màu đen, hoàn toàn mất hết vẻ dịu dàng vốn có.

- Mạnh Bà à, Lạc Sinh đã không còn hy vọng rồi, vậy nên mọi chuyện giờ phó thác hết cho người đó.
- Haha....tôi sớm đã nhìn ra tên đó chẳng có bản lĩnh gì. Thái úy, chờ tôi, tôi đi rồi quay về.
- Mạnh Bà, Quách Tiểu Phong này không phải người thường, hẳn được danh xưng là người thông minh nhất thiên hạ, cho nên người càng phải cẩn thận.
- Hahaha....Thái úy không cần lo lắng, cứ cho hắn là Tôn Ngộ Không, thì tôi cũng là Phật Tổ Như Lai, xem hắn có thoát khỏi lòng bàn tay tôi không, haha....

.....

Sau khi an táng cho Ngưu Bưu, đoàn người Quách Tiểu Phong xông thẳng vào phủ Thái úy. Trên đường đi không có lấy một tên sỹ binh, quả thật rất đáng khả nghi.

- Hừ, lão hồ ly Cao Cầu này, không biết đã đục khoét, bòn rút bao nhiêu của dân chúng mới xây dựng được Phủ nha lớn thế này. Đợi khi quay về, trăm nhất định phải trị ông ta tội danh quan tham mới được. – Hoàng thượng phẫn nộ nói.
- Hoàng thượng cẩn thận, vừa rồi xảy ra chuyện lớn, vậy mà bây giờ lại không có động tĩnh gì, ở đây nhất định có bẫy, Cao Cầu lại không biết người tới sao. – Quách Tiểu Phong nói.
- Tướng công, chúng ta đi lâu như vậy rồi, có nên nghỉ ngơi chút không, chàng xem mọi người mệt mỏi cả rồi.
- Phải đấy, phải đấy, chân trăm tê mỏi cả rồi, chi bằng để mọi người nghỉ ngơi một lúc. – Hoàng thượng nói.
- Vậy.....được, mọi người nghỉ ngơi một chút, tôi đến hồ lấy nước cho mọi người uống.

Nói đoạn Quách Tiểu Phong cùng Bạch Nguyệt Quang đi lại hồ lấy nước.

- Đợi đã tướng công, thiếp phải kiểm tra trước đã, xem nước hồ có độc không.
- Tướng công, nước này không có độc, yên tâm được rồi.
- Nguyệt Quang, nàng cẩn thận quá. Được, chúng ta mau quay lại thôi.

Quách Tiểu Phong đâu nhìn thấy , một người đang cười nham hiểm tà ác, người này, lại chính là Bạch Nguyệt Quang.

- Mọi người, lại đây uống nước nào.
- Ôi, mọi người nói xem nội phủ của lão hồ ly này sao lại lớn vậy nhỉ, tôi đi sắp gãy chân rồi đấy. Cảm ơn Quách đại ca. – Lý Thiên Tường nói.
- Hoàng thượng, người cũng uống một hụm nước đi. – Lý công công nói.

Qua khoảng thời gian một nén hương, mọi người thấy thể lực đã được khôi phục lại, cho nên rảo bước càng nhanh, càng đi Lý Thiên Tường càng cảm thấy phía trước mờ mờ, bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn thấy Quách Tiểu Phong lại thành ba người.

- Tiểu....Tiểu Phong, vừa rồi nước đó có vấn đề. – Nói được một câu Lý Thiên Tường thấy trời đất đen đảo rồi ngất đi.
- Thiên Tường, huynh sao vậy? Không sao chứ?

Quách Tiểu Phong vội chạy lại đỡ Lý Thiên Tường, bản thân cũng cảm thấy chóng mặt, nói vậy tức là nước lúc này quả thật có vấn đề. Nhưng chẳng phải Nguyệt Quang đã kiểm tra rồi sao? Lẽ nào..... Quách Tiểu Phong quay đầu lại nhìn Bạch Nguyệt Quang.

- Haha.... Quách Tiểu Phong, tưởng ngươi thông minh, chắc ngươi không ngờ rằng người đêm đêm ngủ cùng ngươi lại là người của Cao Thái úy có phải không, haha. – Bạch Nguyệt Quang đắc ý nói.

- Chuyện này là thế nào? Ngươi vốn không phải Nguyệt Quang, ngươi không phải là.....Nguyệt Quang. – Quách Tiểu Phong cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, ngã nhào xuống đất.

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi, tại sao nước ngươi đã dùng kim bạc để kiểm tra mà vẫn trúng độc. – Quách Tiểu Phong gắng sức hỏi.

- Haha, đồ ngốc, không biết thật sao, lẽ ra ngươi phải biết chứ nhỉ, đâu phải mọi chất độc đều có thể dùng kim bạc kiểm tra được, như thuốc Mông Hãn chẳng hạn, haha....

- Thì ra là vậy, không ngờ cuối cùng chết trong tay ngươi, thật thật không can tâm.

Vậy Bạch Nguyệt Quang này rốt cuộc là thật hay giả ?

.....

Bạch Nguyệt Quang tỉnh lại trong bóng tối, nhớ lại những chuyện vừa xảy ra. Sau khi Ngưu Bưu chết, Bạch Nguyệt Quang đi cùng mọi người, đi sau cùng trong đội ngũ, mọi người chỉ chuyên tâm đi trên đường, Bạch Nguyệt Quang bỗng cảm thấy phía sau đau dữ dội, sau đó đã xảy ra chuyện gì thì không hề hay biết, lúc tỉnh dậy thì đã ở nơi này.

- Có ai không, mau tới cứu tôi, mau tới cứu tôi....

- Kêu, kêu gì mà kêu? – Tên cầm đầu quát tháo.

- Mạnh đại nhân, sao ngài lại ở đây? – Tên đó kinh ngạc nói.

“Mạnh đại nhân? Bọn họ sao lại gọi mình là Mạnh đại nhân”- Bạch Nguyệt Quang ở bên Quách Tiểu Phong bao nhiêu năm nay, bản lĩnh khác chưa từng được học, đầu óc mơ hồ chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Hừm, cầu nô tài, thấy lão nương ta bị trói còn không mau thả. – Bạch Nguyệt Quang nghĩ bụng, Mạnh đại nhân này lẽ nào lại chính là Mạnh Bá, còn về tại sao bọn họ gọi mình là Mạnh đại nhân, đợi khi nào mình thoát khỏi đây tự nhiên sẽ biết.

- Được được được, nhưng....

Tên thị vệ bị làm cho mơ hồ, rõ ràng Mạnh Bà trói Mạnh Bá này lại, trên đời này sao lại có người tự trói mình nhỉ. Mặc kệ, cứ thả ra đã rồi tính sau.

- Mạnh đại nhân, ngài đừng sốt ruột, tôi cởi trói cho ngài ngay đây.

- Nhanh chút, cẩn thận không lão nương kêu Thái úy chặt đầu người đó, cầu nô tài.

.....

- Haha....thiên hạ đệ nhất thông minh cái quái gì chứ, ngay đến độc dược Mông Hãn cũng bị trúng chiêu, đúng là ngu xuẩn, lại còn dám đối đầu với Thái úy ư, rõ ràng là muốn lao đầu vào chỗ chết. Giờ ta sẽ tiễn các ngươi về Tây Thiên.

Mạnh Bà lộ vẻ hung thần, cầm đao lao về phía Quách Tiểu Phong.

Quách Tiểu Phong Phá ÁnTác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

133. Chương 133 : Bí Mật Thân Thể

Mạnh Bà cầm đao lao về phía Quách Tiểu Phong. Kết thúc rồi, tất cả đều đã kết thúc, Mạnh Bà nghĩ bụng. Nhưng đúng vào lúc con đao của Mạnh Bà sắp đâm vào Quách Tiểu Phong, thì bỗng tay hắn động đậy, dùng lực khổng lồ chế con đao.

- Người, người đã hôn mê bất tỉnh rồi cơ mà?! - Mạnh Bá kinh ngạc nói.

- Trong phủ của người khác, đặc biệt là nội phủ của Cao Cầu càng không thể tùy tiện ăn uống bất cứ thứ gì, đây cũng chỉ là nhận thức thông thường thôi mà. Không chỉ có tôi mà tất cả mọi người cũng đều chưa uống nước của Mạnh Bà người.

- Không đúng, chúng tôi đã uống nước của người, chỉ có điều là đã uống thuốc giải từ trước. Sự cảnh giác của chúng tôi nằm ngoài sức tưởng tượng của người có phải không. - Lý Thiên Tường cũng đứng dậy, lạnh lùng nói.

- Vậy tại sao, tại sao các người biết rõ có độc mà vẫn uống nước đó?

- Đơn giản thôi, là vì muốn để người lộ bộ mặt thật đó. Người thân là thủ hạ cao thủ bậc nhất của Thái úy, diễn kịch nhất định rất trơn tru. - Quách Tiểu Phong nói.

- Hay cho Quách Tiểu Phong người, không hổ là người thông minh nhất thiên hạ, ta đã xem thường người rồi. - Mạnh Bá đằng đằng sát khí nói.

- Mọi người cẩn thận, võ công của Mạnh Bà này tuyệt đối không phải tầm thường. Khí thế so với Lạc Ngọc Sinh và Ngưu Bưu hoàn toàn ở hai cấp bậc khác nhau.

Mạnh Bà xông đến, Quách Tiểu Phong vẫn chưa phản ứng lại, đầu óc cảm thấy như bị thắt chặt, Lý Thiên Tường muốn đỡ cho Quách Tiểu Phong, nhưng lực xung kích của Mạnh Bà quả thật rất lớn, nháy mắt hai người họ đã bị bay thẳng vào tường bao của phủ Thái úy.

- Quách Tiểu Phong, ta muốn người chết.....- Mạnh Bà tiếp tục lao như bay tới, nhưng đúng lúc này Hoàng Bình Phong lại đột ngột xuất hiện....

.....

Lúc này, nhờ vào trí nhớ, Bạch Nguyệt cuối cùng cũng tìm thấy đường mà đoàn người Quách Tiểu Phong đi qua, nhưng lại không thấy bóng dáng bọn họ đâu, xem ra bọn họ đã đi được khá xa rồi. Nhưng Mạnh Bà rốt cuộc là ai? Chắc chắn “cô ta” không phải kẻ tầm thường, bởi vì tên thị vệ kia vừa trông thấy “cô ta” đã cung kính gọi là Mạnh đại nhân, hơn nữa Mạnh Bà này lại có tướng mạo giống mình. Lẽ nào trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy sao? Thật đúng là có hai người tướng mạo hoàn toàn giống nhau sao? Bạch Nguyệt Quang hoài nghi.

Bạch Nguyệt Quang dần hồi ức lại thời con bé. Vào một ngày mùa hạ, cũng là ngày sinh nhật cô, Bạch Nguyệt Quang trông thấy Từ lão gia buồn rầu ngồi trước cửa. Kỳ lạ thật, hôm nay là sinh nhật mình, sao cha lại chau mày khổ não vậy nhỉ?

- Cha, sao cha lại không vui như vậy? Hôm nay là sinh nhật con mà.

- Nguyệt Quang à, thật ra con vẫn còn một người chị gái, còn nhớ ngày này cách đây mười năm, trời đổ mưa rất lớn, mẹ con đã qua đời nhưng đã để lại hai chị em con, tuy ta đau lòng nhưng cũng như được an ủi. Có điều đêm hôm đó, một kẻ mặc đồ đen đã bắt chị con đi. Tuy ta kịch liệt phản kháng nhưng kẻ đó vô công cao cường, ta không thể nào đánh lại nó. Thấm thoát đã gần mười năm, không biết chị con giờ này ra sao, có phải chịu đói, chịu rét hay không. Ta đúng là một người cha không làm tròn phận sự. Giờ có con ta cũng thấy đủ rồi. Cha con ta sẽ dựa vào nhau mà sống. Được rồi, không nói đến những chuyện không vui này nữa. Hôm nay là sinh nhật mười tuổi của con, Nguyệt Quang của cha đã lớn rồi, haha....

Nhớ lại dĩ vãng đã qua, bây giờ cha cũng đã đi xa, Bạch Nguyệt Quang không tránh khỏi niềm xúc động dâng trào. Mạnh Bà đó, có khi nào lại chính là chị gái mình? Nếu đúng là vậy, một bên là tướng công, một bên là tỷ tỷ, không thể làm thương hại đến ai.

Không được, mình phải nhanh chóng nói cho mọi người biết chân tướng, thì ra, thì ra mình đúng là có một người chị gái.

- Cha, cha, cha đừng vội, chúng con nhất định có thể khôi phục lại được sự huy hoàng của Từ gia.
- Phải đấy, lão gia, tiểu thư nói rất đúng, chỉ cần người khỏe mạnh, Từ gia chúng ta mới có thể đứng dậy được. – Viên Viên vừa khóc vừa nói.
- Ài, ta đã là một lão già rồi, cơ thể ta thế nào ta rõ chứ, Nguyệt Quang nghe cha nói, đời này người mà ta thấy có lỗi nhất là ba mẹ con con, nếu có một ngày con gặp được chị gái, hãy thay cha xin lỗi nó, cha không cầu mong nó tha thứ, cha chỉ mong nó có thể một lần tới bái mộ cha, cha.....

.....

- Nhất định vậy, cha, con đã tìm thấy chị rồi, cuối cùng con cũng tìm thấy chị. Con sẽ hoàn thành di nguyện của cha. – Bạch Nguyệt Quang nghĩ bụng, rảo bước càng nhanh.

.....

- Mạnh Bà, Cao Cầu tác quái đa đoan, người không những không trừ hại cho dân, trái lại lại làm con chó săn cho con hổ đói, người không có lương tâm sao, người làm như vậy mà không cảm thấy có lỗi với lão bách tính trong thiên hạ sao? – Quách Tiểu Phong nói.
- Quách Tiểu Phong, đừng nói những lời dễ nghe đó trước mặt ta, ta biết ta nói không lại người. Nhưng, ta không thể để các người giết Thái úy, muốn giết ông ấy thì phải bước qua xác ta trước đã. Ta không thể nào quên công ơn dưỡng dục của Thái úy. Với ta mà nói, Thái úy cũng giống như cha để vậy.
- Không đúng, Cao Cầu không phải cha đẻ của người, tỷ tỷ. – Bạch Nguyệt Quang nói chen ngang.
- Nguyệt Quang, đúng là nàng đó sao. – Quách Tiểu Phong kích động nói.
- Người, sao người lại ở đây? Chẳng phải ta đã trời người lại rồi cơ mà?
- Phải, chính cô đã trời ta lại, nhưng cô lại quên mất rằng, tôi cũng là cô.
- Cái gì, cô nói cái gì? - Mạnh Bà hỏi.
- Tỷ tỷ, tỷ là chị ruột của em.
- Đừng đùa cợt nữa, Cao Cầu nói ta là cô nhi, vốn không có huynh đệ tỷ muội gì hết.
- Tỷ tỷ, mấy năm nay muội và cha không ngừng dò la tin tức của tỷ, trước lúc lâm chung, cha vẫn nhớ tỷ khôn nguôi.
- Nói láo, ta và cô chẳng có quan hệ gì hết, đừng mong tìm cách tiếp cận ta.
- Được, tỷ đã nói chúng ta không có quan hệ gì, vậy tại sao hai người chúng ta lại có tướng mạo giống nhau đến vậy? Lẽ nào chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên thôi sao?
- Cái này.....- Mạnh Bà ra vẻ hoài nghi.

.....

- Đại nhân, Tiểu Mạnh rốt cuộc là từ đâu tới? Tại sao người khác có cha mẹ, Tiểu Mạnh lại không có? Cha mẹ Tiểu Mạnh đi đâu rồi? - Một bé gái hỏi.
- Tiểu Mạnh ngoan, thực ra Tiểu Mạnh cũng có cha mẹ, có điều cha mẹ Tiểu Mạnh là người xấu, sinh ra Tiểu Mạnh nhưng lại không cần con, ta thấy con đáng thương mà vẻ ngoài lại rất đáng yêu, nên mới mang con về phủ nuôi dưỡng. Tiểu Mạnh có thể coi ta là cha con. Lại đây, gọi ta một tiếng cha nào. – Cao Cầu vui vẻ nói.
- Cha....

Hai người họ vui cười hân hoan dưới ánh tịch dương. Đứa trẻ này, chính là Mạnh Bà hiện giờ.

.....

- Tỷ tỷ, tỷ đừng khờ khạo như vậy, năm đó mẹ vì sinh ra chúng ta mà chết, ngay ngày đầu tiên tỷ chào đời đã bị kẻ mặc đồ đen bắt đi mất, cha đã đau khổ không thiết sống...

- Câm miệng, đừng gạt ta.

- Rõ ràng là cha mẹ để đã vứt bỏ ta, Thái úy đã cứu ta, cho nên hôm nay các người đều phải chết.

- Sau này, Từ gia chúng ta đến bước đường cùng, cha cũng vì quá ưu phiền mà qua đời, trước lúc lâm chung cha vẫn còn một di nguyện cuối cùng, đó là muốn muội thay cha xin lỗi tỷ.

- Ta bảo cô câm miệng mà vẫn không nghe thấy sao? – Mạnh Bá la lớn, sát khí trên người cũng bùng lên dữ dội.

- Không ổn rồi, Nguyệt Quang, nguy hiểm lắm đấy.

Nói vậy Quách Tiểu Phong bước lên phía trên, thấy tình hình có vẻ không ổn, Lý Thiên Tường và Hoàng Bình Phong cũng ra mặt trợ giúp. Mạnh Bà võ công thâm hậu khó đoán, hơn nữa trước đó do phải đối phó với Lạc Ngọc Sinh nên lực khí cũng bị tiêu hao mấy phần, rất khó để chống lại sự công kích của Mạnh Bà.

- Cha nói không cầu mong tỷ tha thứ, chỉ mong tỷ có thể đến bên mộ bá ông ấy một bái, như vậy ông ấy chết cũng yên lòng. – Bạch Nguyệt Quang cười nói, hoàn toàn không mấy may chú ý đến sự công kích của Mạnh Bà.

- Cô câm miệng cho ta.

Cứ ngỡ Bạch Nguyệt Quang sẽ né tránh, ai ngờ lại vẫn bình tĩnh, điềm đạm như vậy khiến Mạnh Bà hết sức ngỡ ngàng.

- Tỷ tỷ, nhớ, nhất định phải tới bái mộ cha đấy.

- Muội muội, Nguyệt Quang, xin lỗi, xin lỗi, tại sao muội không né tránh, tại sao vậy?

Mạnh Bá vội chạy lại đỡ Bạch Nguyệt Quang.

- Tỷ tỷ, người nên nói xin lỗi phải là muội mới đúng, muội phải thay cha xin lỗi tỷ, bao nhiêu năm nay tỷ đã chịu khổ cực rồi. – Bạch Nguyệt Quang không còn sức lực nói.

- Đừng nói nữa, ta trị thương cho muội ngay đây.

- Tỷ tỷ, tỷ....tên thật của tỷ là Duyệt Duyệt, là Từ Duyệt Duyệt, Duyệt có nghĩa là vui vẻ.

- Đừng nói nữa, tỷ biết rồi, ta là tỷ tỷ của muội, Nguyệt Quang.

Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Địch Hoa

Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

134. Chương 134 : Công Kích Phủ Thái Úy

Sau khi được Mạnh Bà truyền chân khí, khí sắc của Bạch Nguyệt Quang cũng dần được khôi phục, tuy nói là thương nhẹ nhưng với Bạch Nguyệt Quang mà nói, từ sau khi bị bán vào Thanh lâu, cũng chưa từng chịu phải sự thương hại nào lớn như vậy.

- Nguyệt Quang, muện thấy thế nào rồi? – Mạnh Bà quan tâm hỏi.

- Muội không sao, đã tốt lên nhiều rồi.

- Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Muội có thể nói cho ta biết không?

- Cụ thể thế nào muội cũng không rõ, cha nói chúng ta là một cặp song sinh, mẹ vì sinh chúng ta mà chết, tới hôm chúng ta chào đời, có một kẻ mặc đồ đen xông vào Từ phủ bắt tỷ đi, cha nói mặc dù đã ra sức chống chế nhưng vì kẻ đó võ công cao cường, cho nên....sau này vì chuyện đó mà cha day dứt tự trách mình không thôi. Tỷ tỷ, tỷ có thể tha thứ cho cha không?

“Con là một cô nhi, cha mẹ con không cần con, ta thấy con đáng thương nên mới mang con về phủ Thái úy để nuôi nấng nên người”. –Mạnh Bà nhớ lại những gì Cao Cầu đã nói.

- Thì ra, thì ra ta không phải là không có cha mẹ, thì ra ta vẫn có một người cha tốt như vậy, thì ra trước giờ ta vẫn hiểu lầm cha, thì ra Cao Cầu chỉ là lừa gạt ta.

Mạnh Bà nhớ lại lúc còn nhỏ, dưới ánh tịch dương, những đứa trẻ khác được cha mẹ dắt tay đi dạo, hạnh phúc biết nhường nào. Trái lại bản thân mình thì sao chứ, luyện công từ nhỏ, không cẩn thận bị thương cũng là chuyện khó tránh, bản thân mình chỉ giống như một cây cỏ nhỏ nhoi trước gió, dường như không ai quan tâm mình. Tuy Cao Cầu đối với mình cũng không tệ bạc, nhưng chung quy lại cũng là nam nhân, rất khó để hiểu tâm tư của mình, mỗi lần bị thương, mình đều trở về phòng tự trị thương, âm thầm rơi lệ. Vậy nên dần dần, Mạnh Bà hiểu ra rằng chỉ có bản thân mình mạnh mới không bị kẻ khác ức hiếp, mới có thể nhận được sự tôn kính của người đời.

- Ta.....

- Tỷ tỷ, tỷ muốn nói gì vậy?

- Ta, ta muốn tìm Cao Cầu để hỏi cho ra lẽ, đầu đuôi của chuyện này....

- Tỷ tỷ, bao nhiêu năm nay, thật xin lỗi tỷ, đã để tỷ chịu khổ một mình rồi.

- Ài, được rồi, cũng qua hết rồi, tâm tư của ta, không thể dùng một hai câu là có thể dãi bày hết được, đồng ý với muội, đợi tỷ, đợi tỷ quay về sẽ cùng muội đi bái mộ cha, nhất định phải đợi tỷ về đây.

- Lý công công, người ở lại đây để ý tới Bạch tiểu thư, chúng ta tiếp tục đi thôi. – Hoàng thượng nói.

Đoàn người Quách Tiểu Phong giờ đã có thêm Mạnh Bà, rõ ràng như hổ mọc thêm cánh. Khi được thủ hạ báo tin về chuyện của Mạnh Bà, Cao Cầu bỗng trở nên hoảng loạn, trăm tính ngàn tính, Cao Cầu cũng không thể ngờ rằng Bạch Nguyệt Quang lại chính là em gái của Mạnh Bà.

- Mau thu dọn đồ đạc, chúng ta phải đi khỏi đây. – Cao Cầu nôn nóng nói.

- Đại nhân, mau chạy thôi, bọn chúng đã ở ngoài phủ rồi, hơn nữa....

- Hơn nữa cái gì?

- Khởi bẩm lão gia, không chỉ vậy trong đoàn người của họ hình như còn có một người trẻ tuổi, nhìn dáng vẻ thì hình như là Hoàng thượng.

- Cái gì? Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại đến đây? Tên vô dụng này, mắt mù hủ, chuyện lớn như vậy sao không nói sớm, xong rồi, xong rồi, xong thật rồi. Còn đợi gì nữa, tên đầu heo nhà người.

- Lão gia tha mạng, tôi trên vẫn còn mẹ già tám mươi tuổi, dưới còn con nhỏ đại, xin lão gia tha mạng.

- Vậy thì thế này đi, người đâu, đem mẹ và con hắn giết luôn một thể, để xuống suối vàng hắn không phải cô đơn.

- Thái úy, xin tha mạng....

- Giết hắn đi, những người còn lại đi theo ta.

Phải nói phủ Thái úy rất lớn, Cao Cầu vừa đi ra đã ngã năm queo bảy, cứ ngỡ mọi chuyện sẽ êm xuôi.

- Thái úy, ông muốn đi đâu vậy. – Giới Chân Hòa Thượng từ phía sau gọi giật lại.

- Người...người...người là ai? Ai cho phép người vào đây?

- Cao Thái úy, tôi là quán quân của đại hội võ lâm lần này, đại đệ tử Giới Chân chùa Thiếu Lâm chính là tôi.

Cao Cầu thấy tình hình không hay, bèn ra lệnh cho hai tên thị vệ bên mình xông tới khống chế, trong khi đó nháy mắt đã chạy sang một dãy núi giả khác.

- Xem ra Cao đại nhân đã từng gặp Giới Chân Hòa Thượng. – Một đạo sỹ nhảy ra nói.

- Người lại là ai nữa thế? - Cao Cầu kinh ngạc nói.
 - Bần đạo đi không thay tên ngồi không đổi họ, Võ Đang Hư Vô chính là tôi, là Hoàng thượng lệnh tôi tới đây bảo vệ Thái úy. – Hư Vô Đạo Nhân nói.
 - Haha, nào nào nào, đạo trưởng mời. – Cao Cầu giả bộ nói.
 - Cao Cầu, còn không mau nhượng bộ. – Quách Tiểu Phong cũng đột ngột xuất hiện.
 - Hoàng thượng, xin người cẩn thận, thần tới cứu người đây.- Cao Cầu muốn xông vào đám người tiếp cận Hoàng thượng.
 - Trẫm biết, Cao thái úy cũng có nhã hứng du sơn ngắm thủy ở nhà à.
 - Cái này....theo thần Hoàng thượng nên cho bắt Quách Tiểu Phong lại, không thì sẽ khó ăn nói với Thái hậu.
 - Được rồi, được rồi, cứ thả cậu ta ra trước, trẫm muốn hỏi người....
- Quách Tiểu Phong Phá Án Tác giả: Giang Hộ Xuyên Dịch Hoa
- Phần cuối : Âm mưu cuối cùng

135. Chương 135 : Đại Kết Cục

- Thái Hậu nường nường, đại sự không hay rồi, đại sự không hay rồi. Hoàng thượng, Hoàng thượng...- Một lão Thái giám xông vào Cấm cung của Thái hậu, hoang mang bầm báo.
 - Hoàng thượng làm sao? – Thái hậu hỏi.
 - Hoàng thượng....
 - Cao Cầu, vụ án của Quách Tiểu Phong rốt cuộc là thế nào, trẫm nghĩ, người rõ hơn chúng ta phải không?
 - Khởi bẩm Hoàng thượng, thật ra đầu đuôi của chuyện này là thế này. Quách Tiểu Phong vì quan hệ gia tộc nên đã giết Quách Thiên Hùng, lại vì ân oán cá nhân với Triệu đại nhân nên đã hạ thủ với Triệu đại nhân, sau đó đánh nát cái ngục tẩu thoát....thật là tội đáng muôn chết....- Cao Cầu mạnh miệng nói
 - Người đâu, bắt phạm nhân lại cho ta.
 - Khoan đã, Cao Thái úy, rốt cuộc trẫm là Hoàng thượng hay người là Hoàng thượng, ta không nôn nóng thì người cũng vội cái gì chứ. Quách Tiểu Phong, người có lời nào muốn nói không?
 - Khởi bẩm Hoàng thượng, thảo dân bị oan, thảo dân có nhân chứng.
- Quách Tiểu Phong nói xong bèn vỗ tay, từ trong đám đông xuất hiện ba người. Một người là Lý Nghị, một người là Quách Thiên Lễ, một người là Trịnh quản gia.
- Khởi bẩm Hoàng thượng, ba người này, một người là quản gia của Quách phủ Lý Nghị, một người là đệ đệ của thảo dân Quách Thiên Lễ, còn một người nữa.....là quản gia của đảo Đào Hoa - Trịnh Vô Tình. Cao đại nhân, đệ đệ tôi chắc ngài cũng biết đúng không?
 - Cậu ta...cậu ta....- Cao Cầu bị dọa làm cho không nói lên lời.
 - Không phải là ngài muốn nói “Cậu ta chẳng phải đã chết rồi sao” ? Sao bây giờ là xuất hiện ở đây? Thật ra đơn giản thôi, nó vốn không chết, bởi vì việc này cũng nằm trong kế hoạch của tôi. Hoàng thượng, nhờ Trịnh quản gia nên Thiên Lễ có thể giả chết, cũng là vì việc báo thù hôm nay. – Quách Tiểu Phong nói.
 - Khởi bẩm Hoàng thượng, thảo dân là quản gia của đảo Đào Hoa, có sở trường là thuật Kỳ Môn Độn Giáp, bởi vậy mới đưa ra hạ sách này, mong Hoàng thượng tha tội. – Trịnh quản gia kính cẩn thưa.
 - Vị quản gia này lại là ai nữa thế? – Hoàng thượng hỏi.
 - Vị này chính là Lý quản gia của Quách phủ. Khi đó thủ hạ của Cao Cầu là Lạc Ngọc Sinh đã thông qua Lý quản gia để giết hại đại ca thảo dân. Lạc Ngọc Sinh cũng chỉ là một quân cờ dưới tay kẻ khác, kẻ đứng

sau vụ này lại không phải ai khác, chính là y quan cầm thú đang đứng trước mặt người, Cao Cầu Cao đại nhân.

- Hoàng thượng, tên khốn này ngậm máu phun người, để lão phu đem hắn đi chặt đầu.
- Dừng tay, trẫm vẫn chưa nói lời nào, người vội gì chứ, trẫm hỏi người, người còn gì để giải thích?
- Cái này, toàn bộ chuyện này đều do một mình Lạc Ngọc Sinh gây ra, thần không biết gì hết, Hoàng thượng có chứng có chứng minh lão phu nhúng tay vào chuyện này không? - Cao Cầu quả nhiên là hồ ly giáo hoạt.
- Lạc Ngọc Sinh trước khi chết còn nói ông chính là kẻ xúi giục. Thái úy ngài giải thích thế nào đây? - Quách Tiểu Phong hỏi.
- Hừ, Quách bổ đầu, không phải cậu quá ấu trĩ sao, di tin lời của kẻ đã chết, hướng hồ không ai có thể chứng minh là hắn đã từng nói câu nói đó, Quách bổ đầu, cái này gọi là chứng cứ không xác đáng, phải chứ, Hoàng thượng. - Cao Cầu đắc ý nói.
- Không, chính tai ta đã nghe thấy, lẽ nào Thái úy lại hoài nghi cả thánh lực của ta? - Hoàng Thượng nói.
- Nô tài đầu dấm, có điều Lạc Ngọc Sinh này là một tên hành tẩu giang hồ với nhiều lời đồn đại không mấy tốt đẹp, lời nói của hắn không đủ độ tin cậy, mong Hoàng thượng minh xét.

Cao Cầu giả bộ căng thẳng nói. Thật ra ông ta biết, việc này nếu không ai làm chứng, Hoàng thượng tuyệt đối không dám làm gì ông ta. Hoàng thượng lộ vẻ khó xử.

- Được rồi, chuyện này tạm thời gác lại, Thái úy, người nhìn xem đây là gì?
- Hoàng thượng lấy ra một tệp thư tín qua lại giữa Cao Cầu và Ngưu Bưu. Trong đó ghi rõ chuyện Cao Cầu âm mưu tạo phản, giấy trắng mực đen, xem con cáo già này còn chối cãi đằng nào.
- Hoàng thượng, đây là gì? Nô tài thị lực không tốt lắm. - Cao Cầu giả bộ hồ đồ.
 - Haha...Thái úy, thị lực không tốt vậy sau này khỏi phiền Thái úy phê duyệt tấu chương giúp trẫm. Đây không phải là gì khác, chính là mật thư muốn tạo phản của nhà người đó.
 - Ai ô, nô tài nào dám, cái này đâu phải do nô tài viết, tuyệt đối không phải do nô tài viết, mong Hoàng thượng minh xét.
 - Haha....Thái úy, bút tích này không biết lừa người đâu, có phải do người viết không, chỉ cần kiểm tra là biết liền thôi mà.
 - Khởi bẩm Hoàng thượng, hai hôm trước do bất cẩn nên thần bị đứt tay, giờ không thể viết lách đâu ạ, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.
 - Người...- Hoàng Thượng tức khí nhưng không nói gì được, vội nhìn sang Quách Tiểu Phong.
 - Cha nuôi, cha vẫn nhớ còn chứ?

Trong lúc mọi người còn đang lúng túng, Cao Cầu ngậm đắc ý, Mạnh Bà đã lên tiếng.

- Tiểu Mạnh à, sao con cũng tới đây, cha lo cho con chết mất, còn không mau thỉnh an Hoàng thượng.
- Cha, con gái có một chuyện muốn hỏi người, xin hỏi cha nuôi, con gái có đúng là cô nhi không?
- Phải phải phải, ta chẳng phải đã nói với con rồi sao? Năm đó cha con không cần con, vứt bỏ con, ta thấy con đáng thương nên đã đem con về nuôi dạy.
- Lẽ nào không phải là ông phái người bắt tôi ?
- Không phải vậy, sao con lại có thể nghĩ như vậy?

Cao Cầu nghĩ bụng “ Xem ra tiểu ni tử này đã biết chân tướng”.

- Cha nuôi, cha nói thật chứ, con gái còn biết đường ăn nói lên Hoàng thượng.

Ý của Mạnh Bà rất rõ ràng, đã biết được thân thế của bản thân, nếu Cao Cầu tiếp tục lừa gạt, mình có thể ra mặt đối chứng, vạch trần tội ác bao nhiêu năm nay của Cao Cầu.

- Con gái à, con đừng nghĩ linh tinh nữa, nghe cha, con là một cô nhi, là ta đã nuôi con khôn lớn, đừng nghe kẻ khác nói bừa.

- Nếu đã vậy thì...ông đừng trách ta không khách khí. Khởi bẩm Hoàng thượng, dân nữ có thể làm chứng, từ Quách Thiên Hùng, đến Triệu đại nhân, Quách Thiên Lễ.....v.v....

Mạnh Bà quay đầu lại nhìn người sau lưng mình, người này cầm dao đâm vào lưng cô, người này không phải ai khác, chính là Cao Cầu.

- Cha nuôi, người đang làm gì vậy?...Hoàng thượng, những người này đều do Thái úy giết....Muội muội, xin lỗi, ta không thể cùng muội tới bái mộ cha rồi, ta và cha xuống dưới suối vàng nhất định sẽ che chở phù hộ cho muội và Tiểu Phong.

Mạnh Bà nói xong từ từ nhắm mắt. Lúc này ở một nơi khác Bạch Nguyệt Quang cũng cảm thấy ngực đau nhói.

- Tỷ tỷ, tỷ sao rồi, Trịnh quản gia, mau đến xem còn cứu được không, mau lên. – Quách Tiểu Phong hét lớn.

- Quách huynh đệ, ngại quá, tắc thở rồi thì Đại la thần tiên cũng vô phương cứu chữa. – Trịnh quản gia lấy làm tiếc nói.

- Cao Cầu, đã tâm gì vậy, lại dám, lại dám giết nhân chứng trước mặt trẫm sao, người đâu, bắt người lại cho ta.

- Haha...ngang cũng chết, dọc cũng chết, chi bằng kéo thêm một người nữa đi cùng, hahaha....

- Người đâu, bắt lại cho ta. – Hoàng thượng phẫn nộ nói.

.....

- Thái hậu giá đáo....

- Hoàng Nhi thỉnh an Mẫu Hậu.- Hoàng thượng vội quỳ xuống làm lễ.

- Thảo dân thỉnh an Thái hậu nương nương. – mấy người Quách Tiểu Phong cũng quỳ xuống bái kiến.

- Đứng dậy đi. Hoàng thượng, người xem người có hồ đồ hay không. Sao lại cùng với đám bá tánh bình dân này làm loạn ở đây vậy? Nào, thả Thái úy ra đã.

- Mẫu Hậu từ từ đã ạ, Cao Cầu đang phạm trọng tội, nếu không giết sẽ không thể khiến muôn dân trăm họ tin phục.

- Ô, vậy sao? Ông ta phạm tội gì vậy? Người nói ta nghe xem nào.

- Tội thứ nhất, bóc lột bách tính, giết hại mệnh quan triều đình. Tội thứ hai, âm mưu đồ tội hãm hại người khác. Tội thứ ba giết hại bình dân thiên hạ, Cao Cầu đã giết nhân chứng quan trọng ngay trước mặt trẫm. Tội thứ tư....

- Được rồi, được rồi, Thái úy khổ lao công cao, nhất thời hồ đồ cũng là chuyện khó tránh, hơn nữa nếu không phải Cao Thái úy dốc sức ủng hộ, người cũng đâu được lên làm Hoàng thượng. Người nói xem phải vậy không? Ta thấy chuyện này có gì đâu. Ai ô, chứng đầu đầu của ta lại tái phát rồi. Trương công công, bái giá hồi cung.

- Vâng, Thái hậu, khởi giá. – Lão thái giám nói.

- Đợi đã Mẫu Hậu, nghe Nhi Thần nói.

- Đủ rồi, Hoàng thượng, làm Hoàng đế cũng phải cho ra dáng Hoàng đế chứ, người nhìn người xem, cùng với đám người này còn ra thể thống gì nữa. Muốn giết Thái úy thì hãy giết ta trước đi. Liệt tổ liệt tông của Triệu gia ơi, con cháu bất hiếu không dạy dỗ nổi con cái, ta phải phế đế....

- Nghìn vạn không thể, Thái Hậu nương nương, bây giờ mà phế truất Hoàng đế sẽ làm mất mặt Hoàng tộc.

- Cao Cầu nói.

- Ủ, nói vậy cũng phải. Hoàng Nhi, người nhìn Cao đại nhân xem, chỉ biết nghĩ cho Đại Tổng chúng ta, người còn muốn giết ông ấy ư, nói xem con có hồ đồ hay không?

- Dạ, cảm ơn Mẫu Hậu đã chỉ dạy, Nhi Thần sẽ ghi nhớ, cung tiễn Mẫu Hậu.

Sau khi Thái Hậu đi khỏi....

- Cao Cầu, tên cáo già này, đợi trẫm đây.... – Hoàng thượng chỉ tay vào mặt Cao Cầu nói.

- Tạ ơn Hoàng thượng đã tha tội chết, vì thần nhất định vì giang sơn Đại Tống mà phò tá Hoàng thượng. – Cao Cầu đắc ý nói.

- Hừm, đi...

Hoàng thượng phát tay áo ra đi....

Công nguyên năm 1008, tuy chuyện này không thể lật đổ Cao Cầu, nhưng Hoàng thượng không còn tin cậy Cao Cầu nữa, dần dần thủ tiêu quyền lực của Thái úy này. Năm Tĩnh Khang, quân Kim xâm lược, lịch sử gọi là “Tĩnh Khang Chi Sĩ”. Cho đến công nguyên năm 1026, Cao Cầu chết thảm.....

Đoàn người Quách Tiểu Phong về phủ....

- Mạnh Kiều, ta về rồi, Mạnh Kiều...

Quách Thiên Lễ vội vã tìm Mạnh Kiều. Quách Tiểu Phong suy tính Cao Cầu nhất định không buông tha Quách gia, chỉ có chuyển nhà đi nơi khác mới là thượng sách. Sau khi suy nghĩ kỹ, mọi người quyết định rời Bắc Bình, chuyển tới quê cũ của Bạch Nguyệt Quang là Sơn Tây. Cũng vừa hay quê hương của Ngô đại nhân cũng ở đây, vậy nên Ngô đại nhân cũng quyết định cáo lão về quê nhà, an phận thủ thường. Thượng Quan Văn Cẩm được khôi phục chức vị, nhưng do không muốn đi vào chốn tranh đấu trong triều đình nên Văn Cẩm cũng quyết định cùng Quách gia tới Sơn Tây.

Nhiều năm sau, Quách gia ở Sơn Tây đã trở thành một gia tộc cường thịnh có tiếng....Nam Tống sau này vẫn lưu truyền giai thoại Quách Tiểu Phong đấu trí Cao Cầu....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quach-tieu-phong-pha-an>